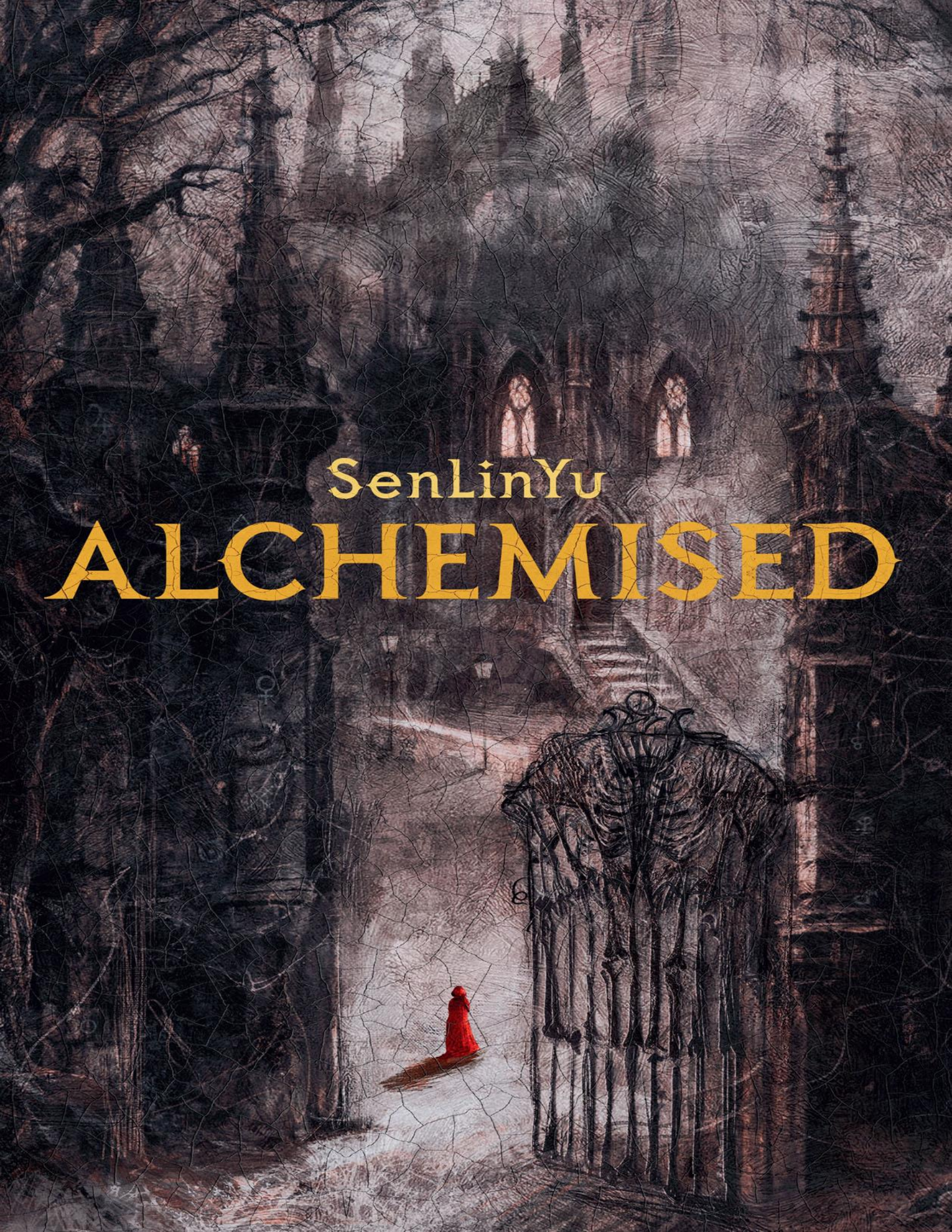
SenLinYu
ALCHEMISED

CUPRINS

Cuprins 2
CAPITOLUL 1 14
CAPITOLUL 2 28
CAPITOLUL 3 49
CAPITOLUL 4 80
CAPITOLUL 5 93
CAPITOLUL 6 114
CAPITOLUL 7 127
CAPITOLUL 8 137
CAPITOLUL 9 156
CAPITOLUL 10 164
CAPITOLUL 11 184
CAPITOLUL 12 198
CAPITOLUL 13 213
CAPITOLUL 14 238
CAPITOLUL 15 244
CAPITOLUL 16 255
CAPITOLUL 17 268
CAPITOLUL 18 283
CAPITOLUL 19 294
CAPITOLUL 20 309
CAPITOLUL 21 322
CAPITOLUL 22 335
CAPITOLUL 23 349
CAPITOLUL 24 367

CAPITOLUL 25 382
CAPITOLUL 26 395
CAPITOLUL 27 404
CAPITOLUL 28 413
CAPITOLUL 29 431
CAPITOLUL 30 437
CAPITOLUL 31 454
CAPITOLUL 32 469
CAPITOLUL 33 485
CAPITOLUL 34 500
CAPITOLUL 35 517
CAPITOLUL 36 530
CAPITOLUL 37 539
CAPITOLUL 38 548
CAPITOLUL 39 558
CAPITOLUL 40 569
CAPITOLUL 41 580
CAPITOLUL 42 590
CAPITOLUL 43 604
CAPITOLUL 44 616
CAPITOLUL 45 635
CAPITOLUL 46 648
CAPITOLUL 47 664
CAPITOLUL 48 685
CAPITOLUL 49 701
CAPITOLUL 50 729

CAPITOLUL 51 761
CAPITOLUL 52 784
CAPITOLUL 53 796
CAPITOLUL 54 816
CAPITOLUL 55 825
CAPITOLUL 56 836
CAPITOLUL 57 848
CAPITOLUL 58 859
CAPITOLUL 59 870
CAPITOLUL 60 886
CAPITOLUL 61 905
CAPITOLUL 62 919
CAPITOLUL 63 936
CAPITOLUL 64 960
CAPITOLUL 65 980
CAPITOLUL 66 1006
CAPITOLUL 67 1021
CAPITOLUL 68 1032
CAPITOLUL 69 1046
CAPITOLUL 70 1060
CAPITOLUL 71 1074
CAPITOLUL 72 1091
CAPITOLUL 73 1106
CAPITOLUL 74 1119
CAPITOLUL 75 1134
CAPITOLUL 76 1144

CAPITOLUL 77 1170
CAPITOLUL 78 1185
Zece ani mai târziu 1189

Despre autor

SenLinYu a crescut în nord-vestul Pacificului și a studiat artele liberale clasice și cultura. Au început să scrie în aplicația Notes de pe telefonul lor în timpul somnului de după-amiază al bebelușului lor. Lucrările lor online au acumulat peste douăzeci de milioane de descărcări individuale și au fost traduse în douăzeci și trei de limbi. Locuiesc în Portland cu familia lor. *Alchemised* este primul lor roman.

SenLinYu

ALCHIMISAT

Lui Jame, pentru că m-a găsit

Nota autorului

Aceasta este o operă de ficţiune care explorează multe dintre aspectele mai întunecate ale războiului și supraviețuirii. Se recomandă discreție cititorului. Pentru mai multe detalii, vă rugăm să consultaţi notele de conținut de pe verso-ul cărții.

PART ONE

Prolog

Uneori , LENA SE ÎNTREBA DACĂ MAI ARE ochi. Întunericul care o înconjura nu se termina niciodată. La început, s-a gândit că, dacă va aștepta suficient de mult, va apărea o licărire de lumină sau va veni cineva. Totuși, indiferent cât timp va aștepta, nu era nimic.

Doar întuneric nesfârșit.

Avea un corp; îl simțea înfășurat în jurul ei ca o cușcă, dar niciun efort sau hotărâre nu l-ar fi putut face să se miște. Plutea inert și nerăspunzător, cu excepția cazurilor când zvâcnea violent la impulsurile electrice – șocuri de electricitate care o străbăteau, începând de la baza gâtului și făcând ca fiecare mușchi din corpul ei să se crispezească violent. La fel de brusc cum veneau, dispăreau. Erau singurul ei simț al timpului.

Au fost făcute pentru a se asigura că mușchii ei nu se pot deteriora complet cât timp se afla în stază. Helena își amintea acest detaliu. Își amintea că fusese plasată acolo ca prizonieră, ținută în siguranță, dar într-o zi, cineva avea să vină după ea.

La început, numărase timpul dintre supratensiuni pentru a le calcula frecvența. Secundă cu secundă. Zece mii opt sute. La fiecare trei ore, fără greșeală. Mereu la fel. Apoi numărase supratensiunile, dar pe măsură ce numărul creștea și creștea, se oprea, de teamă să știe.

S-a forțat să se concentreze pe alte lucruri, nu pe așteptare. Nu pe nesfârșit. Nu pe întuneric. Trebuia să aștepte, așa că și-a stabilit o rutină ca să-și mențină mintea proaspătă. Plimbări imaginate. Stânci și cer. A vizitat toate locurile pe care le-a vizitat vreodată. Toate cărțile pe care le-a citit.

Trebuia să îndure. Să rămână alertă. În felul acesta ar fi pregătită. *Trebuia* să rămână pregătită.

Nu avea să se lase să dispară.

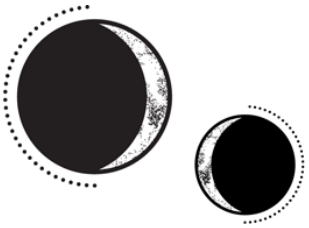

CAPITOLUL 1

CÂND A VENIT LUMINA, APROAPE I- A DESCHIS CREIERUL ELENEI .

Se auzeau țipete.

„La naiba! Cum e treaz ăsta?” O voce străpunse agonia senzorială.

Lumina o înjunghia. Un țepuşă i-a străpuns ochii, înfigându-se în craniu. Zei, ochii ei.

Se zvârcolea. Luminozitatea se estompa, scăzând. Arsura fluidului i se revărsa pe gât. Un vuiet îi ieşea în urechi.

Degete alunecoase i se înfipseră în braţe, pe os, trăgând-o în sus. Aerul îi izbi plămânii, blocându-i-i în timp ce lichidul se ridica la loc.

„La dracu’ cu gelul ăsta de stază. Nu mă pot agăţa cum trebuie. Pune-o să tacă! E cât pe ce să se înece.”

Capul i s-a izbit de ceva în timp ce cădea. O piatră aspră i-a sfâşiat mâinile. S-a târât orbeşte, încercând să se ridice. Ochii i-au închis strâns, dar lumina era tot ca un cuţit înfipt în craniu. Un obiect dur i-a fost smuls din ceafă, iar ceva cald şi umed i-a trecut pe piele.

„Cum naiba e trează? Cineva trebuie să fi stricat doza la chestia asta. N-o lăsa să se târască afară.”

Braţele i-au fost prinse din nou şi a fost ridicată de la pământ.

S-a smuls din umeri, forţându-şi ochii să se deschidă. Tot ce putea distinge era un alb orbitor. S-a repezit spre el.

„Târfo nenorocit ce eşti, m-ai tăiat!”

Durerea i-a explodat în ceafă.

Încă ERA LUMINĂ CÂND şi-a recăpătat cunoştinţa.

Venia încet, ca şi cum ar fi fost sub apă, înotând spre o suprafaţă care se unduia puţin, de neatinsă, conştiinţa strecurându-se înapoi. Avea ochii închişi; lumina era chiar dincolo de ei. Deja simţea durerea.

Zăcea pe ceva tare. O masă rece, al cărei metal era inert sub degetele ei.

Putea distinge vag voci, înăbușite, dar apropiate.

„Ei bine?" O voce de femeie. „Mai sunt și alții?"

„Nu." O voce de bărbat. Prima voce de mai devreme. „Le-am scos pe restul. Doar că aceasta a fost stocată greșit."

„Și era conștientă când ai deschis rezervorul?"

„Sigur că a fost. A început să țipe când am ridicat capota și am tras-o sus. Mi-a făcut un atac de cord, vă spun sigur. Willems a fost atât de speriat, încât aproape a înecat-o, iar când am scos-o, era al naibii de sălbatică. M-a zgâriat de moarte până am scos-o din pat. Am primit perfuzie și tot ce trebuia, dar sedarea fusese oprită. Cineva trebuie să-i fi dat drumul."

„Asta nu explică lipsa înregistrărilor pentru acesta", a spus femeia. „Pare ciudat."

„Probabil făcut în grabă. Nu putea fi păstrat mult timp. Chiar și cele făcute cum trebuie sunt în mare parte moarte. Multe dintre rezervoare sunt doar supă și oase." Bărbatul râse nervos.

„Vom ști mai multe după ce o voi avea în Central", a spus femeia. Părea dezinteresată. „Ai avut dreptate să anunți asta. E anormal. Spune-mi câți dintre ceilalți se trezesc. Orice cadavre suficient de intacte pentru a fi resuscitate merg în mine. Animalele vii merg la Avanpost."

„Desigur. Și o să-mi spui o vorbă bună, nu-i așa? Ar conta mult dacă ar veni de la tine." Bărbatul părea plin de speranță, iar chicotitul său era forțat. „Știi, nu mai întineresc."

„Înaltul Necromant are multe petiții de luat în considerare. Munca ta nu va fi uitată. Pregătește un camion pentru transport."

S-au auzit pași care se îndepărtau, urmați de un oftat iritat.

„Nu e nevoie să te prefaci inconștient; știu că ești trează. Deschide ochii", a spus femeia. „Ți-am modificat simțurile, așa că lumina n-ar trebui să fie prea puternică."

Helena privi cu prudență printre gene.

Lumea din jurul ei era un amurg verzui, fiecare formă ca o umbră. Silueta vagă a unei persoane se mișca în partea ei dreaptă.

Ochii ei au urmărit-o alene.

„Bine. Respecți instrucțiunile *și* urmărești mișcarea."

Helena a încercat să vorbească, dar s-a auzit un gâfâit înăbușit.

S-a auzit un clic de pix și hârtii care se amestecau.

„Deci, prizonierul 1273 sau sunteți prizonierul 19819? Aveți două numere de deținut și nu există nicio înregistrare a niciunuia în această unitate. Aveți cumva un nume?"

Helena nu a spus nimic. Acum, că simpla idee de lumină nu o îngrozea, putea să gândească puțin. Era încă captivă.

Femeia a pufnit nerăbdătoare. „Mă înțelegi?"

Helena nu a răspuns.

„Ei bine, cred că nu mă pot aștepta la prea multe. Oricum vom ști curând. Tu, adu-o."

Silueta dispăru neclar și aparură siluete noi. Pielea rece îi apăsa încheieturile. Mirosul de conservanți chimici și carne veche îi ardea în nas. Necrothralli. Încerca să le distingă fețele, dar ochii îi alunecau mereu, refuzând să se concentreze.

Masa a început să vibreze în timp ce era rostogolită pe o podea de piatră, radiind prin craniul ei până în dinți.

Apoi a strălucit atât de tare, încât parcă i s-ar fi înfipt ace în retine. A scos un țipăt înăbușit, închizându-și din nou ochii strâns.

Se auzi o zvâcnire grețoasă în sus, iar totul se întunecă din nou, un motor prinzând viață huruind undeva sub ea.

Trebuia să scape. A încercat să se miște și a simțit clinchetul metalului.

„Stai nemișcată." Vocea femeii se auzi brusc din nou. Foarte aproape.

Helena tresări, respirația i se făcu repede și mâinile și picioarele i se învârtiră în legături. Trebuia să fugă. Trebuia să…

„Nu-mi face ziua mai grea", a spus femeia cu o voce glacială.

Degetele au prins baza craniului Helenei, iar un puls de energie i-a inundat creierul.

Din nou întuneric.

O AGONIE ZDRUNCINĂTOARE ȘI O TEROARE BRUSCĂ au smuls-o din nou pe Helena din fire.

S-a împleticit în sus, cu ochii mari, exact la timp să vadă o seringă scoasă. S-a auzit un pocnet de lanțuri și a căzut pe spate, cu inima bătându-i nebunește, fiecare bătaie fiind o durere puternică, ca și cum ar fi fost înjunghiată.

„Asta e.” Se auzi zgomotul seringii care cădea pe o tavă metalică undeva în dreapta ei. „Asta ar trebui să te facă să devii lucidă și să vorbești.”

Era femeia de mai devreme.

Helena nu mai era pe masă sau într-un camion. Sub ea era o saltea tare, iar mirosul puternic de steril de antiseptic plutea peste tot.

Un tavan gri închis se înălța deasupra.

Prin durere, energia îi urla brusc prin vene, transformându-se într-o căldură arzătoare care îi ardea mâinile în timp ce se îndoiau. Simțea cum i se ascuțea conștiința și totul devenea mai luminos, mai clar. Se răsuci, iar metalul îi mușcă încheietura mâinii.

„Nimic din toate astea. Îți vei rupe oasele înainte să scapi de cătușe. Răspunde-mi la întrebări și s-ar putea să te las să te ridici înainte să-și termine efectul medicamentului. Înțeleg că altfel poate fi destul de dureros.”

Incapabilă să se miște, Helena simți că mintea începea să-i ia avânt. O injecție, un fel de stimulent puternic. Prinsă în interiorul ei, energia se revărsa în creierul ei, iar gândurile ei împrăștiate, panicate, se îngustau într-o concentrare cristalină.

„Helena Marino. Tu” — s-a auzit un sunet de pagini răsfoite — „Ar trebui să fii mort, conform dosarului tău 1273. Ai fost marcat pentru sacrificare, din cauza unor «răni extinse» nespecificate. Dar

desemnarea 19819 înseamnă că ai fost selectat pentru stază." Mai multe pagini au fost răsfoite. „Totuși, nu există nicio înregistrare că ai ajuns vreodată acolo sau că ai fost procesat." Femeia și-a supt dinții. „Nu ai mai existat nicăieri în sistemul nostru de fișiere de la Augustus, anul trecut. Paisprezece luni. Și acum te găsim chiar în depozitul de stază la care nu ai ajuns niciodată. Cum se poate asta?"

Helena a clipit încet, încercând să proceseze informațiile. Paisprezece luni?

„Evident, nimeni nu poate supraviețui în stază atât de mult timp. Chiar și la șase luni, în condiții perfecte, e aproape imposibil, și nici măcar nu ai fost depozitat cum trebuie. Deci, de unde ai venit? Și cine te-a pus acolo?"

Helena și-a întors capul, refuzând să răspundă.

Femeia a mormăit, apropiindu-se. „Nu ești în nicio problemă. Spune-mi adevărul și totul se va termina. Unde erai înainte să fii pusă în stază?"

Întrebarea a fost enunțată încet.

Helena nu a spus nimic, deși maxilarul îi ardea de nerăbdare. Corpul a început să-i tremure în timp ce bătăile inimii îi împingeau drogul mai adânc în vene.

Nu mai rămăsese nimeni de protejat, dar ea a refuzat să coopereze cu răpitorii ei. Să le ușureze totul, chiar și sistemul lor de arhivare.

În plus, ea nu fusese nicăieri altundeva.

„Unde. Erai. Tu. Înainte de stază?" Femeia vorbea tare.

Helenei i s-a strâns gâtul, încercând să nici nu se gândească la răspuns, pentru că o sfâșia amintirea.

Înainte de depozit, fusese capturată împreună cu toți ceilalți, înghesuită în cuști în fața Turnului Alchimiei, unde fuseseră aduși toți prizonierii pentru a putea fi martori la „celebrările" sfârșitului războiului.

Încă putea mirosi fumul și sângele în căldura verii, putea auzi uralele zgomotoase în timp ce liderii Rezistenței mureau, țipetele lor

stingându-se. Privea cum mureau și știa că tot nu se terminase, chiar și atunci.

Un necromant din mulțime se grăbea înainte, nerăbdător să arate și în câteva secunde, cadavrul acela avea să se ridice din nou. Cineva în care Helena avusese încredere sau sub care a servit, adus înapoi cu resuscitare. Un necrothrall, un cadavru gol de automat. Ar fi spintecat, pielea lor în panglici, organele excizate, ochii goi, fața inexpresivă și ar fi folosit pentru a ucide următorul „trădător" într-un mod și mai brutal.

Execuțiile nu s-au oprit până când aerul nu s-a înroșit de o ceață de sânge.

Cadavrul generalului Titus Bayard a fost folosit pentru a-și ucide soția. Încet. Făcându-l să mănânce fâșiile din ea pe măsură ce le tăia.

Fiecare moarte sculptase o bucată din Helena, până când în pieptul ei se forma o cavernă de durere. Când nu mai rămăsese nimeni care să merite să fie ucis în public, o puneau în acel rezervor de stază.

Ceilalți prizonieri fuseseră inconștienți, fiind paralizați, cu ace introduse în vene, tuburi băgate pe nas și măști de respirat lipite pe față. Helena nu.

Fusese ținută trează, conștientă de oroarea claustrofobică a tot ceea ce i se întâmpla, în timp ce era închisă în corpul ei și lăsată în întuneric. Așteptând ca cineva să vină după ea.

Nimeni nu a făcut-o vreodată.

Degetele pocniră în fața Helenei, smulgând-o din amintiri. Femeia o privea fix.

„Nu am o eroare de depunere care să-mi afecteze reputația. Dacă nu-mi răspunzi, voi înceta să mai fac asta pe calea cea *ușoară* ."

Helena tresări.

„Vezi? Mă înțelegi."

Stomacul i s-a strâns, dar și-a încleștat maxilarul.

Femeia s-a apropiat. Helena s-a străduit să o distingă. O față pătrățoasă, cu buze strânse nerăbdătoare. O uniformă medicală.

„Poate că un exemplu e necesar.” Mâna femeii apăsă pe gâtul Helenei. Helena oftă brusc când o energie rece și arzătoare o străbătu, spre șira spinării.

Nu a fost o șoc electric ca în rezervor; a ieșit din mâna femeii și a pătruns în Helena ca un ac. Canalul de energie a cântat prin ea ca un diapazon, până când ambele au rezonat pe aceeași lungime de undă.

Femeia și-a încleștat degetele. Durerea a țâșnit prin fiecare nerv din corpul Helenei. A scos un țipăt gâfâit, strâmb, corpul i se încleșta, mâinile strângându-i cătușele.

„Stai liniștit.”

O clipire și Helena a devenit inertă. Nu simțea nimic sub piept. Ca și cum i-ar fi fost spinăriile retezate. Sângele îi urlă de panică.

O fluturare a mâinii femeii și golul de amorțeală a dispărut.

Degete aspre de săpun se târau periculos de-a lungul brațului Helenei.

„Ai înțeles acum?”

Rezonanța femeii încă o străbătea ca un curent, un avertisment visceral. Helena reuși să dea din cap tremurând. Ar fi trebuit să-și dea seama: femeia era o vivimantă. Geamăna inversă a Necromanției, exercitată asupra celor vii, nu asupra celor morți.

„Știam că o să prinzi. Hai să încercăm din nou.”

Helenei i se îngreuna gâtul, ochii îi ardeau. Fiecare nerv îi tresărea, sângele îi vuia în urechi. Ce rău avea să răspundă?

„De unde ai venit?”

„A-a-a-a-a-aa…” Helena se strădui să-și facă limba să coopereze.

— Gata cu prostiile alea străine. Vorbește paladiană, spuse femeia tăios.

Nu exista așa ceva ca o limbă paladiană; femeia vorbea în dialectul nordic. Helena voia să-i spună asta, dar nu credea că o va ajuta. A înghițit în sec și a încercat din nou, dar limba ei a încurcat totul.

Femeia oftă. „De ce îmi pierdeți mereu timpul, luptătorii Rezistenței? Poate că dacă vă zdruncinăm creierul, vă veți aminti cum să vorbiți o limbă corectă.”

De data aceasta a apucat-o pe Helena de cap. Un val de rezonanță a izbucnit din ambele părți ca niște chimvale lovite una de alta.

Totul s-a înroșit. Țipătul smuls din gâtul Helenei era animalic.

Mâinile au fost retrase brusc. „Ce naiba?"

Helena nu era sigură dacă femeia alerga în cerc deasupra capului sau dacă încăperea se învârtea.

„Ce este asta? Cine ți-a făcut asta?"

Helena privea în sus, ametită, în timp ce roșul îi dispăruse din vedere. Mâinile îi tresăreau și îi frământau spasme, zvâcnind convulsiv de lanțuri. Nu știa ce înseamnă întrebările.

„Ți s-a întâmplat ceva cu mintea", spuse femeia, părând nedumerită, dar și ciudat de entuziasmată. „Un fel de transmutație. N-am mai întâlnit niciodată așa ceva. Va trebui să raportez asta. Am nevoie de un specialist. Ai…" Femeia făcu o pauză. „Nu există un nume pentru asta! *Va* trebui să găsesc un nume…"

Părea că vorbește mai mult cu ea însăși. „Bariere transmutaționale în interiorul unui creier. Cum e posibil așa ceva? Nu am avut niciodată – nu există – tipare în el."

A atins-o din nou pe Helena. Helena a tresărit, dar rezonanța nu era de data aceasta pentru tortură, ci doar un fior de energie care i-a străbătut creierul, făcând totul să se înroșească din nou într-un roșu aprins.

„Aceasta este o muncă elaborată, frumoasă și profesională. Un vivimant care reinstalează manual conștiința umană."

Helena zăcea acolo, fără să înțeleagă.

Fața femeii se apropie suficient de mult încât Helena îi putu distinge ochii albaștri cu riduri adânci între ei și în jurul gurii. Se uita la Helena cu o fascinație avidă.

„Dacă Bennet ar mai fi aici, s-ar minuna de precizia acestei lucrări." Rezonanța i-a străbătut Helenei mintea la fel de tangibil ca și cum degetele i-ar fi alunecat în craniu. Ochii palizi ai femeii și-au pierdut concentrarea în timp ce lucra. „Cea mai mică greșeală,

oriunde, și ai fi vegetativă, dar oricine ar fi făcut asta te-a păstrat *aproape* complet intactă. Asta e genial."

„Ce... ce?" a reușit în cele din urmă Helena să rostească un cuvânt clar.

„Mă întreb… Cum arată?" Femeia a plecat, apoi s-a întors un minut mai târziu, cărând o foaie de sticlă.

Helena a strâns ochii și a recunoscut obiectul. Un ecran de rezonanță. Erau frecvent folosite pentru prezentări academice și proceduri medicale alchimice. Gazul folosea particule reactive pentru a oglindi forma și modelul unui canal de rezonanță.

Femeia ținea paharul deasupra capului, cu cealaltă mână sprijinită pe fruntea Helenei, și îi parcurgea craniul cu rezonanță. Vederea ei s-a înroșit din nou, dar Helena a mijit ochii prin ele și a privit cum norul slab dintre geamuri se transforma în forma vagă a creierului uman și apoi într-o pânză de păianjen de neînțeles de linii care se șerpuiau peste tot.

„Mă îndoiesc că înțelegi ceva din toate astea, dar imaginează-ți mintea ca fiind un... un oraș. Gândurile tale aleargă de-a lungul diferitelor străzi pentru a ajunge la destinațiile lor. Acele linii pe care le vezi sunt străzile tale care au fost redirecționate. Există bariere, create prin transmutație, așa că, în loc să urmeze un model natural prin creier, cineva a creat rute alternative. Unele zone sunt complet izolate. Nici nu-mi pot imagina cum... Ce abilitate ar necesita asta..."

Cuvintele i se stinseră. Puse ecranul deoparte și o privi pe Helena cu o privire iscoditoare.

„Cine a lucrat la tine?" Întrebarea a fost tare, lentă și supraenunțată.

Helena doar clătină din cap.

Expresia feței femeii se întări periculos de tare, dar apoi păru să se răzgândească. „Presupun că nu ai știi, având în vedere starea creierului tău. Probabil ești norocoasă că îți amintești propriul nume. Presupun că ai fost studentă la alchimie." A atins-o ușor cu o cătușă metalică în jurul încheieturii Helenei.

Helena dădu din cap cu prudență.

„Și străină. Evident.” A aruncat-o pe Helena o privire subînțeleasă.

Helena a înghițit în sec. „Etras.”

„Ah, destul de departe de casă atunci. Îți amintești repertoriul tău de rezonanță?”

„Div… erse.”

— Hmm. Sprâncenele femeii se încruntă și o studie pe Helena mai atent. Stai. Îmi amintesc că am auzit de tine. Ești mica savantă pe care o sponsorizau cei de la Holdfasts. Asta trebuie să fi fost acum mai bine de un deceniu, deci trebuie să ai ce, douăzeci și ceva de ani acum?

Ochii Helenei ardeau și ea dădu din cap insistent.

Femeia a ridicat o sprânceană. „Îți amintești ce s-a întâmplat cu sponsorul tău, principatul Apollo?”

„Ucis.”

„Mhmm. Și războiul. Sunt sigur că îți amintești de asta. L-ai ajutat pe băiatul din Fortăreață să dea foc orașului? Dragul tău Luc, cum vă plăcea tuturor să-l numiți?”

Helenei i s-a strâns gâtul. — Nu… m-am luptat.

Femeia a scos un mic sunet de surpriză și ochii i s-au îngustat. „Dar bătălia finală? Presupun că îți amintești de asta?”

Gura Helenei se întredeschise de câteva ori, limba ei chinuindu-se să se descurce. „Noi... Rezistența... Rezistența a pierdut. Au fost... execuții. M-Morrough a venit... la sfârșit. El... el l-a avut pe Luc. L-a-ucis... acolo. Apoi... apoi ei... ei m-au dus la depozit.”

„Cine sunt ei?”

Helena înghiți în sec cu amărăciune. „L-Liches.”

Femeia chicoti. „N-am mai auzit pe nimeni îndrăznind să folosească cuvântul ăsta de mult timp. Toți Nemuritorii, indiferent de forma lor, sunt cei mai importanți adepți ai Înaltului Necromant. Nemurirea lor este răsplata pentru excelența lor. În această lume nouă, moartea îi revendică doar pe cei nedemni. Indiferent de

insultele pe care le încerci, prietenii tăi sunt cei care nu sunt decât cenușă de uitat.”

A bătut-o ușor pe fruntea Helenei. „Totuși, pari în mare parte intactă. Atunci de ce depui atâta efort? Și cine ar fi putut măcar...?” Femeia a ridicat ecranul de rezonanță, s-a uitat încă o dată la el, apoi a dispărut printre perdele.

Helena a fost ușurată să o vadă plecată.

Memoria sau mintea ei fuseseră alterate?

Ar fi crezut că e un truc, dar văzuse ecranul de rezonanță. Știa cum ar trebui să arate un creier. Ar fi fost nevoie de un grad extins și extrem de specializat de vivimanție pentru a transmuta o minte în acea stare.

Nu era ceva ce o persoană ar uita că i s-a întâmplat.

Totuși, nu *simțea* că uitase nimic, în afară de menționarea unei răni grave.

Nu-și amintea nicio rană, doar șoc, durere și groază.

A înghițit în sec și a clipit greu, încercând să nu se gândească la asta.

Uitându-se în jur, încercă să distingă împrejurimile. Orice ar fi fost injectată, era un drog extrem de eficient. Exista o lumină ascuțită... o vânătaie care i se forma pe piept, acolo unde acul își înțepase drumul spre inimă. O durea la fiecare bătaie.

S-a uitat în jos. De fiecare parte a patului erau gratii, iar cătușele metalice din jurul încheieturilor ei erau încătușate de ele. Pielea era julită și învinețită, iar sub cătușele care o țineau în lanț de pat, o bandă metalică verzuie era, de asemenea, prinsă în jurul fiecărei încheieturi.

Cel puțin acelea îi erau familiare. Îi rupseseră încheieturile mâinilor în timpul sărbătorii.

În întunericul însângerat, cu puțină lumină a torțelor și prea multe cadavre într-o cușcă înghesuită, abia reușise să-i distingă. Dar și-i amintea.

În interiorul rezervorului de stază, fusese constant conștientă de prezența lor strânsă în jurul încheieturilor mâinilor. Existența lor persistase la limita conștiinței sale, o prezență inevitabilă care îi înăbușea rezonanța, împiedicând orice manipulare transmutațională ce ar fi putut să-i permită să scape.

Chiar și în rezervor, putea simți lumithiumul din interiorul lor.

Prin natura sa, lumithium a legat împreună cele patru elemente: aer, apă, pământ și foc, iar prin această legătură s-a creat rezonanța.

Credința Sacră susținea că rezonanța era un dar, destinat de Sol, zeitatea Chintesenței elementare, pentru a eleva umanitatea. Rezonanța era o abilitate rară în multe părți ale lumii, dar nu și în națiunea aleasă de Sol, Paladia. Recensământul dinainte de război estimase că aproape o cincime din populație poseda niveluri de rezonanță măsurabile. Se aștepta ca numărul să crească și mai mult odată cu următoarea generație.

De obicei, rezonanța era canalizată către alchimia metalelor și a compușilor anorganici, permițând transmutarea sau alchimizarea. Cu toate acestea, într-un suflet defect care se răzvrătea împotriva legilor naturale ale lui Sol, rezonanța putea fi coruptă, permițând vivimanția - precum cea folosită de femeia pe Helena - și necromanția folosită pentru a crea necrothralli.

Ca element al rezonanței, lumithium putea crește sau chiar crea rezonanță în obiecte inerte prin expunere, făcându-le maleabile din punct de vedere alchimic. Cu toate acestea, lumithium pur era prea divin pentru muritori; supraexpunerea provoca boală epuizantă, iar pentru persoanele cu rezonanță... nanță, expunerea directă ar putea provoca o durere metalică crudă în nervi.

Lumithium-ul din cătușe nu părea să o îmbolnăvească pe Helena. Ceea ce însemna că ceva o modificase. Energia ascuțită din interior era conectată la rezonanța ei, dar, în loc să o aprindă, îi încețoșa simțurile. Își simțea rezonanța, dar când încerca să o controleze, cătușele erau ca o electricitate statică în nervii ei. Oricât ar fi încercat, nu putea să o depășească.

Tot ce știa era că, atâta timp cât acele cătușe rămâneau la locul lor, nu era deloc alchimistă.

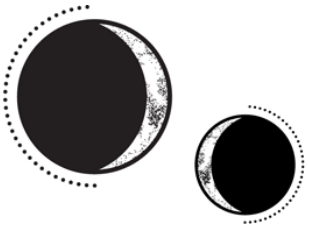

CAPITOLUL 2

UNDEVA ÎN APROPIERE EXISTA UN NECROTHRALL. SINGURĂ şi capabilă să se concentreze, Helena putea mirosi carnea putrezită şi conservanţii chimici. NEMURITORII foloseau morţii ca pe nişte marionete pentru a îndeplini orice sarcină nedorită sau umilă. Înlănţuită şi aşteptând, se întreba la ce era folosit acesta. Se uită în jur, căutând umbre dincolo de perdele.

„Marino?”

Numele ei a fost şoptit atât de încet, încât ar fi putut fi o joacă de copii.

Întorcându-se, Helena a zărit o faţă care se strecura prin perdeaua despărţitoare. A strâns ochii şi a reuşit să se concentreze suficient cât să distingă o faţă şi un păr palide.

„Marino, tu eşti?”

Helena dădu din cap, încercând încă să vadă cine era.

„Sunt Grace. Am fost infirmieră în spital.” S-a strecurat printre perdele în timp ce vorbea. Avea un accent nordic puternic, genul care trăgea puternic consoanele.

— Îmi pare rău, sunt… dezorientată, a spus Helena.

„Nu mă aşteptam să te văd aici.” Grace s-a apropiat, tânără dar totuşi trăsături adâncite ieşind din semiîntuneric, expresia ei fiind în acelaşi timp înspăimântată şi curioasă.

Ochii Helenei s-au mărit.

Faţa lui Grace era desfigurată de cicatrici, tăieturi lungi care îi bisectează obrajii, bărbia şi nasul. Nu era vorba de răni accidentale. Erau intenţionate.

Helena a încercat să ridice o mână, dar cătuşele de la încheieturi erau prea scurte. „Ce s-a întâmplat?”

Grace părea nedumerită, apoi – urmărind privirea Helenei – şi-a atins faţa. „A, tăieturile? Cu toate le avem.”

„Ce? De ce ar lichelele…”

Grace clătină brusc din cap. — *Ţine-ţi vocea jos.* Aruncă o privire rapidă în jur, adulmecând aerul înainte de a se uita din nou la Helena, cu ochii furioși. — Uneori folosesc lichele gri ca să asculte. E unul aici, nu-l simți? Nu poți numi liche-ii Nemuritori . Cuvântul ieși abia o șoaptă. — Dacă aud... vor fi... consecințe.

Helena dădu repede din cap, temându-se că Grace ar putea fugi dacă nu era atentă.

Grace s-a apropiat strecurat.

„Nemuritorii nu au făcut asta." A făcut un gest spre fața ei. „Noi am făcut-o singuri. Nemuritorii ne pot face orice vor – oricui este etichetat drept Rezistență. În zilele noastre e la modă să păstrăm gri în loc de personal. Alteori… vor doar ceva cu care să se joace. La o petrecere sau… după o seară în oraș." Fața i s-a strâmbat. „Nimeni nu se amestecă. Chiar și cei care nu sunt Nemuritori sau nu fac parte din bresle vor fi de acord, pentru că toți speră că le va oferi o șansă mai bună de a câștiga și ei nemurirea."

Grace ridică din umeri brusc, dar insistent. „Dar dacă arăți cam strâmbă, nu te vor ține mult timp." Trase aer în piept tremurând și apoi se uită insistent la Helena. „Unde ai fost?"

Helena clătină din cap, încercând să înțeleagă tot ce spusese Grace. „M-au dus într-un depozit... după..."

Ochii lui Grace s-au îngustat.

Helena o privi cercetător. „Flacăra Eternă este încă..."

„Nu." Grace clătină violent din cap, iar expresia feței i se făcu furioasă. „Sunt toți morți. Toți. După ce Luc a murit, ne-au trimis pe restul la Avanpostul fabricii de sub baraj. Cei mai mulți dintre noi „Nu pot pleca. Durează luni de zile cu bună purtare ca să obții permisiunea și trebuie să purtăm astea." A ridicat o încheietură încătușată cu o brățară de cupru, mai strălucitoare și mai bine fixată decât a Helenei. „Trebuie să verificăm dimineața și seara. Există o stingere de circulație. Dacă cineva este absent mai mult de douăzeci și patru de ore..." A înghițit în sec. „Dacă nu apar, Înaltul Reeve e trimis să-i vâneze și sunt întotdeauna morți până îi aduce înapoi.

Paznicului îi place să-i spânzure, îi lasă atârnând uneori zile întregi, iar apoi, când încep să putrezească, îi reanimează și îi pune să „lucreze” cu noi o vreme înainte să meargă la mine. Spune că e ca să nu uităm regulile.”

„Cine…” se forță Helena să întrebe, chiar dacă îi era teamă să știe.

Grace ezită, ochii îmblânzindu-se ușor. „Lila Bayard a fost prima pe care a adus-o înapoi.”

Grace mai spunea ceva, dar Helena nu o putea auzi. Tot ce auzea era „ *Lila Bayard a fost prima* ”, repetat la nesfârșit.

Nu Lila…

Vocea lui Grace se auzi încet înapoi. „Gardenul a pus-o în armură de paladin și a postat-o la poartă. Era deja moartă de ceva vreme. Trebuie să fi ajuns destul de departe. Îi lipsea mai mult de jumătate din față și nu mai avea proteza de picior, așa că au sudat o bară de oțel ca să o țină în poziție verticală. Ea... Nu se poate mișca cu adevărat. Stă doar acolo. Trecem pe acolo în fiecare zi.” Grace părea să observe în sfârșit expresia Helenei; privi în jos. „Acum e mai mult doar oase. Gardianul crede că e... amuzant.”

Helena clătină din cap, chinuindu-se să accepte, dar, desigur, Lila era moartă. Pentru ca Luc să fie capturat și ucis, paladinii lui trebuiau uciși. Acesta era jurământul pe care îl depuseseră, să moară pentru Principat.

Helena înghiți în sec. „Dar cu siguranță undeva... Rezistența...”

„Nu există Rezistență!” a spus Grace în șoaptă aspră. „Crezi că noi, ceilalți, vom continua să luptăm, cu toți cei din Flacăra Eternă morți? Nu are rost. Înaltul Prefect ucide pe toată lumea. Orice indiciu, chiar și șoapte, duce la moartea oamenilor. Are ăsta... monstrul ăsta pe care îl folosește la vânătoare. Nu are rost să fugi, să reziști sau să te organizezi, decât dacă vrei să fii următorul cadavru.”

Helena a tăcut. Grace a privit-o cu prudență, foindu-se și părând gata să fugă în orice moment.

„Cine este Înaltul Reeve?” Helena spera că era o întrebare sigură. Nu-și amintea titlul.

Grace clătină din cap. „Nu știu. Încă poartă cască, așa cum o purtau Nemuritorii în timpul războiului. Înaltul Necromant e prea important pentru apariții publice, așa că îl trimite pe Înaltul Reeve în schimb. E un fel de vivimant, dar nu ca restul. Ucide oameni fără să-i atingă măcar."

— Rezonanța nu funcționează așa, spuse Helena, corectând-o reflexiv. Fără o rețea, trebuie să se formeze un canal stabil prin contact, și apoi…

— Știu cum funcționează rezonanța, spuse Grace tăios. Dar l-am văzut făcând-o. Săptămâna trecută… Vocea lui Grace se stinse; gâtul i se tresări de câteva ori. A existat o rețea de contrabandă. A fost o penurie de cereale. Cea mai mare parte din ce primim la Avanpost e stricat. Câțiva oameni aduceau mâncare suplimentară. Nici măcar nu era multă, dar Directorul a auzit zvonuri despre organizarea prizonierilor. Zece oameni în total. Execuție publică. Înaltul Prefect i-a executat pe toți în același timp. A făcut-o „curățată" ca să reziste mai mult în minele de lumithium.

Grace părea să se zbârcească în timp ce vorbea, ca și cum amintirea ar fi fost de ajuns să o paralizeze. „Tot ce mai există acum este supraviețuirea. *Asta e tot ce contează.* " A șoptit ultimele cuvinte ca și cum nu ar fi fost pentru Helena, ci pentru ea însăși.

„De ce ești aici, Grace?" întrebă Helena, privind în jur pe jumătate orbește. „Nu suntem la Avanpost, nu-i așa?"

Grace clătină din cap. „Nu. Acum numesc asta Central. Găzduiește toate experimentele Nemuritoarelor. Eu..." Se înecă. „Am trei frați. Sunt mai mici decât mine. Niciunul dintre ei nu era suficient de mare pentru a se înrola, așa că nu erau în listele Rezistenței. Fratele meu, Gid, va fi suficient de mare pentru a lucra în curând și poate pleca de la Avanpost. Va primi salarii reale când o va face. Noi... noi trebuie doar să rezistăm până atunci."

„Harul…"

„Oferă bani frumoși pentru ochi. Doar unul și ne-ar acoperi luni întregi."

Helena se uită la ea, nedumerită. „Pentru ce le trebuie ochi?”

Grace clătină din cap. „Nu știu. Vreau doar banii.”

Dacă n-ar fi fost legată cu lanțuri de pat, Helena s-ar fi întins spre ea.

„Grace, dacă faci asta – asta nu va fi niciodată vindecabilă –”

Grace a râs brusc, aproape sălbatic. „Știu *că* ochii nu cresc la loc. De aceea e bine plătit.”

„Da, dar…”

„De ce să le păstrez?” Grace părea aproape isterică. „Deci am doi ochi ca să-mi văd frații cum mor de foame? Nu e mâncare!” Nu mai șoptea. Cicatricile de pe fața ei se înroșiră, devenind evidente. „Nu știi... habar n-ai cum e acum. Unde ai fost? De ce nu l-ai salvat pe Luc? Trebuia să o faci, dar nu ai făcut-o. A murit! Toți am privit-o. Și familia Bayard e moartă. Și toți cei din Flacăra Eternă sunt morți - cu excepția ta. Și crezi că ar trebui să-mi pese de ochii mei?”

Înainte ca Helena să poată răspunde sau Grace să mai spună ceva, s-a auzit un zgomot de pași aproape.

Teroarea i-a scăpat lui Grace chipul și a fugit.

Draperiile de pe cealaltă parte a Helenei au fost date la o parte, iar mai multe siluete au umplut spațiul. În timp ce una dintre ele se apropia de pat, Helena l-a recunoscut pe interogatorul ei. Liniile de pe fața femeii erau marcate de tensiune.

Helena nu-i putea distinge pe ceilalți din spatele ei, dar erau de un gri nefiresc care i-a făcut pielea de găină instantaneu, spațiul din interiorul perdelelor umplându-se de mirosul de conservanți.

„Asta e”, spuse femeia. „Destul de sigură, așa cum v-am asigurat.” Aruncă o privire nervoasă spre siluete, care păreau să se miște ca un colectiv.

Necrothralli. Toți erau necrothralli.

S-a uitat la Helena. „Înaltul Necromant a trimis după tine. Dorește să-ți asiste personal la examinare.”

Pieptul Helenei s-a încleștat și a tras de legături. „Nu.”

Nu putea. Nu-l putea mai vedea. Singura dată când îl văzuse pe Înaltul Necromant, Morrough, el îl ucisese pe Luc.

Luc, care fusese totul pentru ea.

Helena se înrolase în Rezistență și jurase credință Ordinului Flăcării Eterne – nu din credință, ci datorită lui Luc Holdfast. Pentru că poate nu credea în zei, dar crezuse în el, că era bun și amabil și că îi păsa de toată lumea.

Ea promisese că va face orice pentru el.

Dar el murise chiar sub ochii ei.

Gâtul i se închidea. „Nu", spuse ea din nou în timp ce patul se zdruncina și începea să se rostogolească, fără ca răpitorii ei să o bage în seamă.

La lifturi Helena a recunoscut împrejurimile, și-a dat seama ce era Central. Picturile murale și operele de artă fuseseră răzuite de pe pereți, portretele și auritura dispăruseră, lăsând interiorul brutal și brut, dar cunoștea lucrările metalice complicate ale hayonului liftului.

O văzuse în fiecare zi de când avea zece ani.

Ea se afla *în* Turnul Alchimiei. Chiar în inima Institutului de Alchimie pe care îl fondaseră Cei care se aflau în spatele lor.

Aceasta era Centrală.

„Ce-ai făcut?" Vocea îi tremura de groază și durere. „Ce-ai făcut?"

— Calmează-te, spuse femeia printre dinți, holbându-se urât la Helena. Continua să se uite la necrothrallii din jurul lor.

Helena nu putea sta calmă. Era ca și cum s-ar fi întors acasă și ar fi constatat că tot confortul pe care îl oferise odinioară era sfâșiat, frumusețea zdrobită, tot ce îi fusese cândva familiar dezbrăcat în ruine.

Helena venise din jumătatea lumii ca să studieze în acest Turn. Luc fusese atât de mândru de Institutul pe care îl construise familia lui. Fusese inima Paladiei. Îl cunoscuse prin ochii lui, toată istoria și semnificația lui. Acum era devastat și mutilat.

Amploarea pierderii lui Luc era mai mult decât putea suporta, dar cumva reușea să jelească acest fragment din ea. Un geamăt plin de suspine și țipete i-a smuls sufletul.

Degetele au prins baza craniului Helenei până când unghiile i-au mușcat pielea.

Ea se prăbușea în spirală. În jos.

Un tunel lung. Întuneric întortocheat.

Mâini reci și moarte și miros de moarte.

Când mintea i s-a limpezit, era legată de o masă. O lumină puternică atârna deasupra capului, raza fiind îndreptată spre Helena, astfel încât camera dincolo dispăruse.

Lângă ea stătea un bărbat scund, cu nasul strâmb, care îi tot atingea fața Helenei cu vârful degetelor transpirate și umede, împingând-o între ochi, la tâmple, împingându-i prin păr până la craniu.

„Asta e... o adevărată minune a transmutației umane, trebuie să spun", spunea bărbatul cu o voce ridicată și rapidă. Avea un accent - nu dialectul nordic, ci ceva mai occidental. „Vivacitatea acestei abilități e... miraculoasă. Pe bună dreptate să mă numești."

S-a așternut o tăcere lungă și apăsătoare.

A tușit. „Chestia... chestia e că asta e... imposibil. Asta... nu se poate face."

„E evident posibil. Dovezile sunt chiar aici", spuse femeia tăios din cealaltă parte a Helenei, abia vizibilă în umbrele puternice.

„Da, perfect corect, doctore Stroud. Desigur, este așa cum spuneți. Dar... utilizarea vivimanției asupra unui creier a fost întotdeauna o procedură extrem de delicată. O transmutare de o asemenea amploare și complexitate depășește orice posibilitate științifică cunoscută. Memoria este un lucru misterios, foarte schimbător pe măsură ce se mișcă. Nu este un loc, ci este - călătoria minții. O cale. Cu cât este mai importantă, mai parcursă, cu atât calea este mai puternică. Cu cât este mai puțin parcursă" - degetele fluturau - „se estompează."

— Treci la subiect, spuse femeia — doctorița Stroud.

„Da, da. Există zone ale creierului care pot fi alterate. În laboratoare, am vivisecat nenumărate creiere umane și le-am reasamblat în diverse moduri, cu unele succese și, de asemenea, cu... eșecuri. Această transmutație, însă, se bazează pe... gând. MM-Memorie. Ceea ce s-a făcut aici..." Ceva ud a căzut pe fața Helenei și și-a dat seama că bărbatul transpira pe ea. „Aceasta este o alterare a nealterabilului. Cineva... a dezasamblat căile minții ei și a creat rute alternative pentru ele. Cum s-ar putea face asta fără a-i cunoaște toate gândurile și amintirile? Nu. Nu. Acest lucru este imposibil din punct de vedere științific."

„Credeam că mintea e specialitatea ta." O voce s-a auzit din întuneric, joasă și răgușită.

Bărbatul a scâncit și părea gata să plângă. „Creierul este..." Eminența Voastră." S-a înclinat spre umbre. „Dar această muncă mă depășește. Bennet și cu mine, vă amintiți de truda noastră pentru cauza dumneavoastră? Sper… Amintirile nu pot fi pur și simplu regenerate; mintea și spiritul trebuie să le făurească. Spiritul nu poate fi alterat de forțe externe — de… de febre…"

„Există vreo modalitate de a descoperi ce este ascuns?"

Bărbatul și-a deschis și a închis gura ca și cum ar fi fost un pește, privind în întuneric de parcă s-ar fi așteptat să fie înghițit de acesta.

„Cei care se ocupă de Ținute sunt morți", spuse vocea răgușită, „Flacăra Eternă a fost ștearsă de pe acest pământ. Ce-ar fi ascuns în mintea ei?"

Întrebarea a fost întâmpinată cu tăcere.

„Cine a pus-o în depozitul ăla?"

Stroud făcu un pas înainte. „Nu există nimic care să confirme asta, dar, conform înregistrărilor, Mandl era supraveghetor la vremea respectivă. Era cu puțin timp înainte de ascensiunea ei și transferul ei la Avanpost."

„Trimite după ea."

Stroud dădu din cap și dispăru. În timp ce făcea asta, umbrele se mișcară.

Helena putea vedea doar cu coada ochiului, dar nu putea să nu observe când Morrough a ieșit din întuneric.

Înaltul Necromant nu era ceea ce își amintea ea. Când îl ucisese pe Luc, fusese om. Acum era mutat. Membrele îi ieșeau în afară, articulate într-un mod imposibil, și era aproape de mărimea a doi oameni.

La început, ea a crezut că purta o mască. Înaltul Necromant fusese mascat în timpul sărbătorii, purtând o semilună aurie imensă care îi ascundea jumătate din față ca un soare eclipsat.

Pe măsură ce se apropia însă, ea și-a dat seama că nu o mască se uita. Fața lui Morrough semăna cu cea a unui craniu, trăsăturile lui erau atât de adâncite, pielea era atât de palidă, translucidă, încât putea vedea prin ea până la os.

Unde ar fi trebuit să fie ochii lui, erau două scobituri înnegrite și goale, ca și cum ar fi fost arse de jar încins.

Cumva, încă i se părea că o vede pe Helena.

A păşit înainte, cu o mână întinsă, dar ceva nu era în regulă, avea articulații prea mari, pielea era întinsă într-un mod bizar. Prea multe oase înăuntru. Înainte ca degetele lui să-i atingă pielea, durerea rezonanței sale i-a străpuns craniul.

Vederea i s-a înroșit.

Țipetele o înconjurau, umflându-i timpanele și continuând la nesfârșit, în timp ce amintirile îi detonau în creier. O cascadă de imagini îi sfâșia conștiința.

Oriunde privea, oameni mureau. Mâinile îi erau acoperite de sânge. Erau cadavre peste tot.

Îngenunchea pe podea, ținând laolaltă torsuri, fețe și membre, încercând să le pună la loc, să le lege într-o stare completă. Iar și iar și iar. Corpuri jupuite de arsuri, atât de mistuite de foc încât nu le putea regăsi trăsăturile.

Mereu un alt corp, și încă unul.

Rezonanța se întețea din ce în ce mai adânc, iar țipetele se întețeau.

L-a văzut pe Luc. Viu, ca și cum ar fi fost acolo cu ea. Chipul lui frumos și ochii albaștri ca cerul de vară, în care se reflecta lumina aurie a soarelui.

Apoi Luc a dispărut. Sângele era peste tot. Tot ce putea vedea era o lumină înroșită, fracturată și disjunctă, plutind deasupra capului. Și țipetele.

Țipetele ei. Corzile vocale îi erau sfâșiate, o durere crudă îi sfâșia plămânii și gâtul. O durere ascuțită îi străpungea inima de fiecare dată când gâfâia după aer.

Bărbatul mic de statură mormăia iar și iar: „Nu aș recomanda…”, cu brațele înfășurate defensiv în jurul propriului cap.

S-a auzit o bătaie în ușă și Stroud a reapărut, abia aruncând o privire spre Helena.

„Mandl e pe drum. Și…” Ezită. „L-am adus pe Shiseo. M-am gândit că ar putea avea vreo perspectivă asupra prizonierei noastre. S-a consultat cu Flacăra Eternă. Oricum, are nevoie de un nou set de anulare; m-am gândit că l-ar putea aplica înainte de plecare.”

Se auzea un foșnet liniștit în întuneric. Helena își întinse gâtul cât putu, încercând să-l zărească pe trădător.

Un bărbat cu fața rotundă și părul închis la culoare a apărut, ținând o valiză mică. S-a oprit să se încline cu respect în fața Înaltului Necromant.

Morrough i-a făcut semn să se îndrepte spre Helena. „Ce feluri de vivimanție a folosit Flacăra Eternă?”

Shiseo s-a apropiat, iar Helena și-a dat seama că era din Orient. Din Orientul Îndepărtat. A întâlnit privirea acuzatoare a Helenei doar pentru o clipă înainte să-și întoarcă privirea.

„Îmi pare rău.” S-a înclinat ușor din nou. „Am fost consultat doar ocazional, datorită cunoștințelor mele metalurgice.”

Helena a răsuflat ușurată.

— Sigur știi ceva – ai lucrat în laboratoarele lor, spuse Stroud nerăbdător. O recunoști măcar?

Shiseo abia dacă s-a uitat la Helena.

„Cred că era vindecătoare”, spuse el încet, în timp ce își îndrepta din nou atenția asupra cazului său.

Helena și-a reprimat o tresărire.

Stroud o privi pătrunzător pe Helena, cu ochii îngustați.

„Serios? O vindecătoare, zici?” Felul în care vorbea Stroud era veninos. Își drese glasul, privind în jur. „Bineînțeles că știam că există vivimanți care susțineau Flacăra Eternă. Ca și cum martiriul lor ar putea câștiga acceptarea, chiar dacă Credința le respingea darurile ca fiind o abominație.” Ochii ei erau usturători. „Pur și simplu nu mi-am dat seama că *acesta* era unul dintre ei.”

Nimeni nu a spus nimic. Fața lui Stroud s-a înroșit. „Sunt sigur că mi-aș fi dat seama dacă aș fi avut mai mult timp să recuperez înregistrările Rezistenței. Dar de ce ar transmuta cineva mintea unui vindecător?”

Shiseo se înclină acum în fața lui Stroud. — N-aș putea spune.

Un sentiment crescând de agitație a pătruns în încăpere.

Morrough oftă ca un foale puternic. „Nu știe nimic. Aplicați anularea și scoateți-l de aici.”

Shiseo se înclină și ridică mâna Helenei cât de mult putu, inspectându-i încheietura mâinii și manșeta din jurul ei. Avea mâini moi pentru un metalurg.

„Acestea sunt... un model foarte vechi. Nu suprimă complet rezonanța”, a spus el. A strecurat cătușa pe antebrațul Helenei cât a putut de mult, și a fost ca și cum electricitatea statică a suprimării ar fi fost împinsă în sus, spre creierul ei, odată cu ea.

Degetele lui i-au apăsat cu dibăcie brațul, găsind adâncitura chiar sub încheietura mâinii, între cele două oase ale antebrațului.

Pulsul ei bătea în degetele lui. El l-a simțit o clipă și și-a îndepărtat degetele de el, strângând-o scurt înainte de a se întoarce spre Stroud. „Chiar aici.”

Degetele uscate și tari ale lui Stroud i-au înfășurat încheietura mâinii. Helena a simțit o scurtă furnicătură a rezonanței lui Stroud înainte ca orice senzație de la mână la cot să dispară și corpul ei să devină inert de paralizie. Fără explicații sau avertisment, Stroud a scos ceva din cutie. Strălucia în lumină, dezvăluind mânerul bulbos și vârful lung și ascuțit al unei sule.

Cu o ușurință exersată, Stroud înfipse vârful șurubului direct în încheietura Helenei. Helena nu simți nimic, dar gâtul i se închise, stomacul i se răsuci în timp ce îl privea pe Stroud cum manevra sula în cercuri lente, în timp ce aceasta se scufunda printre oase, vârful ieșind pe cealaltă parte.

Când Stroud l-a scos, era o picătură de sânge pe vârf și o gaură care trecea direct prin încheietura Helenei. Rana era fără sânge, toată pielea ruptă, mușchii și vasele de sânge rupte închizându-se instantaneu în acest proces.

Lăsând sula deoparte, Stroud a manipulat mâna Helenei, îndoind-o și arcuind-o înapoi, verificând raza de mișcare. Senzația a revenit, dar paralizia a persistat.

— Nervii și venele sunt intacte, spuse Stroud, dându-i drumul.

Helena nu putea face nimic altceva decât să se uite cum Shiseo pășea și împingea un tub mic, crestat, prin orificiul care acum îi trecea prin încheietură, până când capetele ieșeau în afară pe fiecare parte. În momentul în care tubul se așeză la locul lui, senzația încețoșată de rezonanță din mâna stângă a Helenei dispăru complet.

Era ca și cum i-ar fi fost smuls unul dintre simțuri.

Simțea tubul în interiorul ei, o senzație amorțitoare de inerție emanând din el.

Shiseo a scos o panglică metalică. Era netedă și strălucitoare pe o parte, canelată pe cealaltă. A strecurat canelura peste un capăt crestat al tubului înainte de a înfășura panglica în jurul încheieturii mâinii ei și a o strecura peste celălalt, fixând tubul la loc înainte de a înfășura restul panglicii metalice încontinuu.

A inspectat tensiunea și potrivirea, a aliniat toate straturile și cu Cu puțin mai mult decât o mișcare a degetelor, straturile s-au transformat într-un inel solid de metal, perfect potrivit.

Fără încuietoare, fără modalitate de a o deschide fără rezonanță.

Shiseo a strecurat un fir cu o formă ciudată într-o deschizătură minusculă a vechei manșete. Un mecanism din interior a făcut clic și aceasta a căzut.

L-a ridicat ca și cum ar fi fost o antichitate curioasă și l-a pus în geanta lui înainte de a se îndrepta spre partea dreaptă a Helenei.

Helena se agăța cu disperare de vaga senzație de rezonanță care îi mai rămăsese, încercând să se concentreze, să-și amintească senzația cine și ce era, știind că va dispărea în câteva minute.

Shiseo tocmai scotea a doua cătușă veche când ușa s-a deschis și a intrat un paznic.

„Paznicul Mandl."

O femeie în uniformă a intrat în cameră cu un pas rapid și încrezător, care a șovăit când privirea i-a poposit asupra Helenei.

Avea o gură largă și aceasta a căscat de șoc.

„Ce i-ai făcut acestui prizonier, Mandl?", a întrebat Morrough. Dispăruse înapoi în umbră, dar vocea lui a ieșit la iveală, acum și mai periculoasă.

Mandl s-a aruncat la pământ, dispărând din raza vizuală a Helenei.

„Eminența Voastră…" Vocea ei imploratoare se ridică de pe podea.

„Te-am salvat de Rezistențe și de Credință. I-am salvat pe toți necromanții și vivimanții ca tine, care trăiau ca șobolanii, temându-se de pedeapsa Flăcării Eterne pentru «darurile tale nefirești». Te-am lăsat să te ridici deasupra celor care au încercat să te supună. Acum aflu că m-ai trădat?"

„Nu! Nu a fost o trădare! Sunt loial. Loial cauzei noastre și loial ție! A fost dorința mea prostească de răzbunare – o recunosc. Am vrut ca ea să sufere. Dar nu te-aș trăda niciodată."

„Explică-te."

Mandl se ridică, încă îngenuncheând, cu capul plecat, dar vocea îi tremura de emoție. „E o trădătoare a vivimanților! M-a chinuit! Se credea mai bună decât mine pentru că făcuse parte din Institutul Holdfasts, vivimanția ei fiind binecuvântată de Flacăra Eternă. Trebuia pedepsită!”

Helena se holba la femeie, amețită și nedumerită.

„Ai intervenit asupra unei prizoniere și a dosarelor ei din... gelozie?” Stroud părea uimit. „De ce nu i-ai raportat abilitățile?”

Mandl se dădu înapoi. „Mă temeam că ar fi favorizată dacă s-ar afla. Că ai putea să o găsești utilă și să nu o pedepsești așa cum merita să fie pedepsită.”

Stroud se aplecă peste ea. „Și ce fel de pedeapsă crezi că merită?”

Mandl înghiți în sec nervos. „Am… lăsat-o conștientă… în rezervorul de stază. Intenționam să mă întorc. Voiam să fie prinsă în capcană, știind și temându-se de ceea ce aveam să-i fac, dar apoi am fost repartizat la Avanpost și selectat pentru ascensiune. Mi-era teamă că lipsa mea temporară de judecată m-ar dezamăgi, așa că nu am dezvăluit-o. Dar nu aș trăda niciodată marea noastră cauză!”

„A stat în depozitul acela timp de paisprezece luni, de când ai fost redistribuit. De ce nu există înregistrări?” Stroud părea foarte sceptic.

„Intenționam să-i completez dosarele după ce... terminam cu ea. Când am plecat, am presupus că va muri și atunci nimeni nu va mai ști vreodată. Iartă-mă! Nu am făcut nimic altceva, jur.” Mandl se aruncă înapoi pe podea.

— Acum văd că am fost prea generos, spuse Morrough. Fața lui de coșmar și orbitele sale proeminente ieșeau din umbră. Își înclină capul ca și cum s-ar fi uitat în jos la Mandl. Nu erai demn de darul meu.

„Vă rog! Eminența Voastră, vă implor... dați-mi...”

Mandl a încetat să vorbească când a fost smulsă în picioare de o forță nevăzută. Partea din față a uniformei ei gri s-a rupt, iar coastele i s-au dezlănțuit într-un șuvoi de sânge, pieptul i s-a sfâșiat.

Pielea Helenei se înfiora, teroarea strecurându-i-se prin măruntaie ca un vierme, în timp ce mirosul cald și umed de sânge proaspăt și organe expuse pătrundea în încăpere. În aer se simțea o senzație ca un zumzet, pe care o putea simți până în propriii plămâni.

Dar Mandl, oricât de sfâșiată era, nu era moartă.

Mâinile și-a ridicat și a încercat să-și strângă coastele cu una dintre ele. mâna și o respinge pe Morrough cu cealaltă, plămânii ei expuși pulsând. „Încă o șansă – te rog! Nu te voi dezamăgi! Jur. Nu vei regreta."

„Nu, nu mă vei dezamăgi din nou", spuse Morrough, cu o voce răgușită aproape blândă, în timp ce băga mâna în pieptul deschis al lui Mandl, cu degetele alunecându-i sub plămâni și extragând o bucată strălucitoare de metal de undeva lângă inimă. Mici fire de viscere erau înfășurate în jurul ei, agățându-se atât de metal, cât și de degetele lui Morrough în timp ce aceasta era smulsă.

Când s-a desprins, trupul lui Mandl a căzut la pământ. Tăcut. Mort.

Morrough oftă încet și păru să se micșoreze pentru o clipă în timp ce se ridica, ținând metalul în mână. Prin sânge, piesa avea o strălucire ascuțită, puternică, ca de lumithium.

A făcut un gest cu cealaltă mână. Un necrothrall s-a târât din umbră ca un animal. Era o tânără femeie aflată în stadiile incipiente ale necrozei, purtând încă rămășițele zdrențuite ale uniformei de spital a Flăcării Eterne. Expresia ei era inexpresivă. O ruptură în uniformă a expus un piept presărat cu vene înnegrite.

Când cadavrul a ajuns la Morrough, ea s-a ridicat, iar el a împins piesa de metal în ea. S-a auzit un scrâșnet ușor de os rupt, lăsând o gaură învăluită în sânge vechi în centrul pieptului ei.

Femeia-cadavru a tremurat, apoi expresia feței i s-a schimbat, lipsa de expresie dispărând.

S-a împiedicat și a scos un geamăt sălbatic, în timp ce își privea degetele înnegrite și corpul care se deteriora.

„Nu! Te rog, nu... nu a fost al meu..."

— Nu mă dezamăgi din nou, Mandl, spuse Morrough, și poate că, cu timpul, îți voi permite o relicvarie mai bună. Poate originalul tău.

A făcut un gest spre cadavrul lui Mandl de pe podea. Aerul a zumzăit din nou când degetele i s-au îndoit și coastele s-au strâns. Corpul lui Mandl s-a ridicat. Partea din față a uniformei era sfâșiată, expunând-o, iar ea era acoperită de sânge. Pielea s-a strâns la loc, dar fața ei nu a arătat nimic. Femeia-cadavru a căzut pe podea gemând și implorând, zgâriind rana care se prelingea din mijlocul pieptului, ca și cum ar fi încercat să smulgă metalul, în timp ce Morrough se întorcea spre Helena.

Stroud l-a lovit pe Mandl cu piciorul. „Slavă-i Înaltului Necromant pentru mila sa de a-ți permis să ți se întoarcă cadavrul unui vivimant și să te întorci la Avanpost, domnule Paznic."

Femeia-cadavru a scos un ultim geamăt gutural și s-a ridicat cu greu în picioare.

— Mulțumesc, Eminență, a spus ea răgușit și a ieșit împleticindu-se din cameră.

Stroud i s-a alăturat lui Morrough, părând netulburat de cele întâmplate.

„Este posibil ca cineva să supraviețuiască paisprezece luni în stază?", a întrebat Stroud.

Morrough nu spuse nimic, dar bărbatul nervos și transpirat vorbi din locul unde stătuse ghemuit lângă perete. „De fapt, ideea asta are un oarecare potențial", spuse el, pășind înainte și apoi retrăgându-se în timp ce atenția lipsită de ochi a lui Morrough se îndrepta spre el.

Și-a ajustat gulerul cămășii de câteva ori. „Buna noastră prietenă din Orientul Îndepărtat" – a făcut un gest spre Shiseo, care era absorbită de curățarea sulei – „a menționat că sirena pe care o purta era un model vechi, fără un blocaj complet de rezonanță. Poate că asta explică atât mintea ei – *cât și* supraviețuirea ei."

Ochii lui Stroud s-au îngustat. „Cum?"

„Transmutația care i s-a făcut nu este ceva ce altcineva ar putea face. Acele amintiri sunt prea adânc legate de mintea ei. Totuși, dacă

ai avea pe cineva capabil de o asemenea complexitate - o vindecătoare, cum spune prietena noastră - poate că ea..."

„Spui că *și*- a făcut asta singură?" Stroud a făcut un gest spre Helena cu o neîncredere usturătoare.

S-a înecat cu salivă. „Ei bine... pare cea mai probabilă explicație. În opinia mea." Fața îi strălucea de transpirație.

Stroud și-a suge dinții. „Și supraviețuirea?"

„Ea... nu s-a lăsat să moară. Poate... poate că un nivel scăzut de rezonanță internalizată la un vindecător competent ar oferi un mijloc suficient de auto-susținere atunci când, în mod normal, un corp ar pieri în astfel de condiții."

„E absurd!", a izbucnit Stroud.

„Asta e irelevant. Putem recupera amintirile?", a spus Morrough. „Flacăra Eternă nu ar merge până acolo decât dacă informațiile ar fi de o importanță vitală."

— Eminența Voastră, spuse Stroud cu o voce imploratoare. Ordinul Flăcării Eterne a dispărut. Cenușa lor este tot ce a mai rămas.

— Nu te-am întrebat, spuse Morrough, concentrându-se asupra bărbatului, care se făcuse verde ca o pacoste.

"Nu cred-"

„ *Ieși afară.* " Aerul zumzăia.

Bărbatul păli și se înclină în repetate rânduri, mulțumindu-i lui Morrough pentru mila și răbdarea sa, în timp ce ieșea din cameră cu spatele, cu o ușurare vizibilă pe față.

„Ce ascunzi?" Morrough se înălța deasupra ei.

Inima îi bătea din ce în ce mai repede. Nu avea niciun răspuns.

Stroud se aplecă și el, cu ochii îngustați, analizând situația. „Eminența Voastră, poate dacă i-am îndepărta cea mai din față parte a creierului, am putea pătrunde în unele dintre amintiri înainte ca febra să devină dăunătoare", spuse ea, trecându-și gânditoare degetul peste fruntea Helenei. „Sau ar putea modifica căile

respiratorii suficient cât să inverseze lucrurile. Aș fi onorată să-i mențin semnele vitale în timp ce efectuați vivisecția."

Teroarea o străpunse pe Helena când Morrough dădu din cap. Stroud făcu un pas în lateral, ajustând lumina de deasupra, ca și cum ar fi intenționat să înceapă imediat.

„Iertați-mă", a întrerupt-o o voce blândă, iar Helena a simțit o undă de ușurare până când și-a dat seama că era trădătorul, Shiseo, care stătea cu valiza strânsă în mâini. „Tocmai mi-am amintit un lucru mic. A fost un general Bayard. A fost rănit la cap în război."

— Da, răspunse Stroud, care părea iritat de întrerupere.

„Creierul a fost vindecat, dar" – a făcut o pauză, ca și cum s-ar fi străduit să găsească cuvintele potrivite – „l-a blocat de cine era – mintea lui, adevăratul său sine."

„Da. Știm ce s-a întâmplat cu Bayard. Nonverbal. Dependent. Soția lui a trebuit să aibă grijă de el ca de un copil", a spus Stroud, cu o voce morocănoasă.

„Bineînțeles, îmi cer scuze. Probabil că n-a fost nimic." Shiseo s-a înclinat și a părut pe punctul de a pleca.

— Stai, spuse Stroud cu o voce conciliantă. Ai început deja. Spune-ne care e ideea ta.

Shiseo se opri. „Nu știu toate detaliile, dar cred că au căutat un leac pentru el spre sfârșitul războiului. O procedură complicată a minții."

„De către un vindecător sau de către un chirurg?" Stroud se aplecă în față.

Shiseo și-a înclinat capul ca și cum ar fi încercat să-și amintească. „Un vindecător."

Stroud și-a strâns buzele. — Îmi imaginez că Elain Boyle.

Shiseo și-a înclinat din nou capul, fără nicio ciocănire pe față.

„Ea era vindecătoarea personală a lui Luc Holdfast. Flacăra Eternă era destul de neglijentă în ținerea evidențelor, dar numele lui Elain Boyle apărea frecvent în ultimul an al războiului. Părea să fi devenit

neobișnuit de distinsă.” Stroud își bătu ușor degetele peste buze, sugându-și din nou dinții.

„Unde este Boyle acum?”, a întrebat Morrough.

„A fost ucisă când am cucerit Institutul. Cred că trupul ei a fost trimis în mine. Am putea vedea dacă mai sunt rămășițe.” Atenția lui Stroud s-a îndreptat din nou către Shiseo. „Ce a făcut Flacăra Eternă cu Bayard, ce crezi că are vreo relevanță?”

Shiseo s-a înclinat din nou.

„Eram conștient de asta doar pentru că sperau că existau tehnici similare folosite în Imperiul de Est. Vindecătorul, mi s-a spus, avea o abilitate specială de a... de a modifica nu doar creierul, ci și mintea. Ei au propus să intre în mintea lui Bayard și să-l vindece din interior.”

Atmosfera din cameră s-a schimbat brusc, devenind electrizată.

„Asta ar fi animanță, nu vindecare”, spuse Stroud cu o neîncredere lentă.

„Nu știu, cuvintele erau... diferite”, a spus Shiseo. „Mintea, mi s-a spus, se opune prezenței altcuiva, dar acest vindecător credea că prin multe tratamente minore, acest lucru era posibil. Ca și cum ai învăța să tolerezi o otravă.”

„Mitridatism”, spuse Morrough încet. Se îndreptă, ajungând la înălțimea sa completă și extraordinară. „Mitridatism sufletesc…”

A înaintat spre Shiseo ca și cum ar fi vrut să-i smulgă răspunsurile. „Flacăra Eternă a găsit o modalitate de a face subiecții vii să supraviețuiască transferului de suflet? Și nu te-ai gândit niciodată să menționezi asta?”

Helena a crezut că era pe cale să vadă cum se sfâșie o altă cutie toracică.

Shiseo a rămas straniu de calmă și s-a înclinat din nou. „Îmi cer scuze. Mi-au pus multe întrebări. Îmi este greu să-mi amintesc.”

Morrough părea împăcat de această scuză și se întoarse, privind-o din nou pe Helena, ca și cum ar fi fost încă înclinată să o vivisecționeze în căutarea unor răspunsuri.

„Dacă Flacăra Eternă ar fi avut într-adevăr un animant care a dezvoltat o metodă de transfer temporar... ar putea explica asta această formă de pierdere a memoriei? Dacă o altă persoană ar putea intra în mintea cuiva în felul acesta, ar putea fi capabilă să modifice gândurile și amintirile, așa cum vedem aici. Ar explica totul", a întrebat Stroud, arătând spre Helena. „Și... trebuie să spun că pare mai probabil decât noțiunile exagerate de auto-transmutare."

„Dacă Flacăra Eternă a descoperit o metodă viabilă de transfer, asta are o semnificație mai mare decât simpla pierdere a memoriei", spuse Morrough. Helena îi putea simți rezonanța în măduva ei, ca și cum i-ar fi pătruns în carne, încercând să o jupuie, strat cu strat.

S-a uitat spre Stroud. „Înregistrează fiecare detaliu pe care Shiseo și-l amintește despre această procedură înainte de plecarea sa spre est. Vom începe să testăm această metodă de transfer gradual. Vreau să fie perfecționată. Dacă este posibil, o vom folosi pentru a elimina transmutația de pe ea și pentru a vedea ce voia Flacăra Eternă să-mi ascundă atât de disperată."

Morrough a tras aer în piept, dar a zdrăngănit, în timp ce se întorcea.

— Eminența Voastră, spuse Stroud cu o voce nervoasă. Cred că această procedură de transfer pe care doriți să o începeți să o testați ar necesita un animant? Tuși slab. Sunt sigură că Bennet ar fi fost încântată de oportunitate, dar din păcate sufletele nu se află în repertoriul meu de rezonanță și există doar unul singur. Ar fi ceva ce tu și cu mine... Vocea ei se ridică plină de speranță.

„Lasă-l pe Înaltul Prefet să se ocupe de asta."

Fața lui Stroud se înmui. „Dar am găsit-o…"

„Am altă treabă pentru tine."

Stroud se îndreptă, dar părea în continuare dezamăgit.

„Până la urmă, Înaltul Prefet era favoritul lui Bennet." Morrough făcu un gest de respingere cu mâna în timp ce dispărea în umbră. „E timpul să i se dea mai mult de făcut decât să vâneze."

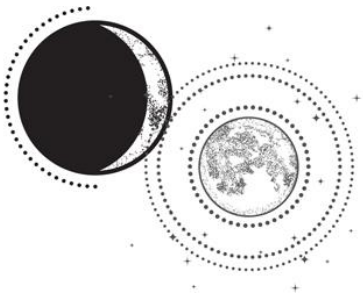

CAPITOLUL 3

CÂND ELENA A FOST ADUSĂ ÎNAPOI ÎN liftul de la Staţia Centrală, a numărat etajele Turnului pe măsură ce treceau.

Turnul Alchimiei fusese o minune arhitecturală timp de secole. Avea doar cinci etaje când a fost construit iniţial ca memorial al primului Război Necromantic. Pe atunci, rezonanţa alchimică era o abilitate arcană, considerată magie. Practicanţii ei erau personaje învăluite în mit şi mister, precum Cetus, primul alchimist nordic.

Forţele de rezistenţă şi Institutul schimbaseră acest lucru, stabilind alchimia ca Ştiinţă Nobilă, ceva ce trebuia studiat şi stăpânit. Când Institutul de Alchimie a ameninţat să depăşească Turnul, acesta a fost ridicat cu sisteme de scripeţi prelucrate alchimic pentru a adăuga etaje suplimentare la bază. Timp de aproape două secole, fusese cea mai înaltă clădire de pe continentul nordic, crescând din ce în ce mai mult pe măsură ce oraşul din jurul său se extindea şi alchimiştii îi treceau prin porţi.

Studiul Alchimiei Nordice în sine era împletit cu structura Turnului. Cele mai joase cinci niveluri, cu cele mai mari săli de curs, erau „fundaţiile", pline de iniţiaţi care încă îşi descopereau rezonanţa şi stăpânirea principiilor de bază ale transmutării. Erau necesare examene anuale pentru a avansa. După cinci ani, majoritatea studenţilor plecau cu certificarea lor pentru a se alătura breslelor, doar studenţii calificaţi urcând la nivelul următor în Turnul tot mai îngust pentru a studia domenii şi materii mai tehnice. Şi mai puţini treceau de etajele postuniversitare şi de cercetare pentru a obţine rangul de mare maestru.

Liftul s-a oprit undeva printre fostele etaje de cercetare.

Helena îşi încordă privirea, forţată să privească printr-o aură de durere care îi înceţoşa constant vederea. Pereţii i se înceţoşară, ochii

ei neputând să se concentreze până când nu se opri brusc în mijlocul unei camere sterile.

Probabil că fusese odată un laborator privat.

Curelele care o țineau la loc erau desfăcute, iar Stroud se opri, verificându-i încheieturile mâinilor.

Tuburile care treceau între ulnă și radius îi provocau greață, evocând un profund sentiment de greșeală. Nici măcar nu-și putea mișca degetele fără să simtă cum mușchii, tendoanele, venele și nervii din acel spațiu îngust erau forțați să facă față anulării care o străbătea.

„Foarte bine", își spuse Stroud înainte să se întoarcă să plece. Chiar înainte să se închidă ușa, Helena o auzi spunând: „Nimeni nu intră în această cameră fără aprobarea mea."

S-a auzit un clic puternic și scrâșnetul unei încuietori, iar Helena a rămas singură.

S-a ridicat brusc, dar drogul îi epuizase sângele și mușchii îi crampeau, contractându-se ca și cum ar fi fost încordați. A încercat să se îndrepte, dar în clipa în care picioarele i-au atins pământul, picioarele i s-au prăbușit sub picioare.

Ea s-a prăbușit pe podea.

„Fugi", îi tot spunea o voce. Dar nu putea; brațele și picioarele nu o puteau ține. În absența oricărei abilități fizice, gândurile i s-au îndreptat spre interior.

Chiar uitase ceva?

Poate că Flacăra Eternă nu dispăruse, ci rămăsese ca un jar ascuns, așteptând momentul potrivit. Posibilitatea a stârnit o licărire de speranță. Dar cum a fost făcută să uite?

Transfer. Animanță.

Ambele cuvinte erau necunoscute.

Le-a răsfoit în minte. Încercând să contextualizeze comentariile care fuseseră făcute. Suflete și minți și ocupând peisajul mental al unei alte persoane pentru a le transmuta din interior. Și Flacăra Eternă descoperise asta?

Cu siguranță nu. Sufletele erau considerate inviolabile printre cei credincioși. Flacăra Eternă considera chiar și modificările fizice ale vivimanției și necromanției un risc pentru un suflet nemuritor.

Alterarea unei minți, transferul unui suflet: Cu siguranță, asta ar fi văzut ca infinit mai rău.

Totuși, Shiseo susținea că Flacăra Eternă dezvoltase o modalitate de a realiza acest proces de transfer al animanței. Ceva ce Morrough, care dezlegase secretele nemuririi, nu descoperise.

Cine era Elain Boyle? Helena nu-i știa numele și era sigură că nu mai existaseră niciodată alți vindecători, cu atât mai puțin unul personal, desemnat doar pentru Luc.

Luc nu ar fi fost niciodată de acord să primească ceva ce nu era distribuit în mod egal întregii Rezistențe, inclusiv îngrijiri medicale și vindecare. Se chinuise să obțină jurați de paladini care să-l protejeze, în ciuda faptului că era o tradiție mai veche decât Paladia.

Stroud trebuia să se înșele.

Totuși, ceva *era* ascuns, schimbat la ea. Un secret atât de minuțios ascuns, încât Helena nici măcar nu putea ghici ce anume.

Mușchii i s-au încordat și mai tare. Zăcea pe podea, cu corpul ghemuit și contorsionat spre interior ca un păianjen mort, dar mintea îi gonea mai departe.

Ce-ar fi făcut Luc dacă el ar fi fost cel încă în viață? Captiv. Ar fi avut deja un plan. Ar fi fermecat-o pe Grace să-i transmită un mesaj, ar fi început să coordoneze o modalitate de evadare și ar fi complotat salvarea tuturor celor de pe Avanpost.

Asta avea să facă. Acum depindea de Helena.

Nu-l putea dezamăgi. Nu din nou.

ELENA SE AȘTEPTASE CA TRANSFERUL să înceapă imediat, dar în schimb a petrecut ceea ce i s-au părut zile întregi abia în stare să se miște, pe măsură ce mușchii i se desprindeau treptat.

— Retragere, spuse Stroud cu o privire condescendentă în timp ce îi băga Helenei un tub de alimentare în nas și îi introducea o perfuzie salină în braț ca să o țină sedată. Nu contează. Îmi imaginez că te-au învățat să te bucuri de suferință. La urma urmei, sacrificiul este chemarea unui vindecător, nu-i așa?

Disprețul ei față de Helena a fost dezvăluit de revelația că amândouă erau vivimance, dar de tabere opuse în război.

Stroud a considerat-o o trădătoare.

„Nu-mi plac spasmele alea", a spus Stroud mai târziu în timpul unei consultații, cu gura strânsă când degetele Helenei s-au blocat, făcând-o să scape o ceașcă. „Nu sunt cauzate de setul de anulare; îți amintești când au început?"

Helena clătină din cap, tresărind când senzația rece și arzătoare a rezonanței lui Stroud i se cufundă în încheietura mâinii stângi, șerpuind printre oase în timp ce o răsucea și o manipula timp de câteva minute.

„Din starea în care se află, se pare că ți-ai rupt încheietura mâinii de mai multe ori. Există leziuni nervoase vechi. Îți amintești când s-a întâmplat?"

Helena nu-și amintea să-și fi rănit vreodată grav mâinile. Mâinile dibace erau vitale pentru canalizarea și controlul rezonanței atât în practica unui alchimist, cât și în munca unui vindecător. Întotdeauna fusese foarte atentă cu ele.

„Nu exista nicio mențiune despre asta în dosarele tale studențești, așa că trebuie să fi fost în timpul războiului, dar nici acolo nu există înregistrări."

Dosarele academice ale Helenei fuseseră descoperite, iar lui Stroud îi plăcea să le folosească pentru a o interoga despre detaliile mai mici ale vieții ei. Bănuia că asta se datora faptului că lui Stroud i se permitea să o pedepsească pentru că refuza să răspundă.

Unde i-a fost testată prima dată rezonanța alchimică? La ambasada paladiană din patria ei, insulele sudice Etras. Câți ani avea

când a imigrat în Paladia pentru a studia la Institutul de Alchimie? Zece.

Câți ani de studii a absolvit la Institut? Șase.

Își amintea oare moartea principatului Apollo Holdfast? Da, fusese la curs cu Luc.

Când s-a alăturat Rezistenței? Când breslele au răsturnat guvernul legitim și a existat o Rezistență la care să se alăture.

Lui Stroud nu-i plăcuse răspunsul acela.

Când a devenit membră a Ordinului Flăcării Eterne? Helena a încercat să evite să răspundă, dar Stroud avea registrul membrilor, cu jurămintele și numele Helenei scrise cu sângele ei.

„Știa Consiliul Flăcării Eterne că ești vivimant când te-ai alăturat?"

Helena clătină din cap.

Stroud o privea urât, așteptând un răspuns verbal.

„Nu știam că sunt vivimantă", a spus Helena în cele din urmă. „Și după aceea – odată ce toată lumea a aflat – lui Luc nu i-a mai păsat. Nu credea că abilitățile cuiva îl schimbă, ci doar ce face cu ele."

„Ce mărinimos." Vocea lui Stroud era rece. Degetele îi șifonau dosarul din mână. „Păcat că nu s-a și retras. Foarte mulți oameni ar putea fi încă în viață atunci."

„Familia lui a fost Chemată", a spus Helena, deși știa că nu avea rost să se certe.

— Da, pe soare, spuse Stroud batjocoritor, iar vocea îi devenea ascuțită. Știu că nu se preda astronomie modernă la Institut, dar ai studiat vreodată noile teorii astrologice? La urma urmei, ești de pe insulele comerciale; trebuie să fi fost expusă la tot felul de idei. Chiar ai crezut că soarele se uită la pământ și își alege un favorit? Că o picătură de soare l-a înzestrat pe Orion Holdfast cu asemenea abilități divine încât toți descendenții lui meritau să conducă Paladia ca niște zei?

Helena și-a încleștat maxilarul, dar Stroud nu se oprea.

„Conform dosarului tău academic, erai considerat inteligent. Cu siguranță nu ai înghițit fiecare poveste care ți s-a spus despre

membrii Fortelor. Privește-mă în ochi și spune-mi: *chiar* crezi că membrii Fortelor aveau dreptul să conducă?”

Degetele lui Stroud i-au înfipt Helenei bărbia, forțând-o să ridice privirea.

S-a uitat fix la fața lui Stroud, simțind amenințarea rezonanței ei. „Mai bine ei decât oameni ca tine.”

Mâna lui Stroud a căzut, rezonanța ei dispărând înainte să o plesnească pe Helena peste față atât de tare încât capul s-a lovit de perete.

„Dacă te-ai fi alăturat cauzei noastre, ai fi putut fi grozavă.” Stroud respira greu în timp ce stătea deasupra Helenei. „Ai fi fost cineva. Nu mai ești nimic acum. Te-ai dăruit de partea greșită. Nimeni nu-și va mai aminti vreodată de tine. Ești cenușă, ca toți ceilalți. Și o trădătoare a semenilor tăi.”

Odată ce rămase singură, Helena își mângâie partea umflată a feței, cu capul pulsând.

Rezistența considerase războiul un război sfânt – o luptă divină între bine și rău, o testare a Credinței. Dar motivele Helenei fuseseră mai personale decât atât.

Nu era nevoie ca Luc să fie divin pentru ca ea să vrea să-l salveze. Ar fi putut fi complet obișnuit, iar ea ar fi făcut aceleași alegeri.

Ar fi putut face ceva ce ar fi putut schimba lucrurile?

Când imigrase pentru prima dată în Paladia, crezuse că era paradisul. Etras nu avea prea mult metal ca resursă naturală. Rezonanța era rară. Existau câteva bresle de alchimie, dar acestea nu ofereau nicio pregătire formală. Ajungerea în Paladia se simțise ca și cum s-ar fi întors acasă; ca și cum ar fi găsit locul unde fusese menită să fie dintotdeauna.

Fusese vag conștientă de existența unei ierarhii printre alchimiști care diviza chiar și corpul studențesc, separând familiile devotate aflate în strânsă alianță cu Forțele Rezidențiale de bresle, dar nu era suficient de familiarizată cu politica orașului-stat pentru a înțelege complexitatea acesteia.

Tot ce știa era că unii studenți nu-i vorbeau, râdeau când punea întrebări și îi batjocoreau accentul și felul în care gesticula cu mâinile când vorbea. Mai târziu a aflat că aceia erau studenții breslei și că trebuia să fie precaută cu ei.

Luc a fost cel care a trebuit să explice că studenții breslei credeau că înscrierea Helenei ocupase un loc care ar fi trebuit să meargă la bresle – deși Luc a asigurat-o că se înșelau. Institutul familiei sale nu fusese fondat pentru bresle, ci pentru oameni ca ea, cei care nu aveau oportunități să studieze alchimia pe cont propriu. Studenții breslei nici măcar nu aveau nevoie să participe; locurile și viitorul lor erau toate la fel de... asigurat. Pentru ei, înscrierea la Institut era un simbol al statutului. Odată ce obțineau certificarea, plecau cu toții.

Helena era însă specială. Ea avea să fie cea care avea să rămână după anul cinci, cea care avea să studieze mai mult decât principalele fundamente ale alchimiei. Avea să urce la cele mai înalte etaje, să facă descoperiri și să desfășoare munca care avea să schimbe lumea. Numele ei avea să fie ținut minte pentru totdeauna.

De ce ar vrea familia lui o altă elevă a breslei la Institutul lor când ar putea avea pe cineva ca ea?

Luc avusese întotdeauna talentul de a o face pe Helena să se simtă specială, nu dureros de nelalocul ei. Voia să-i demonstreze că are dreptate – că era ceva, că merita să creadă în ea. Familia lui nu avea să se înșele în privința ei.

Se concentrase pe educația ei și ignorase ostilitățile politice din jurul ei.

Luc menționa din când în când diverse lucruri, cum breslele erau convinse că familia lui înăbușea progresul științific al alchimiei și împiedica industrializarea, apoi făcea cu mâna spre fabricile de sub baraj, umplând cerul cu nori negri de fum. Că tatăl său era acuzat că a lăsat țara să rămână în urmă din cauza guvernării sale neglijente. Sau că breslele propuseseră ca puterea Principatului să fie limitată la afacerile religioase și ca *ele* să fie cele care să conducă țara.

Părea că nimic din ceea ce făcea Principatul Apollo nu era vreodată suficient pentru bresle; plângerile și cererile lor erau nesfârșite.

Când principatul Apollo a fost ucis, breslele nu au văzut deloc o tragedie, ci o oportunitate. Au folosit vârsta lui Luc, de doar șaisprezece ani, ca pretext pentru a declara o reformă: elite religioase și o clasă de războinici nu vor mai conduce Paladia. Orașul-stat va fi guvernat de nou formata Adunare a Breslelor.

Ordinul Flăcării Eterne ar fi putut opri cu ușurință sedițiunea breslelor dacă nu ar fi fost Morrough. El a apărut în mijlocul tulburărilor, aparent de nicăieri, oferind nemurirea. Nu o viață nesfârșită de decădere, ci una impermeabilă la îmbătrânire și răni, descoperită nu prin vreo putere divină, ci prin știință.

Breslele au profitat de ocazie, iar Nemuritorii au început să apară. La început, câțiva aleși, dezvăluindu-se nu doar nemuritori, ci și capabili de forme avansate de alchimie. Puterea și viața veșnică erau brusc la îndemâna oricui era pregătit să se dovedească loial față de Morrough. Aspiranții s-au înghesuit să li se alăture, aliniindu-se cu breslele.

Ideile promise de Adunarea Breslei despre „Noua Paladia” s-au răspândit prin populație ca o boală.

Când Flacăra Eternă a acționat pentru a restabili ordinea, Nemuritorii au dezvăluit o altă abilitate: necromanția. La o scară nemaivăzută până acum. În loc să recruteze masiv dintre Aspiranti, atunci când erau atacați, ucideau soldații Flăcării Eterne și apoi foloseau resuscitarea pentru a-i întoarce împotriva propriilor compatrioți, construind o armată cu morții Flăcării Eterne.

Luc, proaspăt încoronat ca Principat, fusese sigur că cetățenii Paladiei vor intra în rațiune odată ce își vor da seama că se aliniază cu necromanții. Necromanția fusese o crimă mortală în cea mai mare parte a continentului timp de secole. Nici măcar breslele nu aveau să meargă atât de departe.

Greșise.

„DACĂ AȚI ERA VINDECĂTOR, de ce nu sunteți menționat mai mult în dosarele spitalului?”

Stroud se întorsese extrem de supărată, cu un teanc de dosare la ea.

Numele Helenei era aproape de negăsit. Stroud reușise să-i găsească semnătura doar pe stocurile de provizii medicale, o cerere pentru un cuțit de alchimie de nivel de bază și câteva formulare de solicitare pentru departamentele de chimie și metalurgie pentru anumite substanțe. Singurul lucru interesant din tot teancul era o listă preliminară a victimelor, care o includea pe Helena printre cei presupuși morți.

Una peste alta, în anii de dosare militare, Helena abia dacă existase. Stroud părea ofensat personal de acest lucru.

"Bine?"

„Vindecarea este un miracol; nu este ceva ce ar trebui să-ți pui în mâini.” „nume pe”, a spus ea, recitând ce i se spusese cu mult timp în urmă. „Există un simbol plasat pe dosarele medicale pentru a indica actele de... mijlocire.”

„Vrei să spui…” Stroud a răsfoit un dosar și l-a întors spre Helena. În colț era o semilună cu o bară oblică traversată. „Asta?”

Helena a dat scurt din cap.

Stroud se holbă la ea. „Atunci cum naiba reușești să ții evidența procedurilor?”

O senzație de strângere i s-a extins de la piept la gât. „Vindecarea nu e o procedură.”

Falcon Matias, consilierul spiritual al Consiliului Flăcării Eterne și superiorul direct al Helenei, fusese strict în cerințele sale ca utilizarea vivimanției să nu fie documentată în niciun fel care ar putea-o glorifica. Actul de vivimanție, spunea el, putea fi purificat doar prin intenții de altruism.

Deși vindecătorii erau relativ răspândiți în zonele îndepărtate ale Paladiei, vivimanția era suficient de rară încât existau tot felul de afirmații despre ce erau capabili vivimanții - că puteau fermeca viii la fel cum necromanții fermecau morții, de exemplu, și că puteau face transmutații de nedescris asupra cărnii vii.

Helena obișnuia să considere aceste opinii despre vivimanți nejustificat de dure, dar acum, ca subiect al lui Stroud, a început să înțeleagă.

Stroud nu era captivantă, dar era expertă în a o paraliza și manipula prin transmutație pe Helena la cea mai mică provocare. Dacă Helena tresărea prea tare, Stroud îi lipea oasele pentru a o ține nemișcată. Părea să se bucure de faptul că nu era vorba de tortură. Uneori o lăsa pe Helena așa ore întregi.

A fost o ușurare când Stroud a părut în sfârșit să-și piardă interesul, anunțând că nu mai avea timp să se ocupe de Helena. De câteva ori pe zi, doi necrothrali veneau să o ia și să o pună să meargă pe coridorul care înconjura liftul.

Vederea i-a revenit, necrotralii erau îngrozitori de văzut. Adipocerele dădeau o strălucire ceroasă și întinsă petei cenușii-purpurii de pe pielea lor, iar sclerotica din jurul pupilelor lor înceţoșate era roșie sau galben aprins. Vârfurile degetelor le erau înnegrite și putrezeau. Mirosul de substanțe chimice... Conservanții chimici și putregaiul o îmbolnăveau pe Helena, dar nu au lăsat-o să se oprească din mers până când nu i-au cedat picioarele și au fost nevoiți să o târască înapoi în celulă.

Plimbările se contopeau odată cu zilele. Helena nu știa de cât timp fusese în Central; luminile nu se stingeau niciodată, iar toate ferestrele erau acoperite și sigilate.

„E ea?” Un bărbat cu o față palidă și înfiorătoare și un nas ascuțit și subțire ca un ac a ieșit brusc dintr-o cameră și i-a intrat în cale Helenei în timp ce aceasta era împinsă pe ruta perpetuă.

Helena a scos un gâfâit de șoc. În fața ei, în haine brodate elaborate și bijuterii, stătea Jan Crowther, unul dintre cei cinci membri ai Consiliului Flăcării Eterne.

„Crowth—”

O mână puternic inelată țâșni în sus, apucând-o de umăr și trăgând-o aproape, uitându-se fix la ea.

„Îl cunoșteai?”, a întrebat el, degetele și inelele lui înfipându-se în pielea ei.

A încercat să se elibereze, dar escortele necrothrallilor au ținut-o pe loc în timp ce Crowther se apleca, tot mai aproape, trăgând adânc aer în piept, iar o limbă groasă și purpurie ieșea afară, ca și cum ar fi vrut să o lingă.

Ea se retrase, dar el era suficient de aproape acum încât putea distinge detalii. Sclerotica lui avea o ușoară îngălbenire și vene întunecate sub ochii ușor încețoșați. Pielea lui era pudrată, mirosind puternic a lavandă.

Ăsta nu era Crowther.

Unul dintre Nemuritori îi purta cadavrul.

În rarele ocazii când nu se mai puteau regenera, fiind atât de grav răniți în luptă încât corpurile lor nemuritoare nu se mai puteau vindeca, Nemuritorii se puteau muta în necrothrallii lor. Acesta era motivul pentru care Rezistența îi numise liche.

Era o soluție imperfectă; chiar și atunci când erau întreținute, corpurile putrezeau încet în jurul lor și le lipseau calitățile regenerative ale originalelor aproape impermeabile. Helena bănuia că acesta era motivul pentru care Morrough era atât de interesat de transfer - metoda avea potențialul de a permite Nemuritorilor să se mute în corpuri vii.

Lichul care folosea corpul lui Crowther s-a retras. S-a uitat din nou la ea, cu o expresie ciudată învăluită pe față.

— Te cunosc, spuse el încet.

A apucat-o de față, răsucindu-i capul astfel încât lumina să cadă pe ea din unghiuri diferite. Ochii lui îi cercetau pielea ca și cum ar fi

căutat ceva. A apucat-o de mână, inelele întunecate și grele i-au atins oasele, mișcând cătușa și trimițându-i un șoc de durere pe braț. S-a uitat la degetele ei și apoi din nou la fața ei.

Necrotralii n-au făcut nimic.

Acesta era Înaltul Reeve?

„Da. Ea e." Stroud apăruse, cu o voce mult mai blândă decât cea cu care Helena era obișnuită. Părea iritată de felul în care Helena era maltratată, dar părea reticentă să protesteze. „Va fi gata în curând."

Lichul a apucat-o pe Helena de păr, expresia feței lui strâmbându-se în timp ce se apleca din nou, cu o privire flămândă și disperată în ochi, cum nu văzuse ea vreodată pe chipul impasibil al lui Crowther.

„Am văzut-o undeva." A strâns-o mai tare, scuturând-o atât de tare încât i-a dat capul pe spate. „Unde te-am văzut?"

„Aceasta era favorita familiei Holdfasts, Maestrul Breaslei. Probabil ai văzut-o la Institut."

Fața lichului s-a strâmbat de dispreț la auzul pomenirii Forțelor de Sus, așa că l-a lăsat să plece, pierzându-și brusc interesul. Acum părea furios, o purpurie intensă i se ridica de-a lungul gâtului, pătându-i fața. „Mă așteptam la mai mult de atât. Mi s-a spus că această misiune este ceva special."

Stroud și-a supt dinții. „Aparentele nu sunt totul. Poți să-i spui Înaltului Reeve că va fi gata în curând pentru el. Acum, ai vrut să vezi pregătirile pentru camere." Stroud a făcut un gest spre lifturi. „Intenționez să încep cu un lot de probă foarte curând, ca să văd cât de repede putem începe lucrurile. Interesul a fost aproape copleșitor. Am zeci de cereri, iar anunțul mai este la câteva săptămâni distanță." Stroud a râs nervos, dar s-a abținut, dregându-și glasul în timp ce își apăsa mâna pe un panou al liftului. „A fost dificil să determin cele mai promițătoare combinații. Am luat ce am putut din arhivele spitalelor. Arhivele breslelor sunt și ele destul de utile, într-adevăr." „... înaintea timpului lor. Dar ești singurul care a produs exact ceea ce sperăm să reproducem aici, așa că sunt foarte nerăbdător să aflu părerea ta."

Expresia lichului deveni împietrită în ciuda laudelor. Liftul sosi, iar el și Stroud plecaseră înainte ca el să dea un răspuns.

Necrotralii au împins-o pe Helena înainte. Ea a expirat încet. Nu Înaltul Reeve, așadar. A fost o ușurare că primul corp reanimat pe care îl recunoscuse fusese Crowther, unul dintre membrii mai detașați ai Consiliului, și nu cineva pe care îl cunoștea bine.

A ridicat privirea și a tresărit la vederea singurului portret atârnat pe coridor.

Turnul era odinioară plin de artă și decorațiuni, căptușit cu portretele unor alchimiști importanți care studiaseră sau predaseră la Institut. Acum mai exista doar unul, și înfățișa un bărbat palid, cu aspect posomorât, cu o frunte mare și o bărbie puternică.

Numele ARTEMON BENNET a fost gravat cu ciocanul pe placa de dedesubt, cu două date mai jos, care cuprind mai mult de optzeci de ani.

Helena își amintea cu o claritate viscerală rapoartele asociate cu acel nume. Odată ce Nemuritorii își stabiliseră o poziție puternică în oraș, au lansat un apel către toți vivimanții și necromanții ascunși să li se alăture cauzei, înființând laboratoare unde acești susținători își puteau explora puterile, eliberați de opresiunea Credinței.

Când luptătorii Rezistenței nu erau pur și simplu uciși și reanimați în necrotrali, erau trimiși în acele laboratoare ca subiecți de cercetare. Artemon Bennet fusese șeful departamentelor de știință și cercetare din Noua Paladia. Se spunea că avea un interes deosebit pentru experimentele pe alchimiști.

Singurul lucru bun la portret era că știam că Bennet era cumva mort.

O altă plimbare se apropia în sfârșit de sfârșit. Helena încă se chinuia să respire adânc, un obicei înrădăcinat de oxigenul limitat al rezervorului de stază și agravat de mirosul necrotralilor. Capul i se lumina din ce în ce mai tare, vederea amenințând să se încețoșeze. Pașii au început să-i sară în șoaptă.

Necrotralii au strâns-o strâns, împiedicând-o să încetinească. Picioarele au început să-i târască pe podea.

Un gâfâit strangulat a făcut-o să se simtă alertă.

„Marino?” O fată cu părul închis la culoare într-un scaun cu rotile trecea pe lângă ea. Era slabă, aproape că se prăbușise în ea însăși, dar se îndreptă, aplecându-se în față, cu ochii ațintiți asupra feței Helenei. Avea cicatrici ca ale lui Grace și o pătură îi acoperea poala. Purta aceleași cătușe în jurul încheieturilor ca Helena. Era împinsă pe hol în direcția unei săli de operații pe care Helena o observase vag că era deschisă.

Helena se clătină, încercând să se ridice. — Penny.

Penny era cu un an mai mare decât Helena. Una dintre puținele alte fete de la Institut care urmaseră studii universitare de alchimie. Fusese printre primele care se înrolaseră în Rezistență, hotărâtă să meargă pe front și să lupte.

Ordonanta care o împingea pe Penny mergea mai repede, întorcând scaunul pentru a bloca schimbul de replici.

Helena și Penny și-au întins amândouă gâturile, încercând să se țină de vedere în timp ce erau împinse una la alta.

„Penny, ce sunt ele...” Helena nu a reușit să răspundă la întrebare în timp ce era împinsă spre camera ei.

Penny se aplecă peste brațul scaunului, privind înapoi, cu fața îndurerată. „Ai avut dreptate. Îmi pare atât de rău. Ar fi trebuit să te ascultăm.”

Nu a fost timp să o întrebe ce a vrut să spună. Ordonanța a accelerat, iar Penny a dispărut.

— Te aduc astăzi, spuse Stroud, intrând cu un teanc de dosare în care era cufundată. Fusese din ce în ce mai distrasă de fiecare dată când Helena o vedea. Pregătește-te.

"Plec?"

Stroud ridică privirea și zâmbi iritat, nervos. „Da. Centrul are și alte scopuri. Înaltul Reeve te-a așteptat. Vino. Acum.”

Helena nu avea ce face pentru a se pregăti. A fost băgată în lift fără nimic altceva decât hainele de pe ea și o pereche de papuci de lână prea mari pentru picioarele ei.

Liftul cobora la etajul cinci, unde Turnul Alchimiei era conectat prin pasarele de clădirile Institutului din jur. Într-un oraș atât de vertical precum Paladia, pasarelele erau frecvent folosite pentru interconectare. clădiri netede, unele ca niște pasaje înguste, altele suficient de mari pentru a găzdui piețe și grădini la zeci de etaje deasupra restului orașului. Pe măsură ce orașul creștea, părțile inferioare își vedeau cerul aproape acoperit, creând un subsol umed și întunecat, plin de boli.

Putea vedea zonele comune de dedesubt, porțiuni acoperite de iarbă, împărțite de alei geometrice care se întindeau între cămine, Turn și Centrul de Științe.

Trepte albe de marmură duceau spre vastele uși ale Turnului. Amintirea Helenei a suprapus instantaneu valul de sânge, măcel și cadavre care îl acoperise când îl văzuse ultima dată.

Ea și-a întors privirea.

Trebuia să se concentreze asupra prezentului.

ELENA A FOST ÎMPINSĂ PE BĂCHETA DIN SPATE A UNEI MAȘINI, UN NECROTHRAL O ÎNGHEȚEA Spre mijloc în timp ce se așeza lângă ea. Mirosul de putreziciune a început imediat să umple spațiul închis.

Gâtul i s-a strâns, așa că și-a acoperit nasul și gura cu o mână.

Stroud s-a urcat pe partea cealaltă, aparent imună la duhoare, răsfoind teancul ei perpetuu de dosare.

Mașina a mers printr-un tunel lung, lumina chihlimbarie a felinarelor electrice pâlpâind în poala Helenei, făcând loc unui gri tern când mașina a ieșit din subteran. Ea a privit afară, privind cerul. Era întuneric și acoperit de nori, un gri care părea să se prelingă din lumea culorilor. Privind orașul, a fost șocată de cicatricile încă puternic vizibile de la război: goluri uriașe în orizont, clădiri arse și

ruine prăbușite. Abia dacă părea că începuse vreo reconstrucție. Drumul era singurul lucru care părea nou.

Când mașina a traversat Insula de Est în Insula de Vest, aproape toate urmele războiului au dispărut în urma lor.

Paladia fusese fondată pe delta unui râu din bazinul Munților Novis. Insula originală avea un platou nordic înalt, care cobora spre vârful sudic. Turnul Alchimiei fusese construit pe cel mai înalt punct al insulei, iar orașul – devenit în cele din urmă o cetate – crescuse în jurul lui până când fiecare centimetru de pământ fusese construit. Insula Paladia, numită mai târziu Insula de Est, găzduia industrie, comerț, guvern, catedralele de la periheliu și Institutul de Alchimie.

Insula de Vest a fost construită secole mai târziu, proiectată pentru a găzdui populația în creștere explozivă. Totul era mai nou, mai mare.

În timpul războiului, Nemuritorii dețineau un control diluat asupra Insulei de Vest, în timp ce Rezistența își avea sediul în Institutul de Alchimie, ceea ce le asigura un punct de apărare stabilit pe Insula de Est și diviza orașul-stat în două. Deoarece Insula de Est deținea cea mai mare parte a infrastructurii cruciale și principalele porturi, aceasta a suportat cea mai mare parte a războiului, în timp ce Nemuritorii încercau să preia controlul.

În contrast cu ruinele Insulei de Est, Insula de Vest părea aproape neatinsă, vastele sale clădiri interconectate înălțându-se spre cer, strălucitoare și neatinse.

Când Helena navigase pentru prima dată pe râu și văzuse Paladia, părea că o mare zeitate își așezase coroana în adâncul munților, turlele și strălucirea orașului reflectându-se pe apă. Nu crezuse că vreun loc de pe pământ putea fi atât de frumos.

Mașina părea mică în timp ce gonea prin Insula de Vest, traversând un alt pod spre continentul Paladiei, care se întindea kilometri întregi de la malul râului până la linia copacilor din munți.

Continentul era în mare parte ocupat de mine și agricultură, iar puținul care nu era comercial era deținut de cele mai vechi familii

care se alăturaseră Institutului cu secole în urmă, la momentul înființării acestuia.

Dacă era dusă pe continent, atunci Înaltul Prefect trebuie să dețină un fel de moșie. Fie că una fusese confiscată și dată după război, fie că provenea dintr-una dintre familiile bogate ale breslelor. Existau unii care își văzuseră averile explodând din cauza industrializării din secolul trecut.

S-a aplecat în față, privind spre fereastra din față, căutând orice semn al destinației lor.

Luată din Centrul Central, începea în sfârșit să-și contureze vag un plan.

Realist vorbind, șansele ei de a scăpa erau neglijabile. Chiar și fără Cu cătușe care îi împiedicau dexteritatea și îi suprimau rezonanța, avea un antrenament de luptă minim. Rezonanța ei fusese întotdeauna cel mai mare atu al ei. Presupunând că ar putea cumva să scape, nu avea unde să se ducă, habar n-avea cine era în viață sau în cine putea avea încredere sau cine ar fi avut încredere în ea.

Dacă era cooperantă, exista o șansă să supraviețuiască transferului, dar dacă ar fi supraviețuit, ar fi trădat Flacăra Eternă, renunțând la informații pentru care își sacrificase propria memorie.

Mâinile i se încleștară, durerea scânteind ca focul în încheieturi.

În rezervorul de stază, își spusese iar și iar că va supraviețui, că trebuia să reziste. Nu putea explica de ce.

La urma urmei, scopul vindecării ei fusese să asigure supraviețuirea celorlalți, să fie o soluție de siguranță pentru ca Luc să nu moară. Nu avea rost un vindecător când toată lumea era moartă.

Nu avea să fie o trădătoare. Orice ar fi permis să fie ascuns în mintea ei, nu avea să-i lase pe Nemuritori să descopere. Supraviețuirea nu conta. Avea să se sinucidă înainte ca ei să afle ceva de la ea.

Poate că răpitorul ei violent ar putea fi mijlocul ei pentru a atinge acest scop.

Dacă ceea ce spusese Grace era adevărat, Înaltul Prefet prefera crima în locul unor alegeri strategice precum interogatoriul. Bărbații predispuși la violență erau în general nechibzuiți, acționând mai întâi cu emoție și aplicând rațiunea după aceea.

Dacă l-ar putea provoca, ar putea s-o omoare impulsiv. O singură greșeală era tot ce-i trebuia, iar secretele ei s-ar pierde. Nicio cantitate de necromanție nu ar putea readuce o minte din moarte.

Ce i-ar face Morrough Înaltului Reeve atunci? Fără îndoială, ceva chiar mai rău decât ceea ce i s-a făcut lui Mandl.

Helena spera că așa va fi.

Poate că nu va putea să-l răzbune pe Luc, dar ar putea obține dreptate pentru Lila.

Gândul la Lila Bayard, moartă, cu fața smulsă, cadavrul ei folosit pentru a-i întemnița pe oamenii pe care îi protejase odinioară, făcea ca pieptul Helenei să se încordeze atât de tare, încât o durea.

Lila fusese una dintre puținele persoane care nu erau deranjate de faptul că Helena era vivimantă. În timpul războiului, chiar împărțiseră o cameră. Nu fuseseră apropiate – ca paladină, Lila era adesea plecată, luptând pe front – dar nu o tratase niciodată pe Helena ca și cum ar fi fost inferioară pentru că nu era în luptă.

Lila fusese considerată un talent unic în viață ca alchimistă de luptă. Se alăturase cruciadelor Flăcării Eterne la cincisprezece ani, călătorind pe continent, investigând zvonuri despre necromanție. Viața ei se învârtise în jurul devenirii unui paladin și a servirii Principatului.

Oamenii o numeau pe Lila întruchiparea Lumithiei, zeița războinică a alchimiei.

Helena nu-și putea imagina cum ar fi putut cineva să o omoare pe Lila, mai ales *după ce* Luc fusese ucis. Lila ar fi murit de o mie de ori înainte să trăiască să-l vadă pe Luc capturat. Trăise și respirase jurămintele ei de protecție.

Helena a clipit când s-au oprit la un punct de control.

Copacii de-a lungul drumului erau toți scheletici, cu crengile goale. Mașina a mers câțiva kilometri mai departe și a ieșit de pe drumul principal.

O clădire se ivea printre copaci în timp ce mergeau pe o alee lungă și o poartă grea și ornamentată se deschise. Mașina trecu prin ea, spre o casă impunătoare.

Era o clădire veche, cu fațada acoperită de viță de vie goală care se înălța pe față ca niște vene înnegrite. Arhitectura era departe de eleganța modernă a orașului. Detaliile ornamentate aveau o tentă întunecată și grea, care păreau să fi rezistat cel puțin un secol. Avea cinci turle întunecate care se înălțau pe cer, trei pe partea principală a casei și câte una pe fiecare aripă care se întindea înainte, formând un semicerc.

Poarta, zidul și celelalte clădiri se curbau, creând o curte închisă, cu o grădină năpădită de vegetație în centru. Mașina scrâșnea pe pietrișul alb în timp ce se oprea.

În vârful unei trepte largi de piatră stătea o tânără femeie.

Helena a fost împinsă afară din mașină în spatele lui Stroud. A tras adânc aer curat și a tremurat. Era un frig cumplit, aerul umed de la țară pătrunzându-i imediat în oase. Uitase de brutalitatea iernilor nordice.

Femeia de pe trepte era abia o fată și ieșea în evidență în împrejurimile monotone. Avea părul castaniu deschis care îi cădea în bucle perfecte în jurul feței palide. Rochia ei era verde otrăvitor, împodobită cu un corset exterior negru, care semăna cu o cutie toracică, și un craniu de pasăre strălucitor, placat, era prins astfel încât ciocul lung îi cobora printre sâni. Mai multe degete purtau inele de alchimie, iar ea legăna alene un toiag scurt în mână în timp ce privea grupul urcând scările spre ea.

S-a uitat peste Stroud la Helena, ochii albastru-pal îngustându-se. „Ei bine”, a spus ea când au ajuns la ea. „Presupun că fanaticii trebuie să existe în toate mărimile.”

Atenția i s-a îndreptat către Stroud și a afișat un zâmbet fragil. „Bun venit în Spirefell. Soțul meu te așteaptă.”

Stroud a mers în pas cu doamna casei, în timp ce garda necrothrall o îndemna pe Helena să o urmeze.

Ușa casei le era ținută de un majordom mort, iar priveliștea aceasta i-a înghețat sângele în vene.

Spre deosebire de necrothrallii din Central, majordomul era proaspăt decedat și îmbrăcat impecabil. Pentru o clipă, ea a crezut că era în viață sau că era un lich. Pielea lui nu avea luciul ceros de adipocere și nu se mișca deloc fără lenjeria pe care ajunsese să o asocieze cu necrothrallii. Dar expresia și ochii lui erau complet goi.

Trebuie să fi fost ucis recent. Grace spusese că Nemuritorii aveau necrotrali ca personal, iar o familie bogată nu ar fi vrut să se confrunte cu mirosul, ceea ce însemna că ar fi înlocuiți frecvent.

Stomacul i s-a strâns când a păşit înăuntru şi a admirat trăsăturile casei.

Holul era spațios și rece, iar primul lucru pe care l-a văzut a fost o pată strălucitoare de sânge.

Helena a gâfâit, întorcându-și instinctiv privirea şi capul.

„Ce s-a întâmplat?” a întrebat Stroud tăios.

„Sângele”, se forță să spună, incapabilă să se mai uite. Toate execuțiile îi năvăleau în minte, mirosurile și gustul dezgustător din aer, spălându-se ca un potop peste marmura albă.

Stroud aruncă o privire prin cameră. „Unde?”

Helena a încercat să indice ceva, dar Stroud a părut doar nedumerit. S-a uitat din nou și și-a dat seama de greșeala ei. Nu era sânge.

Un buchet de trandafiri zăcea aranjat pe o masă în centrul camerei. A tresărit doar privindu-i.

„Lasă,” mormăi ea.

Fata în verde privea. A privit între Helena și trandafiri, apoi un ușor zâmbet i-a apărut la colțul gurii în timp ce se întorcea, îndreptându-se spre nişte uși de cealaltă parte a holului.

— Așteaptă aici, spuse Stroud. Ușa se închise, lăsând-o pe Helena cu morții. Ea privi în jur, încercând să se uite oriunde în afară de trandafiri.

Întunericul părea mai greu înăuntru decât sub cerul cenușiu apăsător. Spirefell era o cavernă, umbrită de filigran metalic. În dreapta era o scară mare și ornamentată, care ducea la mai multe paliere care dădeau spre foaier.

Coridoare întunecate duceau mai departe în casă, iluminate de aplice electrice slabe care bâzâiau și abia străpungeau semiîntunericul. Ferestrele sus de deasupra păreau concepute să direcționeze lumina doar către masa din centru. O formă neagră distorsionată, încrustată ca un mozaic în podeaua de marmură, înconjurând masa. Din unghiul ei, Helena nu-și putea da seama ce era.

Casa părea murdară. Nu se vedea praf, dar Helena nu putea scăpa de sentimentul că locul era neîngrijit. Aerul era stătut, ca și cum clădirea ar fi fost și ea un cadavru putrezit.

Ușa de vizavi s-a deschis. „Vino, Marino”, a spus Stroud ca și cum ar fi chemat un animal.

Camera în care a intrat avea două ferestre imense cu zăbrele, care dădeau spre grădini cu un labirint mare de gard viu. Draperiile de iarnă erau trase pentru a lăsa să intre lumina rece. Fata în verde își pusese deoparte toiagul scurt și stătea așezată pe marginea unui scaun subțire, cu fustele desfăcute pentru a scoate în evidență materialul. În partea cealaltă a camerei, lângă ferestre, stătea o siluetă întunecată.

Părul de pe brațe i s-a ridicat.

Stroud a tras-o pe lângă scaunele și șezlongurile subțiri spre siluetă.

Lumina iernii îl contura în siluetă, și abia când s-a apropiat Helena a putut distinge vreun detaliu.

Piele palidă. Păr alb-argintiu.

Era bătrân, așadar. Trebuie să fie unul dintre patriarhii breslei.

Întâlnise câțiva dintre ei la Institut. Erau mereu aceiași. Mândri, obsedați de puterea și statutul lor perceput, cerând mereu mai mult respect.

Exact genul de persoană ușor de manipulat. Helena ar fi trebuit doar să fie prea puțin intimidată, iar el i-ar rupe gâtul.

Cu puțin noroc, ar putea muri în două săptămâni.

S-a întors. Helenei i s-a închis gâtul în timp ce lumea din jurul ei dispărea, pașii șovăind.

Nu era deloc bătrân.

Era moștenitorul breslei de fier. Kaine Ferron.

Ea l-a privit fix, uluită, recunoscându-l.

Fusese unul dintre puținii studenți ai breslei care rămăseseră la Institut pentru studii universitare de licență. Fuseseră în același an, împărțiseră cursurile, chiar lucraseră ca asistenți în aceleași secții de cercetare.

Mintea ei refuza să accepte ceea ce vedea, pentru că nu putea fi Kaine Ferron.

Părul lui fusese închis la culoare, acum era incolor. Deși paloarea pielii sale nu provenea din vârstă, arăta ca și cum ar fi fost decolorat la lumina lunii.

Pentru o clipă, ea a crezut că trebuie să fie un cadavru, precum trupul lui Crowther la Central, dar ochii gri-argintii care i-au întâlnit pe ai ei erau pătrunzători, sclerotica albă, pupilele negre, fără vene întunecate sub piele. Nu se vedeau vene deloc, ca și cum sângele lui ar fi fost argint viu.

— Ultimul membru al Ordinului Flăcării Eterne pentru dumneavoastră, Înalt Prefect, spuse Stroud, ca și cum i-ar fi înmânat o medalie. Cred că v-ați cunoscut la Institutul de Alchimie.

Ochii lui argintii, strani, s-au întors brusc în altă parte. „Deloc."

— Știu că ți-ai făcut pregătiri, spuse Stroud, așezându-se, dar nu mi-aș face prea multe griji; nu are nicio experiență de antrenament sau de luptă, ca să zic așa. Va fi destul de ușor de gestionat pentru tine.

S-a uitat din nou la Helena, fără nicio emoție pe față, dar în ochii lui se citea un calcul prădător, ca al unui lup. „Sunt sigur.”

Stroud și-a dres glasul, părând stânjenită de concizia lui Ferron. „Acum, așa e. Înaltul Necromant dorește rezultate înainte de solstițiul de iarnă. Conform poruncilor sale, trebuie să îndeplinești...” „Aplică o metodă de transfer temporar asupra ei cât mai des posibil pentru a obține singularitatea fără a-i stinge sufletul. Odată ce acest lucru este realizat și te-ai obișnuit cu mintea ei, cred că inversarea transmutărilor memoriei ei ar trebui să fie o chestiune ușoară pentru tine. Poți examina ce este ascuns și, când va fi gata, voi veni să o recuperez. Înaltul Necromant intenționează să extragă și amintirile.”

Ferron dădu din cap fără să vrea.

„Sunt sigur că știi, dar aceasta este o prioritate absolută. Toate celelalte obligații ar trebui considerate secundare până la finalizare.”

Fata în verde a scos un sunet brusc, și toate buclele ei perfecte au tremurat.

„Vrei să spui că chiar trebuie să o păstrăm?”, a izbucnit ea. „Pur și simplu nu înțeleg cum ar fi corect. Nici măcar nu e paladiană. De ce nu poate rămâne la Avanpost cu ceilalți? De ce o ținem aici? Am plănuit toate petrecerile astea sezonul ăsta. A trebuit deja să anulez trei cine și să inventez scuze pentru asta. Nimeni nu m-a întrebat dacă vreau o prizonieră.” Vocea îi era fluturată, cu o notă de iritare plină de lacrimi. „Și ce poartă? Dacă o vede cineva, va fi singurul subiect de discuție.”

— Taci, Aurelia, spuse Ferron cu o voce ca de gheață, fără să se obosească măcar să se uite la ea.

„Eu… nu eram sigură ce haine ar fi potrivite”, a spus Stroud, cu vocea încordată de jenă. „Bineînțeles, nu trebuie să o știi în așa ceva. Pur și simplu era vorba de ce avea la îndemână.”

Ferestrele zdrăngăniră, iar un urlet șerpuitor de vânt pluti prin casă. Stroud tresări. Ferron și Aurelia părură să nu-l observe.

„Nu prea e o problemă”, spuse Ferron. „Sunt sigur că vom găsi ceva cu care să se îmbrace. Aurelia are atât de multe.”

Ochii Aureliei s-au mărit. „Vrei să-i dau hainele *mele* ?”

„Nu vrem ca nimeni să o confunde cu niște angajați. Doar dacă nu cumva preferiți să pregătesc ceva?”

Aurelia a scos un gâfâit îngrozită, ca și cum ideea ar fi fost mai scandaloasă decât ținerea unui prizonier sau administrarea unei case cu servitori morți.

„Excelent”, spuse Stroud cu o voce veselă, în timp ce toată lumea se prefăcea că nu să observe că Aurelia era în pragul combustiei spontane. „Acum, ești liber să o examinezi, Înalt Prefect. E în întregime a ta.” A făcut un gest spre Helena.

Ferron se uită la Helena fără să se miște. — Aici?

„Doar un examen preliminar, ca să văd dacă aveți întrebări înainte să plec. Preferați... intimitatea?”

„Nu. Ești binevenită să privești.” A pășit spre Helena. Era complet îmbrăcat în negru, în haine de oraș. Haina și vesta îi erau detaliate cu broderii negre, care se vedeau doar în lumina soarelui. La gât purta o cravată albă imaculată.

Helena nu mai văzuse niciodată un alchimist de breaslă purtând atât de puțin metal. Alchimiștii aveau tendința să păstreze metalul peste tot: ca bijuterii și țesut în haine, bastoane, arme. Alchimiștii neobișnuiți, precum piromanții, purtau întotdeauna inelele de aprindere, cu excepția cazului în care erau forțați să le scoată.

Aurelia era acoperită de metal, dar nu și Ferron.

Și-a scos o mănușă neagră, dezvăluind o mână palidă, cu degete lungi.

Un vivimant, spusese Grace. Bineînțeles că nu avea nevoie de metal.

Helena încercă să se retragă, prea familiarizată cu pericolul reprezentat de degetele apucătoare ale lui Stroud, dar când încercă să se miște, nu putu.

Fără ca Ferron să o atingă, un fior de rezonanţă fină ca mătasea de păianjen i se insinuase prin corp, atât de subtil încât nici nu-l simţise. Acum o ţinea strâns. Nu era ca al lui Morrough; nu umplea aerul până când totul nu zumzăia. Dacă nu ar fi încercat să se mişte, nu şi-ar fi dat seama că era acolo.

Ochii lui Ferron străluceau, ca şi cum ar fi simţit-o zbătându-se. Degetul lui arătător abia i-a atins tâmpla, iar atunci ea i-a simţit cu adevărat rezonanţa, vie ca un fir sub tensiune.

Ascuţită şi fin perfecţionată, i s-a înfipt în cap. Camera şi Ferron au dispărut cu toţii, în timp ce amintirile i-au reapărut în faţa ochilor ca un zootrop.

Drumul spre Spirefell. Penny. Interogatoriile lui Stroud. Lichul din Turn care purta corpul lui Crowther. Discuţiile despre cea mai bună modalitate de a extrage amintirile din mintea Helenei. Shiseo ieşind din întuneric cu mica lui geantă şi sula. Pe măsură ce Ferron mergea mai departe în timp, amintirile întunecată, trecând rapid ca şi cum mintea ei ar fi fost o carte pe care el o răsfoia ca să vadă dacă se afla ceva interesant înăuntru.

S-a întors până în stază şi în nimicul care a continuat la nesfârşit, apoi şi mai departe, în Turn şi în sânge şi în anii petrecuţi în spital.

Nu îşi dăduse seama cât de mică şi repetitivă era viaţa ei până nu a experimentat-o parcursă în felul acesta.

Când se opri, mintea Helenei era în ameţeală. Atingerea lui Ferron persistă încă o clipă, iar ea îi putea simţi rezonanţa în creier, înroşindu-i vederea.

În cele din urmă, mâna i-a căzut şi a rămas acolo, holbându-se la ea.

„Ei bine”, spuse el în cele din urmă.

„Extraordinar, nu-i aşa?”, spuse Stroud de undeva din spatele lui.

„Chiar aşa”, a spus el, cu o privire ascuţită. A ridicat o sprânceană, continuând să se uite la Helena. „Războiul s-a terminat. Ce crezi că protejezi în creierul ăla al tău?”

Ea i-a întâlnit privirea fără să clipească.

Luc. Ea îl proteja pe Luc.

„Holdfast e mort”, spuse el tăios, ca și cum ar fi văzut răspunsul în ochii ei. „Flacăra Eternă s-a stins. Nu a mai rămas nimeni pe care să-l salvezi.”

S-a întors, cu o expresie veninoasă.

„Altceva?”, l-a întrebat el pe Stroud.

Ea clătină din cap.

Paralizia Helenei dispăruse. Se luptase cu ea, iar s-a întâmplat atât de brusc încât genunchii i-au cedat. S-a prăbușit, încercând să se recupereze, iar greutatea corpului i-a căzut în mâini. O durere sfâșietoare i-a explodat prin încheieturi, un foc alb-incandescent care i-a cuprins până la umeri.

Ea a căzut pe podea.

Aurelia și-a înăbușit un râs.

„Cred că te-ai întâlnit cu Shiseo și ai analizat totul de mai multe ori înainte să plece”, l-a auzit pe Stroud spunând. „După prima ședință, voi trimite pe cineva la evaluare, ca să putem stabili un calendar pentru rezultate.”

„Da, acest plan mi-a fost pus la punct în detaliu”, spuse Ferron pe un ton neutru. „Îl voi duce la bun sfârșit. Acum, dacă mă scuzați.”

A păși peste corpul Helenei și a ieșit din cameră fără să se uite înapoi.

Helena încercă să se ridice. Fără să-și folosească mâinile, a trebuit să se rostogolească cu grijă pe o parte și să-și folosească coatele, ținându-și încheieturile mâinilor protejat lângă piept.

Când în sfârșit și-a ridicat privirea, Stroud plecase, iar Aurelia stătea nerăbdătoare la câțiva metri distanță. Ținea în mâini bastonul scurt.

„Dă-te jos de pe podea”, a spus ea. „Trebuie să-ți arăt camera.”

Helena se ridică și o urmă pe Aurelia cu prudență înapoi în hol. Încheieturile îi pulsau. Necrothralul din Central era încă acolo și îi urmărea în timp ce Aurelia o conducea pe un hol, urca o scară, traversa o serie de camere și intra într-un alt hol.

Era mai întuneric acolo. O aripă diferită în funcție de unghiul luminii. Majoritatea ferestrelor erau drapate puternic, iar mobila era acoperită cu cârpe de praf.

„Ca să fie clar, doar pentru că trebuie să te păstrăm nu înseamnă că vreau să te văd", a spus Aurelia, mergând repede.

Helena deja simțea că nu mai avea suflu din cauza scărilor și abia putea ține pasul.

„Înțeleg că acele brățări te împiedică să folosești alchimia. Deși asta nu prea contează aici. Ferronii au construit această casă din fier pur și există un motiv pentru care am fost aleasă ca soție a lui Kaine Ferron."

Aurelia se opri și se uită înapoi la Helena, ridicând o mână. Încheietura mâinii i se mișcă dramatic, iar inelele alchimice care îi decorau degetele se transformară, lungindu-se în cuțite care îi făceau degetele să arate ca niște păianjeni.

Helena a urmărit transmutația cu un interes antrenat. Rezonanța naturală a fierului era considerată oarecum rară printre alchimiști - deși nu la fel de neobișnuită ca rezonanța aurului sau piromanția. Fierul brut era în mod natural dificil de gestionat, până în punctul în care era considerat în general inert. Majoritatea alchimiștilor nu puteau transmuta fierul fără a-l expune în mod repetat la emanații de lumithium într-un Cuptor Athanor și chiar și așa se descurcau mai bine cu oțelul decât cu fierul singur.

Munca de transmutație a Aureliei a fost rapidă și ostentativă. În timpul orelor de curs, ar fi fost oprită din cauza mișcării excesive și a imperfecțiunii. distribuția fierului, dar ușurința cu care își transformase inelele însemna că avea un grad extrem de ridicat de rezonanță a fierului, iar dacă casa era din fier, asta însemna că Aurelia o putea mânui și ca pe o armă.

Helena privi în jos, observând apoi fierul forjat care străbătea podeaua și decora pereții.

— Nu folosim aripa asta, spuse Aurelia, continuând pe hol. Inelele ei erau din nou niște verighete frumoase în jurul degetelor. Nu vreau

să fii văzută, mai ales când am musafiri. Stai departe decât dacă ești chemată. Toți sclavii au instrucțiuni să te supravegheze, așa că vom ști dacă faci probleme.

Aurelia se opri, așezând toiagul scurt pe una dintre barele de fier din podea și răsucindu-l ușor. Fierul se mișcă geamăt, iar o ușă, bogat împodobită cu mai mult fier, se deschise larg.

Era o cameră mare, cu două ferestre lungi și un pat cu baldachin între ele. Lângă o fereastră se afla un fotoliu cu spătar și o masă ornamentată lângă ea. Un dulap mare era așezat lângă peretele îndepărtat, un covor gros acoperind cea mai mare parte a podelei.

Nu era nimic pe pereți în afară de un ceas prea înalt ca să-l pot atinge, dar totul era curat și mirosea a proaspăt aerisit.

Helena a intrat în cameră, privind lucrurile cu atenție.

„Mâncarea va fi trimisă", a spus Aurelia, iar ușa s-a închis în urma ei.

Abia când a rămas singură, Helenei i s-a părut ciudat că Aurelia o însoțise.

Poate că Ferronii nu erau atât de bogați pe cât i-ar fi făcut să pară acasă.

Casa părea într-adevăr să nu aibă personal suficient. Majordomul lor era un cadavru – poate că toți servitorii erau. Dacă aveau nevoie disperată de bani, asta ar explica de ce nu aveau de ales decât să o păstreze pe Helena și de ce Ferron își petrecea timpul vânând luptători ai Rezistenței în loc să administreze breasla și fabricile familiei sale.

Își amintea că familia Ferron se număra printre cele mai bogate familii din Paladia. Inventaseră fabricarea industrială a oțelului, ceea ce le permitea să monopolizeze mai mult decât industria siderurgică a Paladiei. Majoritatea țărilor vecine se aprovizionaseră și ele de la familia Ferron.

Evident, soarta lor trebuie să se fi schimbat dacă casa lor se afla într-o astfel de stare.

S-a dus la cea mai apropiată fereastră. Sub ea era un calorifer prins cu zăbrele, iar fereastra era cu zăbrele din fier forjat și bine încuiată. Deci, fără sărituri.

A atins fierul cu vârful degetului și nu a simțit nimic. Nicio legătură cu metalul rece, doar acea senzație de gol, de moarte, emanând din încheietura ei.

Și-a apăsat palma pe ea, simțind o dor amară de rezonanță. Lumea pe care o cunoscuse era mereu plină de energie, zumzăind de puterea la care fusese conectată încă de la naștere.

Acum totul era nemișcat. Senzația constantă de inerție era dezorientantă.

Privind prin geamul cu geam, a văzut sălbăticie și munți.

Și-a reconsiderat planurile. Dacă necrothrallii erau acolo să o supravegheze, probabil că li se ordonase să o împiedice să se sinucidă.

A bătut darabana cu degetele pe pervaz, ignorând micile șocuri de durere pe care i le-a trimis pe braț.

Din păcate, Ferron nu era patriarhul prost și amăgit la care sperase ea.

Rezonanța lui era ca a lui Morrough, dincolo de orice știa ea că este posibil, dar ceea ce o îngrijora cel mai mult era felul în care îi străbătuse memoria. Morrough făcuse ceva similar, dar acea violare mentală fusese brutală și întâmplătoare; Ferron fusese chirurgical.

Presupusese că uciderile lui rapide erau un semn de impulsivitate, dar nu ar fi fost nevoie să țină prizonieri dacă el ar fi putut să le privească în minte și să afle răspunsurile.

Cum putea ea să păcălească pe cineva în felul ăsta? Putea el să vadă doar amintiri sau și gândurile ei?

S-a întors de la fereastră, privind camera, întrebându-se dacă înfățișarea lui ciudată nu cumva era un efect al abilităților sale.

Nemuritorii nu s-au schimbat după ascensiunea lor. Făcea parte din „dar”. Dacă trupurile lor nu erau atât de distruse încât să devină

liche, erau imuabili. Puteau pierde membre întregi și să le crească la loc.

Ce l-ar face pe Ferron să arate așa?

Părea... distilat. Ca și cum ar fi fost luat și sublimat până când tot ce-i mai rămăsese era o esență - ceva rece ca moartea și strălucitor. Înaltul Reeve.

Nu o persoană, ci o armă.

Ei bine, Helena l-ar trata cu siguranță ca atare.

CAPITOLUL 4

ELENA A LUAT DOAR CÂTEVA MINUTE SĂ EXPLOREZE fiecare colț al camerei ei și al băii alăturate. I s-au oferit doar cele mai esențiale obiecte: săpun, prosoape, o periuță de dinți și un pahar de metal pentru apă. A strâns paharul, încercând să-l îndoiască și să-l manevreze. Dacă ar fi putut să-l rupă, ar fi avut o muchie ascuțită care să-i deschidă arterele.

După câteva minute de încercări, tot ce avea erau lovituri la degetele mari și dureri pulsatile la ambele încheieturi.

Apoi a încercat să tragă oglinda în jos, dar era sudată atât de strâns de perete încât nici măcar nu și-a putut băga degetele sub ea. Nu s-a rupt nici când a încercat să o lovească cu cana.

Ea a făcut un pas înapoi, uitându-se urât la oglindă și s-a crispat văzându-și reflexia.

Abia dacă a recunoscut persoana care i-a răspuns încruntându-se. Piele palidă, care nu văzuse lumina de mai bine de un an, păr lung și negru încâlcit aproape în smocuri în jurul feței. Trăsăturile îi erau adâncite. Ar fi arătat însăși ca o necrothrall dacă nu ar fi ochii ei întunecați și furioși.

S-a întors în dormitor și a fost dezamăgită să constate că nu avea niciun șnur pentru draperii cu care să încerce să se spânzure. A verificat în spatele tuturor draperiilor, în caz că i se rătăcise vreuna.

„Trăiește doar, Helena”, o implora o voce din mintea ei.

S-a oprit, trasând cu degetele modelul de pe perdea, încercând să-l înăbușe.

Luc... oh, Luc. Bineînțeles că ar bântui-o, refuzând să accepte o alegere pragmatică. Dacă ar fi acolo, i-ar spune că planul ei era îngrozitor. Ura astfel de lucruri. Oamenii se sacrificau din cauza lui sau a familiei lui. Se simțea mereu responsabil, convins că, dacă era mai bun, putea salva pe toată lumea.

Acum îl putea auzi, spunându-i cu încăpățânare că nu va muri. Ar putea veni cu un plan mai bun dacă s-ar opri din a se concentra asupra acestui lucru.

Ea clătină din cap. „Îmi pare rău, Luc. Asta e tot ce pot face."

Ea s-a dus la ușa care ducea spre hol.

Instrucțiunile de a sta departe de ochii lumii sugerau că putea părăsi camera. Corpul îi tremura de nerăbdare, iar inima i se accelera.

A strâns clanța, iar aceasta s-a rotit ușor. Ușa grea s-a deschis larg, dezvăluind un coridor lung care se lăsa în întuneric, dar, în loc să simtă euforie la vederea acestei libertăți, inima Helenei s-a oprit.

Aplicele de pe perete nu mai erau luminate. Nu observase cât de amenințător era coridorul, îngust și șerpuitor, plin de umbre târâtoare ca niște dinți care făceau loc unui întuneric asemănător unei guri.

Era obișnuită cu lumina constantă în Central.

A încremenit. Era irațional. Era o casă. Văzuse prea multe lucruri reale, îngrozitoare, ca să se teamă de umbre și coridoare, dar picioarele nu i se mișcau. Clanța ușii îi zornăia în mână.

Întunericul era ca un esofag pulsator, umbrele lungi se legănau în bătaia vântului, amenințând să o înghită. Dacă ar păși afară, ar cădea din nou în întunericul rece, îngrozitor și nesfârșit.

Ea nu avea să fie găsită niciodată.

Teroarea a cuprins-o în timp ce umbrele s-au mișcat din nou, târându-se spre ea.

Pieptul i s-a strâns brusc, provocându-i un șoc de durere în plămâni. S-a retras înapoi în cameră și a închis ușa, corpul ei lipit de suprafața liniștitoare a acesteia, plămânii și inima pulsând. Nu putea respira.

Știa că teroarea rezervorului de stază o va bântui, dar își dăduse seama că nu și-a dat seama cum se înrădăcinase în ea, cum crescuse prin nervi și organe până o paralizase.

A rămas ghemuită, fără noțiunea timpului, până când s-a auzit o bătaie la ușă, un zgomot ușor de farfurii și pași care se îndepărtau.

A crăpat ușa și a găsit o legătură de pânză și o tavă cu mâncare. Le-a băgat repede înăuntru, încercând să nu mai vadă întunericul care dispăruse.

Ușa fiind închisă în siguranță, ea se holba cu dezgust. Mâncarea era o porcărie de porc, ca și cum cineva ar fi luat resturile de la bucătărie și resturile zilei, le-ar fi pus într-o oală și le-ar fi fiert. Ar fi preferat să moară de foame.

Ea a împins tava la o parte.

Desfăcând legătura, a găsit seturi de lenjerie intimă, ciorapi de lână și o rochie, roșie ca sângele.

Existau urme de cusături de-a lungul tivurilor, al decolteului și al corsajului, de unde detaliile și dantela fuseseră smulse cu neglijență pentru a fi cât mai simplu posibil.

Helena și-a dorit amarnic să nu fi tresărit la vederea acelor trandafiri.

S-a uitat din nou la mâncare. Trebuia să fie atentă în preajma Aureliei.

În partea de jos a pachetului erau trei perechi de papuci. Papuci de dans, după cum arătau, cu talpă subțire nepractică și pantofi delicați cu șireturi panglică, scoși din uz deoarece materialul de pe vârfuri se uza și își pierduse luciul satinat.

În afară de ciorapi, Helena a pus totul în dulap, preferând să rămână în rochia subțire și aspră de la Central.

A doua zi dimineață a sosit o altă tavă, cumva și mai rea. Helena era suficient de flămândă până atunci ca să aleagă puținele îmbucături care nu fuseseră atât de fierte încât să se scurgă culoarea.

Voia să încerce să iasă din nou din cameră, dar gândul acesta i se strânse stomacul.

În schimb, se ocupa cu exerciții fizice, făcând exerciții de callistenie. Trebuia măcar să poată urca o scară fără ca picioarele să-

i cedeze. Și brațele îi erau slăbite, dar orice ar fi necesitat să se sprijine pe încheieturi era exclus.

Se holba cu amărăciune la cătușe. Întotdeauna fusese atât de mândră de mâinile ei – de tot ce putea face cu ele.

Cu cât petrecea mai mult timp găsind scuze ca să nu părăsească camera, cu atât se simțea mai vinovată.

Oricine altcineva din Rezistență ar fi cartografiat deja casa, ar fi identificat potențiale arme și i-ar fi ucis pe ambii Ferroni.

Lila nu și-ar fi permis niciodată să fie atât de slabă. Nu ar conta de ce i-ar fi fost frică. Dar Helena nu fusese niciodată ca Lila. Trebuia să facă lucrurile în felul ei. Mai bine să aștepte, să-l lase pe Ferron să vină la ea.

Cu siguranță avea să apară curând.

Putea doar să ghicească ce ar implica transferul.

S-a gândit la cadavrul lui Crowther din Central, cu lich-ul înăuntru. Poate că în curând avea să fie ea, doar că încă în viață, conștientă de ceea ce i se întâmpla pe măsură ce Ferron prelua controlul, posedându-i mintea și corpul.

Măcar dacă ar trebui să-l vadă des pe Ferron, ar avea ocazia să-și dea seama ce-l motiva. Să-i găsească o slăbiciune.

Și-a stors memoria pentru a afla ce știa despre familie. Familia Ferron era strâns legată de industrializarea alchimică a secolului trecut.

Ei au format prima breaslă a fierului la scurt timp după fondarea Paladiei. Fierul era unul dintre cele opt metale tradiționale asociate cu cele opt planete: plumbul pentru Saturn, staniul pentru Jupiter, fierul pentru Marte, cuprul pentru Venus, argintul viu pentru Mercur, argintul pentru Luna, lumithiumul pentru Lumithia și aurul pentru Sol.

Fiind dificil de gestionat și foarte predispus la coroziune, fierul era considerat umil și ignobil, mai ales în comparație cu substanțe incoruptibile precum argintul, limithiumul și aurul. Feronii înșiși fuseseră, de asemenea, comuni. Fierarii și lucrătorii în fier făceau

pluguri și unelte agricole mai des decât ocupau meserii ilustre, cum ar fi forjarea armelor de oțel pentru Flacăra Eternă, așa cum o făceau alți alchimiști ai fierului.

Pe măsură ce timpul trecea și se descoperiau noi metale, fierul a rămas un element încăpățânat și de jos până când Ferronii au dezvoltat o metodă eficientă de fabricare a oțelului alchimic. Cu precizia rezonanței lor de fier, puteau asigura o calitate la scară industrială pe care nimeni altcineva nu o putea egala. Schimbase lumea și... i-a schimbat pe Ferroni. Se transformaseră din muncitori într-o clasă muncitoare nouă și incredibil de bogată, lumea transformându-se odată cu ei.

Nu conta dacă din punct de vedere teologic fierul era clasificat drept inferior din punct de vedere ceresc; lumea modernă a fost construită cu oțel Ferron. Fabrici, linii de cale ferată, automobile, chiar și Paladia însăși, a cărei arhitectură zbura spre cer, urcând odată cu boom-ul industrial.

Spirefell, așa cum era acum, fusese în mod clar construit ca un monument al acelei influențe și bogății crescânde și al imensei mândrii a familiei față de acestea.

Prima amintire a Helenei despre Kaine Ferron a fost în anul doi, nu ca persoană, ci doar ca nume pe o listă. Helena se clasase pe primul loc la Examenul Național de Alchimie pentru anul respectiv, învingându-l pe Ferron, care ocupase locul cu un an înainte.

Luc fusese atât de mândru de ea, proclamând cu voce tare că Anul Unu abia dacă conta, pentru că fusese primul an în care Helena studia alchimia și o făcea în a doua ei limbă.

Helena aproape că leșinase de ușurare. Bursa ei de la Institut depindea de performanța academică, iar examenul era o parte importantă a evaluării sale. Tatăl ei renunțase la tot ce avea în Etras ca să o aducă la Paladia; ar fi fost ruinați dacă și-ar fi pierdut bursa.

În cele șase ocazii în care Helena a susținut examenul național, clasamentul cel mai înalt a oscilat ca o pendulă. Helena Marino. Kaine Ferron.

O rivalitate, deși indirectă, niciodată recunoscută deschis.

El era breslă. Studenții breslei nu vorbeau cu „animalul de companie din Fortăreață”.

Nu-și putea imagina cum devenise Înalt Reeve.

El urma o carieră academică, ca ea. Nu un alchimist specializat în luptă, precum Lila, sau o carieră dublă, așa cum fusese Luc. De ce ar fi vânat și ucis un moștenitor al breslei toți membrii supraviețuitori ai Rezistenței?

Cu cât avea mai mult timp să se gândească la asta, cu atât o cuprindea un sentiment fierbinte de ură la gândul că știa, chiar și de la distanță, pe cineva atât de malefic.

Într-un fel, era ciudat de poetic faptul că Helena fusese adusă captivă în Spirefell.

Îl mai învinsese pe Ferron și înainte. Dacă era atentă și deșteaptă, avea să o facă din nou.

CÂND FERRON NU A APARUT ÎN A DOUA ZI, HELENA S-A FORȚAT SĂ IASĂ PE HOL, IGNORÂND FELUL ÎN CARE ORGANELE I SE ZBÂRCEAU ȘI GÂTUL I SE ÎNCHIDEA. S-A LIPIT DE PERETE, LĂSÂNDU - și degetele să urmărească lambriurile, fără să-i pese că praful se strecura în șanțurile amprentelor ei, înnegrindu-le ca o infecție.

„Poți face asta”, își spuse ea în timp ce se îndrepta încet spre întuneric, încercând să evite cele mai ascuțite umbre. Încercă cea mai apropiată ușă de pe hol și o găsi încuiată. Continuă să meargă, doar puțin mai departe.

Vântul gemea prin holuri, răsucindu-se într-un țipăt, iar geamurile zăngăneau. Casa scârțâia ca niște oase care se mișcau.

Helena încercă să respire, dar nu putu, nu pe holul cu umbrele târându-se pe ea ca niște degete.

După a treia ușă, nu a mai putut merge mai departe. S-a întors, holul se clătina, întunericul apropiindu-se.

Înainte să ajungă la ușa deschisă, picioarele i-au cedat. Totul deveni înceţoşat, întunecându-se în jurul ei.

Lila Bayard a ieşit din întuneric.

Nu era Lila pe care şi-o amintea Helena. Nu fata frumoasă şi statuară în armură, care îşi purta părul blond pal împletit într-o coroană în jurul capului, precum statuile Lumithiei.

Lila avea părul tuns scurt, ca al unui băiat. Părea slăbită, în ciuda înălţimii ei neobişnuite.

S-a holbat la Helena. Partea dreaptă a feţei şi a gâtului ei era plină de cicatrici, o scobitură lungă şi crudă pe obraz, care îi cobora pe gât. Avea ochii roşii.

„Lila. Lila, ce s-a întâmplat? Ce s-a întâmplat?"

Helena simţi cum i se face frig, degetele amorţite când întinse mâna.

Lila a deschis gura să răspundă, dar apoi a dispărut.

„Lila…"

Când Helena şi-a deschis ochii, zăcea întinsă pe podea în camera ei, cu capul bubuind.

Ceva îi bâzâia în colţul minţii, plutind puţin dincolo de limita amintirilor.

A încercat să se concentreze, dar o durere roşie şi ascuţită i-a sfâşiat mintea. Orice ar fi fost, a dispărut precum apa prin nisip.

Ferestrele zdrăngăneau, iar casa gemea, trimiţând o vibraţie prin podea ca şi cum ar fi prins viaţă. Se ridică, strângându-şi mâinile, şi se duse la fereastră.

Munţii erau albi, dar zăpada nu ajunsese încă în bazinul râului. Solstiţiul de iarnă care marca noul an trebuie să fie peste cel puţin câteva săptămâni.

Paisprezece luni. A încercat să-şi amintească ultima dată pe care şi-o putea aminti din timpul războiului. Ar fi trebuit să fie sfârşitul verii când a avut loc bătălia finală, dar nu-şi putea aminti luna sau fazele lunare la vremea respectivă. Secţia de spital nu se schimba odată cu anotimpurile.

În timp ce se uita afară, ușa din spatele ei se deschise. Șira spinării i se înfioră când se întoarse, anticipându-l pe Ferron.

În schimb, Aurelia a intrat într-un vârtej de material albastru, din nou aurită în metal, ca și cum ar fi fost un exoschelet filigranat. Dacă Ferronii duceau lipsă de bani, probabil era pentru că fustele Aureliei necesitau o duzină de metri de mătase importată.

Aurelia putea avea o rezonanță neobișnuită pentru fier, dar părea să fie nouă în lumea banilor. Nu că Helena ar fi avut vreodată așa ceva, dar era o cunoaștere inevitabilă atunci când se afla printre familiile nobile care slujeau Forțele de Sus și Flacăra Eternă.

Ținuta țărănească trebuia să fie mai puțin formală. Luc îi povestea mereu despre casa familiei sale de la țară, din munți, cât de confortabile erau hainele. În fiecare an, după paradele solstițiului de vară care sărbătoreau ziua de naștere a Principatului, o invita să vină, să scape de căldura orașului și de răul râului care venea odată cu sezonul cald.

Ea a ales întotdeauna să rămână cu tatăl ei.

Ani mai târziu, a văzut casa de la țară, dar mersese acolo singură. Luc avusese dreptate. Fusese frumoasă, hainele confortabile, dar ea urîse fiecare clipă.

Aurelia stătea în picioare și se uita dezgustată la Helena. „De ce mai porți asta? Nu te-ai spălat de când ai ajuns aici?”

Helena nu o făcuse. Se simțea mai în siguranță să fie murdară.

„Știam că ești străin, dar am presupus că existau reguli de igienă de bază în coliba în care te-au găsit Forțele Armate.”

Helenei i s-a încleștat maxilarul.

„A sunat Stroud. Procedura aia trebuie să aibă loc în seara asta. Spală-te și fă ceva cu părul ăla oribil al tău înainte să mă întorc, altfel îi voi pune pe sclavi să te dezbrace și să facă asta în schimb. Avem niște sclavi frumoși și împuțiți acum și îi voi chema dacă te mai văd vreodată arătând așa.”

S-a întors, cu fustele fluturând în timp ce ieșea.

Helena s-a dus la baie, și-a rupt rochia și a răsucit repede robinetele de la duș. Țevile au țâșnit de câteva ori înainte ca apa să iasă în sfârșit cu un șuierat. S-a frecat din cap până în picioare cu o cârpă cât de repede a putut și a încercat să-și treacă degetele prin păr. Nu era niciun pieptene nicăieri.

Oare Ferron credea că își poate cumva tăia gâtul cu el?

Nu e o idee rea, de fapt.

Când a fost suficient de curată, s-a îmbrăcat în lenjeria intimă curată și aspră, apoi s-a forțat să tragă rochia, încercând să nu se uite la roșu.

Apoi se așeză, chinuindu-se să-și descurce cocurile rămase din păr. O dureau mâinile și încheieturile mâinilor, dar nu voia să afle dacă Aurelia își spunea amenințarea serios.

Paladienii găsiseră întotdeauna părul Helenei dezordonat. Părul nordic era în general fin și extrem de drept; buclele erau acceptabile doar atunci când erau făurite cu o bară de fier încinsă care pârlea părul în forma unui tirbușon.

Pe vremea când Helena fusese vindecătoare, învăţase să-l ţină în două împletituri strânse, prinse la baza gâtului. Încerca acum să-și împletească părul, dar încheieturile nu-i puteau permite să se răsucească.

Ușa s-a deschis brusc cu un zgomot puternic, iar Aurelia a rămas în prag, ochii ei albaștri și pătrunzători mișcându-se în sus și în jos cu un dispreț evident. Helena stătea încordată, pregătindu-se pentru verdict.

Aurelia a tras nasul în piept, strângându-și buzele. „Vino.”

Helena a urmat-o pe Aurelia, în tăcere, încercând să se concentreze asupra filigranului metalic complex al hainelor ei și nu asupra umbrelor din jurul ei.

Însoțitoarea ei nu părea să se bucure de tăcere. „Kaine spune că tot ce e valoros la tine este creierul tău.” S-a uitat la Helena ca și cum s-ar fi așteptat ca declarația să fie cumva dureroasă. „Cred că asta înseamnă că pot face ce vreau cu voi toți ceilalți.”

Și-a transmutat degetele înconjurate de inele de fier în timp ce spunea asta.

În ciuda puterii rezonanței sale de fier, mișcările Aureliei erau doar de paradă. Armele pe care le transmutase i-ar fi rupt jumătate din degete dacă ar fi încercat să le folosească.

Helena se îndoia că avea vreo pregătire formală. În general, breslele trimiteau la Institut doar fii; fiicele erau pentru căsătorie. Aceștia puteau fi învățați trucuri alchimice de salon, dar rareori erau certificați.

Totuși, Helena se prefăcu că tresare, cu ochii întorși cu grijă pentru a nu-i trăda evaluarea critică.

Pieptul încorsetat al Aureliei se umflă în timp ce inelele se transformau din nou. „Pun pariu că ți-ai dori să nu te fi alăturat Forțelor de Muncă acum. Breslele aveau mereu de gând să câștige. Ați încercat cu toții să ne țineți pe loc și uite ce v-a adus asta."

Ea și-a clătinat capul și a continuat să meargă mai departe.

Holul era gol. Aurelia a urcat rapid treptele, grăbindu-se pe coridorul de la etajul doi înainte de a se opri brusc în fața primei uși din stânga, atingând un panou de pe ușă, deasupra clanței. Se auzi un clic al încuietorii desfăcându-se.

„Uite. Intră și așteaptă", spuse Aurelia, privind în jur, iar Helena își dădu seama mult prea târziu că intra într-o capcană.

„Kaine va veni în curând. *Nu* ieși până nu sosește el", a adăugat Aurelia.

Cu acestea spuse, Aurelia se grăbi spre capătul îndepărtat al holului, lăsând-o pe Helena pe coridor cu sentimentul copleșitor că *nu ar fi* trebuit să intre în camera aceea.

S-a uitat în jur. Ar trebui să încerce să se întoarcă? Sau exista vreo șansă ca asta să o bage în suficiente necazuri încât Ferron să o omoare?

Înainte să-și poată cântări opțiunile, coridorul a început să se întindă, umflându-se până când fiecare suprafață a început să

alunece afară din raza ei de acțiune. Clanța ușii se retrăgea de lângă ea, lăsând-o în spațiul deschis, în mijlocul umbrelor căscate.

S-a repezit înainte și a prins butonul, reușind să-l răsucească și să se târască în cameră.

Înăuntru, era mai mic decât coridorul.

S-a rezemat de ușă, palmele și degetele urmărind fibra lemnului în timp ce spațiul închis se așeza în jurul ei.

Helena a fost surprinsă să găsească camera la fel ca a ei. Două ferestre. Un pat și un dulap, dar un birou și un scaun în loc de un fotoliu. Ar fi putut aparține unui ascet.

S-a dus la biroul de lângă fereastră. Acolo era un teanc îngrijit de hârtii.

A ridicat prima foaie de hârtie, ținând-o în lumină slabă pentru a vedea dacă corespondența lui Ferron ajunsese până la pagina de jos, dar hârtia era groasă și impecabilă. Și-a trecut degetele peste suprafața biroului; pe ea era o delicată lucrare din argint, frunze și viță de vie complicate așezate în lemn, într-o aliniere perfectă. Fără îndoială, opera unui talentat alchimist al argintului.

Biroul era perfect întreținut. Un contrast puternic cu pânzele de păianjen care acopereau filigranul de fier din restul casei.

S-a întors, încordată și blocată într-o cameră în care era aproape sigură că nu ar trebui să se afle. Se îndoia că ar putea ajunge înapoi în camera ei, iar dacă Aurelia o prindea neascultând, cu siguranță avea să facă ceva urât.

Dar ce ar putea face Ferron când ar găsi-o? Ar merita o pedeapsă letală pătrunderea într-o cameră încuiată? Se îndoia că era atât de impulsiv, iar dacă Stroud știa atâtea pedepse prin vivimanție care, tehnic vorbind, nu erau tortură, fără îndoială că și Ferron le știa.

I s-a uscat gura.

Încă nu știa ce ar implica transferul. În ciuda frecventelor referiri la el, nimeni nu-i explicase ce avea să facă Ferron. Helena nu putea decât să ghicească pe baza comentariilor pe care le făcuse Shiseo, chiar dacă acestea nu aveau sens, deoarece Helena fusese cea care îl

vindecase pe generalul Bayard când fusese rănit prima dată. Își testase limitele cunoștințelor și abilităților încercând să-l salveze, regenerând cu migală țesutul cerebral deteriorat. Când supraviețuise, oamenii numeau asta un miracol, declarând că mâinile Helenei fuseseră binecuvântate de Sol.

Laudele acelea se terminaseră când generalul Bayard se trezise. Era ca un copil. Un general uriaș și puternic, cu emoțiile unui copil mic. Un tactician cândva strălucit, care nu-și putea găsi drumul prin ușă fără ajutor.

Helena îi salvase corpul și învățase lecția amară că o minte era un lucru separat și că ea nu o salvase. Încercase și eșuase ani de zile să repare ceea ce făcuse. Undeva, în spațiile ascunse ale memoriei ei, Elain Boyle se materializase, cu un leac în mână, o procedură folosită atunci și asupra Helenei. Acum, Nemuritorii aflaseră despre asta.

Ușa a făcut clic, smulgându-i gândurile Helenei. Ea s-a întors când Ferron a intrat cu pași mari. Își ținea mâna la gât și îi trăgea gulerul.

S-a oprit brusc la vederea ei.

„Ei bine”, a spus el, „asta e o surpriză.”

CAPITOLUL 5

HELENA N-A SPUS NIMIC. NU AVEA NICIO IDEE la ce să se aştepte sau ce să facă, aşa că l-a privit pe Ferron ca un animal încolţit.

Ochii lui s-au mutat rapid de la ea la uşă.

„Presupun că Aurelia te-a adus aici.” Oftă el. „Cred că e timpul să începem.”

El a venit înainte. Helena s-a înţepenit, dar el a trecut cu paşi mari pe lângă ea spre dulap şi l-a deschis brusc.

Se pare că nu era chiar un ascet. Uşa dulapului conţinea un rând întreg de carafe. A luat una în mâna lui şi a turnat câteva degete de lichid chihlimbar într-un pahar înainte de a se întoarce, luând o înghiţitură lungă în timp ce o privea peste pahar, privirea lui începând de la podea şi ridicându-se încet.

Atenţia i-a întors când a ajuns la umerii ei. S-a uitat în jos la pahar, oftând încă un moment, ca şi cum situaţia ar fi fost profund incomodă pentru el.

„Hai să terminăm cu asta.” or „Hai să terminăm cu asta.”

Helena nu s-a mişcat.

Şi-a ridicat privirea. „Vino încoace.”

Când ea nu s-a supus, un zâmbet încet i-a apărut pe buze. „Te pot obliga, dacă tu nu o faci.”

A ridicat mâna şi a gesticulat alene, degetele lungi încleştându-se cu o precizie perfectă, încheietură lângă încheietură.

Membrele Helenei au început să se mişte împotriva voinţei ei, ca o marionetă manipulată pe o scenă. Picioarele i s-au îndoit, s-au ridicat, greutatea s-a schimbat, un pas, încă un pas. S-a luptat cu asta, încordându-se, dar asta nu a făcut decât să-i facă oasele să pară că vor pocni.

S-a oprit imediat ce a ajuns la îndemâna ei. El i-a ridicat bărbia cu vârful degetului, privirile lor întâlnindu-se.

„Vezi?”, a spus el. „Va fi mai uşor dacă te vei supune.”

Ar fi scuipat spre el, dar când a încercat, maxilarul i s-a încleștat, dinții s-au încleștat unul față de celălalt. Ochii lui au strălucit.

„Nu mă testa; nu o să obții ce vrei”, a spus el, cu ochii lui stranii închiși. „Știi, asta e o noutate pentru mine. De obicei, nu țin prizonieri.”

Și-a golit paharul și l-a pus jos.

„Stai.” El a făcut un gest spre scaun.

Membrele i se eliberară. Se gândi să încerce să fugă, măcar pentru simplul motiv că vrea să fie enervantă, dar îi simțea rezonanța prin nervi ca o sârmă care o împiedică.

S-a așezat și, în clipa în care a fost la locul ei, nu s-a mai putut mișca.

Ferron păși în spatele ei. Îl putea auzi, dar nu-l putea vedea, ceea ce îi făcea inima să bată mai repede, urechile ciulindu-i orice sunet.

Una dintre mâinile lui i-a prins maxilarul, dându-i capul pe spate până când a rămas cu ochii în tavan. Nu-i putea vedea fața, ci doar cealaltă mână, care purta un inel întunecat ce strălucea în lumina slabă. Două degete i-au apăsat tâmpla, iar degetul mare al lui s-a așezat între ochii ei.

S-a aplecat în față suficient cât ea să-i poată zări fața.

„Acum, hai să vedem cum e să fii tu însuți.”

S-a încordat când o greutate i-a învăluit partea din față a craniului, împingându-l în jos cu o presiune care creștea încet. Greutatea a crescut și a crescut până când ceva a cedat, ca și cum degetele lui Ferron i-ar fi trecut prin frunte și în creier.

Mintea și corpul ei au fost brusc sfâșiate. Simțea că craniul ei era încă intact, mâinile lui încă la suprafață, dar se *simțea* ca și cum... deși capul îi fusese spart, crăpat ca un ou, creierul îi fusese expus în timp ce rezonanța lui Ferron se revărsa înăuntru.

Nu era un canal de energie precum rezonanța normală, ci ceva imens și fluid care pătrundea în spațiu până când se sufoca sub el, șanțurile și crăpăturile minții ei fiind pline de senzația apăsătoare, crescândă, a unui Celuilalt care încerca să ocupe planul existenței

sale cerebrale. Când nu au mai existat crăpături, conștiința ei era zdrobită ca și cum s-ar fi prăbușit în ea însăși.

Totul s-a înroșit.

Ea țipa.

Putea să audă. Să simtă. Partea fizică a ființei sale, încă imobilizată în scaun, țipa, dar mintea Helenei era în altă parte, fisurând sub presiunea crescândă a conștiinței lui Ferron.

Ferron nu s-a oprit. A împins mai adânc. Se îneca în creier, prinsă în capcană pe măsură ce apa creștea și presiunea creștea, fără să mai aibă unde să se ducă. A înghițit-o cu totul.

S-a auzit un zumzet seismic, apoi o lumină ca o ceață care se evaporă.

Ea încă privea în sus, cu ochii ațintiți asupra tavanului. O față palidă atârna drept deasupra ei, privind în jos.

Ochii i se mișcau sacadat, surprinsă de trăsăturile crude ale lui Ferron, de cât de străin și nefiresc era. Își dădu seama încet că el era *în* mintea ei, privindu-se pe sine prin ochii ei.

Apoi a dispărut. Rezonanța și mintea lui au fost smulse ca o rădăcină pivotantă invazivă.

Totul din mintea ei s-a prăbușit în spațiul gol, integritatea propriei conștiințe s-a prăbușit.

A căzut într-o parte din scaun, camera răsturnându-se odată cu ea.

Gândurile i se rostogoleau ca niște zaruri în cap.

Unde era ea?

"Ieși."

Știa versurile, dar veneau de departe. Sunete. Nu etrasiene. Etrasianul era mai frumos. Melodic.

Aceasta a fost—

Dialect.

Gândurile ei erau foarte lente.

A încercat să-și ridice capul, dar camera continua să se miște.

Trebuie să fie pe o corabie. Traversând marea. Lăsând în urmă stâncile și insulele.

Unde se ducea ea?

La școală. Da, urma să studieze alchimia.

Avea ceva umed pe față. Încercă să-și ridice mâna, fără vlagă, și reuși să o șteargă.

Degetele i s-au înroșit. De ce roșii?

"Ieși!"

Camera s-a cutremurat. Helena a fost ridicată de o forță nevăzută și împinsă spre ușă. S-a prăbușit ametită, dar zguduitura a izbit-o înapoi în sine, amintindu-și.

Ferron. Transferul.

Stomacul i s-a întors pe dos. Dacă n-ar fi fost gol, ar fi vomitat.

S-a uitat înapoi. El era chiar acolo, cu fața palidă și înspăimântătoare, schimonosită de furie. În cameră zumzăia.

„ Am spus să ieși afară ! " Arăta ca un animal, gata să se repeadă și să-i rupă gâtul cu dinții goi.

Teroarea absolută a împins-o pe Helena în acțiune. S-a ridicat, a smuls ușa și a fugit.

Pământul i se rostogolea sub picioare. Vederea îi era pătată de roșu, indiferent cât de mult clipea, ca și cum pereții ar fi picurat sânge, iar umbrele s-ar fi transformat în măcel. Își tot dădea mâinile peste ochi în timp ce încerca să-și găsească drumul.

Tot ce putea auzi era respirația ei panicată și picioarele pe lemnul gol, fierul de pe podea ca gheața.

A ajuns în capul scărilor. Simțea cum intră în stare de șoc, membrele i se înrăutățesc, trăgând-o în jos. Corpul i se îngheață din ce în ce mai tare, în timp ce un fior rece o consuma.

S-a clătinat și aproape s-a prăbușit pe trepte, agățându-se de balustradă ca să rămână în picioare, privind în jos, în hol.

Trandafirii se unduiau ca și cum ar fi fost sub apă, podeaua s-ar fi mișcat, iar în jurul lor se învârtea un dragon negru.

Era ghemuit în jurul mesei, cu aripile desfăcute, cu capul s-a curbat în jos, astfel încât coada i-a fost prinsă între dinți, consumându-se singură.

Un ouroboros.

În vederea ei pătată de roșu, părea că înoată în sânge.

Ce-ar fi dacă s-ar arunca pur și simplu de pe balcon?

Nu avea nimeni care să o oprească. Secretele pe care Luc i le încredințase ar fi fost în siguranță, iar Ferron ar fi dat greș.

S-a aplecat în față, cu mâinile tremurânde.

Cu capul înainte.

Mort la impact sau Ferron ar putea folosi vivimanția ca să o țină în viață.

Doar puțin—

O strânsoare ca o menghină i-a strâns brațul și a smucit-o pe spate cu o clipă înainte să se prăbușească peste balustradă.

S-a întors brusc și l-a văzut pe Ferron holbându-se la ea.

„Nu. Îndrăznește. Tu."

A încercat să se elibereze brusc, repezindu-se să scape, dar el a tras-o înapoi de pe balustradă și a coborât-o pe scări, în timp ce ea îl lovea și îl zgâria, încercând să se elibereze. Nu s-a oprit. A tras-o prin casă, practic lovind ușa camerei ei cu piciorul, înainte de a o împinge pe pat.

Helena s-a prăbușit, respirând nesigur, cu mâinile și încheieturile mâinilor pulsând.

„Credeai că nu știam că vei încerca să te sinucizi?" întrebă Ferron veninos. „Ca și cum ar exista *ceva ce* Flacăra Eternă iubea mai mult decât să moară pentru cauzele sale."

„Am crezut că îți place să fim morți." O durea capul atât de tare, încât îi venea să vomite.

A scos un hohot de râs. „Consideră-te singura excepție de la această regulă. Înaltul Necromant îți vrea secretele și, până nu le va avea, nu vei muri."

A aruncat o privire în jurul camerei ei, iar ochii păreau să-i strălucească.

Le închise, clătinând din cap. „Credeam că transferul ar fi de ajuns pentru o noapte, dar se pare că ești hotărât să-ți faci lucrurile cât mai dificile posibil.”

S-a aplecat peste ea.

Helena se holba la el cu groază.

„Hai să vedem ce alte idei ți-au mai venit.” Degetele lui reci i-au apăsat tâmpla.

Nu era transfer, iar ea a fost atât de ușurată încât aproape s-a relaxat când și-a dat seama că el doar îi viola amintirile.

Rezonanța lui i-a străbătut mintea ca o adiere, trimițându-i gândurile în fugă.

Se mișca încet. În loc să treacă mult timp prin timp, se interesa doar de evenimentele recente, șerpuind printre amintirile ei ca un curent.

Părea să studieze cu atenție fiecare detaliu. Explorarea camerei ei. Felul în care o speria holul și reflecțiile ei despre el și familia lui. Încercările ei de a face mișcare.

Când în sfârșit s-a oprit, sângele de pe fața ei se uscase în dâre pe obraji.

„Harnic ca întotdeauna”, spuse el batjocoritor, retrăgându-și mâna.

Maxilarul i s-a încleștat.

El stătea încă aplecat peste ea, cu mâna lipită de saltea lângă capul ei. „Chiar crezi că mă poți păcăli să te omor?”

Ea se uita fixă la baldachin.

„Ești binevenit(ă) să încerci.” S-a întors să plece, apoi a făcut o pauză, ca și cum tocmai și-ar fi amintit ceva. „Nu mai intra în camera mea. Dacă vreau să am de-a face cu tine, vin aici.”

Odată ce el a plecat, Helena nu s-a mișcat.

Nu își pusese prea multă încredere în planurile ei. Știa că șansele de succes erau incredibil de mici și totuși încercase să se convingă de contrariu. Luc nu ar renunța. Dacă ar fi fost el, ar fi luptat până la capăt. Cum ar fi putut să-l trădeze făcând mai puțin?

Dar Luc era mort.

Indiferent ce ar fi făcut, nu l-ar fi adus înapoi.

Tremurul i-a devenit incontrolabil. S-a ghemuit pe o parte, ascunzându-se în așternut. Senzația de rănire din capul ei a crescut până când a devenit o gaură care o trăgea spre interior, pielea întinzându-se ca un exoschelet membranos.

Cearșafurile s-au umezit de transpirație pe măsură ce febra îi creștea. Corpul îi îngheța, dar creierul îi ardea.

Timpul s-a transformat, răsucindu-se, iar ea a pierdut noțiunea a tot ce era dincolo de suferința ei.

Se auzeau voci. Atâtea voci. Lucruri oribile i se turnau pe gât, provocându-i o înecare, amestecuri arzătoare care îi provocau băşici organelor. Lucruri calde, reci și lipicioase pe pielea ei. A fost ridicată și aruncată în apă rece ca gheața, târâtă afară să respire, apoi împinsă din nou sub apă.

Mintea ei ardea ca un jăratic, carbonizând tot ce era în jur.

Erau ace. Mici înțepături pe care abia le simțea, apoi nişte lance mari și chinuitoare de durere care îi străpungeau brațele.

Durerea de cap i-a crescut până când i-a alungat orice gând.

În cele din urmă, a dispărut, mintea ei dezlănțuindu-se în cădere liberă.

Era sânge peste tot.

Era în spitalul din Cartierul General. Clopotele sunau. Erau cadavre aduse în grabă de asistente şi medici, ale căror fețe se înceţoşau pe măsură ce treceau.

În brațele ei era un băiat, pe moarte. A încercat să-l calmeze, să se concentreze, să nu simtă panica crescândă din cameră cum îi străpunge plămânii ca nişte gheare, dar el nu o lăsa să-l vindece. Oricât ar fi încercat, el o împingea înapoi. Sângele continua să curgă în țâșniri întunecate. Căldura lipicioasă i se infiltra în piele. Oamenii o strigau mereu în mijlocul gălăgiei, dar trebuia să-l salveze pe acest băiat.

Ea era chiar aici.

În cele din urmă, el a încetat să lupte. Ea l-a simțit prin rezonanța ei. O undă de speranță i-a cuprins inima, la senzația vibrantă de viață. Apoi el a dispărut, ca un pumn în pieptul ei. Prea târziu.

S-a uitat la cadavrele îngrămădite în jurul ei, unul peste altul, un zid care se ridica la nesfârșit, pe care șiroaie de sânge curgeau în timp ce se legăna, amenințând să o zdrobească.

A încercat să respire. Mirosul de bilă, carne și sânge carbonizate, transpirație, mizerie și antiseptic îi ardea nasul și plămânii, sufocând-o.

Oriunde se întorcea, erau tot mai multe cadavre, chiar și sub picioarele ei. Le zdrobea când se mișca.

Alege.

Cine trăiește și cine moare. Trebuia să decidă.

Ar fi alegerea ei.

A întins mâna, cu degetele tremurânde, dar o mână i-a prins-o, oprindu-i-o.

A fost Luc.

Ea a scos un gâfâit panicat de ușurare, agățându-se de el.

Stătea în armura lui aurie, cu casca scoasă, ca ea să-i poată vedea fața. I-a zâmbit. Pentru o clipă, coșmarul a dispărut.

Apoi a început să-i curgă sângele pe față.

Lila era chiar în spatele lui, cu glaidul în mână, cu părul palid ca o coroană în jurul capului, dar jumătate din față îi era putrezită, jupuindu-se și dezvăluindu-i craniul. Altcineva stătea chiar lângă ea, dar Helena nu-și amintea chipul lui.

Lângă ei se aflau Titus și Rhea, iar după ei Consiliul și Flacăra Eternă, toți stând în cerc în jurul ei.

Fețele lor erau goale, cu excepția lui Luc.

Luc era încă în viață. Sângera, dar ea îl putea vindeca. Mâna îi tremura când ea întinse mâna, dar el vorbi.

„Sunt mort din cauza ta.”

Ea clătină din cap, cu vocea pierzându-i-se.

„Uite, Hel”, a spus Luc. Și-a atins platoșa, iar armura de aur s-a topit, dezvăluindu-i pieptul gol. Un cuțit negru strălucitor i-a fost înfipt între coaste, o rană fără sânge. Incizia s-a mărit, coborându-i pe trunchi până când cuțitul a căzut, spărgându-se pe pământ, iar organele i-au ieșit afară, înnegrite de cangrenă, mirosul de putrefacție umplând aerul ca și cum ar fi putrezit luni de zile.

"Vedea?"

„Nu. Nu…” Încercă totuși să se întindă spre el, dar el dispăru, lăsându-i degetele pătate cu sângele lui.

Mama ei era acolo acum. Helena nu-i putea distinge fața, dar știa că era mama ei. Mirosul de ierburi uscate se lipea de ea în timp ce stătea în fața Helenei.

Helena s-a întins spre ea, dar mama ei a dispărut în ceață.

Apoi tatăl ei.

El ieșea în evidență printre nordici. Avea ochii întunecați, iar părul negru era ondulat exact ca al ei.

Purta halatul său alb de medic, iar când ea i-a întâlnit privirea, el i-a zâmbit. Chiar sub maxilar avea o tăietură care imita curba zâmbetului său, care se întindea de la o ureche la alta.

„Helena”, a spus el, „sunt mort din cauza ta.”

A păşit spre ea, cu un bisturiu strălucind în mână.

Ea nu s-a mișcat, nu a opus rezistență de data aceasta când el a luat-o în brațe și i-a tăiat gâtul.

CÂND LUMEA A ÎNAPOI ÎN LUME, Helena şi-a dorit să fi murit.

Capul îi pulsa puternic, iar părul îi era lipit de obraji și de frunte. În cameră era o căldură sufocantă. Gura îi era atât de uscată, încât limba amenința să-i trosnească.

A reușit să se rostogolească pe o parte. Pe noptieră se aflau un ulcior, o cană cu apă și câteva fiole. A căutat cu greu cana și a dat-o pe gât.

S-a prăbușit pe spate, dând la o parte păturile. Mirosul unei cataplasme de muștar îi ardea nasul. Și-a întins capul, privind din nou la fiolele de pe masă. Erau tablete de fier și arsenic, săruri parfumate și ipeca.

A întins mâna după arsenic, dar abia ridicase mâna când ușa s-a deschis și a intrat bărbatul acela nervos și bâlbâit din Central, însoțit de Ferron.

„E puțin probabil ca febra să se amelioreze pe măsură ce procedura continuă", spunea bărbatul, părând la fel de îngrozit de Ferron pe cât fusese de Morrough.

Ferron nu părea să asculte; privirea i se îndreptase instantaneu spre masă și spre fiola pe care Helena era pe punctul de a o fura. Traversă camera cu pași mari, adunând toate cele trei fiole și băgându-le în buzunar, aruncând o privire vagă spre ea.

Bastard.

„Se așteaptă de la mine să suport asta în fiecare săptămână?" a întrebat Ferron, încruntându-se la Helena de parcă ar fi fost un câine vagabond pe care voia să-l înece.

Bărbatul a clătinat din cap. „Din câte am înțeles, procesul de asimilare a transferului pe care l-a dezvoltat Flacăra Eternă a fost menit să cultive…" „...adoptă un grad progresiv de toleranță. Ca și în cazul mitridatismului tradițional, vor exista efecte secundare. Data viitoare ar trebui să ducă la progrese suplimentare din partea ta, dar, ca urmare, febrele cerebrale vor fi probabil de o magnitudine similară. Trebuie să înțelegi, nu este deloc o stare naturală a existenței. Un corp viu care supraviețuiește chiar și unei prezențe scurte a unui alt suflet nu a fost niciodată atins până acum. Faptul că este în viață ar trebui considerat un miracol. Întrucât scopul acestui lucru este doar de a-l menține în viață suficient de mult timp pentru a inversa transmutațiile, deteriorarea pe termen lung va fi irelevantă."

„Nu am timp să mă joc de-a asistenta", a spus Ferron, rânjind la el. „Leacul tău a fost aproape la fel de rău ca boala. În ritmul ăsta, nu

văd cum va supraviețui suficient de mult încât să găsesc ceva. Să o fac să tolereze transferul și să reușească o inversare completă a ceea ce s-a făcut memoriei ei va fi doar primii pași. Va trebui totuși să găsesc informațiile. Asta ar putea dura luni de zile. Nu voi fi condamnată la eșec pentru că ai decis că ceva este „irelevant”.”

Bărbatul se zbârci, gâtul părând să i se scufunde în cavitatea toracică, umerii ridicându-se peste urechi. „Vă asigur, Înalt Prefect, că este puțin probabil ca arsenicul să o omoare. S-ar putea să înceapă să prezinte simptome de otrăvire, dar, pe baza teoriilor noastre, această procedură va fi completă înainte să dezvolte vreo necroză gravă sau... leziuni hepatice semnificative.”

„De unde știi cât va dura această procedură? Nici măcar nu știm dacă a funcționat cu Bayard.” Vocea lui Ferron devenise fatală. „Dacă ești sigur că ea nu va muri înainte ca Înaltul Necromant să primească răspunsurile și dacă trebuie să-ți urmez sfatul, atunci vei depune mărturie în acest sens, acum, în fața liderului nostru preeminent, și îi vei arăta clar că acționez conform sfatului și asigurărilor tale.”

Bărbatul și-a pierdut orice urmă de culoare. „P-Ei bine, dacă luăm lucrurile în considerare în această lumină, e posibil ca, dacă ședințele ar fi distribuite mai generos, să reducem efectele secundare și febra cerebrală. Dar nu aș îndrăzni să fac recomandări de unul singur. Nu sunt expert în această nouă știință. Asta ar trebui să decidă Stroud sau Înaltul Necromant însuși.”

„Am fost trimis pe tine. M-aș aștepta să ai măcar suficientă experiență ca să-ți formezi o opinie”, a spus Ferron.

Bărbatul și-a șters fruntea. „Îl sfătuiesc insistent pe Strout să viziteze…” „ca să poată face o recomandare”, a spus el, evitând privirea lui Ferron.

"Ieși!"

Helena tresări.

Ferron l-a privit cum dispăre pe ușă înainte de a o privi usturător, ca și cum ar fi fost numai vina ei.

El s-a întins spre ea, iar ea s-a retras, dar mâna lui a trecut fără să-i provoace daune și s-a strecurat sub pernă, căutând prin pat să se asigure că nu reușise să ascundă arsenicul. L-a privit urât până când el s-a convins că nu avea nicio otravă ascunsă nicăieri și a plecat din nou trântind ușa.

Picioarele îi tremurau când s-a ridicat. A trebuit să stea pe podea sub jetul de la duș, pentru că era prea obositor să stea în picioare, dar s-a simțit din nou vag umană după ce toată transpirația și mirosul de cataplasme au fost spălate.

Oribila rochie roșie fusese spălată, călcată și pusă la loc în garderoba ei, împreună cu alte câteva rochii, tot roșii. Unele erau aproape vișinii, în timp ce altele erau extrem de strălucitoare. Proaspăt vopsite. De-a lungul tivurilor, abia se vedeau accente din verdele salvie și roz pal original.

Evident, Aurelia nu a mers mai departe odată ce i-a venit o idee în cap.

S TROUD A SOSIT A DOUA ZI, urmat în cameră de un servitor mort și de Mandl, sau mai degrabă de cadavrul în care se afla acum Mandl.

Servitoarea era o femeie mai în vârstă, îmbrăcată ca o femeie de serviciu. Avea părul șaten deschis, pieptănat îngrijit pe spate, și riduri de bătrânețe în jurul gurii și ochilor. Ochii ei aveau o stranie lipsă de concentrare, care contrasta puternic cu resentimentul încruntat de pe noua față a lui Mandl.

— Ridică-te, i-a spus Stroud Helenei, așezând o trusă medicală pe masă.

Helena s-a supus fără un cuvânt, rămânând impasibilă în timp ce Stroud o îndemna, observând cum încheieturile Helenei se contractaseră în cătușe și verificându-i semnele vitale, tresărind de iritare.

„Ei bine, asta e dezamăgitor”, spuse ea în cele din urmă. „Chiar speram că o să gestionezi mai bine situația.”

Helena nu spuse nimic, o strălucire de triumf urcându-i în piept.

„Presupun că era prea mult să sper că ai rezistența fizică a unui bărbat ca Bayard”, adăugă Stroud pufnind nemulțumită, după încă un minut în care își mișcă rezonanța intruziv prin organele Helenei.

Și-a apăsat degetele pe capul Helenei, împrăștiind un fior de energie în mintea ei, făcând-o pe Helena să tresară. Mintea ei încă o simțea crudă. „Acest grad de inflamație după șapte zile este îngrijorător.”

Și-a supt dinții și s-a uitat urât la Mandl. „Păcat că n-ai denunțat-o atunci. Ar fi fost mult mai ușor.”

Mandl clătină rigid din cap, ceea ce nu era suficientă căință pentru Stroud.

„Ar trebui să fii recunoscător că nu i-am atras atenția Eminenței Sale că, dacă am fi aflat despre ea mai devreme, am fi putut păstra cadavrul lui Boyle și am fi avut un animant pe care să-l folosească unul dintre Nemuritori.”

„Am spus că îmi pare rău”, a spus Mandl. „Nu știu ce altceva vrei să fac sau de ce m-ai târât aici.”

„Ai primit ascensiunea în dar la recomandarea mea. Dacă eu voi fi deranjat de asta, atunci și tu vei fi deranjat”, a spus Stroud. „Și dacă asta mă costă ceva, mă voi asigura că te costă și pe tine mai mult.”

Stroud se întoarse din nou spre Helena, examinând-o cu o expresie din ce în ce mai acră. „Va trebui să amânăm următoarea procedură până când va fi mai puternică. Dacă moare prematur, vom pierde informațiile.”

S-a întors către celălalt necrothrall din cameră. „Înaltul Reeve!”

Servitoarea și-a întors capul, cu ochii înceţoșați ațintiți asupra lui Stroud.

„Voi vorbi cu tine. În particular.”

Servitorul necrothrall dădu din cap și făcu un gest spre ușă.

Dintre toate utilizările necromanției la care Helena fusese martoră, crearea servitorilor Ferronilor părea o alegere deosebit de josnică. Într-un război, ea putea înțelege rațiunea oribilă care ducea

la acest act, dar servitorii din Spirefell erau toți civili, uciși de dragul confortului ieftin.

Cu fiecare minut petrecut în casă, ura ei față de Ferron se adâncea, pentru că îi cunoștea istoria - luxul și privilegiul familiei sale. Viața lui ușoară. Familia Ferron n-ar fi fost nimic fără Holdfasts și Institutul de Alchimie; bogăția lor nu ar fi existat niciodată.

Ar fi trebuit să-i fie recunoscători, loiali lui Luc pentru ceea ce familia lui le dăduse voie să devină, dar deveniseră trădători și-l aleseseră pe Morrough.

Poate că dragonul ouroboros nu era doar o decorațiune pretențioasă, ci ceva cu care Ferronii se mândreau. Un semn prevestitor al unei foame distructive, insațiabile, care nu lăsa în urmă decât ruină.

F ERRON A INTRAT CU PAȘI MARI ÎN CAMERA EI . Corpul Helenei s-a înțepenit, frica măturând-o ca o maree. Durerea fizică a transferului i-a zvâcnit în minte ca o replică.

Se opri la ușă, iar ochii lui palizi alunecară peste ea, pâlpâind în timp ce se opriau pe degetele ei, care aveau spasme incontrolabile când tresărea. Ea le ascunse în spatele fustei.

„Stroud vrea să ieși afară”, a spus el. „Ea crede că aerul proaspăt îți va îmbunătăți constituția.” A aruncat un pachet spre ea. „Pune-l pe tine.”

Helena a desfăcut-o și a constatat că era o pelerină groasă, vopsită în purpuriu. A făcut o grimasă.

"E ceva în neregulă?"

S-a uitat la el. „Roșu este singura vopsea pe care o aveți în casa asta?”

„Te va face ușor de observat pentru sclavi. Vino!” Ferron a pășit cu pași repezi pe hol.

Ea l-a urmat ezitant. Aplicele de pe holuri erau aprinse, alungând umbrele în timp ce el se îndrepta spre capătul îndepărtat al aripii,

coborând o nouă scară către o pereche de uși care dădeau spre o verandă din curte.

Ploua, iar o rafală de vânt se învârtea prin casă, biciuindu-i fața. A scos un gâfâit surprinsă.

Ferron se întoarse brusc. — Ce?

„Eu…" Vocea i se frânse și înghiți în sec. „Uitasem cum e vântul."

S-a întors. „Curtea e închisă. Poți să te plimbi cum dorești."

S-a uitat în jur, observând detaliile casei și ale celorlalte clădiri. Veranda pe care stăteau continua dincolo de capătul aripii și devenea o alee de acces în jurul mănăstirii, legând casa principală de celelalte clădiri, înconjurându-le cu un zid. O persoană putea merge până la poartă fără să calce în ploaie, casa și clădirile formând un cerc de fier.

„Du-te." Ferron i-a făcut semn cu mâna să plece și apoi s-a așezat la o masă din apropiere, cu două scaune mici, scoțând un ziar din palton.

Ochii Helenei s-au îndreptat instantaneu spre titluri.

„TERORIST CU FLACĂRĂ ETERNĂ CAPTURAT!", strigau cuvintele din partea de sus a pliului, scrise numai cu majuscule.

Ea s-a apropiat fără să stea pe gânduri.

Pe cine găsiseră?

Grace a spus că toți erau morți. Dar iată dovada supraviețuitorilor. Ferron nu îi ucisese pe toți.

El a ridicat privirea. Ea a înlemnit, incapabilă să-și desprindă privirea de la ziar, căutând cu disperare un nume.

„Vrei să vezi?" a întrebat el cu o voce tărăgănată care i-a făcut pielea să se înfioare.

A deschis ziarul brusc, iar Helena s-a uitat uluită la o fotografie cu ea însăși, drogată și sedată în Central. Fața ei era slăbită, expresia contorsionată, încordată de la retragerea drogului de la interogatoriu, iar părul îi era încâlcit în jurul feței.

Evident, intenția era să o facă să pară o extremistă murdară și sălbatică.

Ultimul fugar al teroriștilor Flăcării Eterne a fost reținut și dus la interogatoriu, a proclamat liderul de deasupra.

„În sfârșit ești faimos și uite – sunt inclus și eu.” Ochii lui Ferron sclipeau de răutate în timp ce arăta spre o fotografie cu el mai jos pe coloană, chiar în curtea aceea, cu silueta turlelor casei în spatele lui. „În caz că cineva vrea să știe unde ești. Sau cine te ține.”

Helena se uită la el nedumerită. De ce ar vrea să facă publică capturarea și locația ei? Și de ce acum? Se afla în Central de săptămâni întregi. Neliniștea ei era o noutate.

— Am crezut că e o capcană destul de evidentă, spuse Ferron oftând, răsfoind prima pagină. Pe de altă parte, Rezistența voastră nu a fost niciodată cunoscută pentru inteligența sa. Orice ar fi mai subtil le-ar scăpa. Înaltul Necromant speră că, dacă va mai rămâne cineva, se va simți obligat moral să se grăbească să salveze ultimul jar al Flăcării. O privi pieziș. Am îndoieli, dar nu strică să încerc, presupun.

S-a lăsat pe spate, îndreptându-și în sens nepăsător atenția către următoarea coloană.

Helena s-a clătinat înapoi.

Oare de aceea o trimiseseră la Spirefell în loc să o țină în Central? Ca să fie folosită drept momeală?

Un sunet strangulat i-a smuls gâtul. S-a întors și a coborât treptele împleticindu-se în ploaie. Nu avea unde să se ducă, dar trebuia să meargă undeva.

Mantia, strânsă la gât, o strangula, trăgând-o înapoi. Degetele i-au sfâșiat-o până s-a desfăcut, eliberând-o. A traversat curtea în fugă.

Ploaia înghețată se strecura prin materialul subțire și la modă al rochiei ei, dar abia o simțea. Din oraș putea vedea turnurile, ridicându-se dincolo de Spirefell. Căută farul, lumina care strălucise întotdeauna din vârful Turnului Alchimiei, Flacăra Eternă care fusese menținută aprinsă încă din ziua întemeierii Paladiei, dar nu era acolo. Dispăruse.

Totuși, ea a continuat să se îndrepte spre ei, dar pe măsură ce se apropia de capătul îndepărtat al curții, toate turnurile au dispărut în spatele zidului. S-a mișcat înainte și înapoi, căutând o ieșire, ajungând în cele din urmă la poartă, știind că ar fi inutil, dar incapabilă să se abțină.

Era strâns încuiată, făcută din fier forjat prea ornamentat ca să se strecoare prin ea. A zdrăngănit-o atât de tare, încât i s-au încordat încheieturile mâinilor.

A încercat să se cațere, dar papucii i s-au rupt, fierul era suficient de rece cât să-i ardă pielea, iar când a încercat să se ridice, durerea din încheieturile mâinilor i-a amorțit mâinile.

În curtea opusă, Ferron citea ziarul, nepăsător la încercările Helenei de a evada.

Voia să țipe. A strâns poarta, zdrăngănind-o din nou.

Ce s-ar întâmpla dacă cineva ar veni fără să știe că este atras într-o capcană?

Cineva care reușise să supraviețuiască în tot acest timp, capturat datorită ei.

A tras aer în piept. Simțea că i se deschide pieptul. S-a prăbușit, scuturând poarta iar și iar, ca și cum fierul s-ar putea îndoi dacă ar fi suficient de persistentă.

În cele din urmă, s-a întors spre casă, disperată.

Oriunde privea era gri: iarba uscată și copacii scheletici, fără frunze, casa întunecată cu vița-de-vie și turlele ei negre, chiar și panta spălăcită a munților, vârfuri albe învăluite de ceața unui cer acoperit de nori.

Era ca și cum toate culorile ar fi fost smulse din lume. Cu excepția ei. Stătea acolo, în roșu-sângeriu, puternică pe fundalul monocrom.

Vântul împingea ploaia în ea, lovindu-o ca niște picături de gheață, făcând-o să tremure. Era leoarcă până la udă. Mâinile îi deveneau albe, iar vârfurile degetelor o dureau la fiecare rafală de vânt. Metalul cătușelor îi trimitea un fior rece care îi radia în oase.

Și-a acoperit ochii cu degetele, încercând să se gândească. Ce putea face? Cu siguranță era ceva.

Nu. Planul ei a rămas același. Să moară, de mâna lui Ferron sau de propria ei moarte.

Ploaia îi curgea prin păr și pe față în timp ce se forța să se întoarcă spre casă. Afară, în capul scărilor care duceau la aripa principală, erau doi necrothrali staționați. I-a recunoscut din Central. Afară, dărâmați de vreme, erau atât de dărăpănați încât aproape se confundau cu pietrele, dar amândoi au privit-o cum se apropia de Ferron.

Ferron ridică privirea, cu ochii duri. „N-ai fost afară suficient de mult. Continuă să mergi."

S-a furișat înapoi în curte. Câțiva copaci în centru o ascundeau în timp ce stătea ghemuită pe aleea închisă de cealaltă parte a curții, încercând să se încălzească. Își vedea pelerina zăcând pe pietriș, îmbibată de ploaie. Și-a înfășurat brațele în jurul pieptului, încercând să păstreze căldura corpului.

Treptat, tremurul s-a oprit. O altă rafală de vânt a străbătut-o. Se simțea slabă ca hârtia, atât de obosită încât ar fi putut adormi acolo afară.

Ceea ce ar putea indica hipotermie…

Dacă adormea, organele ei începeau să se oprească și murea. Citise că era o cale blândă. Se lăsase pradă uitarii până când totul devenea reconfortant de vag.

„Creativă." Vocea lui Ferron era mai rece decât vântul. Degetele i-au strâns brațul și o căldură a cuprins-o, inima i-a bătut brusc cu putere, sângele fierbinte i-a pulsat prin tot corpul.

Ea a scos un gâfâit surprinsă, smulgându-se din mână, dar era prea târziu.

El s-a uitat urât la ea. „Ridică-te."

S-a ridicat stângaci în picioare, cu încheieturile mâinilor înțepenindu-i. Era încă palidă de frig, cu membrele înțepenite, dar acum prea caldă ca să moară.

„Nu mă face să te târăsc”, spuse el printre dinți încleștați, întorcându-se și îndepărtându-se.

L-a urmat posomorâtă. La ușă aștepta o servitoare. A treia pe care o văzuse. Moartă ca toate celelalte. Aceasta era mai tânără, în uniformă de menajeră. Ținea în mână o perie și o cârpă. Helena a încercat să se strecoare, dar s-a trezit blocată pe loc.

„Aurelia o să facă o criză de nervi dacă îi bagi noroi în casă. Șezi.”

— Pot să mă curăț singură, spuse Helena rigid.

— Nu am întrebat, spuse Ferron. Rezonanța lui i-a zguduit nervii, iar genunchii Helenei au cedat, lăsând-o pe un scaun. Servitoarea a îngenuncheat și a început să curețe papucii uzi ai Helenei, în timp ce Helena stătea rigidă, sfâșiată între fascinația îngrozită și rușine.

Credința spunea că un suflet și un trup rămân unite ca unul până la incinerare. Abia atunci când focul consumă carnea, sufletul eteric se desprinde de forma pământească grosolană. O persoană care trăise cu evlavie și fără vicii elibera un suflet pur care putea urca la cele mai înalte tărâmuri cerești.

Dacă un corp nu era ars, sufletul rămânea prins în capcană, incapabil să se înalțe și în pericol de a fi contaminat de putrefacția corpului. Lăsat prea mult timp, impuritatea corpului putea metamorfiza sufletul în viermi și insecte, ciumă și alte forme grotești ale răului, condamnat la... se scufundă sub suprafața pământului pentru a fi mistuiți pentru totdeauna în focul întunecat și umed al Abisului.

Reanimarea risca acea metamorfoză. Legarea atât a trupului, cât și a sufletului de un necromant însemna că până și cele mai pure suflete puteau deveni prea corupte pentru a se înălța vreodată, cu excepția cazului în care erau eliberate cu foc sacru.

Helena nu se putu abține să nu privească în fața servitoarei, căutând vreun semn că ar fi putut exista încă un suflet înăuntru, descompunându-se încet, prins într-o stare de nici viață, nici moarte. Privirea servitoarei era goală. Dacă exista vreo urmă a sufletului ei, aceasta era înăbușită sub voința lui Ferron.

Ea s-a uitat la el. „Ești un monstru.”
El a ridicat o sprânceană. „Ai observat asta, nu-i așa?”

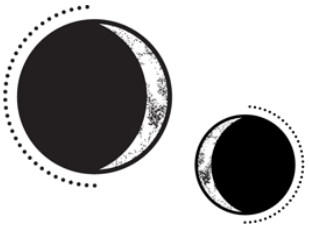

CAPITOLUL 6

FERRON A PLECAT ÎN CURÂND SERVITOAREA TERMINA DE PĂRĂIT PAPUCII Helenei, iar Helena s-a ridicat imediat, refuzând să lase cadavrul să o atingă mai mult.

Servitoarea s-a îndreptat înăuntru. În clipa în care i s-a întors spatele, Helena a înșfăcat ziarul aruncat de Ferron, ascunzându-l la spate în timp ce respira adânc și păși înăuntru.

S-a concentrat asupra hârtiei din mână în timp ce se grăbea spre scări.

Umbrele se conturau, dar Helena refuza să se lase privită, numărând fiecare pas, cu mâna lipită de balustradă și apoi de-a lungul peretelui, concentrându-se asupra bălților de lumină chihlimbarie aruncate de aplice, până când ajunse în camera ei.

În absența ei, fusese aerisit. Patul fusese dezbrăcat, lenjeria schimbată. Aerul era aproape la fel de rece ca afară, dar ferestrele erau închise și încuiate din nou.

Helena era leoarcă și înghețată, dar Ferron și-ar putea da seama că uitase ziarul și ar veni să-l ia. Nu avea timp de pierdut.

S-a ghemuit lângă fereastră, unde lumina era cea mai puternică, ochii ei absorbind fiecare cuvânt, începând chiar de sus. NOIEMBRIE 1788.

S-a uitat la dată, șocată. Nu putea fi corect. Ultima ei amintire cu o dată clară era cea în care Lila Bayard și-a reluat îndatoririle de paladin și s-a întors în luptă la începutul anului 1786.

Dacă războiul s-ar fi terminat cu paisprezece luni în urmă, ar fi fost la sfârșitul verii anului 1787. Ceea ce însemna că nu-și amintea nimic din aproape nouăsprezece lunile de război. Devenise neclară când încerca să se gândească la trecut, să-și amintească altceva decât turele de spital. Nu-și amintea nimic, nici conversațiile, nici anotimpurile, nici Ascensiunea și Suspendarea Lumithiei, nimic

altceva decât ciclul nesfârșit de ture după ture în spital, ca un țipăt etern.

Și-a strâns ochii, storcându-și creierii. Trebuie să fie ceva. Nu putea pierde atât de mult, dar era ca și cum ar fi încercat să prindă vântul cu degetele. O durere ascuțită i-a străpuns craniul.

A clipit, iar vederea i s-a înroșit brusc în timp ce ochii i s-au deschis.

În mâinile ei avea un ziar.

L-a strâns strâns. Trebuia să citească repede înainte ca Ferron să observe că îl luase. Ochii i s-au îndreptat în fugă spre primul articol. Ultimul fugar al grupării extremiste care se autointitulează Ordinul Flăcării Eterne a fost arestat și se confruntă cu interogatoriul. Biroul central al Noii Paladii a confirmat identitatea Helenei Marino, o studentă străină la alchimie din insulele sudice ale Etrasului. Guvernul etrasian neagă orice implicare sau sprijin pentru activitățile teroriste ale Flăcării Eterne. Pentru a proteja cetățenii Noii Paladii de violențe suplimentare, Marino a fost închisă în afara orașului, la Spirefell, în timp ce se decide soarta ei.

Spirefell, renumita moșie Ferron, a fost construită din fier de Urius Ferron. Cu o structură unică, construită ca o celebrare a rezonanței excepționale a familiei, casa reprezintă un loc sigur pentru prizonierii periculoși.

Familia Ferron, una dintre cele mai vechi familii din Noua Paladia, are o istorie în regiune care precede Rezistența. Au fost victime frecvente ale persecuției Flăcării Eterne. Fier Maestrul breslei Atreus Ferron a fost arestat și executat pentru că a vorbit împotriva regimului opresiv al Holdfast-ilor, iar fiul său, Kaine Ferron, a fost acuzat nefondat de asasinarea principatului Apollo Holdfast. Toate acuzațiile împotriva tatălui și fiului au fost ulterior retrase...

Ferron fusese acuzat de uciderea Principatului? Asasinatul responsabil pentru declanșarea războiului?

S-a holbat la cuvinte până când acestea i-au devenit neclare.

Își amintea moartea Principatului Apollo. Fusese găsit brutal ucis în curtea Institutului de Alchimie și imediat se deschisese o anchetă. Nu-și amintea să fi existat vreo concluzie. Se întâmplaseră atât de multe la vremea respectivă: înmormântarea, pregătirile pentru încoronarea lui Luc ca Principat. Ceea ce ar fi trebuit să fie o ocazie plină de bucurie era învăluit în durere și șoc, Luc negând chiar dacă prietenii lui jurau să moară protejându-l. Ceremonia abia se terminase înainte ca rebeliunea și Nemuritorii să înceapă războiul care părea să nu se termine niciodată.

Îl ucisese Ferron pe principatul Apollo? Cu siguranță nu, ar fi avut doar șaisprezece ani. Poate că afirmația fusese fabricată pentru a prezenta familia Ferron drept victime ale Forțelor Rezidențiale? Asta părea mai probabil.

A citit restul articolului, sperând să obțină mai multe informații, dar a găsit doar o reiterare a narațiunii obișnuite a Nemuritorilor despre război: că ei nu îl inițiaseră; că, de fapt, nu a existat niciodată un „război", ci tulburări civile cauzate de un mic grup de extremiști religioși care refuzau să recunoască Adunarea Breslei Paladiene, aleasă democratic.

Îl prezenta pe Luc drept un monstru însetat de putere care încercase să incendieze întregul oraș, decât să lase pe altcineva să-l aibă.

Luc, care se urcase pe acoperișul Turnului Alchimiei cu o noapte înainte de a deveni Principat, stând singur chiar la margine.

Helena îl urmase și stătuse cât de aproape a îndrăznit, promițându-i că ar face orice pentru el dacă s-ar da înapoi și i-ar lua mâna.

Nu ascultase, până când ea nu jurase că, dacă el sărea, și ea o sărea. Făcuse un pas înapoi ca să o salveze.

Stătuseră împreună acolo pe acoperiș până la răsăritul soarelui. Îl strânsese de mână și vorbise toată noaptea, povestindu-i despre Etras, despre stânci și despre satele mici cu măgari trăgând căruțe pictate, despre măslini, despre toate fermele și despre mare în zilele

de vară. Într-o zi vor merge acolo, i-a spus ea. Odată ce totul va fi mai bine, îl va lua și el va vedea cât de frumos este.

Luc nu și-a dorit niciodată să fie Principat. Dacă ar fi existat altcineva, ar fi renunțat într-o clipă.

Helena a întors pagina ziarului, clipind greu.

O rubrică din cadrul acesteia enumera execuțiile efectuate de Înaltul Reeve în săptămâna precedentă. Exista o imagine cu bărbați și femei cu aspect jalnic, îngenuncheați pe o platformă. Îmbrăcat complet în negru, cu o cască complicată care îi ascundea fața și părul, stătea Ferron, cu o mână palidă întinsă.

Își putea da seama că era Ferron doar după postura lui și după înclinarea familiară a degetelor sale lungi, dar articolul se referea la el doar ca *Înaltul Reeve.*

Nu exista nicăieri nicio referire la faptul că Kaine Ferron ar fi Înaltul Reeve.

A fost un secret?

Cine ar beneficia de pe urma asta? Dacă starea deteriorată a moșiei ar fi un exemplu, nu familia Ferron ar fi aceea.

Nu. Morrough trebuie să fie responsabil. La urma urmei, păstrarea ascunsă a identității Înaltului Prefect îi oferea Înaltului Necromant un instrument excepțional de puternic. Dacă Înaltul Prefect putea fi oricine, oamenii erau ținuți paranoici, mereu întrebându-se. De asemenea, l-ar împiedica pe Ferron să-și adune propriii adepți sau să acumuleze suficientă putere pentru a-l înlătura pe Morrough.

Poate că Ferron avea ambiții de care Morrough se temea. Era o posibilitate tentantă. Ceva de care Helena ar fi putut profita.

De asemenea, Spirefell era capcana perfectă. Dacă cineva ar fi încercat să o salveze pe Helena, ar fi presupus că atacă un moștenitor al breslei; nu ar fi avut nicio idee cine era cu adevărat răpitorul ei.

A citit repede restul ziarului. Existau niște aluzii vagi țiuni din cauza lipsei de cereale. Era ciudat. Țările de ambele părți ale Paladiei erau exportatori agricoli importanți. Monarhia Novis avea legături

istorice cu Forțele Rezidențiale, așa că un embargou impus de Novis era previzibil, dar Hevgoss, vecinul lor vestic și o țară puternic militaristă, căuta de zeci de ani acorduri comerciale mai bune cu breslele.

Forțele de război blocaseră întotdeauna negocierile, refuzând utilizarea alchimiei în războiul industrializat. Breslelor care încălcau restricțiile comerciale cu Hevgoss li s-a tăiat accesul la lumithium, împiedicându-le să proceseze alchimia la scară industrială.

De ce n-ar turna Hevgoss cereale în Paladia acum?

Secțiunea politică a ziarului era aproape amuzantă într-un mod oribil. Adunarea Breslei, a cărei formare era aparent motivul războiului, purta deja trei săptămâni de negocieri privind tariful pentru lift, ca și cum Noua Paladia nu ar fi avut nimic mai urgent de făcut înainte ca solstițiul de hibernare să inaugureze noul an.

Mai interesant era un paragraf care menționa că un trimis paladian sosise în Imperiul de Răsărit și i se permisese să treacă granița. Era prima dată când vreun paladian era admis în Imperiul de Răsărit în câteva sute de ani. Acolo se îndreptase oare trădătorul Shiseo?

Helena sărea în mare parte peste paginile mondene, dar nu se putea abține să nu observe cât de des era menționat numele Aureliei Ferron. Se părea că e o femeie din înalta societate.

Apoi, un editorial i-a atras atenția. Era aproape inofensiv, descriind actuala lipsă de forță de muncă și deplângând recenta pierdere a atâtor alchimiști talentați în „conflictul” cauzat de Flacăra Eternă. Erau prezentate statistici despre cum se aștepta ca economia Paladiei să continue să se contracte din cauza unei pierderi multigenerționale de alchimiști. Soluția, declara autoarea, erau nașterile sponsorizate. Articolul a încetat brusc să mai fie editorial și s-a citit mai mult ca o reclamă. Șefa noului departament de știință și alchimie de la Central, Irmgard Stroud, conducea un program de susținere a următoarei generații de alchimiști folosind noi metode științifice de selecție pentru a le oferi cel mai bun start.

Se căutau voluntari. Participanţilor li se asigura mâncare şi cazare, iar la finalizarea programului, cei cu condamnări penale ar fi eligibili pentru un nou proces.

Helena citi editorialul de mai multe ori, cu greu venindu-i să creadă ce vedea. Era un program de reproducere prezentat drept o soluţie economică. Ca şi cum alchimiştii ar fi câini care se împerechează în căutarea unor abilităţi de transmutare dezirabile din punct de vedere economic.

Nu era un concept complet nou. *Căsătoria în rezonanţă* era un termen binecunoscut pentru tendinţa familiilor breslei de a se căsători cu persoane cu aceeaşi rezonanţă alchimică sau cu una complementară. Aurelia şi Ferron erau exact un astfel de exemplu.

Deşi repertoriul de rezonanţă al unui alchimist era la fel de ereditar ca culoarea părului sau a ochilor, rezonanţa putea apărea sau dispărea şi la întâmplare.

Niciunul dintre părinţii Helenei nu fusese alchimişti. Tatăl ei posedase o rezonanţă minoră pentru oţel şi cupru, dar nu suficientă pentru a merita antrenament sau a se califica pentru o breaslă. Mama ei nu avea nicio rezonanţă, din câte îşi amintea Helena. Strămătuşa lui Luc, Ilva Holdfast, era cunoscută pentru numele ei de Lapse, fiica unor alchimişti care nu au manifestat niciodată rezonanţă.

Acum se părea că Stroud avea toată intenţia să testeze exact cât de ereditară era sau nu rezonanţa şi intenţiona să-i folosească pe prizonierii de la Avanpost pentru a face acest lucru. La urma urmei, cine altcineva s-ar oferi voluntar pentru un program de reproducere din cauza unor stimulente precum mâncarea, cazarea şi un nou proces?

S-a gândit la Grace, înfometată şi disperată, cu fraţi prea tineri ca să muncească, dispusă să-şi vândă un ochi. Helena nu putea decât să ghicească câţi alţii erau ca ea.

Toate acele dosare pe care Stroud le verificase încontinuu. Probabil la asta lucra, selectând candidații eligibili din arhivele Rezistenței.

Helena a ascuns ziarul în dulap, hotărâtă să-l lase undeva data viitoare când va ieși din cameră. Îi erau înțepenite încheieturile de frig și s-a dus la duș, dându-și jos hainele ude.

A stat sub apa fierbinte până când senzația i s-a întins înapoi în corp și frigul care ajungea până la oase a dispărut. A început să se spele încet, fără să se grăbească să se întoarcă în camera ei geroasă.

În timp ce se uita în jos, a descoperit cicatrici de care nu-și amintea.

Cea mai mare era chiar în mijlocul pieptului, trecând printre sâni. Cicatricea era ridicată, ușor încrețită, ca și cum sternul i-ar fi fost despicat și capsat la loc.

Și-a trecut degetele peste el, găsind o adâncitură în os, senzația ciudată de nervi retezați.

Nu părea să se fi folosit vindecare. Osul ar fi putut fi regenerat. Ar fi putut ușor să relifeze terminațiile nervoase pentru a evita pierderea senzației și apoi să aranjeze matricile astfel încât cicatricea să fie mai puțin vizibilă.

Nimic din toate acestea nu se întâmplase. Rana fusese lăsată să se vindece fără nicio vitalitate.

Poate că aceasta era rana extinsă pe care o menționase Stroud.

Nu, nu putea fi plasată în stază cu o astfel de rană. A început să-și caute corpul cu atenție și a găsit mai multe cicatrici.

Mintea ei părea antrenată să le treacă cu vederea, dar s-a concentrat, luând cunoștință de fiecare în parte.

Existau urme ale unei răni circulare mari care îi străbătea gamba. Cicatrici până la firul firului de păr, una pe stomac și alta între două coaste. Vivimanția fusese, fără îndoială, folosită pentru a le vindeca.

În palma dreaptă avea mai multe cicatrici. Crăpături în palmă și pe degete, ca și cum ar fi strâns o lamă de cuțit în mâini și, mai ciudat, șapte mici înțepături. Erau perfect distanțate într-un cerc în palmă.

Nu mari, dar distincte prin felul în care deteriorau pielea. Le-a privit fix. Forma i se părea familiară.

Și-a pus mâna jos, tulburată, și în cele din urmă a ridicat mâna pentru a găsi singura cicatrice de care și-o amintea.

Abia se vedea, ascunsă sub umbra maxilarului. Se întindea lungă și subțire de-a lungul părții stângi a gâtului, oprindu-se chiar înainte de gât.

F ERRON A ADUS cu el pelerina USCATĂ ȘI CURĂȚATĂ A ELENEI când a sosit a doua zi și i-a aruncat-o în cap.

Helena l-a urmat, scăpând pe furiș ziarul pe parcurs. Pe verandă, a scos un alt ziar. Articolul de copertă era despre un monument pe care guvernatorul, Fabian Greenfinch, îl construise în onoarea lui Morrough, ca eliberator al Noii Paladii. Acesta avea să fie dezvelit în anul următor.

Ploua din nou. Helena se uită în jur, neștiind ce să facă, negăsind niciun motiv să se plimbe în cerc sub supravegherea lui Ferron.

Poate că ar putea găsi undeva un băț foarte ascuțit și să-l înjunghie cu el.

A rătăcit pe verandă până s-a plictisit, apoi a rămas observând liniștea casei, încercând să ghicească câte camere trebuie să fie într-un loc atât de mare.

Casa familiei Bayard, Solis Splendour, i se păruse enormă. Fusese una dintre puținele case independente din oraș, o rămășiță de demult. Spirefell era mult mai mare.

Când Ferron s-a ridicat și a plecat, ea a presupus că era un semn să se întoarcă înăuntru. S-a uitat în jur și a fost dezamăgită să constate că nu-și uitase ziarul.

S-a dus la ușă. Lumina de iarnă se revărsa ca argintul viu pe podeaua întunecată, dar holul de dincolo dispăruse în întuneric precum deschiderea unei guri. Lumina era estompată de draperiile

de iarnă, creând senzația de praf și sufocare a unui mormânt. Luminile erau stinse.

A bâjbâit de-a lungul peretelui, încercând să găsească un rotiță sau un întrerupător.

Vântul a năvălit din întuneric, iar mirosul de praf și putregai i-a lovit fața ca o respirație rece, urmat de un geamăt înăbușit și mișcător, care a făcut casa să vibreze.

Helena se împletici înapoi afară, cu inima bătându-se cu putere.

Dacă norii s-ar ridica, s-ar lumina mai tare. S-a ghemuit pe verandă, așteptând. Prin ploaia care se întuneca, casa din jurul ei arăta aproape ca o creatură imensă adormită, curbată spre interior, cu turlele ca niște spini.

Ploaia nu a încetat. În schimb, cerul s-a întunecat odată cu lăsarea amurgului. În acest moment al ciclurilor lunare, chiar și Lumithia, luna cea mai strălucitoare, slăbise prea mult pentru ca lumina ei să pătrundă prin stratul de nori.

Lumina din ușă se micșorase și slăbise.

Helena a tras adânc aer în piept; mai mersese pe drumul acela și înainte. Nu departe, în umbră, se aflau niște trepte. Dacă le-ar fi găsit, ar fi putut să se întoarcă pipăind drumul.

Erau doar umbre. Nu era tancul. Nu era nimicul. Doar umbre.

Ea a ezitat în prag, și totul s-a întunecat, lumina rămasă de afară începând să dispară.

Helena simți cum dispăre în el. Teroarea, ascuțită ca niște gheare, o străpungea în timp ce se forța să înainteze. Se împiedică, lovindu-se de o masă, abia simțind durerea care îi urca în tibie.

Găsește scările.

E doar o casă.

Dar *simțea* cum întunericul o înghite, o târăște înăuntru, nesfârșitul atât de aproape. S-a strâns de masă, mâinile tremurând atât de violent încât lemnul a zăngănit. Ceva a căzut, prăbușindu-se pe podea.

Respiră. Doar respiră.

Se lupta să respire, dar durerea îi sfâșia pieptul. Inima îi bătea cu putere, ca o pasăre în colivie, zdrobindu-se de coaste.

A făcut câțiva pași înainte să-i cedeze picioarele. S-a ghemuit pe podea, lemnul ca niște oase sub mâinile ei. Dispărea din nou în nimic. În nimicul unde nu se putea mișca... nu putea țipa... și nimeni nu venea vreodată...

A fost prinsă de brațe și smulsă de pe podea.

„Ce faci?”

A clipit în lumina bruscă, privind fix chipul înfuriat al lui Ferron.

O aplice electrică de pe perete strălucea, un halou în întuneric luminându-i doar pe ei.

S-a concentrat asupra feței lui, încercând să nu vadă oceanul de negru care o înconjura.

„Era... întuneric”, se forță ea să spună.

"Ce?"

Respirația ei era atât de rapidă, încât capul îi era învolburat.

„ *Ți-e* frică de întuneric?” Ochii lui argintii ardeau, iar vocea îi era răgușită de neîncredere.

A încercat să se retragă – ar fi preferat să se sufoce pe holuri decât să fie lângă Ferron – dar el nu i-a dat drumul, trăgând-o spre scări, la doar câțiva pași distanță, și târând-o în camera ei, refuzând să o lase să se prăbușească înapoi pe podea.

„Calmează-te”, a mârâit el la ea imediat ce ea a intrat în spațiul familiar.

Ușa s-a trântit.

Helena se lăsă să cadă în scaun, aplecându-se și agățându-se de material. Degetele îi tresăreau încontinuu, trimițându-i șocuri de durere în brațe, dar nu-i păsa. Avea nevoie să simtă că lucrurile erau reale și tangibile, nu un abis de nicăieri cu corpul ei și nimic altceva.

Aerul i-a sfâșiat interiorul plămânilor.

Era în camera ei. Casa nu o mâncase, pentru că casele nu mănâncă oameni. Mintea i se limpezi încet, acea teroare sufocantă dispărând treptat, permițând rațiunii să se infiltreze înapoi.

Era aproape mai rău să fie din nou rațională, să stea știind că frica ei nu avea sens. Nu conta. Partea din ea care se temea nu-i păsa să fie rațională.

"Ce e în neregulă cu tine?"

Ea a tresărit, privind în sus.

Ferron era încă în cameră, se pare că zăbovise ca să o interogheze acum că accesul ei de panofobie se terminase.

Și-a ferit privirea.

„Dacă nu-mi spui, îți scot răspunsul din cap."

Helena tresări. Gândul la rezonanța lui îi strânse dinții. Erau părți ale creierului ei care încă se simțeau învinețite, prăbușite din cauza transferului.

Gura i s-a strâmbat, iar gâtul i s-a încordat. „Nu-mi plac locurile pe care nu le pot vedea."

„De când? Nu am observat că ții lumina aprinsă aici tot timpul. Sau umbrele astea sunt diferite?"

O căldură i-a cuprins ceafa. S-a holbat la gratiile de fier din podea. „Cunosc camera asta. Sunt locurile pe care nu le cunosc, al căror capăt nu-l pot vedea. În... în rezervorul de stază, era mereu întuneric, oricât încercam să văd, și nu simțeam nimic în jurul meu, doar corpul meu plutind și nemișcându-se. Se simțea... fără sfârșit. Ca și cum nu aș fi fost nicăieri. Eram... eram... „Am stat acolo atât de mult timp. Mă tot gândeam că, până la urmă, va veni cineva, dar…" Ea clătină din cap. „Când văd locuri întunecate și nu știu unde se termină, simt că aș dispărea în ele, dar de data asta nu voi fi găsită niciodată."

Părea irațională. *Era* irațională, dar nu exista nicio soluție; exista o schismă între rațiunea și mintea ei, o linie de ruptură care le despărțea pentru totdeauna. Minții ei nu-i păsa dacă frica avea sens; voia doar să nu se mai întoarcă niciodată.

Ferron a tăcut atât de mult timp încât ea a ridicat în cele din urmă privirea spre el, morbid de curioasă, dar el era de neînțeles. Nemișcat ca o statuie în timp ce o privea fix.

Era prima dată când se obosise să se uite pur și simplu la el, să-l vadă așa cum era, în loc să vadă *cine* era.

Hainele lui ascundeau bine acest lucru, dar era ciudat de subțire. Deloc construit ca un alchimist de fier. Nici măcar nu avea aspectul sau prezența unui alchimist de luptă. Nu și-l putea imagina cu o armă grea în mână.

În afară de intensitatea prădătoare din ochii săi, trăsăturile lui erau aproape prea fine, ca o statuie sculptată cu o linie prea lungă.

Totul la el era subțire și ascuțit.

„Știi", a spus Ferron, smulgând-o din gânduri, „când am auzit că pe tine o să te cuceresc, abia așteptam să te rup cu ceilalți."

A clătinat din cap. „Dar nu cred că e posibil să depășești ceea ce ți-ai făcut ție însuți."

CAPITOLUL 7

FERRON O DUCEA ŞI O DUCEA ÎNAPOI ÎN curte în fiecare zi. După aceea, starea lui era mereu sumbră şi îi arăta batjocoritor amplasarea diferitelor întrerupătoare pe care ea era „prea dementă” ca să le observe singură.

A fost atât de condescendent, încât a vrut să arunce cu o piatră în el şi a fost dezamăgită când nu a găsit nimic afară decât bucăţele mici de pietriş alb fin măcinat.

Curtea o plictisea. Era plictisitoare şi extrem de rece, zăpada de iarnă se aşternea printre nori, deşi nu era niciodată mai mult decât o uşoară peliculă de praf pe pământ – suficient cât să-i lase picioarele amorţite de frig.

Când a rămas singură, s-a aventurat afară din cameră, hotărâtă să găsească o armă acceptabilă; chiar şi un cui de mobilă ar fi fost de ajuns. Dacă Ferron nu ar fi dat greş şi nu ar fi făcut-o, s-ar fi sinucis înainte să aibă loc o altă şedinţă de transfer.

În orele în care lumina se strecura prin ferestrele de est, dacă stătea lângă pereţi şi se gândea foarte atent la respiraţie, putea gestiona excursiile.

Dar ori de câte ori părăsea camera pentru mult timp, necrotralii începeau să se materializeze. Nu încercau să o oprească sau să o mângâie înapoi în cameră; doar o priveau, plutind ca nişte apariţii fantomatice.

A încercat să le ignore, împreună cu scârţâiturile şi gemetele casei, umbrele mişcătoare, dar acestea i-au făcut imposibilă găsirea vreunui mijloc de sinucidere. A insistat cu încăpăţânare, dar majoritatea camerelor erau încuiate ermetic, iar cele care nu erau încuiate nu conţineau decât mobilă veche şi bibelouri inutile.

Într-o cameră veche, a găsit un tablou înghesuit în spatele unui cadru de pat demontat. Era acoperit cu o cârpă de praf. L-a scos, curioasă.

Tragând materialul la o parte, era un portret al familiei Ferron. Nu Ferron și Aurelia, ci Ferron când era băiat, alături de părinții săi.

Atreus Ferron, fostul patriarh, era un bărbat corpolent pe care Helena își amintea vag că l-a văzut la Institut. Avea trăsături ascuțite, o față cu riduri aspre și sprâncene groase care umbreau ochii albastru-pal. Era îmbrăcat elegant, dar originea familiei ca fierari și fierari era evidentă în constituția sa, umerii lați și mâinile uriașe cu inele grele de fier decorate pe degete.

Kaine Ferron stătea lângă tatăl său. Arăta exact așa cum și-l amintea ea de la Institut, atât de diferit de iterația distilată în care avea să devină. Fața lui era mai plinuță și, deși avea aproape aceeași înălțime cu tatăl său, nu avea nimic din constituția care îl făcea pe patriarh atât de intimidant. Ferron era deșert, cu aerul unui mânz. Manierele sale erau o imitație clară a bărbatului care se înălța lângă el. Părul său șaten era mai deschis la culoare decât al tatălui său, dar coafat identic, expresia și postura sa oglindindu-i și pe Atreus, sprâncenele închise la culoare trasate peste ochii căprui.

Figura centrală a portretului era o femeie într-o rochie gri pal. Purta un inel de fier pe degetul de la nuntă, dar mâinile ei erau atât de delicate încât părea nelalocul ei. Era subțire ca o salcie, cu o față în formă de inimă, ochi gri și o bărbie mică încadrată de păr cenușiu. Dacă Helena ar fi văzut un portret al ei singură, nu ar fi ghicit niciodată că aceasta era mama lui Ferron, dar alături, putea vedea influența ei în constituția lui, felul în care trăsăturile ei o îndulceau pe cea a lui Ferron, ștergând unghiurile dure, de acvilin, și constituția pe care o... ar fi moștenit de la tatăl său; dar se zărea o mare asemănare în guri și ceva în lumina și înclinarea ochilor lor.

Helena a studiat fețele mult timp înainte de a observa că portretul era incomplet. Detaliile vestimentare și motivele incluse de obicei în astfel de portrete lipseau cu totul. Ca și cum ceva l-ar fi întrerupt și de aceea fusese abandonat.

A lăsat cârpa de praf să-i alunece dintre degete și a băgat tabloul la loc în ascunzătoare. Mintea i-a oscilat ca o monedă între Ferron-ul

cu părul închis la culoare din tablou și iterația palidă-argintie care exista acum.

„ INFLAMAȚIA APROAPE A DISPĂRUT”, a anunțat Stroud două săptămâni mai târziu, aducându-l din nou pe Mandl cu ea și apăsându-și rezonanța intrusiv în creierul Helenei până când vederea i s-a înroșit. „Cred că ședințele lunare vor fi suficiente. Deși” – a ridicat încheietura mâinii Helenei, inspectându-i tonusul muscular cu dezaprobare – „nu te recuperezi așa cum speram. Ieși afară zilnic?”

„Da. Înaltul Prefet s-a asigurat de asta.”

„Și exercițiile fizice? Cu cât constituția ta este mai puternică, cu atât sunt mai mari șansele să gestionezi transferul fără alte convulsii febrile.”

Helena se holba la Stroud, neîncrezătoare, la această revelație pe care nimeni nu considerase de cuviință să o dezvăluie până atunci. Avusese crize?

Stroud se uită înapoi cu nerăbdare și i-a luat o clipă să-și amintească faptul că femeia credea că plimbările i-ar putea împiedica.

— Da, a spus Helena cu voce tare.

„Bine. S-a observat că aveți o tulburare nervoasă.”

Maxilarul Helenei se încordă. Bineînțeles că Ferron i-ar fi spus lui Stroud.

„Da. Nu-mi plac... locurile întunecate pe care nu le cunosc.”

Mandl a pufnit în râs.

„Ei bine, nu prea e de făcut în privința asta”, spuse Stroud și reluă examinarea Helenei. „Știi, e păcat că nu te pot folosi ca unul dintre subiecții de probă ai programului meu. Citeam din nou dosarul tău de admitere. Aveai un repertoriu remarcabil.”

Helenei i s-a închis gâtul.

„Familiei Holdfast chiar îi plăcea să colecționeze alchimisti rari”, a spus Mandl.

Helena și-a mușcat limba până a simțit gustul sângelui.

Stroud a dat din cap. „Odată ce Înaltul Prefect termină cu tine, cred că aș putea solicita să te invit pe tine următorul.”

Bărbia Helenei s-a ridicat brusc. „Ei bine, n-o să ai prea mult noroc cu mine. Sunt sterilizată.”

A tresărit când rezonanța lui Stroud i-a atins brusc abdomenul inferior. Un moment mai târziu, dezamăgirea și furia i-au luminat chipul lui Stroud.

„Când s-a întâmplat asta?”

Helena și-a întors privirea, privind prin cameră atât de insistent, încât vederea i se încețoșa. „A fost una dintre condițiile pe care Șoimul le-a pus pentru a-mi permite să intru în oraș. Întrucât vivimanția este o corupere a sufletului care începe în pântece, putea... putea fi transmisă mai departe. Deja depusesem jurăminte ca vindecătoare că nu mă voi căsători și nu voi avea copii niciodată, dar el...” A înghițit în sec. „Voia să fie sigur.”

„Și, bineînțeles, ai fost de acord”, a spus Stroud, retrăgându-i mâna. „Pentru că ai crezut că te vor accepta dacă te-ai reduce suficient de mult.”

Helenei i se răspândi o căldură în maxilar. „Nu avea rost să refuz. Cum am spus, deja făcusem jurămintele.”

Stroud chicoti. „De obicei, copiii erau cei care credeau în minciuna asta.”

Helena s-a uitat la ea, cu ochii îngustați.

Stroud avea o expresie siropoasă și se uită din nou la Mandl. „Nu știai? Flacăra ta Eternă era destul de pricepută la identificarea potențialilor vivimanți care nici măcar nu se născuseră. Acum, ce, treizeci de ani, Principatul Helios a ordonat ca toate sarcinile să fie gestionate de spitalele Credinței. Medici devotați, instruiți să știe la ce să fie atenți și ce soluții să ofere. Ce fel de părinți ar vrea să păstreze un monstru odată ce sunt avertizați de pericol?”

Stomacul Helenei s-a strâns.

„Mandl, aici prezentă, a fost abandonată la naștere, crescută ca orfană într-un cuib de cuib. Copiilor ca ea li se spunea că sufletul lor trebuie purificat și că, dacă fac ce li se cere, ar putea fi căutați." „Într-o zi." Stroud ridică din umeri. „Bineînțeles, nici Credința, nici Paladia nu i-au vrut vreodată pentru altceva decât pentru muncă silnică. Și uite, te-au tratat la fel."

— Nu, spuse Helena, clătinând din cap. Luc nu era așa. Nici măcar nu știa despre condițiile în care puteam deveni vindecătoare. Sau cum funcționa vindecarea. Nu m-ar fi lăsat, dacă ar fi știut. Oameni precum Șoimul Matias aveau păreri dure, dar Luc îi ținea mereu în frâu pe oameni precum Șoimul. Odată ce se termina, voia să…

„Dacă nu știa, asta înseamnă doar că a fost o marionetă și un prost. Și tu tot ești unul", a spus Mandl, cu fața mohorâtă clocotind de ură, înainte de a se întoarce spre Stroud. „Ar trebui să-i spui ce a făcut Eminența Sa cu Holdfast după ce l-a ucis."

Helenei i s-a strâns stomacul ca o piatră. S-a uitat repede între ele, dar Stroud a clătinat din cap. „Ține minte locul tău, Mandl."

După ce plecară, Helena rămase încremenită, întrebându-se ce se întâmplase cu Luc.

Desigur, nu era o surpriză că nu-l incineraseră cum trebuie, dar... ce se făcuse de Mandl voia ca Helena să fie torturată și să știe de el?

Luc nu meritase niciodată cruzimea și ura la care fusese supus.

Ea ar fi recunoscut că el nu știa totul, dar asta nu pentru că era o marionetă. Poziția de Principat era complexă. A fi conducător și lider religios era o sarcină dificilă, mai ales în timpul războiului, când se aștepta ca el să lupte și să guverneze. Nu putea fi împovărat de deciziile personale ale celorlalți.

Unele alegeri trebuiau făcute fără el, anumite sacrificii care l-ar fi paralizat, fie că era vorba de ele, fie chiar de ele. Asta nu-l făcea o marionetă. Îl făcea om.

Helena îl iubise pentru cât de uman era. Nu avea nevoie să fie Principat sau favorizat de zei. Fusese suficient de bun așa cum era.

FERRON ÎȘI FĂCU APARIȚIA OBIȘNUITĂ după prânzul necomestibil al Helenei. Se duse resemnată să-și ia pelerina.

„Nu e nevoie azi”, spuse el. Ea făcu o pauză, privindu-l cu prudență.

Ușa s-a închis în urma lui cu un clic ușor.

Degetele lui se învârteau, iar rezonanța lui o prinse. A fost trasă înainte. Odată ce ajunse lângă pat, mâna lui o mișcă brusc, răsturnând-o pe spate pe saltea.

Ferron se apropie agale, cu o expresie plictisită, singura emoție fiind o sclipire în ochi.

Helena și-a mușcat buza ca să tacă, încercând să-și calmeze respirația în timp ce lupta împotriva rezonanței lui.

El s-a uitat la ea cu ochii închiși la cap.

Nici măcar nu se gândise la asta. Ar fi trebuit. Știa că era un monstru, dar nu arătase niciodată interes.

Ca și cum interesul ar fi avut vreo legătură cu asta. Mintea i-a luat-o razna. De ce acum? De ce azi? Oare Stroud menționase că Helena era sterilă și că el văzuse asta ca pe o oportunitate? Ceva ce putea exploata fără consecințe?

Un geamăt i-a urcat în gât. Și-a dorit să se poată scufunda sub suprafața saltelei și să se sufoce acolo. Și-a dorit să poată țipa. Degetele i-au reușit să se flexeze, dar în locul unde ar fi trebuit să fie rezonanța ei, nu era nimic altceva decât o rană căscată.

Mâna lui dreaptă a apăsat pe saltea, lângă capul ei, și i-a întors bărbia până când ea s-a uitat direct la el.

Inima i-a tresărit.

Pupilele lui erau contractate, iar griul irișilor ca o furtună.

Degetele lui reci i-au urmărit curba maxilarului până la tâmplă. Ea zăcea întinsă, visceral conștientă de greutatea aproape egală a corpului lui în timp ce rezonanța lui îi străpungea mintea.

Mintea ei era ca un glob de zăpadă răsturnat, toate gândurile i se învârteau ca niște fulgi de zăpadă prin conștiință.

Nu era transfer, dar încă îi putea simți vag mintea prin conexiune. Îi suporta amuzamentul față de toate ideile ei de a-l ucide – se transformase într-o adevărată constelație de fantezii. Le-a parcurs pe toate fără griji, apoi s-a cufundat mai adânc în... mintea ei, urmărind explorările ei timide ale casei, curții, necrotralilor, ziarul pe care îl furase, lui Stroud. Singurul moment în care a simțit o licărire de reacție din partea lui a fost la gândurile ei constante despre Luc, la amploarea durerii ei.

Apoi era în camera ei, întinzând mâna după pelerina, iar el închidea ușa, și ea a știut ce urma să se întâmple.

Amintirea s-a evaporat precum ceața sub un soare strălucitor, iar ea s-a trezit întinsă pe pat, cu Ferron privind-o fix cu o expresie usturătoare pe față. Și-a retras mâna.

„Nu am nicio dorință să te ating", a spus el, disprețuind. „Prezența ta aici e deja destul de jignitoare."

„Mici îndurare", spuse Helena cu o voce seacă. Nu era o replică prea inteligentă, dar capul îi pulsa din nou, ca și cum crusta de pe o rană ar fi fost jupuită cât pielea era proaspătă.

El se îndreptă, iar ea crezu că va pleca ofensat, așa că puse repede întrebarea care o bântuia.

„L-ai ucis pe principatul Apollo?"

S-a oprit și s-a rezemat de stâlpul patului, încrucișându-și brațele și înclinându-și capul într-o parte. „Nu... oficial."

„Dar tu erai. Nu-i așa?" Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât devenea mai convinsă.

„Nu-ți amintești?" A clătinat din cap. „Ai făcut măcar ceva în timpul războiului? Având în vedere felul în care te etalau cei de la Holdfasts, ai crede că ai fi încercat măcar să fii util, dar ai cel mai banal dosar de personal pe care l-am văzut vreodată." A râs batjocoritor. „Câți ani din viața ta ai petrecut în spitalul ăla? Și pentru ce? Să salvezi oameni care ar fi fost mai bine dacă i-ai fi lăsat

să moară. Dar nu, i-ai pus la loc și i-ai trimis înapoi să sufere puțin mai mult." A zâmbit încet. „Poate că Stroud greșește și ai simpatizat cu cauza noastră."

N-ar fi putut să o rănească mai mult dacă ar fi lovit-o.

Toți acei ani. Toți oamenii pe care îi vindecase, rezonanța ei îi lega la loc ca să poată trăi și să lupte încă o zi, și pentru ce? Ca să poată fi torturați până la moarte, sau înrobiți, sau – mai rău?

Până în acel moment, vindecarea fusese singurul lucru pe care nu-l simțise. vinovăție. Luc putea fi mort, dar ea făcuse ceva bun. Acum, Ferron îi smulsese acea fărâmă de confort, transformând actul într-o formă de atrocitate în sine.

Și-a acoperit gura cu mâinile până când a simțit conturul dinților, curbându-se pe o parte.

A râs. „Voi, luptătorii Rezistenței, sunteți întotdeauna ușor de înfrânt."

S-a întors să plece.

Durerea i se umfla în plămâni, dar se zbătu să se abată. „Nu mi-ai răspuns la întrebare", spuse ea printre dinți încleștați.

A făcut o pauză.

„Bine... Ei bine, presupun că nu strică să-ți spun. Înaltul Necromant mi-a cerut personal să-l ucid pe Principat. Era deja în Paladia de ceva vreme, adunând în liniște adepți, dar cu Apollo la putere, Adunarea Breslei nu ar fi obținut niciodată suficient sprijin public. Țara trebuia destabilizată, viitorul trebuia făcut să pară incert. Principatul era imposibil de vizat în public, cu paladinul, gărzile și toți ceilalți adunați în jur, venerându-i strălucirea. Dar Forțele Rezidențiale erau întotdeauna neglijente la Institut, convinși că oricine trecea prin acele porți ar fi prea orbit de măreția lor ca să le mai atingă cu un deget."

Ea l-a privit cu coada ochiului cum Ferron își ridica mâna stângă, studiind-o. „Sunt sigură că știi ce fascinantă este vivimanța rezonantă. Să-mi înfig mâna în cavitatea lui toracică a fost ca și cum aș fi spart suprafața apei. Am strecurat direct înăuntru" – degetele i

s-au strâns – „apoi i-am scos inima care bătea. Ar fi trebuit să-i vezi șocul de pe față. Nu-mi dădusem seama că va mai fi în viață nici măcar o clipă, dar a trăit suficient cât să știu exact cine l-a ucis."

Principalul Apollo fusese un om cald și generos, cu un zâmbet natural, glume gata pentru orice student nervos care se apropia. Luc îi semănase atât de mult. Același zâmbet strâmb. A fi aproape de ei se simțea ca și cum ai sta în soarele de vară.

— Presupun că stăpânul tău a fost destul de încântat de tine, spuse ea posomorât, nevrând să-i ofere satisfacția de a-i fi martoră la oroarea ei.

„Într-adevăr. Toți mă așteptau când m-am întors. Noi…" am avut o cină festivă cu el, mama și cu mine. Am fost declarat copil minune…"

Helena ridică privirea. Ochii lui erau fixați pe fereastră, ca și cum mintea lui ar fi plecat în altă parte.

S-a trezit, privind în jos.

„Alte întrebări?" El a ridicat o sprânceană, ca și cum ar fi provocat-o.

„Nu", spuse ea repede, privind în altă parte. „Ai făcut destul."

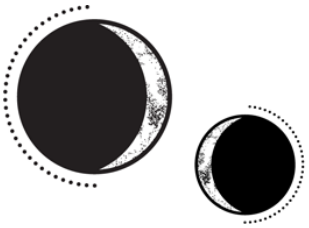

CAPITOLUL 8

LUC H OLDFAST S- A AȘEZAT PE ACOPERIȘUL Turnul Alchimiei, cocoșat cu spatele la înclinarea plăcilor, în timp ce învârtea absent o pipă de opiu între degete. Turla Turnului, luminată de Flacăra Eternă, ardea deasupra lui, un far de lumină albă.

Soarele apunea, lumea se nuanța cu umbre bronzate în timp ce Helena se căță̆ra să i se alăture.

Era atât de slăbit, încât părea deja mai în vârstă decât tatăl său. Războiul îl măcinase până la os. Tendoanele de la gât i se ridicau ca niște funii când înghițea în sec, se uita în sus și apoi se uita din nou în altă parte.

„Ce s-a întâmplat cu noi, Hel?", a întrebat el în timp ce ea se ghemuia lângă el.

Ea privea la orizont, dincolo de toate turnurile, spre sud.

„Un război", a spus ea.

„Obișnuiai să crezi în mine. Ce ți-am făcut eu ca să te oprești?" Vocea lui era îndepărtată.

„Încă mai cred în tine, Luc", a spus ea. „Dar trebuie să câștigăm acest război; nu putem face alegeri pentru că vrem să spunem o anumită poveste mai târziu. Miza e prea mare."

„Nu", a spus el. „Așa câștigăm noi. Așa am câștigat întotdeauna. Al meu „tată, bunicul meu, toți Principații până în Orion. Au câștigat având încredere că binele va triumfa asupra răului, iar eu trebuie să fac la fel."

Degetul mare i-a atins degetul arătător, inelele de aprindere scânteind. Flăcări palide au prins viață, umplându-i palma, o lumină ca un mic soare. Degetele i le-a strâns, lăsând doar o limbă de foc pe vârful unui deget în timp ce își băga pipa de opiu între buze și aducea flacăra aproape de vas.

Helena privi în altă parte, ascultându-l cum inspiră.

„Dar dacă nu e chiar atât de simplu?”, a spus ea. „Toți cei care câștigă spun că au fost buni, dar ei sunt cei care spun povestea. Ei aleg cum ne-o vom aminti. Dacă nu va fi niciodată chiar atât de simplu?”

Clătină din cap. „Orion a fost binecuvântat de soare pentru că a refuzat să-și încalce credința.”

Helena a expirat, îngropându-și fața în mâini.

Ea a auzit inelele lui scânteind, iar pipa șuieră pe măsură ce opiul se vaporiza.

„Luc, te rog, lasă-mă să te ajut.” Ea încercă să se întindă spre el.

S-a retras. „Nu… mă atinge.”

Se clătina periculos de aproape de acea cădere imensă, ca și cum Abisul l-ar fi chemat în continuare. Nu știa cum să-l tragă înapoi, ce să-i spună ca el să-l audă în continuare.

„Îți amintești ce ți-am promis, Luc, în noaptea în care ai venit aici?”, a întrebat ea cu o voce rugătoare.

Nu a răspuns. Privirea i se oprise din nou într-o toropeală întunecată, apusul de soare îi contura trăsăturile slăbite de parcă l-ar fi aurit.

„Ți-am promis că voi face orice pentru tine.” Își strânse degetele într-un pumn. „Poate că nu ți-ai dat seama cât de departe eram dispusă să merg.”

Amintirea LUI Luc PERSISTA în mintea Helenei când se trezi dimineața.

Zăcea în pat, retrăind amintirea. Era o amintire uitată, care ar fi trebuit să o sperie, dar nu părea să conțină nicio informație pe care Ferron ar putea-o găsi utilă, iar lui Luc îi era dor disperat, chiar dacă era o amintire amară ca apa mării.

Fumase opiu. Cum se întâmplase asta? Trebuie să fi fost rănit îngrozitor ca să i se permită astfel de droguri. Străbătușa lui, Ilva, care fusese administratorul Principatului când Luc era pe front, fusese întotdeauna reticentă în a-i permite droguri, preferând să folosească abilitățile Helenei decât să riște dependența.

Dar nici măcar nu o lăsa pe Helena să-l atingă.

Stătea întinsă în pat, întorcând amintirea iar și iar, notând fiecare detaliu. Lumina serii, felul în care îi bronza trăsăturile și îi lumina ochii. Felul nervos și intens în care i se mișcau degetele în timp ce își aprinsese inelele, aducând flăcările la viață.

Îi plăcuse piromanția. Întotdeauna părea mai degrabă magie decât alchimie, felul în care putea transforma focul într-o extensie a sa cu acele flăcări strălucitoare ca soarele.

Cei care se încruntau în foc erau întotdeauna reprezentați. Crearea focului sacru și alchimizarea aurului erau cele două daruri unice pe care Sol le-a acordat Celor care se încruntau în foc.

Alchimizarea, transformarea unui metal în altul, a fost cea mai dificilă formă de alchimie. Înainte de fondarea Institutului de către Orion Holdfast, scrierile alchimice timpurii erau mai strâns legate de idei mitologice decât de știință.

Miticul Cetus, adesea numit primul alchimist nordic, a fost creditat cu sute, chiar mii de dintre cele mai vechi scrieri alchimice, care au acoperit secole. Cercetătorii au speculat că Cetus era numele unei școli sau al unei secte alchimice. Misterul s-a dovedit ulterior a fi o consecință a superstiției. Alchimiștii timpurii au fost forțați să scrie sub pseudonim, inițial pentru a evita persecuția, în timp ce mai târziu, alchimiștii novici au folosit numele unor alchimiști mai faimoși în încercările lor de a-și legitima teoriile și descoperirile. Drept urmare, „Cetus” a scris aproape toate textele de alchimie care au supraviețuit.

Deși lucrările lui Cetus erau considerate fundamentale din punct de vedere istoric, acestea erau extrem de inexacte și se punea la îndoială existența vreunui alchimist cu acest nume, dar, neavând pe nimeni altcineva căruia să i se acorde credit, aproape toate teoriile și descoperirile alchimice timpurii anterioare întemeierii Paladiei i-au rămas atribuite.

Scrierile timpurii ale lui Cetus au stabilit principiile alchimice. cum că un metal nu putea fi alchimizat decât într-o formă mai puțin nobilă, adesea în conformitate cu ierarhia planetară.

Mai târziu, Orion Holdfast a descoperit principiile moderne ale alchimizării, răsturnând afirmațiile lui Cetus și prezentând metodele și principiile necesare pentru a transforma metalele ignobile în unele mai puțin coruptibile.

În opera lui Orion, alchimizarea se baza pe puritatea spirituală; doar un alchimist cu un suflet la fel de pur ca metalul pe care dorea să-l creeze putea să o alchimeze.

Lumina și puritatea lui Sol, revărsate ca binecuvântare asupra Forțelor Armate, i-au înzestrat cu abilitatea divină de a transforma plumbul în aur pur.

Totuși, Luc preferase întotdeauna piromanția. Existau reguli stricte pe care familia trebuia să le respecte atunci când alchimiza aur. Metalul ceresc nu putea fi folosit în mod abuziv sau în scopuri egoiste; la urma urmei, moneda țărilor vecine și a Paladiei trebuia respectată. Existau și reguli privind focul, dar nu la fel de elaborate ca cele care implicau producția de aur.

Își amintea prima dată când Luc i-a arătat focul lui. Fusese sigură că flăcările îl vor arde, dar pur și simplu dansau pe suprafața degetelor lui, strălucind ca o stea în mâna lui.

Chiar și fără flăcări, simțise întotdeauna căldură lângă Luc; chiar și iernile reci paladiene erau dezghețate de prezența lui. Acum, complet singură, îi era atât de intens dorul de el, încât oasele și pielea o dureau după familiaritatea și confortul unei îmbrățișări.

Elena TERMINASE explorarea aripii de la etajul doi și se hotărâse să exploreze în continuare parterul.

Stătea cu privirea în jos, în șerpuiala întunecată a scărilor, în timp ce geamurile zdrăngăneau ca niște dinți care clănțăneau, iar vântul gemea pe coridor.

Degetele i se strânseră strâns în jurul balustradei, netede ca osul în palmă. Strânse până simți fibra lemnului, încheietura mâinii strângându-i-se de cătușă.

A refuzat să-și lase ochii să se cufunde în umbră în timp ce pășea înainte.

S-a gândit la stâncile de pe Etras, la vuietul nesfârșit al mării. În amintirea ei, era din nou un copil, târându-se printre bălțile de maree în timpul Suspenderii verii, când Lumithia slăbea și marea se retrăgea, lăsându-și albia goală și plină de comori. Soarele strălucitor de vară îi radia pe piele.

Helena avea să meargă spre sud. Să fugă și să urmeze râul de la munți până la mare și să navigheze spre casă.

A ajuns la baza scărilor și a găsit un necrothrall așteptând, toate luminile chihlimbarii fiind deja aprinse. Reamintirea fără cuvinte a lui Ferron că nu putea face nimic și nu putea merge nicăieri fără știrea lui.

A înghițit în sec, renunțând la fantezie. Avea să moară în Spirefell.

Camerele de la parter se întindeau una peste alta. Spirefell părea să aibă mai multe camere decât știau vreodată Ferronii ce să facă cu ele.

„Întoarce-te aici, nu am terminat cu tine." O voce aspră a făcut-o pe Helena să înlemnească înainte să-și dea seama că nu era adresată ei.

„Nu mai e nimic de spus", se auzi vocea lui Ferron. „Nu sunt interesat."

„Nu pleca de lângă mine! Nu mă ascultă și te voi dezmoșteni, iar numele tău va fi șters din breaslă!"

Helena s-a uitat pe coridor și l-a văzut pe Ferron întorcându-se cu fața spre lich-ul pe care îl văzuse cu Stroud la Central, cel care folosea corpul lui Crowther.

„Ești mort, tată. Poate ai uitat. Cadavrul acela nu are nicio pretenție asupra moștenirii mele. Și" – vocea lui Ferron deveni ascuțită – „nu ai nicio rezonanță de fier în corpul ăla. Indiferent de

titlurile pe care ți le oferă breasla, nu ai nicio putere reală. A durat aproape un an până când cineva te-a ținut minte și mai mult până când te-au vrut înapoi. Singurul motiv pentru care te-am lăsat să continui ca maestru de breaslă este pentru că am lucruri mai bune de făcut cu timpul meu decât să mă ocup de detaliile administrării fabricii."

Fața lichului s-a întunecat până s-a făcut aproape purpurie de furie. Helena n-ar fi ghicit niciodată că acesta era Atreus Ferron. Crowther era un diferi... constituție complet diferită, atât de slab încât era ca un ac și cu mai mult de jumătate de cap mai scund decât Ferron.

„Ar fi trebuit să refuz rugămințile mamei tale și să te omor în pântece", a spus Atreus, cu fața contorsionată de furie. „Nu meriți nicio suferință din cea pe care am îndurat-o pentru tine."

Ferron părea netulburat, chiar puțin plictisit.

„Păcat că n-ai făcut-o, dacă m-ar fi scutit de această conversație plictisitoare." Se întoarse, cu ochii lui gri încă strălucind de dispreț. „Ieși din casa asta, tată, înainte să te dea afară."

Helena se retrase din vedere, temându-se să nu fie descoperită. Necrothralul care o urmărea clipi placid.

„O să regreți asta. Înaltul Necromant își va aminti că nu te-ai oferit voluntar."

„Înaltul Necromant știe exact unde sunt și ce fac. Dacă vrea ceva, nu va lăsa să-i transmită ceva de la cei ca tine. La urma urmei, de câte ori ai reușit să-l împiedici să primească un cadavru cu rezonanță de fier? A fost a doua oară sau a treia?"

S-a auzit un mârâit, urmat de un scârțâit brusc de metal și o bufnitură. S-a uitat din nou afară. Atreus era pe jos; una dintre barele de fier din podea i se agățase de picior, trăgându-l înapoi spre aripa principală a casei.

Se zgâria în pământ, se chinuia, încerca să scape, dar reușind doar să-și smulgă aproape degetele. Atreus a țipat de furie, cu gura plină de spume, sunetele fiind practic animalice.

Ferron îl urmă fără să vrea. „Aș fi atent cu cadavrul ăla. Piromanția e o abilitate rară, știi. Mai acorzi câteva luni și sunt sigur că vei reuși să aprinzi o scânteie.”

ELENA S-A ÎNTOARCUT ÎN CAMERA EI odată ce plecaseră; doar o privire asupra casei în acțiune o făcuse mult mai precaută. Înțelesese în teorie că era maleabilă, dar realitatea transformă fiecare bucată de filigran din fier forjat în ceva de rău augur.

Nu era imaginația ei: casa era aproape vie.

Și la fel și Atreus – sau reînviat. Ar fi jurat că fusese executat înainte ca Nemuritor să apară.

Continua să încerce să pună laolaltă frânturile amintirilor pierdute, dar îi era greu să-și dea seama dacă uitase ceva sau dacă nu fusese niciodată informată. La urma urmei, un vindecător nu merita prea multe autorizații de securitate. Singurele ei cunoștințe despre bătălii și strategia militară erau încercarea de a opri marea de sânge care urma.

Deși știa cât de periculos era, nu se putea abține să nu încerce să dezlege misterul a ceea ce uitase. Mintea o mânâna după context. Totuși, se juca de-a șoarecele și pisica cu Ferron, iar ignoranța era singura ei apărare. Dar nu i se părea protectoare. Era ca și cum ar fi mers orbește, cu pielea smulsă.

Mintea ei ocolea neîncetat, tratând fiecare informație nouă ca pe un potențial indiciu, întorcând-o într-o direcție, apoi în alta, încercând să vadă dacă se potrivește în vreuna dintre lacune. Ce ar fi putut ști de trebuia ascuns în felul acesta?

Nu mai sta pe gânduri. Și-a strecurat picioarele sub dulap și a început să facă abdomene până când o ardeau mușchii abdominali. Lila obișnuia să facă asta în camera lor când era anxioasă și nu era de serviciu.

Helena trebuia să se concentreze asupra lui Ferron, să găsească o modalitate de a-l provoca să o omoare.

Trebuia să aibă un fel de slăbiciune pe care ea să o poată exploata.

Kaine Ferron, unde este crăpătura în armura ta perfectă?

Ca la un semn, ușa s-a deschis și el a intrat.

S-a uitat în jos la locul unde îi erau băgate picioarele sub dulap și la felul în care era întinsă, gâfâind de la efort.

„Văd că ți-ai găsit ceva de făcut cu tine."

S-a forțat să se rostogolească și să se ridice, reținându-și o tresărire când s-a ridicat.

A venit mai devreme la plimbarea lor, iar această aberație din rutina zilnică a făcut-o suspicioasă.

„Vino încoace", a spus el, scoțând o fiolă care conținea câteva tablete mici și albe, urmărind-o cum reacționează.

„Ce sunt acelea?", a întrebat ea când el a deșurubat capacul și a scos unul din ele cu o ciocănire ușoară.

A ridicat o sprânceană. „Îți spun eu dacă o înghiți ca o fată cuminte."

Helena și-a strâns buzele strâns.

Deși vindecătorii, în general, nu aveau o pregătire medicală formală, Helena cunoștea îndeaproape medicina. Cunoștea foarte bine puterea și pericolul unui lucru atât de inofensiv precum o mică tabletă albă.

„Știi că n-o să te omor", spuse Ferron, cu ochii strălucind de amuzament. „La urma urmei, dacă aș face-o, te-ai simți obligat să vii în fugă."

Helena se uită urât la el. Otrava era doar una dintre nenumăratele posibilități.

Ferron nu i-a dat ocazia să aleagă între supunere și rezistență. Rezonanța lui i s-a instalat în oase și i-a deschis gura. I-a ridicat bărbia cu un deget și i-a pus tableta pe dosul limbii, forțând-o să înghită.

A alunecat ca o pietricică pe esofagul ei.

Se aștepta ca el să o elibereze imediat, dar în schimb el și-a scos mănușile și i-a luat fața în mâini, apăsându-i maxilarul cu vârful degetelor.

Părul de pe ceafă i s-a ridicat și l-a lovit violent în tibie.

Maxilarul i-a tresărit, dar nu i-a dat drumul. Picioarele ei pur și simplu s-au oprit din mișcare.

„Te urăsc", a spus ea forțat printre dinții încleștați.

Nu i-a băgat în seamă, deoarece ochii i-au pierdut focalizarea.

Își dădea seama că îi efectua un fel de transmutație complexă. Se întâmpla ceva. Ar fi trebuit să intre în panică, să încerce să reziste în timp ce rezonanța lui Ferron se cufunda în biochimia ei. În schimb, deveni complet calmă.

Îl simțea cum o modifică ca pe un instrument pe care îl acorda; o modifică, o ajustează, o manipulează până când se simțea goală.

El a dat drumul.

S-a retras brusc, așteptându-se ca sentimentele să revină năvalnic. Vivi O conexiune de rezonanță constantă pentru a fi menținută o astfel de conexiune era practic inutilă.

Totuși, emoțiile ei nu i-au revenit.

Erau în altă parte. Prezenți, dar distanți. Îndepărtați.

Ferron a privit-o cum stătea acolo, intelectualizându-și confuzia.

Era ca și cum o bucată de sticlă ar fi fost băgată între ei. Era conștientă că îl ura. Aceasta era o informație care părea de maximă importanță, și totuși nu o putea simți. Ura era mai degrabă o construcție decât o emoție.

„Ce simți?" Ochii lui ageri îi catalogau fiecare detaliu.

Pielea i se furnică de conștientizarea scrutării lui, un fior îi străbătu șira spinării, dar nu simțise frica în mod corespunzător. Doar conștientizare. Spasmele mâinilor îi încetaseră.

„Mi se pare frig", a spus ea. „Am amorțit. Ce tablete sunt acelea?"

„Au fost dezvoltate în timpul războiului. Este un fel de efect de blocare a transmutațiilor fiziologice care altfel ar fi temporare."

Helena a clipit, întrebându-se cum ar putea funcţiona asta. Trebuie să fi fost dezvoltat folosind chimiatria în tandem cu vivimanţia; dezvoltat în etape, abordând fiecare dintre diverşii hormoni şi...

Ferron a pocnit din degete în faţa ei. „Scopul e să te obişnuiesc cu casa, ca să nu-mi pierd timpul însoţindu-te peste tot, nu ca să ai ceva de demontat. Afară."

Helena era imperturbabilă. Era bizar cât de goală se simţea. Abia umană. Ca şi cum nimic nu ar fi însemnat ceva sau nu ar fi avut vreo consecinţă. Tabletele i-au luat sentimentele bune la fel de mult ca pe cele rele. Era sculptată şi goală. Un abis în loc de un om.

„Asta înseamnă să fii tu însuţi?"

A scos un râs sec. „Îţi place?"

S-a gândit. Cu siguranţă îi era mai uşor să fie aproape de Ferron acum, că nu se simţea copleşită de cât de mult îl ura şi speriată de capacitatea lui de a o răni. Era încă extrem de conştientă de cât de periculos era, dar fără reacţia fizică greţoasă a acestei conştientizări.

„Mă simt ca şi cum aş fi moartă", a spus ea.

A scos un sunet ciudat. „Ei bine, efectul e temporar. Va dura doar câteva ore."

A făcut un gest spre uşă, dar Helena a rămas unde era, cu ochii îngustaţi.

„Acum te porţi diferit faţă de mine. Eşti mai puţin rea." Îşi încruntă sprâncenele, confuză – un sentiment pe care, aparent, era încă capabilă să-l experimenteze.

A păşit spre ea şi s-a aplecat atât de aproape, încât respiraţia i-a curs de-a lungul gâtului.

„De ce te-aş tortura când nu reacţionezi?", a întrebat-o el încet la ureche.

S-a îndreptat, ridicând o sprânceană. „Vezi? Nimic. Niciun puls crescut, nicio inimă care bătea puternic. Aş putea să-l aduc pe unul dintre micuţii tăi prieteni şi să-i jupui pielea chiar aici, în faţa ta, şi n-ai reacţiona." A clătinat din cap. „Nu e deloc amuzant în asta."

Helena dădu din cap, propriile idei dezvoltându-se. Aceasta ar fi starea perfectă în care să se afle pentru a se sinucide în cele din urmă, fără ca vreun simț al autoconservării să o țină pe loc.

„Afară”, spuse el din nou, cu o expresie de iritare fulgerându-i pe față, ca și cum i-ar fi citit cumva intențiile. Helena și-a recuperat pelerina oftând. Luminile din hol erau toate stinse, doar lumina slabă a zilei se strecura prin ferestre, dar nu se temea. Știa că erau doar umbre.

A coborât scările și s-a dus pe verandă, oprindu-se o clipă în ușă, dar curtea interioară nu o interesa.

S-a întors să exploreze casa. Nu s-a putut abține să nu se întrebe de alegerea lui Ferron de a o droga. Nu era oare mai convenabil pentru ea să-i fie frică?

Trebuia să aibă un fel de sistem de siguranță, un truc ca să o supravegheze, de care ea nu își dăduse încă seama.

S-a oprit brusc, venindu-i un gând, unul care nu-i trecuse niciodată prin minte când fusese consumată de gânduri despre umbre.

S-a întors și a mers înapoi spre aripa de vest. Ferron era pe verandă, citind o carte. El a aruncat o privire prin ușa deschisă, dar ea l-a ignorat, urcând scările, scanând fiecare colț în timp ce se îndrepta spre camera ei.

Rareori ridicase privirea. Tavanele erau întunecate, întunericul apăsând-o mereu când privea prea mult timp. Se concentrase asupra împrejurimilor imediate, a pereților pe care îi putea atinge, a următorului loc în care ar păși, a spațiului dintre umbre. Nu ridică privirea.

În camera ei erau două servitoare moarte, care înclinau patul în jos, cu ferestrele larg deschise. Au scăpat pilota și au închis imediat ferestrele, încuindu-le când Helena a intrat.

I-a ignorat, apucând fotoliul și trăgându-l în colțul îndepărtat al camerei, în timp ce cătușele i-au lovit încheietura mâinii. S-a ridicat pe scaun și în cele din urmă a recurs la înclinarea lui spre perete,

cățărându-se pe spătar ca să poată vedea bine colțul sus, cel mai apropiat de ușă.

Ascuns în umbră se afla un ochi învelit în sticlă. Se rotea, pupila contractându-se, ca și cum ar fi fost încă viu, și se uita fix la ea.

Irisul era de un albastru intens, frumos.

„Oferă mulți bani pe ochi”, spusese Grace.

Tapițeria scaunului era alunecoasă. Helena s-a lăsat pe spate, iar acesta a căzut cu zgomot pe patru picioare când Ferron a intrat.

„Ți-a luat destul de mult”, a spus el.

„Mă urmărești mereu?” întrebă ea în cele din urmă, holbându-se în continuare la colțul ochiului. Ochiul era atât de ingenios ascuns încât abia îl putea distinge. Câți avea în casă? Nu putea fi singurul, dacă viteza cu care au găsit-o necrotralii era de luat în seamă.

El a râs disprețuitor. „Nici vorbă. Ești teribil de plictisitor.”

Ar trebui să fie îngrozită. Avea să fie – dar trebuia să se întâmple mai târziu. În acel moment, tot ce simțea era curiozitate. S-a uitat la el. Avea în mână o carte despre plante otrăvitoare, iar degetul arătător își marca pagina.

„Cum funcționează asta? Nu știam că poți... să resuscitezi părți.”

„De fapt, e mai ușor decât cu thrallii”, a spus el, venind să stea lângă ea. „Reanimarea e ca electricitatea. Pur și simplu canalizezi energia potrivită acolo unde trebuie să ajungă și o menții acolo. Nu necesită aproape nimic.” „e un lucru greu de întreținut să întreții ceva atât de mic odată ce este învelit în conservanții potriviți.”

Asta era mai puțin interesant decât sperase. S-a întors să le privească pe servitoare, care terminau cu camera.

Erau reînviați în mod remarcabil. O persoană s-ar putea să nu observe că sunt morți. Erau agili și preciși în sarcinile lor și fără niciun semn de descompunere. Era incontestabil că Ferron avea un talent îngrozitor pentru necromanție.

Trebuia nevoie de o cantitate enormă de resurse mentale pentru a-i menține și monitoriza independent pentru a se comporta astfel. Exista un motiv pentru care necrotralii erau folosiți mai ales pentru

munci repetitive și hoardele de luptă: sarcinile complexe depășeau capacitatea lor mentală limitată.

Cum a fost posibil așa ceva?

S-a uitat la Ferron, scrutându-l cu atenție.

„Nu ești un homunculus, nu-i așa?" Se simțea ridicolă punând întrebarea. Oamenii artificiali erau considerați la fel de mitici ca himerele sau pietrele filosofale. Una dintre multele idei atribuite lui Cetus în era preștiințifică.

Dintre cele trei, homunculii au fost un concept deosebit de persistent. Ideea era că, prin plasarea sămânței unui bărbat într-o cucurbitacee cu mediul adecvat de căldură stabilă, aceasta putea prinde viață de la sine. După ce era hrănită cu sânge distilat, putea crește într-un om cu un potențial alchimic nelimitat și complet lipsit de defecte, deoarece era nealterată de mediul inferior și de contribuțiile unui uter feminin - sursa tuturor defectelor umanității.

Ferron se holbă fix. — Mă scuzați?

„Nu contează", spuse ea repede. Evident, nu era; îl cunoscuse ca pe un băiat obișnuit, iar un om „impecabil" nu ar fi fost un criminal în masă. „Încerc doar să te înțeleg."

A râs. „Presupun că ar trebui să fiu flatat că asta ai inventat, dar nu, nu sunt un homunculus." S-a lăsat o pauză. „Deși Bennet a petrecut ani de zile încercând să crească unul. Tot ce a obținut în cele din urmă a fost o grămadă de cucurbitacee de spermă putrefactă."

Ea făcu o grimasă, dar îl privi din nou.

Fără îndoială, ceva i s-a făcut lui Ferron. Cu Morrough În forma sa monstruoasă și distorsionată, era logic că ar fi avut abilități nenaturale ca urmare a oricăror transmutații pe care le-ar fi efectuat asupra sa, dar Ferron arăta în mare parte uman.

De unde venea puterea? Ea îl studia atent.

Se presupune că existau cristale și pietre prețioase cu proprietăți utile pentru rezonanță. În miturile timpurii ale Fortăreței Orion, binecuvântarea lui Sol era descrisă ca o piatră cerească imensă.

Amuletele cu cristale fuseseră mult timp populare ca urmare. Coliere și broșe fuseseră vândute în magazinele și standurile paladiene pelerinilor în vizită care considerau orașul-stat ca fiind deosebit de sacru pentru Credință, adesea cu promisiuni că acestea vor întări sau extinde rezonanța sau repertoriul unui alchimist, asigurându-i admiterea în Institut.

Mulți studenți purtau bijuterii de familie, iar figurile oficiale ale Credinței purtau adesea obiecte încrustate cu pietre solare.

L-a studiat pe Ferron în căutarea oricăror bijuterii sau a vreunei amulete. Familiile breslelor purtau de obicei inele cu sigiliu și o varietate de insigne și broșe pentru a-și indica ordinele și cluburile exclusive, dar, în contrast puternic cu soția și tatăl său, Ferron nu purta de obicei nimic, nici măcar o verighetă. Singura piesă vizibilă era un inel subțire, metalic, închis la culoare, de pe mâna dreaptă.

Ochii i s-au îngustat în timp ce îl studia.

„Ce fel de inel este acesta?", a întrebat ea.

S-a uitat în jos. „Ăsta?", a întrebat el, ca și cum ar fi putut să se refere la alte inele. Și-a întors mâna. „Doar o piesă veche."

El l-a scos și i l-a aruncat. Ea l-a prins reflexiv, dezamăgită să descopere că nu era deloc un metal negru neobișnuit, ci un inel de argint puternic pătat, ca și cum nu l-ar fi scos niciodată ca să aibă grijă de el. Fusese forjat manual, nu prelucrat prin transmutație; putea vedea urmele de ciocan care dăduseră pe el un model solzos, aproape geometric.

Un lucru bizar pentru un alchimist al fierului.

Îl simțea privind și se întreba ce ar face dacă ar înghiți-o.

„Nu-l înghiți."

Ea a ridicat privirea.

El a aruncat-o o privire piezișă. „Ai noroc că examenul național nu a verificat niciodată capacitatea de a minți. Ai o față transparentă."

El a întins mâna după inel. Helena s-a răzgândit dacă să și-l bage în gură doar ca să-l provoace.

Ochii lui s-au umplut cu iritație. „Încearcă și ți-l voi aduce din nou. O să te doară gâtul.”

Ea i-a lăsat inelul să cadă în palmă, iar el și l-a pus înapoi pe deget.

„De ce tot acest interes brusc față de mine?”, a întrebat el.

Ea a ridicat din umeri. „Nu ai sens.”

A ridicat o sprânceană. „A, asta e tot? Și eu speram că complotai să mă seduci.”

Ea l-a privit cu o expresie goală.

A zâmbit batjocoritor. „Fură-mi inima cu umorul și farmecul tău.”

Helena a râs în hohote.

„Cine știe, poate am o înclinație pentru…” Făcu o pauză, studiind-o, încercând să găsească ceva.

Helena a plecat. „Poate mâine.”

SINGURĂ , A FOST PLATĂ , SĂ SE SIMTĂ DIN NOU O PERSOANĂ FUNCȚIONALĂ. Helena uitase cât de ușor era să existe atunci când mintea și corpul ei nu o puteau trăda.

Era hotărâtă să nu irosească efectele tabletei și se mișca repede prin casă, întrebându-se pe parcurs despre compoziția medicamentului.

Părinții ei practicaseră medicina. Mama ei era farmacistă, iar tatăl ei era chirurg tradițional, instruit în Khem. Helena crescuse înconjurată de ierburi, tincturi și proceduri medicale. Nu era o pregătire formală, dar era suficient că studiase rapid vinatoare, spre marea dezgust a superiorului ei religios, Falcon Matias.

Odată încercase să-i spună că principiile vindecării urmează aceleași reguli ca orice formă de medicină, invocând munca părinților ei. Era la fel ca metalurgia manuală versus metalurgia alchimică: utilizarea rezonanței nu a modificat principiile fundamentale.

Fusese atât de furios, încât o pusese pe Helena să petreacă două zile într-o slujbă de predicare, oferind penitență pentru că îndrăznise să-și compare rezonanța coruptă cu cea a Artei Nobile.

Conform înțelegerii stricte a Credinței de către Matias, necromanția, pe lângă violarea morților, era și o încălcare a ciclului natural și a legii naturale, iar vivimanția provenea din aceeași formă coruptă de rezonanță.

Vindecarea era permisă în anumite limite, deoarece era clasificată drept mijlocire spirituală, ceva altruist și condus divin.

Helena nu înțelesese niciodată de ce, dar Institutul, care în general trata știința și Credința ca fiind complementare, interzicea strict studiul vivimanției chiar și pentru vindecare. Majoritatea vindecătorilor apăreau în locuri îndepărtate din Munții Novis și erau învățați să lucreze doar prin intuiție, succesul sau eșecul lor fiind lăsat la latitudinea lui Sol. Nu exista nicio „știință" în acest sens.

Helena a învățat să-și tacă și să se prefacă că talentul ei neobișnuit de vindecare era divin și nu pentru că înțelegea sistemele și funcțiile corpului uman.

Tableta pe care Ferron i-o băgase cu forța pe gât era o demonstrație clară a potențialului, dacă vindecarea ar fi fost lăsată să fie științifică. Părea să aibă un fel de componentă vasoconstrictoare. O glicozidă, poate sintetizată din degețel. Încercă să-și amintească dacă observase ceva care ar fi putut indica acizi minerali și poate...

„Groaznice, nu-i așa?" Vocea Aureliei plutea pe coridoare din hol. „La început erau înăuntru, dar nu contează cât de mult sunt stropite, pur și simplu miros urât. I-am spus lui Kaine că le dau foc dacă mai stau înăuntru încă o zi."

„Nu-ți va cumpăra pur și simplu altele noi?" Era o voce de bărbat.

„Nu." Tonul Aureliei era iritabil. „Am întrebat și am întrebat, dar sunt ai Centralei, așa că trebuie să-i păstrăm. Toți ceilalți au mereu sclavi noi, dar Kaine nu vrea niciodată să-i schimbe. Apoi, în sfârșit, aduce alții noi, și sunt niște chestii oribile."

„Pentru prizonier, presupun.”

— Bineînțeles. Vocea Aureliei s-a înmuiat. Toată casa a fost dată peste cap din cauza ei. Uită-te la balustrade. Fac holul să arate ca o colivie uriașă, dar Kaine insistă să le ținem așa acum. Îmi mușcă capul dacă las măcar o ușă deschisă, iar sclavii nu sunt niciodată prin preajmă când am nevoie de ei. E atât de jenant. Am văzut-o pe Lotte Durant zilele trecute. Soțul ei îi primește noii sclavi imediat ce cei vechi încep să se urâțe. O lasă să-i aleagă și tot ce trebuie. Fac tot ce le spune ea. Chiar și lucruri oribile uneori – e atât de amuzant. Unul dintre cei de față i-a pârlit pe Lotte noua mătase și ar fi trebuit să vezi ce i-a pus Lotte pe toți ceilalți să-i facă. Am fiori numai gândindu-mă. Am vrut odată să-l pedepsesc pe unul de-al meu, și Kaine a apărut spunând că e al lui și că, dacă vreau să torturez vreunul, va trebui să-l fac eu... Ei bine, aș face-o dacă aș putea.

Helena a urmat vocea Aureliei și a descoperit că foaierul fusese transformat de când îl văzuse ultima dată. Balustradele fuseseră remodelate în bare de fier care se întindeau până la tavan, făcând imposibilă săritura de pe palier sau de pe scări. Era clar că Ferron nu își asuma niciun risc.

Jos, Aurelia și însoțitoarea ei au intrat în camera alăturată, discutând în continuare cât de nedrept și lipsit de compasiune era Ferron ca soț.

Detaliile ouroborosului de pe podeaua holului se vedeau mai bine de la etajul trei, chiar și cu gratii. Helena privea în jos, studiind aripile, spinii, colții și corpul elegant care se curba într-un cerc pe măsură ce se consuma.

A DOUA ZI DE DIMINEAȚĂ, HELENA ZĂCEA ȚINTUTĂ ȚINUTĂ ȚINUTĂ ȚINUTĂ ÎN PATRU DE CALEA EI, DE PARCA I-AR FI SKAPAT O PIELE DE DISPERARE, MĂRIE ȘI FURIE – TOATE SENTIMENTELE PE CARE NU LE PUSESE TRAS ÎN ZIUA ANTERIOR – SE ÎNTÂRZISE,

ÎNCĂRCATĂ, ATÂT DE GREUTATE ÎNCÂT ȘI AFARĂ ÎNCÂT SĂ RESPIRE.

Perioada de răgaz a făcut ca totul să doară și mai tare; ușurarea momentană a făcut ca magnitudinea greutății sale să fie și mai tangibilă. Simțea cum se prăbușește.

Coloana vertebrală și gâtul ei erau supraîncălzite, în timp ce restul corpului ei era... umede și reci ca gheața, cearșafurile și pijamalele umede, cu un puternic miros mineral. Cu siguranță existaseră săruri minerale în tabletă.

S-a rostogolit pe o parte și a căzut îngrozitor pe podea.

S-a prăbușit, tremurând, cu membrele ca de plumb. Voia să-l stranguleze pe Ferron și apoi să se târască într-o groapă și să moară. Îi era cald, frig, sete și disperată după alinare.

Dacă măcar unul dintre necrothrali ar fi intrat și i-ar fi mângâiat părul, probabil că ar fi plâns.

Un val de singurătate a lovit-o atât de puternic, încât a scos un suspin adânc și aproape a izbucnit în lacrimi.

Ușa s-a deschis și unul dintre necrotrali a intrat, dar doar ca să curețe mizeria.

A zăcut bolnavă în pat până seara, tremurând și transpirând până a leșinat de epuizare.

Când Ferron sosi a doua zi, Helena îl privi cu pumnale. Ar fi putut să o avertizeze despre retragere.

A așteptat ca ea să-și ia pelerina, dar în loc să-l conducă, s-a ridicat și a lăsat-o să treacă.

Coridorul era neluminat. Simțea umbrele, întunericul care se profila, dar își continua să urmărească lambriurile cu degetele și să se concentreze asupra următorului pas. Își știa drumul. Chiar și în întuneric, îl putea găsi acum.

Când a ajuns în curte, Ferron a apărut pe verandă, observând-o ca un om de știință cu un subiect de testare.

A oftat și a început o plimbare obositoare prin curte. Când a terminat prima buclă, el deja dispăruse.

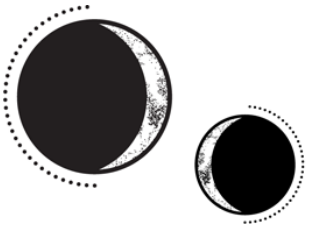

CAPITOLUL 9

Un BILEȚEL A AJUNS PE TAVA DE PRÂNZ A HELENEI câteva zile mai târziu.

„Transfer în seara asta” era scris pe cartea de vizită cu un scris brusc.

Ferron a intrat în cameră la ora opt. Nu a spus nimic, doar s-a dus și a stat lângă scaunul ei, așteptând.

Ar fi putut încerca să se zbată, dar știa că era în zadar. S-a apropiat, grețoasă de groază, amintirea febrei și a coșmarurilor deja o cuprinsese.

În timp ce ea se așeza, el și-a scos mănușile și s-a așezat în spatele ei.

Și-a ținut privirea drept înainte până când el i-a dat capul pe spate.

A fost mai atent decât fusese prima dată. Se pare că niște crize febrile erau suficiente pentru a justifica o oarecare prudență.

Presiunea din rezonanța lui s-a dezvoltat mai treptat. Se simțea ca și cum s-ar fi scufundat prea adânc sub apă, iar când greutatea a început în sfârșit să o zdrobească, era prea târziu să mai scape. Rezonanța lui i-a sufocat conștiința până când gândurile i s-au fragmentat, s-au aplatizat. Vederea i s-a înroșit, iar ceva cald i-a curs din colțurile ochilor și peste tâmple.

Se simțea o presiune oribilă, ca un zumzet, apoi Ferron se contopise cu conștiința ei ca și cum s-ar fi unit.

La bine sau la rău, de data aceasta era brutal de conștientă și coerentă.

„Te urăsc”, a răgușit ea, lăsându-l să simtă fiecare picătură din dezgustul ei. Dacă exista un moment potrivit să-l provoace, cu siguranță era acum. În timpul unei proceduri atât de periculoase, el nu-și putea permite să facă greșeli, dar ea nu se putea mișca.

Te urăsc. Trădător. Laș. Te urăsc *.*

Ferron nu-l băgă în seamă. Stătea straniu de nemișcat, ca și cum ar fi fost distras de planul extraterestru al existenței în care se impusese. De data asta nu făcu nimic, nici măcar nu se uită în jur.

După o clipă eternă, s-a descurcat. Nu s-a smuls din încurcături, ci s-a retras încet. A fost mai rău pentru că a durat atât de mult. Ca și cum ar fi fost jupuit din interior spre exterior.

Camera era un tunel, toată roșie și zgâriată, mintea ei ca o piele sfâșiată.

Ea s-a prăbușit înainte.

O FAȚĂ IA PLUTAT ÎN FAȚA OCHILOR. Roșie, apoi albă. A clipit, iar roșul s-a întins. Ochii ei refuzau să se concentreze. Mâinile și picioarele îi amorțiseră. Partea dreaptă a feței și a corpului îi era rigidă.

Fața din fața ei era ciudat de palidă, emoționată pentru o clipă, apoi inexpresivă când reuși să-și concentreze privirea asupra ei.

Era un bărbat.

„Ești bine. Ai avut o criză. Acum s-a terminat."

El i-a atins maxilarul, iar ea a simțit căldură sub piele, acolo unde mușchii erau atât de rigizi încât s-ar putea să trosnească, convingându-i să se relaxeze.

„Poți vorbi? Ai țipat timp de câteva minute."

Se chinuia să înghită, capul îi pulsa puternic și o pulsație umedă și membranoasă îi stătea în cap. Gura ei avea gust de cupru.

A încercat să vorbească, dar mușchii de pe partea dreaptă a maxilarului îi erau încă atât de încordați, încât abia își putea desface dinții. Și-a apăsat fața în căldura mâinii, dorind să plângă.

Simțea atât de frig, ca și cum ceva otrăvitor se răspândea prin ea, înghețând-o complet. Un sunet jos, gâfâit, i-a ieșit din fundul gâtului.

Ea nu a înțeles. Nu și-a amintit—

„Cine ești?", a murmurat ea printre dinți.

Nenumărate emoții i-au străfulgerat pe față. Și-a deschis gura, apoi a închis-o ferm.

„Sunt responsabil de îngrijirea ta”, spuse el în cele din urmă foarte încet, rostind fiecare cuvânt cu precizie. Mâna lui alunecă peste gâtul ei, făcând-o să tremure. Vârfurile degetelor îi atingură adâncitura de la baza craniului. „Curmeşte-te. Îţi vei aminti când te vei trezi.”

Helena voia răspunsuri, nu somn, ci căldura care i se infiltra sub piele ca apa. Camera devenea înceţoşată, contururile dispărând. Faţa se înmuia pe măsură ce se estompa.

„Te cunosc?”, a întrebat ea în timp ce îşi închidea ochii.

„Presupun că da.”

CÂND S-A TREZIT DIN NOU, ÎŞI AI MINŢIT, ŞI ŢIPA. Mintea îi ardea de febră. Oscila între luciditate şi pierdere. Uneori îşi amintea de transfer, alteori se pierdea şi se confuza.

Fugi.

Trebuia să fugă, să meargă undeva. Dar avea nevoie... de ceva.

Ea nu ar pleca fără ea.

În miez de noapte, a ieşit afară în curte, sub o ploaie îngheţată care se revărsa din cer, căutând. Stătea întinsă pe pământ, încercând să-şi răcorească mintea de la focul care ardea înăuntru. Dacă mintea ei ar fi calmă, şi-ar aminti ce căuta.

„Ce faci? Mori de frig, idiotule.” Ferron a dus-o înăuntru.

Pielea ei era atât de rece încât până şi mâinile moarte ale servitorilor ardeau în timp ce îi dezbrăcau hainele ude.

Când au părăsit-o în sfârşit, a încercat să iasă înapoi, dar uşa şi Ferestrele erau încuiate strâns. În cele din urmă au legat-o de pat ca să nu-şi mai zgârie degetele de uşă, încercând să scape.

A rămas în capcană, obligată să îndure coşmaruri macabre, scăldate în sânge, în timp ce ardea de moarte.

De fiecare dată când închidea ochii, era la Institut, strălucitor, auriu şi strălucitor cum fusese odinioară, grăbindu-se să urce treptele Turnului pentru o oră, cu manualele strâns lipite de piept,

iar Luc păşind agale lângă ea. Mai era cineva cu ele, dar chiar şi visele îi dispăreau de pe faţă.

Apoi Helena clipea sau se uita în jos ca să ia notiţe, iar când se uita din nou, lumea era în ruine. Toţi elevii se prăbuşeau în scaune, tăiaţi, cu sângele împroşcat prin încăpere. Helena, singura supravieţuitoare din mijlocul măcelului.

Într-un vis, Penny era întinsă pe o masă medicală, legată cu curele şi ţipa în timp ce nişte figuri fără chip o vivisectau în faţa adunării de studenţi morţi.

Într-o altă imagine, era Ferron în faţa camerei, ca şi cum ar fi fost chemat pentru o demonstraţie. Stătea acolo, transformându-se treptat dintr-un băiat cu părul închis la culoare într-un coşmar argintiu palid, culoarea lui transformându-se în sânge care îi picura de pe mâini.

Când febra a scăzut, membrele Helenei s-au atrofiat din nou. Nu avea nicio idee cât timp trecuse. Se împiedica şi tremura ca o pisicuţă când mergea. Era ca şi cum sinapsele din creierul ei ar fi fost nealiniate.

Era recunoscătoare că Ferron nu venise să o hărţuiască pentru că ieşea afară. Nu voia să-l mai vadă pentru că îşi amintea foarte clar cum îşi lipise faţa de mâna lui fără să aibă habar cine era.

Responsabil cu îngrijirea ei? Un mod foarte generos de a se descrie.

A făcut o pauză, reluând interacţiunea. Pronunţia lui lentă în timp ce îi răspunsese la întrebare. Vorbise în limba etrasiană.

Pe măsură ce îşi revenea, continua să aibă vise despre Luc, amintiri. Nu unele uitate, ci momente din trecut care o făceau să simtă o durere în piept la amintirea lor.

„Haide", a şoptit Luc după ce a găsit-o studiind în bibliotecă, „Stai aici de două zile. O să înceapă să-ţi crească ciuperci în urechi." A tras de una dintre ele tachinându-o. „Tu ai nevoie de soare. Eu am nevoie de soare."

„Trebuie să termin de analizat structura asta de matrice”, a șuierat ea, încercând să-l dea la o parte în timp ce el începea să-i fure pixurile. „Pleacă.”

Luc nu pleca niciodată, indiferent cât îl amenința ea. Se mohorât și se îmbufna, făcând din ce în ce mai mult zgomot, până când bibliotecarele i-au ordonat Helenei să-l scoată afară, ca și cum următorul Principat ar fi fost un animal de companie recalcitrant.

Când vor fi mai mari și ea va începe să facă analize în laborator, el nu va mai putea face zgomot ca să o deranjeze, așa că, în schimb, va amenința că va pleca și va intra în bucluc, și nu-i promisese ea tatălui său că-l va ține departe de bucluc?

Aveau să meargă în oraș, iar el îi avea să-i arate toate locurile cele mai bune. Cele mai frumoase capele de foc și catedrale imense la periheliu, grădini acvatice ascunse, mici librării și cafenele.

Toate turnurile, grădinile și priveliștile Paladiei pe care le iubise dintotdeauna, le cunoștea pentru că i le arătase Luc. Iubise orașul prin ochii lui. Și-ar fi dorit să fi cedat mai des.

Când Helena a reușit în sfârșit să iasă din nou din cameră, mintea i-a jucat feste. Casa părea cumva ciudată, diferită de ceea ce își amintea. Lumina venea din unghiuri greșite, ferestrele în locuri greșite, ușile unde nu ar trebui să fie.

„Inflamația creierului e mult mai bună de data asta”, a spus Stroud când a venit să o examineze pe Helena. Rezonanța ei se mișca sub suprafața craniului Helenei ca un vierme. „Nu-mi place că ai avut din nou o criză, dar doar una reprezintă o îmbunătățire. Cred că un program lunar ar fi potrivit.”

Stroud abia plecase când sosi Ferron și se opri la picioarele patului ei, cu mâinile împreunate la spate, studiind-o cu ochi languroși.

„Știai că e aproape solstițiul?”, a spus el în cele din urmă.

Nu. Habar n-avea de dată. Știa că trecea o lună între ședințele de transfer, dar nu fusese sigură când sosise.

Solstițiul de iarnă marca sfârșitul anului în Nord. Era unul dintre cele mai importante evenimente din calendarul lor. Țările de coastă din sud, unde zilele nu creșteau și reveneau atât de dramatic, urmăreau cursul anului după mareele lunare ale Lumithiei.

„Trebuia să fi plecat deja.” Ochii lui s-au îndreptat rapid spre fereastră. „Se pare că te voi ține peste iarnă.”

Nu se citea nicio emoție în vocea sau pe chipul lui Ferron când a rostit-o. Era unul dintre lucrurile pe care Helena și le-a dat seama că erau cel mai ciudate la el: cât de puțin comunicau uneori corpul și tonul său.

Etras avea o cultură și o limbă animate, folosind expresii și gesturi cu mâinile. Acesta fusese unul dintre multele lucruri care o făcuseră pe Helena o outsideră evidentă. Învățase să-și împletească degetele strâns sub birou când vorbea în clasă, altfel riscând să izbucnească în râs în sala în timp ce mâinile ei începeau să gesticuleze.

Paladienii prețuiau liniștea. Alchimiștii experți își mișcau degetele doar pentru o utilizare precisă și controlată a rezonanței lor. Era o formă înrădăcinată cultural. Expresiile erau, de asemenea, cel mai apreciate atunci când erau subtile; insultele veneau adesea sub forma unor lingușiri sarcastice, care nu se traduceau ușor pentru un nou-venit.

Helena învățase să stea nemișcată și să fie atentă la semnalele subtile. Să înțeleagă că atunci când pupilele i se micșorează, ochii îi sară peste față și picioarele îi sunt îndreptate în altă parte, cuvintele zâmbitoare și drăguțe nu însemnau că era plăcută sau că prezența ei era dorită.

Ferron era mai greu de citit decât majoritatea paladienilor, nu pentru că gura lui spunea una, iar corpul său alta, ci pentru că uneori corpul său nu spunea absolut nimic.

Stătea acolo, cu corpul nemișcat, cu expresia inexpresivă și cu mâinile ascunse. Helena nu-i putea descifra starea de spirit.

„Sunt programate să sosească mâine câteva lucruri, ca să mă scutesc de orice inconvenient suplimentar din cauza tuturor acestor

lucruri. *Te rog ”* – a pus accent pe cuvânt – „nu-l confunda cu un semn de afecţiune.”

un PACHET DE HÂRTIE A FOST LĂSAT la uşa ei împreună cu tava cu micul dejun. Înăuntru era o pereche de cizme.

Le-a scos, trecându-şi degetele peste detalii.

Erau din piele frumoasă, strălucitoare, cu tălpi rezistente şi un rând de nasturi pentru a le închide. Putea vedea măiestria execuţiei în fiecare detaliu.

Când Ferron se referise la ceva care să-l scutească de „o neplăcere suplimentară”, ea nu se aşteptase la pantofi, deşi papucii erau zdrenţuiţi de la pietrişul ud.

Şi-a strecurat picioarele în ele, aşteptând deja cu nerăbdare să meargă pe holuri fără ca fierul rece ca gheaţa de pe podele să-i se infiltreze printre picioare.

Atunci şi-a dat seama că pachetul conţinea mai mult. O pereche de mănuşi din shearling cu un design ciudat, foarte lungi la încheietura mâinii. Nu de o lungime formală, dar cu proporţii ciudate, cam ca o mănuşă de vânătoare.

A tras una pe ea, curioasă, şi-a dat seama că forma şi lungimea erau menite să acopere cătuşele, împiedicând metalul să se îngheţe şi să-i ardă pielea.

Când a ieşit la plimbare, a fost prima dată când mâinile şi picioarele nu au început să o doară imediat de frig.

Totuşi, ea refuza să simtă vreo recunoştinţă faţă de Ferron. Se va face şi mai frig după trecerea solstiţiului. Dacă ar fi stat acolo toată iarna, probabil ar fi dezvoltat leziuni ale nervilor sau degerături din cauza ieşirilor afară. Era în interesul lui să o menţină sănătoasă.

Nu era atât de prostuţă încât să confunde calculul cu bunătatea.

CAPITOLUL 10

HELENA ȘEDEA LÂNGĂ FEREASTRĂ ÎN CAMERĂ, ÎNCERCÂND, FĂRĂ REUȘI, VREUNĂ SĂ DESCOPERE VREODATĂ CEVA DIN DENȚELE SALE. Chiar dacă se concentra foarte intens, uneori i se părea că încă mai exista o licărire a acesteia.

S-a ridicat și s-a dus la fereastră. Zilele erau scurte și teribil de întunecate, apusuri la amiază.

Și-a strâns pumnul, cu ochii închiși, concentrându-se, apoi și-a îndoit degetele, apăsându-le pe grilajul de fier înghețat al ferestrei, încordându-se până când ochii i s-au încețoșat.

Nimic.

S-a jucat cu cătușa din jurul încheieturii mâinii până când țepușa dintre oasele încheieturii mâinii a tresărit în semn de avertisment.

În ciuda secolelor de studii alchimice, încă existau multe necunoscute despre rezonanță.

Înainte de Credință, existase un cult al alchimiei dedicat unei versiuni masculine a Lumithiei.

Cultul susținea că însăși omenirea a fost primul produs al alchimiei, creată de Sol la începutul timpurilor și împrăștiată pe tot pământul. Cu toate acestea, ființele umane create erau umile și coruptibile. la fel ca cel mai josnic dintre metale, iar Sol, în ciuda puterii sale, nu le putea face mai bune. Apoi a apărut Lumen, ale cărui procese alchimice erau mult mai dure. Lumen a unit celelalte patru elemente: focul, pământul, apa și aerul, folosind întregul pământ ca alambic, cu creaturile pământului ca primă materie. Marele Dezastru, de acum două milenii, care aproape a distrus atât pământul, cât și omenirea, fusese procesul de alchimizare în sine.

Mai întâi, focurile care au plouat peste pământ: calcinarea. Mareele crescânde care au înghițit marile orașe au fost dizolvarea. Cutremurele care au spulberat chiar și munții au fost separarea. Urmările, pe măsură ce supraviețuitorii au ieșit din distrugere:

conjuncţia. Moliile, bolile şi foametea care au urmat: fermentaţia. Numărul morţilor, atât de imens încât omenirea aproape că a clipit din existenţă: distilarea. Şi, în final, în culminare, rezultatul marelui experiment al lui Lumen, omenirea însăşi manifestând rezonanţă alchimică a fost coagularea.

Acest proces a fost metoda de alchimizare la care se refereau primele scrieri ale lui Cetus.

Atât Credinţa, cât şi Institutul au respins aproape în întregime cultul, deşi au acceptat-o pe Lumen ca Lumithia şi au recunoscut-o ca una dintre zeităţile elementare din Chintesenţă. Cu toate acestea, Credinţa a susţinut o opinie strictă conform căreia rezonanţa nu era o reflectare a purităţii spirituale, ci doar o expresie a acesteia. Toţi oamenii erau imperfecţi, alchimişti sau nu, şi, prin urmare, toţi oamenii trebuiau să tindă spre purificare. Un pas pe care Cetus l-a omis în mod convenabil din procesul său alchimic.

În plus, nu era dificil de prezis unde vor apărea un număr mare de alchimişti. Acest lucru era corelat cu regiunile care aveau zăcăminte mari de lumithium. Cea mai mare mină a continentului nordic se afla în munţi, în amonte de Paladia, iar numărul de copii cu rezonanţă măsurabilă născuţi în oraş era mai mult decât dublu faţă de ratele din ţările vecine.

Minele de lumithium ale Paladiei creaseră o situaţie politică complicată. Lumithium putea fi excavat în siguranţă doar de către cei fără rezonanţă; altfel simptomele şi boala epuizantă apăreau rapid. Dar munca era limitată la o singură generaţie. Copiii minerilor erau aproape... întotdeauna născut cu o rezonanţă măsurabilă. Paladia aducea constant noi muncitori pentru a lucra în mine, ceea ce ducea la o explozie demografică perpetuă. Acesta era motivul densităţii incredibile a oraşului-stat.

Breslele depindeau de lumithium pentru procesare, dar nu le plăcea concurenţa creată de minerit. Institutul de Alchimie fusese la capacitate maximă timp de decenii, ceea ce funcţiona ca o limită a numărului de certificate de alchimie într-un an dat. Fără certificare,

oamenii nu se puteau numi profesional alchimiști sau nu își puteau folosi rezonanța fără un supraveghetor acreditat.

Breslele doreau ca certificarea și admiterea la Institutul de Alchimie să rămână limitate, atât pentru că le creștea valoarea acreditărilor, cât și pentru că cei fără certificare formală erau ieftini de angajat pentru muncă în fabricile de alchimie. Cu toate acestea, breslele doreau și asigurarea că moștenitorii lor vor fi cei care vor intra în Institut, indiferent a căror rezonanță sau aptitudine era mai mare.

Crease un ciclu perpetuu de nemulțumiri, în care toată lumea considera circumstanțele actuale nedrepte, dar nimeni nu era de acord cu o soluție. Principatul Helios încercase timp de decenii, iar acest lucru dusese la revolte în masă și greve ale muncitorilor.

Se pare că Nemuritorii rezolvaseră problema mineritului folosind necrotrali, evitând atât deficitul de lumithium, cât și competiția exponențială, ceea ce crea o ironie amară: războiul decimase atât de mult populația de alchimiști, încât acum aveau nevoie de un program de reproducere pentru a o reînvia.

A mijit ochii, încercând să vadă mai clar tubul care îi trecea prin încheietură, ca să-și dea seama ce era. Părea a fi învelit în ceramică. Ceea ce ar putea însemna că era fragil, deși, mai probabil, însemna că metalul era coroziv.

Lumithium nu era însă coroziv. Era categoric nobil, un metal incoruptibil, mai puțin perfect decât aurul, dar superior argintului, care se păta. Poate un aliaj de lumithium?

Nu-i venea însă în minte multe aliaje de limithium, deoarece acesta era folosit predominant în emanațiile necesare pentru a crește sau stabiliza rezonanța altor metale.

Ea bănuia că suprimarea rezonanței era un fel de Alchimia orientală. Imperiul de Est era foarte secretos în ceea ce privește alchimia lor, iar Shiseo fusese cea care îi pusese cătușele.

În timp ce încă o examina cu atenție, ușa se deschise. Aruncă o privire, așteptându-l pe Ferron, dar văzu un străin care se holba la ea, cu fața luminoasă.

S-a strecurat înăuntru, trântind ușa încet, privind în jur, ca și cum s-ar fi așteptat să fie oprit imediat. Cum nu s-a întâmplat nimic, un zâmbet lent i s-a așternut pe față.

A venit spre Helena cu pași repezi și încetișori.

Era solid construit, cu părul de culoarea grâului și o față pătrată. Purta o redingotă și o pelerină albastru închis, decorate cu broderii geometrice, și o cravată vișinie închisă la gât.

Reacția instinctivă a Helenei la vederea lui a fost de teroare absolută.

Nu-i trecuse niciodată prin minte că un străin ar putea intra într-o zi în cameră. Mâinile i s-au încordat, provocându-i un șoc de durere în brațe.

A făcut o pauză.

„Nu mă ții minte", spuse el neîncrezător. Felul în care spuse se simțea o urmă de ofensă, ca și cum ea ar fi trebuit să-l recunoască imediat.

Helena îl studia cu nerăbdare, încercând să ghicească cine ar putea fi. Vocea lui îi era vag familiară, dar nu-și putea da seama unde o auzise.

Expresia lui devenea nerăbdătoare, triumfătoare pe măsură ce se apropia. Își întinse mâna, cu degetele curbate și strânse.

Ușa s-a trântit atât de brusc încât camera a părut să se zdruncine.

„Te-ai rătăcit, Lancaster?" a spus Ferron în timp ce intra, cu ochii arzând de o furie argintie.

Un val de ușurare a cuprins-o pe Helena.

Lancaster se îndreptă instantaneu, iar mișcarea grăbită dispăru în timp ce se întoarse cu fața spre Ferron, ridicând din umeri nepăsător. Ferron trecu pe lângă el fără să-i arunce o privire.

„Tocmai explorez conacul ăsta al tău", a spus el. „Am fost curios când am văzut-o."

A dat din cap spre Helena exact când Ferron a păşit printre ei. Helena s-a apropiat de Ferron fără să stea pe gânduri, atât de aproape încât putea simţi mirosul de ienupăr de pe hainele lui.

„Nu e disponibilă pentru divertisment”, spuse Ferron cu o voce rece. „Va trebui să găseşti pe altcineva cu care să te distrezi. Sunt sigur că te vei descurca.”

Lancaster a râs. „Dar ai apărut în ziare şi tot ce trebuie.” El a făcut o grimasă. „Sigur îi permiţi vizitatori?”

— Nu, nu vreau, spuse Ferron după ce o privi superficial pe Helena. Şi pe viitor, dacă eşti curios în legătură cu ceva de-al meu, poţi să mă întrebi. Ar trebui să ne întoarcem la petrecere. Îmi imaginez că Aureliei îi este dor de noi.

Şi-a pus o mână înmănuşată pe umărul lui Lancaster şi l-a condus ferm spre uşă. Lancaster s-a uitat înapoi la Helena, intensitatea revenindu-i în ochi, ca şi cum ar fi încercat cu disperare să-i comunice ceva.

Helena l-a privit cum dispăre pe uşă, încercând să-şi ascundă numele.

Lancaster.

Un nume de breaslă. Nickel. Da, breasla nichelului. Exista un Lancaster în anul ei, sau poate în anul de mai sus? Erik Lancaster.

De ce s-ar aştepta ca Helena să-l recunoască?

În timp ce stătea gândindu-se la asta, sunetul slab al unei muzici se răspândi prin uşa închisă.

Atunci şi-a dat seama de ce era cineva în casă. Familia Ferron dădea o petrecere în ajunul solstiţiului.

Habar n-avea că găzduiau ceva. Părţile casei pe care le văzuse erau atât de murdare, încât i-ar fi jenă să primească oaspeţi. Totuşi, solstiţiul de hibernare era una dintre cele mai importante sărbători ale Paladiei şi, având în vedere cât de strâns legat era solstiţiul de vară de Rezistenţe, era probabil singura sărbătoare majoră pe care Nemuritorilor le mai era permis să o sărbătorească.

S-a dus la ușă. În ciuda pericolului, ardea de curiozitate. Știa că vor fi prezenți Nemuritori și lichi. Oricine ar fi fost invitat ar fi fost un Aspirant sau cel puțin un susținător al regimului.

Ar putea fi cea mai bună șansă a ei de a se ucide. A strâns butonul, apoi s-a oprit; era mai probabil să o tortureze pur și simplu. A ezitat. În acest caz, dacă Ferron nu intervenea, nu ar fi putut face prea multe pentru a se proteja.

Ușurarea instinctivă simțită de apariția lui a tulburat-o în mai multe feluri decât voia să se gândească și s-ar gândi la asta chiar dacă ar petrece toată seara în camera ei.

Ea a deschis ușa.

Chiar dacă explorarea casei sub influența drogurilor îi făcuse posibil să treacă de umbrele de pe hol fără să intre în panică, a trebuit totuși să respire de câteva ori pentru a se calma înainte de a putea trece pragul.

Ea s-a îndreptat spre aripa principală.

Muzica se întețea. Făcu o pauză, verificând dacă totul era clar.

Abia dacă recunoștea casa. Aplicele și candelabrele erau toate aprinse și străluceau, totul sclipind într-un fel în care Helena nu știa că Spirefell o poate face.

S-a strecurat pe hol, dar înainte să poată da colțul, a auzit foșnetul materialului și chicotitul înăbușit al unei femei. S-a retras, ținându-și respirația în timp ce se topea în umbre, încercând să nu simtă cum se apropie în jurul ei. Aurelia s-a repezit după colț, trăgând pe cineva de încheietura mâinii, atrăgându-l în întunericul de la capătul îndepărtat al coridorului.

Nu era Ferron.

Helena nu putea vedea prea multe din punctul ei de vedere, dar constituția și părul erau, fără îndoială, greșite.

Aurelia se rezemă de perete cu un râs nerăbdător, iar bărbatul se apropie de ea până când Helena nu o mai putu vedea. Se auzi din nou foșnet de material, apoi chicotitul făcu loc unor gâfâieli, gemete înăbușite și gemete audibile.

Helena se holba cu o neîncredere îngrozită, neştiind ce să facă până când nu-i veni un gând: Ferron avea să-şi vadă soţia având o aventură când îi va verifica amintirile.

S-a îndepărtat de umbre şi a fugit în tăcere pe cea mai apropiată scară.

Cu ruta ei preferată blocată, s-a resemnat să vină de la un etaj superior. Putea auzi zumzetul unor voci ca un stup de albine. Era o petrecere numeroasă.

În timpul explorării casei sub influenţa drogurilor, aruncase o privire într-o sală de bal abandonată. La etajul trei era o stradă îngustă şi întortocheată o scară mică care ducea la nişa balconului de deasupra sălii de bal, unde candelabrul putea fi scos pentru curăţat.

S-a strecurat pe scări şi apoi a îngenuncheat, uitându-se peste balustradă, cu părul desfăcut căzându-i în jurul feţei. A observat cu iritare că era o plasă de siguranţă peste deschizătură, ca şi cum Ferron ar fi prevăzut cumva că va ajunge acolo şi că ar putea încerca să se sinucidă în timpul petrecerii lui.

Nici măcar nu se gândise la asta, dar era enervată că se simţea împiedicată în mod preventiv.

S-a uitat peste plasă. Sala de bal era plină de oameni şi cadavre. Toată lumea strălucea, împodobită cu ţesături, bijuterii şi podoabe. Chiar şi de la distanţă, îşi putea da seama că hainele lor erau acoperite cu decoraţiuni complicate. Argint fin ca lumina lunii, platină şi aur care păreau să strălucească printre pietrele preţioase şi metrii de ţesături bogat vopsite. Bogăţia invitaţilor se revărsa de pe ei.

Înalta societate din Noua Paladia. Zeci de liche erau prezenţi, moartea corpurilor lor fiind evidentă în paloarea ceroasă a pielii şi în sclerotica îngălbenită. În timp ce Helena privea, a început să bănuiască că unii erau oameni vii care îşi pudraseră şi îşi unseseră pielea cu ulei, ca o imitaţie. Ca şi cum ar fi fost ceva la care să aspire.

Erau două fete, evident surori. Cea mai mică avea trăsături ascuțite și o privire vicleană, în timp ce sora mai mare arăta de parcă ar fi fost modelată din aceeași matriță, dar cumva înmuiată, cu muchiile tocite, ca o statuie lăsată la intemperii.

Fata cea mare purta o vopsea albăstruie pal pe piele și părea neinteresată de petrecerea din jurul ei. Când oamenii încercau să vorbească cu ea, îi ignora. Uneori se îndepărta ca și cum ar fi fost luată de un curent invizibil, iar sora mai mică întrerupea imediat conversația și venea după ea, alintând-o, smulgând lucruri de pe tăvile care treceau și dându-i aperitive ca pe un pui de pasăre, ținând-o de mână ca să o țină aproape.

O pereche ciudată.

Helena i-a zărit pe Stroud și Mandl. Mandl folosise în mod clar vivimanția pentru a-și îmbunătăți aspectul. Cadavrul nu mai prezenta niciun semn vizibil de putregai. Venele înnegrite încă se vedeau prin sânge. mai puțină piele, dar părea că o accentuase, ca și cum ar fi vrut să-și facă apariția să pară intenționată.

Erau mai mulți fotografi cu aparate foto mari. Blițuri ca niște mici explozii se declanșau încontinuu în timp ce încercau să surprindă întreaga încăpere.

Helena l-a recunoscut pe guvernator, Fabian Greenfinch, care fusese numit șef al Adunării Breslelor în timpul „reformei”.

L-a căutat pe Ferron și l-a găsit stând în capătul îndepărtat al camerei. Era ca și cum ar fi zărit o panteră într-un stol de păsări exotice.

Era îmbrăcat în negru, ca întotdeauna, iar acest lucru făcea ca albul argintiu al părului și pielii sale să fie mai aspru. Nu griul morții, precum liche-ii și imitatorii lor; strălucea cumva.

Era ceva atât de ciudat la el.

„Anul Nou e aproape aici!”, a spus o femeie cu fața vopsită în gri, întorcându-se. A scos un chicotit sălbatic în timp ce ținea un pahar de cristal deasupra capului, conținutul stropindu-i rochia și podeaua.

Aurelia s-a întors în cameră. Rochia ei era, de asemenea, neagră și era împodobită peste tot cu argint, în loc de fierul obișnuit, ca și cum ar fi încercat să semene mai mult cu soțul ei. Corsajul îi era decorat cu o armură în solzi. Geometria modelului era brodată cu argint pe mâneci. Purta inele de alchimie din argint, lucrate pentru a-i face degetele să pară mai lungi.

Totuși, exista o ușoară senzație de ciufulire în jurul ei. Pata de pe buze era atât de întinsă încât îi înmuia gura, iar fustele aveau cute ciudate. Se îndreptă spre Ferron cu o expresie de mulțumire, întinzând mâna să-i îndrepte gulerul și să-l tragă spre ea.

Ferron se holba la soția sa, fără să-și schimbe expresia feței.

„Zece! Nouă! Opt! Șapte!" Cei din încăpere au început să intoneze numărătoarea inversă pentru solstițiu și noul an pe care îl anunța.

Pe măsură ce numerele scădeau, Ferron întinse mâna și își trecu degetul mare peste gura soției sale.

La zero, s-a aplecat în față și și-a lipit buzele de ale Aureliei. Un aparat foto a blițat. Camera a explodat în urale, sărutări și clinchete de pahare.

Buzele lui Ferron au rămas lipite de cele ale Aureliei, dar în timp ce o săruta, și-a ridicat ochii, iar privirea i s-a fixat asupra feței Helenei.

S-a uitat la el, uitând să respire, încremenită pe loc.

Stomacul i s-a întors brusc, iar inima a început să-i bată cu putere până când sângele i-a vuit în urechi. Voia să se retragă, să dispară, dar era prinsă în capcana acelui argintiu rece.

Nu și-a întors privirea până când Aurelia nu a întrerupt sărutul, întorcându-se de la el. Ochii i-au coborât imediat, iar un zâmbet fals și indulgent i-a apărut pe buze în timp ce scana camera, aplaudând fără entuziasm până când unul dintre servitorii morți s-a apropiat cu o tavă cu băuturi. A înșfăcat un flaut și a dat pe gât conținutul ca și cum ar fi fost o apă de gură.

Helena se așează pe spate, apăsându-și mâinile la piept, încercând ca inima să nu-i mai bată cu putere.

„Și acum”, spuse o voce puternică, întrerupând zumzetul conversației, „niște distracție pentru a inaugura acest nou an.”

Muzica s-a întrerupt în timp ce muzicienii se uitau în jur, nesiguri dacă trebuiau să continue să cânte.

Helena a urmat vocea și a zărit un bărbat cu perciunii lungi curbați pe maxilar, la fel de bogat îmbrăcat ca restul invitaților, intrând din partea îndepărtată a camerei și trăgând vesel după el un șir de oameni. Un bărbat, o femeie și trei copii, de diferite vârste, toți legați în lanțuri.

Evident că nu erau oaspeți; hainele lor erau prea simple, iar fețele le erau cuprinse de groază.

Vorbitorul s-a întors, cu fața spre mulțimea care privea, în timp ce făcea un gest spre prizonierii săi. „Aceștia sunt ultimele rude supraviețuitoare ale uneia dintre familiile nobile ale Flăcării Eterne.”

Șocul a cuprins camera. Helena a examinat cu atenție fețele oamenilor legați în lanțuri, dar nu i-a recunoscut.

„Rude îndepărtate, recunosc, dar foarte precaute să încercați să ascundeți această ilustră legătură, nu-i așa?” Se întoarse spre captivi, fluturând un deget.

„Vă rog…” Tatăl a vorbit. „Bunica soției mele a fost o Lapse, noi nu am avut…”

Tatăl a fost lovit cu dosul mâinii peste față cu o mână acoperită de bijuterii, doborându-l, iar în timp ce cădea, a târât familia la pământ. A rămas întins, cu fața plină de răni.

„Ți-am spus să nu vorbești. Îmi strici distracția.” Vocea celui care vorbea era aproape o melodie cântată. „Acum, știu că veți dori cu toții un rând, dar eu zic să alegem o ordine și să le facem pe rând. Cel mai tânăr primul, cred. Sau... ultimul?” Se uită în jur cu așteptare, ca și cum ar fi vrut să vadă care va fi votul popular.

— Durant, răspunse Ferron cu o voce glacială. Ți-am spus nu.

Durant se întoarse, câștigându-și un moment trecându-și un deget peste obraji ca să-și netezească perciunii în timp ce se îndrepta spre Ferron. Camera își ținuse respirația.

„O, haide, o să fie distractiv și o merită. Prin lege, toți cetățenii sunt obligați să dezvăluie orice legătură cu Flacăra Eternă. Nu au făcut-o. Trebuie să le dăm un exemplu."

„Atunci vor fi executați oficial", a spus Ferron. „Nu am nevoie ca ideile tale despre divertisment să păteze marmura."

„Haide, e începutul perfect pentru noul an să-i pui pe ultimii în pământ. Toată lumea vrea să-i vadă murind. Oare ai de gând să fii o gazdă de rahat și să-ți dezamăgești toți oaspeții?"

Ferron a dat ochii peste cap. — Bine.

Mai repede decât se putea mișca Durant, Ferron păși înainte și îi rupse gâtul celui mai tânăr prizonier. Un băiat de zece sau doisprezece ani. Trosnetul se auzea până acolo unde Helena privea cu groază.

Mama a țipat, repezindu-se și prinzându-și fiul în timp ce Ferron îi dădea drumul. Apoi Ferron și-a pus mâinile în jurul gâtului ei și i l-a rupt și el.

Întreaga familie a murit în decurs de un minut, cadavrele zăceau pe podea, încă legate de lanțuri.

S-a întâmplat atât de repede, încât toți cei din sala de bal au rămas în picioare, în stare de șoc, incapabili să proceseze faptul că deja se terminase. Helenei cu greu i-a venit să creadă. Nu părea real că așa ceva se putea întâmpla fără avertisment. Cinci oameni.

Ferron nici măcar nu folosise rezonanța sau o armă, ci doar mâinile goale.

Se îndreptă, aranjându-și cătușele cu o mișcare rapidă a încheieturii mâinii. „Execuțiile trebuie să fie curate acum, Durant. Eminența Sa a fost destul de clară în această privință. Sper că nu te așteptai să încalci legea aici, pe proprietatea mea și în fața ilustrului nostru guvernator și a unei duzini de jurnaliști."

Ferron l-a bătut ușor pe Durant pe umăr, cu o expresie impasibilă, ca și cum Nu făcuse nimic. Ridică două degete, făcând semn, iar mai mulți servitori se grăbiră prin mulțimea ametită să tragă cadavrele

de acolo. Durant stătea în picioare, arătând ca un copil căruia i se furase o jucărie.

Liniștea a fost spartă de voci în șoaptă, pe măsură ce mulțimea se trezea din amorțeală. Muzica a început să se sature și, după o ușoară ezitare, petrecerea a reluat.

În câteva minute, a fost ca și cum morții ar fi fost uitați.

Helena aproape că plecase, nevrând să fie martoră la ce s-ar putea întâmpla în continuare, dar la fel de temându-se să nu rateze ceva important. Fusese izolată de toate atât de mult timp.

Petrecerea nu s-a terminat până în zori, deși numărul celor prezenți a scăzut, pe măsură ce cei care aveau de lucru a doua zi au fost nevoiți să se scuze. În cele din urmă, au rămas doar cei mai înstăriți. Helena a încercat să observe tot ce putea, să identifice cât mai multe fețe. A căutat semne de tensiune sau familiaritate. Încercând să-și construiască un sentiment al ierarhiei sociale existente.

De sus, incapabilă să audă cuvintele, era ușor să observe felul în care oamenii se mințeau unii pe alții. Ea doar le privea corpurile mișcându-se, observând contradicțiile dintre expresiile lor și gesturile subconștiente, descoperind încet cine dintre oaspeți erau Nemuritorii. Exista un fel de frică pe care tindeau să o evoce chiar și după conversații scurte.

Ferron supraveghea și el camera, vorbind doar când era abordat. Nu se amesteca în lume și nu căuta niciodată pe nimeni. Întreaga cameră părea să se orienteze în jurul lui.

A devenit ușor evident care dintre cei prezenți îl știau a fi Înaltul Reeve și care nu erau conștienți. Exista o reverență și o delicatețe în modul în care anumiți oameni se apropiau, în timp ce unii dintre liche-ii care i-au vorbit păreau evident resentimentați. Atreus nu părea să fie deloc acolo, presupunând că se afla încă în corpul lui Crowther.

Ferron zâmbea, zâmbete care nu-i ajungeau niciodată în ochi, angajându-se în discuții fără sfârșit de parcă ar fi fost un conducător

binevoitor. Helenei, incapabilă să-i deslușească cuvintele și pur și simplu privindu-l de la distanță, i se părea complet plictisit.

Lumina dimineții se revărsa prin ferestre când ultimii oaspeți au început în sfârșit să plece.

Helena se întoarse să se îndrepte spre camera ei și aproape sări din piept. Una dintre servitoare stătea tăcută lângă trepte, privind-o. Era o servitoare mai în vârstă, una dintre cele mai regulate îngrijitoare ale Helenei. Nu o menajeră, ci ceva mai în vârstă. Helena fusese atât de absorbită de petrecere, încât nici măcar nu observase când venise necrothrall-ul.

Ajunși la jumătatea drumului spre camera ei, s-au oprit la auzul unei voci furioase.

„Încă?" Era un bărbat care vorbea.

„Nu e ceva ce aș putea face singură", replică vocea ascuțită a Aureliei.

„Singurul motiv pentru care exiști este să le dai Ferronilor un moștenitor. Dacă te vor respinge, crezi că te-ar lua cineva vreodată?"

„Nu pot face nimic altceva! Am încercat totul."

„Bată-l. Drogați-l dacă trebuie, sau găsiți pe altcineva care să vă pună un copil în pântece. Nu te voi lăsa să ne distrugi familia."

„Nu se poate îmbăta!", a izbucnit Aurelia. „Crezi că n-am încercat? Am fost la toate magazinele, am folosit toate medicamentele și parfumurile și nimic nu funcționează vreodată. Dacă rămân însărcinată, va ști că nu e al lui."

„Fată inutilă. Ar fi trebuit să-ți păstrez surorile în loc de tine."

Nu a existat niciun răspuns la asta.

Helena auzi pași repezi și abia reuși să se strecoare într-o nișă când un bărbat cu fața de viperă și perciunii groși apăru de după colț. Era mult mai puțin extravagant în hainele sale decât ceilalți oaspeți.

Helena a auzit zgomotul tocurilor Aureliei pe podeaua de lemn, iar o ușă în depărtare s-a trântit.

A expirat încet. Știa că familia Ferron era o căsătorie aranjată, dar nu-și dăduse seama cât de disfuncțională era.

Când a ajuns pe holul care ducea la camera ei, s-a uitat cu prudență după colț și l-a văzut pe Ferron stând afară, așteptând-o. Sângele i s-a înghețat, pocnetul gâtului băiatului încă îi răsuna în urechi. Știa ce era, dar faptul că îl vedea era diferit.

Se întâmplase atât de repede și în văzul tuturor.

Nici măcar nu ezitase.

El a aruncat o privire. „Ți-a plăcut să spionezi?”

A înghițit în sec și s-a forțat să meargă spre el. „A fost... ceva nou.”

Și-a înclinat capul, studiind-o sub ochii închiși. — Te plictisești?

Bineînțeles că se plictisea. Nu avea prea multe de făcut decât să-i caute frenetic prin casa dărăpănată și să-și facă griji că nu va găsi nimic. „Închisoarea nu e tocmai amuzantă.”

„Îți dai seama că ai voie să ceri lucruri. În limitele rezonabilului.”

Cu siguranță nu a făcut-o. „Eu sunt?”

A dat din cap ca și cum ar fi fost evident. „Întreabă-i pe servitori dacă vrei ceva. Ei știu ce ai voie.” Ochii i s-au îngustat. „De ce e Lancaster interesat de tine?”

Bineînțeles că acesta era motivul pentru care era acolo.

— Nu știu. Clătină din cap, iar o buclă îi căzu pe față, brusc obosită. Nu cred că l-am cunoscut. Studenții breslei nu mi-au vorbit niciodată.

Curiozitatea i-a înflorit în ochi, un interes real mai degrabă decât atenția simulată pe care o manifestase în timpul petrecerii. „Ești plin de surprize.”

„Le spui asta tuturor fetelor?” Cuvintele au ieșit din minte fără să se gândească.

Ferron a râs scurt, privirea i s-a ascuțit, ochii plimbându-i rapid fața.

— Cred că ar trebui să te duci la culcare, a spus el.

S-a uitat la el nedumerită, simțind ca și cum întâlnirea a deviat brusc de la curs, dar nu era sigură cum.

Era însă obosită. Nu se așteptase să stea trează toată noaptea. L-a privit încă o clipă, apoi a intrat în camera ei fără să se uite înapoi. Când s-a urcat în pat, încă mai putea vedea umbra lui Ferron în fața ușii.

Cumva, știind că era a lui, vederea lui nu a speriat-o, chiar dacă ar fi trebuit.

A DOUA ZI, CÂND HELENA a zărit una dintre servitoare, a oprit-o. „Îmi dai și mie un cuțit?"

Servitoarea clătină din cap.

Helena și-a înclinat capul, ochii mărindu-se inocent. „Ce zici de foarfece?"

Încă un nu. Ei bine, se așteptase la asta.

„Cărți? Sau ziarul zilei?"

Servitoarea a ezitat, apoi a dat din cap încet.

Helena se holba la ea, sfâșiată între triumf și frustrare absolută. Chiar i s-a permis să citească tot timpul? Și Ferron presupusese că știa că avea voie să le dea ordine servitorilor?

„Atunci mi-ar plăcea", a spus ea, cu maxilarul încordat. „Vă rog."

Ziarul a sosit odată cu următoarea ei masă.

Pe copertă apărea o fotografie cu sărutul lui Ferron și Aurelia. Păreau un cuplu tânăr și fericit, mai ales că fotografia alb-negru îl făcea pe Ferron să pară mai uman decât era în realitate. Mâna lui se odihnea pe talia soției sale, iar degetele ei împodobite erau curbate în jurul umărului lui, ca și cum s-ar fi agățat de el.

Arăta romantic și încântător de festiv.

Articolul nu a făcut nicio referire la uciderea unei familii de către Ferron pentru divertismentul oaspeților săi, ca și cum nici măcar nu ar fi fost ceva notabil.

Pagina următoare conținea o fotografie a Înaltului Proconsul executând alți câțiva „insurgenți". Se pare că, în așteptarea noului an,

execuțiile publice avuseseră loc în toate cele opt zile ale săptămânii premergătoare solstițiului.

A existat, de asemenea, un articol despre programul de repopulare „care se dovedește promițător”.

Ferron a sosit în acea după-amiază ca să-i verifice amintirile Helenei. Nu se mai întâmplase de dinaintea ultimului transfer, ca și cum ar fi așteptat ca creierul ei să-și revină suficient pentru a face față intruziunii.

Nu era interesat de ceea ce găsise, în afară de momentul în care Lancaster intrase în camera ei. A urmărit întâlnirea iar și iar, obligând-o pe Helena să retrăiască în mod repetat umilința profundă a ușurării necugetate pe care o simțise când el intrase cu furia înăuntru. Nu-l interesa aventura Aureliei, iar când a dat peste conversația dintre Aurelia și tatăl ei, a chicotit în timp ce rupea legătura cu mintea Helenei.

Dacă avea ochi și necrothrali prin toată casa, probabil că erau puține lucruri pe care nu le știa.

A scos o fiolă cu mici tablete albe. Helena s-a crispat la gândul sevrajului, dar și-a deschis gura ascultătoare.

În câteva minute, toate sentimentele din interiorul ei dispăruseră; se simțea calmă ca un lac înghețat.

„Acela va fi ultimul”, a spus el înainte să plece.

Helena s-a hotărât să exploreze restul casei. Încă nu se aventurase în aripa de est și, după un grup atât de numeros, exista posibilitatea ca ceva util să-i fi fost omis.

S-a strecurat prin casă, ascultând cu atenție sunetul tocurilor Aureliei pe podeaua de lemn, începând de la ultimul etaj și coborând. Aripa de est nu era o oglindă a aripii de vest, dar era suficient de asemănătoare încât Helena avea aproape senzația că o explorase deja.

Servitoarea din noaptea precedentă o urmărea din nou.

În timp ce Helena explora parterul, servitoarea se opri să închidă ușa, iar Helena observă că o ușă mare de vizavi fusese lăsată întredeschisă.

Asta era neobișnuit. Încuiate sau descuiate, ușile erau aproape întotdeauna închise.

Din impuls, Helena făcu o năvală, năvăli pe ușă și trântind-o în urma ei. Pe interior era o încuietoare și o răsuci cu o clipă înainte ca clanța să zornăie.

Dacă n-ar fi drogată, inima i-ar băta cu putere.

Știa că avea la dispoziție cel mult câteva minute până când i se va recupera cheia, așa că s-a întors, nerăbdătoare să experimenteze libertatea de a explora singură și, sperând, să găsească ceva ce nu era menit să vadă.

Pe perete era un întrerupător. Un candelabru prăfuit de deasupra s-a aprins, becurile bâzâind, abia luminând camera. Luminile pâlpâiau nesigur, aruncând umbre care se târau pe podea ca niște șobolani.

Stătea într-un salon mare. Ferestrele erau acoperite, nu doar cu perdele, ci și cu scânduri, iar mirosul de praf, metal și ceva organic inconfortabil persista în aer. Exista un miros metalic înțepător de ozon pe care îl putea simți pe limbă, o senzație densă cauzată de utilizarea intensă a alchimiei. Când rezonanța era... canalizat profund, aerul însuși a rămas cu urme ale transmutației.

Trecuse mult timp de când nu mai simțise un miros ca acesta.

Nu se putea abține să nu simtă că greutatea din jurul casei era mai puternică în camera aceea.

În podea era sudată o cușcă mare, care strălucea când lumina pâlpâia; filamentele becului scoteau clicuri ușor bâzâitoare de fiecare dată.

S-a apropiat cu precauție. Cușca era prea îngustă pentru un animal, dar puțin mai scundă decât Helena. Un prizonier ar fi fost obligat să se ghemuiască înăuntru.

Era fier, dar prelucrat grosolan, făcut manual, nu prin alchimie, ceea ce însemna că fierul era probabil inert, deloc transmutabil. L-a atins, simțind trăsăturile brute și revelatoare pe care niciun alchimist nu le-ar fi lăsat în urmă.

Un model de pe podea dincolo i-a atras atenția.

În lemn era sculptată o rețea alchimică. Cea mai mare pe care Helena o văzuse vreodată.

Rețelele transmutaționale erau adesea doar ilustrative, pentru a înregistra procesele, dar erau folosite și pentru transmutație atunci când procesul era prea complex pentru o simplă manipulare a rezonanței. Alchimizarea necesita întotdeauna stabilizarea unei rețele. Rețelele proprietare erau cele care permiteau breslelor să producă produse alchimice în interiorul forjelor de dimensiuni industriale.

Helena nu mai văzuse niciodată ceva atât de elaborat precum ceea ce era sculptat în podeaua Spirefell. În cercul de izolare se aflau nouă rețele mai mici care se uneau pentru a forma cele nouă puncte, în loc de un opt ceresc sau un cinci elementar.

Fiecare matrice interioară era marcată cu numeroase simboluri, toate fiind canalizate către o serie de cercuri concentrice în centru.

Nu era o rețea de forje de fier. Simbolurile și liniile erau toate greșite pentru orice fel de prelucrare a fierului.

Lumina din cameră se stingea încontinuu. A îngenuncheat, încercând să vadă mai clar.

Alchimiștii foloseau adesea simboluri unice pentru a-și proteja descoperirile de oricine fără o pregătire adecvată și devotament față de artele subtile. dar energia alchimică favoriza anumite tipare. Un învățat cu un repertoriu larg și suficientă experiență putea, de obicei, să le interpreteze. Era ca și cum ai citi stenografia: dacă elementele fundamentale erau prezente, un alchimist educat putea ghici sensul prin rațiune.

Și-a urmărit degetele de-a lungul liniilor, încercând să-și imagineze fluxul de rezonanță.

S-a auzit un clic și un scrâșnet în spatele ei.
S-a uitat înapoi și a văzut silueta lui Ferron umplund pragul ușii.

CAPITOLUL 11

LENA ȘTIA CĂ ERA PE CÂT SĂ FIE târâtă afară din cameră, dar, în loc să se ridice, s-a întors spre ansamblu, dorind să deslușească măcar un fragment din el.

Viața ei era un mister suficient de neînțeles.

În loc să o tragă afară din cameră, Ferron a venit și a rămas acolo, privind-o cum încerca să înțeleagă simbolurile de pe podea. După ce a eșuat la unul, a încercat cu următorul, apoi cu altul. I-a luat un minut până și-a dat seama că toate fuseseră meticulos șterse pentru a ascunde orice urmă a ceea ce fuseseră inițial.

Puzzle-urile nerezolvabile păreau destinate să fie principala ei ocupație.

S-a uitat resemnată la Ferron.

Se uita urât la ea. „E impresionant cât de hotărâtă ești să fii dificilă."

„Te așteptai la altceva?", a întrebat ea ridicând evaziv din umeri.

Nu a răspuns, dar în jurul ochilor i se citea o furie tot mai întărită.

Ea se holba la el, suficient de calmă pentru a zări ce se afla dedesubt: o mare de furie clocotitoare. Era ceva în camera aceea care îl făcea să se simtă părea deosebit de reticentă. Dacă avea noroc, poate că i-ar rupe gâtul.

S-a uitat spre cușcă. „Să ții mulți oameni în cuști, Ferron?"

Maxilarul i s-a încleștat, iar gâtul i s-a lăsat în loc în timp ce înghițea în sec.

„Doar tu", spuse el, aruncând o privire în jur spre interiorul complicat, din fier, al casei sale ancestrale. „N-ai observat?"

Buza Helenei se strâmbă și se ridică. Sperase să-l împungă, dar el deja își dăduse seama. Era mai bine să se poarte frumos ca să o lase în pace.

A ieșit în holul principal, așteptându-se să-l găsească pe necrothral așteptând, calm ca întotdeauna. În schimb, femeia era în

celălalt capăt al camerei, cu ochii înceţoşaţi, ca şi cum ar fi fost cuprinsă de frică. Buzele necrothralului se mişcau, rostind ceva în tăcere în timp ce se uita la Ferron.

Kaine, îşi dădu seama Helena. Femeia rostea numele lui Ferron iar şi iar.

Ferron a făcut o mişcare bruscă a mâinii, iar femeia a fugit.

Helena a privit-o cum dispare, simţind un vag sentiment de vinovăţie. „Nu-i face rău."

— E moartă, spuse Ferron rece în timp ce închidea uşa. Ea o auzi încuindu-se din interior, apoi fierul din perete scârţâind, deformându-se. Uşa nu s-ar fi redeschis pentru nimeni fără rezonanţă de fier. Nu poate fi rănită.

A spus-o aproape cu superficialitate, dar Helena bănuia că nu era atât de indiferent pe cât încerca să pară.

Helena se întoarse spre el. „De ce să le păstrezi?"

Ridică din umeri. „E greu să găseşti personal bun în ziua de azi."

I s-au îngustat ochii. „De cât timp le ai?"

Gura i se strecură într-un rânjet. „Eşti interesat să păstrezi câteva de-ale tale? Mă îndoiesc că necromanţia ar fi de acord cu tine."

Îşi ridică bărbia, privindu-l cu o privire vicleană. — Eviţi întrebarea.

Ochii i-au clipit, dar a clătinat din cap. „Am resuscitat atât de mulţi, încât nu mai ţin socoteala. Acum, ai terminat în aripa asta sau încă mai speri că există arme pe care să le găseşti?"

Ea a refuzat să se ridice la înălţimea tentaţiilor lui; un astfel de truc nu funcţiona când era drogată. De obicei, el era atât de direct, încât era interesant să-l prinzi evaziv.

„Am presupus că aveam voie să intru în orice cameră găseam descuiată. Aurelia nu mi-a spus niciodată să nu merg nicăieri, doar să stau ascunsă."

„Ei bine", spuse el, atingându-i spatele cu degetele în timp ce o împingea ferm departe de uşa acum deformată. „Mă îndoiesc că Aurelia ar simţi o dezamăgire prea mare dacă ai avea parte de un

sfârșit nefericit. Ar putea însemna și moartea mea, iar atunci ar rămâne o văduvă bogată, liberă să-și desfășoare treburile sordide și mai public decât o face deja."

Helena îl privi evaluativ în timp ce mergeau. „Nu-ți pasă?"

Nu s-a uitat la ea. „Mi s-a poruncit să mă căsătoresc cu ea, așa că m-am căsătorit cu ea. Nu mi s-a poruncit niciodată să-mi pese."

Helena se opri brusc. — Pari la fel de înrobită ca și mine.

S-a oprit și s-a întors încet cu fața spre ea. „Încerci să mă provoci? Sau să-mi convingi de loialitate?" A chicotit sumbru. „Ce îndrăzneală din partea ta."

„Te-ai gândit deja la asta", a spus ea, savurând cât de clar era în stare să gândească atunci când nu era copleșită de nevoia de a scana și a observa fiecare umbră, când nu se sufoca la nesfârșit. „Dacă n-ai fi făcut-o, te-ai fi ofensată chiar acum."

Păru pentru o clipă impresionat de bravada ei indusă de droguri, dar apoi își întoarse privirea cu dispreț. „Păcat cum te-ai irosit."

Nu era sigură că a urmat linia de gândire, dar a răspuns oricum. „Luc a meritat."

"De ce?"

Întrebarea a luat-o prin surprindere. A clătinat din cap. „Unii oameni pur și simplu sunt. Te uiți la ei și știi asta."

„Adorare oarbă, atunci", spuse el, întorcându-se să plece.

„Nu a fost oarbă. L-am ales", a spus ea.

A făcut un pas înapoi, iar ceva din expresia feței lui s-a ascuțit. „Ai făcut-o? Mi-ai amintit, câte alte opțiuni mai erau?"

Mâna i-a strâns pumnul, iar cicatricile din palmă i-au apăsat vârful degetelor. „Nu multe, recunosc, dar știam a cui e vina."

A început să o înconjoare fără griji. „Crezi că breslele au inventat diviziunea dintre noi și Flacăra Eternă? Ștafetele susțineau că toate preferințele lor erau divin morale și tratau orice concesie ca pe o încălcare a conștiinței lor; unde anume ne lăsau asta dorințele și nevoile noastre, restul? Când orice ne doream devenea un păcat sau o formă de viciu pur și simplu pentru că îi deranja ca noi să avem

acel lucru? Tot ce am făcut a fost să devenim ceea ce ei deja se convinseseră că suntem. Ignobili și corupți.” Se opri, cu mâinile împreunate la spate. „Crezi că a fost un accident că i-am urât pe studenții sponsorizați ca tine? Dacă nu am fi făcut-o, cum te-ar fi ținut atât de singură și disperată de recunoscătoare față de ei?”

Ea clătină din cap. Nu era adevărat. Breslele *erau* cele care începuseră totul. Luc încercase întotdeauna să vadă ce e mai bun în fiecare. Pentru el, responsabilitățile familiei sale erau o povară pe care nu avusese altă opțiune decât să o accepte de dragul tuturor celorlalți. Încercase să rezolve problemele care afectau orașul, dar niciuna dintre soluții nu a fost vreodată suficient de bună pentru bresle.

Ferron era un șarpe, încercând să se prezinte ca și cum ar fi fost de partea Helenei. Ca și cum moralitatea ei ar fi fost dictată de cine era cel mai drăguț cu ea.

S-a uitat la el cu neîncredere, dar după o clipă emoția vagă s-a stins, atenția i-a fost atrasă de noi întrebări. Privindu-l fix, nu s-a putut abține să nu se întrebe din nou ce era el.

Ar fi avut șaisprezece ani când l-a ucis pe principatul Apollo. Cam atât ar fi trebuit să fie de ajuns pentru a deveni unul dintre Nemuritori, dar Ferron nu părea de șaisprezece ani.

În ciuda culorii feței, aspectul său general era cel al cuiva de douăzeci de ani. Totuși, dacă ascensiunea sa era atât de recentă, ar fi trebuit să arate mai îmbătrânit de anii de război. Era aproape imaculat, ca și cum toată moartea și distrugerea pe care le provocase nu l-ar fi atins niciodată. Singurul semn că văzuse măcar bătălia erau ochii lui: în spatele lor se ascundea o furie goală, pe care o văzuse doar la cei care petrecuseră mult timp pe front.

Ca și cum Ferron ar fi avut vreun motiv pentru un asemenea fel de furie.

Chiar și izolată de emoțiile ei, ura pe care Helena o simțea pentru el era o structură inevitabilă în mintea ei.

De ce să facă așa ceva? Nu părea să găsească nicio plăcere în ceea ce făcea. Fuseseră mulți Nemuritori sadici care luptaseră în război; Helena le îngrijise victimele. Ferron părea devotat eficienței brutale și totuși părea să nu obțină nici plăcere, nici beneficiu de pe urma ei.

Ca Înalt Prefect, el era doar o armă, neavând voie să se bucure de prestigiul abilităților sale. Era *singura* figură anonimă; nimeni altcineva nu era ascuns în spatele unui titlu.

Asta trebuie să-l irite, mai ales când restul Nemuritorilor își umpleau zilele cu desfrâu, în timp ce Ferron încă trăia la chemarea Înaltului Necromant. Ascultător ca un câine.

Ce a câștigat el din asta? Cu siguranță era prea inteligent ca să fie atât de lipsit de ambiție. Trebuia să joace un joc lung. Și dacă Helena ar putea măcar să deducă, asta i-ar oferi un avantaj, un mijloc de a-l manipula.

Sau poate că era doar vanitatea Helenei care îi distorsiona evaluările – avea nevoie ca răpitorul ei să fie viclean, pentru că cât de jalnică era ea, ca prizonieră a lui, dacă el nu era?

A deschis gura, vrând să insiste, dar s-a răzgândit.

A rânjit. „Mă analizezi din nou?”

Înainte să poată răspunde, clicul ascuțit al unor tocuri grăbite a răsunat pe hol. Helena s-a dat să dispară, dar Aurelia deja oprise colțul, cu o expresie nerăbdătoare până când l-a zărit pe Ferron.

Ochii i s-au îngustat instantaneu, buzele i s-au strâns în timp ce se ridica, privindu-i acuzator. Buclele care îi încadrau fața tremurau.

„Socializăm cu toții acum?”, a întrebat ea, cu o voce care semăna cu arsenic îndulcit.

— Doar făceam turul casei, spuse Ferron, arătând nepăsător prin holul mare, plin de portrete prăfuite și busturi ale unor bărbați care probabil fuseseră membri importanți ai familiei.

Buzele Aureliei și-au strâns buzele, devenind albe.

„Credeam că ai treabă azi. Ai spus că ai fost destul de plină după-amiaza când te-am rugat să treci pe la strângerea de fonduri.” Și-a dat din cap, buclele perfecte fluturându-i ca niște arcuri. „Și totuși” –

vorbea printre dinți încleștați – „iată-te, «făcând turul casei». Credeam că nu mai suntem datori Flăcării Eterne.”

Helena a rămas foarte nemișcată.

Ochii lui Ferron ridică rapid în sus pentru o clipă. „Înaltul Necromant a fost foarte clar că această misiune are prioritate față de orice altceva. Acestea sunt ordinele mele.”

Aurelia a scos un râs ascuțit, zdrobitor. „Dar tu ai ucis deja restul Flăcării Eterne, așa că de ce contează ea?”

„Îndeplinesc orice își dorește Înaltul Necromant”, spuse Ferron cu nerăbdarea cuiva care se certase deja de multe ori cu asta. „Dacă ar vrea agrafe făcute manual, aș face-o cu aceeași devotament.”

Nici măcar nu se mai uita la soția lui. Privirea lui trecu peste capul Aureliei, holbându-se la o oglindă care îi reflecta pe el și pe Helena.

„A, și asta ar trebui să explice de ce petreci atât de mult timp cu ea. Și când nu ești cu ea, sunt sclavii care o urmăresc.” Aurelia a râs batjocoritor. „Ca și cum altfel ar dispărea.” I-a aruncat o privire plină de ură Helenei. „Nu e nevoie să te prefaci că e ceva prețios. L-am întrebat pe Stroud, iar ea mi-a spus: Era un nimeni. Nimeni nu vine după ea, dar tu tot stai de colo-colo ca și cum ai aduna-o.”

Ferron a scos un râs sumbru și o sclipire i-a apărut în ochi când au căzut de la oglindă la Aurelia. Nesiguranța i-a străfulgerat fața, ca și cum ar fi fost luată prin surprindere de greutatea atenției lui.

„Am crezut că nu vrei să o vezi, Aurelia.” Felul în care a rostit numele soției sale a fost tulburător de intim.

Aurelia s-a înroșit, iar culoarea i s-a ridicat de pe gât și i-a pătat obrajii.

Ferron făcu un pas spre ea. „Dacă simți că o păstrez, că o țin doar pentru mine, poate ar trebui să te includ și pe tine. Ar putea lua cina cu noi. Aș putea s-o mut în aripa noastră a casei, s-o aduc când vizităm orașul. Poate ar fi trebuit s-o includem în fotografia aia de solstițiu pe care ai cumpărat-o.”

Aurelia devenea din ce în ce mai palidă.

„Lumea știe deja că e a mea”, spuse Ferron, cuvintele lui fiind sugestive, „dar dacă vrei, le pot reaminti. N-aș vrea să crezi că ascund ceva, draga mea.”

Aurelia tremura ca și cum ar fi fost pe punctul de a imploda.

„Nu-mi pasă *ce* faci cu ea, doar s-o ții departe de ochii mei!” S-a întors pe călcâie și a plecat furios.

Ferron se holbă după ea cu o privire iritată, apoi se întoarse și se încruntă spre Helena.

„O enervezi pe soția mea”, a spus el.

„Se pare că da”, spuse ea calm. „Dacă vrei să faci ceva în privința asta, ai putea să mă omori.”

A pufnit, amuzamentul luminându-i fața pentru o clipă.

„Tabletele alea chiar te fac rău.”

„Simt că pot respira din nou”, a spus ea, dorindu-și să poată simți acest calm fără să înghețe. „Ca și cum m-aș fi înecat atât de mult timp, încât am uitat cum e oxigenul.” Apoi s-a strâmbat. „Totuși, sevrajul lasă de dorit.”

„Ei bine, nu eu sunt cel de vină pentru asta.” Se întoarse să plece mai departe. „În plus, dacă nu te-aș lăsa pe jos vomitând, ai putea face greșeala să crezi că-mi pasă.”

Helena își înclină capul. „Da. Pari ciudat de îngrijorată că mă gândesc la așa ceva.”

Ferron înlemni o clipă, apoi se întoarse, cu un zâmbet crud pe față. „Prietenii tăi trebuie să fi avut o părere foarte proastă despre tine, dacă asta ți se pare că-ți pasă.”

Helena a fost atât de uluită de cuvintele lui, încât a *simțit* cum inima îi bate mai repede.

„Da, așa a fost”, a spus ea repede. „Bineînțeles că le păsa.”

Și-a înclinat capul. „Cine?”

A înghițit în sec. „Luc, Lila și…” Avea un nume pe vârful limbii, dar mintea ei părea să-l rătăcească până s-a concentrat. „Și S-Soren. Fratele geamăn al Lilei. Era… era și prietenul meu.”

Cum îl uitase pe Soren? Abia a avut timp să se întrebe. Ferron părea să aștepte mai multe nume.

„Ilva Holdfast, mătușa străbunică a lui Luc. Ea m-a susținut când mi s-a descoperit vivimanția. Și... și doamna Pace. Ea a condus spitalul."

Ferron părea să aștepte încă, iar acest lucru a tulburat-o atât de tare încât furia i-a izbucnit pentru o clipă.

„A avea un vivimancer ca parte a Flăcării Eterne nu era ceva cu care toată lumea să se simtă confortabil. Mai ales că eu eram…"
„Străin. A fost prea mult pentru unii oameni. Nu aveam același tip de relații ca alții. Dacă ar fi existat probleme, ar fi putut... ar fi putut să-l submineze pe Luc."

El a ridicat o sprânceană. „Ei bine, se pare că ai raționalizat totul foarte bine. Felicitări. Evident, până la urmă, a meritat."

A afișat un zâmbet nesincer și a plecat.

Helena a fost tentată să arunce după el un bust de marmură și să întrebe cine anume îi pasă de el. Propriul său tată voia să-l renege, soția lui nu-l suporta și nici măcar nu putea păstra personalul viu care să-i administreze casa.

Dacă n-ar fi fost drogată, ar fi făcut-o, dar era suficient de rațională ca să știe că nu avea rost, iar timpul ei era limitat.

Necrotralii au apărut și au dispărut ca niște fantome în timp ce ea și-a reluat explorarea. Când a terminat cu aripa de est, și-a luat pelerina și mănușile, hotărâtă să-și petreacă timpul rămas în clădirile anexe.

Cerul era neobișnuit de senin, de un albastru intens de iarnă. Soarele renăscut era un disc auriu palid, prea slab pentru a emana prea multă căldură, dar pentru a oferi o vedere reconfortantă.

Șopronul din grădină era încuiat. Următoarea clădire era o mică forjă de fier. Și ea încuiată. Deloc surprinzător. La fel și depozitele care o legau. A încercat grajdul, simțind ochii necrotralilor ațintiți asupra ei în timp ce testa ușile mari glisante și le găsea încuiate. A mai tras de ele de câteva ori, dorindu-și să cedeze.

Întotdeauna îi plăcuseră caii. Îi aminteau de măgarii din Etras, care se cuibăreau mereu în buzunarele oamenilor cu nasurile lor catifelate, căutând recompense.

Animalele erau rare pe insulele Paladiei. Orașul era atât de dens și cu mai multe niveluri, încât nu exista loc pentru ele decât ca animale de companie, iar animalele de companie nu fuseseră permise la Institut. Drumurile principale au devenit exclusiv pentru mașini și camioane, așa că caii erau aduși în oraș doar pentru evenimente ceremoniale și parade.

Luc avea cel mai chipeș destrier alb pe nume Cobalt, căruia îi plăceau morcovii, dar ura orașul, și era mereu dus înapoi la țară imediat ce trecea parada solstițiului de vară. Luc îi spusese că, dacă va vizita vreodată moșia lor de la țară, vor merge să călărească.

Helena a încercat o ușă mai mică a grajdului de după colț și a fost surprinsă când s-a deschis.

S-a strecurat înăuntru. Mirosul dulce de fân umplea aerul, și un alt parfum pe care nu-l putea identifica. A privit cu ochii mijiți în întuneric. Toate tarabele păreau goale; nu a auzit niciun tropăit sau pufnit.

Și-a plescăit limba și a auzit mișcări la capătul îndepărtat al grajdului. Sunetul a ceva foarte mare care se ridica.

A apăsat din nou pe buton și a auzit o respirație adâncă și gâfâită, dar nu putea vedea nimic.

— Bună, spuse ea ezitant, pășind puțin mai înăuntru.

Ușa din spatele ei s-a deschis larg. O lumină puternică a pătruns înăuntru.

Se aștepta la Ferron, dar cei doi necrotrali din Central se strecurau înăuntru.

Un mârâit – aproape un urlet – s-a rostogolit prin întuneric. Fiecare fir de păr de pe corpul Helenei s-a ridicat în cap.

S-a auzit sunetul unui lanț greu tras, un alt mârâit, mai furios decât primul, iar Helena a văzut ce se afla în umbră. O creatură enormă, neagră ca noaptea, s-a năpustit spre ei.

Era un lup.

Nu. Mai mare decât un lup. Era mai mare decât un corb destrier. Atât de imens încât părea să umple grajdul.

Grace spusese că Înaltul Reeve avea un monstru, dar Helena nu luase asta ad litteram.

Creatura era monstruoasă. Colți mai lungi decât degetele ei sclipeau în lumină. Vântul năvălea prin cameră. Mirosul de sânge i-a lovit fața în timp ce o gură plină de spume i-a ieșit din umbră, cu maxilarele pocnind.

Se auzi sunetul ascuțit al unui lanț care ajungea la capăt. Gheare înțepate de gheare se zbăteau pe podeaua de lemn în timp ce monstrul se repezea din nou.

Necrotralii au apucat-o pe Helena de păr și au târât-o înapoi în curte, aruncând-o pe pietriș.

Helena se ridică în picioare cu greu, inima încercând să bată de frică, dar fără să poată. Era uluită de ceea ce se întâmplase. Captivitatea ei era atât de rigid controlată, încât era surprinzător să se atingă de pericol.

Nu se putu abține să nu se întrebe dacă ușa grajdului descuiată era și vina Aureliei.

Creatura încă mârâia, apoi s-a auzit un urlet înfundat, ca o rafală, un sunet ca un vânt care gemea.

Și-a tras respirația și s-a uitat înapoi la necrothralli, care se poziționaseră amândoi în fața grajdului, privind-o cum creatura dinăuntru se liniștea.

S-a îndepărtat. Următoarea clădire era una mică, geometrică. Helena a încercat ușa, iar aceasta a făcut clic, deschizându-se spre interior. De îndată ce a văzut cei cinci pereți ai interiorului, a știut ce era. O slujbă de laudă.

A păşit înăuntru, lăsând ușa să se închidă în urma ei. Helena se luptase întotdeauna cu rigiditatea religiei nordice, dar acum, la sfârșitul tuturor lucrurilor, exista o amărăciune dulce într-un loc ca acesta.

Paladia fusese un șoc cultural pentru Helena în multe privințe. În Etras, zeii nu necesitau să fie crezuți în ei, la fel cum nu necesitau nici munții. Ei existau. O persoană îi găzduia cu respect și uneori făcea mici ofrande și rugăciuni cerând favoruri, dar zeii reprezentau fațete ale vieții pe Etras, nu scopul în sine.

Lucrurile stăteau altfel în Paladia. În timp ce se spunea că zeii antici cereau sânge pentru sacrificiile lor, Sol avea nevoie de viață însăși, trăită în slujba lui. Nordicii erau așteptați să-și dedice fiecare clipă sacrificiilor rituale, astfel încât, la moarte, sufletele lor să se poată înălța la ceruri. Totul se învârtea în jurul a ceea ce permitea sau nu permitea Sol.

Luc încercase totul pentru a câștiga favoarea pe care Sol o acordase strămoșilor săi. Posedase daruri alchimice, binecuvântat de soare ca toți ceilalți, dar nu primise niciodată miracolele de care se bucuraseră strămoșii săi, care le asiguraseră triumfurile în luptă și bogățiile domniei lor.

Luc ar fi renunțat la toate darurile sale pentru o singură minune, la orice pentru a pune capăt războiului, dar rugăciunile sale nu au fost niciodată ascultate, devotamentul său nu a fost niciodată recunoscut.

Întotdeauna se învinovățise pentru asta.

Dacă ar mai fi în viață, s-ar ruga chiar și acum, dar cuvintele ritualice i-au rămas în gât Helenei.

Fiecare perete era dedicat unuia dintre cei cinci zei ai Chintesenței. Soarele radiant, de neînvins, dătător de viață, se afla în centru, flancat de odihnă. Brazierul altarului, care ar fi trebuit să ardă neîncetat cu flacăra focului veșnic, era rece, iar fitilul său prăfuit și uscat.

Probabil că Ferronii își construiseră o slujbă religioasă pentru slujbele lor private și înmormântări, deoarece acesta era un obicei al claselor superioare – deși, având în vedere numărul de turle care decorau casa, se părea că familia fusese religioasă la un moment dat.

Paladienilor le plăcea să decoreze în seturi de câte cinci, chiar dacă venerațiile și sărbătorile lor erau în principal pentru Sol și Lumithia.

De-a lungul zidurilor erau zeci de pietre cu plăci care purtau nume și date. Având teren limitat, paladienii păstrau cenușa morților lor generații întregi, în loc să-i îngroape în cimitire, așa cum făceau unele țări.

În ciuda neglijenței vizibile, altarul nu era complet abandonat. O placă era mai strălucitoare decât restul, lustruită cu grijă. Era așezată sub altarul Lunii, zeița lunară mai mică.

ENID FERRON. ÎNTOTDEAUNA IUBITĂ. SOȚIE ȘI MAMĂ.

Pe baza datelor cerești, ea murise în timpul războiului, în 1785, la trei ani de la începutul domniei lui Luc. Trebuie să fi fost mama lui Ferron.

Helena studie inscripția, găsind-o ironică. Oricât de „iubită" ar fi fost Enid Ferron de soțul și fiul ei, acest lucru nu fusese suficient pentru a i se acorda nemurirea de care se bucurau.

Pe de altă parte, breslele fuseseră întotdeauna intens patriarhale.

În mod ironic, singurul lucru pe care breslele îl considerau insuficient tradițional în cadrul Institutului erau femeile. Fetele fuseseră binevenite să studieze la Institut timp de decenii. În școală existau lectori, instructori și membri ai consiliului de administrație. Cu binecuvântarea Principatului Apollo, Lila Bayard se antrenase încă din copilărie pentru a deveni paladin primar.

Breslele, în ciuda tuturor discuțiilor lor despre progres și egalitate și libertate față de tradiționalismul rigid, aveau idei foarte specifice despre cine merita exact acea egalitate și libertate.

O opinie negativă asupra femeilor era des întâlnită în Nord, în special în rândul celor credincioși. Înainte de presiunea exercitată de Principat, credința considera femeile ca fiind categoric inferioare și, chiar și după distanțarea oficială, această credință a rămas omniprezentă.

Fusese văzut ca un fapt al naturii. Bărbații erau de origine Soarelui, activi, calzi și uscați, plini de vitalitate și sursa sămânței

vieții. Femeile, rezultă, erau o formă umană inferioară. Ude și reci, legate pasiv de ciclul lunar al Lunii, luna mai mică. În timp ce corpurile lor erau vasele necesare pentru naștere, sângele lor era sursa tuturor defectelor. Atât vivimanția, cât și necromanția erau considerate o corupere a rezonanței cauzată de un „pântece otrăvit”.

De aici și obsesia îndelungată de a crea homunculi chiar și în rândul Credinței, pentru a șterge influența defectuoasă a femeilor asupra umanității.

Totuși, nu toate femeile erau condamnate la o pasivitate rece. Pentru a evita o astfel de categorizare, o fată se putea dedica cultului Lumithiei, zeița războiului și a alchimiei, care se născuse din inima lui Sol. Femeile asociate cu Lumithia nu erau așteptate să fie tradiționale; puteau fi alchimiste, chirurgi, paladini, orice.

Dar exista un preț. Dacă voiau să se căsătorească sau să aibă copii, trebuiau să renunțe la tot. Lumithia era o zeiță virgină. Mamele și femeile căsătorite nu erau binevenite la altarul ei.

Când Helena a terminat explorarea, a rămas afară, în ciuda frigului, privind soarele de iarnă cum se ascunde în spatele munților. Stelele au apărut pe cerul nopții, strălucind pentru scurt timp înainte ca lunile să răsară. Luna prima, un sfert de lună deformat la orizontul îndepărtat, cu lumina ei blândă, inaugurând un amurg blând.

Apoi Lumithia s-a ridicat. Era o semilună în descreștere, dar totuși mai mult decât dublul dimensiunii Lunii și atât de strălucitoare încât durea să o privești direct. S-a înălțat pe cer ca un soare alb, constelațiile dispărând în spatele luminii ei până când doar planetele și câteva stele au rămas vizibile în abisul negru al cerului. Sclipea fin ca praful de diamant.

CAPITOLUL 12

ELENA A DESCHIS UȘA, O BUCĂȚĂ DE cristalul strâns într-o mână și a găsit-o pe Lila stând pe podea, ghemuită ca un copil care încearcă să nu fie găsit. Nu mai era în armură. Avea ochii înconjurați de roșu, părul lung și palid era tuns scurt, iar când s-a întors să se uite la Helena, i-a adus în vedere partea dreaptă a feței.

O cicatrice usturătoare i-a străpuns fața și gâtul.

„Lila. Lila, ce s-a întâmplat? Ce s-a întâmplat?"

Lila s-a uitat la Helena fără să răspundă mult timp.

„Am făcut o greșeală", spuse Lila în cele din urmă, cu o voce abia șoptită, „Am făcut o mare greșeală."

„E... e în regulă. Sunt sigur că va fi bine. Orice ai fi făcut... sunt sigur că nu poate fi chiar atât de rău."

— Nu, spuse Lila clătinând din cap. I-am mințit pe toți…

Helena s-a trezit brusc, tresărind când visul a fost întrerupt.

Sevrajul din cauza tabletei a lovit-o ca un zid de cărămidă, iar ea s-a prăbușit din nou, copleșită de emoții. Chiar și respirația o durea.

A încercat să ignore asta, să se concentreze asupra amintirii.

Ce voia Lila să spună? Și ce se întâmplase cu ea? Rana părea recentă, cicatricea amintind de cea de pe pieptul Helenei, nu s-a folosit vivimanție.

Helena nu-și putea imagina de ce. Lila nu era genul de persoană care refuzase vreodată vindecarea. Ca paladin principal al lui Luc, exista o presiune enormă asupra ei să-l țină în siguranță, să demonstreze că își merita rangul.

Deseori se enerva brusc când nu i se permitea să se recupereze atât de repede pe cât își dorea, ignorând avertismentele Helenei despre echilibrul lucrurilor, că vindecarea avea un impact mult mai mare asupra corpului decât recuperarea naturală; prea multă și ar

putea să o omoare. Că exista un preț care trebuia plătit, cumva, de către cineva.

Lilei nu i-a păsat niciodată de toate astea. Protejarea lui Luc era tot ce conta pentru ea.

MUNTE A ACOPERIT DOMICILIUL câteva zile mai târziu, izolându-l pe Spirefell de restul lumii, iar viața a căzut într-o rutină monotonă până la a treia sesiune de transfer.

Încă o dată, conștiința Helenei a fost zdrobită până la pragul uitării, până în acel moment de singularitate în care Ferron și-a împletit mintea cu a ei.

De data aceasta, l-a simțit clipind și ochii ei s-au închis. Era manipulată nu fizic, ci prin peisajul mental pe care îl împărtășea acum. Putea simți cum mintea lui se orientează în cadrul tiparelor minții ei, cum conștiința lui încerca să o influențeze.

Cu prezența lui, ea putea în sfârșit să simtă forma stranie a gândurilor ei, modurile nefirești în care deviau.

O mare parte din ea era formată din canale de evitare netede și fără întreruperi, care refuzau să devieze de la cursul lor, dar exista o falie, ca și cum o parte ar fi fost construită separat.

A *simțit că* Ferron a observat-o și, înainte ca el să poată împinge spre ea, a reacționat.

Un val autodistructiv de disperare a explodat din interiorul ei, ca o bombă care i-ar exploda în cap.

Ferron a dispărut. Totul a dispărut.

Când și-a recăpătat cunoștința, abia își putea forma gânduri. Vibrațiile propriei respirații o dureau ca limba unui bici care îi bântuia mintea.

Nu avea febră deosebită, dar nici starea ei nu s-a mai îmbunătățit după câteva zile.

În visele ei, oamenii se înghesuiau în jurul ei. Zeci. De fiecare dată când dormea, o trăgeau sub apă și o înecau. Mâini fără sânge o

agățau. Apa înghețată îi umplea plămânii. Brațele și picioarele îi erau răsucite și zdrențuite. Unghii ciobite îi zgâriau pielea. Degete agățate în gură, trăgându-i maxilarul până când acesta se desprindea. Unghii înfigându-se în globii oculari, și ea nu murea niciodată.

Ea pur și simplu se îneca încontinuu.

Se trezea, sufocându-se și înecându-se, în timp ce corpul ei încerca să elimine apa fantomă din plămâni. Nu-și putea face gura să funcționeze. Vedea îi era inversată.

A recunoscut vocea specialistului în mintea bâlbâită, care spunea lucruri despre complexitatea minții și neînțelegerea deplină, despre starea Helenei fără precedent și despre faptul că nu mai era prea mult de făcut decât să aștepte și să vadă ce se va întâmpla.

Când în sfârșit a început să-și revină, a simțit ca și cum o parte din ea murise.

Intruziunea lui Ferron era inevitabilă, progresând puțin mai mult cu fiecare lună, fisurile din mintea ei lărgindu-se pentru a-l găzdui. Nu avea nici puterea, nici voința să continue să reziste.

Războiul era pierdut. Suferința ei nu avea să aducă pe nimeni înapoi, la fel cum nici cea a lui Luc nu i-a salvat.

Când nu a mai fost imobilizată la pat, a înfruntat frigul și a ieșit la grajduri. Ușa laterală era descuiată și a intrat repede înainte ca sclavii să o poată opri.

Era goală. Moartea îi aluneca din nou dintre degete.

Iarna se adâncea, cufundându-se într-un frig apăsător care se târa în cotloanele casei, fierul comportându-se ca niște vene, aducând gerul de la mijlocul iernii în fiecare hol și cameră interioară, lăsând casa înghețată, indiferent cât de mult șuierau caloriferele.

Ferronii au fugit în oraș, lăsând-o în urmă pe Helena. În absența lor, Mesele au fost îmbunătățite prin lipsa resturilor de masă, iar pâinea era mai puțin veche, deși includerea proteinelor era mai rară.

Timp de câteva săptămâni, ziarele au devenit singura ei privire asupra lumii de dincolo. Programul de repopulare, care inițial fusese tratat ca o necesitate economică, a fost treptat reformulat ca noua

frontieră științifică. Noua Paladia își va făuri propriul viitor; repertoriile alchimice nu vor mai fi lăsate la voia întâmplării. Părțile care aparțin programului urmau să fie selectate pe baza intensității și varietății rezonanței. Se făceau teste pentru a descoperi combinațiile ideale.

Familiile breslelor, conform editorialelor, aveau ideile corecte despre căsătoria în rezonanță. Fără interferențele și noțiunile inverse ale superstițioșilor, ar exista o nouă ordine mondială. Abilitățile bazate pe rezonanță ar atinge culmi nemaivăzute până atunci.

Terminologia științifică și utilizarea excesivă a unor cuvinte precum *„geniu”* și *„innovator”* au încercat să prezinte programul ca și cum ar fi fost un pas evident. Nu au existat niciodată explicații despre unde vor merge aceste active, cine le va strânge sau că ar fi oameni, ci doar că vor exista și vor fi resurse valoroase din punct de vedere industrial și economic.

Noua Paladia semăna mai mult cu o fabrică decât cu un oraș, menită să producă exact varietatea de alchimiști pe care breslele o doreau.

Paginile mondene, de care Helena manifestase doar un interes trecător, au devenit treptat secțiunile pe care le citea cu cea mai mare aviditate, pe măsură ce observa un tipar. De-a lungul câtorva săptămâni, câteva nume familiare au dispărut. Societatea breslelor paladiene avea doar un număr limitat de membri vizibili, ceea ce a făcut ca dispariţiile lor bruște să fie vizibile, mai ales când paginile de obicei pline de bârfe erau reticente în a specula despre locul unde se aflau.

Helena nu se putu abține să nu se întrebe dacă nu cumva era un semn al unei insurecții tot mai mari. Poate că fisurile Noii Paladii începeau în sfârșit să se vadă.

A început să se viseze stând în fața lui Ilva Holdfast, cu Crowther lângă ea. Ochii ei se plimbau între expresia încordată a Ilvei și privirea evaluatoare a lui Crowther.

Simțea că așteptau să spună ceva, dar se trezea întotdeauna înainte să răspundă.

Întrucât Helena a fost lăsată de capul ei, Spirefell a devenit domeniul ei. Odată cu plecarea Aureliei, a petrecut puțin timp în camera ei, obișnuită să ignore orbita constantă a necrothrallilor în jurul ei. A evitat camerele mari și spațiile cu umbre adânci, iar obiceiul de a deschide ușile și de a ridica lucrurile cu grijă, pentru a nu agita cătușele, a devenit o formă înrădăcinată.

Familiaritatea ei a fost norocoasă, pentru că atunci când Aurelia s-a întors din oraș, Helena știa fiecare nișă ascunsă și fiecare coridor al servitorilor în care să se ascundă.

Aurelia nu venise singură. Adusese un tovarăș, același bărbat cu umeri lați pe care Helena îl zărise în timpul petrecerii solstițiului. Prima dată când Helena le-a întâlnit împreună, Aurelia era complet goală, întinsă pe o pătură din piele de urs, chicotind sub corpul iubitului ei. Ferron era încă în oraș și păreau să profite din plin de absența lui.

A trecut mai mult de o săptămână până când Helena i-a văzut în sfârșit pe amândoi complet îmbrăcați. În spatele casei se întindea un enorm labirint de gard viu. Helena își petrecea uneori timpul încercând să se orienteze prin el cu privirea. Era aproape de centru când Aurelia a ieșit din labirint, însoțită de tovarășa ei îndeaproape în urma ei.

Aurelia vorbea cu însuflețire, era prima dată când Helena o vedea fericită, în timp ce tovarășa ei părea absorbită de casă, privind în sus și aruncând-o Helenei o privire clară la fața lui.

Lancaster.

Helena s-a făcut instantaneu nevăzută.

Lancaster era iubitul Aureliei? Aceeași persoană care tocmai îi găsise camera în timpul petrecerii.

Nu putea fi o coincidență.

Ar putea el—

Helenei îi era teamă să permită existența în mintea ei chiar și a posibilității ca Ferron să se întoarcă și să descopere, dar nu se putea abține să nu se întrebe.

Ar putea fi Lancaster spion? Dacă era din Rezistență și acesta era motivul pentru care o căutase pe Helena? Asta încercase să-i comunice?

Era oare o parte din memoria ei ascunsă? Trebuie să fie. Asta ar explica surpriza lui când ea nu l-a recunoscut.

S-a întors la fereastră, dar el și Aurelia plecaseră mai departe.

Helena a început să-l urmărească pe Lancaster, fiind din ce în ce mai convinsă că acesta avea motive ascunse în vizita sa. Încerca adesea să se strecoare departe de Aurelia, cu ochii și atenția mereu rătăcind.

Helena a cântărit riscul de a-l aborda. Dacă suspiciunile ei erau corecte, era vital să scape înainte ca Ferron să se întoarcă. Dacă acționa prematur, i-ar putea condamna pe amândoi.

Mai bine suspiciuni neconfirmate decât orice lucru concret pe care Ferron să-l descopere.

A fost recunoscătoare pentru alegerea făcută când Ferron s-a întors fără avertisment.

Părea obosit. Îl învăluia o senzație de epuizare, dar deveni ager și concentrat odată ce o pusese pe Helena în vizorul lui.

„Stroud va fi aici mâine", a spus el în cele din urmă. „E îngrijorată de starea ta fizică."

Helena se înțepeni. „Am mers pe jos. Nu a fost nimic diferit."

„Va sosi după prânz", a fost tot ce a spus înainte de a pleca. „Asigură-te că ești în camera ta."

Stroud sosi fără Mandl și o puse pe Helena să se dezbrace până la lenjerie și să stea tremurând în fața ei. Stroud o înconjură, degetele plimbându-se peste umerii Helenei, rezonanța pătrunzând în pielea ei.

„Nu te hrănesc?” întrebă în cele din urmă Stroud, sugându-și dinții în timp ce se opri, strângând-o pe Helena de braț și apoi apăsând două degete pe stomacul ei. „Dai semne de malnutriție. Ce mănânci?”

Pielea Helenei o durea de frig, aerul îi pătrundea direct în oase. „Resturi de la K-bucătărie”, a spus ea, tremurând.

„Ce?” Stroud se dădu înapoi, privind-o pe Helena din cap până în picioare. „Descrie exact ce ai mâncat.”

Helena a înghițit în sec, încercând să se concentreze. „Ăăă. E totul fiert la un loc, niște cereale, coji de legume, miezuri și uneori resturi de carne. Când sunt aici, cred că și ce a mai rămas în farfurii e pus. Dar nu au fost puse, așa că n-a fost prea multă carne în ultima vreme.”

„Asta le dăm noi sclavilor. De ce mâncați asta?”

Helena a clipit la auzul acestei revelații. Avea sens, dar îi era prea frig ca să-și adune emoțiile la auzul veștii. „Pentru că sunt prizonieră. Nu cred că au considerat necesar să mă hrănească bine.”

„Ești” – făcu o pauză, ca și cum s-ar fi gândit cum să o numească pe Helena – „un atu. Ferronii ar trebui să te hrănească cum trebuie. Asta nu e nici pe departe suficient, nu-i de mirare că ai fost atât de bolnăvicioasă.” Expresia lui Stroud deveni furioasă. Se întoarse și se duse la ușă. Una dintre servitoarele necrothrall o aștepta afară.

„Îl vreau pe Înaltul Prefet. Aici. În persoană. Acum.”

Ferron intră câteva minute mai târziu, încruntat, abia aruncând o privire spre Helena, care încă tremura în lenjerie intimă. — M-ai *chemat* ?

„Există vreun motiv pentru care o înfometezi?” a spus Stroud, degetele ei tari înfigându-se în brațul Helenei, ridicându-l și întorcând-o. „Uită-te la ea. Te plângi de febra ei în timp ce o hrănești cu puțin mai mult decât cu resturi de bucătărie.”

În sfârșit, Ferron s-a uitat cum se cuvine la Helena. „Poftim?”

„Nu e o necrothrall”, spuse Stroud tăios. „Are nevoie de mâncare adevărată. Nu te poți aștepta să suporte transferul dacă o înfometezi.”

Ferron nu a spus nimic, dar Helena ar fi putut jura că pălise cumva. „Am presupus că mâncase la fel ca Aurelia și cu mine.” Își încleștă degetele. „Aurelia s-a ocupat întotdeauna de meniu. Voi face cercetări.”

„Vreau să mănânce mese complete. Cât vrea, cu bucăți adecvate de carne și legume. Și terci sau ciorbe între mese, până când va fi sănătoasă.”

Ferron dădu din cap strâns. „Va fi hrănită cum trebuie. Mă voi asigura eu de asta.”

— Mulțumesc, Înalt Prefet. Ai grijă să o facă. Stroud s-a întors către Helena.

Ferron nu se mișcă, continuând să se uite la Helena până când Stroud îl privi peste umărul ei. „Poate te duci să vezi dacă va fi o cină adevărată în seara asta.”

A clipit, a dat scurt din cap și a plecat.

— Întinde-te, spuse Stroud imediat ce ușa se închise. Vreau să examinez lucrurile mai îndeaproape.

Helenei îi era atât de frig, încât era recunoscătoare că se urcă în pat. Chiar și degetele reci ale lui Stroud îi erau calde în timp ce îi evalua membrele și apoi urca spre abdomen, apăsând cu podul palmei, pipăind organele.

Helena nu considerase malnutriția ca pe ceva ce i se întâmpla. Hrana fusese adesea insuficientă în timpul războiului, iar cei care luptau erau prioritari; aveau nevoie de hrană constantă și de înaltă calitate. Necombatanții se descurcau cu ce mai rămăsese.

După ce Rezistența a pierdut porturile, au existat lipsuri din aproape orice.

Rezonanța lui Stroud i-a făcut stomacul să se întoarcă. Helena s-a înecat și a încercat să se ridice.

„Nimic din toate astea. Stai nemișcată.”

Înainte să poată protesta, degetele lui Stroud se înfipseseră deja la baza craniului ei, iar Helena și-a dat ochii peste cap, înghițită de inconștiență.

CÂND ELENA S-A TREZIT, STROUD DISPĂRUSE . SE SIMȚEA GROAZNIC , cu o senzație puternică de dezorientare în tot corpul, vederea i se înceţoşa şi avea o vânătaie ascuţită şi dureroasă lângă şoldul stâng, ca şi cum ar fi fost înţepată cu un ac. Helena a frecat-o, încercând să se gândească ce fel de injecţii ar putea fi necesare pentru a trata malnutriţia, dar mintea îi era prea înceţoşată pentru a avea prea multă coerenţă.

În noaptea aceea, s-a auzit o bătaie în uşă, iar servitoarea a adus o tavă cu o masă completă. Carne în sos de vin roşu, două feluri diferite de legume, unul cu brânză, şi felii groase de pâine moale şi pufoasă, întinse generos cu unt pe fiecare, şi chiar şi o pară fiartă la desert.

Helena s-a îndopat, deşi ştia că s-ar putea să se îmbolnăvească. Murea de foame.

Încă mânca când a intrat Ferron, stând deasupra ei ca să-şi inspecteze masa.

„Se pare că sunt obligat să mă ocup personal de toate”, spuse el încruntat în timp ce făcea un pas înapoi. „Ai fi putut să menţionezi.”

„Dacă aş începe să mă plâng, nu aş aduce aminte de mâncare”, a spus ea, trăgând lingura pe marginea perei şi mâncând-o în muşcături mici şi savuroase, refuzând să se lase grăbită de el.

Şi-a înclinat capul, cu o expresie încă iritată, şi s-a dus la fereastra mai apropiată. Helena a luat muşcături în mod deliberat, mai încet, mestecând din belşug.

Când în sfârşit termină de mâncat, se gândi că o să bea un pahar. Voia să se ghemuiască şi să doarmă, dar Ferron dădu din cap ostentativ spre capul ei. Oftă şi se aşeză pe marginea patului, urând cât de rutină devenise totul. Chiar şi visele ei păreau rutină.

Continua să viseze la Ilva şi Crowther. Şi la Lila plângând. Amintirile păreau să o bântuie iar şi iar.

Și Ferron părea să le găsească interesante. Le-a privit de mai multe ori înainte de a trece la timpul petrecut spionându-l pe Lancaster, întrebându-se dacă el ar putea fi acolo ca să o salveze.

Și-a retras mâna.

Când i-a revenit vederea, s-a trezit întinsă pe spate în pat, cu fața lui chiar deasupra ei.

„Lancaster va fi în curând unul dintre Nemuritori”, a spus el. „Ca o recunoaștere târzie a serviciilor sale *excepționale* din timpul războiului.”

Era ceva disprețuitor în felul în care o spusese, dar dacă voia să o arunce pe Helena în disperare, eșuase. Dacă Lancaster nu era încă unul dintre Nemuritori, asta făcea și mai probabil să fie un spion al Rezistenței. Trebuia să pară de încredere ca să se apropie atât de mult de Helena fără să stârnească suspiciuni.

„Ești unul dintre ei?”, a întrebat ea. Presupusese asta mult timp, dar începuse să se întrebe dacă nu cumva el ar putea fi cu totul altceva.

A zâmbit încet. „Ce crezi?”

Ea clătină din cap, nesigură.

Rânjetul i-a dispărut, dar el a continuat să se uite la ea, iar ochii lui s-au întunecat mai tare decât îi văzuse ea vreodată.

Și-a dat seama atunci că stătea întinsă pe un pat sub el. Simți o căldură puternică și o furnică pe șira spinării în timp ce se ridica repede și își încrucișa brațele.

Făcu un pas înapoi și se îndreptă. „Dacă ai vreo speranță legată de Lancaster, ar trebui să o lași să moară.”

Lila ERA AȘEZATĂ PE marginea patului Helenei, cu sprâncenele încruntate, studiind-o. Nicio cicatrice pe față.

„Ești…" Lila și-a întors privirea și părea să-și aleagă cuvintele cu grijă. „Nu mai ești bine? De aceea ai vorbit și de aceea sunt toți stagiarii acum?"

Helena s-a uitat insistent la Lila, dar Lila își desfacea cataramele și nu i-a susținut privirea.

„Nu. Sunt bine. Stagiarii sunt pentru că Matias speră să scape de mine."

„O, bine. Adică, nu bine, dar are sens", a spus Lila și și-a dres glasul. „Atunci înțeleg de ce nu ești încântată de ele."

Helena și-a forțat un râs.

„Știi, poți vorbi despre… orice cu mine, dacă vrei." Lila s-a uitat la ea.

„Nu." Helena clătină din cap. „Nu trebuie să vorbesc. Nu are... nu are rost să vorbesc și, așa cum mi s-a reamintit acum public, nu sunt o luptătoare. Nu știu nimic despre ce este de fapt războiul. Deci... ce ar trebui să spun?"

Proteza de picior a Lilei a făcut un clic când s-a mișcat, apoi a spus: „Cred că spitalul e mai rău decât câmpul de luptă."

Helena a înțepenit complet.

„Mi-am dat seama când am fost acolo pentru picior." Privirea Lilei era îndepărtată, sprâncenele încruntate. „În față... totul e atât de concentrat, știi. Regulile sunt simple. Câteodată câștigăm. Câteodată pierdem. Uneori ești lovit. Ripostezi. Ai zile să te recuperezi dacă e rău. Dar..." S-a uitat în jos, atingând absent degetele locul unde proteza ei era îmbinată cu coapsa. „...în spital, fiecare bătălie pare a fi pierdută. Nu-mi pot imagina cum e." S-a uitat la Helena. „Tot ce vezi acolo e ce e mai rău."

Helena nu a spus nimic.

Lila oftă și desfăcu mai multe bucăți din armura ei, lăsându-le peste tot pe patul Helenei. „Când Soren mi-a spus ce ai spus... nu sunt de acord, dar înțeleg."

Lila a împins-o cu cotul și s-a ridicat. „Chiar dacă stagiarii sunt doar din cauza amestecului lui Matias, mă bucur că primești mai mult timp liber. Cred că aveai nevoie de asta - de puțină pauză de la toate astea.”

ELENA A PETRECUT ZILE ÎNTREGI RETRAGÂND conversația. Îi era dor enorm să aibă oameni cu care să vorbească, cărora le păsa de ceea ce spunea.

Avusese stagiari?

Își amintea că Stroud menționase că existau și alți vindecători precum Elain Boyle, dar Helena presupusese că veniseră de altundeva.

Nu și-l putea imagina pe Șoimanul Matias aprobând adăugarea mai multor vindecători.

Ilva Holdfast muncise din greu pentru a face vivimanția Helenei acceptabilă pentru Rezistență. Declarase că era voința zeilor ca Flacăra Eternă să aibă un vivimant în rândurile sale și că Helena se născuse, se găsise și se adusese în Paladia destinată să devină vindecătoare, astfel încât, dacă Luc era doborât în luptă, vivimanția să-l poată salva; o rezonanță a corupției purificată de voința lui Sol.

Helena a trebuit să părăsească orașul și să meargă în munți pentru a se instrui cu un călugăr ascet. Matias fusese pe atunci un Shrike, locuind într-o colibă lângă moșia Holdfast, acționând ca un consilier spiritual pentru familie.

Îi antipatizaseră vindecătorii din principiu și o urăse pe Helena din momentul în care o văzuse.

Nimic la ea nu se potrivea cu ceea ce considera el potrivit pentru un vindecător. El fusese mai degrabă un obstacol decât un profesor,

dar Helena era încăpățânată și suficient de familiarizată cu medicina pentru a-și gestiona singură pregătirea. Era hotărâtă să devină vindecătoare, fie că el își dorea sau nu.

Când Ilva a început să ceară ca Helena să fie trimisă înapoi în oraș pentru că Luc plecase pe front, Matias a încercat să reziste, negând potrivirea Helenei până când Ilva practic l-a mituit cu oferta ca Luc să-l facă Șoim, un rang religios suficient de înalt pentru a se alătura Consiliului, și chiar și atunci a fost de acord doar cu condiția ca, dacă Helena urma să fie vindecătoarea Flăcării Eterne, atunci să-i vindece pe toți cei care serveau cauza sacră a lui Sol.

La urma urmei, Principatul nu era deasupra celorlalți, ci primul dintre egali.

Ce l-ar face pe Matias să aprobe stagiarii?

Helena nu se putu abține să nu se gândească cu nostalgie la Lila.

Când Helena s-a întors ca vindecătoare, nu fusese recomandabil să pară prea apropiată de Luc. O prietenie din copilărie era foarte bună, dar cineva ca Helena nu putea părea că are o influență nejustificată asupra unei figuri precum Principatul.

Supraviețuirea Paladiei depindea de credința neclintită a Rezistenței în Luc. Dacă judecata sa ar fi fost pusă la îndoială, tot Paladia ar fi suferit consecințele. Trebuiau făcute anumite sacrificii.

Lila, în rolul de paladin principal al lui Luc, fusese cea mai apropiată de Luc pe care Helenei i-a fost permis să o fie după aceea. Lila fusese principală...

Helena a clipit.

Exista un paladin secundar. Soren. Fratele geamăn al Lilei. Unde era Soren?

Capul Helenei pulsa puternic.

De ce l-ar uita pe Soren? El—

O față i-a clipit pentru scurt timp în memorie. Mintea Helenei a deviat violent, ca și cum s-ar fi retras. Nu. A încercat să se concentreze.

Soren. Îți amintești de Soren. Ce s-a întâmplat cu el?

Pielea i s-a înfiorat, o durere îngrozitoare i-a străbătut tot corpul, plămânii i s-au blocat ca și cum ar fi avut apă în ei, iar vederea i s-a înroșit violent.

Când mintea i s-a limpezit, tâmplele îi pulsau.

La ce se gândea ea?

Ceva despre... Lila?

CAPITOLUL 13

STRĂLUCIREA NEPOTRIVITĂ A ARGINTULUI i - a atras atenția Helenei în timp ce trecea pe lângă marginea exterioară a holului principal. În partea îndepărtată a camerei, a zărit o ușă lăsată întredeschisă – o ușă despre care știa că era mereu încuiată.

S-a prefăcut că nu observă, îndreptându-se încet spre ea. Prea conștientă de ochii de pretutindeni.

Sufrageria era bine luminată și în curs de amenajare pentru o cină. Farfurii și tacâmuri fuseseră toate așezate pentru a fi alese.

Helena și-a acordat doar o clipă să respire adânc înainte de a se strecura pe ușă.

Știa că e mai bine să nu o încuie, știind că asta ar atrage fiecare necrothrall ca o momeală.

În schimb, a mers calm, explorând așa cum făcea întotdeauna, îndreptându-se spre vitrina mare plină cu sfeșnice și epergne-uri complicate din argint, fără să-și permită să se uite prea atent la lăzile cu tacâmuri expuse.

Când era ascunsă în spatele unui aranjament floral mare, dreapta ei Mâna i-a țâșnit, apucând un cuțit de masă frumos ascuțit cu o mișcare lină. Mâna i-a coborât din nou, ascunzând cuțitul printre fuste în timp ce continua să meargă.

Inima a început să-i bată puternic în piept.

Toate aceste luni și, în sfârșit, reușise să pună mâna pe o armă.

Una dintre servitoare era chiar în spatele ei. Helena știa că era mai bine să nu atace un necrothrall decât dacă era sigură că îi putea tăia capul complet. Era mai bine să strecoare cuțitul înapoi în camera ei.

Și apoi ce? Tâmplele îi pulsau.

Ar trebui să se sinucidă? Cu o lună înainte, răspunsul ar fi fost evident, dar posibilitatea salvării o trăgea. Vocea insistentă a lui Luc o bântuia, implorând-o să trăiască.

Poate că nu trebuia decât să mai aștepte puțin.

Nu. Gata cu aşteptarea.

A strâns cuţitul, simţindu-i greutatea în palmă până când aproape că i s-a întors încheietura mâinii.

Dacă ar intra în baie şi s-ar ascunde între uşă şi chiuvetă, ar avea suficient timp să-şi taie venele şi gâtul înainte să ajungă cineva la ea.

Ar fi avut nevoie doar de un minut, suficient timp cât să piardă cât mai mult sânge posibil înainte de a avea loc vreo intervenţie, ceea ce nu ar fi fost prea greu, deoarece Paladia, în ciuda progreselor sale medicale ştiinţifice, era superstiţios îngrozită de transfuziile de sânge sau de orice altceva care implica corpurile sau fluidele altora. Credeau că le-ar contamina rezonanţa.

Un vivimant putea forţa regenerarea sângelui, dar cu o pierdere suficientă de sânge, energia şi materialele pentru sânge nou şi-ar pune amprenta asupra vieţii. Stroud ar putea fi suficient de priceput pentru a evita acest lucru, dar cineva ca Ferron nu ar fi.

Dacă şi-ar fi secţionat arterele carotide, chiar dacă ar fi reuşit să o ţină în viaţă, creierul ei nu ar fi fost utilizabil.

Camera ameninţa să se clatine, dar ea şi-a adunat curajul. A continuat să se mişte alene, oprindu-se să se prefacă că studiază farfuriile de argint expuse. Erau piese frumoase, complicate, realizate cu linii elegante, organice, un contrast puternic cu fierul masiv.

Majordomul a intrat în cameră, făcând un gest spre uşă.

Helena se întoarse şi ieşi, având grijă să nu vadă cuţitul, mişcându-se doar puţin mai repede decât de obicei când uşa din faţă se deschise şi Ferron intră, urmat de Atreus, a cărui dispoziţie îi înrăutăţise faţa subţire lui Crowther.

Ferron făcu o pauză, ochii lui stranii se aşezară instantaneu asupra Helenei, privirea i se îndreptă rapid spre uşile deschise ale sufrageriei.

— Nu mi-am dat seama că ţi-ai lăsat prizoniera să aibă frâu liber în casă, spuse Atreus, privind-o cu dezgust.

Ferron ridică o mână pentru a tăcea, concentrarea sa fiind asupra Helenei, o intensitate prădătoare luminându-i ochii.

Instinctele îi strigau să fugă, dar nu voia să afle cât de repede putea să o atace cu casa; cușca de gratii de fier din hol ar fi putut-o urmări cu ușurință.

Cel mai bine e să eviți suspiciunile.

S-a forțat să se oprească și să le înfrunte, îngropându-și mâna în fustă.

Ferron se îndreptă spre ea. Privirea lui părea să o catalogheze, ca și cum ar fi avut o listă de verificare pe care o revizuia. Își scoase alene mănușile și le băgă în buzunar.

A făcut un pas înapoi involuntar, iar mânerul cuțitului i se înfigea în palmă.

„Nu te văd des în partea asta a casei." Vocea lui era nepăsătoare. „Ai fost prima dată în sufragerie?"

I s-a uscat gura. „Mă… priveam la flori."

A aruncat din nou o privire spre sufragerie, mijindu-și ochii. „Ai fost, acum?"

Ea a folosit distragerea lui ca să-și ajusteze strânsoarea pe cuțit. „Da. Îmi plac... florile."

O simți o căldură năvălind pe gât, iar un gol rece i se formează în stomac.

„Hai să vedem, atunci." Ochii lui erau ațintiți asupra mâinii ei, ascunsă printre fuste.

Inima Helenei a tresărit ca o piatră în timp ce încerca să nu reacționeze, să pară inocentă.

„Ce-ai luat?" El i-a întins mâna.

Putea încerca să mintă. El n-ar crede-o. Putea încerca să fugă. El ar prinde-o.

Ar putea încerca să-l omoare.

Da. Ar face asta.

Și-a mărit ochii, iar maxilarul i s-a încleștat de surpriză. Gura lui s-a arcuit într-un rânjet slab.

Ea s-a aruncat.

Avea un antrenament minim în alchimie de luptă, dar corpul ei se mișca instinctiv. Lama a sfâșiat aerul în timp ce se arunca asupra lui.

Ferron se eschivă, așa cum știa că o va face. O eschivă defensivă perfectă, de bază.

Ea a dat drumul cuțitului, trimițându-l învârtindu-se prin aer.

Rezonanța ar fi ușurat lucrurile, dar se putea descurca și fără.

A prins mânerul în mâna stângă, ignorând durerea care i-a străpuns brațul. Cu rezonanță ar fi transmutat lungimea, dar i-a luat o fracțiune de secundă în plus să-i izbească lama în piept, direct în inimă.

Durerea i-a explodat prin încheietură. Își aruncase toată greutatea în lovitură, dar ar fi putut înțepa granitul; lama abia îl străpunsese.

Ferron a gâfâit încet, ca și cum ea i-ar fi tăiat respirația, prinzând-o de umeri în timp ce el se apleca. Ea și-a folosit ambele mâini și a împins mai tare când ceva din interiorul încheieturii ei stângi s-a rupt, încercând să-i străpungă lama prin inimă.

Ferron a râs, cu buzele suficient de aproape de gâtul ei încât respirația i-a curs pe șira spinării.

„Și eu care am crezut că vei folosi otravă”, a spus el cu o voce batjocoritoare.

Furia s-a aprins în ea. S-a aruncat pe spate, luând cuțitul cu ea.

Atreus traversa camera, cu mâinile întinse și fața contorsionată de furie.

Nu avea nicio șansă împotriva a doi.

Încheietura mâinii stângi ardea. Abia reușea să apuce mânerul, dar nu-l lăsa să plece.

Ea înclină lama înapoi și o înfipse spre propriul gât, întâlnind privirea lui Ferron cu un triumf sălbatic.

Ferron s-a mișcat atât de repede încât a văzut înceţoșat.

Lumea s-a transformat, devenind argintie în timp ce rezonanța exploda în exterior și cuțitul i-a fost smuls din gât, durerea sfâșiindu-i brațul până în umăr.

Mintea ei se chinuia să recupereze.

Ferron prinsese lama în pumn, smucind-o deasupra capului. Cealaltă mână îi înfășurase gâtul, ținând-o la loc.

Nu se putea mișca. Rezonanța lui o înțepenise, fiecare os, mușchi și tendon sub controlul lui. Nici măcar nu putea respira. Inima îi era strânsă. Atreus, la câțiva metri distanță, era și el blocat pe loc.

Așa ucidea Ferron.

Mâna lui în jurul lamei cuțitului i se prelingea sânge, care îi curgea peste degete și pe braț. Ochii lui erau de un argintiu reflectorizant atât de strălucitori, încât păreau să strălucească.

„De ce nu te oprești niciodată?" El i-a dat drumul, împingând-o înapoi.

Mâna ei, amorțită de durere, nu mai stătea pe loc.

„De ce nu mori?" Nu avea rost să fie timidă. Voia să-l omoare; amândoi știau asta.

Sângele încă curgea pe mânerul cuțitului, picurând stacojiu pe podeaua de marmură albă, împroșcând mozaicul de ouroboros.

Buzele i s-au arcuit într-un zâmbet nesincer. „Mi-e teamă că sunt angajamente anterioare."

S-a uitat înapoi la tatăl său, care venea din nou spre ei. Expresia lui Ferron deveni răutăcioasă. „Ți-am cerut ajutorul?"

S-a întors spre Helena, examinând cuțitul din mâna lui. Îi tăiase palma atât de adânc, încât se înfipse în oase. Nici măcar nu s-a crispat când l-a scos, ținându-l în sus astfel încât lama să capteze lumina, sângele stacojiu strălucind de-a lungul marginii.

„Ce bine din partea Aureliei că le ai proaspăt ascuțite și la îndemână."

Cu o mișcare neglijentă a încheieturii mâinii, l-a aruncat înapoi spre sufragerie. Cu felul leneș în care l-a aruncat, n-ar fi trebuit să traverseze camera, dar rezonanța lui încă răsuna în aer.

Cuțitul a prins viteză în timp ce zbura direct prin ușa abia deschisă și intra în vaza mare din centrul mesei. S-a spart la impact, sticla zburând în toate direcțiile, în timp ce apa se revărsa pe masă.

S-a uitat la mâna lui. Rana dispăruse deja.

Helena știa că Nemuritorii se pot regenera, dar era totuși surprinzător să vezi asta. I-ar fi luat cel puțin o jumătate de oră să vindece o rană ca asta; mâinile erau delicate, complicate, pline de nervi.

Încheietura mâinii stângi o durea atât de tare încât abia putea gândi limpede. Un șuvoi de sânge i-a curs de sub cătușă în palmă, alăturându-se celui al lui Ferron de pe podea.

Ea se uită posomorâtă cum Ferron își strângea degetele. Apoi ochii i se opriră asupra mâinii ei. Maxilarul i se încordă. „Te-ai răni singurul loc greu de reparat. Va trebui să-l chem pe Stroud."

S-a întors spre unul dintre necrothrali.

„Du-o pe prizoniera noastră în camera ei", spuse el cu o voce calmă. „Ai grijă să rămână acolo până mâine."

Helena nu a așteptat să fie îndrumată mai departe. S-a întors și a plecat.

„Am văzut-o pe fata asta undeva", l-a auzit pe Atreus spunând în timp ce ajungea pe hol.

„Era singura sudistă de la Institut, destul de greu de ratat, aș zice", spuse Ferron, părând fără să-i pese.

Doliul de adrenalină se retrăgea din Helena. Când a ajuns la scări, picioarele îi tremurau, aproape că i-au cedat. S-a îndreptat spre cel mai apropiat perete, vârful degetelor căutând suprafața și tresărind când au luat contact. Sângele i s-a întins pe tapet.

Ar fi trebuit să-și taie gâtul în clipa în care pusese degetele pe cuțitul acela.

Era MIJLOCUL IERNII CÂND guvernatorul Fabian Greenfinch a fost aproape asasinat .

S-a întâmplat în timpul ceremoniei de dezvelire a noii statui a lui Morrough. Guvernatorul ținea un discurs despre eliberarea Noii Paladii, iar Mandl, directorul centrului de reeducare de pe Avanpost,

ai cărui „membri” construiseră statuia, stătea lângă el pe estradă. În timp ce începea tăierea panglicii, un săgeată de arbaletă a ieșit dintr-una dintre clădirile din apropiere. A fost la un pas de a-l rata pe guvernator, lovindu-l în schimb pe Mandl.

Mandl a murit.

În fața unei mulțimi de reporteri și vizitatori internaționali, cetățeni și demnitari străini, una dintre Nemuritori, a cărei apariție o marca în mod incontestabil și vizibil printre nemuritori, *a murit.*

Moartea a trimis unde de șoc în Paladia și dincolo de ea. Titlurile ziarelor erau aproape audibil de isterice. Teroriștii Rezistenței, despre care se credea că fuseseră eliminați, reapăruseră într-un mod spectaculos, în fața unui public care nu putea fi la fel de ușor intimidat și redus la tăcere precum presa națională.

Vizitele lui Lancaster la Spirefell au încetat brusc. Aurelia plutea prin casă, palidă și paranoică, tresărind la fiecare sunet, ca și cum s-ar fi așteptat ca luptătorii Rezistenței să iasă din ziduri și să o ucidă. De câteva ori Helena a auzit-o interogându-l pe Ferron despre protecțiile pe care le avea moșia și despre cum nu ar putea avea mai mulți necrothralli?

Când Helena l-a zărit, Ferron nu mai purta paltoane, pelerine și cămăși albe imaculate sau chiar armură, ci ceea ce părea a fi o combinație de echipament ușor de luptă și haine de vânătoare. Se întorcea regulat la casă acoperit de noroi, ud leoarcă de la ploaie și palid de furie.

Helena era încântată.

Citea obsesiv articolele, cu inima bătându-i nebunește. Rezistența era încă acolo.

Ziarele au subliniat în repetate rânduri că a fost o tentativă de asasinat *eșuată* , încercând cu disperare să treacă cu vederea faptul că cineva aparent nemuritor fusese ucis accidental.

Helena știa că pe continent trebuie să se aprindă speculațiile despre cum fusese realizat și cum ar putea fi reprodus.

Exista o modalitate de a-i ucide pe Nemuritori.

Pașii ei au fost ușori zile întregi.

Stroud a venit din nou în vizită. Spre deosebire de Ferron și Aurelia, ea părea netulburată de tulburarea și noul pericol.

Majordomul a însoțit-o, cărând înăuntru o masă medicală pliantă, pe care a așezat-o în mijlocul camerei înainte de a pleca.

— Dezbracă-te și așează-te, spuse Stroud, bătând ușor masa și apoi întorcându-se să examineze un dosar.

Helena și-a încleștat maxilarul în timp ce se supunea.

„Aș fi crezut că ai griji mai urgente decât să vii aici", a spus Helena, sperând să atrage niște informații noi.

Stroud a aruncat o privire. Răspunsul ei de „nu" era nepăsător, ca și cum nu i-ar fi putut aminti nimic.

„Nu ești îngrijorat că ai putea fi vizat?"

— Nu sunt unul dintre Nemuritori, spuse Stroud ridicând nepăsător din umeri.

„Nu ești?" Helena tresări. Presupusese că oricine era atât de apropiat de Morrough trebuie să fie.

„Nu. Într-o zi, poate, dar momentan nu am niciun interes. Înaltul Necromant mă împuternicește să-i continui munca, astfel încât să nu slăbesc sau să mă ofili atâta timp cât sunt credincios."

„Nu știam că e posibil." Degetele Helenei o dureau; mâna stângă era încă într-o atelă, recuperându-se după tentativa de asasinat asupra lui Ferron.

„Sunt multe lucruri pe care nu le știi. Prejudiciul vivimanției extinse este reversibil pentru cei care cunosc mijloacele." Stroud aruncă o privire batjocoritoare spre Helena.

Helena a privit-o curioasă. „Dar de ce să nu devenim Nemuritoare?"

Stroud clătină din cap. „Nemuritorii au propriile lor... limitări. Bennet a fost unul dintre primii care au ascensionat. A folosit vastele cunoștințe ale Înaltului Necromant pentru a experimenta dincolo de ceea ce se credea posibil. A petrecut decenii întregi căutând să dezlege secretele transferului. Oricine l-a cunoscut nu a putut să nu-i

aprecieze geniul. Am fost printre puținii care au lucrat cel mai îndeaproape alături de el...”

O emoție vizibilă i-a cuprins chipul lui Stroud, iar ea și-a dres glasul. „Dar nici măcar eu nu puteam nega că, spre sfârșit, a început să piardă din vedere. A investit resurse uriașe, inclusiv propria vitalitate, în experimente și, cu cât le făcea mai mult, cu atât devenea mai obsedat. Nemuritorii dezvoltă frecvent o tendință spre sadism în timp. Unii mai repede decât alții. Nu vreau ca munca mea să fie afectată de astfel de preferințe. Poate că odată ce transferul va fi perfecționat, voi solicita ascensiunea. Dar până atunci, Înaltul Necromant îmi oferă ceea ce am nevoie. Știe că asta mă face și mai loială decât ceilalți.”

Nemuritorii păruseră întotdeauna psihotici, dar Helena nu își dăduse seama că era un efect secundar al nemuririi lor.

Stroud a atins-o pe Helena cu mâinile ei tari, aspre ca săpunul, murmurând mormăind în sinea ei că Helena dădea deja semne că mănâncă cum trebuie.

„Ia astea.” Stroud i-a întins câteva tablete.

„Pentru ce sunt?”

Nerăbdarea i-a trecut peste față lui Stroud. „Înaltul Necromant dorește să te vadă.”

Helena se retrase. „De ce?”

Stroud a ignorat întrebarea. „Dacă nu le iei singură, am un tub aici.” L-a scos din geanta medicală. „Te pot paraliza și ți-l pot împinge pe gât până în stomac, apoi pot turna comprimatele înăuntru. Am mai făcut-o de multe ori. Îți va provoca învinețiri în esofag și vei avea dificultăți să înghiți sau să vorbești câteva zile. E alegerea ta.”

Helena și-a îndesat tabletele în gură, înghițindu-le fără să se usuce și ignorând felul în care încercau să i se blocheze în gât. Pe măsură ce se dizolvau, ardeau țesutul.

Stroud se întoarse, scotocind din nou prin geantă. Adusese cu ea mult mai multe obiecte decât în vizitele anterioare. Helena miji ochii, încercând să descopere ce erau, dar vederea i se înceţoşă brusc.

„Stai…”

Stroud a scos mai multe fiole şi seringi mari, aşezându-le la rând.

„Ce faci…” Faţa îi amorţea.

A clipit. Stroud umpluse o seringă şi stătea în faţa ei, mişcând-o uşor ca să elimine bulele de aer.

Helena încercă să citească cuvintele de pe fiolă. Literele deveneau neclare.

„Nu…” a reuşit ea să spună.

„Totul e ca să te pregătesc, cum am spus”, a spus Stroud în timp ce îi înfigea acul în braţul Helenei, injectându-l.

Helena abia dacă a simţit-o.

Stroud a luat următoarea fiolă şi o seringă mai mare.

Capul Helenei s-a lăsat pe spate şi s-a clătinat, aproape căzând de pe masă în timp ce încerca să scape.

„Culcă-te.” Cuvintele lui Stroud se umflau în jurul ei.

A fost nevoie doar de o uşoară apăsare, iar Helena s-a prăbuşit într-o parte. Masa era rece lipită de tâmpla ei când un alt ac i s-a înfipt în braţ. Camera se întunecase.

A auzit lovirea degetelor lui Stroud pe o altă seringă.

Apoi nu şi-a mai amintit nimic.

CÂND ŞI-A DESCHIS OCHII, era întuneric. Era în patul ei, braţele şi picioarele o dureau din cauza vânătăilor provocate de injecţii. Atela de la mână dispăruse.

Era ca şi cum cineva ar fi lovit-o în mod repetat în abdomenul inferior şi apoi ar fi înjunghiat-o peste tot, ca să fie mai bine. Avea o senzaţie de încordare şi umflare în tot corpul, ca şi cum pielea i-ar fi fost întinsă prea tare. Voia să se ghemuiască într-o minge, dar o durea prea tare ca să se întindă în braţe.

În oglinda din baie, și-a găsit ochii extrem de dilataţi, sclerotica injectată. Avea gura uscată, dar apa o durea în stomac. Aproape că s-a prăbușit pe podeaua băii.

Ferron a sosit a doua zi, sau poate două zile mai târziu. Helena pierduse noțiunea timpului.

„Înaltul Necromant dorește să te vadă", a spus el. „Ce s-a întâmplat cu tine?"

Helena habar n-avea ce se întâmplase, știa doar că primise o doză oribilă.

— Stroud, a mormăit ea.

A înjurat și a plecat, apoi s-a întors cu o privire furios.

A dus-o la o mașină care parca în curte. A înfășurat-o în pături și a așezat-o pe bancheta din spate. Aerul proaspăt a făcut-o să se simtă puțin mai bine, suficient cât să se poată ridica și să se uite pe geamuri, cu brațele încă pulsând din cauza vânătăilor.

În loc să se îndrepte spre Central, podul pe care l-au luat a virat spre părţile inferioare ale orașului și a intrat într-un tunel. Mașina a mers mai departe și nu a mai ieșit. În schimb, s-a oprit undeva în întuneric. Lumini slabe, chihlimbarii, străluceau slab printr-un fel de ceață vaporoasă care plutea deasupra pământului, întunericul apăsând din toate părţile.

Aerul era închis și umed. Simțea mirosul râului care amenința să se infiltreze.

Ferron a ieșit și a deschis portiera din spate, cu o expresie încordată. „Poți merge?"

Puținele siluete pe care Helena le putea distinge erau necrothrali bătrâni și putreziți. Înghiți în sec și dădu din cap.

Nu te uita la umbre.

„Vino, atunci." A luat-o de braţ. Nu a strâns-o tare, dar vânătăile tot i-au pulsat.

Helena nu a avut de ales decât să o urmeze, respirația i se scurta. Părul lui alb-argintiu a devenit singurul lucru vizibil în întuneric. A

întins mâna, încercând să se sprijine pe pământ găsind un perete pe care să-l atingă.

O suprafață umedă și lipicioasă i-a atins vârful degetelor. Și-a retras mâna brusc.

În cele din urmă, tunelul se deschidea într-o cameră mare, iluminată de aplice verzi din sticlă; zeci de alte tuneluri se deschideau în el, ca şi cum s-ar fi aflat în centrul unui labirint. Pereţii erau acoperiţi cu picturi murale complicate, dar decolorate. Arăta aproape ca un templu abandonat.

Nu văzuse niciodată locul acesta. Știa că Paladia fusese construită pe ruinele unui oraș distrus cu mult timp în urmă de ciumă. Rivertide. Locul primului Război de Necromanţie. Crezuse că toate urmele lui dispăruseră.

Aerul era încărcat de mirosul de putrefacţie, o miasmă hidosă care venea din capătul îndepărtat al camerei.

Fiecare instinct îi îndemna să fugă, dar Ferron a tras-o înainte. Picioarele i-au alunecat pe podea până au ajuns la capătul îndepărtat al camerei.

— Eminenţa Voastră. Ferron îngenunche, trăgând-o pe Helena la pământ după el. Am adus-o pe prizonieră. Îmi cer scuze din tot sufletul pentru întârziere.

S-a lăsat o tăcere lungă, atât de lungă încât Helena a început să se îndoiască că era cineva acolo.

„Adu-o mai aproape.” Cuvintele pluteau, neclare şi mormăite, din întuneric.

Ferron a ridicat-o pe Helena în picioare şi a târât-o în sus pe o serie de trepte pe care abia le putea distinge înainte de a o împinge din nou în genunchi.

Helena privea cu groază priveliștea din fața ei. Abia recunoscu silueta grotescă.

Morrough zăcea întins pe un tron de corpuri. Necrothralli, contorsionați și răsuciți împreună, cu membrele transmutate și contopite într-un scaun, mișcându-se sincronizat, ridicându-se și

coborând în timp ce respirau în tandem, strângându-se și eliberându-se în jurul lui. Morrough părea cumva micșorat din imensa ființă distorsionată care fusese.

Acum arăta de parcă i se putrezea pielea.

Una dintre fețele de pe tron a fost iluminată pentru scurt timp în lumina slabă, iar Helena s-a gândit că ar putea fi bătrâna față a lui Mandl, dar nu a putut fi sigură pentru că tronul s-a mișcat, ridicându-l pe Morrough spre ea.

Morrough și-a înclinat capul, orbitele goale ca niște găuri înnegrite. „Oare am avut o părere prea bună despre tine, Înalt Președinte? Îmi doream deja acele amintiri, iar tu nu mi-ai adus decât frânturi."

Ceva nu era în regulă cu limba lui Morrough, cuvintele ieșeau neclar, ca și cum ar fi vorbit în jurul unui obiect mare pe care îl avea în gură.

„Îmi cer scuze. Mă voi strădui să fac mai bine."

„Da, te străduiești mereu, nu-i așa?" Cuvintele nu păreau bine intenționate. „Voi inspecta eu însumi aceste amintiri. Ține-o strâns."

S-a lăsat o pauză, iar singurul sunet a fost cel al trupurilor în descompunere. A apărut o altă față, pe jumătate putrezită, dar ea a recunoscut cicatricea lată care se întindea de-a lungul craniului lui Titus Bayard.

Înainte să se poată retrage, genunchiul lui Ferron i se blocă între omoplați, iar mâinile lui îi încolăciră maxilarul, ținând-o pe loc.

Morrough își întinse mâna dreaptă decrepită, prea mare, cu degete articulate ca niște picioare de păianjen. Oasele ieșeau din vârfurile degetelor sale, cu excepția a două care atârnau inerte, fâșii de carne atârnate.

Rezonanța care a lovit-o pe Helena a fost zdruncinată de putere. A zguduit-o ca un fir electric, carbonizată din interior. Corpul ei a avut spasme, zvâcniri violente.

A țipat printre dinți în timp ce acesta își croia drum prin craniul ei.

Examinarea amintirilor de către Morrough nu era o stare dezorientantă de retrăire; era ca și cum i-ar fi fost jupuită conștiința. Morrough i-a dezbrăcat mintea, smulgându-i amintirile de oriunde le-ar fi găsit.

Deși spusese că vrea să-și vadă amintirile pierdute, nu părea să se grăbească să le găsească, concentrându-și în schimb atenția asupra închisorii ei la Spirefell. Monotonia claustrofobică, izolarea nesfârșită, punctate doar de apariția ocazională a lui Ferron pentru a-i verifica amintirile sau a efectua un transfer.

Morrough părea deosebit de interesat de ședințele de transfer și de coșmarurile și febra care au urmat. Găsea temerile ei amuzante, iar agonia transferului o noutate, repetându-o iar și iar, Ferron zdrobind-o și consumând-o până când nu mai exista niciun sfârșit sau început pentru niciuna dintre ele.

Abia când ea se oprise din țipat și devenise inertă, fără să se mai zbată deloc, el se întoarse în sfârșit către licăririle amintirilor, dar chiar și către cele pe care le distorsiona.

Luc pe acoperiș, dar lipsit de toate detaliile care făcuseră amintirea frumoasă: focul alb, lumina din ochii lui, auritul orașului la apus, fiecare a dispărut până când tot ce a mai rămas a fost distanța dintre ei, felul în care Luc se retrăgea din fața ei, reproșul din vocea lui și drogul care îl spăla.

Morrough a urmărit amintirea Lilei întrebând despre stagiari de mai multe ori cu un fel de curiozitate ușuratică, dar amintirea ei cu Lila cicatrizată și plângând i-a atras cel mai mult atenția.

Când s-a săturat, ea a sperat că terminase, dar nu era așa. S-a întors la ultima ședință de transfer.

Orice putere pe care o avusese pentru scurt timp, ca să-l alunge pe Ferron din mintea ei, o părăsise acum. Morrough își dădu aminte, scoțând la iveală fiecare moment chinuitor al violării mentale a lui Ferron, reacția adversă provocată de încercarea ei de rezistență, până când nici măcar nu-și dădu seama când el se oprise în sfârșit.

Mintea îi era copleșită de atâta durere încât îi bloca orice altceva, până când și-a dat seama că i se oprește plămânii. Ochii nu-i erau capabili să se concentreze. Nu avea nicio idee unde se afla până când nu i-a simțit pulsul fluturând sub presiunea degetelor lui Ferron, genunchiul lui apăsat pe șira spinării.

„Deci…" Vocea lui Morrough se auzi de undeva din întuneric. „Animancerul Flăcării Eterne nu e mort până la urmă."

„Crezi că Boyle e încă în viață?" Ferron părea surprins.

"OMS?"

Ferron și-a slăbit strânsoarea asupra Helenei, iar ea s-a prăbușit lângă el în întunericul sufocant. „Stroud a menționat-o. Pe baza înregistrărilor Rezistenței despre Elain Boyle, s-a presupus că ea…"

„Boyle nu era nimeni. N-ai observat că transferul a fost diferit la ceilalți?"

Sprâncenele Helenei s-au încruntat. Alții?

„Mi s-a spus că transmutațiile din mintea ei vor cauza dificultăți", a spus Ferron.

„Aceste dificultăți sunt pentru că ea se opune, pentru că *poate* rezista. Aceasta - ea este animancerul."

Urmă o pauză, punctată doar de ritmul greoi al necrotralilor. Ferron părea încremenit de surpriză.

„N-ai observat sau nici măcar n-ai bănuit?" Morrough părea atât de furios, încât a trebuit să se oprească să-și tragă sufletul. „Mă întrebam de progresul tău, de intensitatea raportată a febrelor cerebrale la ea, spre deosebire de subiecții noștri testați. Cum ar putea fi ascunse atâtea lucruri dacă simpla pătrundere în mintea ei este atât de dificilă?"

Morrough vorbea atât de încet încât spaima părea să crească la fiecare cuvânt al său. Ferron a rămas tăcut.

„Există un singur răspuns: Ea este animancerul. Chiar și acum, cu rezonanța ei aproape dispărută, ea încă se opune. Și-a șters amintirea a ceea ce este în încercarea de a scăpa de mine."

Presiunea care creștea în capul Helenei era atât de intensă, încât vederea i-a dispărut.

— Sigur că nu, se auzi vocea lui Ferron. Stroud a spus că e imposibil ca o persoană să-și șteargă propria…

„Ce știe Stroud despre toate astea? Nu-și poate imagina un talent dincolo de propriile abilități. Ea e animantă. Am putut *simți* încercările ei de a mi se opune." Cadavrele se revărsau din nou spre Helena, orbitele lui ieșind în evidență, rezonanța lui fiind un zumzet ascuțit în oasele ei.

— Îți cer iertare pentru eșecul meu, spuse Ferron, cu vocea răgușită de șoc. Nu m-am gândit niciodată la asta.

Morrough a tăcut mult timp, fața lui scheletică umflată și unduită în vederea ei.

„Tatăl tău a fost recent aici, implorând o audiență, așa cum acum ceri iertare. El susține că a încercat să-ți spună ce-și amintea, dar nu l-ai ascultat."

Strânsoarea lui Ferron asupra Helenei se întări din nou. „Memoria lui nu e deloc sigură, Eminență. Mi s-a părut imprudent să-i tolerez accesele de paranoia. Nu mi-am dat seama că te va deranja cu afirmațiile lui. Totuși... am început în liniște o reinvestigare din cauza comentariilor sale."

„Și…"

„Se pare că a fost reținută lângă Portul de Vest la scurt timp după atentatul cu bombă."

„Să-l salvez pe paladinul Bayard?"

„Un bombardament pare o metodă de salvare neglijentă. Evadarea paladinului s-ar putea să fi fost o coincidență. După cum vă amintiți, Bayard era deja pe moarte când am capturat-o."

„A *fost* din cauza lui Bayard. Sunt sigur."

Mintea Helenei pulsa în timp ce încerca să înțeleagă ce spuneau.

Un oftat răgușit și șuierător s-a ridicat din toate corpurile deodată. „În tot acest timp am crezut că e Hevgoss... dar, până la urmă, era Flacăra Eternă. Probabil l-au prins."

„Cu siguranță, dacă și-ar fi dat seama, n-ar fi permis ca sediul lor să fie cucerit atât de ușor.”

„Poate…” Morrough nu părea convins. „Dar nu ți se cuvine ție să decizi asta. Eu stabilesc ce a fost inutil. Asta dovedește că Flacăra Eternă a fost mai vicleană decât credeam. Bănuiesc că animantă captivă știe mult mai multe decât își dă seama.”

„Atunci voi continua să o frâng”, a spus Ferron. A început să o tragă pe Helena de pe podea ca să o târască deoparte.

„Ți-am dat voie să pleci?” Corpul lui Morrough a fost brusc ridicat, silueta sa masivă și distorsionată aplecându-se acum asupra amândurora. Abia era îmbrăcat, iar pielea i se lăsa, putrezind, astfel încât Helena îi putea vedea organele pulsând acolo unde se sfâșia. Strălucitoare sub carnea în descompunere. Se uita ametită.

Erau prea multe oase, unele cenușii și sfărâmicioase, altele albe.

Mâna slăbită a lui Morrough a căzut pe umărul lui Ferron. „Devii încrezut, Înalt Prefect.”

Ferron a eliberat-o instantaneu pe Helena. Ea a căzut la pământ la picioarele lui. Era cald, iar ceva umed i se lipea de piele, infiltrându-se prin haine. Putea miros de viscere și sânge vechi. În întuneric, degete reci au tras de rochia ei în timp ce tronul se transforma într-o altă mișcare răgușită și putrezită.

„Cum pot avea încredere în cineva care presupune și trece cu vederea atât de multe lucruri cum ai făcut tu în ultima vreme?”

Ferron a tras adânc aer în piept.

„Eșecurile tale par să se înmulțească. Treci cu vederea semnele de animație ale prizonierului tău. Ignori sfatul tatălui tău. Și unde sunt asasinii pe care ți-am ordonat să-i găsești?”

Putregaiul cu gust de cupru din aer o sufoca pe Helena în timp ce întunericul se aduna în jurul ei, degete reci și moarte o zgâriind, încercând să o tragă mai adânc. Toate temerile ei prind viață.

„Sunt cel mai loial slujitor al tău. Nu te voi dezamăgi. Dacă a fost Flacăra Eternă, îi voi găsi.”

„ *Era* Flacăra Eternă. Cine altcineva putea fi? Cine ar fi îndrăznit să-i omoare pe Nemuritori? Arma era de obsidian. Crowther este al nostru acum, dar trebuie să fi împărtășit secretele cu cineva trecut cu vederea în timpul epurării. Poate că identitatea lor este unul dintre secretele pe care animantul nostru captiv încearcă din răsputeri să ni le ascundă."

În timp ce Morrough vorbea, rezonanța din aer se transformă într-o masă solidă, greoaie, care se năpustea în jos. Coastele Helenei se îndoiră sub presiune, amenințând să se rupă înăuntru și să-i sfâșie plămânii.

„Moartea lui Mandl a fost o umilință. Pentru cineva atât de ilustru, ar fi trebuit să o *prevezi* ."

Presiunea s-a slăbit suficient cât Helena să poată respira disperată, dar miasma i-a acoperit gâtul, sufocând-o.

„Investighez toate căile potențiale", spuse Ferron, respirând greu. „Înregistrările indică faptul că Crowther a colaborat cu un metalurg ucis în bătălia finală. Am însărcinat criptologi să-i reevalueze cercetările pentru a depista orice indicii ale altor colaboratori."

„Astea sunt informații vechi", mârâi Morrough. „De câte săptămâni investighezi morțile fără să dai nimic? Ai uitat ce se întâmplă când sunt dezamăgit?"

„Eu—"

Zumzetul rezonanței lui Morrough se concentră și dispăru. Se auzi un pocnet, ascuțit și brusc, ca niște crengi care se rup. Ferron oftă brusc și căzu ca o piatră, nu întinzându-se pe spate, ci peste Helena, cu un braț sprijinit chiar deasupra capului ei.

Abia îi putea distinge fața. Ochii lui argintii de deasupra ei păreau să strălucească în timp ce sângele îi țâșnea din gură, picurându-i de pe buze și pe podea. Expresia i se schimonosea, corpul i se contorsiona, iar pupilele i se dilatau până când irișii i se transformaseră în benzi înguste de argint.

Apoi a țipat și a rămas inert, prăbușindu-se peste ea.

Greutatea corpului lui, proeminența oaselor rupte, o apăsa, dar nu simțea nicio bătaie a inimii.

Nici urmă de respirație. Era complet nemișcat.

A tresărit, un gâfâit neclar i-a zdrăngănit în plămâni în timp ce pieptul a început să-i pulseze. A avut convulsii ca și cum s-ar fi înecat, tușind sânge, în timp ce se desprindea de ea.

„Nu te voi dezamăgi, jur." Vocea îi tremura, abia mai mult decât o șoaptă, și se ridică în picioare, clătinându-se.

„Ai grijă să nu o faci", a fost tot ce a spus Morrough.

Ferron se aplecă, cu degetele încordate, în timp ce o ridica din nou pe Helena de la pământ. Capul îi căzu pe spate.

„Urmăriți-o cu atenție. Flacăra Eternă va veni curând după ea, sunt sigur de asta."

„Voi muri înainte să o pierd", spuse Ferron, strângându-și strânsoarea.

„De data asta îi vreau vii, Înalte Prefect. Acești ultimi jar care îndrăznesc să mă batjocorească. Mi-i vei aduce, ca să-i ucid în voie."

„Le vei avea. Așa cum ți-am dat și restul." Vocea lui Ferron devenise mai calmă. Se înclină adânc.

Helena și-a întins gâtul, privind cu vizorul ei înceţoșat la fețele verzi și putrede vizibile pe tron, îngrozită de câte ar recunoaște dacă le-ar putea vedea clar.

A încercat să se elibereze, dar nu a putut scăpa. Ferron a strâns-o mai tare în timp ce o târa pe Helena afară din hol, trăgând-o prin tuneluri șerpuitoare, fără să se oprească nici măcar atunci când picioarele îi cedau, tălpile îi tresăreau. Nu o lăsa să plece.

În cele din urmă s-a oprit și, fără să-i dea drumul, a lăsat-o pe Helena să alunece pe podea. S-a prăbușit, gâfâind, chinuindu-se încă să respire. Aerul era mai curat, umed și mlăștinos, dar nu se mai simțea miros de sânge. Pietrele din tunel erau uscate.

O durea capul atât de tare încât a încerca să gândească era ca și cum a atinge o rană vie, dar avea atât de multe întrebări.

— Eu… — Gâtul i s-a închis, cuprinsă de convulsii. — Eu… am atacat o închisoare?

„A fost după bătălia finală”, spuse Ferron, cu o voce îndepărtată. „Se pare că ai fost capturat după ce ai distrus mai mult de jumătate din Laboratorul Portului de Vest. Te-ai deghizat în hevgotian în timpul atacului și apoi ai dispărut în tancul acela, ceea ce a dus la rapoarte contradictorii. Ancheta a fost considerată neconcludentă până când tatăl meu și-a dat seama de unde te-a recunoscut. A fost prezent în noaptea aceea.”

Ea clătină din cap. „Eram vindecătoare”, spuse ea. „Nu eram... nu m-au lăsat să lupt.”

Ferron nu a spus nimic.

Tot nu înțelegea. „Și Lila era acolo?”

"Da."

„Dar era pe moarte când… ai prins-o.”

„Laboratorul West Port a fost locul de cercetare experimentală al lui Bennet.”

Un sunet înfundat de groază a smuls din minţile Helenei. S-a aplecat, vomitând. Ferron a trebuit să o sprijine.

„Bea asta”, a spus el, punându-i în mână o fiolă cu ceva. „O să te ajute.”

Helenei îi tremura mâna, dar ea înghiți în sec fără să pună întrebări. Nu avea nimic ce i-ar fi putut da care să înrăutățească lucrurile. În schimb, o durere atât de amară încât îi amorţea gura i se scurgea pe limbă. Respiră nesigur în timp ce durerea își făcea efectul.

A încercat să se concentreze, dar a simţit o comoţie cerebrală. În cazul leziunilor cerebrale, era important să rămână conştientă. Conversația trebuia să ajute, menținând conversația pacienților. Ea s-a menținut în aceeași conversație.

„Ți s-a întâmplat asta?” Limba îi era greoaie. Simți cum Ferron o privește, ochii lui palizi sclipind pentru o clipă în întuneric.

„De mai multe ori…” spuse el după o lungă tăcere. „Antrenamentul meu a fost riguros.”

"De ce?"

S-a mișcat, înăbușind un geamăt înăbușit. „Ca să văd dacă aș fi mai bun decât tatăl meu sau dacă aș ceda și eu la interogatoriu.”

Și-a încruntat sprâncenele. — Asta a fost... înainte să-l ucizi pe principatul Apollo?

A scos un gâfâit, ca și cum și-ar fi înăbușit un râs.

„Vrei o mărturisire?”, a întrebat el în cele din urmă. „Să-ți spun tot ce am făcut?”

Nu-i putea distinge decât o vagă siluetă, ghemuită în fața ei. Respirația lui era încă greoaie în timp ce o ținea în poziție verticală.

Se întrebă atunci dacă se opriseră acolo ca să-și poată reveni ea sau ca el. Doza de laudanum pe care o luase îi alinase durerea care îi sfâșia capul.

O întrebare i-a urcat pe buze și a simțit că era vital să o pună. S-a aplecat în față, încercând să-i vadă fața. „Vrei?”

A tăcut un moment lung, apoi a rămas fără să răspundă, trăgând-o în picioare. Corpul îi era pe jumătate amorțit și aproape a trebuit să o care tot restul drumului până la mașină.

În lumină, a descoperit că era acoperită de rămășițe putrede, sânge putrezit și sânge mărunt întins pe haine și mâini. Toți necrothrallii se uitau cum Ferron o trăgea spre mașină, o înmâna unuia dintre servitorii săi, lăsând-o să-i desprindă rochia și să o înfășoare într-o cârpă de lână. S-a prăbușit pe bancheta din spate.

Ferron stătea în față. Când mașina a ieșit din tunel, a fost aproape orbită de albul viu al cerului acoperit de nori, dar a reușit să-i distingă profilul. Era prăbușit în față, cu ochii închiși. Palid ca moartea.

A TRECUT DOUĂ ZILE PÂNĂ CÂND Helena a putut vedea bine și trei până a putut să se ridice în șezut fără să simtă amețeli. A încercat să

citească, dar cuvintele pluteau în aer, lăsând-o fără nimic altceva decât gândurile ei care să o preocupe.

Într-o a treia zi, una dintre servitoare i-a adus o tavă cu terci în pat. S-a uitat la ea, întâlnind ochii albaștri înceţoşaţi ai lui.

„Ferron, vii aici?”

Servitoarea s-a holbat la ea, apoi s-a uitat în altă parte, plecând fără să o observe, dar în seara aceea, în timp ce își ciugulea cina, ușa s-a deschis și a intrat Ferron.

„Ai sunat?” Tonul lui era sardonic.

„Am vrut să-ți pun o întrebare”, a spus ea, așezându-se în față, deși i-a făcut capul să pulseze până când ochii amenințau să-i sară pe dinafară.

A tras adânc aer în piept, adunând toate informaţiile pe care le adunase de-a lungul lunilor. Ca și cum fără să-și dea seama, ţesese o tapiserie și abia acum putea distinge imaginea care se forma la vârful degetelor.

„Mandl nu a fost primul dintre Nemuritori ucis”, a spus ea în cele din urmă. „Mur de săptămâni întregi. Nu mi-am dat seama ce aveau în comun aceste dispariţii până acum. Am crezut că e vorba de cenzură, că poate erau disidenţi, dar sunt Nemuritorii. Dispar pentru că sunt uciși, iar tu ești cel care a mușamalizat totul.”

Ferron nu spuse nimic, cu o expresie atentă și inexpresivă.

A înghiţit în sec. „Știi, Nemuritorii nu mi s-au părut niciodată prea logici. Nici ştiinţific, nici logic. Nemurirea pare un lucru periculos de oferit pur și simplu oamenilor, iar Morrough nu e deloc genul altruist. Știu cum funcţionează vivimanţia. Există un preţ pentru regenerarea complexă, iar cineva trebuie întotdeauna să-l plătească. Nu există nicio modalitate de a evita asta. Pentru a se regenera așa cum o pot face Nemuritorii, cineva plătește pentru asta.”

— Credeam că ai o întrebare, spuse Ferron.

— Ajung acolo, spuse Helena calm, încercând să ignore pulsaţiile din fundul capului. Când Nemuritorii sunt în cadavre, nu-și păstrează vechea rezonanţă; primesc rezonanța pe care o are noul

corp. Ca și tatăl tău: e alchimist de fier, nu știe nimic despre piromanție. Așa că, dacă cineva ca tine, un animancer, și-ar pierde corpul, ți-ai pierde și tu abilitatea asta, iar dacă ai crede că a fi lich e o pedeapsă, ceva ce faci ca să-i dai cuiva o lecție, te-ai agăța de corpul tău indiferent de starea în care se afla și ai fi disperat să descoperi transferul. Dar chiar dacă ai face-o, tot ar trebui să găsești un animancer. Dar cineva ca el ar lupta împotriva transferului.

A tresărit, apăsându-și mâna pe frunte, ca și cum ar fi putut reprima presiunea. „Deci... aici intervine programul de repopulare", a spus ea nesigură. „Lui Morrough nu-i pasă de economie sau de ce fel de alchimiști există în Noua Paladia. Adevăratul motiv pentru care Stroud folosește reproducerea selectivă este să găsească o modalitate de a controla rezonanța cu care se nasc copiii. De aceea l-au adus înapoi pe tatăl tău și l-am văzut la Central. Ea încearcă să producă un animancer pentru Morrough. Dacă transferul este perfecționat până când o va face ea, el va avea mijloacele și recipientul perfect de folosit, dar... îi scade timpul."

Ochii lui Ferron s-au îngustat.

A tras adânc aer în piept. „Ceva nu e în regulă cu el. E prea bătrân, iar asta ar trebui să-i afecteze rezonanța, dar nu a afectat-o la el. Are o altă sursă de putere, ceva din care se poate imbogăți. Dar oricum se deteriorează. L-am văzut acum doar câteva luni și nu era așa. Tronul acela îl ține acum în viață. Am tot încercat să ghicesc ce ar putea răni pe cineva ca el. Nu e ca și cum cineva s-ar putea apropia. Apoi m-am gândit că poate sursa puterii lui este chiar în fața noastră, dar a fost deghizată, ca oamenii să nu-și dea seama. Poate că este prezentată ca un dar, ceva ce oamenii sunt disperați să câștige, dar, de fapt, el este cel care are nevoie de ea."

Helena a simțit o durere străpungere. Vederea i s-a înroșit. A scos un gâfâit chinuitor, prăbușindu-se într-o parte. Ferron se îndrepta spre ea.

Ea a ridicat privirea, forțându-și să pună întrebarea.

„Nemuritorii. Voi sunteți sursa lui de putere, iar Rezistența – ne-am dat seama de asta, nu-i așa? Cum să-l omorâm. Cum să vă omorâm pe toți.”

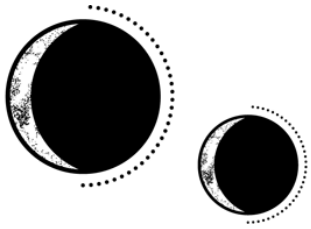

CAPITOLUL 14

ELENA ERA AȘEZATĂ PE UN SCAUN ÎN un laborator. Întins pe Pe masa din fața ei se aflau rânduri întregi de metale și compuși transmutați, unele modelate în sfere goale, altele încă în fiole mici, așteptând să fie testate.

Direct vizavi de ea stătea Shiseo, studiind o sferă strânsă în degete, în timp ce își făcea notițe pe o bucată de hârtie.

„Ai un repertoriu interesant", spuse el încet, întinzând mâna spre o fiolă din al treilea rând. „Foarte neobișnuit. O atenție deosebită la detalii. Mă mir că nu ești metalurg."

„Nu eram sigură ce să fac", a spus Helena, dându-i o altă sferă spre notare. „Am simțit că, indiferent ce aș fi ales, cineva a fost dezamăgit." „Toată lumea..." A început să-și miște degetele, dar s-a oprit, împreunându-și mâinile. „Toată lumea își dorea multe de la mine și nu sunt sigură că am știut vreodată ce îmi doream." A ridicat din umeri. „Probabil e bine că nu am știut, din moment ce nu conta în realitate." Sfârșit."

Shiseo nu a răspuns. Își studia notițele; apoi s-a uitat la mâinile ei împreunate înainte ca ochii lui impasibili să-i ajungă pe față. „Nu cred că o armă de oțel ți s-ar potrivi."

"Ce?"

„Ești excepțională cu titanul. L-am întâlnit odată pe maestrul breslei titanului și nici măcar munca lui nu era atât de perfectă." Apoi a luat o piesă din lucrarea ei în nichel, studiind-o și el. „Ai încercat vreodată aliajul nichel-titan?"

Ea clătină din cap.

„Ar fi o armă mai bună pentru tine. Foarte ușoară. Ți-ai irosi puterea cu oțelul."

— Asta nu e pentru o armă, spuse Helena repede. E doar... curiozitate.

Shiseo a pocnit ușor cu limba. „Ei bine... dacă ai vrea o armă, ți-aș sfătui să folosești nichel și titan. Nu te limita la ce fac paladienii.”

Întreaga PARTE DREAPTĂ A corpului Helenei era ușor dureroasă, iar limba ei avea pe suprafața ei senzația de țesut hipersensibil, proaspăt regenerat, în timp ce se chinuia să se trezească.

Se uita amețită la baldachinul de deasupra ei, încercând să-și amintească ce se întâmplase.

Ferron — vorbise cu Ferron. S-a uitat în jur după el, dar el dispăruse.

Îi spusese că Morrough era pe moarte, că uciderea Nemuritorilor îl rănise cumva; în cele din urmă își pusese cap la cap totul și apoi...

Nu a mai fost nimic după aceea.

S-a ridicat încet în șezut. Probabil că era o altă criză. Și-a mișcat umerii, deschizând gura cu precauție, așteptându-se ca mușchii să se încordeze, tensiunea reziduală ținând-o pe loc, dar nu s-a întâmplat.

S-a uitat în jos la ea însăși. Fusese tratată.

Convulsiile nu erau ceva ce întâlnise des într-un spital militar, dar Titus Bayard suferea de ele după traumatismul cerebral.

Tensiunea musculară nu era ceva ce putea fi tratat cu o simplă atingere de vivimanție. Rezonanța putea slăbi mușchii încordați, dar tensiunea trebuia masată manual pentru a ajuta membrele să se întindă și să se extindă din nou.

Ceea ce însemna că cineva îi atinsese, cel puțin, întreaga parte dreaptă a corpului. A tremurat și a sperat că nu fusese vreunul dintre necrothralli — dar apoi s-a răzgândit când a analizat alternativele.

A făcut un duș lung până când toate durerile care i-au mai rămas din corp s-au estompat, dându-se pe spate și lăsând apa să-i curgă prin păr, retrăind amintirea.

Shiseo. Deci, îl cunoscuse. Nu voia să creadă, dar acum era chiar acolo, în mintea ei.

Nu se puteau cunoaște bine. Probabil că a efectuat teste de rezonanță pentru o mulțime de oameni. Poate că o făcuse ca o modalitate de a spiona Rezistența.

Dar de ce să ascundă acea amintire? Era uluită de durata pierderii memoriei.

De ce ar avea Nemuritorii încredere în Shiseo dacă acesta ar fi lucrat și trăit printre Rezistență pe tot parcursul războiului? Nenumărați paladieni fuseseră uciși sau închiși pentru mai puțin, dar în schimb el fusese însărcinat ca trimis.

Nu avea niciun sens.

După înființare, Paladia curtase străini din întreaga lume. Familia Holdfast își dorise ca Institutul să fie capitala mondială a alchimiei, unde alchimiștii de toate felurile să poată veni să studieze și să își împărtășească tehnicile și metodele. Paladia însă depășise rapid acest vis.

Mai ales odată ce Institutul s-a apropiat de capacitatea maximă, sentimentele de bun venit s-au înrăutățit.

După moartea principatului Apollo, când au început discuțiile despre război, tatăl Helenei voise să se întoarcă în sud. Spusese că nu era lupta lor și că responsabilitatea lui era să o asigure în siguranță, dar Helena îi promisese deja lui Luc că va rămâne, așa că tatăl ei rămăsese din cauza ei.

Și a murit din cauza ei.

A tras adânc aer în piept, urmărind cu degetul cicatricea de pe gât în timp ce ieșea din duș.

În timp ce se ștergea cu prosopul, a înlemnit la vederea reflexiei sale.

De când mesele se îmbunătățiseră, începuse să-și evite reflexia, urând schimbările pe care le vedea, pe măsură ce versiunea despre ea însăși pe care o cunoștea dispăruse.

În amintirile ei, fusese slăbită din cauza stresului. Pielea ei era palidă din cauza absenței soarelui. Părul ei aproape negru era mereu

prins cu grijă de două împletituri strânse prinse în ceafă. Osoasă și cu membre subțiri. Ochii ei, mari și întunecați, dar cu foc în ei.

Când venise în Spirefell, încă mai exista ceva din fata aceea în reflexia ei.

Acum fața ei nu mai era slăbită, obrajii nu mai avea scobituri, iar ochii nu mai erau înfundați de oboseală. Culoarea ei se îmbunătățise. Fără pieptene sau legături pentru păr, acesta atârna liber, revărsându-se pe lângă coate. Oasele abia i se iveau în afară.

Arăta sănătoasă.

Frumoasă, chiar.

O Helena dintr-o altă viață.

Dar ochii ei—

Ochii ei erau morți. Nu se vedea foc în ei.

Scânteia pe care o considerase cândva cea mai intrinsecă parte a ființei sale se stinsese.

Era un cadavru vibrant, aproape deloc diferit de necrotralii care bântuiau Spirefell.

F ERRON A REAPARUT O ZI MAI TÂRZIU, în timp ce Helena lua cina.

Purta hainele lui „de vânătoare”, dar erau curate, așa că ea a presupus că pleca, nu se întorcea. L-a privit cu prudență în timp ce intra. Fără haina și hainele obișnuite, era vizibil subțire.

Pe măsură ce se apropia, ochii ei se îngustară. Hainele lui erau gri închis, făcute să se contopească cu umbrele orașului, dar exista un luciu metalic în unele locuri. Era cel mai evident pe antebrațe, piept și picioare.

O armură țesută. De aceea nu reușise să-l înjunghie.

Se opri în fața ei, cu o expresie de neînțeles, cu mâinile undeva la spate. — Ce te-a făcut să-ți dai seama?

Dinții furculiței s-au agățat de farfurie. „Ți-ai dat seama ce? Asta „Morrough e pe moarte sau că i-a creat pe Nemuritori ca pe un fel de sursă de putere?”

Gura i s-a arcuit. „Să începem cu acesta din urmă.”

S-a uitat spre fereastră. „Toată lumea s-a comportat mereu ca și cum războiul ar fi fost inevitabil, o parte a ciclului bătăliei eterne dintre bine și rău, dar eu pur și simplu... niciodată nu am înțeles. De ce voia Morrough Paladia? Consiliul credea că Hevgoss era implicat, că își creau un pretext pentru intervenția lor militară, ca să poată absorbi Paladia în granițele lor. Dar ce a obținut Morrough din asta, atunci? Nimeni nu părea să se întrebe vreodată. Pur și simplu există întotdeauna un necromant malefic undeva pe care Flacăra Eternă trebuie să-l omoare. Nimeni nu vorbește despre motivul pentru care, ce ar putea determina pe cineva să facă asta.” Ea clătină din cap. „Pur și simplu nu cred că nemurirea pare un dar prea mare, mai ales unul pe care cineva l-ar oferi așa cum face Morrough, decât dacă ar exista un avantaj mai mare pentru el decât toți cei care l-au primit. Lucrurile care par prea bune ca să fie adevărate au de obicei un preț despre care nu știi până nu e prea târziu.”

Ferron nu a spus nimic.

„Am dreptate?”, a întrebat ea.

Expresia și postura lui erau indescifrabile. „Contează?”

Ea și-a întors privirea.

„De fapt, îți spun... *dacă* -mi spui ce ți s-a părut prea frumos ca să fie adevărat.”

A înghițit în sec, privind fix munții. „Paladia.”

A tras adânc aer în piept și s-a uitat la el. „Ei bine?”

I-a întâlnit privirea, ochii strălucind cu o stranie expresie de satisfacție. „Da, moare.”

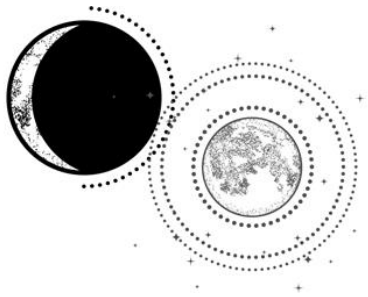

CAPITOLUL 15

Captivitatea He LENEI A CĂZUT DIN NOU ÎN MONOTONIE.

L-a văzut pe Ferron doar când a venit să-i verifice memoria, iar apoi, câteva zile mai târziu, pentru a efectua din nou transferul.

Nu s-a zbătut. Mintea ei încă părea fragilă ca mătasea de păianjen. Se temea că, dacă se va destrăma, Ferron va avea mână liberă.

Nu a încercat să pătrundă în spațiile ascunse, ci pur și simplu s-a instalat în peisajul minții ei și a rămas acolo. A clipit, iar ochii ei au tresărit. Mâna ei stângă s-a ridicat; a privit-o cum se deschide și se închide. Conștiința ei era împărțită între ea și el, dar cu fiecare secundă care trecea, se simțea mai mult ca el decât ca ea însăși. Devorată încet.

Ea a simțit gust de sânge.

Îi curgea șiroaie din ochi și din nas.

Când s-a terminat, a rămas inertă unde era, cu capul dat pe spate, privind tavanul, până când necrothrallii au venit și au ridicat-o, punând-o în pat.

Din cauza lipsei de rezistență, a avut doar o ușoară febră timp de câteva zile. Se părea, până la urmă, că ea era animancerul.

Realizarea i-a căzut ca o piatră pe piept. Fusese sigură că pierderea memoriei făcuse parte din strategia Rezistenței, menită să protejeze un secret vital pentru Luc. Că era ceva cu un sacrificiu măreț de sine la care cooperase, încredințându-i mintea și amintirile misterioasei Elain Boyle.

Oare fusese doar ea, ascunzându-se tot timpul? Până la urmă, asta era tot? Cu siguranță exista ceva, dar nimic din ce-și amintea, niciuna dintre licăririle ei de amintire care se retrăgeau nu sugera ceva important.

Ferron era mereu ocupat, petrecându-și cea mai mare parte a timpului încercând să-i vâneze pe ultimii membri ai Flăcării Eterne.

Când se întâmpla să-l vadă de la ferestrele curții, părea vizibil măcinat. Uneori se întorcea acoperit de sânge.

Nu a putut să nu observe încordarea din jurul ochilor lui și felul în care se mișca adesea.

A început să bănuiască că Morrough îl tortura în mod regulat.

Din moment ce Ferron nu putea rămâne mort, Morrough a avut plăcerea de a-l ucide iar și iar.

Nu se întorcea acasă palid de furie; era în stare de șoc din cauza torturii. Simptomele se vedeau mai clar de fiecare dată când ea îl vedea. Era ca și cum s-ar fi erodat mental pe măsură ce ramificațiile fizice dispăreau.

A încercat să nu observe. Cum nu s-a putut abține, a încercat să nu-i pese.

Încerca să vâneze Rezistența. De fiecare dată când era torturat era un semn că eșuase. Nu voia ea să fie pedepsit?

Până la urmă, el alesese asta. Morrough era pe moarte, iar Ferron știa asta, și totuși a ales să-l slujească, făcând tot ce Morrough nu avea acum puterea să facă singur.

A meritat să sufere.

Când A GĂSIT PETE DE sânge între picioare, a stat holbându-se complet neînțelegând, până când și-a dat seama că *avea* menstruație. Chiar și înainte de război, stresul cauzat de studiile ei o făcuse neregulată. Se oprise complet după asasinat.

Uitase că era ceva ce corpul ei trebuia să facă.

După ce fusese sterilizată, Matias voia să-i fie scos uterul, dar Ilva insistase ca procedura să fie cât mai neinvazivă posibil. O ligatură. Ceea ce însemna că tot putea sângera.

Și-a vârât o cârpă între picioare și, când i-a fost adus prânzul, a trebuit să o întrebe pe servitoare dacă putea avea ceva pentru menstruație. Dacă s-ar fi întâmplat mai devreme, poate că s-ar fi bucurat să se gândească la disconfortul lui Ferron fiind obligată să

se confrunte cu realitatea unei prizoniere, dar acum încerca să nu se gândească la disconfortul lui Ferron.

La zece zile după transfer, când a venit în camera ei să-i verifice din nou amintirile, părea mai puțin nervos. Când a dat peste grija reticentă, dar fixată, a Helenei față de el, a rupt legătura.

A clipit și l-a văzut holbându-se la ea.

„Îți faci griji pentru mine?" Fața lui s-a schițat într-un zâmbet plin de bucurie. „N-am crezut niciodată că voi vedea ziua aceea."

Fața îi ardea. „Nu o lua ca pe un compliment. Urăsc tortura."

„Ce sfânt", spuse el sec, punându-și o mână peste piept. „Sunt sigur că dulcele Luc ar fi mișcat de inima ta blândă."

„Nu-i folosi numele", a spus ea tăios. „N-ai fost niciodată prietenul lui."

S-a ridicat în șezut, deși încă îi era capul învârtit.

Se sprijini de stâlpul patului. „Știi, mă întreb uneori cine e responsabil pentru mai multe morți ale Rezistenței, Holdfast și morala lui sau eu. Ce crezi?"

„Nu e același lucru."

Degetele i-au tresărit. Aproape că a reușit să ascundă acest lucru încrucișându-și brațele. „Chiar există vreo diferență între a-i lăsa pe cineva să moară pentru tine și a-l ucide?"

Furia i-a cuprins pieptul. „Da. Sunt sigură că ți-ar plăcea să-ți imaginezi că nu există nimic care să-ți liniștească conștiința, dar nu ești deloc ca el."

A schițat un zâmbet subțire. „Nu cred că am conștiință, dar spune-mi, ți-ai fi dorit să-i fi ținut în viață?" a pus întrebarea încet. „Plecarea „membrii Flăcării Eterne în viață, lăsându-i pe oameni să spere, n-ar fi asta mai blând?"

„Ar trebui să spere, pentru că există cineva acolo. Cineva din Flacăra Eternă pe care nu l-ați prins."

„Nu pentru mult timp."

Sângele i se scurse de pe față. „Ai…?" Vocea îi tremura.

Clătină din cap. „Încă nu. Dar pot garanta.” Zâmbetul lui citea furie. „Orice s-ar întâmpla cu Morrough, ucigașul va fi mort și va dispărea cu mult înaintea lui.”

— Nu știi asta, spuse ea cu înverșunare.

— Da, totuși, spuse el, cu o expresie atât de dură încât părea sculptată în granit. Asta e o poveste cu un singur final. Dacă Rezistența voastră voia altceva, ar fi trebuit să facă alte alegeri. Poate unele dure, realiste, și să renunțe la ideile lor fanatice conform cărora dreptatea cauzei lor făcea victoria inevitabilă. Erau proști, cu toții. A rânjit el. Dacă zeii ar fi fost reali, ar fi făcut Fortăreața Apollo mai greu de ucis.

Helena se holba la el, observând cum i se strâmba fața, furia palpabilă din ochii lui.

„Pe cine urăști atât de mult?” Până atunci, ea nu realizase profunzimea furiei lui. Era ca un ocean care continua la nesfârșit, iar toate promisiunile lui erau moarte.

Păru pentru o clipă surprins de întrebare, apoi emoțiile i-au dispărut ca o cutie care s-a închis brusc.

„Mulți oameni”, spuse el ridicând din umeri insolent. Zâmbi, cu gura arcuită ca o coasă. „Dintre aceștia, majoritatea fiind morți acum.”

VIZITELE LUI LANCASTER LA S PIREFELL S-AU RELUAT odată cu sfârșitul iernii. Helena nu i-a acordat prea multă atenție. Dacă ar fi existat vreo șansă ca el să fie membru al Rezistenței, Ferron l-ar fi urmărit deja.

Când a auzit pași deși, și-a dat seama că Ferronii trebuie să găzduiască un eveniment nou. Aripa principală a casei era plină de activitate. Au fost aduși noi necrothrali, iar cei în descompunere Cadavrele staționate constant în fața ușilor principale erau exilate în alte locuri.

Peste tot în hol erau împrăștiate cutii cu flori care trebuiau aranjate. Fuseseră aduse de undeva mai la sud sau cultivate în interior; straturile de flori din grădina lui Spirefell erau încă pustii.

Helena a calculat data și și-a dat seama că era echinocțiul de primăvară.

Aurelia ar da o petrecere.

În curte erau aprinse brazde mari în timp ce mașinile începeau să sosească. Helena privea de la o fereastră înaltă cum ieșeau oaspeții. Era o petrecere mai mică decât solstițiul de iarnă. Solstițiile erau cele mai importante sărbători ale Paladiei, în timp ce echinocțiile erau anunțate mai mult în țările agricole. Se spunea că în Novis se organizau parade grandioase în fiecare primăvară pentru a o celebra pe Tellus, zeița pământului.

Când toți oaspeții erau înăuntru, Helena a așteptat o jumătate de oră înainte de a se strecura spre aripa principală. Sclavii erau prea ocupați cu oaspeții ca să o supravegheze, lăsându-și doar ochii în pereți să privească.

Putea auzi vocile înainte să ajungă în sufragerie. Grupul părea a fi beat. S-a strecurat în camera alăturată. Vocile erau înăbușite prin pereți, dar când s-a încordat, încă putea distinge conversația.

„E o fantomă, îți spun eu. Holdfast s-a întors pentru răzbunare. Nicio altă explicație", se auzi o voce tare și neclară. „Direct prin blestemații acei pereți."

„Taci, te rog", a spus cineva tărăgănat. „Nu există așa ceva ca fantome, la naiba."

„N-ai spune asta dacă l-ai fi văzut pe Vidkun. Se zidise în casă, doar cu sclavii lui. Niciun șobolan nu putea intra acolo. Cum l-a omorât cineva?"

„Doar pentru că nu poți transmuta nimic care nu este pe jumătate cupru nu înseamnă că restul lumii nu poate. Toată lumea știe că cei din Forțele Rezidențiale adunau alchimiști de pretutindeni. Probabil e unul dintre acei ciudați. În plus, Vidkun era un idiot. Stătea acasă și

trăia singur. Dacă nu vrei să mori, pur și simplu dă-i cu cineva în patul lui în loc de al tău."

S-au auzit râsete asurzitoare.

„Apropo de dracu'", se auzi o voce nouă, vicleană, „câți dintre voi ați fost în Central în ultima vreme? Stroud v-a arătat cum e?"

S-au auzit chicoteli.

Helena a rămas înțepenită, fără nici măcar să respire.

„Întotdeauna bucuros să-mi îndeplinesc datoria civică. Paladia nu are niciodată prea mulți alchimiști", a răspuns o voce ironică.

„Stroud te lasă să ai pe oricine vrei?"

„Ei bine", a răspuns vocea vicleană, „probabil depinde de repertoriul tău. Îți va da o listă cu numere de camere din care poți alege. Există o fată drăguță, cicatricile nu au fost prea rele. Târfa a reușit să mă muște, dar a fost *foarte* cooperantă după ce i-am rupt maxilarul. I-am spus lui Stroud să o lase să se vindece pe calea veche." S-a auzit un oftat dramatic. „Mă voi întoarce săptămâna asta, să mă asigur că e însărcinată și, dacă nu, cred că voi încerca din nou. Sper că nu a durat, cred că o să-mi placă mai mult cu gura închisă."

Helena a simțit ca și cum cineva ar fi înjunghiat-o. Durerea i-a străbătut pieptul și stomacul.

„Asta e tot? Am crezut din ziare că va fi o procedură mai complexă. Va trebui să mă duc să văd ce pot obține."

Atunci s-au auzit mai multe râsete.

„Ai fost aici, Ferron? Cu repertoriul tău, probabil te-au pus să te antrenezi în fiecare cameră."

Helenei i s-a uscat gura.

— Nu, veni vocea rece a lui Ferron. Am lucruri mai bune de făcut.

„Bine, nu e nevoie să faci naveta până în oraș când ai unul aici."

„Prizoniera nu e pentru asta", a intervenit Aurelia. „Oricum, vom termina curând cu ea. Și, serios... nu e deloc plăcută. Nu face decât să se furișeze ca un șobolan. A trebuit să o amenințăm doar ca să o fac să se spele."

„Am văzut poza în ziar. Cam sălbatică, dar nu cred că m-ar deranja”, a răspuns vocea vicleană.

Atunci s-au auzit râsete gălăgioase.

„Ai observat florile?” a întrebat Aurelia cu voce tare.

O voce de femeie, mult mai blândă decât cea a bărbaților, a răspuns, apoi și vocea Aureliei a scăzut. Helena și-a ciulit urechile, dar a deslușit doar câteva cuvinte despre taxele de import.

Conversația s-a întors la cea mai recentă crimă.

„Îngrozitor. Nici nu am putut dormi după ce l-am văzut. L-am tăiat în bucăți, feliat atât de subțire, încât lumina strălucește prin bucăți. I le-am îndesat pe toate pe gât.”

„După, totuși? Corect?” O voce nouă, nervoasă. „Era deja mort când…”

„Nu, au mai făcut-o înainte. Avea aliajul în sânge. A blocat regenerarea. Oricine am ratat, e psihotic.”

„Ai observat tiparul, nu-i așa?”

S-a lăsat o pauză și un murmur neliniștit.

„Epurarea Sărbătorilor”, spuse Ferron când nimeni nu scoase o vorbă. „Ucigașul imită execuțiile. Vidkun era o copie a lui Bayard și a soției sale.”

„Deci, totul e răzbunare, atunci?” Era din nou vocea nervoasă. „Durant, Vidkun și toți ceilalți, aceia sunt Nemuritorii care au fost acolo în noaptea aceea. Restul dintre noi suntem în siguranță.”

S-au auzit murmure de ușurare.

„La dracu’…” a venit vocea vicleană. „Asta înseamnă că nu se vor răzbuna după târfa aia mică și frigidă. Speram că ea va fi următoarea.”

„Ei bine, nu risc”, a tunat o altă voce. „Tocmai mi-am construit o cameră sigură. Fier inert și plumb solid pentru pereți, tavan și podea. Sunt singurul care are combinația asta. Nimic nu poate trece prin asta.”

Au petrecut mult timp descriind diversele precauții pe care le luau - trucuri și apărări ascunse în casele lor, toate adaptate repertoriului lor.

Helena încercă să asculte cu atenție, dar conversația se împrăștie în mai multe conversații mai mici, suprapunându-se într-un murmur ininteligibil. În cele din urmă, se auzi zgomotul unor scaune mișcându-se, iar Aurelia spunând ceva despre florile din seră, iar vocile se împrăștiară în altă cameră.

Helena alunecă lângă perete, incapabilă să facă altceva decât să înțepenească de groază la gândul tuturor celor din Central.

Fuseseră atât de multe femei în Rezistență. Nu multe în luptă, dar peste tot; ele depuneau eforturi în spital, mergeau pe front ca medici de teren și cărau răniții în siguranță, operau radiourile și transmiteau mesaje, spălau și reparau hainele și uniformele și găteau mesele. Toate sarcinile obișnuite care... nu se terminau niciodată, nici măcar atunci când începea un război. Le făcuseră femeile.

Ar fi fost la Cartierul General și n-ar fi fost suficient de importanți pentru a fi executați.

În tot acest timp, Helena considerase închisoarea ei teribilă. Acum era cuprinsă de vinovăție pentru cât de puțin avusese de îndurat.

Casa era liniștită, conversația era un zumzet la câteva camere distanță. S-a îndreptat încet înapoi spre aripa de vest, încă cuprinsă de stupoare și groază.

Era aproape de după colț când a auzit pași bubuind în spatele ei.

S-a întors exact la timp să vadă o imagine încețoșată. Ceva a lovit-o.

Respirația i-a părăsit plămânii în timp ce a fost trântită la pământ, cu capul lovind podeaua de lemn. Lumea a dispărut din vedere, tavanul arcuit devenind o gură cavernoasă deasupra ei.

Zăcea pe jumătate amețită, încercând să respire în timp ce chestia de deasupra ei se îndrepta, dezvăluind chipul lui Lancaster.

„Te-am prins”, a spus el, gâfâind, greutatea lui o ținând în loc. A râs încet. „Cine știa că dacă mă strecor să urinez, o să fiu atât de norocos? Ferron îți ține mereu aripa plină de sclavi. Nu știam dacă o să ajung vreodată la tine. Trebuia să adun o petrecere suficient de mare ca să-i țin pe toți ocupați.”

Degetul mare i-a trecut peste bărbie și obraz, respirația lui fierbinte și grea a vinului. „La naiba. Uită-te la tine. Te-ai săturat de ultima dată.”

Helenei îi venea capul să se învârtă. *Fă ceva.*

„Dacă aș fi fost Ferron, te-aș fi ținut legată de patul meu.” O mână i-a alunecat spre sâni, strângând-o tare, apoi mai tare. „Se presupunea că ești a mea. Eu sunt cea care te-a prins în timp ce erai ocupată să-l eviscerezi pe Atreus. Când te-am văzut în ruinele laboratorului, totul în flăcări, cerul arzând și toți acei sclavi în jurul tău. Arătai ca Lumithia născută din foc.”

Helena a încercat să se miște și să se elibereze, dar nu a reușit să-și miște brațele cum trebuie. Voia să țipe, dar știa că el își va înăbuși sunetul prea repede. Trebuia să aștepte momentul potrivit.

S-a aplecat spre mine și a șoptit: „Ar fi trebuit să fiu făcut Nemuritor atunci; nu te-ar fi prins fără mine. Dar ai dispărut. Nu te voi pierde de data asta. În sfârșit ne vom distra.”

Inima Helenei îi bătea puternic în coaste. Și-a mușcat limba, așteptând momentul potrivit.

O singură șansă.

„M-ai auzit deja destule țipând”, a spus el răgușit. „Mă întreb cum sună când o faci tu.” A râs încet. „Cred că va trebui să stăm liniștiți deocamdată. Nu vreau ca Ferron să ne întrerupă din nou.”

A băgat mâna într-un buzunar, căutând cu greu ceva.

Helena și-a ridicat șoldurile, dezechilibrându-l și izbindu-l cu cotul în maxilar. S-a ridicat cu greu, durerea arzându-i încheieturile mâinilor în timp ce miezul cătușelor a mușcat de mușchi și oase. Agonia i-a străpuns brațele.

A fugit. Ușa de la capătul holului era închisă. Mâinile îi ardeau și abia simțea clanța, degetele bâjbâind, căutând unde trebuia să stea.

Capul îi fu dat pe spate în timp ce era târâtă de păr. Stele îi sclipiră în ochi, iar un braț îi strânse tare gura când încercă să țipe, o haină groasă înăbușindu-i teroarea.

„Ce târfă deșteaptă.” A tras-o puțin mai în spate și i-a smucit capul într-o parte. Un ac i-a intrat în gât.

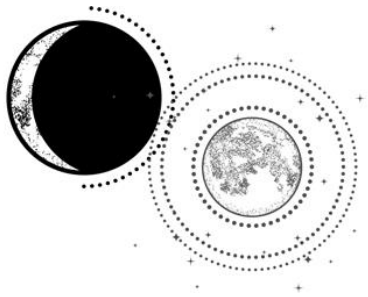

CAPITOLUL 16

DECI CEVA NU ERA ÎN BUNĂ TRATAMENT ÎN ASTA.

Gândurile Helenei erau începețoșate, chinuindu-se să se aranjeze în timp ce era târâtă pe podea și împinsă într-un colț întunecat.

„Nu scoate niciun sunet”, a spus cineva.

O umbră se apropie. O gură lipită de a ei, groasă și umedă, limba împingându-i printre dinți până când se înecă cu ea. O durere ascuțită îi consumă buza, sângele fierbinte și sărat îi umplându-i gura.

„Trebuie să deschid poarta. Așteaptă aici”, a spus umbra, dar apoi a zăbovit, apropiindu-se de gâtul ei.

Degetele i se zvâcneau, înțepenindu-se. O durere ascuțită, ca o rană proaspătă, i se răspândi pe brațe în timp ce dinții i se înfipseră în gât. Corpul i se zvâcni. O mână i-a acoperit gura, înăbușindu-i țipătul.

Umbra i-a dat drumul în cele din urmă. „Așteaptă aici. Nu scoate niciun sunet.”

S-a așezat. Durerea i se aduna de-a lungul gâtului și umerilor. Când a încercat să o alunge, mâinile i s-au udat și lipicioase.

Un gând îi plutea aproape inaccesibil în timp ce aștepta în întuneric. Umbra se întoarse. Încercă să vorbească, dar umbra îi acoperi gura cu o mână și o trăse afară. Ambele luni erau aproape pline, atârnând ca două discuri luminoase în întuneric.

Încheietura mâinii i-a fost trasă, trăgând-o înainte. Durerea i-a urcat în braț în timp ce se împiedica.

A fost târâtă prin pietriș în timp ce un țipăt strangulat îi scăpa. O gură căscată se profila deasupra ei.

Poarta. Era deschisă.

„Aproape am ajuns. Zei, o să te întorc pe dos.”

Fața umbrei era din nou aproape. O putea vedea în lumina lunii. Buze și dinți roșii. Lancaster. Un rânjet ca de șacal.

A încercat să vorbească. Trebuia *să* spună ceva, dar cuvintele nu ieșeau din minte. Erau blocate, pulsându-i în gât. A simțit o tresărire bruscă. Picioarele i-au cedat când Lancaster a dispărut.

Apoi un zgomot puternic.

S-a întors, cu ochii ametiți, și l-a văzut pe Lancaster prăbușit de perete, în timp ce Ferron stătea deasupra lui, lovind cu picioarele atât de violent încât oasele îi trosneau de fiecare dată.

Ferron l-a ridicat pe Lancaster de gât până când au ajuns față în față. Lumina lunii i-a luminat pe amândoi ca și cum ar fi fost turnați în argint.

— Pleci undeva, Lancaster?

Plămânii lui Lancaster au zornăit umed. „Am presupus că nu te-ar deranja dacă aș împrumuta-o, având în vedere cum ai lăsat-o pe Aurelia să se joace. Eu am prins-o. Ar trebui să fie a mea."

„Ea nu va fi niciodată a ta."

Fără să-l coboare pe Lancaster din locul în care îl ținea, Ferron și-a vârât mâna în cavitatea abdominală a lui Lancaster la fel de ușor ca și cum mâna lui ar fi ieșit la suprafață. A scos organele lui Lancaster, înfășurându-le încet în jurul pumnului.

Lancaster a țipat, zbătându-se din picioare.

Ferron a scos intestinele atât de mult încât acestea s-au zvâcnit, strălucind în lumina lunii.

„Dacă te voi mai vedea vreodată, te voi strangula cu astea", spuse Ferron cu o voce de un calm mortal. „Păcat că nu ești încă nemuritor. Aș putea s-o fac atât de încet atunci."

A lăsat intestinele să atârne pe burta lui Lancaster ca niște lanțuri de ceas, apoi a scos o batistă și și-a șters mâinile în timp ce Lancaster se împleticea prin gura porții, scâncind și încercând să-și îndese organele înapoi în stomac.

După ce Lancaster dispăruse, Ferron se întoarse spre Helena. Fața îi era rigidă de furie.

„Idiotule, de ce ai ieșit în seara asta?"

Helena doar s-a uitat la el.

S-a gândit că ar trebui să spună ceva. Ceea ce încercase să-i spună lui Lancaster.

„Ferron vine mereu după mine”, șopti ea.

S-a oprit brusc. Își încleștă maxilarul, pumnii strânși, fără să spună nimic preț de o clipă. Apoi i se lăsa gâtul și oftă.

„Ce ți-a făcut?”, a întrebat el încet, îngenuncheând lângă ea.

Helena se privi în jos. Rochia ei era ruptă, ciorapii zdrențuiți. Toate lucrurile ei erau rupte. Era sânge și pietriș alb peste tot.

Ferron întinse mâna spre ea, atingându-i abia umărul, iar ea simți o ușoară undă de căldură. Se ghemui lângă el, dar el se retrase.

„Drogat”, a spus el. „Te-a pus să înghiți ceva?”

Ea clătină din cap.

„O injecție, atunci. Hai să mergem în camera ta.” Ochii lui s-au pierdut pentru o clipă, apoi a ajutat-o să se ridice. Helena a gâfâit când durerea i-a cuprins brațele.

Ferron nu a spus nimic, dar și-a pus haina peste umerii ei, acoperindu-i rochia distrusă.

Femeia necrothrall se afla în camera Helenei cu un castron cu apă și o cârpă în mână.

„Curăț-o”, a spus el, ducându-se la fereastră și rămânând nemișcat ca o statuie în timp ce necrothrall-ul o conducea pe Helena să se așeze pe marginea patului și începea să tamponeze pietrișul și sângele.

Degetele necrotrallei erau reci și mirosea vag a carne crudă lăsată afară prea mult timp. Helena tresări, dar de fiecare dată când se retrăgea, femeia o urma până când Helena rămase prinsă de stâlpul patului. A început să tremure.

— Oprește-te, spuse în cele din urmă Ferron, cu vocea încordată.

Helena încremeni, la fel și necrothrall-ul, făcând un pas înapoi când Ferron se apropie.

Helena se holba la pantofii lui. Erau atât de perfect lustruiți, încât străluceau.

„Ce s-a întâmplat?”, a întrebat el.

Multe lucruri erau în neregulă. Mai multe lucruri decât își putea aminti creierul Helenei în prezent.

„Nu-mi place când oamenii mor”, a spus ea cu o voce slabă.

A oftat și s-a așezat lângă ea, luând pânza de la necrothrall.

„N-o să te rănesc”, spuse el cu o voce încordată. O apucă de umeri, întorcând-o spre el.

Știa că nu o va face. O rănea doar în anumite zile, iar aceasta nu era una dintre ele, așa că a stat foarte nemișcată.

Mișcându-se încet, el a început să-i mângâie umărul, îndepărtând bucățile de pietriș alb și spălând rănile înainte ca degetele lui să-i atingă pielea. Ea a simțit o furnicătură de căldură pe măsură ce pielea se lega, regenerându-se într-un țesut nou și delicat. El i-a lucrat pe umeri și pe gât, până la buza care îi pulsa.

Buzele îi erau strânse într-o linie dreaptă, expresia lui era clinică și atentă.

Când termină, atenția i se îndreptă spre mâinile ei. Încheieturile o dureau, pielea îi era fierbinte și întinsă.

El și-a întors o mână. Palma ei era julită, plină de pietriș.

A durat mai mult să-i vindece mâinile și încheieturile mâinilor și, chiar și după ce tăieturile au dispărut, încă o dureau. El a continuat să le acopere, făcând-o să-și miște toate degetele.

În cele din urmă, s-a așezat pe spate și a privit în altă parte. „Ți-a făcut... altceva?”

Ea clătină din cap.

A expirat încet. Se uita prin cameră. „Trebuie să petrec următoarele zile în oraș. Cred că e mai bine să stai în cameră până mă întorc.”

Helena nu a spus nimic. În cele din urmă, el s-a ridicat și a plecat. Ea a auzit ușa încuindu-se pentru prima dată.

Stătea cu privirea fixă la perete, neștiind ce simțea. Mintea ei părea să funcționeze doar fragmentar.

Era murdară.

S-a dus și a stat sub apă, lăsând-o să-i curgă fierbinte pe față și peste umeri.

Încă simțea cum dinții i se înfig în piele, așa cum carnea i se sfâșia sub presiune. Locurile acelea erau încă hipersensibile. Voia să-și bage degetele înăuntru și să-i smulgă pe toți.

A găsit o cârpă. A frecat-o și a frecat-o până când toată pielea i-a fost atât de crudă încât apa o durea.

Peste scaun era o cămașă de noapte albă de flanel, iar lângă pat o ceașcă de insulă. Recunoscu mirosul de mușețel, dar când îl sorbi, era suficient de amar încât i se îngheța limba.

Laudanum.

A băut tot înainte de a se cufunda într-un somn adânc și gol.

CEAȚA MENTALĂ DISPĂRUSE A doua zi dimineață.

Plămânii i s-au contractat, pieptul i s-a făcut greu, panicată din cauza a ceea ce era cât pe ce să se întâmple și a lipsei de înțelegere din acel moment.

Dacă Lancaster ar fi scos-o din Spirefell, ce i-ar fi făcut? Ce l-ar fi lăsat pur și simplu să facă?

S-a ghemuit strâns și nu s-a ridicat când a auzit ușa descuindu-se și servitoarea intrând, punând tava lângă patul Helenei.

Micul dejun și o oală de infuzie cu parfumul recognoscibil de mușețel. Servitoarea a turnat o ceașcă și apoi a scos o fiolă mică cu câteva picături de lichid roșiatic înăuntru.

A clătinat din cap, dar a regretat alegerea făcută odată ce servitoarea a plecat și a rămas cu gândurile ei.

Se tot gândea la fetele din programul de repopulare, ademenită de promisiunea hranei și a iertării.

Dacă Helena n-ar fi fost sterilizată și n-ar fi avut lipsă de amintiri, ar fi și ea acolo.

Comparativ cu ceea ce suferiseră restul supraviețuitorilor, Ferron era aproape amabil. Era un gând atât de oribil.

Cum se făcea ca Înaltul Reeve să fie cumva unul dintre cei mai puțin monștri strus al Nemuritorilor? Nu. Nu era adevărat. Ea fusese martoră la uciderea lui, îl privise cum desfăcea calm organele lui Lancaster cu mâinile goale.

Erau o mulțime de monștri în Ferron, ascunzându-se sub suprafață.

Capul îi pulsa puternic și închise ochii.

Ușa era zăvorâtă la loc de fiecare dată când plecau servitorii, așa că Helena nu a făcut niciun efort să se ridice din pat. A rămas ghemuită sub pături, înăbușită în disperare, până când liniștea a fost spartă de scârțâitul brusc al metalului și ușa s-a deschis brusc.

Helena se ridică brusc și o văzu pe Aurelia intrând, cu un ziar strâns într-o mână și bastonul scurt de fier în cealaltă. Pe hol erau mai mulți necrothrali. Toți se îndreptară spre Aurelia.

Aurelia se opri brusc, întorcându-se, apoi apucă toiagul, răsucindu-l de una dintre barele de fier care străbăteau podeaua. Ușa se trânti cu putere, aproape retezând brațul uneia dintre servitoare. Se auzi un scrâșnet metalic când cadrul din jurul ușii se deformă, sigilând camera.

Aurelia s-a întors către Helena.

„Vino încoace.” Vocea ei era strălucitoare de furie.

Helena s-a dat jos din pat și a venit fără un cuvânt, cu inima bătându-i cu putere.

Aurelia era palidă. Fragilă ca o fire de iarbă în miezul iernii. Era îmbrăcată și îngrijită impecabil ca întotdeauna, dar avea un sentiment de destrămare. Cerceii ei, niște candelabre complicate din perle minuscule, tremurau.

„Știați că sunt a treia fiică pe care a avut-o mama?”

Helena nu știa nimic despre Aurelia.

„Familia mea a fost fier pur timp de aproape un secol, a avut câte un membru al breslei în fiecare generație, dar nu ne-am îmbogățit niciodată prea tare. E greu să concurezi cu o familie precum Ferronii. Tatăl meu spunea mereu că în Paladia trebuie să te

mulțumești cu fier vechi până când poți face ceva din el. Aveam de gând să facem ceva din el."

Aurelia a tras adânc aer în piept. „Oamenii au crezut că e ceva în neregulă cu Kaine când s-a născut. Au crezut că poate e un Lapsus sau că nu are rezonanță de fier. Nimeni nu era sigur, știau doar că familia era secretoasă în privința lui. Tatăl meu a văzut o oportunitate. Mama și..." „Tatăl lor erau verișori. Credea că ar putea avea cu ușurință o fată cu rezonanță pură de fier, iar Ferronii ar fi disperați să-l căsătorească pe Kaine cu ea. Ca să rămână în controlul breslei."

Aurelia a respirat gâfâind, simțind un tremurături în piept.

„Mama a spus că primele două erau micuțe. *Bucățișoare."* Ochii ei albaștri străluceau. „Tatăl meu a plătit un vivimant să vină mai devreme ca să vadă dacă sunt fetițe, dar când nu au arătat niciun semn de rezonanță de fier în uter, nu a lăsat-o să le păstreze. Dacă se născuseră, spunea el, o altă familie de fier ar putea să ne întreacă în ceea ce privește contractul de căsătorie. Eu am fost a treia fată. Mama spunea întotdeauna că primii doi copii erau ai ei, iar eu eram... a lui Kaine Ferron. I-a ars în șemineu și a îngropat cenușa în grădină. Și-a petrecut tot timpul acolo cu ei."

Helena a studiat-o pe Aurelia cu o compasiune uluită, dar asta nu părea decât să o înfurie.

„Știu că dai târcoale. Ai văzut articolul *ăsta* ?" Aurelia a ridicat ziarul ca Helena să poată vedea prima pagină.

Era o fotografie macabră, chiar și în alb-negru. Îngenuncheat, cu fața clar vizibilă, Ferron îl eviscera calm pe Lancaster în holul Spitalului Central.

Nu a putut să se holbeze decât o clipă înainte ca Aurelia să-și miște mâna și să împăturească ziarul, cu încheieturile albindu-i-se în timp ce strângea bastonul scurt. Casa gemea, tremurând.

„Trebuie să recunosc", spuse Aurelia cu o voce nefirească de calm, „când am auzit prima dată că Kaine l-a ucis pe Erik, am fost atât de fericită. M-am gândit: „ *În sfârșit a observat."*

Cerceii în formă de candelabru tremurau mai vizibil.

„Am încercat să fiu o soție perfectă. Știam că nu era o uniune din dragoste, dar credeam că își va da seama că sunt *menită* să-i fiu soție. Câți bărbați pot spune asta? Am făcut totul, toate lucrurile, exact așa cum trebuia."

Și-a aruncat mâna, strângând încă hârtia, inelele ei de alchimie strălucind slab.

„Oamenii nu știu, dar el nu a locuit aici. În ziua nunții noastre, m-a lăsat în hol. A dispărut o lună întreagă înainte să aud că s-a întors în oraș. Am crezut că e un test. Am decorat și am dat petreceri, dar el nu a venit niciodată la ele. Apoi m-am gândit că îi voi atrage atenția dacă aș…" „Îl făcea gelos, dar nu-i păsa. Mi-am dat seama că prefera bărbații sau nu prefera nimic și nu puteam face nimic în privința asta decât să accept."

Amărăciunea din expresia Aureliei a devenit urâtă.

„Am acceptat." Vocea îi tremura de resentiment. „Până când ai apărut tu și, dintr-o dată, s-a mutat el aici și a dat peste cap fiecare centimetru al proprietății pentru tine; te-a scos la plimbare și *ți -a făcut* un tur al casei."

Helena deschise gura, încercând să explice că Ferron primise ordin să facă toate acele lucruri.

„Taci! Nu vreau să aud de tine!" Ziarul i se mototoli în pumn. „Apoi Erik Lancaster a început să-mi fie atent." Aurelia părea aproape de lacrimi. „Era atât de înțelegător, îmi ținea companie la toate evenimentele la care Kaine nu apărea niciodată. Voia să știe totul despre mine. A observat tot ce făceam ca să-l impresionez pe Kaine. Voia să vadă casa, cum o decorasem. El a fost cel care a spus că ar trebui să dau din nou toate petrecerile, ca toată lumea să vadă cât de minunată sunt, chiar dacă Kaine nu o făcea. Solstițiul de iarnă a fost ideea lui. Lista aceea lungă de invitați. Și toate petrecerile. Chiar și petrecerea de echinocțiu."

Vocea Aureliei s-a stins și ea s-a uitat spre ferestre câteva clipe.

„Când am auzit că Kaine l-a ucis pe Erik, m-am gândit: *În sfârșit a observat. Înainte era doar ocupat. Îi pasă.* Dar apoi...” Un tremur a străbătut-o pe Aurelia. „...apoi mi-a trecut prin minte că Erik m-a abordat în săptămâna de după ce a fost scris articolul ăla josnic despre prezența ta aici. Mereu voia să vină aici, chiar și iarna, când e oribil. Apoi m-am gândit cum va dispărea. În timpul petrecerii solstițiului, și la cinele festive, și la echinocțiu. Și era mereu atât de agitat când se întorcea și mă găsea.”

Era o tăcere teribilă.

„Totul a fost din cauza ta”, spuse Aurelia în cele din urmă. „Erik a venit aici din cauza ta. Kaine l-a ucis din cauza ta. Erik mă folosea! M-a folosit *ca* să ajungă la *tine* !”

A aruncat hârtia pe podea, paginile fiind desfăcute, dezvăluindu-l pe Ferron, părul și pielea lui palide. Mâinile pătate de sânge și privirea goală a lui Lancaster, cu fața încă contorsionată.

KAINE FERRON UCIDE ÎN PUBLIC UN INIȚIAT

„De ce țin atât de mult la tine?” întrebă Aurelia, apropiindu-se de Helena. „Ce e atât de special la tine încât Kaine s-a mutat aici, în casa asta pe care evident o urăște? Cu toți acești servitori pe care nu-i suportă, dar de care nu va scăpa niciodată? De ce ar petrece Erik luni întregi folosindu-mă ca să ajungă la tine? De ce ține cineva la tine?”

„Eu—”

Aurelia a pălmuit-o peste față, inelele de fier trosnind pe pometul ei. „Nu vreau să aud de tine!”

S-a auzit o bubuitură puternică afară, ca și cum cineva ar fi încercat să o spargă. Aurelia a tresărit.

A existat o altă bubuitură.

Aurelia a zâmbit. „Cred că a observat că sunt aici”, a spus ea. „Dar nu vor ajunge niciodată la timp pe ușa aia. Nu când voi avea parte de asta.”

Aurelia a pus toiagul scurt direct pe una dintre barele de fier din podea, iar acestea s-au răsucit ca niște vițe, înfășurându-se în jurul

încheieturilor Helenei și smucindu-se în jos. Genunchii i-au lovit podeaua cu o zvâcnire grețoasă care i-a cutremurat șira spinării.

Aurelia stătea deasupra ei. „Ți-am spus să nu-mi faci probleme."

Bătăile în ușă se întețiseră. Aurelia și-a înclinat capul într-o parte.

„Știi, e teribil de greu să găsești ceva pentru Kaine. Nu găsesc niciodată nimic din ce își dorește, dar e un lucru pe care a început să-l colecționeze... Știi ce anume?"

Inima Helenei bătea nebunește. Ea clătină din cap.

Aurelia dădu din cap spre colțul îndepărtat al camerei. „Ochi. E unul chiar acolo. Pun pariu că se uită la noi acum. Nu cred că are vreunul maro."

„Te rog, nu face asta." Helena încercă să-și elibereze mâinile, dar fierul din jurul încheieturilor nu ceda.

„Nu-ți face griji", a spus Aurelia. „În felul acesta, Kaine va mai avea bucăți din tine după ce vei fi trimis înapoi."

Helena a încercat să se elibereze smucindu-se, dar Aurelia a tras-o cu fierul mai jos până când umerii i se amenințau să se disloce.

Ferron va veni. Ferron va veni.

Cuvintele i-au trecut prin minte într-un buclat neîncetat. El va ști; trebuia să știe ce se întâmplă. Nu o va lăsa pe Aurelia…

El era în oraș. Ea știa cât de lungă era călătoria aceea.

Aurelia a apucat-o pe Helena de bărbie. Inelele i se alungiseră, transformându-se în vârfuri amenințătoare. „Deschide ochii larg."

Helena tremura. „Te rog…"

— Taci, spuse Aurelia, lăsând toiagul scurt să cadă și strângând mai tare maxilarul Helenei, vârfurile inelelor afundându-se în obrazul Helenei.

Bătăile de afară s-au întețit.

Aurelia apăsă vârful unuia dintre țepii ei inelari în colțul exterior al ochiului stâng al Helenei, împingându-l înapoi în orbită. Zâmbi, cu ochii plini de răutate. „Sper să fiu acolo când te va vedea Kaine data viitoare. Chiar dacă mă omoară, satisfacția va merita."

Helena și-a dat capul pe spate brusc când inelul Aureliei i-a străpuns obrazul.

„Aurelia!”

Țipătul a spulberat aerul. Nu o singură voce, ci mai multe deodată. Toate la unison.

„Aurelia!”

Sclavii țipau pe ușă. În vocile lor se auzea o furie inumană, sfâșietoare.

Aurelia tresări și izbucni într-un râs panicat în timp ce se uita spre ușă. „Nu știam că pot face așa ceva. Cred că tu primești atâta tratament special.”

S-a întors spre Helena, înfipând degetele în părul Helenei ca să o țină pe loc în timp ce înfigea din nou țepușa în ochi.

Durerea și presiunea creșteau; Helena simțea că globul ocular era pe punctul de a-i fi smuls din orbită. Sclavii încă țipau, dar Helena abia îi auzea mai mult decât bătăile propriei inimi. A fost cuprinsă de gândul suprarealist că fața Aureliei Ferron avea să fie ultimul lucru pe care l-ar vedea vreodată.

Avea să rămână în întuneric pentru totdeauna.

Ochiul i-a cedat, iar vederea i-a devenit unilaterală.

Întreaga casă s-a cutremurat în timp ce podeaua se unduia, ca o creatură care ar fi prins viață.

Aurelia i-a dat drumul, întorcându-se nedumerită. Înainte să poată face ceva, bare de fier s-au smuls din podea și din pereți, năvălind spre Aurelia ca niște șerpi care lovesc, înconjurând-o și trăgând-o de acolo.

Aurelia a țipat de groază în timp ce era târâtă de pe podea, luptând să se elibereze cu propria rezonanță, dar barele de fier s-au înfășurat tot mai tare până când Helena a auzit oase rupte și Aurelia a devenit inertă, cu degetele înfășurate în gheare de fier desfăcute și contorsionate acolo unde încercaseră să împingă barele înapoi.

Totul s-a oprit.

La fel de repede cum prinsese viață, casa s-a cufundat din nou în nemișcare.

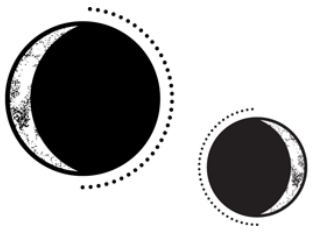

CAPITOLUL 17

BRAȚELE Helenei SE ÎNCORDAU PE fierul implacabil, marginile îi zgâriau pielea, umerii țipând în timp ce se zbătea, încercând să se elibereze. Camera din jurul ei era doar pe jumătate vizibilă și complet în ruine. Respirația ei îngrozită era singurul sunet. Casa era complet liniștită.

A părut o veșnicie până când Helena a auzit sunetul îndepărtat de pași pe hol. Ușa s-a deformat, deschizându-se, iar apoi Ferron a îngenuncheat în fața ei, blocând imaginea înfiorătoare a Aureliei în timp ce fierul din jurul încheieturilor ei se topea. Ea s-a prăbușit spre el.

Pieptul îi tresărea din cauza panicii reprimate.

I-a înclinat fața spre a lui, iar expresia lui a devenit îngrozită. I-a atins obrazul și i-a ținut fața în mână în timp ce respira adânc de câteva ori.

„Ți-a ieșit ochiul din orbită și ai o înțepătură adâncă în alb", a spus el, cu vocea tremurândă. „Cum o pot repara?"

Helena se holba amețită la el, tremurând în timp ce lacrimile îi curgeau pe față, alunecându-i pe degete. Respirația îi era din ce în ce mai rapidă.

Ar fi trebuit să știe răspunsul la întrebare, dar nu putea... membru. Putea simți doar locul unde gheara de fier a Aureliei îi străpunsese ochiul.

Ferron a apucat-o ferm de umeri. „Uită-te la mine. Trebuie să stai calmă și să-mi spui cum să rezolv asta. Știi cum se face."

Și-a înăbușit un suspin.

Gândește-te, Helena. Era vindecătoare. Cineva avea un ochi rănit. Trebuia să lucreze eficient dacă voia să-i păstreze vederea. *Concentrează-te.*

„FF-Pentru o sclerotică perforată”, spuse ea cu o voce tremurândă, încercând să-și amintească tehnica. Habar n-avea cum să i-o explice unui vivimantic novice; nu învățase niciodată pe nimeni să vindece.

Oricum, era inutil. Ferron ar fi putut repara țesutul deteriorat, dar nu i-ar fi redat vederea. Tot ar fi oarbă de un ochi. S-a prăbușit.

Ferron a strâns-o mai tare, ținând-o ferm în poziție verticală. „Haide. Știi cum ai face-o. Spune-mi.”

A înghițit în sec. „Rezonanța trebuie să fie foarte apropiată”, a spus ea, vocea ei fiind abia mai mare decât o șoaptă. „Începi de la partea cea mai profundă și reproduci țesutul exact ca țesutul din jur; nu se va matricea așa cum se va matricea pielea singură. Trebuie să regenerezi fiecare structură complet. Strat cu strat.”

Numai acel răspuns ar fi fost suficient pentru a descuraja orice vindecător priceput. Regenerarea de bază era una, dar matricearea țesutului era o tehnică obositoare și extrem de repetitivă, ca și cum ți-ai privi pielea frecată. Îți făcea creierul să mănânce, dar concentrarea trebuia menținută tot timpul.

Ferron nu știa asta.

Și-a așezat mâna peste a ei, degetele lor aliniindu-se, iar ea i-a simțit vag rezonanța prin vârful degetelor înainte ca aceasta să i se întrerupă la încheieturi.

"Arătați-mi."

Încheieturile ei erau pline de vânătăi. Durerea îi străpungea oasele în timp ce își mișca degetele. A ignorat-o, concentrându-se pe senzația intuitivă care lipsea atât de mult timp, simțindu-și vag ochiul acolo unde rezonanța lui îi străbătea vârful degetelor.

Transmutarea începea întotdeauna cu o atingere inițială pentru a crea escrocheria. Odată stabilită, alchimistul își putea permite degetelor să manipuleze canalul.

Degetele ei se mișcau cu precauție, îndemnându-l pe al lui, țesând filamente invizibile de energie într-o rețea de țesut fragil.

Ochii argintii ai lui Ferron erau aproape luminoși în timp ce imita mișcările.

O smucitură i-a venit din mijlocul ochiului.

Ea a gemut, încercând să stea nemișcată.

Era ca și cum un ac ar fi fost înfipt în puncție, un fir tras prin ea, tot așa și tot așa.

I-a trebuit toată voința să nu se retragă, să se concentreze asupra slabei senzații de rezonanță, să continue să creeze structura regenerativă complexă.

Deși rana era mică, a durat o veșnicie. Ferron nu s-a oprit nici măcar atunci când degetele Helenei s-au înțepenit, au cedat și au căzut, senzația făcând-o gata să țipe.

„Și acum?" a întrebat Ferron în momentul în care totul s-a terminat, fără să-i dea nici măcar o clipă de răgaz.

Ea a tras adânc aer în piept.

„Pentru… pentru un… un ochi luxat", spuse ea cu o voce mult mai calmă decât se simțea ea, „trebuie să-l transformi și să-l retragi cu grijă, altfel vei solicita nervul optic… și mai mult."

Mișcarea era ca și cum ar fi rotit un cadran. Ochiul i-a alunecat înapoi, strângându-se și transformându-se înainte de a se așeza la loc cu un pocnet grețos.

A clipit încet. O durea ochiul; se uscase și se lipise după ce fusese expusă atât de mult timp.

„C-cât de mult poți vedea?" a întrebat Ferron, înclinându-i fața spre a lui, cu vârful degetelor apăsat pe maxilarul ei, iar degetul mare plimbându-și peste locul unde Aurelia îi tăiase obrazul.

S-a holbat la el și și-a acoperit ochiul drept cu mâna. Fața lui era la doar câțiva centimetri distanță, dar nu era decât o pată întunecată.

„Nu pot…" Vocea i se întrerupse, pieptul i se strânse. Își luă mâna de pe ochi și își astupă gura în timp ce se lupta să nu plângă.

„Ce altceva trebuie să fac? Cum rezolv problema?" A apucat-o de umeri, fără să o lase să se prăbușească.

Ea clătină din cap, apăsându-și mâinile pe tâmple. „Probabil nervul optic e deteriorat. Nu pot... să ajut, totuși... va fi prea..."

Degetele lui i-au apăsat orbitele, iar ea i-a simţit rezonanţa mişcându-se de-a lungul nervului spre creier. Corpul i s-a convulsionat violent la senzaţie, dar el a ţinut-o nemişcată. A simţit căldură şi acelaşi proces de regenerare agitat în timp ce el descoperea leziunile ascunse între ochi şi creier. Un scâncet animalic i-a scăpat printre dinţii încleştaţi.

Şi-a retras mâna şi s-a uitat fix la ea. Acum era mai uşoară, ca şi cum s-ar fi uitat printr-o fereastră puternic aburită.

„Ceva?" Vocea lui era răguşită.

„Ai părul palid. Cred... pot să-ţi disting puţin ochii şi gura..."

„Bine, atunci ajungem undeva. Acum ce facem?"

A vrut să facă mai mult?

„Ăăă... picături de atropină, din belladonnă. Ar dilata pupila, ar împiedica-o să se încordeze cât timp ţesutul se recuperează."

„Aduceţi trusa", le-a spus Ferron servitorilor, care rămăseseră toţi încremeniţi pe loc, neînsufleţiţi, în timp ce întreaga atenţie a lui Ferron era asupra Helenei. Unul dintre ei a sărit la viaţă şi s-a grăbit pe hol.

„Trebuie să mă ocup de Aurelia acum", a spus Ferron. „Aşteaptă aici."

Helena dădu din cap, lăsându-se pe spate.

Ea l-a privit cu vederea înceţoşată pe Ferron cum se întoarse cu faţa spre soţia sa.

Nici măcar nu a fost nevoie să atingă metalul răsucit care o înfăşura. O mişcare a mâinii şi încreţitura de fier s-a desprins, alunecând înapoi pe podea şi pe pereţi.

Ferron îngenunche, apăsând două degete pe gâtul Aureliei.

Dezechilibrul din vederea Helenei făcea dificilă urmărirea rănii Aureliei, deoarece Ferron a început să-şi aranjeze oasele şi să-şi aşeze articulaţiile dislocate la locul lor la fel de uşor ca şi cum ar fi asamblat un puzzle.

Și-a pus o mână pe pieptul Aureliei, iar Helena s-a așteptat să-l vadă pe Ferron creând un nou necrothrall. În schimb, Aurelia a țipat, ridicându-se de pe podea, cu ochii sălucițI de groază.

„Ce? Cum ai…?" Aurelia bolborosea, ducându-și mâinile la piept și la corp, atingându-se peste tot de confuzie. „Cum? Cum ai *venit* ?"

„Aceasta este casa *mea* ." Furia din vocea lui Ferron era palpabilă în fiecare cuvânt.

„Dar tu… tu ai fost în oraș!" Aurelia părea mai isterică din cauza asta decât din cauza oricărui alt motiv.

Nu-și amintea oare ce-i făcuse Ferron? Sau era pur și simplu prea mult pentru ea ca să înțeleagă?

„Da, așa era. A fost incredibil de incomod din partea ta să mă obligi să plec în mijlocul unei ceremonii."

„Dar... cum ai..." Aurelia a privit în jur printre ruinele camerei Helenei.

„Credeai că sclavii sunt singurele lucruri pe care le pot controla de la distanță? Asta e casa mea și metalul familiei mele."

Helena se holba la el, șocată. Ceea ce susținea el era imposibil.

Nu exista nicio modalitate prin care cineva să poată transmuta fierul de la distanță, mai ales nu în acel mod.

Rezonanța lui Ferron putea fi mai puternică decât orice văzuse vreodată Helena, dar nici măcar el nu putea ajunge atât de departe din oraș și să controleze mecanismele interne ale Spirefell-ului cu o asemenea precizie. Ar fi acționat orbește, fără să aibă nicio idee despre ce făcea, dacă nu cumva...

Ea s-a uitat spre ochiul din colț.

Nu. Tot nu era posibil, chiar și așa. Fiecare centimetru de distanță față de o țintă transmutațională sporea efortul. Chiar dacă ar fi fost doar într-o altă aripă a casei, ar fi fost mort, dizolvat în neant precum o stea care se prăbușește, dacă ar fi folosit atâta putere.

Se întâmpla uneori în fabrici când sursa rețelei transmutaționale era prea puternică. Alchimiștii se dezintegrau.

— E imposibil, spuse Aurelia, repetând gândurile Helenei.

„Să-ți subestimezi soțul de două ori într-o singură zi? Nu e prea potrivit ca o soție din partea ta.”

„O, ești aici pentru mine? Nu, nu ești, ești aici din cauza ei.” A arătat acuzator spre Helena. „Era să mă omori și, într-adevăr, l-ai omorât pe Erik Lancaster, din cauza ei!”

„Da, am făcut-o. Știi de ce? Pentru că este ultima membră a Ordinului Flăcării Eterne, ceea ce înseamnă că este importantă.” „Mult mai important decât vei fi tu vreodată. Mai important decât a visat Lancaster. Sarcina mea este să-i mențin mintea intactă. Când tatăl tău te-a educat, a menționat vreodată că ochii au un nerv care se conectează direct la creier? Ce crezi că se întâmplă dacă pur și simplu îi smulgi?”

Aurelia s-a uitat îngrozită spre Helena.

Ferron continua să vorbească cu vocea lui rece și lipsită de empatie. „Am încercat să am răbdare cu tine, Aurelia. Am fost dispus să trec cu vederea comportamentul tău indecent și interferențele mărunte, dar ține minte, în afară de faptul că ești oarecum decorativă, îmi ești inutilă. Dacă te mai apropii vreodată de ea, sau dacă vorbești cu ea, sau dacă mai pui piciorul în aripa asta, te voi ucide și o voi face încet, poate în decursul unei seri sau două. Asta nu e o amenințare. E o promisiune. Acum dispari din raza mea vizuală.”

Aurelia s-a ridicat greoi, cu fața contorsionată de frică și durere, în timp ce fugea șchiopătând din cameră.

Ferron se ridică în picioare, respirând adânc înainte de a se întoarce spre Helena. Ochii lui încă sclipeau argintii.

S-a apropiat de ea încet și a îngenuncheat, întorcându-i din nou fața spre a lui, studiindu-i ochii. „Pupilele au dimensiuni diferite”, a spus el. „O să chem un specialist. O să văd dacă mai e ceva de făcut.”

Ea se holba la el. Arăta slăbit, pielea lui era cenușie și palidă, ochii lui erau prea strălucitori prin contrast, dar poate că așa părea doar din cauza faptului că vederea ei era începețoșată.

„Erai în casă când…” A făcut un gest spre dărâmăturile camerei.

A aruncat o privire. „Nu. Sau poate aș fi făcut-o mai elegant. Ajunsesem la marginea proprietății.”

"Cum-?"

A strâmbat din nas. „Abilitatea a venit ca o complimentare din partea lui Artemon Bennet, deși pe atunci nu avea nicio idee ce făcea. Era menită să fie o pedeapsă.”

Sprâncenele Helenei se încruntară. Nu avea nicio idee ce se putea face pentru ca rezonanța cuiva să fie atât de puternică încât să poată controla fierul de la o asemenea distanță.

„Cum ar putea ceva…?”

— Nu vreau să discut despre asta acum, spuse el, întrerupând-o.

S-a lăsat o pauză. Încă simțea că ar trebui să spună ceva.

„De unde ai știut că voi putea să-mi repar ochiul?”

„Ai fost vindecător.”

„Da, dar…” Vocea i s-a stins. Nu a putut explica de ce era nemulțumită de răspuns.

„Unde ai învățat să vindeci?”, a întrebat ea, gândindu-se nu doar la cât de ușor îi imitase instrucțiunile, ci și la cum se descurcase cu Aurelia și cum își reparase singur leziunile nervoase.

„Ei bine, vezi tu, a fost un război, iar eu eram general. Am adunat câteva lucruri.”

Helenei îi venea o durere de cap în tâmple din cauza vederii ei dezechilibrate.

„Ei bine, tu... tu ai un talent natural pentru asta. Într-o altă viață, ai putea fi vindecător.”

„Una dintre marile ironii ale vieții”, spuse el, uitându-se spre ușă, cu maxilarul încleștat.

Servitoarea se întorsese cărând o geantă, genul pe care îl purtau medicii de teren, prinsă pe umăr și prinsă la talie.

Ferron a luat-o, scotocind prin buzunare. A auzit zornăitul și clinchetul fiolelor de sticlă.

„Doar atropină?” a întrebat el, privind spre ea cu o fiolă în mână.

Ea clătină din cap. „Cinci picături de atropină diluate într-o linguriță de soluție salină.”

S-a mai auzit clinchetat, deșurubări, turnări, apoi a băgat ceva în buzunar și a închis geanta cu un pocnet. Servitoarea a luat-o imediat înapoi.

Helena a început să se ridice în picioare, clătinându-se.

„Ar trebui… să mă întind ca să nu curgă”, a spus ea. Simțea că nu mai avea echilibru, iar mâinile și brațele îi tremurau, refuzând să-și mai susțină greutatea. S-a prăbușit înapoi pe podea. Poate că ar trebui pur și simplu să stea acolo.

O mână i-a cuprins cotul și a ridicat-o în picioare.

„Nu mă aplec peste tine pe podea”, spuse Ferron cu o voce iritată. În loc să o tragă spre pat, o conduse afară din cameră și pe hol, într-o altă cameră.

Aerul era închis la culoare, patul era gol și gol. Ferron a smuls o cârpă de praf de pe o canapea, iar Helena s-a întins pe ea.

Se aplecă peste ea, cu fiola în mână. Fața lui se estompa de fiecare dată când ea clipea. Întuneric. Lumină. Întuneric. Lumină.

„Câte picături?”

„Două, de două ori pe zi, timp de două zile. Apoi comprese cu eufrazie timp de o săptămână.”

Ferron se aplecă mai aproape, picurându-i în ochi două picături de atropină cu belladonnă. Închise ochii ca să nu clipească și să-i alunge.

Degetele lui i-au atins obrazul, iar ea a simțit cum tăietura dispăruse. „Servitorii vor aranja camera.”

Ea i-a numărat pașii care se îndepărtau, acoperindu-și ochiul stâng ca să poată vedea.

S-a împiedicat în timp ce ieșea din cameră, izbindu-se de tocul ușii și îndreptându-se încet, ca și cum ar fi fost nesigur pe picioare.

A închis din nou ochii, ascultând liniștea apăsătoare a casei.

Nu plânge. Nu plânge, își spuse ea.

A ascultat cum soseau servitorii, iar salteaua patului era întoarsă și aranjată cu cearșafuri și așternuturi proaspete. Caloriferele erau pornite, șuierând pe măsură ce camera se încălzea. Puținele lucruri ale Helenei au fost aduse și puse într-un dulap nou. Draperiile au fost lăsate trase, lăsând să pătrundă doar o licărire de lumină.

După ce au plecat, Helena s-a îndreptat spre pat și a încercat să doarmă.

Ferron s-a întors câteva ore mai târziu, urmat de un bărbat mai în vârstă cu o valiză plină cu nenumărate invenții.

„Te avertizez, puncțiile sclerotice sunt o treabă destul de urâtă", a spus el cu o voce gâfâită, în timp ce o privea pe Helena. „Nu prea se poate face. Vom avea noroc dacă va putea să păstreze ochiul. Am adus niște plasturi sau, dacă ești dispus să cheltuiești banii, am niște plasturi de sticlă care vor merge de minune."

S-a așezat greu pe un scaun pe care i-l adusese majordomul.

„Ți-a dat instrucțiuni în cadrul vivimanției să încerci să o repari?", l-a întrebat pe Ferron, care stătea rezemat de perete, privind cu ochii închiși la culoare.

Ferron dădu din cap fără cuvinte.

Opticianul s-a aplecat mai aproape, deschizându-i ochiul Helenei și ținând în sus diverse dispozitive mecanice, deschizându-i pleoapa în timp ce studia rana.

A tăcut mult timp.

„Aceasta este... o lucrare cu adevărat excepțională", spuse el în cele din urmă cu o voce plină de surprindere. „Vivimanție, zici? Ei bine."

S-a lăsat greu pe spate și s-a uitat fix la Helena, frecându-și bărbia. „Unde ai învățat trucul ăsta?"

„Eram vindecătoare", a spus Helena.

Doctorul a scos un sunet șuierător, de parcă ar fi fost neîncrezător. „Dar dumneavoastră…" A făcut un gest spre ea fără să spună un cuvânt. „De unde ați putea ști despre astfel de proceduri medicale?"

„Tatăl meu a fost chirurg, instruit în Khem, înainte să se mute la Etras.”

„Khem? Serios? Au doctori acolo?”

Helena dădu din cap strâns.

„Îți imaginezi. N-am cunoscut niciodată pe nimeni din Khem. Și a traversat tocmai de pe continentul inferior? Nu-mi pot imagina. Marea e…” A tresărit. „Maree ca de munți? Nu, mulțumesc. Chiar și în timpul perioadei Abeyance de vară, se spune că e o trecere periculoasă. Nu-mi pot imagina să locuiesc în regiunile de coastă. Trebuie să fii recunoscător că ești acum în interior, departe de toate astea.”

Helena se holba la el.

A privit-o printr-o serie de lentile, mormăind pentru sine și răsucind diverse șuruburi, apoi ținând o mică lumină lângă fața ei înainte de a se așeza pe spate. „Cred că s-ar putea să-ți revii complet.”

S-a uitat spre Ferron. „Ține-o departe de lumină, aplică-i belladonna de două ori pe zi și sunt șanse mari să aibă probleme minore.”

Helena l-a privit cu un singur ochi cum stătea în picioare, strângându-și instrumentele înainte ca el să se întoarcă spre Ferron și să-și îndrepte haina cu pompositate.

„Trebuie să spun că aveți un vindecător excepțional. Când mi-ați povestit ce s-a întâmplat, nu am crezut că există prea multe șanse să păstrați ochiul. Avem acum câțiva vivimanți la spital și fac mai multe probleme decât merită. Sunt întotdeauna siguri că știu mai bine.” „... decât medicii, dar apoi se ocupă doar de simptome și nu se obosesc niciodată să înțeleagă cum funcționează ceva. O gașcă de inutili.”

Doctorul s-a uitat din nou la Helena. Ochii lui se opriră asupra cătușelor din jurul încheieturilor ei.

„Ce păcat”, își spuse el. „Ce risipă de talent.”

Ferron a mormăit evaziv. Doctorul s-a întors cu fața spre el, înroșindu-se. „Și dumneavoastră, domnule. Remarcabil că ați putut

reuși o vindecare atât de delicată prin imitație. Foarte impresionant. Ar trebui să lucrați în spital."

„Așa mi s-a spus", a spus Ferron cu un zâmbet nesincer. „Crezi că mă vor angaja în continuare după ce am ucis pe cineva în hol?"

Bărbatul păli. „Ei bine... ce vreau să spun este..."

— Dacă nu mai e nimic altceva, te conduc eu, spuse Ferron, îndepărtându-se cu pași mari.

HELENA PURTĂ UN BEȚIȘ PESTE OCHIUL STRÂNG. Ferron a venit ca un ceasornic să-i administreze picăturile de atropină, aparent neavând încredere nici măcar în servitorii săi din preajma Helenei cu belladonna. Odată ce nu a mai avut nevoie de picături pentru ochi, i s-au adus comprese reci făcute din eyebright.

Tocmai încetase să mai poarte plasturele când s-a întors Stroud.

„Am auzit că ai avut o lună destul de nefericită", a spus ea în timp ce Helena se dezbrăca automat pentru consultație.

Vederea Helenei era încă dezechilibrată, ceea ce făcea ca lucrurile să iasă din focalizare în timp ce Stroud începea să o examineze. Stroud a observat ceva în dosarul ei, apoi a pus-o pe Helena să se întindă pe spate și a petrecut mai mult de un minut masându-i stomacul și abdomenul inferior.

„Perfect", spuse în cele din urmă Stroud, făcând un pas înapoi și luând mai multe notițe. „În sfârșit ești gata."

Helena se uita posomorâtă la tavan, întrebându-se dacă să-i ofere lui Stroud satisfacția de a întreba ce vrea să spună. Stroud a așteptat și, în cele din urmă, a cedat.

„Pregătit pentru ce?"

„Înscrierea în programul meu de repopulare."

Helena o privi cu o expresie absentă.

„N-am menționat?" Stroud își înclină capul cu îngâmfare. „Probabil mi-a scăpat din minte."

Helena a clipit încet. Vederea ei neuniformă o deranja, ca și cum însăși realitatea ar fi fost dezechilibrată. „Am fost sterilizată."

„Da, știu." Stroud doar a dat din cap. „Cred că aș putea fi primul viviman care reușește o inversare completă a ligaturii."

Camera amenința să se încline. „Nu. Au spus că va fi…"

„Ei bine, au încercat să ne îngreuneze lucrurile. A trebuit să exersez de mai multe ori cu câteva dintre femelele suplimentare pe care le aveam în program. Nu a fost nicio pierdere, nu-ți face griji. Nu orice rezonanță merită reprodusă și e bine să ai câteva de rezervă pentru consolare; unii dintre mame nu se simt bine când nu avem disponibilitate pentru repertoriul lor."

Helenei i s-a strâns gâtul. „Ce?"

„În fine, nu am vrut să spun nimic până nu eram sigur. Credeam că o să-ți dai seama. Presupun că nu ești atât de deștept pe cât spune toată lumea."

Helena a încercat să se cațere și să scape, dar Stroud i-a paralizat membrele cu o atingere neglijentă.

„Înaltul Necromant e convins că ești un animant. Dacă are dreptate, nu putem lăsa o fată ca asta să se irosească. Ai idee cât de rare sunt? Și iată-te în momentul critic, când avem cea mai mare nevoie de una."

Corpul i se cutremura. „Am crezut... transferul..."

„A, deci acum vrei să cooperezi cu Transfer?" Stroud a râs. „Nu-ți face griji, vom încerca totuși să-ți recuperăm amintirile mai târziu. Pur și simplu reprioritizăm pentru o perioadă."

Stroud se duse la ușa unde o aștepta servitoarea. „Înalte Reeve, un cuvânt."

Helena zăcea acolo, incapabilă să se miște. Ferron nu ar fi lăsat să se întâmple asta. Petrecuse luni întregi exersând transferul; Stroud nu putea veni și să răstoarne totul.

A încercat să respire constant. Dacă ar începe să hiperventileze, Stroud probabil ar seda-o sau ar lăsa-o complet inconștientă. Ce s-ar

întâmpla dacă s-ar trezi înapoi în Central, aşteptând ca cineva să intre pe uşă ca să...

Vederea i se înceţoşa, teroarea o străbătea ca nişte insecte.

Ce avea de gând să facă? Să încerce să susţină că amintirile ei erau mai valoroase decât o sarcină?

Dacă ar fi trebuit să aleagă una sau alta, ce era mai rău? Să coopereze cu Ferron în extragerea secretelor Flăcării Eterne sau să se lase violată pentru a produce copilul de care Morrough avea nevoie pentru propriul său transfer?

Chiar dacă ar înceta să se mai opună transferului, dacă ar coopera cu Ferron, nu ar lăsa-o însărcinată cu forţa după aceea?

— Ai sunat, spuse Ferron intrând, cu o voce tăioasă de iritare.

„Înalt Prefect, da, am vrut să vă informez că am reuşit să anulez sterilizarea lui Marino. Înaltul Necromant vrea să fie transferată în programul de repopulare", a spus Stroud.

Expresia lui Ferron nici măcar nu s-a unduit, dar a rămas straniu de nemişcat.

„Ce ai făcut?", a spus el în cele din urmă.

Stroud a pus o mână cu mândrie pe stomacul Helenei. „Ştii cât de rari sunt animanţii. Dacă chiar este unul, ar fi o risipă să nu o folosesc. Am petrecut ultimele luni experimentând cu un proces de inversare şi, în sfârşit, este complet. Au fost neglijenţi, de fapt; ar fi trebuit să scoată pântecele, deşi l-aş fi înlocuit dacă ar fi făcut-o. Am o mulţime de subiecţi sănătoşi din care să aleg. A fost un proces relativ minor în comparaţie cu ceea ce eu şi Bennet obişnuiam să facem himerelor."

„N-ai menţionat asta." Vocea lui Ferron devenise periculoasă.

„Programul nu este de competenţa ta şi vorbeşti atât de des despre cât de fragilă este, încât m-am gândit că e mai bine să aştept până voi fi sigură. Totuşi, Înaltul Necromant vrea să fie înscrisă imediat. Problema transferului va fi reluată odată ce vom avea copilul. Bănuiesc că atunci va fi mult mai cooperantă în această privinţă." S-a uitat la Helena. „Nu-i aşa?"

Ferron a tăcut.

„Acum, aș putea să o duc înapoi la Central. Avem o listă lungă de masculi promițători, iar Marino are un repertoriu atât de neobișnuit încât am putea să o împerechem cu aproape oricine.” Stroud s-a uitat fix la Fer ron. „Totuși…” Vocea ei era inactivă, șerpuind ca un pârâu de vară. „Când vine vorba de rezonanță, există un candidat care iese în evidență față de restul.”

„Treci la subiect”, a spus Ferron cu o voce plată, dar Helena auzi sunetul crimei răsunând dedesubt.

Stroud se îndreptă imperios. „E timpul să ai copii. Știu că familia ta e preocupată de fier, dar pentru asta ai o soție. În calitate de celălalt animant al nostru, Înaltul Necromant te-a ales pe tine să fii primul care încearcă să o înțeleagă pe Marino. Dacă rămâne însărcinată, vom căuta semne de animație. Tatăl tău ne-a fost de mare ajutor în detalierea stării mamei tale, așa că știm exact ce simptome să căutăm. Totuși, având în vedere cât de scurt a devenit termenul nostru limită, Înaltul Necromant consideră că este mai bine să țină cont de alternative. Vei avea două luni la dispoziție pentru a produce rezultate, sau va fi transferată la Central, și vom vedea dacă avem mai mult noroc cu alți candidați.”

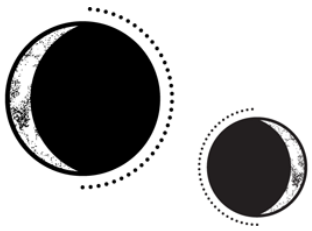

CAPITOLUL 18

TOTUL ÎN JURUL HELENEI DEVENEA ÎNCEȚOȘAT. STROUD ÎNDEPĂRTĂ PARALIZIA după ce Ferron se scuză răcoros, dar Helena tot nu se mișcă.

Scrâșnetul și zgârieturile stiloului lui Stroud pe hârtie era singurul sunet din camera liniștită.

Helenei i se uscase gura, dar se chinuia să înghită, încercând să găsească o modalitate de a inversa ceea ce se întâmplase atât de brusc.

Degetele i se îndoiră, trecând peste cearșafurile de in, în timp ce încerca să se concentreze asupra senzațiilor exterioare. Un scâncet pe jumătate i se auzi scăpând din gât.

S-a gândit că va țipa. Să țipe și să țipe și să nu se oprească niciodată.

„Ce s-a întâmplat?" a întrebat Stroud, ridicând privirea de la dosarul medical al Helenei.

Helena se holba la ea.

„Aș fi crezut că te-ar bucura o pauză de la transfer. Având în vedere felul în care te-ai opus, probabil că vei avea insuficiență hepatică înainte de sfârșitul anului." Stroud a bătut absent pe dosarul Helenei. „Sunt „Sunt foarte pretențios în privința alchimiștilor din programul meu. Războiul ne-a costat atâtea linii neprețuite. Ar trebui să fiți recunoscători că încă oferiți ceva cu o semnificație atât de durabilă."

„Mă lași să fiu violată și te aștepți să fiu recunoscătoare pentru asta?" Vocea Helenei era inactivă, venind de departe.

Expresia lui Stroud se înrăutăți. „Îți ofer o șansă ca viața ta să însemne ceva."

Furia Helenei era singurul lucru care o împiedica să-și piardă mințile. „Dacă e un lucru atât de măreț, e de mirare că nu te oferi voluntar."

Stroud înlemni, furia fulgerându-i pe față ca un fulger, întunecându-i fiecare linie. Helena se pregăti să fie lovită, dar buzele lui Stroud se strânseră într-un zâmbet subțire și se aplecă peste Helena aproape cu tandrețe.

„Înaltul Prefet este căsătorit de mai bine de un an, fără copii care să arate asta. Eminența Sa insistă ca Ferron să fie primul tău candidat, dar mă îndoiesc că va ieși ceva din asta. După tot ce i-a făcut Bennet, nu mai e deloc ceea ce aș numi om. După ce își va face încercările, te vei întoarce în Central, iar eu voi fi cel care va decide cine va merge următorul. Oricât de mult va dura."

Helenei i s-a înghețat sângele.

Stroud a atins bărbia Helenei cu vârful degetului. „Având în vedere asta, cred că ar fi bine să înveți să-ți faci griji cu limba aia. Nu trebuie să te las să o ții."

Helena nu a mai scos niciun sunet până când Stroud nu a plecat. Frica o cuprinse ca otrava, corodându-i organele, arzându-i plămânii. A străbătut casa, fiecare ușă descuiată, căutând prin camere într-o frenezie disperată să găsească ceva, orice. Trebuia să fie ceva.

Ferron nu a reapărut decât în seara următoare. Când a făcut-o, expresia lui era dură, dar ochii păreau să-i alunece de la ea, ca și cum nu s-ar mai fi putut îndura să o privească.

Mâinile au început să-i aibă spasme încontinuu, iar nervii i se înțepeneau.

„Nu e în seara asta", spuse el brusc. „Mi s-a spus" – încă nu se uita la ea – „nu vei fi fertilă încă trei zile."

Nu a fost surprinsă—

El era un criminal și un necromant. Ce motiv avea ea să creadă că ar fi deasupra acestui lucru?

Totuși, cumva, în mod irațional, ea crezuse că era... în siguranță.

Prost.

„Vino încoace", a spus el în cele din urmă.

Ea mergea mecanic, holbându-se la nasturii hainei și cămășii lui. El întinse mâna, cu mănușile de piele apăsându-i maxilarul, ridicându-i fața până când ochii ei îi întâlniră pe ai lui.

„Cât poți vedea?”, a întrebat el, privind treptat de la un ochi la altul pentru comparație.

Helena a râs.

Habar n-avea când râsese ultima dată. Cu o viață în urmă. Dar întrebarea era amuzantă. Chiar hilară.

Tot ce avusese vreodată în viață fusese distrus, fiecare fărâmă de alinare smulsă, ca și cum nu ar mai fi rămas nimic din ea în afară de durere. Fusese închisă și violată în aproape toate modurile imaginabile, iar acum el avea să-i aplice această atrocitate finală, dar era îngrijorat pentru *vederea ei.*

A râs și a râs, apoi nu a mai râs, ci a plâns. A plâns până s-a legănat înainte și înapoi, pe jumătate țipând, iar Ferron a rămas pur și simplu acolo.

Nu s-a oprit până nu s-a golit complet de sub picioare, ca și cum ar fi dat afară tot ce se afla în ea și acum singurul lucru care i-ar fi mai rămas ar fi fost o cochilie. Era atât de obosită să existe.

„Te simți mai bine?”

A înghițit în sec, simțind o durere în gât. „Nu.”

Degetele i s-au încordat, iar ea l-a privit cum și le strânge într-un pumn, ascunzându-l la spate. Știa trucul ăsta.

Ea ridică privirea spre el, observând apoi paloarea ciudată și încruntarea maxilarului său slăbit.

Ei bine, cel puțin amândoi sufereau.

„Pentru ce ai fost torturat de data asta?” a întrebat ea posomorâtă, ușurată că se putea întreba despre ceva, orice altceva.

A mormăit ușor. „A fost din cauza câtorva lucruri. După cum mi se reamintește adesea, sunt o dezamăgire constantă, iar acum publicul, „prin vasta lor inteligență colectivă, au dedus că eu sunt Înaltul Reeve.”

Vestea i-a stârnit curiozitatea. „A fost pentru că l-ai ucis pe Lancaster?”

„Îmi imaginez că asta a jucat un rol, iar mica criză de nervi a Aureliei nu a ajutat. A trebuit să plec brusc, iar Înaltul Prefect trebuia să fie prezent. Ziarele internaționale sunt mai puțin reticente în a publica astfel de teorii, așa că s-a răspândit vestea. În curând voi fi recunoscut drept succesorul Înaltului Necromant.” A zâmbit strâmb. „Anonimitatea aceasta anterioară a fost doar pentru protecția mea, vezi.”

„Desigur”, a spus Helena. „Deci ai fost torturată doar puțin.”

„N-a fost nimic”, a spus el, dar își ținea ambele mâini la spate.

Se foi, ca și cum ar fi fost pe cale să plece. Chiar dacă ea nu voia să fie nici pe departe în apropierea lui, alternativa era să rămână singură cu gândurile ei.

„De ce l-ai omorât pe Lancaster?”, a întrebat ea.

„Mi-a pus în pericol misiunea. Aș fi făcut o execuție oficială, dar eram ocupat și voiam să se aibă grijă de el.”

„Deci l-ai omorât în mijlocul spitalului?” a spus ea, privindu-l cu neîncredere.

„Aveam de gând să-l omor în camera lui de spital, dar a încercat să fugă.” Ridică din umeri. „Am improvizat.”

Imaginea lui Lancaster zăcând despicat în timp ce Ferron îi dezbrăca rămășițele era întipărită în mintea Helenei.

Ferron și-a dat peste cap. „Dacă nu mai ai întrebări, ar trebui să terminăm cu asta. Canapea sau pat?”

Cuvintele erau ca o tijă de oțel înfiptă de-a lungul șirei ei și i-a luat o clipă să-și dea seama că intenționa să-i verifice amintirile.

Presupusese că acum se terminase. „Am crezut…”

La ce s-a gândit? Că nu mai era prizonieră și că, în schimbul corpului ei, i se va permite acum să folosească mintea? Și-a înghițit cuvintele și s-a dus la canapea.

A urmat-o, cu o expresie de neînțeles în timp ce își întindea mâna, degetele abia atingându-i fruntea înainte ca rezonanța lui să-i alunece prin craniu.

Când s-a oprit, Helena simțea că se prăbușise în sine. Retrăind toate zilele recente, maxilarul i s-a încleștat până când dinții au amenințat să-i trosnească.

Stătea prăbușită pe spate pe canapea, amenințarea lui Stroud răsunându-i în cap.

Și-a lipit fața de materialul canapelei, simțind mirosul de vechime și praf, și a încercat să se izoleze de lumea înconjurătoare. Ferron a plecat fără un cuvânt.

ELENEI ÎȘI REVENISE SUFICIENT pentru a suporta în sfârșit din nou lumina, așa că a dat draperiile la o parte, noua ei cameră dezvăluind o vedere spre curte, nu spre munți. Afară, lumea se metamorfozase, dând primele semne ale primăverii. Griul estompat cu care era obișnuită arăta acum pete de culoare printre iarba căzută și crengile copacilor.

Cu câteva săptămâni înainte, ar fi simțit o consolare, dar acum simțea o groapă în interiorul ei, chiar și frumusețea se transformase în groază.

Două zile. Gândurile îi dădeau târcoale neîncetat, ca un animal prins în capcană, gata să-și roadă propriile membre pentru a scăpa.

În război, violul a fost întotdeauna o posibilitate. Existau povești despre prizonierele din laboratoare, avertismente despre ce li se putea întâmpla femeilor capturate din teritoriul Rezistenței. Dar violul în scopul obținerii unei sarcini era un strat de intenție pe care încă nu îl înțelesese pe deplin.

Experiențele ei în materie de sarcină nu fuseseră niciodată favorabile.

Măsurile de precauție erau insuficiente în timpul războiului. Fetele apăreau din când în când la spital, cerând nervoase să

vorbească cu matrona Pace. De multe ori, acesta era sfârșitul, dar alteori, continuau să se întoarcă.

Helena fusese singura fiică. Ca farmacistă, mama ei prevenea în mare parte sarcinile. Moașele din sat se ocupau de restul. Mamele veneau la un chirurg precum tatăl Helenei doar atunci când lucrurile o luase o întorsătură proastă. Majoritatea bebelușilor pe care Helena i-a văzut crescând erau diformi, bolnavi de moarte sau născuți morți.

Acest tipar a continuat în timpul războiului. Ca vindecătoare, Helena era chemată doar atunci când un bebeluș se năștea prea devreme sau se bloca într-o poziție greșită, sau când laptele nu venea pentru că nu era suficientă mâncare. Era întrebată dacă poate face ceva. Cel mai adesea nu putea. Bebelușii erau mici și fragili, și nici măcar vivimanția nu putea rezolva totul.

Ea le privea pe mame cum se prăbușesc, ceva seismic din interiorul lor se sparge. Uneori țipau. Altele tăceau, iar asta era adesea mai rău până la urmă.

Helena fusese recunoscătoare că nu avea să fie niciodată ea. Nu avea să se căsătorească și nici să aibă copii, așa că nu va trebui să îndure niciodată pierderea lor.

Era singurul lucru de care se crezuse în siguranță.

Zăcea în pat, neputând dormi. Lumithia se apropia de Ascendația ei bianuală, devenind atât de plină încât noaptea strălucea argintie, lumina puternică contrastând cu umbrele negre. Aerul avea o senzație aproape constantă de rezonanță.

Helena și-a încleștat degetele, dorindu-și să-și poată băga mâna în corp la fel de ușor cum o făcuse Ferron în burta lui Lancaster. Și-ar smulge organele chiar acolo, în pat.

Gândul la complicitatea forțată a corpului ei o îmbolnăvea, dar ideea de a nu rămâne însărcinată o înțepenea de frică. Amenințarea lui Stroud îi răsuna în cap.

Confruntată cu alegerea de a lupta sau de a coopera cu propriul viol, astfel încât să nu fie atât de rău pe cât ar fi putut fi, ceea ce o

făcea să se simtă atât de vinovată, mintea ei amenința să se sfâșie. Dacă destinația era inevitabilă, singura ei alegere era cât de oribilă avea să fie călătoria.

Noaptea i s-a târât pe piele ca șmirghelul până când a rămas aproape jupuită.

Când Ferron a intrat în camera ei, a scos un gâfâit sacadat și aproape a izbucnit în lacrimi.

Când a văzut-o, a părut aproape că se întoarse, ca și cum ar fi vrut să plece.

A început să întindă o mână înainte, apoi a retras-o imediat, strângându-și degetele într-un pumn. Mișcarea a fost suficientă ca să-l liniștească.

Ochii lui se mutau între ea și ușă, ca și cum ar fi continuat să se gândească la el însuși.

Ce-ar fi fost dacă ar fi refuzat și l-ar fi lăsat pur și simplu pe Stroid să o ia?

Camera era plină de viață. Mâinile îi amorțiseră deja.

Dacă ar pleca, l-ar lăsa. Ar merge la Central. Nu ar fi atât de complice încât să ceară.

Nu putea citi expresia de pe chipul lui. Era impasibilă, ca și cum n-ar fi fost pe deplin acolo.

În cele din urmă se întoarse. Helena nu știa dacă ar trebui să râdă sau să plângă că aceasta era linia pe care nu o va încălca. Singura poruncă pe care o va refuza. La urma urmei, acum era cunoscut ca Înalt Reeve; Morrough nu-l putea ucide.

A scos din buzunar o cutiuță mică de tablă, punându-și ceva sub limbă.

— În pat, spuse el în cele din urmă fără să se uite la ea.

Helena nu s-a mișcat.

S-a întors cu fața spre ea, cu ochii inexpresivi.

„Stai…” Își întinse mâinile, ca și cum l-ar fi putut respinge. „Ce-ar fi dacă pur și simplu mă omori?” întrebă ea, cu vocea tremurândă. „Ai putea acum. Ai spus că toată lumea știe acum că ești Înaltul Reeve.

Morrough n-ar putea justifica faptul că te-a ucis din cauza mea. Eu nu sunt nimeni."

Atenția lui Ferron se intensifică. Preț de o clipă, rămase gândindu-se la asta, cu un calcul vizibil în ochi.

Pulsul i s-a accelerat.

„Pot să o fac singură, dacă vrei, ca să nu-și dea seama", a propus ea. „Dacă pur și simplu… dă-mi ceva. Nu trebuie să fie ușor sau rapid; poate fi ceva mic. Poți spune că ai plecat pentru scurt timp și…"

Și-a dat seama în clipa în care greșise vorbind. Expresia lui Ferron s-a întărit brusc, ochii i s-au inexpresivizat și privirea i-a alunecat din nou prin minte.

„La pat", spuse el din nou, de data aceasta printre dinți încleștați.

Mâinile i-au căzut pe lângă corp. S-a întors încet, straniu deconectată de corpul ei în timp ce se apropia. Și-a mușcat buza interioară, din ce în ce mai tare, încercând să simtă ceva. Sângele i-a țâșnit pe limbă în timp ce se întindea, dar corpul îi rămânea amorțit.

Ferron s-a apropiat câteva clipe mai târziu. Își scosese doar haina.

Ea s-a încordat imediat ce el s-a apropiat, încercând să nu scrâșnească din dinți.

Expresia lui era fixă ca granitul; stătea la picioarele patului, holbându-se la tăblia patului.

„Închide ochii", a spus el.

Se forță să se supună și încercă să se concentreze asupra respirației. *Nu te gândi.* Îl putea mirosi în cameră, mirosul de ienupăr, metal și degradarea casei.

Salteaua s-a lăsat în dreapta ei. Respirația i s-a sacadat și s-a accelerat.

„Nu… nu deschide ochii."

Le-a strâns mai tare. A urmat o pauză în timp ce fustele i s-au ridicat spre șolduri, iar lenjeria intimă i-a fost dezbrăcată. Inima a părut să i se oprească.

L-a auzit pe Ferron inspirând. Îi putea simți corpul prin aer.

„Respiră”, a spus el lângă urechea ei stângă.

A simțit o atingere între picioarele ei, ceva cald și alunecos. S-a retras, apoi și-a dat seama că era ulei.

A tras aer în piept, strângându-și ochii atât de tare, încât aceștia pulsau în timp ce greutatea lui o apăsa pe șolduri.

Și-a înăbușit un scâncet înfundat.

Și-a închis ochii mai tare. Mintea ei se chinuia, încercând să găsească o scăpare. În stază, în rezervor, învățase să se retragă atunci când mintea ei se clătina la limită.

Așa supraviețuise. Învățase că poate îndura.

Acum, acea evadare nu a funcționat.

Era prinsă în corpul ei, ca și cum cineva i-ar fi înfipt conștiința la loc cu un țepuș.

„E mai bine decât Central”, își aminti ea, luptându-se să nu hiperventileze, să nu se zgârieze, să nu țipe și să încerce să-l împingă deoparte.

Pieptul i s-a strâns. Lacrimi i se prelingeau din colțurile ochilor.

Mai bine decât Central.

Dacă totul eșua? Dacă Stroud avea dreptate în privința lui, că nici măcar nu era posibil, dar Helena cooperase oricum? Dacă totul fusese în zadar?

Ea a scos un gâfâit frenetic, cuprins de panică, incapabilă să se abțină să nu se retragă exact când el s-a tresărit și s-a încremenit.

A dispărut atât de brusc, încât a fost ca și cum s-ar fi evaporat.

Helena a deschis ochii și nu l-a putut vedea nicăieri. Sunetul violent al unei vomări s-a auzit din baie.

În cele din urmă, a auzit tragerea apei din toaletă și sunetul apei curgând din robinet timp de câteva minute.

A reușit să-și dea fustele jos, dar nu s-a putut mișca mai mult. Corpul îi era amorțit.

„S-a terminat”, își tot spunea, încercând să se calmeze, dar nu se putea opri din tremurat. Unghiile îi sculptaseră semiluni în palme.

Ferron a ieșit din baie, expresia tensionată i se estompase, ca și cum nu și-ar fi putut menține expresia. Avea fața trasă, ochii înăbușiți și roșiatici.

Arăta ciudat de muritor. Și-ar fi dorit să nu fie așa.

Ea și-a întors privirea.

A traversat camera în tăcere, și-a luat haina și a plecat.

Helena se ridică încet în șezut, încercând să nu-și simtă corpul.

Intrând în baie, a pornit jetul de la duș și s-a ghemuit sub el fără să se dezbrace. Când apa s-a răcit, ea tot nu s-a mișcat.

CAPITOLUL 19

A doua zi, LENA A ÎNCERCAT SĂ SE FORȚEZE SĂ IEȘEASCĂ AFARĂ . Își dorea cu disperare aer proaspăt, să scape de greutatea apăsătoare a casei, dar când a ajuns la ușă, o briză caldă de primăvară i-a năvălit peste față, umplându-i plămânii cu mirosul de lut și flori de primăvară. Putea vedea mici ciorchini de crocusi și ghiocei ținându-se prin iarba uscată. Vița de vie înnegrită care acoperea casa era presărată cu pete verzi, iar stoluri de păsări ciripeau în timp ce zburau deasupra.

A fost frumos și a părut o trădare.

Lumea nu trebuia să mai fie frumoasă. Trebuia să fie moartă și rece, oglindind pentru totdeauna mizeria vieții Helenei. În schimb, se mișcase mai departe, intrând într-un nou anotimp, iar ea nu mai putea. Era prinsă pentru totdeauna în iarnă, în anotimpul morții.

Ea s-a retras în casă.

Când ușa camerei ei s-a deschis după-amiaza, a fost ușurată să-l vadă pe Stroud în loc de Ferron.

Stroud părea amuzat. „M-am gândit să trec pe aici și să mă asigur că nu a existat nicio pagubă de la prima încercare. Nu am vrea să ne afecteze o infecție. A fost sânge?"

Helena nu se uitase, dar clătină încet din cap.

Ochii lui Stroud se plimbau curios în sus și în jos. „Ei bine, ai peste douăzeci de ani. Nu întotdeauna."

Helena a încercat să nu reacționeze la rezonanța lui Stroud când și-a pus mâna pe pelvisul Helenei, dar când a simțit unda de rezonanță alunecând prin cele mai intime părți ale corpului ei, a tremurat incontrolabil.

„Probabil nu vom ști dacă ești însărcinată decât peste câteva săptămâni, dar vom ști destul de curând. M-am priceput destul de bine să le detectez din timp." A simțit o senzație tulburătoare, cum ceva din abdomenul inferior i se ajusta, iar Helena a oftat brusc. „Da,

aceasta este cu siguranță fereastra potrivită. Ești cât se poate de pregătită."

Helenei i s-a făcut pielea de găină până când Stroud s-a oprit.

„Deci, cum a fost?"

— Oribil, spuse Helena, privind în altă parte.

Stroud scoase un sunet de falsă compasiune. „Nu-i de mirare. Ești extrem de nervos."

Helena se uita spre fereastră, cu maxilarul tremurându-i.

Buzele lui Stroud s-au întins ca niște cauciucuri, iar ea a pus dosarul jos, trecându-și degetele peste numele Helenei și peste cele două numere de deținut ștanțate pe față.

„Știați că am studiat în Turnul Alchimiei. Evident, a fost cu ani înainte de vremea voastră. Repertoriul meu și nivelurile de rezonanță nu erau suficient de *bune* pentru a continua să urc, dar mi s-a permis să mă transfer la departamentul de științe și să studiez ca asistent medical. Acolo am auzit prima dată de vivimanție. Abia ani mai târziu mi-am dat seama ce putere aveam și am început lupta pentru a o stăpâni. Nu mi-aș fi imaginat niciodată că voi deveni unul dintre puținii vivimanți care au supraviețuit războiului."

Helena nu înțelegea de ce îi spunea Stroud asta.

Stroud a scotocit prin geanta ei și a scos o fiolă cu tablete, rupând una în jumătate. „Deschide."

„De ce?" a întrebat Helena, încleștându-și maxilarul.

Stroud nu a răspuns, doar a pășit înainte și, folosindu-și degetele și rezonanța pentru a-i deschide gura Helenei, i-a împins o bucată care se sfărâma în gură și a forțat-o să înghită în timp ce începea să se dizolve. Helena a recunoscut gustul în timp ce i se scurgea pe gât.

„Artemon Bennet a salvat oameni ca mine. Ne-a dat șansa să testăm" „să ne dezvăluim abilitățile în mod deschis și să fim mândri de ele." Stroud încă o strângea de maxilar pe Helena; degetele ei se înfigeau în piele.

Helena îl simțea pe Stroud cum îi ajusta fiziologia, cum o regla. Era complet diferit de ceea ce făcuse Ferron când o obișnuise cu casa. În

loc să se simtă detașată fiziologic de mintea ei, și-a dat seama că pielea ei începuse să se încălzească, începând de la suprafață și afundându-se încet și mai adânc.

Stroud continua să vorbească. „Nu spun că era perfect; Bennet îi considera pe ceilalți vivimanți prea slabi la minte ca să-i aprecieze geniul.” Sprâncenele ei palide se ridicară. „Dar l-am slujit fără să pun la îndoială, am renunțat la ambițiile mele personale ca să rămân alături de el. De aceea sunt încă aici, chiar dacă toată lumea m-a subestimat *mereu* .”

Helena încercă să se desprindă, dar rezonanța lui Stroud îi strangulase nervii motori. O tensiune pulsantă i se răspândea din abdomenul inferior, iar pielea devenea atât de sensibilă încât o durea.

„Gata.” Stroud i-a dat drumul, lăsând-o pe Helena să se prăbușească într-o parte pe pat. „O să te bucuri mult mai mult acum.”

Helena zăcea paralizată, incapabilă să reziste sau să țipe în timp ce Stroud o așeza pe pat, pe spate, cu picioarele despărțite.

Nu. Nu. Nu.

— Îi voi spune Înaltului Prefet că ești pregătită pentru el când plec, spuse Stroud în timp ce ea pleca.

Helena a așteptat timp de ore întregi, dorința creându-i-se în oase. Corpul ei țipa după mișcare, după atingere, după frecare, nevoia târâindu-se sub piele.

Când în sfârșit a sosit Ferron, dacă ar fi putut să se miște, ar fi tremurat doar la vibrația ușii închizându-se, dar nu a putut decât să stea întinsă acolo, cu ochii ațintiți asupra lui, implorându-l să observe că ceva nu era în regulă.

Totuși, nu se uita la ea. Se uita dincolo de ea, prin ea, privirea lui fiind într-o distanță medie, nevăzătoare, în timp ce își scotea haina și o așeza peste canapea.

L-a privit mișcându-se, ochii ei devenind dintr-o dată flămânzi, hotărâți să catalogheze toate detaliile despre el. Așteptarea o lăsase

într-un gol pe dinăuntru, o groapă de dorință sfâșietoare care continua să crească.

Știa că mâinile lui erau calde.

Un tremur a cuprins-o.

Nu mai gândi.

A închis ochii strâns, dar nevoia pe care o simțea i-a erodat voința.

Patul s-a mișcat. Un fior i-a străbătut șira spinării. Fustele îi erau mutate, ridicate, iar atingerea materialului pe coapse o făcea să respire sacadat. Singura reacție pe care a putut-o avea.

— Respiră, spuse Ferron, așa cum făcuse și cu o seară înainte.

Era profund conștientă de prezența lui, mai mult decât cu o zi înainte, doar că acum dorințele ei erau inversate. Abia îi simțea greutatea. Voia să se arcuiască, să se lipească de el, chiar în timp ce un țipăt nesfârșit îi pulsa în craniu. Ochii i s-au deschis brusc și s-a uitat fix la el.

Simțea că nu-l privise niciodată cu adevărat.

Întotdeauna existase o distanță ascuțită și precaută între ei. Când îl observa, o făcea în căutarea unor indicii, a unor slăbiciuni. Nu-l privise niciodată ca pe ceva uman sau cu sânge fierbinte.

Acum i se părea foarte uman. Își *dorea ca* el să o atingă. Își amintea cum se simțeau mâinile lui, apăsarea vârfurilor degetelor lui pe maxilarul ei. Tânjea atât de mult, încât o durea pielea. Greutatea de care își dorea cu disperare să scape cu o seară înainte – își dorea.

Lacrimile îi ardeau o dâră fierbinte pe tâmple.

Pentru o scurtă clipă, ochii lui Ferron s-au îndreptat rapid spre fața ei înainte de a-și întoarce din nou privirea. A rămas încremenit și s-a uitat din nou la ea.

„Ce s-a întâmplat?”, a întrebat el.

Ea l-a privit fix, dorind să înțeleagă.

S-a retras, smulgându-și o mănușă. Încă o purta, chiar și acum.

Abia a atins-o, dar atât a fost de ajuns. Paralizia s-a topit.

Corpul Helenei s-a cutremurat din nou și s-a ghemuit instantaneu pe o parte, suspinând, strângându-și picioarele strâns una de alta, în timp ce corpul îi pulsa și gâfâia sacadat. Chiar și respirația îi ardea în plămâni.

„Ce ți-a făcut?”

Nu putea să se uite la el.

„A spus că e ca să-l facă p-mai bun.” Vocea îi tremura incontrolabil. „Pentru că eu… m-am plâns. C-cât timp durează tabletele pe care mi le-ai dat?”

„Opt ore.”

„Mi-a dat jumătate.” Trase aer în piept. „Poți… să o schimbi cu altceva?”

„Nu odată ce și-a făcut efectul”, a spus el. „Trebuie să dispară de la sine.”

Ea dădu din cap. Presupusese asta, dar spera să se înșele.

A încercat să mai tragă o gură de aer.

„Putem... putem aștepta până... după?” Vocea îi era strangulată.

S-a lăsat tăcerea.

„Trebuie să plec după asta. Nu mă voi întoarce decât mâine târziu.”

Stătea întinsă acolo, încercând să gândească limpede, nesigură că mai era rațională.

Asta, sau poate nu era însărcinată. În ciuda tuturor sarcinilor accidentale pe care le tratase, știa că nu întotdeauna copiii vin ușor. Pentru părinții ei, durase ani de zile; ea venise după ce renunțaseră. Un miracol, spuseseră ei.

Două luni, apoi ea ar merge la Central, la Stroud și...

Înnebunea. Nu putea face asta. O alegere ca asta – nu era corect să o pună să aleagă între astfel de lucruri. Nicio alegere bună, doar din ce în ce mai proastă, cum să se urască pe sine pentru totdeauna.

Acesta a fost cel mai crud lucru pe care Stroud l-ar fi putut face.

„Pur și simplu… fă-o acum”, a spus ea, întinzându-se pe spate, refuzând să-l privească.

S-a uitat fix la baldachin, încercând să-și uite gândurile. A urmat o pauză lungă înainte ca patul să se miște.

Nu crezuse că putea fi mai rău a doua oară, dar fusese de o mie de ori mai rău. Acum corpul ei îl *dorea* .

A încercat să închidă ochii, dar era neliniștită. Nu-i putea ține închiși. Aceștia s-au deschis brusc și l-a privit din nou pe Ferron, observând toate detaliile pe care nu-i trecuse niciodată atenția înainte. Pometii și ochii lui ascuțiți, buzele lui subțiri, liniile precise ale maxilarului și felul în care gâtul său palid dispărea în gulerul cămășii. Voia să se apropie și să respire pe pielea lui, să *simtă* căldura unui alt corp.

„Grăbește-te”, spuse ea printre dinți încleștați, încercând să se țină nemișcată.

Nu era nevoie de ulei, dar l-a folosit oricum. S-a arcuit pe spate până când a putut vedea tăblia patului, cu spatele tremurând, îngropându-și fața în mâini, mușcându-și palma cu răutate și s-a simțit distrusă.

Când el se mișcă, i se strârniră scâncete în gât. Degetele i se răsuciră, atingând pilota, amenințând să o rupă.

Era grețoasă de groază. Ura fiecare fibră a ființei sale – fizicitatea ei pe care nu o putea depăși, care era mereu speriată, slăbită și acum lipsită de dorințe – și nu putea scăpa de nimic din toate acestea. Poate că Matias avusese dreptate de la bun început și că era în natura ei să fie slabă.

Și-a dorit să se poată smulge din corpul ei. Să-l taie în bucăți și să-l privească cum arde, astfel încât să nu mai fie om.

Corpul i se contractă împotriva voinței. Ferron scoase un gâfâit sacadat, iar sunetul o arse. Greutatea lui apăsă, iar ea izbucni într-un suspin disperat.

A mai împins de câteva ori și a tremurat cu un geamăt chinuit.

Într-o clipă, a dispărut, retrăgându-se ca și cum n-ar fi putut scăpa suficient de repede.

Abia și-a deschis ochii la timp ca să-l vadă cum dispăruse pe ușă.

Ea i-a zărit doar o mică urmă de față chiar înainte ca ușa să se trântească. Arăta cenușiu, ca și cum ar fi fost pe punctul de a leșina.

El plecase. Camera era goală, iar ea era singură.

S-a ghemuit pe o parte și a plâns în palme. Disperarea care o ardea sub piele a fost temporar atenuată de magnitudinea ororii pe care o simțea. S-a târât în baie, vomitând până când nu i-a mai venit nimic altceva.

Întotdeauna știuse despre sex. În Etras, făcea parte din viață – la fel ca nașterea și moartea – dar în Nord, sentimentele erau diferite, subiectul fiind ținut rigid în spatele ușilor închise.

Băieții puteau avea probleme pentru că mergeau la cartierele de divertisment, dar era considerat o parte insuportabilă a naturii lor să sufere de foame și un semn al vitalității lor, așa că pedepsele erau de obicei ușoare, mai degrabă... consecința faptului de a fi prinsă decât actul în sine. Așteptările erau diferite pentru fete, chiar și pentru cele cărora li se permitea să treacă dincolo de limitele tradiționale ale societății paladiene. Lumithia era o zeiță virgină, pură și strălucitoare. Femeile care se asociau cu cultul ei și cu oportunitățile pe care le oferea erau obligate să fie la fel.

Viața Helenei la Institut se învârtea în jurul studiilor sale, care, pe lângă faptul că depindeau de performanța ei academică, includeau și o clauză morală. O respectase cu mai multă devotament decât ar fi crezut în vreo privință, fiind mai terorizată de consecințele pământești decât de amenințările divine. Frica ei înăbușea chiar și cea mai mică scânteie potențială de dorință față de cineva.

Se gândise uneori că într-o zi, când își va fi achitat datoriile, va fi realizat tot ce se aștepta de la el și își va fi atins propriile obiective, ar vrea să fie iubită. Să știe ce înseamnă să te simți dorită.

Acum, această rușine bolnavă era tot ce știa.

CÂND ÎN SFÂRȘIT EFECTUL DROGULUI A TERMINAT, Helena stătea întinsă încercând să se gândească la ceva, orice altceva, dar nu avea prea

multe la care să se gândească. Singura întrebare care-i mai rămăsese era de ce era cumva o piesă a unei conspirații labirintice.

În mare parte, putea descifra motivele lui Morrough și Stroud, ce folos găseau în ea, dar indiferent din ce unghi privea Helena lucrurile, nu putea plasa motivele lui Ferron în toată această situație, chiar dacă el era ultima persoană la care voia să se gândească. Cel puțin, faptul că se întreba despre motivele lui politice o împiedica să se gândească la el ca la o ființă umană.

Era sigură că el cumva plănuise dezvăluirea că el era Înaltul Reeve. Poate că existau circumstanțe atenuante, dar dacă nu ar fi vrut ca zvonul să se răspândească, l-ar fi ținut sub control. Voia ca Paladia și țările înconjurătoare să știe că era Kaine Ferron.

De ce? Ar putea fi o încercare de a scăpa de pedepsele lui Morrough? De a se face mai greu de înlocuit? Trebuia să fie mai mult decât atât.

Noua Paladia era înconjurată în prezent de dușmani.

Monarhia Novis de peste râu, la est, avea legături străvechi cu Forțele Rezidențiale: mama lui Luc fusese verișoara îndepărtată a reginei. Era puțin probabil ca Novis să recunoască vreodată Adunarea Breslei. Hevgoss, care domina Paladia dinspre vest, avea o lungă istorie de interferențe pe ascuns în țările vecine pentru a provoca o criză ca context în care să „intervină". Intervenții care, de obicei, duceau la un guvern supus obligațiilor lor.

Flacăra Eternă bănuise de la început că Morrough era folosit de Hevgoss, dar se părea că ceva, posibil Helena, stricase acea relație.

Economia și legitimitatea Paladiei depindeau de alchimie, iar războiul decimase atât populația, cât și industria. Resursele naturale și secolele de știință alchimică rămăseseră, dar țara era slăbită, iar lupii se apropiau. Doar frica de Nemuritori îi ținea la distanță pe vecinii întreprinzători, dar acum acel mit era spulberat. Morrough aproape dispăruse din ochii publicului; Înaltul Reeve era singura putere adevărată care mai rămăsese.

Poate că Ferron negocia în secret cu Hevgoss pentru a-l răsturna pe Morrough.

Oricât de înspăimântător ar fi fost Înaltul Reeve, Ferronii erau o familie veche, considerată parte a istoriei Paladiei chiar înainte de a-și face averea. Nemuritorii își menținеau regimul în întregime prin frică, iar cei din Paladia care încă beneficiau de ea se puteau potrivi în sala de bal a lui Spirefell. Deziluzia ajungea la punctul culminant. Odată ce se va prăbuși în sfârșit, oamenii ar vrea pe cineva familiar, cineva cu putere de care să se poată mândri.

Întreaga lume cunoștea puterea revoluționară a oțelului Ferron. Acesta făurise era industrială.

În acest moment, paladienii l-ar putea considera pe Ferron un salvator dacă l-ar uzurpa pe Morrough. Ar putea da vina pe Morrough pentru cea mai mare parte a atrocităților sale și și-ar putea asuma responsabilitatea doar pentru ceea ce i-ar fi fost de folos.

Din câte știa Helena, Ferron nu avea concurență. Greenfinch era puțin mai mult decât o marionetă, iar Adunarea Breslei era o glumă. Ferron era singura cârjă vizibilă a lui Morrough.

Asta ar explica de ce Morrough îl tortura atât de mult: din resentiment față de propria nemurire eșuată. Era extrem de dependent de Ferron și fără alternative.

Totuși, Helena nu putea scăpa de sentimentul că îi lipsea ceva.

Cum s-a încadrat *ea* în planurile lui Ferron?

Oricare ar fi fost mașinațiunile puse la cale, ea a jucat cumva un rol. El era prea implicat în protejarea ei ca să fie altfel. Ferron a depus eforturi excesive pentru a-i asigura bunăstarea, încercând în același timp să nu pară așa.

Se tot gândea la ezitarea lui când îl rugase să o omoare. El *luase* în considerare asta. De ce? Dacă ea era o parte necesară a planului lui, cum ar fi putut să o omoare o opțiune? Dar dacă nu era, de ce atâta efort?

Era DUPĂ CĂDEREA NOPȚII CÂND Ferron s-a întors. Când a intrat în cameră, s-au privit fix, fără să scoată o vorbă.

Nu era nimic de spus.

S-a întors, și-a strecurat o tabletă sub limbă și, când s-a întors din nou, privirea lui a străbătut-o.

Helena zăcea întinsă, cu ochii ațintiți asupra baldachinului.

Nu a tresărit când a simțit patul mișcându-se. Nu a scos niciun sunet când i s-au ridicat fustele până la brâu. El s-a mișcat printre picioarele ei, iar ea s-a uitat fix în sus atât de intens, încât vederea i s-a încețoșat.

Când el a intrat în ea, ea a scos un mic gâfâit înecat și s-a întors cu fața spre perete, zvârcolindu-se de o durere interioară.

Corpul ei anticipase asta. Așa cum drogul o obișnuise cu casa, îi obișnuise corpul cu asta.

A fost o trădare atât de profundă.

S-a gândit să-l împingă deoparte. Dacă ar forța-o fizic, ar imobiliza-o sau ar paraliza-o, atunci s-ar putea să se urască mai puțin.

Dar era atât de obosită să fie rănită, încât nu s-a mișcat.

Când s-a terminat, a plecat fără un cuvânt. Ea nu s-a uitat la fața lui.

După cinci zile, ușa a rămas închisă, iar în casă era liniște. În sfârșit se terminase, dar ea abia dacă simțea vreo ușurare.

Înnebunea. Simțea cum se fragmentează de anxietate, cum se destramă, consumată de cușca în care se afla.

Ce-ar fi dacă ar funcționa? Ce-ar fi dacă ar eșua?

Nu știa de ce îi era mai frică.

Pe MĂSURĂ CE ZIUA SE PRELUNGIA SPRE seară, Helena devenea din ce în ce mai agitată, dar abia când s-a întunecat pentru o clipă și apoi s-a luminat din nou într-un mod dogoritor și-a dat seama de ce.

Lumithia atinsese Ascensiunea deplină. Lumea exterioară era acoperită cu argint, aproape strălucitoare ca ziua, radiind lumină din mijlocul unui cer negru. Fiecare stea și planetă era ștearsă. Luna, aflată la jumătatea cerului, arăta ca o bucată de ceramică spartă, în contrast.

Orbita lentă a Lumithiei însemna că se dezvolta complet doar de două ori pe an, primăvara și toamna, în timp ce intra în starea de suspendare vara și iarna.

Când era în Ascendență, a avut un efect intens asupra alchimiștilor.

Pentru cei cu rezonanță scăzută, Ascendența era singura perioadă a anului în care puteau transmuta, în timp ce alchimiștii cu abilități puternice se simțeau dezorientați de strălucirea ei. Beție de Lună, o numeau oamenii.

Ascendența avea o influență deosebit de accentuată asupra paladienilor. Un semn al legăturii profunde a Paladiei cu zeii, conform Credinței. Luc și Lila obișnuiau să se îmbete atât de tare din cauza ei, încât le era greu să meargă drept, în timp ce Helena - în adevărata formă a unei necredincioase străine - simțise mereu doar anxietate, un sentiment puternic de groază apăsând-o.

În seara aceea, cina nu a apărut.

Era prima dată în toate lunile de închisoare ale ei când nu se mânca.

Ceva nu era în regulă. Chiar și cu Ascendanța, necrotralii ar trebui să fie încă prezenți și oarecum activi. S-a uitat în curte și i-a văzut pe cei doi necrotrali staționați lângă ușile din față, încă ca niște statui. Dar nu se auzeau pași afară, iar când a ieșit din cameră, nu a apărut nimeni.

Helena se îndreptă spre foaier, rămânând în raza strălucirii argintii a Lumithiei, așteptând încontinuu să apară unul dintre

necrothrali. Umbrele erau negre ca cerneala, marginile lor fiind clare pe fundalul luminii albe și strălucitoare.

Holul era gol, marmura albă practic strălucind sub lumina lunii. Dragonul ouroboros de pe podea sclipea de parcă ar fi avut solzi, corpul său întunecat sclipind în mijlocul marmurei albe.

Greutatea Lumithiei era apăsătoare. Rezonanța Helenei îi cânta în sânge, ca și cum ar fi încercat să învingă anularea, creând o senzație ca și cum s-ar fi aflat într-o cușcă prea mică pentru a se întoarce în ea.

A scanat spațiul, căutând orice semn de mișcare. Necrothrallii nu aveau nevoie să fie întreținuți conștient. Conform cercetărilor, li se puteau da ordine și apoi le îndeplineau în mod repetat la nesfârșit. Chiar dacă Ferron era beat după ce trecuse de Ascendanță, ar trebui să funcționeze ca de obicei.

Dacă Ferron nu ar fi mort…

A înlemnit pe loc. Ce-ar fi fost dacă Flacăra Eternă ar fi venit în timpul Ascendenței, profitând de dezorientarea lui ca să-l omoare? Nemuritorii de la petrecere spuseseră că ucigașul era ca o fantomă, intrând și ieșind fără urmă, cu excepția corpului lăsat în urmă.

S-a uitat mai încet în jurul holului. Albul argintiu și negrul puternic din jurul ei i-au încețoșat vederea în timp ce se îndrepta spre ușa din față.

Degetele îi tremurau în timp ce încerca butonul. Nu se învârtea. A răsucit încuietoarea de sub mâner, dar aceasta s-a învârtit. A tresărit, ignorând durerea care i-a cuprins brațele, încercând să zdrăngănească ușa, dar nu s-a clintit. Era închisă ermetic.

Pieptul i se strânse, dar se forță să se îndrepte spre următoarea ușă exterioară.

Blocat strâns.

Se mișca prin casă, respirând din ce în ce mai repede cu fiecare ușă pe care o găsea închisă.

Era Ferron moartă undeva în Spirefell? Avea de gând să se împiedice peste cadavrul lui? Se pregătea de fiecare dată când intra într-o cameră, sigură că va găsi sânge șiroind din umbre.

Cu siguranță Flacăra Eternă n-ar fi părăsit-o. Dacă ar fi venit aici, ar fi lăsat o ușă sau o fereastră descuiată. Măcar atât să-i dai.

Trebuia doar să o găsească.

A încercat o altă ușă. A smucit-o iar și iar, până când o durere puternică i-a amorțit mâna.

Cu cât căuta mai mult, cu atât devenea mai convinsă. Ferron era mort. Era blocată singură în casa aceea.

În curând, Stroud avea să vină să o ia. Helena urma să fie dusă la Centrul de Detenție, iar dacă nu era însărcinată, Stroud avea să găsească pe altcineva care să o violeze.

Brațele îi amorțeau, capul i se ușura. A urcat la etajul doi și a mers pe primul coridor. Evitase această parte a casei pentru că atât camera lui Ferron, cât și cea a Aureliei se aflau pe acel hol.

Dacă Ferron era mort, trebuia să vadă cu ochii ei. Trebuia să știe, altfel ar fi bântuit-o.

A ajuns la prima ușă din stânga și s-a oprit încercând să respire, să-și stabilizeze mâna suficient cât să apuce clanța.

S-a deschis în tăcere.

Camera era înghițită de umbre. Lumina lunii se revărsa ca un râu de argint topit prin ferestre. Ochii i s-au îndreptat spre pat. Era gol.

În timp ce stătea în prag, aerul din cameră s-a schimbat.

S-a întors brusc spre birou. Acesta era în mare parte în umbră, marginea fiind acoperită de sticle. Apoi o umbră s-a mișcat, iar lumina lunii a căzut peste fața lui Ferron, luminându-i părul și pielea palide, astfel încât părea să strălucească.

— Helena, spuse el încet.

A rămas încremenită, neștiind sigură dacă simțea ușurare sau teroare la vederea lui.

Nu-i mai spusese niciodată nimic înainte. „Prizoniera” era singurul mod în care o numea în toate lunile în care fusese la

Spirefell. Stroud îi spunea Marino, dar Ferron nu i-a spus niciodată nimic. Trecuse atât de mult timp de când nu mai auzise pe cineva folosindu-i numele.

„Eu…” Se simți prostuță. „Am crezut că ești mort.”

Ar fi trebuit să se întoarcă și să plece, dar arăta atât de nepământean încât nu-și putea desprinde privirea. Expresia lui era una de disperare absolută, dar în timp ce se holba la ea, o expresie de foame i-a umplut ochii.

S-a ridicat încet.

Felul în care se mișca avea o slăbiciune neobișnuită. Ea privi dincolo de el, spre birou, înțelegând în sfârșit.

Era beat. Excesiv de intoxicat, sub influența atât a Lumithiei, cât și a beției reale. Având în vedere capacitățile sale regenerative, probabil că avea nevoie de combinația respectivă.

În timp ce el se apropia de ea, ea a încercat să se retragă, dar apoi peretele i-a atins umerii și nu a mai avut unde să se ducă, și apoi nu a mai rămas niciun spațiu între ei.

El a ridicat o mână palidă și i-a cuprins gâtul cu degetele.

Ochii lui erau întunecați, încercuiți de argint strălucitor. Pulsul ei flutura sub strânsoarea lui în timp ce o privea fix.

Nu era de mirare că servitorii dispăruseră. Poate că toți ceilalți știau să se ascundă de el în nopțile astea. Cu excepția ei.

„O, Marino.” Își plimbă degetul mare de-a lungul gâtului ei, urmând cicatricea de sub maxilar. „Dacă aș fi știut ce durere îmi vei provoca, nu te-aș fi luat niciodată.”

El a oftat, iar ea i-a simțit mirosul de băutură în respirație în timp ce își apleca capul mai aproape. Nu avea nicio idee ce voia să spună, dacă era să-și ceară scuze.

„Dar în momentul ăsta presupun că merit să ard. Mă întreb dacă și tu vei arde.”

Fața lui era atât de aproape încât cuvintele i-au atins buzele, iar gura lui s-a izbit de a ei.

CAPITOLUL 20

A FOST UN SĂRUT CARE M-A PEDEPSIT.

În momentul în care buzele lor s-au atins, el i-a strivit corpul de al lui. Mâna de pe gâtul ei i-a alunecat în păr, încurcându-se în bucle, strângându-le strâns pe măsură ce sărutul se adâncea, dându-i capul pe spate, astfel încât să o poată consuma. A continuat să o sărute, suficient de tare cât să o doară, dar fără să sângereze, ca o furtună care i se revărsa pe gât.

Când ea gâfâia după aer, el s-a desprins de buzele ei, sărutând-o pe maxilar și pe gât. Și-a încolăcit cealaltă mână în jurul taliei.

Helena a rămas încremenită de șoc. Maleabilă și uluită în mâinile lui posesive.

A tras de rochie până când nasturii au pocnit, cedând. Spatele ei era lipit de perete, genunchiul lui apăsat între picioarele ei, ținând-o fix de fuste în timp ce mâinile lui lucrau repede, materialul rupându-se, iar ea era dezbrăcată până la talie.

Aerul rece i-a mușcat pielea pentru o clipă, înainte ca căldura mâinilor și a gurii lui să o șteargă. O durere a cutremurat-o. Fața lui era îngropată pe gâtul ei, cu buzele lipite sub urechea ei, sărutând-o. de la gâtul ei până la îmbinarea umărului, mușcând-o, și el a ajuns într-un loc, iar ea… a gemut.

Sunetul a spulberat liniștea.

Amândoi înlemniră. Ferron se smuci la loc.

Helena se holba la el, prea ameţită ca să se mai mişte. Lumina lunii se revărsa prin fereastră, o cărare argintie, aspră și condamnabilă, spre locul unde zăcea prăbușită lângă perete, pe jumătate dezbrăcată și... excitată.

Ochii lui Ferron erau măriţi de șoc, părul palid îi cădea peste față. În timp ce stătea și o privea fix, ochii lui au căpătat acea lumină stranie care părea să-l lumineze din interior. Și-a trecut o mână peste față, pieptănându-și părul pe spate, iar maxilarul i s-a încleștat,

rostogolindu-se, o expresie de dispreț răspândindu-se pe față chiar înainte de a deschide gura să vorbească.

Înainte ca el să poată spune ceva, un suspin de groază a smuls din sufletul Helenei. Degetele i se chinuiau, încercând cu disperare să-și tragă rochia la loc. Era ruptă, fără nasturi, așa că se agăța de material, acoperindu-se cu brațele și dându-se înapoi până ajunse la ușă.

A țâșnit, fugind prin casă, în timp ce realitatea a ceea ce făcuse aproape că îi smulgea picioarele de sub ea.

Fusese receptivă la Ferron.

El venise spre ea și o sărutase, iar ea îl lăsase. În acel moment, nici măcar nu-i trecuse prin minte să-l împingă. În schimb, se topise la căldura ținutei în brațe.

Prinsă în Spirefell, se agăța de orice licărire de bunătate, de orice sentiment de tandrețe pe care mintea ei l-ar putea crea.

Dar nu a fost bunătate.

Nu era bun; pur și simplu nu era crud. Nu era atât de monstruos pe cât ar fi putut fi.

Și pentru mintea Helenei, care se frângea, absența cruzimii era o alinare suficientă. Pentru inima ei înfometată, era suficient.

A fugit în camera ei, smulgând rochia distrusă în lumina argintie extrem de strălucitoare și îmbrăcându-se în haine noi, ca și cum acestea ar fi putut ascunde ce făcuse.

Era mai bună decât atât. Își agăța pieptul, unghiile înfipte în piele, ca și cum ar fi putut să-și întărească hotărârea.

— Îmi pare atât de… rău, Luc. Vocea îi era strangulată de vinovăție.

Nu putea face asta. Nu putea.

Nu avea de gând să se lase păcălită de mintea ei, făcând-o să dorească atenția persoanei responsabile de începerea războiului. Răul lui era incalculabil. Totul. Totul. Era vina lui, dar simțea cum se erodează, disperată să aibă în viața ei ceva care să nu fie durere. Ceea ce nu era mort și dispărut.

Dar ea nu a putut.

Putea suporta oroarea de a fi trădată de corpul ei, dar nu s-ar lăsa trădată de mintea ei.

Ar mai degrabă să o rupă.

Se uita pe fereastră la curtea interioară închisă, închisoarea ei de neevitat, apăsându-și mâna tremurândă pe sticla rece și grilajul de fier, întinzându-se spre puterea care nu mai era acolo. Nu era nimic.

Dispăruse, ca orice altceva.

A scos un suspin întrerupt, disperat, apoi și-a dat capul pe spate și l-a izbit de geam și fier cât de tare a putut.

Ea a făcut-o din nou.

Și din nou.

Îi curgea sânge în ochi, dar a continuat.

Un braț i-a cuprins talia și o mână i-a prins ambele încheieturi în timp ce era târâtă departe de fereastră. O pată roșie s-a prelins pe geam.

S-a luptat, încercând să-și răsucească mâinile să se elibereze, ignorând durerea care le străpungea, înfigându-și degetele de la picioare în barele de fier din podea, încercând să se elibereze.

„Nu… nu.” Vocea lui Ferron i se auzea în ureche.

Vederea i se înroșise, iar sângele îi curgea pe față, iar ea țipa. Toată vina și chinul pe care le înăbușise o înghițiseră cu totul. Țipa de parcă ar fi putut distruge lumea cu ele.

Ea voia să termine.

Nu putea să-i trădeze pe toți. Luc. Lila. Soren. Matroana Pace. Tatăl ei…

„Nu pot…” Se străduia din nou să se elibereze, trăgând aerul gol în timp ce se agăța de fereastră.

Mâna lui din jurul încheieturilor ei i-a dat drumul, apoi palma lui i-a apăsat pe frunte.

"Nu-!"

Era prea târziu. Rezonanța lui o străbătea. Era ca o tapiserie. Găsi firele emoției și le smulse.

Nu a sedat-o și nici nu a paralizat-o. Era mai rău, mai violent decât atât. I-a luat tot ce simțea, lăsându-i mintea în dezordine, încercând să împace disonanța.

Era ca și cum ar fi fost cu tabletele, doar că el își folosea rezonanța doar ca să o țină acolo cât timp era nevoie, până când corpul ei își pierduse în cele din urmă toată forța acelor emoții acum dispărute.

Lupta o părăsi complet. Atârnă inertă lipită de el. Sângele îi curgea șiroaie pe față, picurându-i din bărbie. Mâna lui era pătată de sânge când i-a căzut. Și-a folosit doar vârfurile degetelor pentru a-i vindeca crăpăturile și zgârieturile de pe frunte. Îi putea simți rezonanța în craniu.

„O fractură ușoară", spuse el, iar durerea care-i mai rămăsese se prelinguse aproape complet înainte să o lase în cele din urmă să plece.

Stătea în picioare, goală și pierdută. Îi eviscerase emoțiile atât de adânc, încât era ca și cum ar fi încercat să bage mâna în fundul unei fântâni.

S-a uitat spre fereastra pătată de sânge și s-a gândit la o a doua încercare, dar nu avea rost. Avea să o facă din nou până când ea ar fi fost golită de sub control și docilă. O statuie fără trăsături distinctive.

Ferron a întors-o cu fața spre el, cu ochii încă argintii strălucind. „De ce?"

Se uita la el cu o privire posomorâtă; capul încă îi pulsa. Cel puțin o durea ceva.

„De ce ce?", a întrebat ea.

„De ce această nevoie subită de a merge atât de departe?" Se auzi o mișcare în spatele lui. Unul dintre necrothralli intră în cameră, cu ambele mâini pline, ușa rămase deschisă în urma ei. Era femeia mai în vârstă, dar pentru o clipă, ceva ciudat de realist se simțea la ea.

Nu era atât de rigidă și inexpresivă pe cât era obișnuită Helena; se mișca mai mult ca o lichă.

Sub privirea atentă a Helenei, ea încetini mișcările și deveni mai mecanică, aducând un castron și o cârpă și începând să-i șteargă fața.

„De ce nu?" spuse Helena cu o voce moartă. „Întotdeauna am încercat să mă sinucid. Știi asta."

Ochii i s-au îngustat. „Știi la fel de bine ca și mine că asta nu te-ar fi omorât."

Ea nu a răspuns.

„Dacă nu-mi spui, voi căuta eu însumi", a spus el când ea a refuzat să răspundă.

Helena se retrase, smucindu-și fața pentru a evita încercările de a-și scoate sângele care-i mai rămăsese din colțurile ochilor.

A deschis gura de câteva ori înainte să poată vorbi. „Cred că e ceva în neregulă cu mine", a spus ea în cele din urmă.

El a aruncat o privire piezișă, care i-a dat seama că acest lucru era evident.

„E un instinct de supraviețuire sau" – corpul ei era atât de încordat de umilință încât cuvintele o sufocau – „poate un mecanism de adaptare."

Ea și-a întors privirea. „Am citit odată această propunere de cercetare la Institut. Autoarea a avut ideea de a încerca să-i facă pe subiecții testați să se atașeze emoțional de... superiorii lor."

Vocea ei era încordată, amenințând să se stingă.

„El credea că, prin metodele sale, putea să-i facă pe subiecți să fie proactiv conformi. Că, dacă ar fi condiționați cu un sentiment de dependență suficient de puternic, ar începe să raționalizeze și să justifice orice - orice rău suferit și chiar ar încerca să formeze o conexiune emoțională sau chiar sentimente față de persoana care îi controlează, ca un fel de instinct de supraviețuire."

Simțea că e pe punctul de a leșina. Putea simți greutatea ochilor lui Ferron asupra ei.

„A fost doar o cerere în căsătorie, nu știu dacă era vreun adevăr în ea, dar în ultima vreme nu mă pot opri să mă gândesc la ea”, a spus ea, cu vocea încordată.

S-a uitat fix prin cameră, la fereastra pătată de sânge. „Aș prefera să-mi petrec restul vieții fiind violată în Central decât să petrec un minut din ea având sentimente pentru tine.”

Aerul din cameră părea să înghețe.

— Ei bine, spuse Ferron după o lungă tăcere, dacă ai noroc, ești însărcinată și nu va fi nevoie de niciuna dintre variante. Vei fi lăsată singură.

S-a întors, iar hotărârea Helenei s-a spulberat. Mâna i-a întins-o brusc, prinzându-l de haină ca să-l oprească.

Corpul îi tremura, dar nu-l putea lăsa să plece. S-a strâns mai tare. Nu voia să fie singură; nu putea suporta.

Mâna lui s-a ridicat, odihnindu-se pe umărul ei, și asta a fost tot ce a fost necesar. Ea s-a prăbușit, ghemuindu-se mai aproape. Abia îi simțea degetele pe braț, dar respirația nu-i mai părea o arsură de frânghie care îi străbătea plămânii. Și-a lăsat capul pe pieptul lui.

Era atât de sătulă de spațiul din jurul ei care era mereu rece, gol și nesfârșit.

Capul lui Ferron se întoarse brusc în timp ce o împingea. Helena se împiedică și căzu pe pat. Ochii i se măriseră, iar expresia feței îi era încordată; privirea îi plimba prin cameră, apoi spre ușa deschisă.

Apoi a scos un râs ușor și amar.

„O, ești patetic, nu-i așa?”, a spus el. „Supraviețuire? Serios?”

Ea nu a înțeles ce a vrut să spună.

A râs din nou. „Te aștepți să cred că dintr-o dată *îți* pasă să supraviețuiești? Când toți cei din Rezistență au fost mereu atât de nerăbdători să moară pentru cauza lor? Dar tu ești diferit? Chiar dacă ai visat la o crimă-sinucidere de amploare pentru noi doi de luni de zile?”

S-a ghemuit în fața ei, iar ea nu-i mai văzuse niciodată o față atât de răutăcioasă. În ochii lui se citea o răutate crudă. „Nu, chestia care

te mănâncă de viu nu înseamnă supraviețuire sau vreun instinct subconștient de a mă îmbuna. Ceea ce nu poți suporta este izolarea. Micul vindecător singuratic al Flăcării Eterne, fără nimeni care să-l salveze. Nimeni nu are nevoie de tine și nimeni nu te vrea."

I-a zâmbit, cu un rânjet aproape subțire. „Asta e tot. Nu poți suporta să fii singură. Ai face orice pentru oamenii care te lasă să-i iubești." A ridicat o sprânceană. „Nu asta a fost războiul? Ai vrut să lupți, dar când și-au dat seama ce erai, Ilva Holdfast a decis că ești mai potrivit ca mielul de sacrificiu al lui Holdfast. Te-au condamnat la moarte înainte ca Holdfast să vadă măcar lupta."

„Nu… așa… a… fost." Helena își strânsese pumnii, iar zgârieturile din palmă îi erau sub degete.

„Exact așa a fost. Știi, Șoimul Matias și-a părăsit locuința." „Aproape complet intact. Avea o grămadă întreagă de corespondență de la Ilva, din perioada în care erai la antrenament. Știa că tot ce trebuia să facă era să-ți arunce viața lui Holdfast deasupra capului și că ai fi făcut orice i-ar fi cerut." Și-a dat capul pe spate. „Ai fi făcut orice pentru prietenii tăi: ai fi luat toate deciziile grele, ai fi plătit prețul fără să te plângi, te-ai fi prostituat pentru efortul de război. Dar spune-mi... pentru că sunt sincer curios, ce a făcut Holdfast vreodată ca să meriți asta?"

S-a uitat urât la el cu ochi arzători. „Luc a fost prietenul meu. A fost cel mai bun prieten al meu."

"Așa?"

Helena a tras aer în piept și a privit în altă parte. „Tatăl meu a renunțat la tot ca să pot studia la Institut, dar... a fost... a fost greu. Nu... nu voiam să știe cât de greu era." Simțea ca o piatră înfiptă în gât. „Dar mi-era... atât de frică să nu eșuez și... nu cunoșteam pe nimeni. Luc ar fi putut fi prieten cu oricine, dar el m-a ales pe mine. N-aș fi avut pe nimeni fără el."

„Și acum ce facem?" a spus Ferron, îndreptându-și haina și ștergând adânciturile din materialul mototolit de degetele Helenei.

„Sunt înlocuitorul tău, Holdfast, asta e tot? Dacă cineva face greșeala să vorbească cu tine, nu poți să nu te agăți de el?”

Helena se retrase, dar Ferron nu terminase. „Atunci, să fiu foarte clar. Nu te vreau. Nu te-am vrut *niciodată* . Nu sunt *prietena ta.* Nu există nimic ce-mi doresc mai mult decât momentul în care termin în sfârșit cu tine.”

S-a întors și a plecat.

CÂND STROUD S-A ÎNTORS DOUĂ SĂPTĂMÂNI MAI TÂRZIU, Helena a stat fără să spună un cuvânt pentru a o examina. Timpul trecuse într-o ceață atât de mohorâtă, încât abia dacă își dăduse seama de zile. Ca o fantomă, lăsase lumea să treacă în jurul ei, în timp ce ea rămânea încremenită în timp.

— Pari cam încărunțită, spuse Stroud, strâmbându-și buzele. Cum au progresat eforturile Înaltului Reeve?

Helenei i s-a închis gâtul și nu a spus nimic, holbându-se în poală, rulând materialul subțire de in al combinezonului între degete.

— Întinde-te pe spate, spuse Stroud, așezându-și geanta pe noptieră.

Stroud trase la o parte combinezonul Helenei, punându-i o mână rece pe partea inferioară a abdomenului. „Poate că e prea devreme să ne pronunțăm, dar uneori reușesc. În cazul tău, cu cât știm mai repede, cu atât mai bine.”

Capul Helenei pulsa odată cu bătăile inimii.

Sprâncenele lui Stroud i-au încruntat fața în rânduri de riduri, pe măsură ce rezonanța ei se intensifica. O expresie de surpriză i-a cuprins fața. „Ești însărcinată.”

Helena nu a simțit nimic la început. Cuvintele erau abstracte. Conceptuale.

Apoi au străpuns-o ca pe o sabie lungă.

Însă nu se acumulaseră emoții în interiorul ei; Ferron le smulsese din minți, iar ea era încă goală de suflet.

Așa că a căzut în interior.

Era ca și cum ar fi fost forțată să intre adânc în apă înghețată: fără aer, pur și simplu o presiune nesfârșită care o zdrobea din toate părțile. Inima îi bătea cu putere până când tot ce putea auzi era vuietul sângelui.

Stroud încă vorbea. Helena nu putea desluși cuvintele.

Nu.

Te rog, nu.

Nu. Nu. Nu.

Era vina ei. Se conformase, nu se împotrivise.

Stroud continua să-i vorbească, vorbind mai tare. Cuvintele se auziseră înăbușite, sunetele rotunde și indescifrabile.

Camera se încețoșa, amenințând să se întunece. Gâtul Helenei se strânse, strangulând-o. O durere ascuțită și înțepătoare îi străpunse pieptul, ceva sfâșiind-o înăuntrul.

Nu. Vă rog. Nu.

Stroud a întins mâna, apăsând degetele pe gâtul Helenei, iar Helena a început să țipe.

Nu cu chin, așa cum făcuse cu Ferron, ci cu țipete sfâșietoare, ca ale unui iepure pe moarte. Ascuțite, rapide, repetitive. Continuau să izbucnească din ea.

Stroud părea nedumerit. A lovit-o zdravăn peste față pe Helena.

Helena nu se putea opri din țipat.

Totul se contopea, iar conturul vederii i se estompa.

Ferron era în fața ei, cu mâinile pe umerii ei.

„Calmează-te.” Vocea lui era dură, dar mâinile lui nu erau. A tras-o aproape până când lumea s-a îngustat în spațiul dintre ei. „Respiră.”

I-a strâns umerii suficient de tare cât să ajungă prin amorțeală.

„Haide. Trebuie să respiri.”

Helena a reușit să respire sacadat și a izbucnit în lacrimi.

„Nu…” Vocea ei se ridică sacadat. „Nu, nu, nu. Te rog. *Nu !* ”

„Continuă să respiri, asta e tot ce trebuie să faci. Respiră”, spuse Ferron, cu o expresie încordată. Mușchii maxilarului îi erau încordați.

S-a întors și l-a privit urât pe Stroud, fără să-i dea drumul.

„Știi că e predispusă la crize de nervi. Nu poți să-i faci una ca asta”, spuse el încet.

Stroud se îndreptă. „Ai spus că se teme de umbre. Dacă tot adaugă lucruri la nesfârșit, ar trebui să faci o listă și să le pui undeva pe perete.” Își dădu ochii peste cap, cu brațele încrucișate la piept. „N-ar trebui să se bucure să afle că eforturile de concepție s-au terminat?”

„Nu. Și ar fi trebuit să știi asta. Încep să cred că o torturezi intenționat. De ce?”

— Nu sunt, spuse Stroud prea repede.

Ochii lui Ferron s-au îngustat. „Fii sincer. Nu o să-ți placă felul în care primesc răspunsuri.”

Stroud păli, ochii alergând spre ușă, ca și cum ar fi măsurat distanța. „Înaltul Necromant spune că ea a bombardat Laboratorul Portului de Vest. Câștigasem. Era ziua victoriei noastre, iar ea... ea l-a ucis pe Bennet! Anii lui de muncă. Munca mea. Toate experimentele noastre. Ea a distrus totul.”

Urmă o pauză lungă, iar ochii lui Ferron se mijiră.

„Îți dau seama că ai o devoțiune fanatică față de memoria lui, dar torturarea psihologică a unei prizoniere nu ajută la mare lucru atunci când aceasta nu își amintește că s-a întâmplat. Nici programul tău, nici gradul tău nu-ți garantează răzbunarea personală pe prizoniera *mea* .”

I-a dat drumul Helenei, s-a întors spre Stroud și și-a scos mănușile. „Pari să fi uitat că nu tolerez ca proștii să se joace cu ea. Am depus cheltuieli și eforturi considerabile pentru a-i întreține mediul înconjurător.” „...indiferent cât de umflat este sentimentul tău de importanță pentru că ai fost în afara laboratorului când a explodat. Singurul motiv pentru care deții orice rang este pentru că cei mai potriviți pentru sarcină sunt cu toții morți. Dacă e să zicem

ceva, ar trebui să-i fii recunoscător. Nu ai mai fi nimeni acum dacă altcineva ar fi supraviețuit.”

Stroud păli la față, cu nările dilatându-se. „Am lucrat alături de Bennet. Programul meu de repopulare este…”

„O farsă. O acoperire convenabilă pentru Înaltul Necromant ca să-și atingă scopurile și să-și potolească poftele nesfârșite ale loialiștilor săi”, a rânjit Ferron spre ea. „Singurul motiv pentru care ai supraviețuit a fost acela că ai fost o asistentă de laborator glorificată, trimisă să recupereze noi subiecți. Fără Shiseo, nu ai avea nimic de arătat pentru timpul petrecut conducând Centrala. Crezi că nu se observă cât de puțin ai produs de la plecarea lui? Nu-i de mirare că erai atât de nerăbdător să-ți lansezi programul de repopulare.”

Ferron avea aceeași intensitate usturătoare și neobosită pe care o avusese asupra Aureliei. „După ce ai amenințat că-mi vei rechiziționa misiunea, am investigat micul tău proiect. Te lauzi atât de des în fața ziarelor, încât eram curios să văd ce date remarcabile trebuie să ai de demonstrat în sprijinul lui. Și eu am fost odată un fel de academician. Te superi, te rog, să-mi spui despre controalele tale? Sau despre statistici și date istorice? Oriunde aș căuta, nu găsesc decât anecdote în articole de ziar nefondate.”

„Lucrurile... s-sunt încă în stadii incipiente...”, bâlbâi Stroud, fața ei devenind acum o combinație izbitoare de alb și obraji pătați de roșu. „Sunt o...”

„«Programul» tău e un spectacol.” Vocea lui Ferron deveni joasă și provocatoare. „Asistenții tăi de laborator sunt mai calificați decât tine. Vivimanția este singura abilitate unică pe care o posezi, iar eu sunt mult mai competent în acest domeniu decât tine.”

Ferron făcu un gest spre majordomul care stătea lângă ușă. „Condu-l pe Stroud afară și n-o mai lăsa niciodată să intre în casa asta decât dacă sunt eu prezent ca să o însoțesc personal.”

Stroud pufni, mormăind despre cum ar trebui să vorbească cu Înaltul Necromant, dar mâinile îi tremurau violent în timp ce își aduna dosarele. Când ușa se închise, Ferron se întoarse spre Helena.

Îi putea simți privirea fără să ridice privirea.

S-a întins spre ea, iar ea a înțepenit. Nu i-a atins fața; în schimb, degetele lui i-au alunecat pe ceafă, găsind adâncitura craniului.

Atunci ea a ridicat privirea, dar pe fața lui nu se citea nicio emoție. Ar fi putut fi ca marmura.

„Nu am încredere că ești conștient acum”, a spus el.

Ea i-a simțit rezonanța, delicată ca înțepătura unui ac.

O greutate a măturat-o ca un val negru, trăgând-o în jos.

„Nu…” a șoptit ea, neștiind sigură împotriva a ceea ce protesta. Împotriva a tot.

Dar lumea i-a scăpat din mână. Era vag conștientă că i se ridicau picioarele pe pat, că pilota era trasă peste ea.

"Îmi pare atât de rău."

CAPITOLUL 21

A FOST O GREU SĂ MĂ TREZESC DIN NOU. Camera era întunecată și grea, iar vederea Helenei era lentă și dezorientată. Simțea ca și cum ar fi fost inconștientă mult timp. Avea gura uscată.

Întorcându-și capul, l-a zărit pe Ferron stând lângă camerista doamnei. Îi vorbea repede, cu o voce joasă, ca și cum i-ar fi explicat ceva complicat.

Ochii i s-au închis, iar capul i s-a învârtit.

Când s-au deschis din nou, Ferron se uita la ea, iar necrothrall-ul era în partea cealaltă a camerei.

Acum că nu mai intra în panică, Helena a crezut că o să-i fie rău văzându-l. Și-a închis ochii strâns, ghemuindu-se într-o minge defensivă în timp ce el se apropia.

„Nu ai voie să te rănești sau să faci ceva ce ar putea provoca un avort sau o pierdere de sarcină", a spus el. „De acum înainte vei fi monitorizată permanent, în cazul în care noua ta disperare te duce la culmi ale creativității necunoscute anterior."

Cuvintele erau caustice, dar vocea lui părea mai degrabă obosit decât orice altceva.

Helena nu a spus nimic, așteptând ca el să plece.

S-a ghemuit protector în jurul stomacului. Știa că nu era nimic mai mult decât puțin acolo, dar în cele din urmă avea să fie, și nu putea face nimic să oprească asta.

Când nu s-a mai trezit timp de câteva zile, Ferron s-a întors.

„Nu poți sta mohorâtă în pat nouă luni", a spus el când ea a refuzat să-l ia în seamă. „Trebuie să mănânci și să ieși afară."

Ea l-a ignorat.

„Am ceva pentru tine", spuse în cele din urmă Ferron.

Ceva greu apăsa pe plapumă. Ea aruncă o privire.

Lângă ea era o carte groasă. *Condiția maternă: Un studiu aprofundat asupra științei și fiziologiei gestației.*

Ea și-a întors privirea. „De ce?”

„Pentru că o să-ți strice mintea dacă nu găsești răspunsuri la toate lucrurile pe care vrei să le știi.” Părea resemnat.

S-a făcut o pauză; evident, sperase la o reacție.

„Te aștept să te dai jos din pat mâine”, a spus el și a plecat.

Când pașii lui se stinseră în sfârșit, Helena întinse mâna spre carte și aproape o împinse de pe pat, apoi ezită și o trase la piept, ținând-o strâns.

A doua zi, s-a dat jos din pat și s-a așezat lângă fereastră, unde lumina era mai puternică. Cartea era nou-nouță, cu cotorul de piele care scârțâia când ridica coperta și pagini care încă miroseau a ulei de mașină și cerneală.

Era un manual medical, nu un ghid pentru gospodine care ar fi evitat terminologia tehnică și medicală în favoarea explicațiilor mai accesibile ale sarcinii.

Ea era deja la câteva capitole distanță când s-a întors.

Ea se agață de carte cu reactivitate, dar el pur și simplu o studie.

„Când ai ieșit ultima dată afară?”, a întrebat el.

Ea privi în jos. „Eu… am ieșit…”

Nu știa cât timp reținea necrotralii informații, dacă puteau observa trecerea timpului. Dacă mințea, oare știa el?

„Săptămâna trecută”, a spus ea.

„Nu, n-ai făcut-o. N-ai mai ieșit afară de săptămâni întregi.”

S-a uitat fix la carte, fără să clipească până când cuvintele nu au început să se încețoșeze. Nu voia să iasă afară. Nu voia să vadă izvorul sau să simtă mirosul lumii care prindea viață.

„Pune-ți pantofii în picioare.”

Ea stătea în picioare, ținându-și cartea strâns la piept. El oftă iritat.

„Nu poți aduce asta; cântărește aproape două kilograme și jumătate.”

Helena doar o strângea și mai tare. În afară de pantofi și mănuși, era singurul ei bun.

Ferron își strânse tâmplele de parcă ar fi avut o migrenă.

„Nimeni n-o să-ți fure cartea”, a spus el, ca și cum s-ar strădui din răsputeri să aibă răbdare. A făcut un gest în jur. „Cine ar face-o? Dacă o fac, îți cumpăr eu una nouă. Las-o așa.”

L-a așezat cu grijă pe masă, zăbovind cu degetele pe copertă încă o clipă înainte de a se duce să-și ia cizmele.

Curtea renaște în primăvară. Era iarbă, iar muguri roșii acopereau copacii. Vița-de-vie a casei avea frunze de un verde aprins, transformându-și aspectul anterior macabru.

Era frumos, Helena nu putea nega asta, dar fiecare detaliu părea pătat și otrăvitor.

Ferron nu a spus nimic, dar a plimbat-o prin curte de câteva ori și apoi s-a întors în camera ei.

În timp ce el se întorcea să plece, ea se forța să vorbească.

„Ferron.” Vocea îi tremura.

Era deja în hol, dar se opri și se întoarse încet. Avea o expresie închisă, ochii precauți.

— Ferron, spuse ea din nou, cu o voce abia mai mare decât o șoaptă. Maxilarul îi tremura incontrolabil și se agăță de stâlpul patului, încercând să se echilibreze. Eu... eu nu-ți voi cere niciodată nimic...

Expresia lui deveni inexpresivă și rece, iar ceva din interiorul ei se frânse, dar ea continua să vorbească.

„Poți să-mi faci orice vrei. Nu-ți voi cere niciodată milă, dar te rog... nu face asta...”

A rămas impasibil.

„Acest... acest copil... va fi pe jumătate al tău. Nu-i lăsa să...” spuse ea cu vocea frântă. „Voi face orice vrei... voi... voi...”

Nu avea nimic de oferit. Inima îi bătea prea repede, iar vocea i se întrerupea când nu putea respira. Își zgâriază pieptul, încercând să-și forțeze plămânii să inspire.

Ochii lui Ferron au clipit și a intrat în cameră, închizând ușa. S-a apropiat și a apucat-o de umeri, practic ținând-o sus în timp ce se lupta să respire.

„Nimeni n-o să-ți facă rău copilului tău”, a spus el, privind-o în ochi.

Ea a scos un mic gâfâit de ușurare. Era exact ceea ce își dorise cu disperare să spună.

Și-a lăsat capul în jos, părul căzându-i și ascunzându-i fața.

„Serios?” Și-a lăsat disperarea să-i cuprindă vocea.

„Nu i se va întâmpla nimic. Ai cuvântul meu. Calmează-te.”

Ce promisiune deșartă. Nu avea rost să implore. Avea toate motivele să o mintă, să spună orice era necesar ca să o adormească și să se supună, să o mențină calmă și docilă cu asigurări care nu însemnau nimic.

Ea s-a eliberat brusc, dându-se înapoi.

„O să spui orice, nu-i așa?”, a spus ea, cu vocea tremurândă. „Presupun că trebuie să spui orice ar fi nevoie ca să «menții mediul meu».”

Și-a înfășurat brațele în jurul ei și s-a prăbușit pe podea.

„Stai departe de mine”, a spus ea. „Voi face mișcare și voi mânca doar dacă nu trebuie să te văd.”

A DOUA ZI A IEȘIT AFARĂ SINGURĂ , HOTĂRÂTĂ SĂ SE OTRĂVEASCĂ CU TOT CE PUTEA GĂSI. PRIMĂVARA ERA UN MOMENT BUN PENTRU ASTA. ÎNTR-O GRĂDINĂ ATÂT DE NĂPĂDITĂ DE VEGETAȚIE, EXISTA ȘANSA CA SPÂNZURĂTOAREA ALBĂ SĂ SE AFLE UNDEVA PRINTRE TUFIȘURI. S -a târât prin straturi, ignorând durerea din mâini și brațe, căutând peste tot, dar nu găsea nimic avortiv sau otrăvitor.

Chiar și crocusii și clopoțeii de zăpadă pe care era sigură că îi văzuse dispăruseră, pământul fiind afânat în urma lor. A greblat prin ei cu degetele, dar nu a mai rămas niciun bulb.

Ieșea să caute în fiecare zi, disperată să găsească vreo vlăstă trecută cu vederea, în timp ce începea să aibă dureri de cap și greață. Ceea ce fusese pentru scurt timp o durere scârțâitoare în ceafa părea să se intensifice de la o oră la alta. Se înrăutățea săptămână de săptămână până când nu mai putea citi, vederea ei plutind într-o aură de durere.

Draperiile grele de iarnă erau ținute închise, blocând orice urmă de lumină. Mânca din ce în ce mai puțin. După ce nu a putut mânca, bea sau să se dea jos din pat timp de două zile, Ferron a reapărut.

„Ai spus că vei mânca", a spus el.

A râs în hohote, iar capul îi pulsa atât de dureros încât era ca și cum cineva i-ar fi înfipt o tijă metalică în craniu. Vederea i s-a înroșit ca sângele. A gemut, abia putând respira până când nu i-a trecut.

„Dacă mi-ar veni în minte ceva care să sune a mâncat, mă îndoiesc că aș putea să nu mănânc", a spus ea cu o voce încordată. „Greutatea nu este neobișnuită la începutul sarcinii. Trece. Probabilitatea statistică indică faptul că este puțin probabil să mor din cauza ei."

A simțit cum aerul se schimbă în timp ce Ferron se înțepenea, ca și cum cuvintele ei l-ar fi speriat.

„Mama era cât pe ce să facă", a spus el.

Simțea că ar fi trebuit să realizeze ceva din cauza comentariului, dar o durea prea tare capul ca să se mai întrebe ceva.

Ferron nu a plecat. Încă stătea lângă patul ei când ea a adormit epuizată.

L-a adus pe Stroud câteva zile mai târziu.

„Nu-mi pot imagina că tributul animanței se manifestă deja", spunea ea tare în timp ce intra în cameră. „De obicei, nu se dezvoltă decât în ultimele luni. Totuși, era vindecătoare. Poate că mai are mai puțină vitalitate decât ne-am dat seama."

S-a oprit lângă Helena, fără să se uite deloc la ea. A dat pilota la o parte și i-a împins cămașa de noapte pe burtă fără să o avertizeze.

Helena tresări, iar Ferron își întoarse privirea.

„Acum, e încă devreme, dar cred…” Stroud a scotocit prin geantă și a scos un ecran de rezonanță.

Stroud ținea ecranul în mâna stângă, în timp ce dreapta se sprijinea pe abdomenul inferior al Helenei. Rezonanța lui Stroud i-a străbătut pielea și Gazul din interiorul sticlei s-a transformat într-o serie de forme nebuloase. În spațiul negativ, exista ceva mic, care pulsa atât de rapid încât părea să fluture.

Helena se holba, uluită.

— Gata, spuse Stroud, care părea încântat. Moștenitorul tău… Se abține. Ei bine, urmași, cred că ar trebui să spunem.

Fața lui Ferron devenise palidă.

Stroud și-a retras mâna. „Totul pare normal, nimic neregulat pe care să-l pot detecta. I-ai verificat recent creierul?”

Ferron clătină din cap.

Stroud a plescăit din limbă, dar a dat din cap. „Având în vedere crizele pe care le-a avut, probabil că e mai bine să nu perturbe lucrurile într-un moment atât de fragil.” Și-a pus mâna pe capul Helenei, trimițând o undă slabă de rezonanță. Helena a tremurat de durere. „Dacă este într-adevăr o animantă, bănuiesc că durerile de cap sunt autoprovocate, așa că nu se poate face nimic în privința asta. De fapt, ar putea duce la recuperarea amintirilor ei.”

Ochii lui Ferron s-au îngustat. „Ce vrei să spui?”

Stroud a tras păturile peste Helena. „Dacă Înaltul Necromant are dreptate, ea păstrează amintirile ascunse prin internalizarea rezonanței sale. Ceea ce înseamnă că probabil și-a concentrat cea mai mare parte a energiei pentru a o menține. Ar putea explica letargia ei, deoarece este puțin probabil ca acest lucru să fie făcut eficient. Acum este însărcinată. Nu are puterea să susțină ambele, mai ales dacă acest embrion este un animant. Înaltul Necromant spune că puterea lui era atât de mare, încât a revendicat fiecare picătură din viața mamei sale încă din pântece și s-a născut din cadavrul ei pe rugul funerar. Va trebui să ne asigurăm că îl

întreținem pe Marino. Poate, dacă avem noroc, vom ajunge să avem atât un copil, cât și amintirile înainte ca ea să cedeze Taxei."

„Nu te-ai gândit să menționezi asta până acum?" Cuvintele lui Ferron erau fine și ascuțite ca o brici.

Stroud ridică din umeri încordat. „Nu am prea multe date pe baza cărora să elaborez teorii." Îi aruncă o privire sarcâmică. „Ar trebui să-l întrebi pe tatăl tău. Știi, e expertul nostru rezident."

Ceva de neînțeles i-a trecut pe chip lui Ferron. „Nu m-aș baza pe cooperarea lui în acest caz."

„Ei bine, pot să-mi pună o perfuzie intravenoasă, dar asta e tot ce pot face."

Stroud a plecat, dar Ferron a rămas în urmă.

Helena închise ochii. Acum înțelegea: se aștepta ca ea să moară, iar toți știau. Spera doar să se întâmple prea devreme pentru ca sarcina să fie viabilă.

Acel spațiu negativ tremurând din ecranul de rezonanță dansa în mintea ei.

Pieptul i se strânse, inima îi bătea cu putere de parcă ar fi alergat.

Salteaua s-a mișcat, iar niște degete reci i-au atins obrazul, periindu-i părul pe spate și odihnindu-i fruntea.

Câteva zile mai târziu, a venit un doctor și i s-a introdus o perfuzie intravenoasă în brațul stâng. Zilele ei au fost conduse de picurarea neîncetată de soluție salină și medicamente din interiorul fiolei de sticlă.

Grețurile matinale păreau să se estompeze, dar durerile de cap nu; dimpotrivă, se înrăutățeau. Helena abia se mai putea mișca. A fost împinsă și ațintită de nenumărați doctori, dar niciunul nu i-a oferit sfaturi utile.

După ce plecau, Ferron se așeza pe marginea patului și îi netezea părul. Uneori îi lua mâna, degetele lui mișcându-se absente pe ale ei. Prima dată când a făcut-o, ea a crezut că se joacă cu degetele ei; apoi și-a dat seama că i le masa.

Întotdeauna începea de la palmele ei, având grijă să nu-i îndoiască încheieturile sau să lovească cătușele, lucrând încet până la vârful degetelor, încheietură cu încheietură. Asta îi reducea spasmele, așa că l-a lăsat, dar și-a spus că nu-i plăcea.

A slăbit, până când cătușele i-au fost suficient de slăbite încât să-i poată vedea tuburile prin încheieturi, iar servitoarea necrothrall care o supraveghea cel mai des a devenit atât de agitată încât Helena a început să se îndoiască că femeia era cu adevărat o necrothrall.

Se apleca deasupra Helenei, oferindu-i fără un cuvânt tisane cu mentă și ghimbir, supă limpede și bucăți de pâine prăjită, făcându-i băi cu burete și pieptănându-i și împletind cu grijă părul Helenei într-o coadă lejeră, ca să nu se încâlcească. Părea ciudat de experimentată în îngrijirea unei cameriste.

Și Ferron a început să se agite. Trebuia să plece să vâneze și să îndeplinească orice îndatoriri i le mai dădea Morrough, dar era adesea în camera ei. Uneori intra complet murdar, verificând că era încă în viață înainte chiar de a face curățenie.

Nu vorbea și nu o privea în ochi, dar era acolo tot timpul. Stătea uneori ore întregi cu mâna ei în a lui, ca și cum ar fi putut s-o împiedice să se strecoare.

Stroud a vizitat-o din nou când Helena era abia conștientă. A auzit comentarii despre faptul că nu se aștepta ca impactul să fie atât de mare, dând vina pe transmutația din creierul Helenei și plângându-se că era mult prea devreme pentru viabilitate.

Atreus a fost menționat din nou.

Helena a visat că în camera ei era luminată de lună, doar că, în loc să vină prin ferestre, lumina venea de la Ferron. Ochii lui aveau acea strălucire argintie stranie în timp ce stătea lângă ea, cu mâna ei din nou în a lui, dar de data aceasta palma ei era apăsată pe pieptul lui, astfel încât să-i poată simți bătăile inimii.

Nu se putea abține să nu creadă că trebuia să se întâmple ceva, dar nimic nu s-a întâmplat. Senzația de inactivitate din încheieturile ei era ca o groapă.

Se simțea ca o clepsidră, ultimele grăunțe de nisip curgând în sfârșit. Era aproape gata. Simțea cum se stinge.

Camera s-a întors brusc în timp ce era târâtă în sus și strivită strâns.

„Rămâi… te rog… rămâi.”

Lumina s-a intensificat și o senzație stranie a cuprins-o, o strălucire în piept, familiară, chiar dacă era sigură că nu mai trăise niciodată așa ceva. Senzația constantă de tensiune din piept, ca un fir tras pe punctul de a se rupe, s-a estompat încet.

Ea a închis ochii, trăgând aer în piept, iar visul s-a dizolvat în neant.

ELENA S-A TREZIT BRUȚI, cuprinsă de panica. S-a împins în pat, clătinându-se în timp ce camera se învârtea în jurul ei. S-a adunat, și-a smuls acul din braț și s-a rostogolit din pat.

Era ceva important de făcut...

Picioarele aproape că i-au cedat când au atins podeaua. S-a împiedicat, revenindu-și. O durere șocantă i-a străbătut brațele, dar a ignorat-o.

Se presupunea că ea face ceva.

Ce a fost, totuși?

Nu-și putea aminti.

Ea aștepta. Trebuia să fie pregătită pentru…

Cunoașterea dansa aproape de neatins, dar o putea simți.

Nu rupe.

Ea promisese…

Ce? Ce promisese? *Gândește-te, Helena.*

Trebuia *să* -și amintească acum. Și-a apăsat mâinile pe tâmple.

În ochii ei dansau pete roșii. Durerea creștea până deveni mai mare decât era ea.

Ferron a apărut în fața ei. „Ce se…”

Ea îl privi cu sălbăticie. „Aștept… am promis că voi aștepta…”

Durerea i-a străbătut creierul, iar lumea s-a împărţit în două.

Când vederea i se limpezise, Ferron era încă acolo, dar ochii lui deveniseră gri, iar părul i se întunecase de umbre în timp ce se năpustea spre ea.

S-a dat înapoi instinctiv, cu degetele încontinuu, încercând să găsească...

El a dispărut.

Camera s-a spart.

Ilva Holdfast stătea în faţa ei, cu o expresie încordată. „ *Pierdem războiul.* ”

Înainte ca Helena să poată răspunde, Ilva dispăruse. Helena cădea.

Nu… Ea nu cădea.

Ferron o ţinea de gât şi o trântea pe podea. Ochii i s-au îngustat.

Apa rece i-a umplut gura.

Totul era întunecat, rece ca gheaţa. Era înconjurată de apă. Îl putea vedea pe Luc. Îşi zgâria propriul gât, degetele lăsându-i urme în piele.

Lila, cu părul tuns scurt, s-a ghemuit lângă perete, plângând. „ *Am făcut o greşeală.* ”

„Cu siguranţă merit ceva în schimb, care să-mi încălzească inima rece.”

Un sărut puternic în care ea era lipită de un perete.

„Pari mulţumit că ai reuşit să te prostituezi.”

Matroana Pace stă în picioare, privind peste umăr. „ *Lila Bayard nu este singura persoană pentru care Flacăra Eternă ar suferi enorm.”*

„ *Eşti a mea. Mi-ai jurat totdeauna.* ” Cuvintele i-au mârâit în ureche.

Jan Crowther, viu, cu ochii îngustaţi şi furios. „ *E mai probabil să distrugi Flacăra Eternă decât să o salvezi.* ”

Helena însăşi plângând. „ *Îmi pare rău. Îmi pare rău. Îmi pare rău că ţi-am făcut asta.* ”

Totul se prăbușea în fărâmituri în jurul ei în timp ce Ferron reapărea, cu fața albă de furie, iar ochii strălucind într-un argintiu nepământean.

„Te-am avertizat, dacă ți se întâmplă ceva, voi distruge personal Flacăra Eternă. Nu este o amenințare. Este o promisiune. Consideră supraviețuirea ta la fel de necesară pentru Rezistență ca și pe cea a Fortelor. Dacă mori, îi voi ucide pe fiecare în parte."

A fost ca și cum ar fi căzut. Trecutul s-a eliberat, năvălind prin mintea ei și înghițind-o.

PART TWO

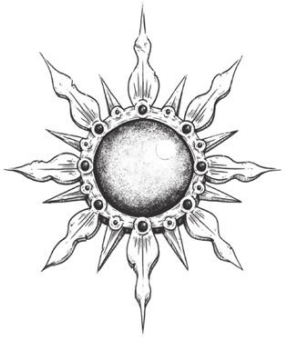

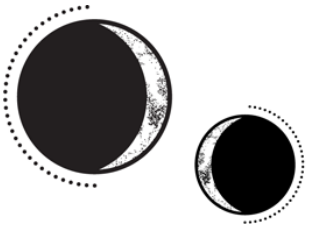

CAPITOLUL 22

Cu patru ani înainte
Ajunul solstițiului, 1785 PD

Pe PLATOUL SUPERIOR AL INSULEI DE EST , nu departe de Institutul DE Alchimie, se afla una dintre puținele case independente de pe insulele paladiene.

Splendoarea Solis, vechea și grandioasa casă a familiei Bayard, a fost una dintre puținele care au supraviețuit ascensiunii arhitecturale stratosferice a orașului. Pe măsură ce cea mai mare parte a orașului a cedat locul unor turnuri vaste, interconectate, care se înălțau din ce în ce mai sus, familia Bayard și-a păstrat casa originală pe terenul său original. Orașul și cei mai bogați se profilau sus, dar Splendoarea Solis nu încercase niciodată să se ridice, mulțumindu-se să înflorească la umbra Institutului și Turnului de Alchimie.

Familia Bayard era atât de obișnuită cu Institutul, încât Helena uita uneori cât de aproape era reședința familiei lor și cât de bogați erau.

Chiar și în timpul unui război, abia întreținută, Solis Splendour era frumoasă și uimitoare ca dimensiuni, chiar și ca azil de convalescență. Numeroasele sale camere spațioase erau acum pline cu rânduri de paturi pentru cei prea răniți pentru a se întoarce în luptă, astfel încât Cartierul General să nu fie copleșit de răniți. Rhea Bayard oferise astfel de îngrijiri chiar înainte ca soțul ei să devină unul dintre rezidenții permanenți.

Helena stătea la baza treptelor care duceau la ușa din față, încercând să-și adune voința de a bate. Aerul era atât de rece încât îi amorțise nasul, iar vârfurile degetelor o dureau prin mănușile de piele. Prima zi de iarnă, dar deja fusese un frig cumplit de luni de zile.

Solstițiul de hibernare trebuia să fie despre anticiparea zilelor mai luminoase, dar după cinci ani de război, era greu de crezut că lucrurile se vor îmbunătăți vreodată, indiferent de cât de mult se lungeau sau se încălzeau zilele.

Când Helenei i-a fost prea frig ca să mai poată lenevi afară, a urcat treptele și a bătut ezitant.

Ușa s-a deschis imediat, dezvăluindu-l pe Sebastian Bayard, unchiul Lilei și al lui Soren. Era un bărbat înalt, cu o constituție agilă, cu pielea și părul palide care aproape se contopeau. Singura culoare pentru el erau ochii săi albaștri blânzi, care păreau mereu să caute ceva ce nu era acolo.

Fusese paladinul principal al Principatului Apollo, printre altele, iar acum, în rezervă, avea mereu un fel de vigilență tragică, ca un câine care își așteaptă întoarcerea stăpânului.

„Helena", a spus Sebastian, invitând-o înăuntru, „ne bucurăm că ai reușit. Știu că Rhea spera că o vei face."

Helenei i s-a strâns stomacul când a pășit în interiorul cald al casei, aruncându-și haina, dar lăsându-și mănușile pe cap.

Câțiva copii treceau în fugă, liniștiți și cu fețe palide, dar cu ochi strălucitori. Unii erau atât de mici, încât nu cunoscuseră niciodată o zi în afara războiului. Toți erau obișnuiți să stea departe de sub picioare și să aibă grijă de ei înșiși, dar solstițiul era magic pentru ei.

Camerele din față erau încă funcționale și pline de oameni, unii cu scaune cu rotile, cârje sau bandaje, iar alții sănătoși, dacă nu prea bine dispuși. Atmosfera petrecerii nu se potrivea cu lumina și căldura confortabile sau cu muzica veselă care se răsuna din gramofon; vocile și conversațiile erau toate joase și sumbre.

„Uite-o." Vocea Lilei a străpuns brusc zumzetul în timp ce se ridica din partea îndepărtată a camerei de zi. Părul ei palid era împletit ca întotdeauna într-o coroană în jurul capului, ceea ce o făcea să pară și mai mai înaltă decât ea. Grupurile s-au despărțit în timp ce Lila traversa camera, sărind agil pe piciorul ei protetic strălucitor pentru a evita scaunele și mesele.

Era neobișnuit de ostentativ, dar Helena știa că Lila era disperată să demonstreze că își revenise suficient după rană și că era gata să se întoarcă în luptă.

Decizia urma să fie luată de Consiliu în trei zile. Urma să aibă loc o audiere completă, iar în calitate de vindecătoare și una dintre alchimiștii implicați în dezvoltarea bazei de titan a protezei, Helena urma să fie printre cei consultați cu privire la competența Lilei de a-și relua îndatoririle de paladin principal.

Ochii albaștri ca gheața ai Lilei au scanat chipul Helenei într-o clipă. „Pari aproape înghețată. Vino încoace. Luc are foc, ți-l va face cald."

Au ajuns la grupul din care se desprinsese Lila, toți membri ai aceluiași batalion. Erau adunați în jurul șemineului, iar în centru stătea Luc, Principatul lor atins de zei, cocoșat ca un școlar și mângâind flăcările cu vârful degetelor. Cu o mișcare a degetelor, flăcările au prins forme și au dansat pe bușteni ca niște acrobați, lumina lor aurindu-l.

Luc era mai mic de statură și de înălțime decât aproape toți, cu excepția câtorva fete. Chiar și fratele geamăn al Lilei, Soren, considerat mic de statură pentru un paladin, îl depășea cu câțiva centimetri pe Luc.

Oamenii spuneau că e ceva legat de piromanți, doar că aveau tendința să fie superficiali, dar câțiva dintre cei care o făceau cu dispreț au subliniat că faptul că Principatul se așteaptă să se căsătorească cu cineva mai scund decât el ar putea avea legătură și cu statura lor tot mai scăzută din generație în generație.

Helena nu știa aproape nimic despre mama lui Luc, cu atât mai puțin cât de înaltă sau scundă fusese. Murise de o boală epuizantă când el era prea mic ca să-și mai amintească de ea.

— Fă-i loc și Helenei, spuse Lila, împingând-o înainte. Hel, o să-ți aduc niște vin fiert, o să te încălzească.

Lila a dispărut din nou.

„Nu cred că am văzut-o vreodată pe Lila atât de amabilă”, a spus unul dintre băieți, cu un rânjet ironic pe față.

Helena nu era sigură de numele lui. Era mai nou. Specialist în apărare. Predecesorul său fusese ucis în aceeași bătălie împotriva lui Blackthorne care o costase pe Lila piciorul.

— Taci, Alister, au spus simultan Luc și Soren, care stătea chiar în spatele lui Luc.

Ochii lui Luc sclipeau în foc, în timp ce Soren părea să se lungească precum o umbră amenințătoare. Toată lumea se uita urât la Alister.

Alister se foi și își forță un zâmbet. „A fost o glumă. Cred că ne-am comporta cu toții exact ca ea dacă am avea nevoie de o audiere pentru a relua lupta. Pur și simplu nu știu de ce își face griji. Ar fi putut să-și piardă și un braț, și tot ar lupta mai bine decât majoritatea dintre noi.”

Soren se relaxă, dând ochii peste cap, dar Luc se holba fix la foc.

Penny Fabien își mișcase picioarele într-o parte și, întâlnind privirea Helenei, mângâie ușor un loc lângă Luc, dar Helena ezita.

Stătea acolo și, în câteva zile, Ilva Holdfast o chema pe Helena „doar pentru o discuție”, iar în timpul conversației, ea făcea o serie de remarci despre cât de fragile erau lucrurile în prezent. Despre nevoia de a face sacrificii și despre cum uneori, dacă îți păsa de cineva, trebuia să stai departe de el. Vorbea despre loialitate, despre cum membrii Flăcării Eterne îi urmaseră pe Holdfast generații întregi. Principatul era ținut de anumite standarde și ar fi fost devastator pentru cauză dacă încrederea lor în Luc ar fi fost zdruncinată; dacă el părea să acorde prioritate altora mai mult decât lor.

Helena clătină din cap, mormăind ceva despre găsirea Lilei în timp ce se îndepărta.

Camera următoare era mai liniștită, plină de convalescenți grav răniți. Nu i-au acordat nicio atenție.

Printre ei stătea fostul general Titus Bayard.

Deși nu fusese niciodată paladin, era mai înalt și mai lat decât fratele său, cu o frunte lată, plină de cute și riduri. Servise ca și comandant militar al Flăcării Eterne cea mai mare parte a vieții lui Luc, antrenând și aprobând noii membri, inclusiv propriii săi copii, alegându-le pozițiile și atribuțiile de luptă.

Acum, cu aceeași grijă și concentrare intensă, înfășura foarte încet un ghem de lână în mâinile sale uriașe.

— Salut, Titus, spuse Helena cu o voce joasă și calmă, îngenunchind lângă el. Sunt Vindecătorul Marino, mă ții minte?

Nu a dat niciun semn că o aude. Nu-l deranja niciodată decât pe Rhea.

„Te superi dacă mă uit la creierul tău? Nu te va durea deloc, doar o mică atingere."

El a mormăit evaziv. Ea și-a scos o mănușă și a întins mâna, plimbându-și degetele de-a lungul cicatricei late care începea de la tâmpla lui și dispărea în părul lui. Rezonanța ei s-a desfășurat din vârful degetelor ca niște fire de energie aruncate într-o plasă, examinând țesutul și osul și apoi în creier, căutând cu disperare orice semn de schimbare.

Totul era la fel.

Nu era aproape nimic în neregulă cu Titus din punct de vedere fizic. Chiar și creierul său dădea mici semne că ar fi fost în neregulă cu el, cu excepția inactivității. Tot țesutul regenerat cu grijă și perfect pe care Helena îl reconstruise tură după tură îi salvase viața, dar îl blocase în propria minte. Nu știa cum să-l scoată de acolo. Dacă măcar mai era acolo.

„Ești foarte puternic", spuse ea pe un ton conversațional, în timp ce îi netezea părul ca să ascundă din nou cicatricea.

Concentrarea lui asupra ghemului de lână s-a întrerupt pentru scurt timp, astfel încât să-i poată oferi un zâmbet strâmb. Privirile li s-au întâlnit, iar ea a simțit din nou aceeași durere în piept, o dorință copleșitoare să-i spună: *Îmi pare rău. Încercam să te salvez. Nu am vrut să-ți fac asta.*

„Helena.”

Stomacul i s-a strâns de groază când s-a întors spre Rhea Bayard. Soția lui Titus era o femeie înaltă, cu trăsături ca de corb, toată lungă și ascuțită, și cu ochi verzi adânciți în orbite, pe care îi moștenise Soren. Conform poveștilor, fusese alchimistă la Institut, și una bună, dar se retrăsese ca să se căsătorească și să aibă copii.

„Ai intrat atât de încet, încât nu mi-am dat seama că ești aici. L-ai văzut deja pe Titus?” Rhea zâmbea, dar era încordată.

Helena a știut când a primit invitația că acesta era motivul pentru care fusese invitată. Rhea trăia în speranța disperată că, în cele din urmă, Helena va găsi o modalitate de a-l vindeca pe Titus. Îl ducea constant la spital, chiar și după ce toți ceilalți renunțaseră, convinsă că, cu timpul și cu ajutorul noilor descoperiri științifice, cineva cu abilitățile Helenei îl putea vindeca.

Helenei i-a fost teamă că Rhea o va învinovăți pentru că nu a reușit l-ar fi vindecat pe Titus, dar convingerea ei persistentă că Helena va găsi un leac o simțea uneori și mai rău.

„Da, chiar acum”, a spus Helena, chiar dacă știa că nu asta îi cerea Rhea de fapt. „Ai atât de bună grijă de el.”

Zâmbetul Rheei s-a stins când Helena nu a mai adăugat nimic. Și-a coborât privirea, răsucindu-și degetele.

„Bine. Bine. Da. Mă bucur să aud asta.” Rhea și-a dres glasul în timp ce se îndrepta spre un raft și lua un pachet, întinzându-l în față. „Mă bucur că ai venit. Ai ratat primele festivități, dar asta e pentru tine.”

Helena se holba la cadoul întins, iar fața i se înroșea. „O, dar nu am… nu mi-am dat seama că vor fi… cadouri. Nu am adus…”

„Tu îmi ții copiii în viață. Ne vom despărți.”

Helena se așeză și trase sfoara de hârtie, deschizând pachetul. Înăuntru se afla un pulover verde tricotat, realizat cu detalii complicate, cu modele în relief care aminteau de simbolurile alchimiei. „Oh. E superb. E prea mult; nu mai suport așa ceva.”

Rhea părea încântată de cât de uimită era Helena. „Nu eram sigură de culorile tale sau de rezonanța ta, în afară de titan, dar Lila a menționat că îți plac zonele dezordonate, așa că m-am gândit că verdele s-ar potrivi."

„Trebuie să fi durat atât de mult."

Rhea oftă. „Tricotatul mă ține ocupată. Părinții mei sunt din zonele joase din Novis; sunt multe oi acolo. Mama îmi trimite mereu ghemuri odată cu scrisorile, încercând să mă convingă să-l aduc pe Titus să locuiască cu ei." Își strânse buzele. „I-ar plăcea oile. Dar gemenii sunt aici. În plus, nu prea există șanse să se vindece Titus dacă mergem."

Helena își trecu nervoasă degetele peste modele. „O să încerc să mai fac niște cercetări, să văd dacă pot găsi ceva nou."

„Mulțumesc…" începu Rhea, dar apoi se opri brusc. „Titus, nu! Noi nu facem asta."

Helena a privit-o pe Rhea cum se grăbea spre ea și încerca să smulgă cârja cuiva din mâinile lui Titus.

„Helena, poți să-l găsești pe Sebastian?" a spus Rhea, cu o voce puternică și veselă, în timp ce se lupta pe jumătate cu soțul ei, care, deși de obicei blând, era de două ori mai mare decât ea și uneori făcea crize de nervi.

Helena se grăbea dintr-o cameră în alta, căutându-l pe Sebastian. El se afla în mica intrare de la ușa din față, evitând pe toată lumea sub pretextul că acționează ca un comitet de bun venit.

Helena abia deschise gura când el păru să știe. — Titus?

A dispărut într-o clipă. Helena stătea în picioare, strângând în mâini puloverul tricotat. Oportunitatea de a ieși era clară în fața ei. Nimeni nu ar observa dacă ar scăpa.

„Pleci deja?"

S-a uitat în jur cu vinovăție și l-a văzut pe Luc stând în spatele ei, cu două căni de vin fiert în mâini.

„Am altă tură în curând”, a spus ea, recunoscătoare că era adevărul. Luc o tachinase mereu pentru că mințea îngrozitor. Fața ei, spusese el odată, era dezastruos de sinceră.

Sprâncenele i s-au încruntat. „Vă au așezați spate în spate așa azi?”

„De obicei nu, dar toată lumea voia să se termine solstițiul”, a spus ea. „Și știu că nu e chiar o tradiție în sud, așa că presupun că nu am niciun plan și... au dreptate. Nu prea am oameni așa cum au ei.”

Sprâncenele i-au ridicat. „Nu mai sunt oameni?”

A reușit să schițeze un zâmbet. „Bineînțeles că ești, dar ești ocupat. Toată lumea te vrea.”

Se lăsă să cadă pe banca îngustă de lângă ușă și îi întinse una dintre căni. „Stai. N-ai venit nici măcar zece minute.”

A aruncat o privire spre celelalte camere ca să vadă dacă cineva observase, știind că, fără îndoială, o făcuseră, pentru că i s-ar simți mereu lipsa lui Luc. Dacă Soren și Lila nu-l urmăreau, asta se întâmpla doar pentru că știau deja unde se afla și îi ofereau spațiul pe care îl ceruse.

O putea auzi pe Lila în camera alăturată, cu vocea ridicată dramatic, povestind despre Orion și marea bătălie împotriva Necromantului în timpul primului Război al Necromanției. Copiii năvăleau din toate colțurile ca să asculte.

Lila avea o atracție misterioasă când venea vorba de copii; putea fi în armură și acoperită de sânge, iar copiii mici tot ar fi vrut să o vadă. le ridica. Și o făcea, iar un minut mai târziu se juca de-a cucu cu viziera căștii.

Soren stătea lângă ușă, cu o expresie de profund interes pentru o poveste pe care o auzise de o sută de mii de ori. Helena i-a surprins privirea pentru o clipă înainte ca el să se prefacă că nu o observă, nici pe ea, nici pe Luc.

Această interceptare a fost coordonată cu atenție.

„Mi-e dor de tine”, a spus Luc în timp ce ea lua cana, resemnându-se cu predica iminentă a Ilvei. Luc a împins-o cu cotul în timp ce ea

se așeza lângă el. „De fiecare dată când te caut, ești ocupată sau te furișezi undeva.”

A strâns cana mai tare. „Ei bine, slujba mea începe când se termină a ta. Probabil de aceea”, a spus ea. „Dar sunt mereu aici când ai nevoie de mine.”

A sorbit vinul. Era cald, dar și acru și abia condimentat; lipsurile consumau toate proviziile.

„La fel și pentru tine. Doar pentru că ești vindecător nu înseamnă că nu ai pauze. Dacă ești chemat la prea multe ture, spune-mi. O să rezolv problema.”

Ea clătină din cap. „Nu-ți face griji, Ilva are mereu grijă de mine.”

La urma urmei, Ilva o considera pe Helena un atu vital. Flacăra Eternă avea o singură vindecătoare și, deși nu își puteau permite să o piardă, nu își puteau permite nici să *nu* o folosească. Nu puteau suporta alte pierderi.

„E bine. E plăcut să știu că există o persoană pentru care nu trebuie să-mi fac griji niciodată”, a spus el, închizând ochii o clipă, oboseala fiind vizibilă pe față.

Vocea Lilei se ridică, profundă și dramatică. „Morții îi înconjurau din toate părțile. Orion și paladinii săi credincioși stăteau spate în spate. Întuneric de jur împrejur, singura lumină era focul din mâinile lui Orion…”

Luc oftă. „O să o scapi pe Lila, nu-i așa?”

Helena se uită în cana ei. „E pregătită. Nu există niciun motiv să nu o facă, și e cea mai bună la ceea ce face, adică să te țină în viață.”

Copiii din camera alăturată au scos o serie de gâfâieli în timp ce Lila i-a descris pe paladinii care se luptau cu hoardă după hoardă de necrothrali, în timp ce Orion se lupta singur cu Necromantul.

„Dacă motivul este că nu vreau să fie absolvită?”, a spus Luc, cu o voce abia auzită.

Helena se uită la ea. Acum el era cel care îi evita privirea, cu maxilarul încăpățânat în față.

„Știi”, a spus el, „când a depus jurămintele, m-am gândit că, cel puțin dacă ea era mereu acolo să mă protejeze, însemna că și eu aș fi acolo s-o protejez.” A frecat inelul de aprindere de pe degetul mare de marginea cănii. „Dar nu sunt... nu întotdeauna. Se comportă de parcă asta e treaba, să fie făcută bucăți în fața mea. Mi-a salvat deja viața de mai multe ori decât pot număra, și se presupune că asta e în regulă” – sprâncenele lui s-au încruntat – „pentru că eu voi câștiga războiul, așa că totul se va echilibra până la urmă. Exact ca Orion. Doar că nu știu *cum* să fac asta. Și ea pur și simplu este lovită încontinuu și se presupune că ar trebui să o las în continuare.”

A înghițit în sec.

Erau prea mulți oameni, prea multe vieți, care se balansau pe umerii lui. Toată lumea îl privea mereu, așteptând să manifeste intuitiv un miracol precum cel pe care Lila îl descria în acel moment în detalii vii, printre gălăgie și urale.

Sentimentul de eșec al lui Luc îl străbătea ca o falie, așteptând să se rupă. Fiecare moarte și fiecare cicatrice pe care le purtau Lila și Soren se adăugau la acest sentiment.

A vorbit din nou. „Toată lumea spune: *Aproape am ajuns* și *trebuie să se înrăutățească înainte să se îmbunătățească* și *e un creuzet* și trebuie doar să dovedesc că sunt adevărat... dar dacă nu pot? Dacă de aceea stau lucrurile așa?”

S-a uitat la ea, cu fața îndurerată, cu vinovăția întipărită pe ea, toată îndoiala pe care nu ar fi trebuit să o simtă. Principatul trebuia să fie de neclintit, cu credința manifestată, divinitatea lui Sol venită pe pământ.

Toată lumea ieșea gata să moară pentru el în orice moment, așa că cum putea el să le trădeze credința îndoindu-se de sine?

„Flăcări albe și sfinte s-au ridicat peste tot, mistuind fiecare necrothrall”, a tunat vocea Lilei cu măreție.

Stând acolo lângă Helena, Luc era un orfan cu secole de moștenire pe umeri și habar n-avea cum să câștige de unul singur un război mai mult decât oricine altcineva.

Helena clătină din cap. „Luc, nu cred în tine pentru că mi-ar fi spus cineva vreodată că ar trebui. Sunt aici pentru că nu există nimeni mai curajos sau mai bun decât tine. Ești tot ce-ți dorești. Nu suntem aici pentru că ne-ai păcălit." Îi atinse încheietura mâinii cu mănușa ei. „Degetele sunt doar pentru o clipă." „Motivul pentru care credem în tine este pentru că, dacă nu ești suficient de bun, atunci nimeni nu este."

A clătinat din cap. „Orion a fost. Toți strămoșii mei au fost. Nimic de genul acesta nu li s-a întâmplat vreodată. A apărut un necromant și i-a oprit, atât de simplu, dar am încercat totul și nu pot…"

— Războaiele lor au fost mai ușoare decât acesta, spuse Helena cu tărie. Niciunul dintre ele nu semăna cu acesta, poate cu excepția celui al lui Orion, dar chiar și atunci era mai simplu, pentru că, așa cum tocmai a spus Lila, putea umple valea cu foc care ajungea până în vârfurile munților și ardea totul. Chiar dacă ai putea face asta, există un oraș cu mii și mii de oameni în jurul tău. Orion a luptat doar cu un singur necromant în toată viața lui. Nu există niciun motiv să credem că vreunul dintre ei ar putea duce acest război mai bine. Faci tot ce poți, iar dacă zeii nu văd asta, sunt orbi...

„Nu spune lucruri de genul ăsta", a spus el, întrerupând-o. „Asta nu ajută cu nimic."

Gura i s-a închis brusc și nu a mai știut ce să spună; nimic nu părea să fie vreodată corect.

„Acolo unde stătuse Necromantul, nu era decât cenușă", spuse Lila cu o voce culminante.

„Cum îl chema pe Necromant?", se auzi o voce mică și pătrunzătoare.

„Nimeni nu știe", spuse Lila cu un aer misterios. „Pe oricine știa, îl ucisese. Unde eram eu? O, da, chiar și acum, întregul corp al lui Orion era învăluit în foc solar sacru și, folosindu-și piromanția, a luat focul acela și a aprins un brazier."

— Credeam că ai spus că totul a fost mistuit de marile valuri de foc, cu excepția paladinilor și a lui Orion, îl întrerupse din nou vocea mică.

S-a auzit un amestec de râsete și strigăte de tăcere.

„Ei bine, s-a întâmplat ca acest brazier de fier să nu fi fost mistuit de valuri mari de foc", spuse Lila cu o voce prefăcută și solemnă. „Așa că Orion a pus focul sfânt în el și, în fața paladinilor săi și a soarelui care răsărea, a jurat solemn că, atâta timp cât el și urmașii săi vor respira, focul nu se va stinge și flăcările vor fi purtate pentru a distruge putregaiul necromanției oriunde s-ar răspândi și..."

„Am crezut că e o piatră", a răspuns din nou vocea răgușită, revoltându-se părintește împotriva faptului că se spunea „să tacă". „Când tata povestește, versiunea *lui* conține o piatră."

„Ei bine, versiunea asta n-are niciun ban", spuse Lila repede, încercând să termine povestea. „În fine…"

„Îmi place mai mult când are piatra", a contribuit o altă voce slabă.

Helena a pus cana jos, aruncând o privire spre Luc, care era evident distras de certarea Lilei cu o gașcă de copii pe tema istoriei familiei sale.

„Luc, trebuie să plec acum", a spus ea. „Totuși, nu-ți pierde speranța. Suntem mereu aici pentru tine. Zilele vor fi mai luminoase."

A zâmbit palid și a dat din cap apatic. „Știu."

Cerul aproape fără lună se profila deasupra ei când a pășit afară, strălucind de stele de iarnă. A lăsat să scape o gură de aer care s-a ridicat ca o ceață, întunecându-le.

Și-a îndreptat privirea spre Turnul Alchimiei din față, nemișcat și mereu luminat de Flacăra Eternă a lui Orion Holdfast.

Luc era singurul Fortăreț rămas acum care să-și țină promisiunea și să întrețină focul, dar după cinci ani, războiul devenise o bătălie a uzurii. Nicio cantitate de vindecare, foc sau paladini nu era suficientă pentru a învinge armata mereu în creștere de necrothralli.

Ea se holba la farul de lumină, cu inima strânsă la gândul că s-ar putea stinge, că Luc va fi ultimul pentru că nimeni nu-l putea salva de la destinul său.

S-a uitat în jos la mâini, își încolăci degetele în mănuși și le-a desfăcut încet, trăgând adânc aer în piept.

„Ai promis că vei face orice pentru el.”

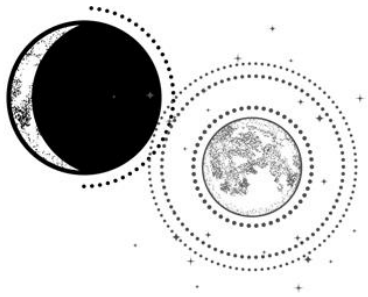

CAPITOLUL 23

Februarie 1786

Maxilarul LENEI ERA ÎNCORDAT, DINȚII ÎI SCRÂȘNEAU în timp ce degetele i se răsuceau prin aer, trăgând, trăgând de conexiunea slabă care amenința să se topească de pe ea.

Mâna dreaptă o durea crampe, o durere ascuțită îi străpungea tendonul până la cot, dar dacă ar fi rupt conexiunea, dacă și-ar fi lăsat mâna să se odihnească o clipă, pacienta ei ar fi murit.

„Haide," spuse ea în șoaptă, în timp ce degetele i se învârteau prin aer, refuzând să renunțe. „Unde e?"

Ca și cum ar fi avut nevoie să-și verbalizeze disperarea, a descoperit-o: o sângerare internă, unde presiunea se acumula.

— Te-am prins. Te-am prins, spuse Helena cu o ușoară gâfâire de ușurare, degetele mișcându-se acum mai repede, manipulând țesutul, reparând artera, extragând sângele astfel încât să se poată concentra asupra sarcinii din fața ei: o cutie toracică care fusese crăpată.

Transmuta țesut pulmonar regenerativ cu o mână și menținea bătăile inimii cu cealaltă, când și-a dat seama că altceva nu era în regulă, iar acum, în sfârșit, rezonanța ei nu-i mai țipa că moartea era iminentă.

Și-a acordat un moment să-și îndoaie mâna dreaptă o dată înainte de a ghida oasele zdrobite înapoi peste noii plămâni, unind locurile unde se rupseseră, regenerând ceea ce lipsea. A împins pielea mutilată înapoi, reparând-o cât de bine a putut. În cele din urmă, și-a pus ambele mâini pe pieptul vindecat, trăgându-l în sus, făcându-l să se ridice pentru a respira, lăsând să-și scape și ea oftatul.

Mai avea de așteptat săptămâni de recuperare, cel puțin o lună de convalescență la Solis Splendour. Țesutul pulmonar era nou și delicat, oasele reparate fragile, dar avea să mai trăiască și să lupte încă o zi.

Acum, că știa că nu va muri, și-a permis să-i privească fața, verificând perfuzia înainte de a le face semn medicilor să preia din nou controlul.

Era tânăr. Cunoștea atât de multe dintre fețe, dar nu le mai văzuse niciodată pe ale lui. Un recrut nou, sau poate chiar major. Nu, nu putea fi major. Abia arăta de paisprezece ani.

Nu a avut timp să se întrebe. A trebuit să se spele pe mâini, să le ungă cu antiseptic și să se mute în patul următor, cu o panglică care semnala nevoia de mijlocire.

„Nu te uita la față”, și-a amintit ea în timp ce medicii și asistentele se împrăștiau ca să-i facă loc.

Nu mai știa de cât timp era de tură. O zi sau două? Era greu de spus.

La început fuseseră mai ales răni de luptă, tăieturi și zgârieturi, răni de înjunghiere, oase rupte. Apoi s-au transformat în arsuri, membre carbonizate, plămâni pârjoliți, pielea ascuțită ca cărbunele, care crăpa și prelingea sânge.

Spitalul mirosea a carne friptă, a sânge, a duhoarea rănilor intestinale și a uleiului de lavandă cu care dezinfectau.

Helenei îi plăcea mirosul de lavandă.

Ultimul ei pacient, a pierdut-o. Organele au cedat mai repede decât le putea regenera Helena. Era atât de obosită încât mâinile îi tremurau incontrolabil la fiecare răsucire a rezonanței. Nu era suficient de rapidă.

Rezonanța ei a ricoșat asupra ei, un impuls de energie ca o lovitură direct în piept. O răceală fantomatică a străbătut-o și s-a risipit.

Plecat.

Helena se prăbuși, respirând nesigur, dorind să țipe. Încă un minut și ar fi putut…

S-a ridicat, cu mâinile tremurânde în timp ce făcea un pas înapoi, privind fața înainte să se poată opri.

Cadavrul era atât de ars, încât nu-și putea da seama dacă fusese un băiat sau o fată. Era îngrozitor de mic. S-a uitat în jur, căutând o altă panglică, dar nu a găsit niciuna.

A mers înțepenită spre cel mai apropiat perete, genunchii cedându-i. Avea gura uscată, iar mâinile îi tremurau când o infirmieră s-a oprit și i-a întins o cană cu apă.

Era una dintre cele tinere, cu ochi albaștri strălucitori. Suficient de nouă pentru a fi încă nerăbdătoare la slujba ei.

Helena strângea cupa în mâini, privind cu o privire posomorâtă peste secția de urgență, rândurile de paturi și grămezile de haine, bandaje și cearșafuri îmbibate de sânge de pe podea. Simțea același sânge pe față și pe păr. Doar mâinile îi erau în mare parte curate. Singurul lucru pe care îl spălase cel puțin o zi.

Și-a apăsat mâna pe piept, găsind amuleta cu piatră solară sub uniforma murdară. Materialul era atât de înțepenit de sânge, încât aproape a crăpat când a strâns amuleta, încercând să se așeze la pământ.

„Ar fi trebuit să fii în pauză de câteva ore."

A ridicat privirea și a văzut-o pe matroana Pace stând lângă ea, ștergându-și fruntea cu o cârpă aproape curată, având o cană ciobită în cealaltă mână.

Șorțul matroanei era la fel de stropit de sânge ca și cel al Helenei, iar șuvițe roșii de păr încărunțit i se lipeau de fața înroșită și umflată.

„Nici eu nu te-am văzut în pauză." Chiar și vocea Helenei tremura de epuizare.

Pace lucra în medicină mai mult decât exista Spitalul Central Paladian. Helena auzise că fusese moașă înainte de intrarea în vigoare a legilor naționale de autorizare a profesiei medicale. Femeile aveau nevoie de o certificare în alchimie pentru a se califica, iar Pace nu era alchimistă, așa că devenise asistentă medicală.

Helena stătea așezată, cu încheieturile mâinilor durându-i din cauza mișcărilor repetate și constante. În piept, simțea ca o frânghie

întinsă. Se temea de gândul că va începe să-și simtă din nou picioarele.

— Du-te și odihnește-te, a spus matroana Pace.

Helena clătină din cap, cu ochii ațintiți asupra ușii unde urmau să fie aduse orice noi victime. „Ar trebui să rămân în caz de urgență. Maier este încă în cabinet?”

Maier era unul dintre cei mai desăvârșiți chirurgi alchimiști pe care Paladia îi născuse vreodată. Părăsise un spital din Novis pentru a se alătura Rezistenței și a menține spitalul în funcțiune după ce Nemuritorii distruseseră toate spitalele și clinicile de campanie.

Maier era un chirurg genial și un muncitor asiduu, dar și irascibil și nu-i plăceau femeile. Din păcate, când spitalul de război era condus și ocupat predominant de femei. Se ținea deoparte și de puținii asistenți bărbați pe care îi adusese cu el, lăsând conducerea spitalului și orice relații cu medicii, asistentele sau infirmierii în seama lui Pace.

„Marino, sunt o mulțime de medici pricepuți aici. Ai muncit mai mult decât ar fi trebuit, du-te și odihnește-te.”

Helena a privit cum trece o targă acoperită cu cearșafuri, deja în drum spre crematoriu. „Nu vreau să dorm acum. Voi visa doar că sunt aici.”

Pace oftă. „Nu știu dacă ar trebui să vă spun asta, dar e o ședință în desfășurare. Consiliul a cerut un raport de la spital. Dacă doriți să mergeți.”

Epuizarea o amorțise pe Helena aproape complet, dar gândul de a depune un raport în camera de război o lăsa amorțită.

Ura să intre în camera aceea unde totul era redus la cifre și zone de interes. Morții erau doar numere în camera aceea.

„Avem deja cifrele?”, a întrebat ea .

„Doar cele preliminare.” Pace a ridicat un dosar și l-a întins.

ȘEDINȚA ERA ÎN LUCRARE când Helena a intrat în camera de război. Cartierul General al Rezistenței își avea sediul în ceea ce fusese cândva Institutul de Alchimie și Știință al Forțelor Armate. Camera de război fusese anterior sala de consiliu a facultății; acum era o sală de audiențe. Span Pe un perete se afla o hartă pe niveluri a întregului oraș-stat, a celor două insule principale și a continentului adiacent munților, cu etajele și districtele de apă, toate marcate.

Majoritatea erau colorate în negru sau roșu, un val de sânge întinzându-se peste zona albastră din jumătatea superioară a Insulei de Est. O strălucire aurie se zărea în marea albastră care marca Institutul.

Consiliul celor Cinci stătea la un estrad în spatele unei mese lungi de marmură. Două scaune erau goale. Șoimul Matias ședea în extrema dreaptă, lângă el era Stewardul Ilva Holdfast, o femeie slabă, cu părul gri, cu o broșă mare din piatră solară prinsă pe inimă.

Locul de onoare, din centru, era gol. Trecuse săptămâni întregi de când Helena îl zărise pe Luc. Oare încă se lupta?

Și al patrulea scaun era gol, ocupantul său stând lângă hartă, cu un baston lung în mână. Pe măsură ce generalul Althorne a atins părți ale hărții cu bastonul său, zonele care fuseseră negre s-au înroșit, indicând zonele de luptă active.

În extrema stângă a estradei stătea Jan Crowther, cu ochii scanând încăperea, urmărind publicul mai degrabă decât pe Althorne.

Toți ceilalți erau așezați pe rânduri de scaune, împărțite în centru, pentru a forma un culoar. Helena stătea în spate. Cei prezenți erau toți curați, iar Helena era acoperită de sânge și alte fluide.

„Dacă vom continua să ne oprim în districtul comercial superior, ar trebui să putem profita de avantajul nostru...”, spunea Althorne, arătând spre o serie de clădiri din apropierea porturilor.

„Stai puțin, Althorne”, interveni Ilva. „În sfârșit avem raportul spitalului.”

Toate privirile s-au îndreptat spre Helena, sprâncenele ridicându-se la vederea ei. Ar fi trebuit să facă mai multă curățenie înainte de a veni. Păruse atât de urgent când era pe drum.

„Marino, ai cuvântul."

Helena înghiți în sec și privi în jos spre dosarul din mâini, cu pieptul strâns în timp ce se îndrepta spre centrul camerei, unde se afla un mozaic mare reprezentând soarele, ale cărui raze se întindeau în jurul lui. Vorbitorii trebuiau să stea în centru.

„Acestea sunt doar estimările inițiale", a spus ea, cu o voce abia ridicată. suficient cât să le care, dar oricum căra; locul în care stătea fusese proiectat să capteze orice sunet și să-l amplifica datorită tavanului ciudat în trepte de deasupra.

„O estimare este în regulă", a spus Ilva.

Helena deschise dosarul. Numerele i se păreau atât de incomprehensibile, încât amenințau să se întindă și să se distorsioneze în timp ce le citea. Estimări ale victimelor, estimări ale numărului de soldați care ar fi scoși definitiv din luptă, estimări ale numărului de soldați care s-ar putea recupera suficient pentru a se întoarce pe front. Toate cifrele, cu excepția ultimei, erau prea mari.

Raportul a fost întâmpinat de o lungă tăcere.

Althorne și-a dres glasul. — Spuneți că este probabil ca aceste estimări să crească sau să scadă în raportul final?

„Treceți-vă", a spus ea cu o voce monotonă. „Spitalul a recurs la îngrijire triată conform protocolului și a acordat prioritate pacienților cu cele mai mari șanse de supraviețuire, dar rapoartele preliminare sunt de obicei conservatoare."

Se auzeau murmure de îngrijorare.

— Mulțumesc, Marino, spuse Ilva cu o notă de încordare în voce, în timp ce făcea un semn cu capul spre hartă. Althorne, poți relua.

— Stai, spuse Helena. Inima îi bătea cu putere în timp ce se forța să ridice privirea de la cifre, holbându-se la scaunul gol unde trebuia să fie Luc. Orice. Orice. Orice. „Am depus o propunere Consiliului acum o săptămână, împreună cu raportul meu despre inventarul

spitalului și cu câteva săptămâni înainte. Nu am primit niciun răspuns."

S-a lăsat o tăcere încordată. Ea a continuat.

„Știu – e greu de luat în considerare, dar cred că ar trebui să le oferim membrilor Rezistenței opțiunea de a-și dona trupurile cauzei în cazul în care sunt uciși în luptă", a spus ea. „În loc să ardem trupurile, am putea…" A ezitat o clipă, știind că nu-și va putea retrage niciodată ceea ce era pe cale să spună. „… să le reanimăm și să le folosim ca infanterie pentru a-i proteja pe combatanții noștri în viață. Acest lucru s-ar face doar cu permisiunea lor scrisă…"

— Absolut nu, spuse Ilva, întrerupând-o.

„Asta e trădare!", a venit o altă voce.

Helena a ridicat privirea și a întâlnit ochii lui Matias Șoim, care o privea cu furie, cu fața lividă.

„Stați în fața noastră și propuneți o profanare a ciclului natural. Acesta este motivul pentru care vivimanții nu pot fi niciodată de încredere, nici măcar pentru o clipă. Sunt corupți din concepție! Acesta este motivul pentru care această țară se confruntă cu război chiar și acum. Un moment de clemență și natura lor coruptă va încerca să-și răspândească contaminarea." S-a întors către membrii Consiliului așezați lângă el, înclinându-și capul. „Mi-e rușine că o astfel de apostazie a putut fi rostită de oblatul meu. Îl rog pe Consiliul să mă ierte. Va fi luată în mâini, pusă în lanțuri și deposedată de tot—"

„Ducem un război împotriva morților și a Nemuritorilor", a spus Helena. Știa că nu vor asculta, dar cu siguranță deja înțeleseseră că Flacăra Eternă nu putea câștiga dacă lucrurile continuau așa. „Nu s-ar face asta nimănui care nu și-ar da consimțământul cât timp este încă în viață. Soldații noștri sunt dispuși să moară pentru cauză; de ce să nu le dăm măcar posibilitatea de a continua să lupte și să-i cruțăm pe cei vii?"

„Ce știi *tu* despre lupte?"

Întrebarea a venit din spatele ei. S-a uitat înapoi, dar erau atât de mulți oameni care o priveau fix, încât nici măcar nu a putut ghici cine vorbise.

„Propunerea ta este o încălcare a tot ceea ce a reprezentat Flacăra Eternă încă din momentul înființării sale", a spus Ilva cu o voce rece. „Vrei să ne gândim la condamnarea sufletelor soldaților noștri? Ai depus jurăminte, Marino. Te-am judecat greșit? Abilitățile tale te-au făcut să-ți uiți umanitatea?"

„Nu!" spuse Helena, sfâșiată de frustrare. Dosarul din mâinile ei se șifona în timp ce îl strânse. „Sunt loială cauzei. Jurăm să protejez viața și să lupt împotriva necromanției, indiferent de preț. Acesta ar fi scopul. Mi-aș sacrifica sufletul pentru Flacăra Eternă. S-ar putea să existe și alții care ar face-o. Nu putem întreba?"

Șoimul Matias se ridică. Era un bărbat mic și osos și părea pregătit să se arunce de pe podium asupra Helenei și să o stranguleze. „Ordinul Flăcării Eterne, creat chiar de Orion Holdfast, a fost fondat pe principiile lui Sol privind ciclul natural al vieții și al morții. Datorită curajului și disponibilității lui Orion de a-și sacrifica viața, a fost binecuvântat de ceruri și a ieșit victorios. Orice utilizare a necromanției este o încălcare a ciclului. Gândurile și cuvintele tale sunt o pată pe Flacăra Eternă și pe însăși istoria."

„Pe cine salvăm acum?" a spus Helena, ridicând vocea. „Câți mai putem pierde înainte…"

Se auzi pocnetul ferm al unei mâini pe masa de marmură, iar tavanul de deasupra se rearanja brusc. Cuvintele Helenei fură înghițite, lăsând o tăcere mormântală.

Jan Crowther și-a ridicat mâna de pe estradă, ochii mijindu-se în timp ce o studia.

„Marino, vocea ta nu mai este recunoscută de acest organism", spuse Ilva după o clipă, cu o voce calmă și hotărâtă. „Totuși, este evident că ești... isterică. Având în vedere că, evident, nu ești în toate privințele, nu vom permite ca tu să fii dezaprobată pentru asta." În timp ce vorbea, Ilva se uită pătrunzător la Matias, care părea gata să

protesteze. „În semn de recunoștință pentru anii tăi de serviciu, voi șterge această izbucnire din dosare.” Închise ochii pentru scurt timp, ca și cum s-ar fi rugat. „Sunt doar recunoscătoare că principele Lucien nu a fost aici ca să fie martor la această trădare a credinței. Spune-i doamnei Pace că se va ocupa de toate rapoartele viitoare de la spital. Ești concediată.”

Fără să mai arunce o privire în direcția Helenei, Ilva s-a întors din nou spre hartă. Una dintre mâinile ei s-a odihnit pe brațul lui Matias ca să-l calmeze. „Mergem mai departe. Althorne, poți continua.”

Vocea lui Althorne era un mormăit îndepărtat în urechile Helenei în timp ce aceasta se întorcea și părăsea camera de război.

Stând AFARĂ, PE CORIDOR, Helena se privi în jos.

Cu excepția mănușilor curate pe care și le pusese când ieșise din spital, era acoperită de sânge.

Pila i-a alunecat dintre degete pe podea, iar ea și-a acoperit gura cu mâinile ca să nu se vaite când pieptul a început să i se ridice.

O mână grea i-a aterizat pe umăr. „Nu aici. Dragă foc, ești o prostuță.”

A fost condusă, orbește, pe hol, în coridorul alăturat, înainte de a fi lăsată să plece. S-a lăsat pe perete, alunecând pe podea, cu capul lipit de genunchi, în timp ce plângea până când i se simțea capul gol.

S-a uitat la Soren, care stătea la un pas distanță, rezemat de perete, privind-o cu ochii lui adânciți în orbite.

Dacă era aici, însemna că și Luc trebuia să se fi întors. Trebuie să fi căzut de epuizare dacă ar fi organizat ședința fără el.

Soren clătină din cap. „Ar fi trebuit să plângi înainte să te duci să-ți faci raportul, dacă nu cumva pariai pe Ilva că te va ierta din cauza unei nebunii trecătoare.”

— Taci, spuse ea, micșorându-se și simțind un strângere în piept.

„Puteai măcar să te speli dacă voiai să fii luat în serios.”

„Taci”, a spus ea din nou.

„Știai că n-o să funcționeze”, a spus el, încrucișându-și brațele. „Trebuia să știi. Niciodată, niciodată, niciodată, în vreun milion de ani nu vor aproba folosirea necromanției asupra soldaților noștri. Sau asupra oricui nu e soldații noștri, înainte să-ți vină alte idei.”

Și-a strâns genunchii la piept. „Habar n-ai cum e la spital.”

— Nu, nu, spuse Soren cu o voce plată, și nici altcineva de acolo, așa că nu știu de ce te-ai gândit că dacă ai țipa la ei în timp ce arăți așa, le-ai schimba părerea.

Era prea obosită ca să se certe.

„Știi care e problema ta?”

Helena nu a spus nimic. El avea să-i spună dacă ea voia sau nu. Întotdeauna avusese toate ascuțimile și prudența care îi lipseau lui Luc.

„Nu ai încredere în zei.”

„Da, așa fac”, spuse ea repede.

„Nu. Nu ai încredere în ele. Crezi că ai, pentru că crezi că probabil există, dar asta nu e credință. Nu ai încredere în ele.”

„De ce aș face-o? N-au făcut nimic care să merite să li se dea încredere”, a spus ea cu vocea răgușită. „Am încercat totul, Soren. Încerc să cred, dar niciodată nu e de ajuns. Chiar dacă aș crede cu adevărat – dacă sufletul meu e prețul salvării tale, al salvării tuturor” – s-a înecat ea – „ăsta nu e un preț. E o afacere.”

S-a ghemuit în fața ei, astfel încât fețele lor erau toate „Totuși, asta nu contează. Nu vor fi niciodată de acord. Nimeni nu va fi de acord. Îți faci doar rău.”

S-a uitat în jos. „Atunci vom pierde”, a spus ea cu o voce monotonă. „Și eu voi fi cea care te va pune la loc, iar și iar, până când va trebui să te privesc murind. Și *tot* nu vom câștiga.”

Soren oftă adânc. „Presupun că nu ți-a spus nimeni, dar bătălia asta a fost, de fapt, o adevărată victorie pentru noi.”

Ar fi trebuit să simtă ceva la auzul acestei vești, dar simțea un gol în suflet. „Fie că câștigi o bătălie, fie că o pierzi, eu nu văd decât costul.”

„M-am gândit doar că ai vrea să știi, pentru că Luc crede că e un semn că lucrurile iau în sfârșit o întorsătură.”

Helena a simțit ca și cum i s-ar fi cedat pieptul.

„Nu-i lua asta. Te rog.”

Ea dădu din cap în tăcere. Soren îi puse o mână pe umăr. Își dădu seama că voia să spună altceva, dar el pur și simplu se ridică.

„Ne-am întors pentru câteva zile. Sunt sigur că ne vom vedea pe aici. Ar trebui să faci curățenie și să dormi puțin. Ai nevoie.”

El a plecat.

Helena a rămas ghemuită lângă perete, prea zdrobită de disperare ca să se mai poată mișca.

„M ARINO.”

O voce calmă a trezit-o brusc pe Helena.

Ochii i s-au deschis brusc și l-a văzut pe Ilva Holdfast stând în fața ei, cu ambele mâini odihnindu-se leneș pe vârful bastonului. Helena era încă ghemuită lângă peretele unde o lăsase Soren.

„Hai să avem o discuție în privat”, a spus Ilva, pe un ton calm și lipsit de emoție.

Helenei i s-a strâns stomacul în timp ce stătea înțepenită.

Au urcat un etaj până la biroul Ilvei, iar ea a scos o cheiță din buzunar ca să-l descuie.

Helena admirase întotdeauna faptul că Ilva nu încerca niciodată să-și ascundă lipsa de rezonanță, nu se comporta niciodată rușinat sau scuzându-se din cauza asta. Chiar dacă majoritatea oamenilor nu posedau o rezonanță măsurabilă, odată ce intrau în În lumea alchimiei, absența uneori părea surprinzătoare. Familiile breslelor își puneau totul în joc pe alchimia lor; viitorul și soarta lor depindeau de menținerea rezonanței lor tradiționale. Erau la limita superstițiilor în ceea ce privește abilitățile copiilor lor, așa că o lipsă în familie era adesea considerată un semn că linia de sânge era slabă.

Însă Ilva nu fusese niciodată ascunsă de Forțele Rezidențiale. Credința susținuse de mult timp că rezonanța nu era o formă de superioritate; era voința lui Sol să înzestreze pe cine dorea.

Familia Rezidențială îi oferise Ilvei tot atâtea oportunități ca oricărui alt Rezidențial. Fusese una dintre primele femei care studiaseră la departamentul de științe înainte de a decide că interesele ei erau în altă parte și prima femeie non-alchimistă care se alăturase Flăcării Eterne după ce fratele ei, Helios, bunicul lui Luc, devenise Principat.

Acum ea era singura familie rămasă de la Luc, iar el o făcuse administratoare, încredințând-o să acționeze în numele lui atunci când acesta lipsea.

Helena a intrat în birou și s-a oprit brusc.

Jan Crowther stătea pe unul dintre cele două scaune vizavi de biroul Ilvei.

Era un bărbat ascuțit, îmbrăcat simplu, cu părul cenușiu-cenușiu pieptănat pe spate. Piroman cu flacără roșie, Crowther luptase în cruciadele Flăcării Eterne împotriva necromanției în țările înconjurătoare până când brațul său drept a fost paralizat.

Rareori vorbea în ședințele publice. Se ocupa de chestiuni logistice, provizii, rații și de trimiterea și repartizarea necombatanților Rezistenței. Helena nu știa de ce se afla acolo; dacă urma să fie mustrată, era mai logic ca Falcon Matias să fie prezent.

„Stai jos”, spuse Ilva, așezându-se în spatele biroului, care era acoperit de dosare.

Helena stătea pe scaunul de lângă cel al lui Crowther. Era atât de obosită încât îi era greu să nu se prăbușească.

„Se pare că sunt condamnată să nu am niciodată o conversație ușoară cu tine”, a spus Ilva.

Helena nu a spus nimic. S-a lăsat o tăcere lungă, ca și cum Ilva s-ar fi gândit de unde să înceapă.

„Pierdem războiul”, a spus Ilva în cele din urmă.

Helena a clipit, camera devenind clară. Ochii i-au trecut rapid de la Ilva la Crowther, care au rămas tăcuți, amândoi așteptând reacția ei.

Nu știa ce să spună. Majoritatea oamenilor considerau că Rezistența va câștiga ca pe un fapt predestinat. În cele din urmă. Flacăra Eternă era întotdeauna victorioasă. În bătălia binelui și răului, binele învingea întotdeauna în cele din urmă.

— Știu, spuse Helena în cele din urmă.

Ilva și-a înclinat capul, privirea ei părând să o străbată pe Helena. „Luc este... excepțional. Cel mai bun dintre toți Rezistenții, am spus întotdeauna. Când ai trăit atât de mult cât am trăit eu, înveți cât de rar este ca cineva cu o asemenea capacitate de măreție să fie cu adevărat bun, dar Luc este unul dintre acei puțini oameni. E o povară enormă să încerci să protejezi pe cineva ca el." Ilva a închis ochii pentru o clipă, vârsta i se citea în fiecare linie a feței. „Nu m-am așteptat niciodată să fiu administratorul Principatului. Am petrecut atât de mult timp întrebându-mă ce ar face Apollo, sau fratele meu, sau tatăl meu, dar nu are rost - niciunul dintre ei nu semăna deloc cu Luc. E atât de sincer, încât mă doare." Și-a dus mâna la inimă și s-a uitat direct la Helena. „Sunt recunoscătoare că cel puțin nu mi-ai făcut propunerea aceea în prezența lui Luc."

Helena doar și-a strâns buzele, știind că recunoștința Ilvei nu provenea din cauză că Helena l-ar fi rănit pe Luc, ci din cauză că el ar fi putut fi de acord cu ea. Pentru că avea încredere în ea, îi prețuia perspectiva chiar și atunci când nu erau de acord.

Dar dacă ar fi vorbit cu Luc de față și el ar fi ascultat, toți ceilalți ar fi văzut-o ca pe un șarpe, cu otravă în urechi, corupându-și moștenitorul de aur.

„Mențin ceea ce am spus."

Crowther a expirat ca un șuierat, iar degetele mâinii lui s-au zvâcnit. Ochii i s-au oprit asupra inelelor de aprindere care îi decorau degetele.

„Știi că e imposibil", a spus Ilva.

Helena ridică din umeri. — Chiar și atunci când pierdem?

— Da, chiar și atunci, spuse Crowther, vorbind în cele din urmă printre dinți încleștați.

„Știu că vrei să ajuți”, a spus Ilva, „dar nu luptăm doar pentru „Nu pentru noi înșine, ci pentru sufletul Paladiei. Ca Principat, Luc nu poate permite ca principiile strămoșilor săi să fie trădate.” Ilva și-a privit mâinile, împreunate în fața ei pe birou. „Totuși, țara a fost epuizată de acest război. Indignarea morală față de necromanție nu a făcut decât să se estompeze și mai mult în timp. Există mulți oameni ca tine în oraș care preferă ideea ca necrotralii să lupte în locul fiilor lor. Nemuritorii nu cer mâncare sau soldați și nici ca cetățenii lor să se descurce fără de ei, iar asta le-a permis Adunării Breslei lor să se legitimeze și să pretindă că ei sunt cei de partea poporului.”

„Și ce facem?”, a întrebat Helena.

Ilva și-a strâns buzele și a tras adânc aer în piept. „Îți amintești de Kaine Ferron?”

Helena și-a înăbușit un râs neîncrezător. Toată lumea și-l amintea pe Kaine Ferron. El îl ucisese pe tatăl lui Luc smulgându-i inima la poalele Turnului Alchimiei.

Ferron avea șaisprezece ani, era doar un alt student, și fără avertisment comisese cea mai gravă crimă din istoria Paladiei.

Nu a fost niciodată arestat sau acuzat, chiar dacă ancheta a scos la iveală mai mulți martori care l-au identificat cu certitudine drept criminal, deoarece dispăruse.

Au existat câteva rapoarte ulterioare care l-au inclus probabil printre Nemuritori, dar de atunci nu s-a mai știut prea multe.

„Da, îmi amintesc de Ferron”, a spus ea, dându-și seama că Ilva aștepta un răspuns.

— Kaine Ferron s-a oferit să spioneze pentru Rezistență, spuse Crowther.

Helena și-a întors brusc capul. „Ce?”

Buza superioară a lui Crowther se strâmbă. „Spune că e ca să-și răzbune mama.” Își înclină capul. „Un motiv ciudat, având în vedere

că Enid Ferron a murit liniștit în reședința familiei din oraș acum un an. Când i s-a amintit de asta, a recunoscut că are câteva... condiții pentru serviciile pe care le oferă."

Helena se holba la el cu nerăbdare, dar Ilva fusese cea care vorbi.

„El vrea o grațiere completă pentru toate activitățile sale din timpul războiului."

Părea o cerere evidentă, deși complet exclusă. Luc nu l-ar ierta niciodată pe ucigașul tatălui său.

Era ceva în felul în care Ilva o spusese care o făcea pe Helena să simtă că o iertare nu era tot ce ceruse Ferron.

„Și...?"

„Te vrea, Marino", a spus Crowther. „Și acum, și după război."

Crowther a spus-o nonșalant, dar buzele Ilvei s-au albit.

Helena stătea privind între ele, sigură că înțelegea greșit, dar nu se lăsa decât tăcerea.

„Informațiile lui ar fi de neprețuit pentru noi", a spus Ilva fără să o privească în ochi pe Helena.

Helena clătină încet din cap, nefiind pregătită ca conversația să treacă la estimări de valoare.

Crowther și Ilva stăteau prea departe unul de celălalt pentru a se privi simultan. Trebuia să se uite mereu între ei; Ilva nu se uita la ea, în timp ce Crowther o studia cu o privire plină de curiozitate impasibilă.

Helenei i se pierdu vocea de două ori înainte să reușească să vorbească. „Dar... de ce ar... nu cred că Ferron știe cine sunt."

Crowther clipi încet, ca o reptilă. „Voi doi erați competitivi din punct de vedere academic, nu-i așa?"

„P-Ei bine, da, tehnic vorbind, dar... erau doar scorurile la examenele naționale. N-n-n-n-n-n-am vorbit niciodată. El era din breaslă, și știi cum erau ei... și eu eram... eu eram..."

Tura de spital de treizeci și șase de ore îi încețoșase creierul până în punctul în care abia atunci și-a dat seama că Ilva nu o adusese deloc la birou ca să o mustre.

S-a uitat din nou între ele. „Îmi ceri să…”

— Avem *nevoie* de aceste informații, spuse Crowther. Avem spioni, dar niciunul la nivelul pe care Ferron îl poate oferi. Ar fi acces direct la informații pe care adesea le reconstituim luni întregi. Își înclină capul, studiind-o din lateral. Având în vedere susținerea ta pasională de astăzi ca Rezistența să facă tot ce este necesar pentru a câștiga acest război, fără a se gândi la costurile personale... Zâmbi. Ne-am gândit că ați putea fi interesați.

Gura Helenei era atât de uscată, încât abia putea înghiți. Cuvintele i se blocau în gât.

„Nu te vom obliga”, spuse Ilva repede. „Doar dacă ești de acord. Poți *spune* nu.”

— Da, spuse Crowther cu un alt zâmbet subțire și gol. Ferron a fost destul de clar în privința faptului că trebuie să fii dispus.

Trebuia să fie un test. Nu aveau să facă asta, nu după tot ce s-a întâmplat…

Ilva nu a vrut să o *vândă* .

„Poți avea o zi să te gândești la asta”, a spus Ilva.

„Dar un răspuns acum ar fi de preferat, pentru toate părțile implicate”, a spus Crowther cu înțeles.

Degetele Ilvei s-au strâns într-un pumn. „Ar trebui să aibă timp să se gândească, Jan.”

Acele cuvinte au devenit în sfârșit realitate.

Ilva nu-i oferise niciodată Helenei timp să se gândească la niciuna dintre deciziile ireversibile pe care fusese rugată să le ia. Helena aproape că simțea cicatricea inciziei, acum aproape invizibilă, chiar sub buric. Ilva, care era mereu calmă, care făcea mereu tot ce considera mai bine pentru Luc, indiferent de cost, găsise în sfârșit o alegere cu care chiar și conștiința ei se lupta.

Nu un test, atunci.

„Nu am nevoie de timp să mă gândesc”, a spus Helena. „Spui că pierdem războiul și că aceasta este singura opțiune, așa că... o voi

face.” În timp ce vorbea, simțea cum sângele i se scurgea de pe față, cap și corp, devenind mai ușor.

Ilva s-a uitat fix la ea, apoi la Crowther și a dat din cap brusc. „Bine.”

Degetele Helenei amorțiseră la un moment dat în timpul conversației. A înghițit în sec, forțându-se să vorbească din nou. „Cum o să-mi explici – odată ce plec?”

Ilva și-a dres glasul. „O, nu vei pleca. Cel puțin nu imediat. Pentru început, vei acționa ca legătură între Rezistență și Ferron. Îl vei vedea... ce anume?”

„De două ori pe săptămână”, a spus Crowther.

„Da. Vei merge la fiecare patru zile, acționând ca punct de contact al lui, și vei transmite informațiile pe care ți le dă lui Crowther, care se va asigura că ajung la membrii potriviți ai Consiliului și la comandanți. În restul timpului, vei rămâne aici, iar totul va funcționa ca de obicei.”

„Oh”, a fost tot ce a putut spune Helena.

Ar trebui să se simtă ușurată de asta, dar nu simțea nimic. În cameră se săpa un tunel; Crowther și Ilva erau observați cu o lunetă lungă. Chiar și vocile lor erau îndepărtate.

„Având în vedere natura sensibilă a acestui aranjament, nu vor exista înregistrări oficiale sau confirmări de niciun fel”, a spus Crowther. „Și în absolut nicio circumstanță Luc sau alți prieteni sau cunoștințe pe care i-ați putea avea nu au vreo idee despre asta. Ai înțeles, Marino?”

„Da.” Îi țiuiau urechile.

Crowther a mai spus ceva despre autovindecare, ca fiind necesară pentru a evita ridicarea de întrebări. Nu a putut descifra toate cuvintele.

Ea doar a dat din cap și a spus da din nou.

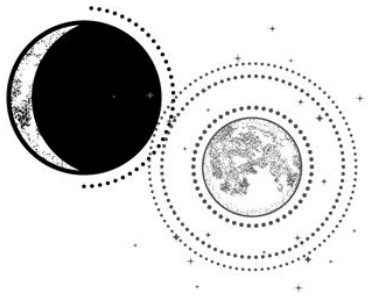

CAPITOLUL 24

Februarie 1786

SE CREȘTEA ZORI CÂND ELENA A AJUNSE LA ULTIMELE etaje ale Turnului Alchimiei. Ceea ce fusese odată reședința orașului a familiei Holdfast era acum camere pentru Luc, paladini și alți câțiva alchimiști.

În timp ce Helena ajungea de după curba holului, ușa din față se deschise și Luc ieși.

„La naiba!” Fața i s-a luminat o clipă, dar apoi s-a oprit brusc. „Ce s-a întâmplat?”

L-a privit fix, uluită că el citise totul atât de repede pe expresia ei. Apoi și-a dat seama că el se holba la hainele ei.

S-a uitat în jos. Era încă acoperită de sânge uscat.

Soren și Lila au ieșit amândoi din cameră în spatele lui Luc, complet înarmați. Paladinii nu ar mai face niciodată greșeala de a crede că vreun loc era sigur pentru Principat după ce i s-a întâmplat lui Apollo.

„Nu e sângele meu”, a spus Helena. „Eram la spital. Tocmai am terminat.”

„Oh, ce ușurare.” Luc era evident distras; a apucat-o de umeri. „Ai auzit veștile?”

Vocea lui era veselă, iar ochii îi ardeau.

Helena nu-și amintea când arătase ultima dată așa.

„Am recucerit districtul comercial în timpul bătăliei, ceea ce înseamnă că suntem pe cale să cucerim porturile până în vară.”

„Serios?” Încercă să-și strecoare puțină entuziasm în voce.

Dacă Soren nu ar fi menționat că bătălia fusese considerată un succes, ar fi părut complet neîncrezătoare. Știa că era o situație strategică semnificativă. Războiul urban era plin de pericole și o logistică complicată. Toate nivelurile, districtele și zonele orașului

erau permeabile. Atacurile puteau veni din orice direcție. A captura un district atât de mare era un succes remarcabil.

Dar cum putea fi acea bătălie o victorie, când atâția morți?

Pentru că porturile însemnau alimente, resurse și provizii medicale. Tot ce fusese raționalizat timp de luni de zile. Proviziile aduse ilegal din Novis nu făceau decât să le atenueze lipsurile. Dacă ajungeau în porturi la timp pentru vară, ar fi putut obține cantitățile de care aveau nevoie cu disperare.

„Avem un truc nou", a spus el și a zâmbit din nou. „Știi acele bucăți de lumithium pe care le găsim uneori după ce ardem liche-urile și facem Nemurirea? Dacă le poți smulge, îi omoară. Și pe toți necrothrallii lor."

Helena se holbă la el surprinsă. „Cum ți-ai dat seama de asta?"

Singura metodă fiabilă pentru a elimina definitiv Nemuritorii din luptă era arderea lor atât de rapidă și fierbinte încât să nu se mai poată regenera, dar când ardeau, Nemuritorii și necrothrallii se năpusteau adesea direct asupra celui mai apropiat grup de combatanți.

De aceea erau întotdeauna atâtea arsuri.

„Am auzit un zvon despre asta, așa că ne-am gândit să încercăm. Lila a primit-o pe prima." Luc a rânjit, dând din cap peste umăr. „Ieșim să sărbătorim. Doar câțiva dintre noi. Vreți să faceți curat și să veniți?"

Nu *-ul* pe care știa că ar trebui să-l spună i-a rămas în gât. Nu voia să rămână singură cu gândurile ei. Ar fi atât de frumos să-l vadă pe Luc fericit.

„Eu…" începu ea să spună, dar zări chipul lui Soren, iar el clătină ușor din cap, ca și cum ar fi avertizat.

Cuvintele i-au murit în gât. Bineînțeles că nu putea pleca. Cum Uitase deja ce tocmai făcuse în fața Consiliului?

Chiar dacă oamenilor li s-ar fi ordonat să uite, nu ar fi făcut-o dacă ar fi fost văzută prin apropierea lui Luc.

„Nu pot", a spus ea.

Fața i se întunecă. „Doar pentru puțin timp”, spuse el și încercă să afișeze un zâmbet conspirativ, așa cum obișnuia să rânjească atunci când o convingea să nu-și facă temele. „Nu trebuie să stai mult.”

Soren a intervenit. „Lasă-o să doarmă, Luc. Probabil a stat în spital mai mult decât ne certam noi.”

Luc l-a ignorat. „Micul dejun”, a spus el, încleștându-și maxilarul cu încăpățânare. „Măcar micul dejun. Nu ești niciodată în mizerie. Du-te și spală vasele. Așteptăm.”

„Nu. Chiar nu pot”, a spus ea. „Trebuie să dorm. Poate data viitoare, bine?”

Vocea îi tremura.

Fața i s-a întunecat. „Bine, dacă chiar nu vrei.” A făcut un pas înapoi și s-a forțat să zâmbească. „Totuși, te oblig să faci asta. Data viitoare.”

ELENEI , ÎN MOD NORMAL ORDINATĂ, ARATĂ de parcă ar fi bâlbâit o tornadă. Lila se întorsese în forță, ceea ce însemna că într-un colț era o grămadă de haine murdare, armuri ignifuge și căptușeală, în timp ce armuri, arme, tocuri și hamuri erau împrăștiate pe patul nefăcut al Lilei, ca și cum și-ar fi golit tot cufărul îmbrăcându-se.

În ciuda impresiei de talent calm și ager pe care o emana Lila ca paladină, în spatele ușilor închise putea fi haosul întruchipat. În afara serviciului, era agitată și incapabilă să stea locului sau să se ocupe de vreo sarcină care nu o interesa și își lăsa lucrurile peste tot. La câteva săptămâni după plecarea Lilei, Helena își găsea lucrurile în locuri ciudate. În mare parte, materiale de căptușeală, bucăți de zale din solzi sau mici echipamente pentru hamul ei de rapel, despre care Helena spera că nu erau importante.

Helena stătu în picioare, privind obosită la dezordine preț de o clipă, înainte de a tresări la vederea reflexiei sale în măsuța de toaletă a Lilei.

Era acoperită de sânge uscat. Nu era sigură dacă uniforma ei putea fi măcar albită și curățată. Păcat că doar materialul de amianto putea fi albit aruncat în foc.

S-a forțat să se așeze la măsuța de toaletă a Lilei și să-i scoată agrafele care îi țineau împletiturile la loc înainte de a se dezbrăca pentru a face duș. Amuleta ei cu piatră solară, ascunsă sub uniformă, era caldă de pe pielea ei în timp ce o ridica. S-a oprit, ținând-o în palmă, cu gâtul strâns în timp ce studia razele aurii ale soarelui și suprafața roșie strălucitoare a pietrei din centru.

Creasta Soarelui Holdfast, cu șapte vârfuri în loc de opt, reprezentând fiecare dintre cele șapte planete, cu excepția soarelui, centrul tuturor.

Ilva i-l dăduse când Helena se întorsese în oraș și își făcuse jurămintele oficiale de vindecătoare.

Fusese o ceremonie privată, o recitare informală sub lumina Flăcării Eterne, cu prezenți doar administratorul și Șoimul ca martori, deoarece Ilva nu voia ca Luc să aibă vreo idee despre felul de promisiuni pe care Helena le făcea în numele lui. Deja era iritat de jurămintele tradiționale pe care paladinii săi le făcuseră despre protejarea lui. Luc nu voia ca nimeni să moară pentru el și cu siguranță nu să promită așa cum făceau paladinii săi.

Și Helena promisese asta.

Majoritatea vindecătorilor puteau practica zeci de ani fără consecințe, dar vindecarea rănilor care păcăleau moartea avea un preț. Acesta se numea Taxa.

Pentru a vindeca o rană mortală sau a reanima un mort era nevoie de vitalitate, o picătură de viață. Cu cât amploarea lucrării era mai mare, cu atât costul era mai mare. Vindecarea avea cel mai mare cost; de aceea, Credința o considera un act purificator și permitea practicarea sa, interzicând în același timp toate celelalte forme de vivimanție.

A deveni vindecătoare avea să-i reducă încet-încet durata vieții Helenei, ca o lumânare arsă la ambele capete. Într-o zi, nu știa când,

rezonanța ei avea să înceapă să se ofilească și să se estompeze, iar Helena avea să plece odată cu ea. Simțea asta uneori în timp ce se vindeca, o senzație ca nisipul dintr-o clepsidră deviat, curgând din vârful degetelor și în pacienții ei.

Nu știa niciodată cât mai avea, ci doar că îi cheltuia.

După ceremonia de mărturisire, după ce Matias plecase, Ilva se oprise a pus o amuletă în jurul gâtului Helenei, băgând-o sub decolteul uniformei ei.

„E tradițional ca un vindecător să poarte o amuletă sfântă", spusese Ilva. „Această blazon este purtat doar de Susținători și de paladinii lor, dar cred că e corect să o porți și tu."

Acum Helena stătea în picioare, holbându-se la amuletă, rece și goală în interior. Razele proeminente ale soarelui îi mușcau palma, lăsând în urmă un cerc de adâncituri, amenințând să-i zgârie pielea. A strâns mai tare până când acestea s-au înfipt în palmă și sângele i-a curs pe aur.

ELENA S-A TREZIT PENTRU CĂ O DUREAU MÂINILE , o durere adâncă până la oase iradiind din palme până la vârful degetelor. Leziunile prin efort repetitiv erau frecvente la alchimiști. A început să-și maseze palma dreaptă pentru a încerca să-i relaxeze mușchii, tresărind. Cercul de tăieturi de la amuletă s-a redeschis, sângele șiroindu-i pe încheietura mâinii. Ar trebui să le vindece – otrăvirea sângelui era un risc grav în spital – dar în schimb a rămas întinsă acolo, holbându-se la ele până când au încetat să mai curgă.

În cele din urmă, s-a îmbrăcat, și-a împletit părul și s-a îndreptat spre spital – doar pentru a fi informată că nu va avea ture în următoarele două zile. Vestea ar fi trebuit să fie o ușurare, dar ultimul lucru pe care și-l dorea era să fie lăsată cu gândurile ei.

Helena a plecat cu reticență, întocmind o listă cu sarcinile pe care le amânase. Mai întâi avea să verifice inventarul spitalului și apoi…

Când a ajuns după colț, l-a găsit pe Crowther stând pe hol, studiind o pictură murală cu Orion Holdfast.

Fiecare colț al Institutului era frumos decorat cu diverse forme ale artelor alchimice, dar pictura murală era preferata Helenei. Se trezea adesea în fața ei după cele mai grele ture sau când Luc nu se întorsese de mult timp.

În majoritatea reprezentărilor Principatelor din Holdfast, exista un fel de indiferență în expresii, probabil menită să le facă să pară regale și divine. În această pictură murală, se ivea o tandrețe pe chipul lui Orion, o urmă de zâmbet.

Îl făcea să arate ca Luc.

Razele soarelui formau un halou în spatele lui Orion, iar el purta coroana radiantă pe cap. Sabia sa în flăcări era lăsată deoparte, străpungând încă craniul Necromantului, în timp ce în palme se afla o sferă mare de lumină strălucitoare.

De fiecare dată când Helena stătea în fața lui, își spunea că într-o zi vor exista tablouri de genul ăsta cu Luc.

— Înțeleg de ce îți place asta, spuse Crowther, aruncând o privire piezișă spre ea.

Helena știa puține lucruri despre Jan Crowther, chiar dacă acesta se alăturase corpului profesoral al Institutului când Helena avea cincisprezece ani.

Fusese un student sponsorizat, ca și ea, adus la Paladia în copilărie, după ce a rămas orfan de un necromant în îndepărtatul nord-est al continentului. Mersese la Institut, se alăturase Flăcării Eterne și luptase în cruciade, unde fusese rănit. Când se alăturase corpului profesoral al Institutului, studenții se așteptau să fie acolo pentru a-l antrena pe Luc, având în vedere raritatea piromanților, dar Luc nu avea nicio legătură cu Crowther. După mai puțin de un an, Crowther a plecat din nou, doar pentru a se întoarce imediat după asasinarea Principatului Apollo.

S-a întors și s-a uitat fix la ea. Brațul drept îi era strâns legat de trunchi cu un ham. Deși încă purta inele de aprindere pe mâna stângă, ea nu-l văzuse niciodată folosindu-le.

„Biroul meu, cred”, spuse el, arătând pe hol spre Turnul Alchimiei. Helena nu spuse nimic. Au luat liftul până la unul dintre etajele facultății, iar el le conduse spre o ușă cu numele lui pe ea.

Mâna lui a atins un panou metalic, iar ușa a făcut un clic și s-a deschis.

Biroul dinăuntru era evident locuit. Un perete era acoperit cu hărți, nu doar ale Paladiei, ci și ale țărilor vecine și ale altor continente. O canapea dărăpănată era înghesuită într-un colț.

Abia dacă era spațiu pe podea pentru a merge.

„Stai jos”, a spus el, ocolind biroul și așezându-se. Singura fereastră din cameră era chiar în spatele lui, lăsându-l în umbră. „Ce știi despre istoria familiei Ferron?”

Helena stătea holbându-se în poală, în loc să încerce să distingă expresia feței lui Crowther.

„Doar chestiile generale”, a spus ea. „Au fost printre primele produse.” familii de breaslă. Rezonanța lor este în principal pentru aliajele de oțel. Au mine de fier și, cu câteva generații în urmă, au dezvoltat metodele de fabricare industrială a oțelului. Cea mai mare parte a infrastructurii din Paladia este realizată în zilele noastre din oțel Feron.

Silueta lui Crowther dădu din cap. „Familia Ferron este, fără îndoială, mai veche decât Paladia. Erau alchimiști ai fierului pe vremea când bazinul era încă o luncă inundabilă; rezonanța și tehnicile lor timpurii au fost dezvoltate pentru a găsi fierul din mlaștină.”

Helena nu era sigură cât de relevantă era informația respectivă, dar presupunea că orice despre Ferroni era util de știut.

„Am fost consilierul academic al lui Kaine Ferron aici, la Institut.”

Ea s-a uitat fix la el. „Îl cunoșteai? Crezi că oferta lui de a spiona este legitimă?”

Crowther oftă, apăsând vârful degetelor pe birou, astfel încât încheieturile i se îndoiră spre interior. „Ferron era un mincinos remarcabil și un student impersonal. Cred că ura această instituție. Conversațiile noastre erau rareori mai mult decât minimal cordiale."

"De ce?"

„De ce? Mi se pare evident. Ferronii sunt ambițioși. Nu au făcut niciun efort să-și ascundă părerile exagerate pe care le au despre ei înșiși. Ai văzut vreodată blazonul pe care l-au cumpărat cu averea lor?"

Helena încercă să-și amintească. „E o șopârlă?"

— Nu, spuse Crowther, întinzând o bucată de hârtie spre ea.

Helena l-a ridicat și s-a holbat. Era un dragon încolăcit într-un cerc perfect, cu colți lungi care îi sfâșiau propria coadă. În dreapta sus, aripile cu gheare se arcuiau deasupra corpului curbat.

„E un ouroboros", spuse ea, îndoielnică cu privire la ce perspective asupra caracterului ar putea dezvălui o stemă familială. Crowther a rămas tăcut, așa că a riscat o presupunere. „În alchimia Khemish, un șarpe ouroboros ar trebui să reprezinte infinitul sau renașterea. Poate că așa își vedeau Ferronii noua avere. Deși, în scrierile lui Cetus, poate fi folosit și pentru a reprezenta lăcomia și autodistrugerea. Poate de aceea au ales un dragon în loc de șarpe. O creatură mitică este o alegere neobișnuită în orice caz."

Ea a încercat să i-l dea înapoi.

„Uite. Din nou."

A oftat, nefiind sigură ce voia Crowther să vadă.

„Mijește ochii dacă ai nevoie."

Și-a mijit ochii, lăsând imaginea să se înceţoşeze. „A," se simțea ca o idioată. „Au ales un dragon pentru că aripile îl fac să arate ca simbolul fierului."

— Da, spuse Crowther. Maxilarul i se încleștă din cauza condescendenței din vocea lui. Spune multe despre cum se vede familia pe sine. Un cerc este lipsit de ierarhie și totuși, în această creastă, fierul este cel care îl formează. Crowther își bătea darabana

cu degetele pe birou. Fierul nu va fi niciodată un metal nobil, dar este incontestabil în acest moment că oțelul Ferron a construit Paladia la fel de mult ca aurul din Holdfast. Holdfastii au domnit timp de aproape cinci sute de ani cerești prin drept divin, dar restul lumii a ajuns din urmă cu revelațiile noastre tehnologice. Tensiunea dintre idealurile trecute și realitățile prezente este cea care a permis acest război.

"Ce vrei să spui?"

Ochii lui Crowther străluceau în umbră.

„Adică, timpul a permis acestei țări să înceapă să se întrebe ce este divin și dacă contează. Principatul nostru poate alchimiza aurul și poate mânui focul sacru. Două daruri de o raritate excepțională. Odată, acesta a fost un miracol suficient. Dar lumea s-a schimbat, iar Principatul nu. Morrough poate învia morții și poate acorda nemurirea. Ferronii au găsit o modalitate de a-și transforma umilul fier în munți aparent infiniți de bogății. Într-o lume ca aceasta, ce rost mai au focul sau aurul nesfârșit?”

Helena a rămas uluită să audă o astfel de critică adresată de un membru al Consiliului.

„Dacă crezi asta, de ce ești aici?”

„Pentru că îmi doresc să văd fiecare necromant șters de pe fața acestui pământ. Acesta este scopul Flăcării Eterne și rațiunea coroanei Principatului. Voi vedea acest oraș ars în cenușă mai devreme decât să permit necromanților să-l folosească drept fortăreață”, a spus Crowther, arătându-și dinții. „Atâta timp cât Flacăra Eternă este credincioasă în a scăpa lumea de necromanți, și eu îi voi fi credincios.”

Cuvintele lui erau înfiorătoare.

„Atunci a accepta oferta lui Ferron este un compromis – a lucra cu un necromant pentru a-i opri pe alții.”

„Asta și pentru că nu avem alte opțiuni în acest moment”, a spus Crowther, fluturând mâna.

Helena se abținu să menționeze alternativa ei. „Totuși, aș vrea să știu dacă există un scop concret al acestei înțelegeri. Sunt singurul vindecător pe care îl are Rezistența și, dacă Ferron…” Nu se putu îndura să verbalizeze ce putea face Ferron. „Pe baza a tot ce ai spus, Ferron nu pare să aibă niciun motiv să ajute Flacăra Eternă. Nu înțeleg cum ar putea merita să ai încredere în el.”

Crowther doar a râs batjocoritor. „Sunt sigur că Ilva ți-a umplut capul cu povești frumoase despre importanța ta, dar ești ușor de înlocuit. Avem deja mai mulți candidați în discuție.”

Camera s-a întunecat pentru o clipă, iar Helena a simțit ca și cum ar fi primit o lovitură în stomac.

Trăsăturile lui Crowther erau suficient de vizibile încât ea i-a putut vedea obrajii întinzându-se în timp ce zâmbea. „Cât despre motivul pentru care cred în legitimitatea ofertei lui Kaine, este *pentru că* știu că nu este loial sau preocupat de cauza noastră, de aceea îl cred serios în această privință. Ferronii au petrecut ultimul secol săpând în descendența lor familială și convingându-se de un drept imaginar de a conduce, uzurpat de Holdfasts. Nu căutau pe altcineva să le servească atunci când a apărut Morrough; credeau că era un mijloc pentru a atinge un scop, un străin cu resursele necesare pentru a contesta și submina Principatul în locul lor. Dar acum Morrough are un avantaj prea mare. Ferron riscă să-i saboteze pe Nemuritori ajutându-ne până când balanța se echilibrează.”

„Pentru că dacă Nemuritorii și Flacăra Eternă se distrug reciproc, atunci…”

„Cine poate conduce mai bine cenușa decât familia al cărei oțel poate reconstrui acest oraș?”

Helena se îndreptă, începând să înțeleagă strategia. „Așa că ne va trăda în cele din urmă, dar nu până când nu vom deveni o amenințare mai mare pentru Nemuritori.”

"Da."

Ea dădu din cap încet, ignorând nodul din stomac.

„Nu va fi niciodată loial, dar mă aștept să fie un spion excelent, dacă nu cumva.” „din alt motiv decât vanitatea lui. A făcut deja mai mult pentru noi într-o zi decât a realizat Rezistența în ultimul an.”

"Ce vrei să spui?"

Crowther a mișcat două degete; erau atât de lungi încât îi aminteau Helenei de păianjenii-recoltă. „Când și-a făcut oferta și și-a stabilit termenii, ca dovadă a... sincerității sale, ne-a spus cum să ucidem lichele și Nemuritorii fără foc.”

„Lumithiumul”, spuse Helena, amintindu-și cuvintele lui Luc, „zvonul” despre care auziseră.

„Da. Vulnerabilitatea «talismanelor», cum le numește el, era o mostră a informațiilor pe care Ferron le putea oferi. Probabil că va fi un aranjament foarte benefic pentru noi în viitorul apropiat.”

Și când nu era așa? Ce se va întâmpla cu ea atunci?

„Totuși… nu am niciun interes să accept firimiturile de la Ferron. Vom *profita* de asta.”

Helena se aplecă în față. — Cum?

Crowther ridică din sprâncene, cu un zâmbet ciudat pe buze. „Pentru că a făcut o greșeală când te-a întrebat.”

Inima Helenei a tresărit.

„Voia să ne facă să credem că motivul spionajului său era mama lui. Când nu l-am lăsat să scape nepedepsit cu minciuna aceea, a fost nevoit să improvizeze, și a făcut-o inventând o scuză că te dorește. O mare greșeală, aș spune.”

Mâna i s-a încleștat și a simțit cum rănile din palmă încep să sângereze, lipindu-se de interiorul mănușii. „De ce?”

Crowther se aplecă în față, trăsăturile sale subțiri ieșind din umbră.

„E o cerere ciudată, nu crezi? De ce ar vrea-o Kaine Ferron, moștenitorul breslei de fier, pe Helena Marino?”

Ea clătină din cap.

„Ar fi putut cere orice, ar fi putut invoca o criză de conștiință, ar fi putut cere un munte de aur, dar în schimb, te vrea... *pe tine* ? E o

alegere irațională.” Crowther își mișcă degetele gânditor. „Un semn al unui fel de obsesie subconștientă, poate.”

Ochii lui o evaluară rapid pe Helena. „O obsesie este o formă slabă de a...” „...și o slăbiciune este o oportunitate pentru noi. Așa cum am stabilit, vei merge la Ferron de două ori pe săptămână și îmi vei aduce scrisorile lui în siguranță, iar în timpul acestor vizite, vei face *tot ce* vrea el.”

" *Știu.* "

„Îl vei studia și pe el. Acum e treaba ta să observi totul. Descoperă-i slăbiciunile, dorințele lui secrete. Folosește-ți mintea așa-zisă deșteaptă. Lasă-l să creadă că are toată puterea și, treptat, fă-l să înceapă să dorească lucruri pe care nu ți le poate cere. Oricare ar fi fost interesul trecător care l-a determinat să facă asta, vreau să-l transformi într-o obsesie care să-l consume.”

Ea s-a uitat la el, neîncrezătoare. „Habar n-am cum să fac asta.”

„Ei bine, atunci e un noroc că ai un avantaj față de el.”

Helena se holba la Crowther, nedumerită.

„Ferron dispăruse deja când a fost descoperită vivimanția ta. Nu știe ce ești. Cu abilitățile tale, îl poți face să simtă așa cum vrei tu să simtă pentru tine. Îl poți fascina.”

Helena stătea uluită. „Nu mi-am folosit *niciodată* vivimanția ca să…”

„Dar ai putea, nu-i așa?” Fața i s-a întărit, ochii întunecați s-au îngustat. Acesta era scopul conversației, destinația spre care o condusese tot timpul. „Sarcina ta, Marino, este să folosești orice mijloace necesare pentru a-l pune pe Ferron în genunchi. Vei folosi acele abilități blestemate ale tale ca să-l faci să uite că a vrut vreodată altceva decât pe tine.”

Gâtul i s-a închis, fața i se ardea. „Nu cred că e posibil…”

„Atunci fă-o posibilă. Sau ești doar mielușea docilă pe care Ilva o vede ca pe tine?”

Helena tresări.

„Dacă vrei doar să fii o victimă, atunci pleacă, neapărat. Sau poți face lucrurile în felul meu, iar Kaine Ferron nu va fi stăpânul tău, ci ținta ta, iar sarcina ta va fi să obții cât mai multe informații de la el până când *noi* vom fi cei care nu vor mai avea nevoie de el." A schițat un zâmbet subțire. „Alegerea îți aparține."

CÂND ÎN SFÂRȘIT C ROWTHER A LĂSAT-O SĂ PĂSTREZE, Helena s-a simțit la fel de epuizată ca și cum tocmai ar fi făcut încă o tură de spital de trei zile. El i-a spus că va „trimite vorbă" când va stabili data și locul pentru prima legătură și, până atunci, trebuia să se comporte ca de obicei.

S-a dus la arhivele bibliotecii și a găsit exemplare vechi ale ziarelor care fuseseră tipărite după asasinarea principelui Apollo. Inclusese și o fotografie cu Ferron. Portretul său de student, făcut cu doar o săptămână înainte.

S-a holbat la băiatul din fotografia alb-negru.

Purta uniforma lui de student, gulerul alb imaculat care îi ținea bărbia sus, și insignele de pe jachetă cu sigiliile breslei sale, fier și oțel. Studenții breslei purtau întotdeauna doar metalele breslei lor, în timp ce Helena trebuia să poarte o eșarfă cu insigne pentru toate metalele la care era considerată competentă, ca și cum nu ar fi ieșit deja în evidență suficient.

Avea părul închis la culoare, dar pielea și ochii palizi, tipici nordicilor, iar expresia lui era încordată, cu o urmă de mândrie și sfidare, ca și cum ar fi știut atunci la ce va fi folosită fotografia.

L-a studiat, memorând detaliile, încercând să-și imagineze cum ar fi acum, după mai bine de cinci ani.

Când a rămas fără ziare de citit, a consultat mai multe manuale medicale, precum și studii și teorii despre comportamentul și mintea umană.

Nu găsea niciun motiv pentru care nu l-ar fi putut captiva emoțional și fizic cu vivimanție așa cum își dorea Crowther, dar asta nu însemna neapărat că era realizabil. Doar teoretic posibil.

Nu putea fi nimic prea evident, ci doar suficient pentru a modifica ritmul cardiac și a stimula anumiți hormoni și reacții la stimuli până când exista un răspuns fiziologic înrădăcinat. Utilizarea vivimanției ar fi pur și simplu o scurtătură în vechile experimente comportamentale.

Helena știa, din anii de vindecare, că majoritatea oamenilor nu își puteau da seama când rezonanța era folosită asupra lor, cu excepția cazului în care manipularea era evidentă. Acesta era unul dintre motivele pentru care oamenii se temeau atât de mult de vivimanți: ideea că ceva putea fi făcut fără știrea lor.

Dar dacă Ferron ar bănui vreodată, ar ucide-o într-o clipă.

Ceea ce însemna că va fi un proces gradual, necesitând ca ea să-l cunoască intim pe Ferron, să-i poată citi corpul și emoțiile. Sentimentele pe care le evoca ar trebui să pară naturale. Subtile ca otrava, până când acesta va fi prea distrus pentru a mai avea un leac.

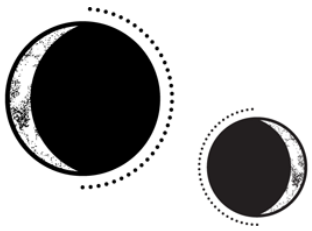

CAPITOLUL 25

Februarie 1786

PUNCTUL DE LEGĂTURĂ SELECTAT A FOST PE Avanpostul fabricii, la nord de Cartierul General. Avanpostul era o structură satelit imensă construită în râu, chiar sub barajul hidroelectric, ridicată pe piloni enormi care o țineau deasupra celor mai mari inundații, dar suficient de aproape pentru a beneficia direct de electricitatea generată acolo.

Fabricile de acolo fuseseră închise de război, iar Avanpostul decimat de ambele părți în timpul primelor încercări de a-l controla pentru potențiala producție de arme. Distrugerile fuseseră atât de masive și extinse, încât în cele din urmă a fost practic distrus. Odată ajuns în ruine, nu era suficient de strategic pentru ca niciuna dintre părți să acorde prioritate păstrării lui și, din moment ce disputarea în continuare a teritoriului ar fi putut pune în pericol barajul, acesta a fost abandonat de ambele părți.

Niciuna dintre părți nu voia ca Paladia să fie fără electricitate sau cu apă până la brâu.

Chiar înainte de război, Helena considerase Avanpostul unul dintre cele mai urâte lucruri pe care le văzuse vreodată, o pată neagră brutală pe un peisaj pitoresc. Pe lângă faptul că era o pată neagră, Avanpostul umpluse cerul cu fum negru, otrăvise apa și lăsase în urmă mlaștini oribile de nămol murdar. prin zonele umede care au inundat mahalalele cu apă și cartierele joase în timpul Ascenzării.

Nu se apropiase niciodată de asta.

În seara târziu a zilei stabilite, și-a schimbat uniforma, lăsându-și toate lucrurile împachetate cu grijă în cufăr, inclusiv amuleta cu piatra soarelui. Nu o mai purtase de la întâlnire, simpla vedere a ei făcându-i să se simtă rău.

Se îmbrăca în haine civile cât mai banale posibil. Cu gluga trasă pe spate, ascunzându-i părul închis la culoare, era greu de menționat. Doar o persoană care încerca să stea departe de război. Nemuritorii nu-i deranjau de obicei pe civili; îi preferau pe soldații Rezistenței drept necrotrali, deoarece veneau înarmați și antrenați să lupte.

Traseul era relativ simplu. Trebuia doar să meargă pe jos spre nord de la Cartierul General și să traverseze podul spre continent. Deoarece vârful nordic al insulei era construit pe platou, nu trebuia să navigheze prin diferitele niveluri ale orașului. Poarta de acces era închisă. Gărzile staționate la ușa pietonală au verificat actele și actul de identitate pe care le furnizase Crowther și au lăsat-o să treacă.

Râul se învârtea mai jos, nici măcar nu era sezonul inundațiilor, ci doar toată apa de la furtunile de munte.

A ajuns pe continent și a urmat drumul spre baraj, apoi a luat un al doilea pod peste apă până la Avanpost. A fost uimită de numărul de oameni de acolo. Deoarece instalația fusese abandonată, mulți dintre civilii mai săraci care nu erau alchimiști și se temeau să se alieze cu oricare dintre părți fugiseră acolo: Avanpostul era singurul loc ferit de lupte care nu necesita îndurarea brutalității iernii din munți.

Avanpostul era o combinație între un labirint și un oraș. Zidurile imense de metal și beton îl făceau claustrofobic. Fabricile erau puternic sabotate în moduri posibile doar cu alchimie. Transmutații și alchimizări bizare erau folosite pentru a distruge utilaje complexe. Blocurile rezidențiale erau mai intacte și puternic ocupate. Clădirea pe care fusese îndrumată să o găsească avea simbolul alchimic pentru fier încrustat în ușa decorativă din mozaic.

Helena a intrat, încercând să nu pară pierdută.

Deasupra fusese un luminator, dar acum sticla lui acoperea podeaua. Doar câteva dintre apartamente aveau uși. Etajul doi, la stânga, a patra ușă. Numărul de lângă el era zgâriat.

Helena și-a scos mănușile și a bătut ferm, încercând să nu facă prea mult zgomot.

Nu s-a întâmplat nimic. A așteptat și a verificat harta. Poate că era prea devreme.

Ei bine, avea să aștepte. Stătea în picioare, calmă la exterior, în timp ce inima îi bătea sângele cu putere, ca o furtună.

Ușa se deschise brusc, lumina unui felinar electric revărsându-se pe palier. Kaine Ferron stătea încadrat în prag.

Arăta identic cu portretul din ziar, ca și cum nu ar fi îmbătrânit nici măcar o zi. Cinci ani și timpul nu-l atinseseră.

Nici măcar nu părea de șaptesprezece ani. Constituția lui avea o trăsătură neîndemânatică, genul pe care îl au băieții imediat după un puseu de creștere, înainte de a se îmbătrâni. Chiar și părul său închis la culoare era pieptănat în același fel în care îl purtase la Institut, ca și cum ar fi trecut prin ani.

Purta o uniformă gri-pietra, care aproape se potrivea cu griul-căprui al ochilor săi. Era uniforma membrilor de rang mediu-superior ai Nemuritorilor. Cu cât rangul era mai înalt, cu atât uniforma era mai închisă la culoare. Generalii purtau totul în negru.

El o privi languros cu fața lui straniu de tânără.

Circumstanțele erau deja odioase, dar, cumva, ceea ce se simțea cel mai puțin pregătită era faptul că el va arăta atât de tânăr.

Ea a rămas holbată la el până când, în cele din urmă, el s-a mișcat, ținând ușa puțin mai deschisă ca o invitație, creând suficient spațiu pentru ca ea să se strecoare pe lângă el dacă l-ar fi atins.

Inima i s-a oprit în gât când a pășit înăuntru.

În timp ce trecea pragul, era sfâșiată între dorința de a scana unitatea și teama să-și ia ochii de la Ferron pentru o clipă.

În fracțiunea de secundă cât i-a luat să se întoarcă, ochii i-au alergat prin cameră, observând cât mai multe detalii posibil. Era simplă și goală. O cameră cu pereți murdari și podea crăpată cu gresie, mobilată doar cu o masă de lemn și două scaune. Niciun pat, nici o canapea. Nu știa dacă ar trebui să se simtă ușurată sau îngrozită.

Corpul ei amenința să tremure incontrolabil. Abia a auzit ușa închizându-se peste sângele care îi vuia în urechi.

L-a înfruntat, încercând să-i oglindească indiferența languroasă, ca să nu-i arate cât de speriată era. Degetele lui abia au atins suprafața ușii, dar a auzit un mecanism mișcându-se în interiorul acesteia înainte ca încuietoarea să se audă clicul, blocând-o.

În timp ce el se întorcea cu fața spre ea, ea vorbi.

„Ferron, înțeleg că vrei să ajuți Rezistența." Vocea ei venea de undeva departe. Mintea îi era agitată. Gonea înainte.

Câți oameni ucisese? Era în mod clar unul dintre Nemuritori și făcea parte din el de ani de zile. Câți necrothralli controla? De ce o cerea? De ce ar fi vrut-o? Dacă ar fi rănit-o, ar fi putut ea să se vindece înainte de ora de asediu sau ar fi rămas blocată acolo, în Avanpost, peste noapte?

Întrebările îi bubuiau în cap, în timp ce frica se târa prin ea ca un parazit. Simțea cum i se insinuează în oase, găsind fiecare crăpătură din hotărârea ei de a se ascunde.

„Înțelegi termenii?" întrebă el, înclinându-și capul evaluativ. Fața lui putea părea înșelător de tânără, dar ochii lui nu erau.

I-a întâmpinat. „O iertare completă. Și mie. În schimbul informațiilor dumneavoastră."

„Acum și după război." Ochii îi străluceau în timp ce rostea asta.

Helena nu și-a permis să reacționeze. După ani de spitalizare, învățase să-și ignore sentimentele și să-și facă treaba.

„Da", a spus ea fără emoție. „Sunt a ta."

Ferron o putea stăpâni în trup, dar mintea și sentimentele ei erau ale ei. Dacă le dorea, ar fi trebuit să muncească mai mult decât atât.

Apropie-te, Ferron. Devino atât de obsedat să-mi găsești vulnerabilitățile încât nici nu le observi pe cele pe care le creez în tine.

A rânjit și, în timp ce făcea asta, adevărata lui vârstă i-a ieșit brusc la iveală, nu o dispariție fizică, ci o expresie de răzbunare atât de inconfundabil întărită de timp, încât a șters temporar fațada tinereții.

„Promiți?”, a întrebat el.

"Dacă doriți."

A zâmbit repede, expresia tăindu-i fața ca o coasă față, mai degrabă o rană decât o emoție reală. „Jură-mă, atunci. Vreau să te aud spunând-o ca pe un jurământ.”

Nu și-a permis să se oprească sau să gândească, doar și-a dus o mână la inimă. „Jur, pe spiritele celor cinci zei și pe propriul meu suflet, Kaine Ferron, sunt a ta cât trăiesc.”

Abia după ce vorbise s-a gândit la celelalte jurăminte pe care le făcuse în viață. Toate lucrurile contradictorii pe care le promisese. Va trebui să găsească o modalitate de a le împăca cumva.

La aceste cuvinte, el a păşit spre ea.

În ochii lui se citea o curiozitate prădătoare, ca un lup care pândește prada.

Înainte ca el să o poată atinge, ea a izbucnit: „Până nu câştigăm, nu-mi poți face nimic care să-mi interfereze cu... cu celelalte responsabilități ale mele în Rezistență. Trebuie să mă pot întoarce fără... fără să atrag atenția.”

Făcu o pauză, ridicând o sprânceană. „Bine... va trebui să te ţin în viață până se termină.” Oftă. „Ei bine, presupun că asta ne dă ceva de așteptat.” Se aplecă spre ea, apropiindu-și fața de a ei. „Vom păstra distracția adevărată pentru mai târziu.”

„Vreau să juri că așa este”, a spus ea, iar vocea îi tremura.

Și-a pus o mână peste locul unde ar trebui să fie o inimă. Ea nu era sigură dacă Nemuritorii aveau inimi.

— Jur, spuse el, exagerat de respectuos, respirația lui alunecându-i pe gât, pe zei și pe *sufletul meu* – râse în timp ce spunea asta – nu mă voi amesteca.

Și-a dat capul pe spate, cu ochii îngustați, suspicioasă în privința cooperării lui. Știa că era un jurământ gol, dar de ce să-i ia jocul? El avea toată puterea și, în loc să o exploateze, se prefăcea că era un fel de acord reciproc.

Observând privirea ei atentă, se îndreptă și o ocoli, țâșnind când ea încerca să-l țină în raza vizuală. Ochii îi străluceau de amuzament.

„Vai, dar ești suspicios în privința mea, nu-i așa? Lasă-mă să ghicesc: Crezi că totul e o stratagemă din partea mea și că mă voi răzgândi în momentul în care obțin ce vreau."

Helena a înțepenit violent.

„Da, exact asta crezi." Se opri brusc. „Cum e asta? Ca dovadă a... sincerității mele, nu te voi atinge. Încă." Ochii i se îndreptară leneș în jos. „La urma urmei, am specificat că sunt dispus, iar tu nu *pari* foarte dispus."

Ar fi trebuit să simtă o ușurare, dar în schimb a fost îngrozită de propunerea lui. Nu asta își dorea. Trebuia să-și înceapă misiunea imediat; cu cât dura mai mult să înceapă, cu atât era mai probabil ca Ferron să-și piardă interesul înainte ca ea să-l aibă în mână. Dar cum ar fi trebuit să spună asta fără să-și facă *intențiile* evidente?

El a părut să observe disconfortul ei la adresa ofertei și a schițat un zâmbet lent, ca de lup. „Între timp, te las să fugi înapoi la prețioasa ta Flacără Eternă cu informațiile mele și să găsești alte modalități de a te bucura de compania ta."

Gândul de a consimți la orice lucru oribil și-ar fi dorit era deja destul de rău, dar faptul că era forțat să continue să se teamă de asta era și mai rău.

Și-a strecurat o mână la spate, strângând-o într-un pumn până când unghiile i-au mușcat palma, rănile aproape vindecate pulsând toate, amenințând să se deschidă din nou.

„E... generos din partea ta", spuse ea cu o voce pe care spera să fie convingător de blândă.

„Da, sunt generos. Totuși." Ferron părea brusc evaluator. „Cred că ar trebui să-mi dai măcar *ceva* ." Zâmbetul pe care l-a afișat era viperin. „La urma urmei, a trebuit să renunț la niște informații destul de prețioase ca să te câștig. Cu siguranță merit ceva în schimb, care să-mi încălzească inima rece."

Helenei i s-a făcut un nod în stomac, iar echilibrul i-a dispărut.

„Ce... ce vrei?”, a întrebat ea cu o voce răgușită.

A încercat să calculeze opțiunile probabile, dar deja se îneca în posibilități. Nu-i plăcea să se gândească la genul de lucruri pe care bărbații le considerau o favoare.

„Nu pari prea entuziasmată.” El a făcut o expresie de durere prefăcută, strâmbându-se și arătând atât de tânără încât ea aproape că s-a retras fizic.

„Ce vrei să fac?”, a întrebat ea printre dinți. „Spune-mi și o voi face.”

A scos un hohot de râs. „Dumnezei, Marino. Ești *disperat* .”

„Sunt aici. Am presupus că e evident”, a spus ea cu o voce înăbușită, incapabilă să-l mai privească.

„Ei bine, din moment ce ești lipsită de creativitate când vine vorba de recunoștință: sărută-mă cu sinceritate”, a spus el, apoi, ca și cum ar fi fost o idee ulterioară, a adăugat: „Pe baza performanței tale, voi decide de câte informații mă simt inspirat să mă despart.”

Un sărut? Doar un sărut? Era mai bine decât se așteptase, dar tot nu voia să se apropie de el.

O provoca. Era evident. Din momentul în care bătuse la ușă, tot ce făcuse el avusese scopul să o țină în alertă.

Acest sărut avea scopul de a agrava situația. Să-i pecetluiască sentimentul de umilință și să-i cimenteze resentimentul față de el, convingerea că doar indulgența lui o scutea de și mai multă rușine. Se aștepta ca ea să-l urască, să fie atât de distrasă de emoțiile ei încât să fie ușor de manipulat pentru a-și alimenta propria suferință.

Era un joc. Nimic din *toate astea* nu era real. Ea era o jucărie, ceva ce el își adăugase pe lista de cerințe ca o tactică de diversiune. Nu făcea parte din planul lui real.

Trebuia să-și amintească asta.

Ea a pășit spre el.

Ferron era meticulos compus, de la unghiile sale îngrijite până la fața sa fără vârstă, totul ascunzând monstrul care se ascundea sub pielea sa.

Pupilele îi erau contractate, iar ochii i se închideau în gol de neinteres.

Și-a adunat rezonanța până când i-a simțit zumzetul în vârful degetelor și l-a temperat slab ca mătasea de păianjen.

Nu avea de gând să-l manipuleze încă – era mult prea devreme – dar sărutul era o ocazie să-l atingă, să descopere ce simțea el. Și ce simțea *pentru* ea. I-ar fi oferit un punct de plecare.

Și-a strecurat brațele în jurul gâtului lui, fără să-și lase mâinile goale să-i atingă încă pielea. Degetele ei au atins lâna fină și închisă la culoare a hainei lui, trăgându-l înainte.

A zâmbit în timp ce s-a aplecat, ca și cum ar fi fost distractiv.

Când buzele li aproape se atingeau, ea ezită, aproape așteptându-se ca el să-i înfigă mâna direct în piept și să-i smulgă inima, așa cum îl ucisese pe tatăl lui Luc.

Ea tremura și știa că el simțea asta.

Respirația lui mirosea a ienupăr: piperat, ascuțit și proaspăt tăiat.

Ochii lui erau din nou languroși, genele plecate în timp ce îi întâlnea privirea. Se întreba ce vedea el când se uita la ea.

„Ucigașii sunt tot bărbați”, își spuse ea. Și el era doar un băiat.

Așa că i-a oferit un sărut lent și dulce, așa cum și-ar fi putut imagina sărutând pe cineva de care era pasionată. Nu a încercat să-l facă atrăgător sau seducător. L-a lăsat să fie ezitant. Un prim sărut, pentru că era primul ei sărut.

În timp ce îl săruta, și-a lăsat vârful degetelor să-i atingă ceafa, alunecându-i prin păr, urmând curbura craniului, apoi a lăsat un șoapt al rezonanței ei să se strecoare sub pielea lui.

Ferron nu era om.

Știa că Nemuritorii erau nefirești, dar nu fusese pregătită pentru cât de nefiresc s-ar simți el.

Îl putea simți, îl putea cartografia așa cum ar fi putut face cu oricine altcineva, bătăile inimii lui, nervii, venele, curenții de energie, toate fațetele interconectate ale unui corp, dar părea greșit.

Ca și cum ar fi încercat să atingă reflexia unei oglinzi în loc de o persoană.

Ferron era acolo, fizic. Și era viu, tehnic vorbind. Dar era imuabil într-un fel pe care mintea ei pur și simplu refuza să-l înțeleagă.

Nu-și putea permite să se concentreze asupra acestui lucru. Trebuia să fie atentă la ceea ce trebuia să facă, adică să-l sărute. Totuși, fiziologia lui i se părea mult mai interesantă decât gura.

Și-a lăsat o mână să alunece în jos, cu palma apăsată pe fața lui, asigurându-și un contact mai direct, trăgându-l mai aproape. Își pierdea concentrarea, dar corpul lui o fascina.

Cum a fost posibil așa ceva? Nu s-a putut abține să nu se apropie puțin mai mult.

Ritmul bătăilor inimii sale s-a schimbat și apoi s-a schimbat din nou.

Mintea ei și-a amintit brusc realitatea fizică a ceea ce făcea: brațul ei era în jurul gâtului lui, o mână pe fața lui, corpul arcuit spre al lui pentru a contracara diferența de înălțime.

S-a retras brusc de lângă ea.

A tresărit, dar și-a lăsat mâinile imediat în jos, încercând să nu respire greu sau să pară la fel de dezorientată pe cât se simțea. Oare i-a observat rezonanța? A căutat semne de suspiciune sau furie în expresia lui.

Ochii lui erau mai întunecați și părea mult mai puțin calm, cu părul ciufulit și căzându-i peste față.

„Ei bine.” Clipi și clătină din cap. „Asta a fost cu siguranță... ceva.” Își trecu un deget mare înmănușat peste gură.

„Ești plină de surprize”, a adăugat el după o clipă, cu o voce mai joasă ca înainte.

Helena nu era sigură ce să spună, așa că a spus primul lucru care i-a venit în minte. „Le spui asta tuturor fetelor?”

A pufnit în râs și și-a trecut mâna prin păr ca să-l alunge de pe față. „Nu, nu pot spune că da.”

S-a făcut o pauză.

Probabil se aşteptase ca ea să-l muşte.

O simţi căldură în obraji. Şi-ar fi dorit să fi făcut-o, dar fiziologia lui era atât de interesantă. Nu putea pur şi simplu să se confrunte cu aşa ceva şi să-l ignore.

Şi-a dres glasul. „Am ceva pentru tine." A băgat mâna în buzunar şi i-a aruncat un obiect.

L-a prins reflexiv, studiindu-l. Era un inel de argint pătat; îl recunoştea atât din vedere, cât şi din rezonanţă, deşi rezonanţa ei de argint era minimă, nu suficient de înaltă pentru ca repertoriul ei să fie considerat nobil. Totuşi, acest inel era forjat manual, nu realizat prin transmutaţie; putea vedea urmele de ciocan care dăduseră pe el un model solzos, aproape geometric.

Un lucru bizar pentru un alchimist al fierului.

„Un simbol al relaţiei noastre", spuse Ferron, iar când ea ridică brusc privirea, el îşi ridică mâna dreaptă pentru a indica o inel identic de pe degetul arătător. „Există o încreţitură oglindită în ele. Dacă le fac ceva ale mele, o vei simţi. O voi transforma în căldură pentru scurt timp dacă trebuie să mă întâlnesc. De două ori dacă e urgent. Ţi-aş recomanda să vii foarte repede dacă te arde vreodată de două ori."

Ea a inspectat inelul. Încurcarea oglinzilor era modul în care funcţiona brăţara ei de chemare de la spital. Era o formă de transmutaţie care era incredibil de rar. Puţini alchimişti aveau abilitatea să o gestioneze. Făcea ca piesele să fie foarte valoroase, dar erau utile doar atâta timp cât se ţinea cont de piesele încâlcite.

Flacăra Eternă ţinea o evidenţă strictă a tuturor celor care purtau una.

A încercat să şi-l strecoare pe degetul arătător al mâinii stângi, deoarece era mâna ei non-dominanta pentru transmutare, dar a constatat că este prea mică. S-a resemnat, strecurându-l pe degetul inelar al mâinii stângi.

„Rezonanța mea pentru argint este doar acceptabilă, dar cred că pot gestiona o schimbare de temperatură. Te numesc la fel?”, a întrebat ea.

„Nu”, spuse el tăios, cu o voce surprinzător de vehementă. „ *Nu* mă invoci niciodată. Dacă mă arzi, niciodată, și înțelegerea se anulează. Nu sunt un câine nenorocit. Dacă mă vrei, poți veni aici și să aștepți sau să-mi lași un bilet, iar eu mă voi ocupa de asta când voi avea timp.”

Răutatea lui era uluitoare după tot calmul său batjocoritor. Crowther avea dreptate: Ferron nu voia să fie condus de nimeni. Tânjea după putere.

„Ei bine, nu pot veni întotdeauna imediat”, a spus ea. „S-ar putea observa dacă ies la ore neobișnuite. Cu excepția unor situații de urgență, ar fi mai bine să respectăm un program.”

"Amenda."

„În fiecare zi de Saturn și marți ies să cumpăr provizii medicale chiar înainte de răsăritul soarelui. Nimeni nu va observa dacă mă întorc puțin mai târziu. Ți-ar conveni? Aș putea face și alte zile, dacă preferi.”

A dat din cap încet. „E în regulă. Dacă nu pot ajunge din vreun motiv, revino seara.”

„Ce se întâmplă dacă nu pot?” întrebă Helena, neînțelegând de ce era atât de reticent în a folosi inelele pentru mai mult decât semnale simple. Drumul până la Avanpost nu era deloc suficient de scurt pentru a merita o călătorie inutilă.

„Sunt sigur că pot să-mi dau seama”, a spus el, strâmbându-și buzele în timp ce se uita la ea. Apoi a băgat mâna în haină și a scos două plicuri, alegând unul.

„Prima mea rată, atunci”, spuse el în timp ce o întindea.

Ea a luat-o de la el. Era adresată unei Aurelia Ingram.

— Crowther are deja cifrul, spuse Ferron în timp ce se ridica și studia adresa. Am încredere că are bunul simț să nu folosească totul deodată.

„Serviciul tău va fi unul dintre cele mai protejate secrete ale Rezistenței. Nu vom face nimic care ar putea să te compromită.”

A dat din cap vag. „Atunci ne vedem marți. Acum ieși afară și asigură-te că iei un alt traseu când pleci.”

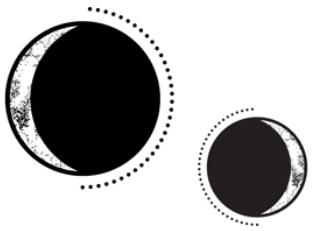

CAPITOLUL 26

Februarie 1786

„CE VREȚI SĂ SPUNEȚI CĂ REZONANȚA VOASTRĂ AI SIMȚIT-O greșită?” a spus Crowther după ce Helena a terminat de povestit tot ce se întâmplase. O chemase în biroul său în momentul în care trecuse prin porți.

Helena și-a încrucișat brațele, îmbrățișându-se.

„Presupun că e din cauză că e Nemuritor. A fost diferit decât mă așteptam. Nu sunt sigur dacă îl pot transmuta. Arată identic cu portretul său de student; poate că nu poate fi schimbat. Nu simte că e posibil și, chiar dacă e posibil, nu sunt sigur că pot face asta suficient de subtil.”

„Ar fi de ajutor un subiect de test?”

Ea l-a privit cu o groază absolută. „Ce? Nu.”

„Ar fi eficient, nu-i așa?”

„Nu”, spuse ea din nou. „Sunt vindecătoare, am depus jurăminte…”

— Nu, nu ești, îl întrerupse Crowther, cu un susur în voce ca pocnetul unei foarfece. Nu în camera asta, nu în această misiune. Nu am nevoie de un vindecător. Am nevoie de un vivimant care să facă tot ce este necesar. Eroismul este ceva ce alții pot face pentru mase. Munca de informații – munca noastră – constă în a-i dezvălui pe oameni prin orice mijloace necesare pentru a ajunge la secretele lor. Din asta faci parte acum.

Helena l-a privit urât. „Știu cum să abordez aspectele fiziologice; regenerarea este cea de care nu sunt sigură. Dacă nu ai la îndemână unul dintre Nemuritori, un subiect de testare nu este de niciun folos.”

Crowther se lăsă pe spate și părea posomorât. „Momentan nu, dar e posibil dacă va fi nevoie.” Ochii i se îngustară. „El ți-a dat inelul acela?”

Helena l-a dat jos, strecurându-l pe birou. „E încurcat. Intenționează să-l folosească ca să mă invoce în caz de urgență. A fost foarte clar că înțelegerea e anulată dacă îl folosesc vreodată în sens invers. Ai avut dreptate în privința lui, e incredibil de mândru. Doar ideea de a fi chemat de mine aproape că l-a înfuriat."

Crowther a examinat inelul cu atenție, rulându-l între degete. „E de argint?"

"Da."

El a dat din cap. „Trebuie să-l fi moștenit de la mama lui. Ea era o alchimistă de argint aici, la Institut. O familie nobilă minoră, dar cu un talent acceptabil. Atreus a fost destul de fascinat de ea o vreme."

„Îi cunoșteai?" Helena se holbă curioasă la Crowther.

„Despre ei. Sentimentele dintre bresle față de studenții sponsorizați nu erau diferite pe atunci. Toată lumea a presupus că a fost o scurtă infatuare. Un Ferron cu greu s-ar abate de la rezonanța sa într-o asemenea măsură. A fost un șoc când Atreus s-a căsătorit cu ea în liniște, evident din obligație. Nu-mi pot imagina cum un bărbat ambițios ca Atreus a putut fi iritat de încurcătura sa, dar cu greu și-a putut permite condamnarea socială și religioasă de a o lăsa deoparte."

Oricine studia metalurgia știa că argintul și fierul erau metale incompatibile. Nu puteau fi aliate. Argintul era însă un metal nobil, ceea ce ar fi plasat-o pe soție deasupra soțului ei ca statut social, dacă nu și ca avere.

„Așadar, Kaine a fost conceput în afara căsătoriei?", a întrebat ea ezitant.

Crowther clătină din cap. „Nu, a venit ceva mai târziu. Enid a avut... dificultăți. Au existat avorturi spontane, evident o combinație nefericită de rezonanțe. Când Enid a fost adusă la spital, însărcinată, medicii aveau motive să creadă că starea ei dădea semne clare de vitalitate la copil. Ferronii au fost avertizați despre ceea ce purta și i-au sfătuit, dar Atreus avea nevoie disperată de un moștenitor. Au dispărut pentru a..." moșia lor de la țară. Câteva luni mai târziu,

Atreus a fost prins angajând vivimanți pentru a-i ajuta să gestioneze sarcina și arestat timp de câteva săptămâni. Până a fost eliberat, Kaine se născuse deja."

Crowther a pus inelul pe birou.

„După aceea, au trăit *foarte* liniștiți la moșia lor de la țară. Se spune că nașterea a fost atât de traumatizantă pentru Enid, încât aceasta nu a mai intrat niciodată în societate. Atreus vorbea rareori despre ea. Zvonuri au apărut printre bresle că Kaine era un Lapse, iar familia se străduia să ascundă acest lucru. În cele din urmă, credința s-a răspândit atât de mult încât Atreus nu a avut de ales decât să-l prezinte societății breslelor, dar el îl controla pe băiat. Ca un câine în lanț. Știa că, dacă ar exista vreun semn de vivimanție, Flacăra Eternă ar acționa. Atreus plătise atât de scump pentru moștenitorul său, încât cu greu își putea permite să-l piardă. A fost o surpriză când Atreus l-a înscris la Institut, dar ce altceva putea face? Dacă Kaine nu putea infirma zvonurile despre abilitățile sale și să obțină certificarea, familia ar fi pierdut controlul asupra breslelor."

„De unde știi toate astea?" a întrebat Helena, punându-și inelul la loc.

Crowther ridică o sprânceană. „De ce crezi că am fost adus în facultate și numit îndrumător academic al lui Kaine Ferron?"

Helena făcu ochii mari. „Îl urmăreai după semne."

Crowther dădu scurt din cap. „Da, a fost unul dintre studenții pe care mi s-a cerut să-i observ. Din păcate, am fost reasignat să investighez zvonurile din oraș. Dacă aș fi fost aici, aș fi observat că ceva nu era în regulă când s-a întors după execuția tatălui său. Totul ar fi putut fi cu totul diferit atunci."

CÂND ELENA A SOSIT LA IMOBIL SĂPTĂMÂNA URMĂTOARE, ȘI-A SCOS MĂNUȘILE ȘI S-A OPRIT, APĂSÂND MÂNA PE UȘĂ, FOLOSINDU-ȘI REZONANȚA PENTRU A SIMȚI MECANISMUL DIN INTERIOR. CHIAR DACĂ APARTAMENTUL PĂREA ABANDONAT ATÂT

PE DINAFARĂ , cât și pe dinafară, își putea da seama că ușa avea o încuietoare complicată.

Cele mai bune încuietori erau un amestec de metal și compuși rare, adesea tai atribuite rezonanței particulare a proprietarului și, de obicei, includea și unele metale inerte, toate destinate creării unor puncte moarte. Pentru a o debloca, alchimistul trebuia să știe cum ar trebui să se simtă mișcarea mecanismelor și pe care să le manipuleze.

Și-a lăsat degetele pe panou în timp ce bătea la ușă. Urmărea cum se învârteau, atât de concentrată asupra modelului pe care îl urmau, încât nu era pregătită când o mână palidă a țâșnit, a prins-o de încheietură și a târat-o înăuntru.

Ușa s-a trântit în urma ei, iar Ferron a rezemat-o de perete.

Atât despre promisiunea lui de a nu o atinge.

S-a aplecat și și-a apăsat palma pe gâtul ei, vârful degetelor urmărind crestele coloanei vertebrale. Ea s-a forțat să-și ridice bărbia în timp ce el își pleca capul spre al ei.

A început să inspire, dar nu se putea mișca. Inima i s-a oprit când a simțit asta.

Ferron se retrase, studiind-o cu ochi inexpresivi și lipsiți de emoție.

Plămânii o ardeau deja în timp ce încerca să-și dea seama exact ce-i făcuse. Cu toată experiența ei ca vindecătoare, nimeni nu-i folosise niciodată vivimanția.

Și-a înclinat capul, ținând-o dreaptă, lipită de perete, de un umăr. „Ai vreun simț al autoconservării? Te-aș fi putut omorî de cincizeci de ori numai în clădirea asta.”

Helena nu putea răspunde. Ochii începeau să-i iasă din orbite. Inima încă îi funcționa cel puțin; îi bătea cu putere în piept. Ochii ei trebuie să fi părut îngroziți, pentru că el a chicotit.

— Nu-ți face griji, nu voi profita de tine, i-a spus el încet la ureche.

Degetele lui abia s-au mișcat și paralizia plămânilor ei a dispărut, dar *doar* plămânii.

A tras aer în piept printre dinți, pentru că era cel mai aproape de a țipa.

Nu găsea o modalitate să-și elibereze corpul de sub controlul lui, nici măcar nu-și putea găsi propria rezonanță. O luase complet prin surprindere făcând-o să creadă că intenționa să o sărute.

„Am să vă arăt ceva interesant acum. Mi s-a spus că e unul dintre ei.” „dintre talentele mele speciale.” Mâna lui liberă i-a apăsat fruntea, întunecându-i vederea.

Acesta a fost tot avertismentul pe care l-a primit înainte ca rezonanța lui să-i pătrundă în minte ca un ac mare care i-ar fi înțepat craniul.

Corpul ei s-a zvâcnit.

Îl putea simți. Rezonanța lui i-a lovit conștiința ca un fulger, iar amintirile i-au țâșnit în fața ochilor ca un zootrop.

Era ca și cum retrăia momentul: umerii ei lipiți de perete, corpul lui aplecându-se, ridicându-i fața; apoi timpul s-a dat înapoi și mâna ei a fost apăsată pe ușă; apoi își găsea drumul prin bloc și prin apropierea claustrofobă a clădirilor.

Ferron a pătruns mai adânc în amintirile ei; s-a văzut cum își punea geanta medicală ca să plece.

El îi putea *citi* gândurile.

Nu putea lăsa să se întâmple asta.

Ea se zbătea, încercând să se elibereze, să-și smulgă conștiința de sub controlul lui.

El a aprofundat mai mult.

Se afla într-un laborator de chimie gol, transmutând mai mulți compuși rari într-un elixir. I-a acoperit inelul cu elixirul, având grijă să nu perturbe legătura oglinzilor.

Ferron a dat drumul foarte brusc, iar paralizia a dispărut.

Genunchii i-au cedat și a alunecat pe perete, capul pulsându-i atât de violent încât abia mai putea vedea drept.

„Ce ai făcut cu inelul meu?”, a întrebat el, stând deasupra ei.

mi -ai făcut ?”, a replicat ea, cu vocea tremurândă.

„E un truc pe care l-am învățat de la Artemon Bennet”, a spus el, îndepărtându-se de ea. „El îl numește animanță. Când prindem luptători ai Rezistenței de vii, nu e neobișnuit să le examinăm amintirile. Așa că, dacă ești vreodată capturat, există o șansă să ți se întâmple și ție. Ceea ce te face o povară pentru mine.”

Helena închise ochii, străduindu-se să se compună. Flacăra Eternă habar n-avea că așa ceva se putea face. Ce fel de apărare era posibilă?

„Acum, te mai întreb din nou.” Vocea lui Ferron era implacabil de rece. „Ce i-ai făcut inelului meu? Unde este?”

A înghițit în sec, forțându-se să vorbească calm. „E un elixir lipit de suprafață. Învelișul curbează lumina, astfel încât lucrurile să fie greu de observat, cu excepția cazului în care știi să le cauți.”

S-a ghemuit și i-a ridicat mâna stângă, degetul mare alunecându-i peste degete până când a găsit inelul la atingere. Ochii i s-au îngustat. I-a înclinat mâna într-o parte și în alta.

Sprâncenele i s-au ridicat.

Ea își dădea seama că el putea vedea din nou inelul.

A tăcut un moment îndelungat. „N-am mai auzit niciodată de așa ceva.”

„Nu a fost niciodată complet dezvoltat.”

O sprânceană s-a ridicat când i-a întâlnit privirea. — A ta?

Ea a dat din cap cu o reticență. „Unul dintre proiectele mele de licență. Totuși, nu am reușit niciodată să funcționeze bine la lucruri mult mai mari decât asta. Refracția devine neregulată.”

El se ridică, trăgând-o în picioare.

Se strădui să nu tresară acum, că știa ce putea face el cu acea atingere.

„Nu-mi voi demasca acoperirea pentru că ești incompetent”, a spus Ferron.

Helena nu fusese niciodată numită incompetentă în viața ei și s-a revoltat. „Nu știam că imunitatea la citirea gândurilor este ceva ce te aștepți de la o pradă de război.”

„Nu e vorba de citirea gândurilor”, spuse Ferron, cu o privire batjocoritoare. „Ceea ce am făcut a fost pur și simplu o mică manipulare a creierului tău. S-ar putea să ai senzația că ți-am văzut gândurile la fel de viu ca și cum le-ai retrăi, dar dacă nu sunt exhaustiv și nu le repet, sunt doar licăriri; cea mai mare parte se pierde în zgomot. Doar lucrurile pe care te concentrezi sunt suficient de clare pentru a fi descifrate cu ușurință. Dacă ești prins vreodată, nu lăsa anchetatorul să te păcălească să crezi că a văzut mai mult decât a văzut.”

„Deci, ce ai văzut?”, a întrebat ea, încercând să înțeleagă.

A rânjit. „În mare parte teroarea ta. Dezorientarea ta din cauza fricii te-a făcut vulnerabil. Nu erai suficient de coerent ca să faci ceva pentru a te opune. Apoi a fost o ceață. Cele două puncte de claritate au fost atunci când analizai.” „ușa și inelul. Erai atât de concentrat asupra lor, încât nu te gândeai la nimic altceva care ți-ar fi înceţoşat amintirile. Mintea este excelentă la a-și trăda prioritățile.”

Deci un anchetator nu ar putea vedea totul, doar toate lucrurile importante. Minunat.

„Ce fac, ca să mă protejez?” Nu-i plăcea să-l întrebe. „Cum te aștepți să împiedic asta?”

„Un anchetator nu se va opri până nu are informații valoroase. Dacă ești capturat, nu vei putea face nimic ca să-l oprești, dar dacă te consideră slab, nu vor analiza cu atenție. Trebuie să renunți la ceva suficient de valoros încât să pară legitim, ca o modalitate de a păstra ascunse lucrurile care contează cel mai mult.”

S-a gândit la asta, rezemându-se în continuare de perete, pentru că nu era sigură că o vor ține picioarele.

„Gândește-te la asta. Alege ceva. Dacă aș căuta informații despre Flacăra Eternă sau despre Rezistența la Înălțime, la ce poți renunța care ți s-ar părea cel mai mare secret al tău? A folosi rezonanța asupra minții în felul acesta e ca și cum ai da foc casei cuiva. Mințile se grăbesc instinctiv să protejeze ceea ce este cel mai important de ascuns. Trebuie să te antrenezi să faci invers. Concentrează-te pe

ceea ce nu contează. Și amintește-ți, orice crezi că au văzut, dacă nu atragi atenția asupra lui sau dacă sunt extrem de minuțioși, au doar întrezărit. Nu te concentra pe asta."

Ea dădu din cap încet. „Bine."

„Te voi testa din nou săptămâna viitoare. Fii pregătit pentru asta."

CAPITOLUL 27

Februarie 1786

CÂND HELENA I - A SPUS LUI CROWTHER DE CE ERA ÎN ȘTIINȚĂ FERRON , acesta a dispus ca aceasta să fie înlăturată de la toate întâlnirile Flăcării Eterne și să i se interzică accesul la orice informație cu privire la locul unde se afla Luc.

Toată lumea a presupus că se datora misterioasei ei „căderi nervoase” despre care se zvonea. Acest lucru a fost convenabil pentru Crowther, dar a făcut-o pe Helena să pară și mai paria decât de obicei.

A simțit o ușurare când Ferron a invitat-o calm înăuntru data viitoare, în loc să o acosteze înainte să ajungă la ușă.

Imobilul era deprimant de monoton. Evident, nu exista prea multă grijă pentru muncitorii care trăiau confortabil pe vremea când fabricile funcționau.

„Gata?” a întrebat el, pășind spre ea și scoțându-și o mănușă neagră de piele.

Helena și-a încleștat mâinile goale, simțind textura cicatricei în palmă în timp ce dădea din cap.

De data asta nu a paralizat-o. Pur și simplu și-a apăsat palma pe fruntea ei. Nu și-a putut stăpâni gâfâitul.

Ochii i s-au dat peste cap atât de violent, încât putea simți tensiunea pe nervii optici.

Deși știa ce urma, mintea ei se opri, intra în panică, îndreptându-și instantaneu atenția către lucruri pe care nu voia să se concentreze.

Biroul lui Crowther. Fața lui umbrită.

Și-a forțat să-și întoarcă atenția.

Luc.

Crowther îi dăduse voie să folosească ultima întâlnire a Flăcării Eterne la care participase ca o distragere a atenției.

Discutaseră despre noua metodă de eliminare a liche-urilor şi a Nemuririi şi ce ar trebui să facă cu talismanele pe care le recuperaseră. Unitatea lui Luc adusese câteva înapoi.

Rezonanţa prin mintea ei s-a oprit brusc şi a rămas clătinată, încercând să-şi concentreze din nou privirea, în timp ce gândurile i se învârteau în jurul ei.

„Mai bine decât mă aşteptam", l-a auzit vag pe Ferron spunând. „Din păcate, nu se va întâmpla doar o dată."

Rezonanţa lui a străpuns-o din nou.

A fost mai rău a doua oară, ca şi cum o rană ar fi fost redeschisă, ruptă şi mai tare. Îmi era mai greu să gândesc.

Când în sfârşit Ferron i-a dat drumul, Helena a simţit ca şi cum craniul i se va rupe în două.

Ochii îi erau umplut de lacrimi şi îşi muşcă buza cu sălbăticie, pieptul tremurând în timp ce se lupta să respire.

Camera se învârtea în aer, ameninţând să dispară. Ea se clătina, căutând peretele pipăind-o orbeşte.

„Bea asta." O fiolă cu ceva i-a fost îndesată în mână. „Altfel, s-ar putea să leşini."

Şi-a băgat-o în gură, îndoindu-se că Ferron ar o otrăvi, dar dacă ar fi făcut-o, nu era sigură că s-ar supăra. Craniul îi pulsa de parcă ar fi avut o tobă înăuntru.

O durere amară, care îi amorţea gura, i-a trecut prin limbă. Aproape că a scuipat-o înapoi în fiolă când şi-a dat seama că îi dăduse laudanum pentru o durere de cap. Avea el vreo idee cât de limitate erau rezervele de opiu în Nord?

Dar era deja în gura ei, aşa că a înghiţit.

Când şi-a redeschis ochii, camera avea o lumină blândă. A clipit văzând cum estompa marginile tuturor lucrurilor, inclusiv ale lui Ferron.

„Ţi s-a întâmplat asta?" a întrebat ea, cu limba greoaie. El era Nemuritor; nu ştia dacă aveau dureri de cap. Sau chiar dacă dormeau.

„De mai multe ori”, a spus el. „Antrenamentul meu a fost riguros.”

Ea a dat din cap. Era ciudat cât de neatins de război părea. Totuși, când s-a forțat să privească dincolo de înfățișarea lui, în jurul lui se afla o nemișcare stranie și periculoasă.

„De ce?”, a întrebat ea.

S-a uitat fix la ea, cu ochii întunecați. „Să văd dacă aș fi mai bun decât tatăl meu sau dacă aș ceda și eu la interogatoriu.”

Nu se gândise niciodată la ce i se făcuse lui Atreus Ferron după arestarea sa. Toată lumea știa că mărturisise; ea presupusese întotdeauna că fusese voluntar.

„Asta a fost... înainte să-l ucizi pe principatul Apollo?”

Ferron se holbă la ea, strâmbându-și gura. „Vrei o mărturisire? Să-ți spun tot ce am făcut?”

Ea s-a uitat fix în ochii lui batjocoritor. „Vrei?”

O străfulgerare de surpriză i-a îndulcit trăsăturile pentru o clipă. Se simțea singur.

Bănuise că ar putea fi așa. Încă de când Crowther îi povestise despre circumstanțele căsătoriei părinților săi, își reevaluase amintirile vagi despre Ferron la Institut. Nu-și amintea să fi avut prieteni. Se asociase cu ceilalți studenți ai breslei, dar nu petrecuse prea mult timp cu nicio persoană anume. Dacă ar fi avut-o, ar fi fost inundați de întrebări și acuzații după crimă. Studenții din anul lor spuseseră cu toții lucruri de genul: „Am stat în cameră cu el anul trecut, dar abia dacă vorbea” și „Am fost parteneri la fuziunea aliajelor, dar el își făcea mereu temele singur”.

Dacă ar fi fost crescut cu ambiția ancestrală și puțin altceva, fiind mereu urmărit pentru semne de slăbiciune sau vivacitate, probabil că nu ar fi avut niciodată pe nimeni în care să poată risca să aibă încredere. Acum, în război, miza nu făcuse decât să crească.

Trăia printre oameni nemuritori, toți consumați de propria dorință de putere și răzbunare. Nu-și putea permite să aibă încredere în cineva.

„De ce aș vrea să *-ți spun* ceva?”, a întrebat el cu răutate, îndepărtându-se de ea.

Nu a insistat asupra problemei. Nu avea nevoie să știe.

Avea nevoie doar ca el să-și dea seama că voia să-i spună cuiva...

—că voia să-i spună.

Asta ar face-o valoroasă emoțional pentru el. Ar face-o suficient de interesantă încât ar începe să-și lase garda jos.

„Ai vrut să mergi din nou?”, a întrebat ea după o clipă, sperând să-l impresioneze.

În schimb, se ridică în picioare. „Mă torturau cât timp Bennet făcea asta. Îi spuneau exerciții – în caz că eram prins.” Gura i se strâmbă într-o rânjet dispreţuitoare. „Dar era o scuză. Îi place, cum e să fii în interiorul unei minți când țipă. Dacă ești prins vreodată, asta îți va face.”

Nu a așteptat să răspundă, ci a aruncat doar un plic prea repede ca ea să-l poată prinde, ieșind înainte ca acesta să atingă podeaua.

ELENA ERA DE TURĂ ÎN SECȚIA DE URGENȚE când au apărut Ilva Holdfast și Falcon Matias, urmați de patru fete.

„Vindecătorule Marino, ne-am dat seama că ești supus unei presiuni excesive în calitate de singurul nostru vindecător”, spuse Ilva cu o expresie complet ilizibilă, în timp ce Matias monotona despre datoria sacră, rostea o invocație și punea amulete din piatră solară în jurul gâtului celor patru fete. „Șoimul Matias a fost condus divin către aceste patru. Le-a intervievat pe larg pentru a verifica sinceritatea credinței lor și intenția pură a sufletelor lor. Va fi datoria ta sacră să le îndrumi pe măsură ce învaţă să se roage pentru mijlocirea lui Sol.”

Se făcu o pauză; Helena nu știa ce să spună. Când tăcerea deveni dureroasă, se forță să dea din cap în tăcere. Crowther spusese că mai erau și alții care o puteau înlocui ca vindecătoare. Nu se așteptase la patru.

Matias respinsese întotdeauna ideea unor noi vindecători. Se părea că izbucnirea Helenei îl convinsese că orice număr de vindecători ar fi fost mai bun decât Helena.

Deși fetele erau stagiarele ei, Helena nu era însărcinată să predea toate lecțiile. De asemenea, matrona Pace a fost însărcinată să le ofere nou-veniților instruire medicală de bază. Helena s-a abținut să sublinieze că acest proces ar crea același hibrid de medicină și vindecare pe care Matias îl respinsese întotdeauna ca Helena să-l folosească în mod deschis.

Matroana Pace revizuia deja protocoalele de securitate ale spitalului împreună cu stagiarii, subliniind că fiecare pacient adus trebuia verificat pentru reanimare înainte de a putea fi tratat. Ar fi putut fi dificil de determinat la victimele care muriseră recent, dar fiecare trebuia verificată de două ori, o dată de către gardieni la internare și apoi de către un medic sau o asistentă medicală. Orice pacient care nu avea o dublă verificare cu autorizație trebuia abordat cu extremă precauție; putea fi un necrothrall sau, și mai insidios, un lich.

Helena a ignorat discursul, rezistând tentației de a-și atinge cicatricea de pe gât. Auzise avertismentul repetat de atâtea ori încât pierduse numărul, dar de fiecare dată când o făcea, îi venea să-și cufunde fața într-o găleată cu apă cu gheață și să țipe.

Știa că ar trebui să se bucure că vor fi mai mulți vindecători, dar, în schimb, i se formă un nod în stomac în timp ce studia fiecare fată.

Aceștia erau înlocuitorii ei, deoarece slujba ei de vindecătoare era acum secundară funcției și scopului ei de posesiune a lui Ferron.

Cunoașterea zăcea ca un cărbune încins în interiorul ei.

Una dintre eleve a pășit înainte, întinzând mâna, apoi, zărind mâna înmănușată a Helenei, a făcut în schimb o reverență stângace.

„Știu că ești Marino. Acestea sunt Marta Rumly, Claire Reibeck și Anne Stoffle. Eu sunt Elain Boyle.”

ÎN MAI PUȚIN DE O SĂPTĂMÂNĂ, Helena se săturase de toţi stagiarii ei. Nu se adaptaseră noilor lor posturi odată ce începuseră să realizeze că vindecarea nu era o poziţie ilustră.

Claire şi Anne abia dacă încercau să formeze un canal de rezonanţă. Marta nu-i plăcea să-şi murdărească mâinile. Elain Boyle era dornică să înveţe, dar continua să încerce să vindece pacienţi decedaţi.

Toţi erau înclinaţi să creadă că, doar pentru că puteau „simţi" cum să facă ceva, acel lucru ar fi în mod natural corect şi, atunci când... Îndreptaţi, în loc să caute răspunsuri, se comportau ca nişte păsări mici, aşteptând pasiv, cu capetele căscate, aşteptând ca ea să se grăbească să vină şi să-şi îndese cunoştinţele relevante în ei înşişi. Să fie proactivi sau să caute singuri răspunsuri nu părea să le treacă niciodată prin minte, aşteptând mereu să li se spună ce să înveţe sau ce să facă.

Nu se putea opri din a se gândi cu resentiment la ei când s-a întors la Avanpost. Ferron părea să observe că ea o distrage; i-a prins bărbia, dându-i capul pe spate, astfel încât privirile li s-au întâlnit.

Era în aşteptarea invaziei lui mentale, dar în schimb a simţit rezonanţa lui, o senzaţie la fel de lipsită de substanţă ca mătasea de păianjen, cum îi străbătea nervii. Ce era el...

Palma lui îi era apăsată pe frunte şi abia a avut timp să se concentreze din nou înainte ca mintea ei să se dezlănţuie şi tot ce a putut face a fost să-şi ţină gândurile despre stagiari departe de el, încercând să se concentreze asupra părţilor repetitive ale vieţii ei pe care el le găsea banale. Din câte ştia el, ea îşi petrecea zilele făcând inventar, revizuind formulare medicale şi spălându-se pe mâini.

Când în sfârşit s-a terminat, a studiat-o cu o expresie pe care nu şi-o putea identifica. În loc să se îndepărteze, s-a apropiat.

Ea înţepeni, forţându-se să-i privească faţa ca să nu se concentreze asupra aspectului fizic al corpului său. Degetele lui goale i-au atins uşor bărbia, dându-i capul pe spate, astfel încât gâtul i-a rămas gol.

Ea i-a simțit din nou rezonanța.

O testa, încerca să vadă dacă putea simți asta?

„Amintește-mi, care a fost repertoriul tău?”, a întrebat el încet.

„Spectru larg”, spuse ea, știind că nu trebuie să mintă – Adunarea Breslei ar putea avea acces la dosarele ei de imigrare. „De aceea m-a acceptat Institutul. Au fost câteva substanțe rare pe care nu le-am putut accepta, dar, în cea mai mare parte, rezonanța mea este cu spectru larg.”

Și-a înclinat capul într-o parte, fiind încă tulburător de aproape. — Ce căutai?

„Nu mă hotărâsem.”

El a apucat-o de bărbie. „Erai de doi ani în facultate. Cum de nu te-ai hotărât?”

„Luc voia să călătorească și voia să merg și eu cu el. M-am gândit că pot alege după aceea.”

Mâna i-a căzut, rezonanța dispărând.

„Desigur. Trebuie să te fi crezut atât de specială, fiind micuța mâna a lui Holdfast.” El a aruncat o privire piezișă în timp ce scotea un plic și i-l întindea. „Uită-te la tine acum.”

Cicatricile de pe palmă o mâncau în timp ce o lua.

Plicul purta același nume ca întotdeauna. „Cine este Aurelia Ingram?”

A clătinat din cap cu dispreț. „Nimeni.” Apoi a râs. „Cineva cu care tatăl meu m-a contractat să mă căsătoresc când aveam... nouă ani. Breasla insistă. Sunt îngrijorați de ce se va întâmpla dacă voi fi mistuit prematur de foc.”

„Dar ești…” Ezită, găsind cuvântul bizar de folosit într-o conversație. „…nemuritoare.”

„Într-un fel.” Și-a dat ochii peste cap. „Dar tot mi-aș putea pierde corpul la un moment dat. Ar vrea să am un moștenitor, pentru orice eventualitate. Logodnica mea a împlinit recent vârsta majoratului, dar am vizitat-o o dată și nu am nicio intenție să o mai fac vreodată.

Tot am de gând să-i scriu scrisori, dar cumva”, a clătinat din cap, „toate se rătăcesc.”

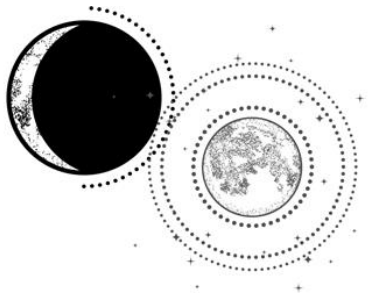

CAPITOLUL 28

Martius 1786

ORICÂT DE MULT ÎI URĂ ELENA, trebuia să recunoască faptul că antrenamentul lui Ferron avea un efect, deși poate nu ceea ce intenționase.

Invaziile lui repetate treziseră în ea un nou simț al propriului peisaj mental. Îi amintea de momentul în care își dăduse seama pentru prima dată că era vivimantă, ca și cum rezonanța ei ar fi putut ajunge brusc la ceva complet necunoscut.

Rezonanța lui Ferron prin mintea ei a făcut-o conștientă de o energie acolo, pe care o putea manipula.

Nu era sigură dacă avusese dintotdeauna această abilitate și pur și simplu nu observase, sau dacă era vorba de „animanța" menționată de Ferron. Nu era ca și cum ar fi putut întreba.

Din punctul de vedere al lui Ferron, Helena abia învăța să se concentreze.

Totuși, își dăduse seama că își putea suplimenta concentrarea cu rezonanța sa, alungându-și gândurile, redirecționându-și mintea pe căile preferate. La început, o exersa doar pentru întâlnirile lor, dar se trezi că o folosea constant și la Cartierul General, alungând toate gândurile și sentimentele care o consumau.

După încă un test, Ferron se îndepărtă de ea, aruncând o privire pe una dintre ferestrele murdare. Abia se vedea ceva; Avanpostul era aglomerat, dar o fâșie de cer se vedea în direcția insulelor. Se uită fix spre ele. Cerul alb și acoperit de nori era pătat de fum.

S-a uitat la ea. „Mereu iese fum din sediul vostru. E de la crematoriu, nu-i așa?"

Helena nu a spus nimic, dar bănuiala lui era corectă. Ardeau morții încontinuu.

„Câți soldați v-au mai rămas?"

Helenei i s-a uscat gura. Aceasta era una dintre cele mai mari preocupări ale Flăcării Eterne: ca Nemuritorii să realizeze cât de epuizate erau rândurile Rezistenței. Acea singură împingere brutală ar putea fi suficientă pentru a-i distruge complet.

Ea nu a spus nimic.

Silueta lui Ferron stătea conturată în lumina palidă a ferestrei. „Cât timp credeți că mai puteți continua să luptați cu toții?"

„Asta", putea ea să răspundă. „Până când nu mai rămâne nimeni. Nu ne putem preda."

— Bine de știut, spuse el încet, privind înapoi la fum.

SPITALUL FUNCȚIONASE cu gaze de oxizi de luni de zile, având atât de puține provizii încât orice produs introdus ilegal din Novis părea să se evapore instantaneu.

„Am rămas complet fără tifon şi am folosit ultima răşină de opiu săptămâna trecută", a spus Pace în timp ce ea şi Helena stăteau împreună în camera de provizii aproape goală. „Consiliul vrea să folosească noii vindecători pentru a acoperi deficitul, dar nu sunt nici pe departe de încredere."

Chiar şi fără război, produsele din opiu erau adesea insuficiente. Mareele lunare duble au limitat comerţul maritim dinspre regiunile Ortus pentru cea mai mare parte a anului, cu excepţia refluxului de vară, când Lumithia era în suspensie, iar marea care separa continentele se calma pentru scurt timp. În restul anului, caravanele de aprovizionare trebuiau să înconjoare marea - o călătorie care putea dura adesea jumătate de an şi care ducea la preţuri prohibitive.

Flacăra Eternă avea nevoie de mult mai mult decât opiu. Aveau nevoie de mai multă hrană, medicamente, haine şi bandaje. Orice lucru care nu era făcut din metal sau materiale transmutabile era extrem de puțin. Dacă Rezistența nu putea recâștiga controlul

asupra porturilor înainte de afluxul comercial de vară, urma să fie înfometată și să se supună înainte de următoarea iarnă.

„Inundațiile nu vor mai fi așa de grave încă o vreme”, a spus Helena. „Pot găsi sphagnum în afara orașului și asta măcar va ajuta cu lipsa de tifon. Și multă salcie în perioada asta a anului.”

Pace dădu din cap, continuând să se holbeze la rafturile goale. „Măcar ar fi ceva.”

Fără tifon și bandaje curate și sterile, rănile s-ar infecta, recuperarea ar fi mai lentă, iar riscul de boli și infecții contagioase ar crește. Chiar și cu cinci vindecători care să ofere ameliorarea durerii, sprijinul lor ar veni cu prețul altor vindecări pe care le-ar putea oferi.

În dimineața devreme, în timp ce Helena se îndrepta spre zonele mlăștinoase, i-a zărit pe Luc și Lila în curtea comună, înarmați până în dinți și luptându-se. Nici măcar nu auzise că se întorseseră.

Dormise pe un pat pliant în biroul lui Pace. Durerea era adesea cea mai gravă problemă pentru pacienți noaptea.

Ea se opri o clipă ca să privească.

Luc prefera să lupte în stilul tradițional Holdfast, care implica o sabie enormă în flăcări pe care o putea transforma în două săbii mai mici în flăcări. Era excepțional în alchimia focului. Flăcări albe, strălucitoare precum soarele, se întindeau în jurul lui ca niște aripi, făcându-i ochii albaștri să strălucească precum safirele, iar chiar și trăsăturile sale slăbite îl făceau cumva să pară mai eteric.

Puterea lui părea într-adevăr de altă lume.

Helena știa că nu era așa; de fapt, probabil că știa mai multe despre cum funcționează decât el. Deși Luc avea un talent natural pentru piromanție, îi lipseau atât răbdarea, cât și interesul când venea vorba de știință. Ca student, obișnuia să se bazeze pe Helena pentru a înțelege secțiunile teoretice din temele sale.

Piromanția era mai variată decât transmutarea metalelor. O piromanție Un mâncer în luptă trebuia să poată improviza rapid,

fără ezitare sau calcule greșite bazate pe numeroase variabile - vânt, spațiu închis, distanțele țintelor, nivelurile de oxigen.

Ea se uita la degetele lui Luc, calculând în minte ce tehnici și surse de matrice folosea. Era atât de rapid, încât abia putea ține pasul.

Deoarece proiectilele de bază aveau un efect neglijabil asupra necrothrallilor sau a Nemuritorilor, majoritatea luptelor erau fie incendiare, fie de la mică distanță.

„Alo!" Vocea lui Luc a spart atmosfera dimineții când s-a oprit brusc și i-a făcut semn să vină.

Luc zâmbi în timp ce ea se apropia. Era îmbrăcat complet în alb, purtând doar armura de sub amiantos ca să nu-și pârlească hainele. Fața îi strălucea de la căldură. „Cum am fost?"

Buzele i s-au strâns.

A râs. „Poți fi sincer."

Sprâncenele i s-au încruntat. „Folosești prea mult oxigen. E un obicei prost. Poate fi periculos dacă te afli într-un spațiu închis", a spus ea.

Luc și-a frecat fruntea. „Știu, încerc să măresc precizia razei de acțiune, dar nu o pot menține stabilă fără să pierd controlul asupra cantității de aer pe care o iau."

Helena și-a ros interiorul buzei. „Ce formulă folosești?"

Luc făcu o grimasă. „Nu știu, n-am mai scris o matrice de mult timp. Pur și simplu o fac în mintea mea. Știi, ce mi se pare potrivit."

„Probabil ai putea să-ți dai seama dacă ai scrie-o", a spus ea, aruncându-i o privire subînțeleasă.

Ochii i s-au sclipit vicleni. „Ei bine, poate o să o fac, dacă te uiți la ea. Oricum suntem pe cale să intrăm în pauză și am auzit că acum ai stagiari, ceea ce înseamnă că nu mai ai scuze. E data viitoare. Haide. O să dau foc la ceva dacă încerci să spui nu."

Ea a expirat. „De fapt, eram în drum spre…"

Cerul de deasupra lor a izbucnit în flăcări cu un vuiet asurzitor, înecându-i cuvintele.

„Scuze, spuneai?", a întrebat Luc.

„Ar trebui să vii, Hel”, a spus Lila în timp ce își ștergea fața cu un prosop. „Luc tot vorbește de săptămâni întregi despre chestia asta nouă pe care o face și niciunul dintre noi nu are nicio idee despre ce vorbește.”

Inima Helenei a tresărit și a îndrăznit să zâmbească. „Atunci cred că trebuie să te ajut.”

„Bănuiești”, mormăi Luc în timp ce o înfășura pe umerii ei și o trăgea după ei toți. „Ar trebui să fii încântată. Și eu sunt încântător.”

Helena a râs.

Nu avea nicio idee ce îl făcea să fie atât de bine dispus, dar se bucura de asta. Kaine Ferron era un preț mic de plătit dacă asta însemna că vor mai exista momente ca acesta.

„Marino.”

Vocea lui Crowther era ca un cuțit înfipt în spate.

Ea tresări, înlemnind pe loc.

Crowther stătea în spatele lor, pe coridor. „Marino, trebuie să discut despre inventarul spitalului pe care mi l-ai predat aseară”, a spus el, arătând în direcția opusă.

Luc a vorbit primul, cu o voce neobișnuit de calmă. „Sunt sigur că poate aștepta, Jan. Am nevoie de Hel pentru ceva.”

— Îmi cer scuze, domnule Principat, dar nu se poate, spuse Crowther cu o voce blândă, dar ochii lui străpungând-o pe Helena. E o chestiune destul de urgentă.

Helena a început să vorbească, dar Luc a strâns-o de umăr și a zâmbit, numai dinți. „Îmi pare rău. Am nevoie de ea.”

Crowther ridică sprâncenele. — Ești rănit?

Luc se înțepeni. „Nu. Mă ajută cu ceva legat de piromanție.”

Totul la Crowther părea să se ascută, ca o pisică care își întinde ghearele, dar el se înclină. „Dacă aveți nevoie de ajutor cu piromanția, v-aș sfătui cu plăcere. Am fost antrenat personal de familia dumneavoastră.”

— Cu siguranță voi ține cont de asta, spuse Luc pe un ton de falsă politețe.

„Sunt întotdeauna în slujba Principatului”, spuse Crowther, înclinându-și capul. „Și, ca atare, trebuie să insist ca Marino să vină cu mine. „O chestiune de inventar poate părea banală, dar este de o importanță vitală ca spitalul să fie echipat corespunzător; poate face diferența dintre viață și moarte pentru soldații noștri.” Privirea i-a alunecat asupra Lilei, apoi asupra lui Soren, apoi asupra lui Alister și mai departe, oprindu-se asupra fiecăruia dintre ei, ca și cum ar fi vrut să insinueze că Luc alegea tovărășia Helenei în locul vieților lor.

Luc a rămas tăcut. Helena îi simțea resentimentul crescând, o presiune care creștea în aer.

O astfel de confruntare nu ar putea decât să dăuneze Rezistenței. Spionajul lui Ferron ar fi de puțin folos dacă Luc ar ignora informațiile de la Crowther din antipatie.

„Are dreptate, ar trebui să plec. Îmi pare rău, Luc”, a spus ea în timp ce se îndepărta. S-a uitat înapoi. „Data viitoare.”

Sprâncenele Lilei erau încruntate, dar nu a vorbit. Nu era treaba unui paladin să vorbească în astfel de situații. Soren părea resemnat, dar nu surprins, după cum a observat Lila; i-a aruncat o privire tăioasă și interogativă gemenei sale.

Luc și-a forțat un zâmbet. „Desigur. Te oblig să respecți asta.”

CÂND AU PLECAT, LĂSÂND-O PE HELENA SINGURĂ CU Crowther, expresia lui vag plăcută a dispărut în timp ce se uita la ea.

„Ești un susținător cunoscut al necromanției, cu autorizație complet condiționată acum. Indiferent de permisiunile pe care Ilva le-a permis în trecut, consideră-le revocate până când vei avea rezultate care să merite efortul de a te reabilita.”

Cuvintele lui Crowther încă îi răsunau în urechi în timp ce pornea spre zonele mlăștinoase. Deasupra râului plutea o ceață densă, aducând cu ea o răceală care pătrundea până la oase, dar nu se simțea niciun miros de sânge sau miasmă, niciun fum nu-i umplea

plămânii. Chiar și înainte de război, a fi afară, în oraș, nu se simțea niciodată cu adevărat ca a fi afară.

Zonele umede erau prea inundate pentru a fi traversate, iar ea a fost nevoită să caute hrană de-a lungul malurilor. Chiar sub baraj era un pâlc mare de sălcii.

Scoarța de salcie era cea mai bună înainte ca seva să înceapă să curgă. Deși eficacitatea sa pălea în comparație cu laudanumul, putea oferi o ușoară ameliorare a durerii și era, de asemenea, bun pentru reducerea inflamației, pentru gestionarea febrei și ca dezinfectant pentru răni. De asemenea, nivelul antisepticului începea să scadă periculos de mult.

A recoltat fără milă, lăsând în urmă toate crengile decojite. Era o muncă nechibzuită și friguroasă.

Nu avea nicio idee ce aștepta Crowther de la ea. Nu știa cum să progreseze cu Ferron. Se așteptase ca misiunea să fie groaznică, dar simplă, dar Ferron nu i-a dat nicio ocazie să facă nimic.

A tăiat o vlăstă groasă de salcie cu vârful cuțitului de recoltat, expunând lemnul alb de dedesubt și îndepărtând scoarța cu o mișcare rapidă a brațului.

Sunetul uneia dintre porțile de inundație care se deschidea aproape s-a pierdut în vuietul apei. O balama a țipat, speriind păsările de mlaștină care au țâșnit din iarba de iarnă.

Helena s-a prăbușit la pământ instinctiv.

Noroi rece i se prelingea prin haine în timp ce privea peste apă. Ceața se ridica încet odată cu lumina, iar ea abia putea distinge vârful superior al Insulei de Vest peste zonele umede inundate și canalele râului. Nu credea că este în pericol, dar știa că e mai bine să nu se lase văzută.

Ecluzele erau conectate la un sistem complex de tuneluri care ducea spre catedrale cavernoase ale inundațiilor de sub Insula de Vest. În timp ce ea privea, mai mulți necrotrali au apărut prin gura ecluzei deschise, târând o cutie mare cu lanțuri.

În spatele necrothrallilor veneau mai mulţi oameni în uniforme negre sau gri închis.

Un bărbat a făcut un gest cu mâna, iar necrothrallii au scos simultan nişte săgeţi lungi din partea de sus a cutiei, deschizându-se o parte.

Helena a privit cu o groază fascinată cum o creatură se târa afară dinăuntru.

Era mai mare decât un câine şi rozaliu ca un porc, doar că forma lui era greşită. Avea picioare de pisică şi un corp lung şi aplatizat, dar capul era cel mai grotesc. Reptilian. Plat, cu un bot atât de alungit încât Creatura se chinuia să-l ţină la o parte în timp ce se târa înainte. Din maxilarul superior şi cel inferior ieşeau nişte dinţi masivi şi proeminenţi.

Helenei i s-a uscat gura. Ştia ce era, dar era imposibil.

La fel ca homunculii, himerele au fost unul dintre miturile alchimice preştiinţifice ale lui Cetus.

Dar nu putea nega ceea ce vedea cu propriii ochi.

Unul dintre bărbaţii în negru a făcut un semn cu mâna, iar un necrothrall i-a ieşit în cale creaturii.

Dinţii au sclipit în timp ce corpul mutant s-a aruncat, mişcându-se incredibil de repede.

Necrotralul a căzut la pământ, iar creatura şi-a folosit dinţii coroiaţi pentru a jupui pielea cenuşie de pe membre. Necrotralul a continuat să încerce să se ridice până când fălcile prea mari i-au smuls capul.

Degetele Helenei tremurau în timp ce îşi încheia curelele ghiozdanului şi începea să se târască încet departe, încercând să se ascundă.

Bărbaţii de peste apă erau cu toţii în conversaţie, privind monstrul în timp ce acesta mânca necrothrall-ul. Ca grup, s-au întors şi au reintrat în tunelul porţii, lăsând creatura în urmă, o santinelă palidă şi monstruoasă ghemuită pe mal.

Helena privea de peste apă cum monstrul rătăcea de-a lungul țărmului cu pași mici și disproporționați. Se chinuia să se miște și a rămas în afara apei, lipit de mal.

Helena a reluat târârea, nevrând să afle dacă himera putea înota. Mâinile ei deveniseră cenușii-violete din cauza frigului. Le-a frecat rapid, încercând stângaci să-și folosească rezonanța pentru a-și aduce căldura înapoi în vârful degetelor.

Tocmai traversa podul, putând vedea poarta și punctul de control, când o căldură arzătoare i-a învăluit mâna, atât de dureros de fierbinte încât aproape a țipat.

Căldura s-a stins instantaneu.

S-a uitat în jos, dându-și seama ce era. Pielea din jurul degetului inelar stâng avea o tentă roșie, iar când și-a înclinat mâna, inelul a reapărut pentru o clipă.

A ars din nou.

Aproape că i l-a smuls. Cu mâinile atât de reci, căldura era îngrozitoare.

Nenorocit. Nu exista niciun motiv să facă inelul atât de cald, decât dacă ar fi crezut că avea probleme cu nervii.

Probabil o chema să-i povestească despre himeră, despre care știa deja. Geanta ei era grea, îi era frisoane și tot ce voia era să se întoarcă la Cartierul General.

Dar Ferron nu avea să știe că ea știa deja. Se întoarse cu reticență și se îndreptă spre Avanpost.

EA A SOSIT PRIMA. ȘTIA CĂ o va face, dar era totuși iritant să-i fie atât de frig și să fie obligată să aștepte. Abia a reușit să deschidă ușa.

Și-a scos pelerina și apoi și-a dat jos jacheta, răsucind mânecile astfel încât apa de mlaștină să se prelingă pe sub ea, apoi a răsucit materialul suplimentar al mânecilor cămășii, încercând să le usuce puțin. Cizmele îi scârțâiau de fiecare dată când se mișca, iar degetele de la picioare îi amorțeau.

Ușa se deschise în sfârșit, dezvăluindu-l pe Ferron, ai cărui ochi se îngustară instantaneu la vederea Helenei.

„Ce faci?”, a întrebat el, urmărind cu privirea firicelul apei noroioase pe care Helena o strecura pe podea.

„Eram ud.”

Iritația i-a străfulgerat fața, dar Helena era extrem de preocupată. Și-a scuturat jacheta, astfel încât aceasta a pocnit. „Deci, himere. Sunt mai multe în afară de una?” Când el nu a răspuns, ea a ridicat privirea.

Sprâncenele lui erau încruntate. „Deja ești conștient.” În vocea lui se citește o iritare aspră.

Ea dădu din cap. „Am văzut.”

O expresie extrem de indescriptibilă i-a trecut pe față. „Ai văzut? Cum?”

„Eram jos, în mlaştină, când l-au dezlănțuit.”

„Ai fost *în* zonele pustii?”

Întotdeauna urâse numele ăsta din cauza asta.

„Da. Merg acolo după provizii medicale. Sunt multe de cules, e…” A ezitat. „…e bine la nevoie. Există o singură himeră?”

Ferron a refuzat să revină asupra problemei în discuție. „Faci des asta?”

„Ei bine, e sezonier. Nu prea pot face rost de apă în timpul unor inundații puternice, dar…” Helena se opri văzând expresia uluită a lui Ferron.

A oftat nerăbdătoare. „Am menționat că fac asta în fiecare zi de Saturn și marți. Am fost azi afară să iau niște bani în plus.”

— Nu... spuse Ferron încet, cu o ascuțime periculoasă în voce. Avea încă o postură nepăsătoare, dar tonul îl trăda. Ai spus că primești provizii medicale. Am presupus că asta însemna să te întâlnești cu un contrabandist în oraș.

„De ce m-ar trimite Flacăra Eternă să mă întâlnesc cu un contrabandist? Îmi iau plante medicinale; asta ajută la extinderea stocului.”

El a întins mâna spre ea. „Singură?”

„Evident”, a spus Helena. „De aceea ne putem întâlni după ce termin. Cum de nu ți-ai dat seama? Îmi tot rătăcești amintirile.”

„Mintea ta e considerabil mai puțin interesantă decât îți imaginezi. De ce aș fi atent la lucrurile frivole pe care le faci în drum spre aici?”

Era aproape amuzant cât de luat prin surprindere fusese.

„Spune-i lui Crowther să găsească o altă scuză pentru a te împiedica să ieși din oraș”, a spus el în cele din urmă. „Vino aici și întoarce-te. Nu risc acoperirea mea punându-te să te târăști printr-o mlaștină pentru niște buruieni.”

Helena se ridică în picioare, uluită de indignare. „Tu… tu nu poți face asta.”

Expresia lui se întări și acum, în sfârșit, se mișcă, însoțind-o prin cameră. „De fapt, pot. Ai uitat? Îmi aparții.”

„Da”, a spus ea, refuzând să dea înapoi; se îndoise și se supusese destul în ziua aceea. „Dar ți-ai dat și cuvântul să nu te amesteci în responsabilitățile mele față de Flacăra Eternă. Culesul face parte din munca *mea* . O fac de ani de zile. Dacă vrei să controlezi tot ce fac, poți aștepta până vom câștiga.”

Ferron a rămas fix la ea câteva secunde, iar ea se temea că el ar trece peste ea, l-ar contacta pe Crowther și i-ar impune o alternativă.

Crowther ar face-o. Pur și simplu știa. Orice, doar ca să o facă pe Ferron fericită.

Inima îi bătea cu putere în piept, rugându-se ca el să nu o trateze ca pe o cacealma.

A făcut un pas înapoi, cu o privire de oțel. „Bine. Atunci spune-mi, cum ești protejat acolo? Ce arme ai? Vreau să văd dacă vor lucra cu himerele.”

El a întins o mână înmănușată. Helena s-a holbat la ea. În ciuda mâinilor încă amorțite, o căldură i-a cuprins ceafa și i s-a pus un nod în gât.

A înghițit în sec. „E… ăăă, nu e chiar așa”, a spus ea stângaci, încercând să se strecoare pe lângă el.

„Nu ca ce?”

„Nu… nu am o armă emisă. M-au retras din luptă înainte să mă calific. Când lucrezi doar la Cartierul General, nu…” A făcut un gest spre hainele ei. „Culeg ca civil.”

Sprâncenele i-au ridicat. „Călătorești prin oraș și ieși în pustietate singur și neînarmat?”

Helena se foi. Suna mult mai rău decât era. Avea vivimanție, dar nu-i putea spune asta. De asemenea, nu ajuta faptul că excursiile ei nu erau aprobate oficial.

Pace știa. Crowther știa. Matias, superiorul ei de fapt, nu. Helena nu voia să-i dea șansa să-i interzică, dintr-un anumit motiv, să facă medicamente.

A încercat să pară mai rezonabil. „Dacă aș avea o armă emisă, m-ar pune într-un pericol și mai mare dacă aș fi prinsă.”

„Nu poţi vorbi serios”, a spus el cu o neîncredere totală.

„Am un cuțit de recoltat.” Ea l-a ridicat.

A clipit încet. „Și ce ai putea face cu chestia aia?”

Și-a ridicat bărbia. „Toți am făcut antrenamentul de bază de luptă la Institut. Încă știu formele; funcționează cu sau fără transmutație.”

A privit-o din cap până în picioare. „Și când le-ai exersat ultima dată?”

Și-a ferit privirea. „Nu știu, nu țin evidența unor astfel de lucruri.” A îndesat cuțitul înapoi în geantă; degetele i-au rămas înfășurată în jurul mânerului, cu lacul uzat, dar lemnul neted de la utilizare. „Sunt destul de ocupat.”

„Ei bine, acum știu ce fac cu tine în continuare”, a spus el oftând. „Am crezut că mintea ta va fi cel mai mare pericol pentru mine, dar se pare că ești cumva încă o povară ambulantă. Nu-mi pierd timpul antrenând un nou contact după tot timpul pe care l-am irosit cu tine.”

Helena oftă. „Nu e necesar. Nimeni nu m-a deranjat vreodată.”

Ferron a ridicat o sprânceană. „Crezi că va exista o singură himeră acolo? Bennet lucrează la acest proiect de ani de zile. Acum că l-a

rezolvat, va face ca zonele pustii și zonele joase să fie invadate de aceste creaturi. Ceea ce ai văzut este unul dintre primele prototipuri."

„Spune-ne atunci cum să-i omorâm", a spus ea tăios. „Nu vom renunța la mâncare și medicamente pentru că voi, psihopaților, ați decis să eliberați monștri peste tot."

Era deja atrasă în atâtea direcții, încât nu suporta să se gândească la faptul că va trebui să adauge și antrenament de luptă.

„Evident, voi lucra la asta", a spus el printre dinți. „De aceea te-am chemat aici, ca să te anunț să fii atent la ei. Dacă mergi acolo, trebuie să fii antrenat."

Helena a pufnit exasperată, întorcându-se spre ușă. — Atunci voi face exerciții la Cartierul General.

Ea a descuiat ușa în timp ce el vorbea din nou.

„Nu vrei să te antrenez?" Vocea lui devenise alunecoasă și periculoasă. „De ce nu? Aș fi crezut că ai prefera să ne umpli timpul cu antrenament, decât cu alte activități pe care ți le-aș putea cere."

Helena se opri brusc și privi înapoi. El o încolțea.

Trebuie să-și fi dat seama că ea trebuia să-l seducă, chiar dacă nu avea nicio idee despre vivimanța ei. La naiba cu totul.

„Bine", a răspuns ea tăios. „Mă poți antrena."

Știa deja că, indiferent de antrenamentul fizic pe care l-ar alege, ar fi probabil chiar mai rău decât antrenamentul mental la care o supusese deja. Antrenamentul de luptă nu părea contextul potrivit pentru a evoca un sentiment de dorință obsesivă.

O dorință violentă era mai probabilă.

Simțea cum Luc era tras tot mai departe de ea. Toată lumina din viața ei dispărea.

„Pari atât de amară." Vocea batjocoritoare a lui Ferron a tras-o înapoi. Ochii lui sclipeau. „Ai crede că ți-am cerut doar să mă faci, decât să nu mă faci. Dezamăgită?"

O furie treptată o cuprindea. „Întotdeauna îți cumperi compania?"

Era doar o presupunere, dar Ferron părea genul. Familiile breslelor cu o tradiție a căsătoriilor bazate pe rezonanță aveau reputația de a se rătăci în paturile altora. Căsătoria între bresle era la fel de mult un aranjament comercial ca și casele de divertisment din mătase de pe Insula de Vest.

Ochii lui Ferron străluciră. „Recunosc, îmi place profesionalismul", spuse el ridicând din umeri. „Linii clare. Fără așteptări. Și nu trebuie să mă prefac că-mi pasă." Buza i se arcui la ultimul cuvânt, ca și cum grija ar fi fost cel mai ofensator concept cunoscut omului.

„Desigur. Cât de mult ești tu."

— Într-adevăr, încuviință el cu un zâmbet subțire.

Și-ar fi dorit să-l poată răni, să existe o modalitate prin care să o facă și care să conteze.

O rănise atât de tare, fără să încerce măcar, fără să fie nevoie să știe nimic despre ea. Pur și simplu îi rostise numele și o transformase într-o proprietate, capriciile lui înlănțuind-o cu un lanț de fier în jurul gâtului.

„Vorbești cu ei, le spui totul despre viața tragică pe care ai avut-o? Sau pur și simplu intri și ieși, cât poți de repede?", a întrebat ea, cu vocea strângându-i ritmul batjocoritor.

Ochii lui au sclipit.

„Vrei să-ți arăt?" Vocea lui era ascuțită și rece ca o așchie de gheață.

Ea i-a întâlnit privirea și și-a ridicat bărbia. „N-o vei face."

Expresia lui se înăspri. Știa că l-ar putea provoca dacă ar continua.

În sfârșit, avea să termine odată cu asta, avea să înceteze să mai suporte căutarea lui Crowther și a Ilvei după semne că fusese violată sau devastată. Avea să înceteze să mai stea trează noaptea, înfrigurată de groază, întrebându-se când avea să se întâmple în sfârșit. Ea M-am săturat să aștept. Să mă tot întreb la nesfârșit. Ca și cum m-aș fi pregătit pentru căderea unei sabii.

Ea a continuat să vorbească. „Ar fi prea real pentru tine, nu-i așa? Dacă ar fi cineva pe care l-ai cunoaște. Cred că de aceea nu ai făcut-o.

Ți-e teamă că voi strica acele linii clare, așa că inventezi toate scuzele astea că trebuie să mă antrenezi.”

Mușchiul maxilarului i s-a încordat.

„Mă testezi, Marino?” Vocea lui era rece, ca latura plată a unei lame de cuțit.

Ea nu a clipit. „Da. Chiar așa sunt.”

Gata. Acum reușise.

El a mers spre ea prin camera rece și murdară și, în loc să se accelereze, inima ei a încetinit. Fiecare bătaie era grea, prelungă, în timp ce el se apleca în față până când ochii lor au ajuns la același nivel.

"Bandă."

Asta a fost tot ce a spus.

Ea nu se putea mișca.

Știa că trebuia să facă orice voia el. Aceea era înțelegerea pe care o făcuse. Și voia ca totul să se termine, dar acum corpul ei nu voia să se supună.

A rămas încremenită. Apartamentul nu era decât o cameră goală, cu podeaua de gresie ciobită și o masă de lemn, iar fiecare aspect al lui Ferron pe care îl putea citi striga că era pe cale să o aplice cu o cruzime profundă.

„Acum înțeleg.” A zâmbit ca un lup. Numai dinți. „Te omoară, nu-i așa? Mă întrebi. Te așteptai să-ți fac asta imediat. Așteptarea – încercarea de a ghici când aș putea ajunge să o fac – te deranjează mai mult decât nevoia să mă fuți. Ei bine, ți-ai îndeplinit dorința. Dă-ți jos hainele, Marino.”

Abia a reușit să înghită. Urechile îi țiuiau până când abia se mai auzea gândind.

Nici măcar nu era excitat. Ea își dădea seama. Făcea asta ca să-i dea o lecție.

Crowther se înșela. Era atât de disperat să obțină un fel de avantaj asupra lui Ferron, încât se convinsese de un fel de sistem care

germina lent... obsesie, dar nu exista niciuna. Ferron pur și simplu identificase ce voia Crowther să creadă despre el.

Întreaga misiune a fost inutilă.

Maxilarul a început să-i tremure incontrolabil. „Nici măcar nu mă vrei. De ce m-ai întrebat?"

A râs. „Ai dreptate, nu te vreau, dar faptul că te am în posesie nu va îmbătrâni niciodată. *Atâta timp cât trăiești.* Ce promisiune mai bună de făcut. Mă întreb cât de mult te pot face să regreți." Dinții i-au sclipit din nou. „Scoate-ți hainele, Marino. E timpul să văd pentru ce am plătit."

Mâinile îi tremurau când a întins mâna și a început să-și desfacă nasturele de sus al cămășii.

„Puterea e cea care te eliberează, nu-i așa?" Vocea îi tremura de furie în timp ce se forța să se mute la următorul buton. „Singura modalitate prin care știi să simți ceva e să rănești oamenii. Dar acum nici măcar asta abia dacă te ajută, așa că trebuie să găsești noi modalități de a face asta, să-ți faci victimele responsabile pentru durerea lor; să o transformi într-o alegere pe care au făcut-o, un jurământ la care au consimțit. Asta te entuziasmează acum. Să folosești ceea ce le pasă oamenilor pentru a-i constrânge și a-i înrobi, în loc să fii nevoită să faci efortul fizic de a-i răni." Îi râse în față. „Crezi că ești mai bun decât noi pentru că ești nemuritor, dar ești deja mort pe dinăuntru."

A spus-o deși știa că probabil i-ar plăcea încercarea ei de bravadă, pentru că voia să o spună măcar o dată. El nu a râs însă de cuvintele ei; în schimb, răutatea din expresia lui Ferron a dispărut.

El a rămas acolo holbându-se la ea, devenind din ce în ce mai palid.

Apoi, ceva metalic din interiorul pereților blocului a gemut, iar aerul a zumzăit. Helena a *simțit* rezonanța lui Ferron în cameră, un val necontrolat de energie care distorsiona camera. Acesta era unul dintre multele motive pentru care alchimiștii erau periculoși. Când pierdeau controlul, rezonanța lor se putea extinde dincolo de ei. Era

o tehnică de luptă, dar fără stabilitate și control, putea anihila orice din repertoriul lor.

Și Ferron era vivimant, ceea ce însemna că Helena se afla în repertoriul lui. Îi putea simți rezonanța în oase.

Pielea îi vibra. O senzație de slăbiciune îi străbătea inima.

Expresia lui Ferron s-a contorsionat într-una de furie pură. „Ieși afară!”

Ea nu s-a mișcat, îngrozită că într-o clipă va fi atomizată.

El mârâi și se întoarse cu spatele la ea, iar ușa se deformă, sunetul ascuțit al metalului și al mecanismelor care se sfărâmau în timp ce se îndoia în ea însăși și se despărțea, contorsionându-se ca și cum ar fi fost vie.

"Ieși!"

Helena nu a mai avut nevoie de nicio altă invitație. A țâșnit pe ușă, sărind peste epavă și fugind pe scări atât de repede încât s-a izbit de peretele palierului. S-a ridicat în picioare și a fugit din Avanpost.

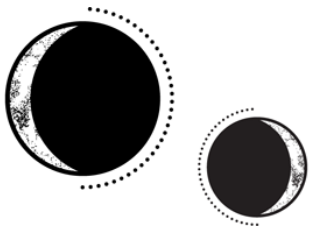

CAPITOLUL 29

Martius 1786

LENA ÎNCĂ ÎȘI TRAGEA RĂSPURAREA, CU O durere ascuțită în coastă, în timp ce era dusă la biroul Ilvei pentru a raporta ce văzuse în zonele mlăștinoase.

Ilva stătea vizavi de Helena la biroul ei, cu un stilou în degete, în timp ce Helena ofta informațiile.

— Credeam că himerele sunt o imposibilitate transmutațională, spuse Ilva calm când Helena termină.

„Asta am fost învățată", a spus Helena.

„Și Ferron spune că vor mai fi și altele?" Expresia Ilvei era greu de descifrat.

Helena aproape că tresări la auzul numelui, dar dădu din cap. „A fost doar începutul", spuse el.

Ilva a fredonat în șoaptă, cu ochii ei palizi distanți.

Când Luc se afla în prima linie, a abdicat de celelalte responsabilități ale sale de Principat în favoarea Ilvei, fără să-și dea seama cât de nemiloasă era ea în orice alegere care îl proteja doar pe el.

Helenei îi plăcuse asta la ea. Când Ilva manifestase prima dată interes pentru Helena, Helena se simțise flatată, considerându-se pe ea și pe Ilva rude. dred pentru o cauză, pentru că amândoi erau pe deplin dispuși să facă alegeri dificile de dragul lui Luc.

Ea crezuse că sunt parteneri.

„Cum progresează lucrurile cu Ferron?" a întrebat Ilva în timp ce Helena se ridica în picioare.

Helena se înlemni, lăsându-se pe spate în scaun, cu unghiile înfipte în găurile din palmă. „E destul de… schimbător."

Ilva tocmai a fredonat din nou. Expresia încordată pe care o avusese când îi fusese prezentată oferta dispăruse. Ilva părea acum împăcată cu alegerea ei.

„Sper că noii vindecători te vor elibera ca să te concentrezi.”

Helenei i s-a închis gâtul, încheieturile degetelor i s-au albit la insinuarea că vindecătorii erau spre beneficiul ei.

„Sunt sigură că vor fi de mare ajutor”, a spus ea cu un zâmbet fals. „Totuși... instruirea inițială durează destul de mult.”

În ridurile din jurul ochilor Ilvei au apărut linii de tensiune.

„Sunt sigur că știi despre lipsurile din stocul spitalului. De obicei, când am liber, încerc să suplimentez stocul spitalului...”

— O, da, Pace a menționat... spuse Ilva încet. Tatăl dumneavoastră avea... o mică farmacie în cartierul de jos, nu-i așa?

Helena dădu din cap surprinsă. Având în vedere că autorizația de medic a tatălui ei nu fusese recunoscută ca fiind legitimă în Paladia, farmacia nu fusese categoric legală. Medicina, ca orice altceva din Paladia înainte de război, era industrializată, modernizată și autorizată, ceea ce îi elimina pe potențialii șarlatani, dar avea tendința de a crește prețurile. O sumă considerată nesemnificativă în cartierele superioare putea fi salariul pe o lună sau pe un an în mahalalele cu apă.

O tinctură fără licență s-ar putea să nu fie nici pe jumătate la fel de eficientă, dar avea avantajul suplimentar de a nu-l trimite pe invalid și familia acestuia în închisoarea pentru datornici.

„Totuși, era doctor, nu-i așa?” Ilva părea sincer curioasă.

„Da. A studiat Khem, chirurgie manuală și medicină. El și mama mea au condus împreună o clinică și o farmacie în satul nostru înainte să mă nasc eu.”

Ilva și-a înclinat capul. „De asta ai studiat atât de mult chimie? Am făcut parte din comisia care aproba bursa ta în fiecare an. Ne întrebam mereu când îți revizuiam foile matricole. Părea o alegere ciudată, având în vedere repertoriul tău. L-ai folosit ca să-l ajuți în timpul verii, nu-i așa?”

Helena a înlemnit. A lucra ca minoră, fără licență, chimistă într-o farmacie ilegală nu intra în limitele codului de conduită al studenților din cadrul Institutului.

Ilva a făcut un gest disprețuitor din mână. „Totul e de domeniul trecutului, Marino. Nu vei fi deportat chiar acum pentru o încălcare a legislației muncii, veche de șase ani. Chiar e un exemplu al providenței lui Sol că ai toate aceste abilități."

Saliva i s-a acrișor; se holbă la mâini. „Mulțumesc." A înghițit în sec. „Ăă, din cauza lipsei, am încercat să ajut cu ce am putut. Am extras salicină din scoarța de salcie; poate servi ca o soluție provizorie pentru câteva lucruri până când Novis trimite mai mult." Vocea ei era rigidă. „Chestia e că scoarța de salcie se recoltează cel mai bine la începutul primăverii. În câteva săptămâni, topirea zăpezii și Ascendance vor inunda zonele umede, așa că cu cât pot procesa mai mult acum, cu atât mai bine - dar dacă aș fi lucrat și aș fi chemată, ar putea strica lotul. Ne-ar costa provizii medicale. Mă întrebam dacă există cineva cu experiență în chimie care ar fi dispus să ajute, doar să ajute la terminat, dacă sunt chemată? Sau le-aș putea aduce provizii pentru a le procesa singuri."

Ilva și-a înclinat capul aproape mecanic, expresia feței devenind crispată în timp ce un zâmbet ezitant îi strângea buzele. „Helena…"

„Din moment ce e tot ce avem momentan, pare păcat să irosim o resursă", a adăugat Helena repede.

Ilva făcu o pauză, cântărindu-și cuvintele. „Acum câteva săptămâni, conversația asta ar fi putut fi cu totul diferită, dar acum nu prea pot cere cuiva așa ceva. Chimiștii noștri au propriile lor sarcini ample, iar eu bănuiesc că Falcon Matias nu este la curent cu aceste suplimente pe care le-ai făcut. Ar trebui să fie informat despre oricine ți-ar fi fost desemnat în calitate oficială."

"Desigur."

„De fapt…" Ilva s-a aplecat brusc în față. „Îmi retrag spusele. Pur și simplu…" „M-am gândit la cineva care ar putea fi interesat. Shiseo. L-am întâlnit zilele trecute."

Helena ridică privirea, cu fruntea încruntată. „Cine?"

„O, e un estic, din Orientul Îndepărtat. De fapt, tocmai din Imperiu. A venit în Paladia cu o cerere de azil politic după ce noul Împărat a

venit la putere." Ilva și-a atins bărbia. „Cred că e un fel de metalurg. Apollo a fost încântat să-l aibă, mereu a iubit alchimia străină, a spus că genul ăsta de expunere e bun pentru Luc. Încă e aici. Foarte educat, cred. S-ar putea să-i placă ocazia să observe chimiatria paladiană."

„Nu lucrează la fierărie?" întrebă Helena nedumerită. Metalurgiștii erau o resursă vitală.

O licărire de amuzament i se citi pe chipul Ilvei. „Nu. Nu permitem unui estic să se apropie de Cuptorul Athanor, Marino." Dădu din cap în sinea ei. „Da, nu cred că l-ar deranja deloc. Voi doi ați putea lucra bine împreună."

Helena nu avea în minte un metalurgist din Orientul Îndepărtat. Nu voia un alt stagiar; voia ajutor, ca ceva din viața ei să fie puțin mai puțin dificil.

„Păi, dacă e binevoitor, presupun că am putea să-l întrebăm."

Ilva a fredonat, părând din nou distrasă. „Foarte bine. Ei bine, poți pleca acum, Marino. Se pare că am cercetași de trimis și o ședință a Consiliului de convocat în legătură cu himerele astea."

Helena s-a dus la laboratorul ei și și-a despachetat geanta, spălând și așezând toată scoarța de salcie și sphagnumul la uscat. Când s-a dus în camera ei din Turn să facă curățenie, urmele întoarcerii Lilei erau împrăștiate peste tot.

Helena a umplut cada până la gât. Acum, că era singură, se putea gândi la Ferron. La prostia ei obraznică și la reacția lui la aceasta.

Nu o rănise.

Nu-și dăduse seama cât de mult se așteptase la asta. Presupusese că, dacă l-ar provoca vreodată, intenționat sau nu, moartea sau rănirea gravă ar fi fost inevitabile.

Toată lumea știa că Nemuritorii erau violenți și sadici. Existau nenumărate povești despre cruzimea absurdă la care se dedau pe câmpul de luptă. Protejați de invulnerabilitate, se bucurau de atrocitățile pe care le puteau comite.

Helena presupusese că Ferron va fi ca toți ceilalți.

Acum nu era sigură ce era el.

Fusese atât de furios. Mai furios decât văzuse ea pe cineva vreodată, dar el o alungase. Nu o rănise deloc.

S-a cufundat sub apă până când aceasta i-a acoperit fața.

De ce nu? La urma urmei, nu-i păsa de Flacăra Eternă. Deci ce-l ținea pe loc? Nu era ca și cum Ferron ar fi fost mai presus de violență. Smulsese inima unui om cu mâinile goale.

Ea a repetat ce spusese.

Șocul de pe fața lui, ca și cum nu și-ar fi dat seama cum era până când nu i-a spus ea.

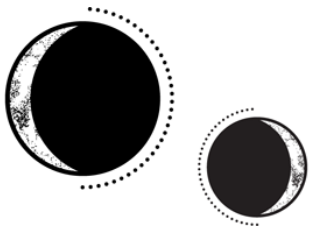

CAPITOLUL 30

Aprilie 1786

ÎNAINTE DE MARȚEA URMĂTOARE , HELENA S -A PREZENTAT şi a primit un cuțit alchimic standard. Din cauza himerelor, a sărit peste căutarea de hrană și s-a îndreptat direct spre Avanpost, aruncând o privire nostalgică peste zonele umede în timp ce se întorcea spre baraj.

Fuseseră observate peste zece himere în afara orașului, majoritatea rătăcind pe malurile Insulei de Vest. Încă nu se raportaseră decese, dar mulți dintre oamenii prinși în oraș și în Avanpost se bazau pe râu pentru hrană. Era doar o chestiune de timp.

Mai multe unități erau adunate în grupuri de vânătoare. După cum era de așteptat, Luc își oferise imediat batalionul voluntar.

În interiorul blocului, ușa apartamentului fusese pusă la loc. Helena spera că era un semn bun în timp ce intra.

Pelerina și jacheta ei, ambele abandonate în timpul fugii, erau pe o masă, împăturite cu grijă.

Ferron nu era acolo.

A plimbat prin cameră, inspectând-o. Se vedeau rămășițe ale unei bucătării, iar o ușă îndepărtată dezvăluia o baie murdară, cu chiuveta ciobită și pătată, ca și cum ar fi fost turnate substanțe chimice în ea. Cel puțin așa fusese. o baie. Unele dintre blocurile de locuințe din cartierele de jos erau atât de vechi, încât nici măcar așa ceva nu aveau.

Stătea, cu degetele încolăcite în palmă, folosindu-și rezonanța pentru a-și potoli neliniștea crescândă și a-și împiedica gândurile să se învârtă în spirală. Era în regulă, Ferron doar întârziase.

Minutele se târîră.

Nu le spusese lui Crowther sau Ilvei ce se întâmplase. O prezentase drept o scurtă întâlnire; Ferron o avertizase despre himere și ea se grăbise înapoi, fără să menționeze nimic altceva.

Dar dacă Ferron nu apărea, trebuia să-i spună lui Crowther, să-i explice ce se întâmplase. Pieptul i se strânsese atât de tare încât abia mai putea respira.

După ce trecuseră zece minute, se forță să accepte că Ferron nu avea să vină, dar în timp ce își punea geanta pe umăr, ușa se auzi un clic și el intră.

Nu părea deloc surprins să o găsească încă așteptând acolo.

A închis ușa și a rămas în fața ei, cu o expresie de neînțeles, corpul straniu de nemișcat. Era ciudat cât de goală era postura lui.

Helena se bazase foarte mult pe limbajul corpului după ce se mutase în Paladia. Etras era expresiv din punct de vedere cultural; cuvintele, expresiile, gesturile, toate făceau parte din comunicare. Nordicii erau vicleni și adesea comunicau mai mult prin subtext decât prin cuvintele propriu-zise.

De aceea Helena fusese atât de atrasă de Luc: el nu era așa; nu spunea lucruri pe care nu le gândea. Ca și alți paladieni, Helena învățase să descifreze ce voiau să spună prin intermediul corpului, în loc de gura.

Totuși, corpul lui Ferron nu spunea aproape nimic. Îi amintea de un jucător de noroc, ascunzându-și indiciile. Nu era nimic la el care să indice starea lui de spirit actuală.

„Îmi pare rău”, a spus ea, rupând tăcerea tensionată. „N-ar fi trebuit să spun asta săptămâna trecută. Mi-am pierdut capul. Voi face... orice vrei tu ca să mă revanșez.”

Ferron nu a reacționat în afară de a-și clipi scurt ochii.

„E în regulă”, spuse el după o clipă, cu o voce goală. „Când am specificat că ești dispus, asta însemna că ai voie să spui nu. Deși, poate încearcă să spui asta data viitoare, în loc să mă provoci.”

Helena îl privi uimită. Din momentul în care Ilva și Crowther îi spuseseră termenii, ea presupusese că voința ei, odată exprimată, era irevocabilă.

Cu orice s-a întâmplat după aceea, ea fusese deja de acord.

Ea nu l-a crezut. El menționase că aștepta cu nerăbdare regretul ei. Asta nu implica nicio permisiune de a-i schimba părerea sau de a refuza ceea ce i se cerea. Nu, el modifica termenii acordului lor din cauza a ceea ce îi spusese ea.

Ochii i s-au îngustat, evaluativ.

Bănuiala ei părea să-l înfurie. Iritația i-a străfulgerat pe față.

Și-a ferit privirea; cel mai bine era să nu-l mai provoace. Cu timpul, cu siguranță s-ar răzgândi, ar redefini termenii pentru a-i satisface scopurile, dar în acest moment, voia să creadă că avea un fel de cod moral, că existau lucruri peste care era superior.

Ea dădu din cap ca și cum l-ar fi crezut.

„Acum am un cuțit de alchimie", a spus ea, sperând că schimbarea subiectului îl va distrage.

Întinse o mână înmănușată. „Lasă-mă să văd."

A luat-o cu grijă, mănușile lui nici măcar nu i-au atins pielea. Acum părea extrem de conștient de prezența ei.

A inspectat cuțitul, testându-i echilibrul. În ciuda mănușilor, lama s-a transformat, muchia cuțitului învârtindu-se în spirală în jurul miezului interior.

Scopul era de a înțepa lama atunci când era plată, de a o transmuta și de a o scoate, lăsând o rană masivă. Cu cât rana era mai mare, cu atât mai mult le lua Nemuritorilor să se recupereze, iar necrothrallii deveneau mai repede imobilizați. Lama putea fi, de asemenea, manipulată la diferite lungimi, dar acest lucru necesita efort și familiaritate cu particularitățile aliajului pentru a o împiedica să se spargă.

Deoarece era un cuțit standard, acesta fusese forjat folosind emanații de lumithium pentru a-i spori rezonanța. În acest fel, alchimiștii cu rezonanță limitată a oțelului îl puteau totuși

transmuta. Rezonanța naturală a Helenei nu avea nevoie de suplimente - făcea ca rezonanța aliajului să pară neuniformă - dar era asigurată că se va obișnui cu ea.

„Ești antrenat cu cuțitul?", a întrebat el în cele din urmă.

Sperase că nu o va întreba asta. „Nu."

„Atunci ți-ar fi mai bine cu ceva mai lung." O răsuci în mână, prinzând-o cu dibăcie; tăind aerul, se transformă într-o lamă curbată. „Dacă ceva se apropie suficient de mult încât să o poți folosi, ești deja mort."

Rezistența nu avea de gând să ofere unui necombatant decât o armă de bază. „Dar... orice e mai mare e mai vizibil. Aș avea mai multe șanse să fiu oprit."

„Mmm", a fost tot răspunsul pe care l-a primit în timp ce el a transmutat lama înapoi la forma sa de bază.

„Vești despre himere?"

A returnat cuțitul. „Patru sunt deja morți. Nu tolerează prea bine frigul." Buzele i s-au strâmbat de amuzament. „Bennet e supărat."

„De unde au venit animalele?" îi spusese Crowther să întrebe.

„Folosește tot ce poate. Animalele domestice sunt cele mai ușor de accesat, dar prădătorii mai mari sunt preferabili. Cred că au fost câteva excursii de vânătoare în munți. A fost și la grădina zoologică."

„Pare multă muncă să-i lași să moară în zonele umede."

Ferron ridică din umeri absent. Ochii lui o evitară, privind în schimb aproape oriunde altundeva în cameră. „Nu prea sunt bune pentru altceva. Nu sunt ușor de gestionat. Există zvonuri că Înaltul Necromant se simte indus în eroare în legătură cu potențialul proiectului și cu resursele implicate."

A scos un plic, dar în loc să-l înmâneze, l-a pus pe masă și a plecat fără niciun alt cuvânt.

A fost aceeași rutină și de câteva ori. Ferron sosea, ocazional răspundea la câteva întrebări și apoi pleca. Uneori stătea acolo mai puțin de cinci minute.

Nu se mai menţiona niciun antrenament. De fiecare dată, Helena trebuia să-i recunoască lui Crowther că nu avea niciun progres de raportat. Informaţiile lui Ferron continuau să fie bune, dar Helena nu era decât o poştaşă glorificată.

Ea a continuat să-i antreneze pe ceilalţi vindecători şi să lucreze în laboratorul ei, unde acum avea un asistent neoficial. Shiseo era un bărbat mic de statură, chel, cu ochi negri. Putea citi şi înţelege fluent dialectul nordic, dar vorbea foarte puţin.

A prins repede tehnicile de chimiatrie, dar a rămas deoparte, urmărind-o pe Helena la o distanţă conştiincioasă de un braţ. Helena ştia că ar trebui să-l aprecieze – la urma urmei, îi ceruse ajutorul – dar cu stagiarii şi acum cu un asistent de laborator, nu mai avea unde să se ducă unde să nu i se reamintească faptul că există cazare, deoarece prioritatea ei trebuia să fie Ferron.

Totul în rest era acum teatru, o acoperire pentru o misiune pe care o eşua.

F ERRON ÎNTÂRZIA DIN NOU. Întârzia ADESEA , dar nu o lăsase niciodată să aştepte atât de mult. Se temea de gândul de a se întoarce cu mâinile goale, dar cel puţin călătoria nu fusese o pierdere completă de timp.

Îşi reluase căutarea de hrană. Himerele muriseră în mare parte şi părea o crimă să rateze întreaga recoltă de primăvară. Râul creştea, zidurile inundaţiilor erau marcate pentru a urmări ascensiunea constantă a Lumithiei, iar vântul de munte îşi pierdea din intensitate, ceea ce însemna că în curând topirea zăpezii avea să se năpustească asupra bazinului, iar zonele umede aveau să rămână sub apă până aproape de vară.

Şi-a deschis ghiozdanul şi a început să-şi sorteze recolta, clipind din ochi ca să se concentreze.

Fusese atât de obosită în ultima vreme. Turele de spital o lăsau uneori atât de epuizată, încât abia putea ajunge în cameră.

Știa că era un semn că se suprasolicita cu vindecarea, dar se vindecase întotdeauna așa și nu o deranjase niciodată înainte. Nu putea înțelege. Taxa nu trebuia să-și facă efectul atât de brusc, dar nu-și putea imagina ce altceva ar fi putut fi.

Se holba prostește la mănunchiurile de ierburi culese. În cele din urmă, se aplecă în față, sprijinindu-și capul pe brațe. Ochii i se închiseră brusc.

Mecanismul din ușă a trezit-o brusc. S-a ridicat brusc în picioare. De cât timp dormea?

O roată dințată din ușă s-a învârtit, dar încuietoarea nu a făcut clic și ușa nu s-a deschis. S-a lăsat o pauză.

Helena se ridică brusc în picioare când auzi roata din nou în mișcare, scrâșnind încet, ca și cum ar fi fost deschisă lacătul.

Și-a căutat geanta cu bâjbâieli, căutând cuțitul. În timp ce degetele i se înfășurau în jurul mânerului, ușa s-a deschis spre interior. O dungă roșie se întindea pe mijlocul ei, acoperită cu o amprentă stacojie de mână.

Ferron stătea în picioare, clătinându-se în prag.

Fața lui era palidă ca moartea, iar ochii nu erau focalizați.

Cuțitul i-a alunecat dintre degete. „Ce s-a întâmplat?”

S-a uitat la ea ca și cum ar fi fost confuz că a găsit-o acolo. „N-nimic.” I-a făcut semn cu mâna dreaptă să plece în timp ce se îndepărta de ușă, iar pe podea se împroșca și mai mult sânge. O dâră se întindea pe hol.

„Ești... ești rănit?” Era o întrebare pe jumătate. Nu știa că *putea* fi rănit. Nu trebuia să se regenereze instantaneu? Cum putea sângera așa?

A început să se întindă după închizătoarea pelerinei lui, încercând să vadă cât de mare era rănile.

A împins-o, dându-se înapoi. „Ce faci?” Fără nicio urmă de mândrie, se mișca ca un câine vagabond care se aștepta să fie bătut, cu albul ochilor strălucind.

Degetele ei erau ude de sânge acolo unde îl atinsese. „Ești rănit.”

S-a prăbușit, privind încet în jos. „Fii bine...” Cuvintele i-au fost neclar. „Ce... am nevoie de un minut...”

S-a prăbușit de perete. Sângele îi curgea șiroaie neîncetat din mâneca stângă, formând o baltă pe podea. Simpla vedere amenința să o înfurie pe Helena.

Pierderea de sânge era periculoasă. Rezistența a pierdut mai mulți oameni din cauza exsanguinării decât din orice altceva. Oprirea unei hemoragii era ceva ce se aștepta ca toată lumea să știe cum să facă corect și eficient. Prea multă pierdere de sânge și chiar și expansoarele de plasmă și soluția salină nu ar fi fost suficiente.

Cât sânge putea pierde Ferron? Nemuritor sau nu, cu siguranță nu putea fi infinit.

Își ținu mâinile depărtate, cu palmele la vedere, iar vocea ei era un ton împăciuitor. „Sunt... medic, Ferron. Lasă-mă să te ajut.”

Se holba la ea, ametit, ca și cum ar fi avut nevoie de timp să proceseze informațiile.

„Ce s-a întâmplat?”, a întrebat ea, riscând să facă un pas mai aproape.

Sângele încă curgea într-un ritm imposibil.

În cele din urmă, clătină din cap. „Tocmai mi-am pierdut brațul.”

Ca și cum ar fi vrut să demonstreze, și-a desfăcut pelerina. Atât aceasta, cât și haina gri i-au căzut, dezvăluind că dedesubt nu se afla nimic altceva decât bucăți de material ars și o hemoragie de sânge acolo unde ar fi trebuit să-i fie brațul stâng.

Se clătină, ochii pierzându-și concentrarea. „O să crească la loc. Dar… durează ceva.”

Helena nu-i văzuse niciodată pe Nemuritori regenerându-se în persoană. Combatanții au descris-o ca fiind un coșmar și o mișcare rapidă, cu oase ieșind în evidență, mușchi și tendoane încolăcindu-se, iar apoi pielea palidă ieșind din țesutul crud ca un mucegai.

În tot timpul petrecut în spital, testând limitele țesutului regenerat, i-a fost greu să creadă că cineva ar putea regenera un membru întreg.

Încercase odată să-și crească la loc degetele, dar cantitatea de regenerare spontană necesară era pur și simplu prea mare. Vindecarea avea limite stricte. Se pare că Nemuritorii nu aveau.

Brațul lui Ferron arăta de parcă ar fi fost smuls. A păşit spre el, dar el s-a încordat din nou. S-a oprit, cu mintea încontinuu. Poate ar trebui să încerce să vorbească din nou mai întâi. Părea receptiv la întrebări.

„Am crezut că regenerarea s-a produs imediat."

„Uneori... durează mai mult", spuse el printre dinți, apropiindu-se și lăsându-se pe un scaun. Capul i se lăsa pe spate. „Multe pagube..."

„A mai fost ceva?"

Fața lui, încordată de durere, s-a întors într-un zâmbet încordat în timp ce o privea. „Am comanda unui nou district…"

Vocea i se stinse. Se îndreptă de parcă ar fi încercat să se ridice, clipind de câteva ori. „Fostul comandant... destul de ataşat de el." Ridică din umeri strâmb. „Și-a insultat mama... de câteva ori. A insinuat niște lucruri nefavorabile despre soția lui și despre un anumit cal." Capul i se lăsă din nou pe spate. „Nu mi-a plăcut. S-a duelat până la moarte. Ei bine... cât de aproape am putut. Am câștigat, așa că acum primesc posturile lui de comandă."

Ultimele cuvinte au fost denaturate. Vorbea mai mult în gura lui.

A scos un râs lătrător atât de brusc încât Helena a tresărit.

„Totuși, era piroman. Brațul nu e nimic în comparație cu Arsurile. Erau... mai rele. Au dispărut acum. De obicei pot..." A făcut un gest spre sine. „Dar eu..."

Oricare ar fi fost motivul, vocea i s-a stins înainte să poată preciza.

Niciodată nu s-ar fi gândit că durerea și pierderea cronică de sânge ar fi secretul care îl va face pe Ferron vorbăreț, dar acestea erau mult mai multe cuvinte la rând decât auzise de la el în ultimele săptămâni.

Ochii i se pierduseră. Respirația i se făcuse superficială, aproape oprindu-se. Intra în stare de șoc.

„De ce ești aici? Nu era nevoie să vii.” A pășit mai aproape ezitant, pregătită să fie împinsă din nou.

A clipit încet, holbându-se la ea. Pupilele i se dilataseră atât de mult, încât negrul aproape că îi înghițea irisurile.

„Marino…” Oftă, ca și cum ar fi fost evident. Încă vorbea în sinea lui, cu buzele abia mișcându-se. „După ce termin aici, intenționez să beau atât de mult încât nici nu-mi voi mai aminti propriul nume în următoarele trei zile. Am o hartă… undeva.” Se bătu stângaci cu brațul rămas și abia atunci păru să-și dea seama că hainele lui erau niște zdrențe cenușii. „La naiba…”

Helena și-a adunat curajul și a pășit mai aproape.

„Ferron”, a spus ea blând, dar ferm, „am experiență medicală. Am să te examinez și să văd dacă pot face ceva să te ajut.”

El părea să nu o audă și nu s-a împotrivit când ea i-a apăsat degetele pe gât sub pretextul că îi ia pulsul, folosindu-și cu precauție rezonanța pentru a afla ce era în neregulă cu el.

Oricât de nefiresc se simțise prima dată când își folosise rezonanța asupra lui, de data aceasta era de o mie de ori mai ciudat. Pierdea atât de mult sânge, încât ar fi trebuit să fie mort, dar undeva în pieptul lui, o sursă de energie ca un far radia, regenerându-l mai repede decât putea muri.

Talismanul din lumithium. Ăsta trebuie să fie. Sursa puterii Nemuritorilor.

Cu toate acestea, corpul său încerca din greu să moară.

Helena putea recunoaște țesutul proaspăt regenerat, iar el era acoperit de el. Cea mai mare parte a trunchiului și a feței sale fuseseră regenerate, până la oase. Și câteva dintre organele sale păreau noi.

Totuși, pierderea continuă de sânge era problema. Corpul său nu era conceput să producă sânge nici măcar o fracțiune din rata cu care îl pierdea. Îl privea de resursele necesare pentru a scoate sânge de nicăieri, totul pentru a-l putea arunca pe podea. O buclă distructivă continuă. Corpul său era atât de preocupat să producă

mai mult sânge, încât nu putea cheltui resursele necesare pentru a-i regenera brațul și, astfel, a pune capăt pierderii de sânge.

Se pare că undeva în abilitățile sale regenerative anormale, conceptul de coagulare a sângelui se pierduse.

Helena a tras adânc aer în piept și a vorbit cu cât mai multă siguranță pe cât a putut.

„Trebuie să recunosc, ești prima persoană nemuritoare pe care am tratat-o, dar chiar trebuie să te oprești din sângerat." Trase de zdrențuirea rămasă de pe cămașa lui. Aceasta se fărâmiță.

Nu credea că oprirea pierderii de sânge ar cauza probleme de regenerare.

„Hai să te punem pe masă", a spus ea, trăgându-i brațul existent peste umăr și trăgându-l în picioare. Era un noroc că era doar membre, pentru că era o greutate inertă când s-a ridicat și s-a întins pe spate. Ochii i se închiseseră brusc și nu mai răspundea, pieptul abia i se ridica.

Se îndoia că era conștient, dar a continuat să se prefacă a fi medic doar ca să fie sigură. Folosindu-și călcâiele ambelor mâini, i-a apăsat pe umăr pentru a-și ascunde rezonanța în timp ce îi contracta venele și arterele din braț.

A fost remarcabil cât de repede l-a stabilizat doar asta.

Imediat ce nu a mai sângerat până la moarte, brațul său a început să se regenereze. Ea a privit, fascinată, cum osul a explodat, dilatându-se, mușchii înfășurându-se în jurul lui, regenerându-i bicepsul, cotul, radiusul și ulna.

Nu se putu abține să nu-și elibereze puțin rezonanța în timp ce privea, încercând să simtă... orice ar fi fost el. Dorind să înțeleagă cum funcționa. Corpul lui nu mai simțise deja că este în pragul morții.

Oasele din mâna lui s-au desfășurat, iar venele și țesutul muscular se țesea în jurul lor și, până când va fi terminat, ea nu ar fi știut niciodată că el pierduse brațul.

Și-a slăbit presiunea mâinilor de pe umărul lui în timp ce redeschidea arterele și venele, lăsând sângele să curgă prin tot țesutul nou. Mușchii din brațul lui Ferron s-au transformat rapid în țesut solid.

Nu se gândise niciodată să regenereze mai mult decât țesut nou, dar, simțind cum corpul lui Ferron revine la starea anterioară, se întrebă dacă ar putea. Nu exista niciun motiv pentru care să se oprească acolo la regenerarea de bază.

Puterea care radia din pieptul lui Ferron s-a stins până când a devenit abia imperceptibilă. Un nod vag de energie și lumithium. Părea minuscul pentru ceva cu atâta putere.

Nu a îndrăznit să împingă mai adânc, dar nici nu și-a retras mâinile.

Dintre toate contextele în care și-l imaginase pe Ferron pe jumătate gol în prezența ei, vindecarea sau îngrijirea medicală nu-i trecuseră prin minte, deși era infinit de preferabil să-l sărute.

Se simțea confortabil cu acest tip de contact fizic.

L-a studiat în timp ce bătăile inimii lui au început în sfârșit să capete un ritm constant, culoarea pătrunzând încet în corpul său, pe măsură ce pierderea de sânge se estompa.

Era – chiar și în termenii cei mai generoși – deșert. Abia dacă avea vreo urmă de grăsime. Îi putea vedea coastele, proeminența sternului, umerii osoși. Avea membre lungi și coate noduroase. Dezbrăcat, arăta atât de tânăr.

Nu era de mirare că Ferron purta trei straturi bune de uniformă, încercând să nu pară atât de evident copilăresc.

Degetele ei i-au urmărit absente pielea, acum neatinsă.

Nu-și putea imagina să fie captivă în corpul unei fete de șaisprezece ani pentru o veșnicie.

„Îți privești cu ușurință și îi mângâi pe toți pacienții inconștienți sau sunt eu special?” Vocea lui Ferron era la fel de neașteptată ca o găleată cu apă rece.

Helena tresări, inima bătându-i-se puternic în gât în timp ce își retrăgea mâinile, cu fața arzătoare.

„Nu eram”, a spus ea, cu vocea încordată și ridicând vocea, chiar dacă nu avea nicio scuză să-l atingă în felul acesta. „Mă întrebam doar care este raportul tău de grăsime corporală.”

— Bineînțeles că ai fost, spuse el, ridicându-se în șezut cu un rânjet sugestiv.

Probabil că ar putea încinge întreaga clădire cu cât roșea.

„Nu te priveam cu ușurință”, spuse ea cu tărie. „Pari abia crescut. Nu-mi plac băieții.”

Rânjetul i-a dispărut. S-a holbat la ea preț de un moment dureros de lung și s-a ridicat. „Din câte îmi amintesc”, a spus el în cele din urmă, cu vocea tăiată, „nu ți-am cerut niciodată să te uiți la mine.”

S-a dus și și-a luat mantaua, singura parte a hainelor sale care nu fusese aproape arsă în cenușă, și a îmbrăcat-o. L-a mânjit tot cu sânge.

„Îmi pare rău, nu am vrut să…”

„Ai vrut să spui ceva incredibil de clar”, spuse el cu o voce calmă, cu maxilarul încleștat.

„Ferron”, spuse ea, ideea venindu-i brusc în minte și întrebându-se de ce nu se gândise niciodată să întrebe înainte. „A fost o pedeapsă pentru tine – să fii făcut Nemuritor?”

S-a uitat la ea, cu o expresie goală la față. „Cum ar putea fi nemurirea o pedeapsă? E ceea ce își dorește toată lumea.”

HELENA S-A SIMȚIT BÂNTUITĂ DE FERRON când s-a întors la Sediu – nu doar de răspunsul lui, ci de tot ceea ce reprezenta interacțiunea.

Luni de zile, fusese ceva fără sânge și fără suflet. Nu o persoană, ci un rău de îndurat și un obstacol de depășit. Faptul că l-a văzut rănit, deposedat de învelișul uniformei în care se ascundea, îi schimbase percepția despre el.

Exista o fragilitate pentru care nu fusese pregătită.

Părușe atât de uman, iar ei nu-i plăcea să se gândească la el ca la el.

Nemuritor. Ucigaș. Spion. Țintă. Instrument.

Așa trebuia să-l vadă pe Ferron.

Nu ca pe cineva care putea fi rănit. Nu ca pe cineva care nu înțelegea pierderea de sânge și care oferea explicații incomod. Nu ca pe cineva care presupunea că o mână întinsă era menită să-l rănească.

Multă vreme, tot ce văzuse fusese mândria și furia lui. Acum nu putea să nu simtă că exista ceva teribil de tragic la el, care se ascundea sub suprafață.

Simțea o nevoie urgentă să-și înăbușe acel sentiment.

Kaine Ferron era inamicul. Războiul era vina lui. Îl ucisese pe tatăl lui Luc.

Și-a spălat sângele de pe mâini, pregătindu-se pentru tura de spital, înainte să-și amintească că avea liber în ziua aceea. S-a așezat pe pat, holbându-se la notițele ei, încercând să înțeleagă emoțiile contradictorii încâlcite din interiorul ei.

Ușa s-a deschis și Lila a intrat cu pași mari, îmbrăcată în armură de antrenament. S-a oprit brusc la vederea Helenei.

„Ești aici."

Helena și-a închis caietul. „Pace o pune pe una dintre stagiarele mele să-mi preia tura astăzi. Vrea să vadă cum se va descurca singură." Și-a strâns buzele. „Nu am voie să fiu acolo pentru că, se pare, mă încrunt și asta îi face pe oameni să se simtă nervoși."

Lila dădu din cap, rezemându-și arma de perete, apoi îndreptându-și împletitura și pocnindu-și gâtul în ambele direcții, în timp ce Helena tresări.

„Te uiți urât", a spus Lila, desfăcându-și armura. „O să-ți apară o grămadă de riduri aici." Și-a atins locul dintre sprâncene.

Helena și-a dat ochii peste cap și și-a aruncat nonșalant caietul în cufăr, degetele ei lovind amuleta. O simțise ciudat de caldă. O

consolare familiară. Aproape că a ridicat-o, dar apoi și-a întors mâna, holbându-se în schimb la cicatricile de pe palmă.

„Nu e ceva ce-mi face griji," spuse ea încet.

„Hei... ești bine?"

Ea și-a ridicat brusc capul. „Da. De ce?"

Lila se foi, armura ei desfăcută zăngănind. Purta mereu armură. Chiar și dormea într-o plasă subțire, spunând că se simțea goală fără ea, dar Helena știa că se temea să nu facă greșeala pe care o făcuse unchiul ei Sebastian ca paladin al Principatului Apollo, aceea de a crede că oriunde era sigur pentru Luc.

„Pari ciudat în ultima vreme. M-am gândit că te vei bucura de noua „Vindecători, s-ar putea să te relaxezi puțin, dar pari…" Lila ezită. „Retrasă. Dispari mereu. Luc a observat."

„Doar îmi fac griji, atât", a spus Helena. „Ai avut noroc să ucizi himerele?"

„Nu. Am ieșit ieri, dar sunt incredibil de rapizi. Am avut unul aproape prins în colț, dar mirosea îngrozitor. Mai rău decât la gri. Aș fi putut să-l omor, dar, Doamne ferește, nici măcar nu am putut vedea bine și apoi..." Ea clătină brusc din cap. „De ce vorbim despre himere?"

Helena și-a ferit privirea.

— La dracu' cu tine. Lila pufni exasperată. Nu mă distrage schimbând subiectul. Nu vreau să vorbesc despre himere. Se apropie, piciorul drept pocnind la fiecare pas, până ajunse deasupra Helenei. Ai lipsit *și* n-ai fost la ședințe în ultima vreme. În sfârșit, am aflat ce s-a întâmplat de la Soren ieri. Așa că felicitări tuturor, ați păstrat secrete de o calitate impresionantă.

Helena s-a încordat. „Știe și Luc?"

"Nu."

Helena a oftat adânc. „Nu vreau să vorbesc despre asta."

Lila nu a spus nimic preț de o clipă. „N-am putut să nu observ că ai ales o zi în care eu și Luc nu eram acolo."

— Aș fi spus-o oricum, spuse Helena, mângâindu-și cuticulele. Pielea din jurul unghiilor era crăpată și zdrențuită de la spălarea constantă, iar sub ele încă se mai vedeau urme de sânge ale lui Ferron. Dar m-am bucurat că Luc nu era acolo. Nu voiam să fie prins în mijlocul a ceva. Știam că vor spune nu. Pur și simplu... trebuia să o spun. Soren a spus că a fost o luptă bună pentru voi toți, dar în spital... am rămas fără tot. Paturi, bandaje, laudanum și antiseptic. Și cadavrele continuau să vină, iar eu nu puteam... nu puteam compensa diferența.

Lila se așează pe marginea patului Helenei. „Ești...” Lila nu se uita la Helena și părea să-și aleagă cuvintele cu grijă. „Nu mai ești bine? De aceea ai vorbit și de aceea sunt toți stagiarii acum?”

S-a lăsat o pauză. Helena s-a uitat insistent la Lila, dar Lila era concentrată să desfacă o cataramă și nu i-a susținut privirea. Helenei nu i-a trecut niciodată prin minte că Lila ar putea ști de Taxă.

Era mai mult decât putea suporta să se gândească chiar atunci.

„Nu. Sunt bine. Stagiarii sunt pentru că Matias speră să scape de mine.”

„O, bine. Adică, nu bine, dar are sens”, a spus Lila și și-a dres glasul. „Atunci înțeleg de ce nu ești încântată de ele.”

Helena forță un râs. Dar tensiunea, noul curent subteran dintre ele persista. Lila a fost cea care a vorbit următoarea.

„Știi, poți vorbi despre... orice cu mine, dacă vrei.”

„Nu”, a spus Helena. „Nu trebuie să vorbesc. Nu are... nu are rost să vorbesc și, așa cum mi s-a reamintit acum public, nu sunt o luptătoare. Nu știu nimic despre ce este de fapt războiul. Deci... ce ar trebui să spun?”

Proteza de picior a Lilei a făcut un clic când s-a mișcat, apoi a spus: „Cred că spitalul e mai rău decât câmpul de luptă.”

Helena a înțepenit complet.

„Mi-am dat seama când am fost acolo pentru picior.” Privirea Lilei era îndepărtată, sprâncenele încruntate. „În față... totul e atât de concentrat, știi. Regulile sunt simple. Câteodată câștigăm. Câteodată

pierdem. Uneori ești lovit. Ripostezi. Ai zile să te recuperezi dacă e rău. Dar...” S-a uitat în jos, atingând absent degetele locul unde proteza ei era îmbinată cu coapsa. „...în spital, fiecare bătălie pare a fi pierdută. Nu-mi pot imagina cum e.” S-a uitat la Helena. „Tot ce vezi acolo e ce e mai rău.”

Helena nu a spus nimic.

Lila oftă și desfăcu mai multe bucăți din armura ei, lăsându-le peste tot pe patul Helenei. „Când Soren mi-a spus ce ai spus... nu sunt de acord, dar înțeleg.”

Helena nu a răspuns.

Lila a împins-o cu cotul și s-a ridicat. „Chiar dacă stagiarii sunt doar din cauza amestecului lui Matias, mă bucur că primești mai mult timp liber. Cred că aveai nevoie de asta - de puțină pauză de la toate astea.”

CAPITOLUL 31

Aprilie 1786

FERRON O AȘTEPTA PE HELENA CÂND EA A DESCHIS UȘA. Camera fusese curățată, podeaua, masa, scaunele, totul era impecabil. Nici măcar o urmă de sânge.

Gura lui era încordată când ea a intrat.

În timp ce ea închidea ușa, el își scoase pelerina. „Hai să vedem cum te lupți, Marino."

S-a aruncat atât de repede, încât corpul i se păru înceţoșat.

Helena nu a avut timp să se apuce de cuțit. Și-a aruncat geanta spre capul lui.

I-a adus o fracțiune de secundă, dar el a smuls-o din aer, smulgându-i cureaua din degete și a aruncat-o în cealaltă parte a camerei.

A auzit sticlele cum se sparg în timp ce se grăbea să se îndepărteze. Nu avea unde să fugă.

Ușa era prea complicată de descuiat.

A reușit să ajungă de cealaltă parte a mesei, încercând să creeze o barieră între ei.

A lovit masa cu piciorul. Picioarele au scârțâit pe gresie în timp ce masa zbura spre ea. S-a aruncat în aer. Masa s-a lovit de perete atât de tare, încât s-a rupt în partea de sus.

A căzut la pământ, mâna stângă îndoindu-i-se greșit, un os de la încheietura mâinii i-a trosnit pe piatră. Durerea i-a explodat în braț.

L-a strâns la piept, încercând să se ridice în picioare.

„Ferron, oprește-te!"

Nu s-a oprit. A apucat-o de gât și a împins-o la perete, strângând-o. Expresia lui era lipsită de emoție.

Ea l-a zgâriat cu mâna ei nevătămată, unghiile săpându-i șanțuri în piele. A încercat să-l lovească cu genunchiul în zona inghinală, dar el i-a dat piciorul jos și a trântit-o la pământ.

Forța i-a tăiat respirația. A văzut stele.

Și-a apăsat genunchiul în mijlocul pieptului ei, apăsând suficient cât oasele i se încordează. — Ceva?

Nu putea respira, plămânii îi cedau spasme. Se zvârcolea, încercând să se desprindă de sub el, atingând fiecare parte a corpului său pe care o putea atinge.

El i-a prins mâna în a lui, ochii lui sclipind. Ea a încercat să se desprindă, dar el a strâns-o mai tare. Durerea i-a străbătut brațul drept, metacarpienele frecându-se unele de altele.

„Nu-mi rupe mâna! Nu poți… să-mi rănești mâinile!", a țipat ea cuvintele la el, cuprinsă de panică.

S-a aplecat mai aproape. „Atunci *luptă-te* cu mine."

Ambele brațe îi ardeau. Abia putea respira. Era la câteva secunde să-i zdrobească pieptul. Se lupta din nou și era sigură că toate oasele mâinii drepte aveau să-i rupă.

Ea a devenit moale.

A ținut-o în brațe încă câteva secunde, ca și cum s-ar fi așteptat ca ea să acționeze brusc. Nebunia i-a străfulgerat fața pentru o clipă în timp ce expira, apoi expresia feței i s-a întărit din nou.

„Ești patetică", a spus el, adăugând și mai multă greutate pe pieptul ei. Ochii i s-au umplut de lăcrimare, dar nu a scos niciun sunet. „Aș putea să-ți fac orice, să te rănesc în moduri pe care nici nu ți le poți imagina, iar tu n-ai putea face nimic ca să mă oprești. Nici măcar nu aș avea nevoie de rezonanța mea. Aș putea s-o fac cu mâinile goale. Atât de *slabă* ești."

A rânjit disprețuitor și l-a lăsat să plece. Mâinile îi erau pătate de sânge, dar semnele pe care le scosese ea dispăruseră deja. S-a ridicat, a scos o batistă ca să șteargă sângele și și-a îndreptat hainele.

Helena a rămas gâfâind pe podea. Îi pulsau șira spinării și ceafa. Când a încercat să se sprijine în poziție așezată cu mâna dreaptă, aproape a plâns.

Durerea i se răspândea prin mâini. Sub unghii avea sânge și piele, pătându-i vârful degetelor.

Încheietura mâinii stângi începea să i se umfle. Mâna dreaptă nu se simțea cu mult mai bine: când încerca să-și strângă degetele într-un pumn, durerea i-a izbucnit ca un halou până la cot.

„Ca să fie clar”, a spus ea, străduindu-se să-și păstreze vocea calmă, „asta se califică drept amestec în munca mea. Dacă vrei să mă rănești” – maxilarul îi tremura incontrolabil – „nu pot fi mâinile mele.”

Atât despre pretenția că putea spune nu la anumite lucruri.

Ferron nu a spus nimic, doar s-a apropiat și și-a pus la loc pelerina fără să o mai privească.

Helena a rămas unde era. Știa că era o posibilitate, dar el o adormise într-un fals sentiment de siguranță, așteptând până când ea își va lăsa garda jos ca să o rănească în sfârșit.

A fost mai crud decât dacă ar fi făcut-o de la început.

„Oare ajung să știu de ce?” a întrebat ea, privind în continuare posomorâtă în podea, cu coastele duretoare la fiecare respirație. „Am... am f-am făcut ceva?”

„Exişti, Marino. Cred că ăsta e un motiv suficient.”

Nu a avut niciun răspuns la asta. S-a ridicat încet. „Aveți vreo informație astăzi?”

A schițat un zâmbet subțire. „Nu. Asta a fost tot.”

Și-a recuperat geanta fără un cuvânt, strecurându-și cu grijă un braț prin curea. Nu a putut să o ducă până la umăr. Înăuntru s-a auzit un clinchet de sticlă spartă.

Adăugase o trusă de urgență după săptămâna trecută, gândindu-se că, dacă Ferron ar fi fost vreodată rănită din nou, va veni pregătită. Risipa de medicamente pe care o reprezenta era aproape la fel de dureroasă ca și coastele ei, iar cioburile și conținutul lor ar fi contaminat tot ce culesese în ziua respectivă. Ore pierdute.

S-a dus la ușă și a încercat să-și îndoaie degetele suficient cât să o deschidă, dar tot ce simțea era durere.

„Vrei” – vocea ei o trădă în cele din urmă și tremura – „mă vei lăsa să ies?”

DACĂ AR FI RĂNIT CU ORICE ÎN AFARĂ DE MÂINI, ar fi fost ușor să urmeze instrucțiunile lui Crowther și să ascundă vânătăile înainte de a se întoarce la Cartierul General, dar nu existaseră alte planuri de rezervă.

Odată ce părăsise Avanpostul, Helena a rătăcit în sus și în jos de-a lungul barajului. Era practic inutilă fără mâini. Dacă ar fi încercat să se întoarcă la Cartierul General arătând atât de învinețită, ar fi putut avea întrebări la care să nu poată răspunde.

În cele din urmă, disperată, s-a târât pe malul apei spre mlaștini. Fără mâini, era stângace și s-a acoperit repede cu noroi. S-a târât înapoi pe pământul ferm, udă leoarcă și noroioasă, mânjindu-și fața și gâtul pentru a-și acoperi orice vânătăi.

La punctul de control, au recunoscut-o și au avut suficientă milă de ea încât nu i-au pus prea multe întrebări. Când a ajuns la sediul central, a fost nevoită să meargă la spital pentru că nu putea folosi liftul.

„Ce s-a întâmplat?" Matroana Pace a venit să o întâmpine pe Helena când aceasta a ajuns la ușă.

„Am căzut în mlaștină", a spus Helena fără să se uite în ochi. „Mi-am scrântit încheieturile."

„Amândoi?"

Helena nu și-a ridicat privirea și a dat din cap.

Pace nu se mișcă o clipă, apoi își reveni. „Hai să te scoatem din hainele astea pline de noroi și să vedem ce trebuie făcut." A condus-o pe Helena spre una dintre camerele private rezervate de obicei membrilor de rang înalt ai Flăcării Eterne, alungând pe oricine venea spre ele.

Helena apreciase întotdeauna cât de profesionistă era Pace. Indiferent de circumstanțe, era de neclintit. Mâinile Helenei erau prea umflate și reci ca să mai poată prinde nasturi sau încuietori.

Pace nu a scos un cuvânt despre tot noroiul care i se întinsese pe șorț, mâneci și mâini în timp ce o ajuta pe Helena să se dezbrace.

„E o noutate după tot sângele vărsat”, a spus ea disprețuitor când Helena a încercat să-și ceară scuze, storcând o cârpă umedă. „Acum hai să te curățăm și să vedem ce stricăciuni ai. Elain va fi cea mai bună alegere pentru mâinile tale.”

Helena se încordă, dar nu era nimic de făcut. Odată ce vânătăile vor fi vizibile, Pace își va da seama că Helena nu își scrântise încheieturile împiedicându-se, iar Elain, deși cea mai competentă stagiară, era o bârfitoare îngrozitoare.

Pace făcu o pauză imediat ce gâtul Helenei fu suficient de curat încât vânătăile de pe el să fie inconfundabile. Înainte ca Helena să se poată gândi la ceva de spus, se auzi o bătaie în ușă.

Pace și-a strâns buzele și s-a dus să răspundă, corpul ei blocând salonul de spital dincolo.

„Ce s-a întâmplat, Purnell?” a spus Pace.

O voce șoptită a răspuns: „Am un mesaj pentru tine. Am spus că e urgent.”

Pace luă ceva și apoi închise ușa. Desfăcu o bucată de hârtie, citi, apoi rupse o bucată în timp ce se întorcea la Helena.

„Am instrucțiuni să te trimit în camera ta. Imediat”, a spus Pace, cu obrajii roșii furioși. „Dar cred că te pot curăța puțin mai întâi.”

După ce s-a curățat, Helena a fost înfășurată în haine de parcă ar fi fost în hipotermie, iar Pace a însoțit-o la Turnul Alchimiei. Crowther îi aștepta când au ieșit de pe pasarelă. Pace s-a înțepenit la vederea lui.

— Doamnă Pace, spuse el. Ce pot face pentru dumneavoastră?

Vase de sânge sparte i-au pătat obrajii lui Pace. „Am venit să mă asigur că Marino este îngrijit.”

Ochiul lui Crowther tresări. — Desigur. Se uită la Helena. Presupun, așadar, că ești într-o stare care necesită vindecare?

Helena se gândise la întrebare. „Dacă îmi tratez mâna stângă, cred că pot să mă descurc cu restul după aceea.”

„O să trimit după cineva. Stai ascunsă până atunci. Matronă, ești concediată.” Se întoarse și plecă fără să mai spună niciun cuvânt.

Pace nu s-a întors la spital; în schimb, a mers cu Helena în camera ei și a rămas chiar și după ce Helena s-a pus în pat.

„Știi, am cunoscut câțiva vindecători când eram moașă”, a spus Pace în cele din urmă. spuse ea, așezându-se la picioarele patului Helenei și privind în jur prin cameră. „Doctorii instruiți în oraș nu prea se interesau să lucreze în satele de munte. Cei pe care îi cunoșteam nu se numeau întotdeauna vindecători, ci doar credeau că era vorba de intuiție. Erau în mare parte femei mai în vârstă care crezuseră de mult timp că au un bun simț al corpurilor. Când mi s-a spus că vine un vindecător din munți, mă așteptam la cineva de vârsta mea.” În cele din urmă, se uită la Helena. „Ești atât de tânără. Nici măcar nu știi cât de tânără ești. Sacrifici lucruri a căror valoare nici măcar nu le înțelegi.”

Emoțiile Helenei erau ca o încurcătură în interiorul ei. „Nimeni nu mă obligă să fac ceva la care nu am fost... de acord.”

„La ce ai refuzat vreodată?”, a întrebat Pace. Înainte ca Helena să poată răspunde, ea a continuat: „Crezi că un bărbat ca Crowther n-a observat asta?”

Pace ar fi putut spune mai multe, dar ușa s-a deschis, dezvăluindu-l pe Crowther cu o tânără fată lângă el.

— Vă puteți întoarce la spital, doamnă surogărească, spuse Crowther subînțeles, ținând ușa.

Pace a bătut-o ușor pe Helena pe genunchi și s-a ridicat, uitându-se urât la Crowther în timp ce trecea. Crowther a închis ușa ferm înainte de a se întoarce spre Helena.

„Ea este Ivy; va face cum i s-a spus ca să-ți pună mâna stângă în mișcare.”

Fata a păşit înainte. Se mișca șovăielnic, ca o căprioară, dar ochii ei erau pătrunzători și ca de vulpe. Avea poate cincisprezece ani, dar Helena se îndoia că era chiar atât. Nu auzise niciodată de un

vivimant atât de tânăr. După cum spusese Pace, de obicei se manifesta mai târziu în viață.

Războiul îmbătrânise prematur oamenii în tot felul de moduri.

Ivy nu scoase niciun cuvânt în timp ce Helena făcu un gest spre încheietura mâinii stângi și îi explică în termeni simpli ce credea că e în neregulă cu ea, ce trebuia făcut și la ce să fie atentă. Helena nu fusese niciodată vindecată de nimeni în afară de ea însăși și aruncă câteva priviri panicate către Crowther în timp ce Ivy întindea mâna și o atingea pe braț.

Fata era uimitor de pricepută la vivimanție, dar rezonanța ei nu era deloc subtilă.

Durerea și umflarea de la încheietura mâinii și degetele Helenei au dispărut rapid, iar Ivy a căutat fractura de la încheietura mâinii Helenei. În câteva minute În câteva minute, Helena își putea mișca din nou degetele fără prea multă durere și începea să simtă rezonanța.

— Mulțumesc, spuse ea, retrăgându-și mâna cât de repede a putut.

Mâna lui Ivy i-a căzut pe lângă corp. A privit-o pe Helena, cu o expresie stranie de curiozitate în ochi. „Soroara mea te place."

„A. Lucrează la spital?"

— Ivy, spuse Crowther tăios, ai ieșit acum. Și să nu spui nimănui nimic despre asta.

Ivy a dat din cap nepăsătoare în timp ce pleca.

Crowther închise din nou ușa. Helena voia să întrebe cine era fata, dar se temea de conversație și își îndreptă atenția către mâna dreaptă. Își blocă nervii de la cot și începu o examinare atentă.

"Ce s-a întâmplat?"

„Cred că Ferron era supărat în legătură cu săptămâna trecută", a spus ea, bucuroasă că avea ceva la care să se concentreze, ca să nu fie nevoită să se uite la Crowther. „Știi cât de mândru e. Nu cred că i-a plăcut că l-am ajutat. Abia am ajuns și a spus că vrea să mă vadă luptându-mă."

A ridicat privirea la timp ca să vadă cum buzele lui Crowther dispăreau într-o linie subțire.

„Ți-ai dezvăluit vivimanța?”

"Nu."

„Ești sigur?”

"Sunt sigur."

Crowther dădu din cap, cu o privire încă sceptică.

„Cine era fata aceea?”, a întrebat Helena.

„Orfană”, a spus Crowther. „Am găsit-o în mahala.” A scos un sunet iritat. „O să spui că ai răcit. Poți să-ți iei câteva zile libere. Dar nu poți fi văzută întorcându-te la Cartierul General așa. Există un punct de debarcare puțin mai departe; este aprovizionat cu haine și provizii de bază. În viitor, vei merge acolo pentru lucruri de genul ăsta. Dacă nu apari aici, acolo te vor căuta.”

Helena dădu din cap înfundat când umflătura de la mâna dreaptă se reduse în sfârșit până la punctul în care o putea folosi pentru a examina opera lui Ivy de pe mâna stângă.

Nu avea nimic de făcut cât timp mâinile ei își terminau de refăcut. Era prea prudent să ia zile libere, dar era mai bine să fie în siguranță. Dacă ajungea să aibă leziuni nervoase la mâini, ar fi devenit aproape inutilă.

S-a ocupat sortând conținutul cufărului ei. Nu era mare lucru înăuntru, în afară de caiete vechi de la cursurile ei de la Institut. Majoritatea bunurilor ei fuseseră lăsate în Etras, deoarece Institutul avea cămine mici și reguli vestimentare stricte. Într-o cutie mică se afla o folie cu Helena alături de tatăl ei, chiar înainte să înceapă studiile la Institut. Zece ani și în uniformă, cu o expresie atât de nerăbdătoare. Tatăl ei purta halatul său alb de medic pentru fotografie, chiar dacă nu avea licență în Paladia. Voia să arate profesional când o adusese.

A închis cutia și a ridicat amuleta, lăsând razele să se alinieze cu cicatricile din palma ei.

S-a dus la fereastră, ținând-o încă în mână, în timp ce se cățăra pe acoperiș. Luc fusese cel care îi arătase cum să se urce de la ferestre pe acoperișul ușor în pantă de sub baliza Turnului.

Focurile Flăcării Eterne străluceau deasupra capului ei în timp ce stătea acolo singură, o balustradă joasă de fier fiind singura barieră dintre ea și căderea letală.

Și-ar fi dorit să-și poată închide mintea pentru o vreme. Tehnica de redirecționare nu putea crea decât puțin spațiu, dar suferința ei continua să se infiltreze.

Se holba la creasta soarelui în timp ce flăcările albe de deasupra îi sclipeau pe suprafață. Aproape că o lăsă să cadă de pe margine, dorind să o privească cum cade până când dispare.

Se simțea rușinată de fiecare dată când se uita la el, jenată de câtă semnificație crezuse că are.

A lăsat lanțul să-i alunece printre degete, dar s-a oprit.

Nu. Această amuletă nu o reprezenta pe Ilva, ci pe Luc. Ilva exploatase asta, dar nu era vina lui Luc. Helena făcea asta pentru el și el merita.

Și-a tras lanțul înapoi peste gât, ascunzându-l sub haine, și a rămas așezată privind peste oraș în timp ce aurul se încălzea în contact cu inima ei.

CÂND S-A ÎNTORS LA Avanpost săptămâna următoare, existau situații neprevăzute. Punctul de debarcare dintr-un subsol abandonat ar fi funcționat ca un adăpost improvizat. Dacă ar fi fost rănită dincolo de capacitățile ei de vindecare, Helena ar fi mers acolo. Existau provizii

medicale de bază și un radio cu unde scurte. Un mesaj codificat ar fi trimis-o pe Ivy.

Ferron întârzia. Din nou. Întârzia adesea, dar de data asta era prea nerăbdătoare să aștepte. Își trăgea geanta pe umăr exact când ușa se deschise.

A tresărit când el a intrat în cameră, închizând ușa în urma lui. Inima i-a tresărit când a auzit-o cum se închide și se închide.

„Am întârziat", a spus el.

Helena a trebuit să se concentreze și să respire cu greu înainte să poată vorbi. „Ne... ne-antrenăm din nou săptămâna asta?"

„Nu", spuse el repede. „Nu. Nu-ți voi mai face asta."

Ea dădu scurt din cap, dar știa că e mai bine să nu-l creadă acum. Avea să redefini termenii înțelegerii de fiecare dată când îi era convenabil.

Ea îl privi cu prudență.

A început să deschidă gura, dar apoi s-a oprit, strânsându-și pumnul.

„Ce?" a izbucnit ea, uitându-se urât la el, sătulă să aștepte ce avea să facă el în continuare.

El i-a evitat privirea, privind în podea.

„Nu am vrut să te rănesc", a spus el.

Ea a râs scurt și fragil. „Ei bine, mereu m-am așteptat să o faci."

Furia i-a sclipit în ochi când s-a uitat la ea.

Începea să-l înțeleagă acum. El credea că e mai bun decât ceilalți Nemuritori. Îi displăcea orice îl punea laolaltă cu ei. De aceea dăduse înapoi și încercase să se prefacă că ea avea autonomie în aranjament. Dar, indiferent ce voia să-și spună, el era făcut din aceeași pânză ca toți ceilalți.

S-a uitat urât la el. „Dacă cineva ar fi murit săptămâna trecută pentru că eram prea rănită ca să muncesc, vina ar fi fost a ta."

El a batjocorit. „Ar trebui să conteze asta pentru mine?"

„Ar fi, dacă ai fi om."

Maxilarul i s-a încleștat. „Ei bine, ca să fim sinceri azi, ești patetic la autoapărare. Mai rău decât mă așteptam. Ceea ce spune multe, pentru că am o părere foarte proastă despre tine. Am presupus că își vor ține toți medicii pregătiți de luptă."

„Spitalul este protejat. Este mai practic decât să te aștepți ca personalul medical să fie instruit și să se antreneze pentru situații de luptă."

Își dădea seama că Ferron nu era de acord.

„Ei bine, nu ești în spital acum." El o ocoli încet. „Ești prea slabă. Niciun mușchi. Nu cred că pot face ceva cu tine în starea asta. Va trebui să încep să te antrenez cu gimnastică înainte să pot ajunge măcar la ceva cu tine."

Cel mai puțin preferat curs de la Institut al Helenei fusese gimnastica. „Chiar dacă fac mișcare, nu mă puteți antrena la nimic care mi-ar putea răni mâinile."

A făcut o pauză. „Dacă te rănești, te voi vindeca."

Helenei îi venea capul în cap. Nu-i trecuse prin minte că, dacă ar vrea, ar putea să o rănească, să o vindece și să o rănească din nou, fără să lase nicio urmă.

A scos un plic, întinzându-l, dar când ea a încercat să-l ia, el s-a ținut strâns, studiind-o. „Există lipsă de alimente?"

Ea nu a spus nimic, doar s-a ținut strâns de plic, așteptând să-l lase. Crowther fusese clar că Ferron nu ar trebui să afle nicio informație de la ea.

Gura i se întări într-o linie dreaptă. „Informațiile de transport pe care le-am inclus pentru cartierul sudic sunt probabil provizii de alimente. Dacă reușesc să le confișt, spune-i lui Crowther să-ți mărească rațiile, indiferent cât de multe."

O SĂPTĂMÂNĂ MAI TÂRZIU, UNA DINTRE echipele de cercetași a reușit să captureze și să ucidă o himeră, deși au recunoscut că aceasta era deja aproape moartă când au încolțit-o.

Cadavrul fusese adus înapoi pentru analiză și, după câteva dezbateri, Helenei i s-a încredințat sarcina de a-l diseca.

Himerele au fost create cu vivimanție, prin urmare un vivimancer ar fi nevoie pentru a înțelege procesul. Era datoria Flăcării Eterne să studieze practicile dușmanilor lor.

Rămășițele miroseau deja îngrozitor, ca și cum himera ar fi fost într-un stadiu incipient de descompunere când a murit. În procesul de creație, fusese sfâșiată și vivisecționată, mușchii îi fuseseră filetați și amestecați cu părți ale altor creaturi. Mai multe organe fuseseră înlocuite. Avea craniul unei reptile, dar o parte fusese scobită și adaptată pentru a găzdui un creier mai mare de mamifer.

Nu fusese creată folosind necromanția; resuscitarea animalelor fusese încercată de multe ori în trecut și nu funcționase niciodată. Himera era în viață când fusese făcută, dar Helena nu-și putea imagina cum fusese menținută în viață.

Shiseo era gata să lucreze în timp ce ea lucra, dându-i uneltele pe măsură ce avea nevoie de ele. Nu înțelegea de ce lucra cu ea ca asistent. Era prea educat pentru asta; vastitatea cunoștințelor sale metalurgice i-ar fi făcut de rușine pe mulți mari maeștri. Cererea Ilvei era o insultă.

În timp ce ea redacta raportul, Shiseo se ocupa de schițarea unor structuri de compuși pentru tincturile infuzate cu metal despre care discutaseră. Argintul, cuprul și fierul aveau toate utilizări medicinale și puteau spori eficacitatea anumitor extracte.

„Shiseo”, a spus ea, ridicând privirea, „ai propriul tău spațiu de lucru?”

A făcut o pauză. „Nu. Ar fi trebuit să predau poate la Institut, dar…” A clătinat din cap.

S-a mișcat, simțindu-se stânjenită de cât timp îi luase să-și dea seama de ce acceptase postul. „Ar fi trebuit să spun ceva mai devreme. Dacă vrei să lucrezi la propriile tale proiecte, ești binevenită să folosești acest spațiu.”

El a zâmbit vag, înclinându-și capul, dar ea și-a dat seama imediat că nu avea să accepte oferta.

Poate că se înșela. Îl considerase Ilva vinovat pentru această poziție? Desigur. Venise să ceară azil politic, iar Ilva își revendicase datoria. Asta ar explica de ce era atât de atent la inofensiv. Se simțea vinovată, dar avea nevoie de el.

„Ar trebui să te avertizez, tehnic vorbind am furat laboratorul ăsta", a spus ea, ridicând privirea. „Adică, evident că a fost mereu aici și nimeni nu-l folosea, dar pur și simplu m-am mutat acolo și am început să fac lucruri fără permisiune." A ridicat din umeri. „Toată lumea presupune că altcineva trebuie să fi aprobat. Așa că, dacă nu-ți plac laboratoarele obținute ilegal, înțeleg, dar ești binevenit(ă) să folosești spațiul pentru orice te interesează."

S-a uitat la ea cu fața lui impasivă și rezervată, apoi colțurile ochilor i s-au încrețit. „Poate că sunt câteva lucruri."

ÎN SĂPTĂMÂNILE CARE AU URMĂTOR, legăturile cu Ferron au devenit sporadice. Helena făcea cu sârguință exerciții de calistenică, conform instrucțiunilor lui, dar adesea nu apărea. Uneori rămânea un plic pe masă; alteori, Helena aștepta și în cele din urmă pleca cu mâinile goale. Inelul ei ardea la ore neobișnuite și era nevoită să se grăbească spre Avanpost, doar pentru a găsi o scrisoare sau o hartă rămasă, Ferron plecase deja.

Informațiile păreau utile, dar își dădea seama că Crowther renunța la ea, tratând-o ca pe o persoană ratată.

A tresărit când a deschis ușa apartamentului și l-a găsit din nou pe Ferron așteptând-o.

El stătea la masă cu o monedă de argint în mână, învârtind-o și întorcând-o alene când ea a intrat.

S-a lăsat o tăcere lungă înainte ca el să vorbească fără să se uite la ea. „Înaltul Necromant va fi plecat din țară săptămâna viitoare. Călătorește spre Hevgoss. S-au făcut pregătiri ample pentru asta.

Aproape o treime dintre Nemuritori vor călători cu el. Călătoria a fost ținută secretă; doar câțiva știu.”

S-a făcut o pauză.

Ferron băgă moneda în buzunar. „Niciodată nu a mai fost lăsat așa. Dacă Rezistența aștepta o deschidere, acesta ar fi momentul potrivit. Nemuritorii probabil că se vor coordona bine, pentru că toți vor vrea meritul și gloria pentru ei înșiși.”

„Și presupun că ești printre cei care merg”, a spus ea, pentru că, desigur, Ar lăsa orașul să ardă, iar vina să cadă asupra lui, și s-ar întoarce doar pentru a culege roadele.

La asta lucrase de la început. Jocul lui pe termen lung. Rezistența îi făcea jocul direct, iar Helena nu putea face nimic în privința asta, pentru că trebuiau să profite de o astfel de oportunitate, altfel la fel de bine puteau să se predea acum. Nu aveau să reziste până la sfârşitul anului.

N-a spus nimic.

"Altceva?"

A clătinat din cap în timp ce se ridica și se îndrepta spre ușă, oprindu-se chiar înainte să o deschidă. „Cred că am putea la fel de bine să plănuim să sărim peste următoarele câteva săptămâni. Nu mă aștept să reușesc.”

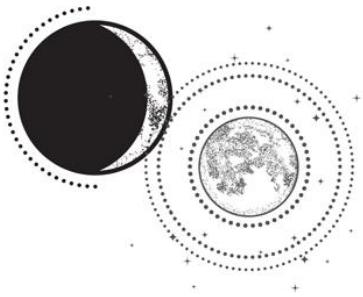

CAPITOLUL 32

Maius 1786

Vestea CĂ Morrowugh VA DISPĂREA împreună cu atâția dintre Nemuritori era oportunitatea pe care Flacăra Eternă o aștepta. Asemenea unei mașini care intră în acțiune, Rezistența a început rapid să se pregătească de atac .

Crowther răspândise informațiile lui Ferron în ultimele luni, atribuind diverselor surse hărțile sale, informațiile despre patrule și rotații, lanțurile de comandă și ierarhiile privind cine ar fi fost chemat primul și cum ar fi contraatacat în cazul unui atac din partea Rezistenței.

Batalioanele erau nerăbdătoare de luptă.

Totuși, un sentiment neobosit de groază pândea sub pielea Helenei, crescând cu fiecare clipă. Dacă era o capcană? Dacă Ferron mințise, ascunsese un laț în informațiile sale? Se tot gândea cât de ciudat i se păruse.

Spitalul aștepta, încordat, strangulat între speranță și groază. Apoi au pornit sirenele și camioanele au început să sosească, cadavrele năvălind, umplând spitalul și holurile. Nu era loc pentru toți răniții.

Helena nu a avut ocazia decât să-și exprime vinovăția disperată în timp ce urmările bătăliei umpleau spitalul. Trebuia să muncească.

Vina ta. Ar fi trebuit să știi. Ferron e un monstru. Un trădător înnăscut, exact ca tatăl său. Nu făcuse niciodată atâtea vindecări, lucrând cu atâta frenezie încât amuleta de la gât aproape că o ardea pe piele. Doi dintre vindecătorii stagiari s-au prăbușit, rezonanța lor fiind afectată de epuizare.

A trecut mai mult de o zi până când cineva i-a spus că nu pierduseră. Atacul nu fusese un eșec, ci un succes spectaculos. Rezistența avea porturile; recucerise cea mai mare parte a Insulei de Est. Bătăliile încă se dădeau în colțul de sud-vest, dar se așteptau să recucerească întreaga insulă.

Chiar și după ce i s-a confirmat, Helena abia dacă a crezut. Rănile continuau să apară.

Rezistența a găsit închisori pline de disidenți. Una dintre cele mai mari clădiri din apropierea porturilor fusese un laborator. Rezistența a adus înapoi camioane pline cu provizii și unelte medicale pe care Helena nu le mai văzuse de ani de zile. Anestezice și antiseptice adevărate. Lăzi peste lăzi de rășină de opiu. Tifon și bandaje noi.

Dar euforia care umplea spitalul în timp ce toate proviziile se revărsau a dispărut pe măsură ce victimele din laborator începeau să sosească. Medicii și asistentele care lucraseră neobosit ani de zile aveau crize nervoase din cauza victimelor și au trebuit să fie scutite.

Laboratorul nu doar fabricase himere cu animale. Victimele care soseau erau aproape de nerecunoscut, experimentate în moduri care sfidau rațiunea. Cadavre dezmembrate și reasamblate metodic. Erau atât de multe.

Încercările de a-i trata au revenit Helenei. Chirurgii erau dezorientați, iar stagiarii nu au mai putut suporta. Nici Helena nu putea face nimic. Indiferent ce încerca, toți mureau.

Pentru forțele lor de luptă, Recuperarea s-a încheiat rapid. Ceea ce Nemuritorii petrecuseră ani întregi să sape încet, a fost recuperat într-o singură mișcare coordonată. A fost considerată un triumf militar pentru veacuri.

Pentru spital a fost un coșmar fără sfârșit.

Rapoartele conform cărora Morrough se întorsese au fost urmate de zvonuri despre o tulburare extremă în rândurile soldaților, pe măsură ce vina cădea. Apoi au urmat contraatacurile și încercările de recucerire a porturilor.

Au trecut săptămâni până când lucrurile s-au calmat în sfârșit, turele de spital au reluat încet-încet rotația normală și au fost aduși mai mulți vindecători stagiari. Crowther și Ilva știau cumva exact cine poseda rezonanța latentă pentru aceasta, chiar și atunci când fetele însele nu o aveau.

Helena era atât de epuizată până la sfârșit încât abia a mai putut vorbi timp de câteva zile. Ca și cum ar fi uitat cum să fie om.

Pace a dat-o afară din spital când a găsit-o în camera de provizii, făcând inventarul mecanic, spunându-i că, în afară de o urgență, Helena nu avea voie să se întoarcă timp de cel puțin patru zile.

Helena nu știa ce să facă decât să-și reia vechiul program, așa că, atunci când a sosit Martiday, s-a trezit odată cu zorii, și-a luat geanta și a ieșit din oraș. Inundațiile de primăvară se opriseră, iar zonele mlăștinoase înfloriseră.

Se vedeau roiuri de insecte dansând, lumina sclipind pe aripile lor. Soarele scălda partea estică a munților, transformându-le crestele în auriu. Vântul nu mai zdrăngănea stuful mort, ci șoptea prin iarba mlăștinoasă. Aerul era plin de ciripitul păsărilor. Zonele umede erau luxuriante, cu vegetație nouă, pline de viață. Helena ar fi putut culege ore întregi și tot ar fi lăsat în urmă mult. A luat doar ce credea că este cel mai valoros înainte de a se spăla pe mâini într-un iaz verde ca algele și de a se îndrepta spre Avanpost.

Abia avusese timp să se gândească la Ferron, dar își spuse că ar trebui măcar să verifice dacă îi lăsase vreun mesaj. Nu primise nicio instrucțiune de la Crowther de la atac.

L-a zărit în clipa în care ușa s-a deschis. Își rezemase șoldul de masă. Avea umerii cocoșați, iar brațele îi atârnau inerte pe lângă corp.

„Arăți îngrozitor", a spus el când ea a intrat pe ușă.

S-a oprit brusc. „Arăți mai rău."

A râs încordat. — Chiar așa e?

Era prea șocată ca să răspundă.

Fața i se slăbise, ca și cum ar fi pierdut aproape toată greutatea care îi mai rămăsese, oasele craniului ieșeau puternic în evidență prin piele.

El s-a uitat—

—ca un cadavru.

Inima i s-a zvâcnit în gât.

Pielea lui era cenușie și ca de hârtie, ochii adânciți înfundați. Părul negru îi atârna moale în jurul feței. Murdar și nepieptănat.

Se părea că nu mâncase, nu dormise și nu se spălase în toate săptămânile trecute de când Helena îl văzuse ultima dată.

„Ești... ești... ești mort?" se forță ea să întrebe. Putea fi ucis și apoi transformat într-un lich folosind propriul corp? Era oare posibil?

A schițat un zâmbet care i-a rupt buza de jos, iar un firicel de sânge roșu i-a curs pe bărbie. S-a vindecat instantaneu. „Ai crede asta, nu-i așa? Nu. Încă... în viață."

"Ce s-a întâmplat?"

A înaintat, dar i-a fost frică să-l atingă. Arăta de parcă s-ar fi făcut praf.

Trase adânc aer în piept. „Ei bine, poate ați observat, Înaltul Necromant nu era încântat de porturi." Se aplecă, cu capul plecat, dar apoi tresări brusc în sus, cu fața strâmbă de durere. „Ghinion... pentru comandantul responsabil."

Helenei i s-a făcut o ușoară amețeală. Nu... asta nu era posibil. El plecase, împreună cu Morrough și ceilalți, la Hevgoss.

Ea clătină din cap. „Dar tu nu ești la comandă acolo. Ei... ei erau comandați de... de..."

Nu-și amintea numele, dar era altcineva. Și-ar fi amintit dacă Ferron ar fi fost cel responsabil. Nu era suficient de bine clasat pentru o poziție ca aceea.

„A fost o schimbare recentă de conducere", a spus el. Vocea îi era răgușită. „Nu contează. A funcționat? Atacul? Evident că ați obținut insula, dar…" A înghițit în sec. „…o veți păstra? Mai aveți destui oameni pentru asta?"

Nu trebuia să-i spună nimic, dar era atât de evident că suferea, încât nu s-a putut abține.

„Mai mult decât speram", a spus ea.

A înghițit în sec și a dat din cap ușor. „Bine." A închis ochii o clipă. „E ceva, cred."

A tras aer în piept. „Ar trebui să plec. Doar… voiam să știu… Nu voi mai face călătoria asta.”

A încercat să se îndrepte, dar s-a prăbușit. S-a prins de scaun și a căzut pe el. Un gâfâit înăbușit, aproape un țipăt, i-a scăpat. A încercat să se ridice din nou, dar părea că nu reușea să se sprijine pe brațe. Respirația îi devenea din ce în ce mai sacadată.

„Ferron, ce s-a întâmplat cu tine? Ce s-a întâmplat?” Vocea i s-a ridicat brusc în timp ce nemișca, neștiind ce să facă.

Își închise ochii. Respira superficial. „D-du-te dracului, Marino.”

S-a apropiat ca și cum ar fi fost un animal rănit, cu mâinile întinse și vizibile.

— Ferron, știu că ești rănit. Poate te pot ajuta, spuse ea cât de blând a putut.

A râs răgușit. „Nu poți face *nimic .”*

„Lasă-mă să încerc.” Acum era suficient de aproape ca să-i vadă venele de sub piele, de-a lungul gâtului, nu albastre, ci aproape negre ca otrava. „N-o să te rănesc.”

Ochii i s-au deschis brusc, furia luminându-i fața.

„Nu te preface că-ți pasă”, a scuipat el. „Te aștepți să cred că nu știai că se va întâmpla asta?”

Ea clătină din cap. „Nu am făcut-o. M-aș fi întors mai devreme dacă aș fi știut.”

Având în vedere aspectul său, nu era vorba de o deteriorare rapidă. Ajunsese în acest punct încet, de-a lungul a câteva săptămâni.

Dacă spunea adevărul, dacă ar fi fost la comandă în porturi în timpul atacului, atunci toate informațiile pe care le transmitea ar fi fost în detrimentul său conștient.

„Te rog,” spuse ea întinzându-și mâna. „Lasă-mă să încerc să te ajut.”

„Ierburile tale de mlaștină n-o să rezolve asta”, a spus el, strâmbându-se în timp ce încerca să se ridice din nou. „Un doctor ca tine poate să o facă la dracu’ cu toate.”

Ea a înghițit în sec.

„Ar fi adevărat dacă aș fi într-adevăr medic.” I-a atins obrazul cu vârful degetelor și nu și-a ascuns rezonanța.

Știa că își sabota misiunea, dar asta nu ar fi făcut-o. Nu conta dacă murea sau nu; misiunea era deja un eșec la toate nivelurile. Când rezonanța ei s-a conectat cu corpul lui, aproape că și-a retras mâna. Talismanul din pieptul lui emana atât de multă putere, încât amenința să-i ardă nervii atingându-l. Fiecare celulă din corpul lui era pârlită de el.

Murea. Iar și iar. Corpul său a împins atât de mult peste limită încât a cedat, doar pentru a fi regenerat instantaneu și a ceda din nou. Era simultan mort și viu pentru că era un fel de cascadă repetitivă de eșecuri regenerative.

Ferron tresări de parcă el ar fi fost cel ars. „Târfă mică și vicleană ce ești. Știam că ți-am simțit rezonanța când mi-am pierdut brațul.”

Își lăsă mâna să cadă, evitându-i privirea acuzatoare. „Mi s-a ordonat să nu-ți spun.”

„Și acum?” Ochii lui erau mijiți.

„Nu cred că contează. Dacă nu fac ceva, vei muri.”

„Mă îndoiesc că sunt suficient de norocos să reușesc asta”, spuse el cu o voce plictisitoare.

Ea a întins mâna, atingându-l abia pe braț. „Ferron, ce s-a întâmplat cu spatele tău?”

Închise ochii clipind, ca și cum ar fi fost prea obosit pentru conversație. Ea îi putea vedea venele negre chiar și pe pleoape.

„Vezi cu ochii tăi”, spuse el în cele din urmă, „din moment ce ești atât de hotărât.”

Foarte încet și cu grijă, ea i-a desfăcut pelerina și a ridicat-o. El a tresărit, dar nu a scos niciun sunet. Miasma rănilor vechi și puturoase a umplut aerul în timp ce ea i-a desfăcut nasturii cămășii. Pășind în spatele lui cât de ușor a putut, i-a tras hainele de pe umeri.

Nu avea bandaje pe dedesubt. Tot spatele îi era o rană putrezită, lacerată chirurgical de la umeri în jos, până la coaste.

Pe pielea lui era sculptată o rețea alchimică.

El a inspirat, iar ea a putut vedea albul coastelor lui, brăzdate de șanțuri.

Inciziile de deasupra umerilor au fost cele mai grave. Nu doar tăiau până la os, ci *în* os, sculptând în omoplați, un aliaj de limitiu sudat, lipit de os pentru a menține sistemul intact și activat.

Oricare ar fi fost capacitățile regenerative pe care le-ar fi avut Ferron, acestea nu au fost suficiente pentru a contracara o accidentare de o asemenea amploare.

Rețelele puteau fi doar ilustrative, pentru a înregistra sau calcula vizual un proces, dar erau folosite și pentru transmutare sau alchimizare atunci când procesul era prea complex pentru o simplă manipulare a rezonanței sau când se lucra cu compuși organici care tindeau să fie volatili. Desenați cu cretă sau cărbune sau gravați pe o suprafață cu un stylus. Dar Helena nu mai văzuse niciodată ceva asemănător cu ceea ce i se făcuse lui Ferron.

„De ce…" Vocea i se pierduse. „…de ce ți-ar face una ca asta?"

— Ei bine... spuse Ferron încet, cu vocea îndepărtată. Au existat o mulțime de idei despre ce să se facă cu mine – s-au discutat tot felul de pedepse pentru eșecul meu. Bennet era supărat că și-a pierdut laboratorul, toate acele subiecte și experimente ale lui. Voia să experimenteze pe unul dintre Nemuritori. A spus că, fiind cel care a suferit cea mai mare pierdere, ar trebui să i se permită să mă pedepsească.

A tăcut o clipă și a adăugat: „Înaltul Necromant spune că, dacă supraviețuiesc, voi fi iertat."

Helena nu-și putea lua ochii de la rană. Pielea din jurul inciziilor prezenta semne de septicemie. Filamente de infecție se răspândeau sub pielea lui, infiltrându-se în sânge.

Prea temătoare să se apropie de rețeaua de dispozitive, ea și-a pus mâna pe brațul lui. El a tresărit la atingere. Corpul lui încă încerca să se regenereze, să vindece rănile care alcătuiau rețeaua. Nervii erau toți intacți. Probabil că simțea o durere de neînțeles.

Nu știa de unde să înceapă, dar nu putea sta acolo uitându-se la asta. A încercat să amorțească zona, să lucreze spre interior, dar nu a durat. Oriunde exista suficient țesut viu de amorțit, regenerarea lui inversa procesul. Nu-l putea scuti nici măcar de durere.

Lucrând cât de aproape a îndrăznit, a simțit că metalul sudat pe umerii lui era un aliaj de limitiu-titan, rezonanța sa fiind atât de ascuțită încât Helena o putea simți în dinți. Nu avea nicio idee cât de sănătos era Ferron în timp ce îl avea lipit de corpul lui.

Acest lucru depășea sfera abilităților ei, mai mult decât orice altceva fusese vreodată.

„Îmi pare rău, nu pot vindeca asta."

A scos un râs sec. „Știu."

„Dar..." A înghițit în sec, continuând să se gândească. „...cred că aș putea să o țin sub control și să reduc presiunea pe care o pune asupra ta. S-ar putea... să-ți ofere o șansă de a supraviețui. Asta e condiția, nu? Dacă supraviețuiești, nu-ți vor face nimic altceva."

Ferron nu a răspuns.

Începând de la umărul lui stâng, ea a urmărit venele cu rezonanța ei, cu vârful degetelor la o distanță de o respirație de pielea lui, trăgând sângele otrăvit înapoi spre incizie. Puroi și sânge aproape negru i se prelingeau pe spate. A folosit colțul unei batiste pentru a o șterge cât de ușor a putut, pentru a o împiedica să ajungă în celelalte răni.

Tot corpul lui Ferron s-a cutremurat, iar el a scos un răgușit fără sunet.

„Ce faci?" a scrâșnit el printre dinți.

„Aceste incizii te otrăvesc. Ai murit, iar corpul tău își ia resursele de peste tot pentru a te regenera și a te reînvia, dar rămâne fără locuri de unde să apeleze. E ca atunci când ți-ai pierdut brațul. Nu te puteai regenera până nu te oprești din sângerare. Dacă vrei să te recuperezi, trebuie să ne ocupăm de această infecție și să mergem înapoi de acolo."

Își lăsă capul în jos, expirând neregulat. „Ce noroc că ai avut parte de o imagine de ansamblu atât de detaliată asupra fiziologiei mele cât timp eram leșinat.”

„Da, așa este”, spuse ea scurt și scoase mai multă otravă.

A gemut printre dinți, mâinile i se încordau în mod repetat când batista îi atinse din nou spatele.

Nici măcar nu scosese vreun sunet cu brațul smuls.

Ea a făcut o pauză, cu mâinile întinse.

„Ar avea efect un sedativ asupra ta?”

„Nu”, spuse el posomorât. „Totul dispare. Abia mă pot îmbăta complet.”

Ea i-a atins ezitant baza craniului.

„De obicei, lucrez local când blochez durerea, dar există un loc aici, în creierul tău. Dacă îl stimulez, te va adormi. Nu vei simți nimic.” Corpul tău nu ar trebui să interpreteze asta ca o manipulare, din moment ce nu blochez nimic. Vrei să încerc și eu?

— Poți… Vocea i s-a întrerupt. Poți face asta?

„Da. Cred că da.”

El a tăcut. Ea i-a privit coastele fluturând în timp ce respira nesigur.

„Încearcă, atunci, presupun”, a spus el. „Nu e ca și cum te-ar fi împiedicat vreodată ceva să mă omori.”

Ea a ignorat comentariul. „Atunci ar trebui să te întinzi.”

Masa era crăpată pe mijloc, dar încă suficient de stabilă, așa că ea a asamblat-o într-un pat improvizat, întinzându-i pelerina. Mâinile lui tremurau, apucând-o de umăr în timp ce ea îl ajuta să se ridice, iar el gemu încet în timp ce se sprijinea pe ea. Tot corpul îi tremura violent în timp ce aproape se prăbușea pe masă.

Și-a împletit degetele prin părul lui până a găsit adâncitura de la baza craniului său, chiar sub protuberanța occipitală.

A fost nevoie doar de o mică schimbare de energie până când a simțit cum pacea amorțelii îi inundă corpul în timp ce acesta aluneca inconștient.

Putea lucra mai ușor acum, că Ferron nu tresărea de fiecare dată când îl atingea. A scos infecția, ștergând-o, dar tot ce se putea gândi era cât de veche trebuia să fie rana.

Ar fi trebuit să se întoarcă mai devreme. Era vina ei: presupusese că va părăsi orașul să ardă și îl alungase din mintea ei.

Fusese atât de îngrozită că i-ar putea trăda, încât nu se oprise niciodată să se gândească ce s-ar întâmpla dacă nu o făcuse.

Mâinile îi tremurau, atingând rănile acum curate, în timp ce se întreba ce să facă. Voia să scoată metalul din oasele lui, dar titanul se lipise.

Și-a strâns amuleta, disperată după orice fel de liniște.

Rana era mai mult decât simple incizii și transmutații metalice. Sistemul era activ; putea simți zumzetul rezonanței mișcându-se prin el. Alterarea unui sistem activ era extrem de periculoasă. Genul de lucru care costa membre.

O încercare i-ar putea ucide pe amândoi.

Trebuia să găsească o modalitate ca Ferron să supraviețuiască, dar era... înrădăcinată în el și atrăgând energia emanată de talisman, deturnând ceea ce ar fi trebuit să-l regenereze și trimițând în schimb acea putere de-a lungul căilor rețelei.

Nu exista niciun cerc de izolare care să-l limiteze. Era activat constant, simbolurile neacționând asupra unei ținte externe, așa cum ar fi făcut-o într-un laborator, ci *asupra lui* Ferron. Energia era deviată, mutată și apoi retransmisă în el într-o buclă închisă.

Asta ar fi ucis un om normal, dar Ferron nu murea atât de ușor – totuși, nici nu se putea schimba. Helena începea să înțeleagă de ce Nemuritorii erau „nemuritori”. Nu era fără vârstă; corpul său era prins în timp, regenerarea menținându-l exact așa cum era. Nu-l lăsa să se schimbe, nici odată cu vârsta, nici cu rănile. Dar sistemul era conceput să-l schimbe. Puterea mutantă exista cu unicul scop de a se altera, iar această contradicție îl ucidea într-un mod mult mai profund decât mutilarea spatelui său.

El se afla într-un creuzet, iar el *era* creuzetul, și fie avea să moară îngrozitor, fie avea să fie complet alchimizat în ceva care putea supraviețui paradoxului.

Ea a studiat simbolurile, încercând să înțeleagă ce erau menite să facă.

Nu mai văzuse niciodată o rețea menită să acționeze asupra unei persoane, dar era bine versată în notația alchimică.

Designul fundamental era o stea cerească clasică corelată cu cele opt planete. Paladienii iubeau lucrurile în seturi de câte cinci sau opt. Singura excepție pe care o cunoștea era piromanția, după care fusese modelat Cresta Soarelui din Fortăreață. Care folosea șapte.

Folosirea notației sculptate în pielea lui Ferron era ca și cum ar fi folosit o formulă alchimică pentru a exprima un concept literar. Nu era ceva neobișnuit ca alchimiștii să scrie cu simbolism și simboluri alchimice, în special în manuale, ca o modalitate de a restricționa informațiile la cei educați, dar Helena nu văzuse niciodată metoda aplicată unei matrice funcționale. Fiecare dintre cele opt puncte avea un concept distinct folosind combinații de simboluri. Helena a analizat încet sensul.

Calculat, viclean, devotat, determinat, nemilos, neabătut, neezitător și neînduplecat.

Era logic că o matrice pe o persoană nu putea fi o formulă tipică de transmutare, dar ideea de a crea trăsături într-un om era oribilă. Dacă ar funcționa, l-ar reduce pe Ferron la aceste opt calități combinate, ștergând potențial tot ce-l deținea.

Ar fi continuat să se vindece cel puțin până când metalul ar fi fost sudat la locul lui. Lacerațiile erau toate interconectate pentru a face rețeaua continuă. Având în vedere felul în care Ferron a reacționat când ea s-a oferit să-l doboare, probabil că fusese conștient tot timpul.

Degetele îi tremurau și și-a pus mâna peste a lui. Pielea lui era rece și subțire ca hârtia.

Voia să închidă rănile, dar prea multe interferențe erau canalizate prin incizii. Ar fi distrus orice țesut nou.

Dacă reușea să-l ajute să se vindece din nou, atunci corpul lui ar putea colabora cu ea pentru a le închide, dar asta ar necesita timp. Atât cât îi luase lui să ajungă în acel punct.

Și-a folosit vivimanția pentru a îndepărta țesutul mort, apoi s-a dus la geanta ei, scotocind prin provizii în căutarea micului kit medical pe care îl împachetase din nou. Se gândea să alerge la sediu, dar ar dura prea mult.

A sortat ce culesese în dimineața aceea, încercând să se gândească la ce i-ar fi de folos.

Sedativele și interferența transmutațională nu funcționau, dar tratamentele topice ar putea avea totuși efect. Ar preveni măcar infecția. Ar face o pomadă transdermică cu eliberare prelungită. Shiseo ar avea cu siguranță idei.

Și-a mușcat buza în timp ce scotea un alifie pe care îl făcuse din scoarța de salcie, bătând cu degetele pe capac, dorindu-și să aibă ceva cu opiu în el. Ar fi fost de ajuns deocamdată și ar fi ținut rănile curate până se va întoarce.

A acoperit inciziile cu analgezic, golind întregul borcan, apoi a așezat un tifon peste fiecare, presărând peste ele sphagnum uscat pentru a menține rănile acide și a preveni infecția, înainte de a-i înfășura spatele în bandaje.

Știa că ar trebui să-l trezească, dar el era epuizat. Avea nevoie de odihnă.

Întinzând mâna ezitant, ea i-a dat părul negru la o parte de la față. Trăsăturile lui erau adâncite, cu obraji, tâmple și ochi scobiți, toată acea tinerețe stranie dispăruse.

Arăta distrus.

Își juca cu unghiile, dorindu-și să aibă altceva de făcut, în timp ce se lupta cu furtuna de emoții din piept. Era atât de obișnuită să-l respingă, să-l vadă ca pe o amenințare pentru ea și pentru toți ceilalți.

S-a gândit la el aruncând moneda aceea de argint și spunându-i de ce avea nevoie Flacăra Eternă pentru atac. Știa că va fi pedepsit.

Comentariile lui incoerente, abia conștiente, despre provocarea intenționată a unui alt comandant pentru a prelua controlul asupra unui nou district: Ea le ignorase, atribuindu-le egoului și prostiei. El se pregătise pentru asta tot timpul.

Ar fi putut transforma asta într-o capcană. Ar fi putut petrece ultimele luni transmițând Flăcării Eterne informații inexacte prin picurare pentru a executa un sabotaj perfect. În schimb, le dăduse mai mult decât visaseră că pot realiza într-un an, știind că va plăti prețul.

Și el crezuse că ea știa. Gândul acesta o distruse. Că el crezuse că ea știa și îl abandonase în voia asta.

Ea i-a atins tâmpla, aplecându-se mai aproape, căutându-i fața. „De ce faci asta?”

Când nu și-a mai putut justifica faptul că l-a ținut inconștient mai mult timp, și-a strecurat degetele prin părul lui și l-a trezit cât de încet a putut, ca durerea să nu-l lovească imediat.

În timp ce el își recăpăta cunoștința, ea i-a luat cea mai apropiată mână, având grijă să nu-i miște umărul, în timp ce începea să-i maseze palma și lucra încet spre vârful degetelor lui, încheietură cu încheietură, rezonanța ei căutând fiecare urmă de tensiune și mușchi încordați.

Tatăl ei îi masa mâinile așa, chiar și înainte de Paladia. În fiecare seară. Mâinile unui alchimist erau ca ale unui chirurg, spusese el, trebuiau îngrijite.

Știa că Ferron nu avea nevoie de asta. Era important doar pentru ea, dar era tot ce putea face.

În clipa în care el a devenit conștient, ea a putut simți tensiunea radiind pe tot corpul lui. Ochii i s-au deschis brusc, pupilele contractându-se de durere. Degetele i s-au strâns în ale ei, dar el a rămas nemișcat, așa că ea a continuat să-i mângâie degetele.

Ochii lui nu erau încă pe deplin concentrați.

„Ce-ai făcut?”, a întrebat el în cele din urmă.

Helena și-a umezit buzele. „Am scos tot sângele infectat și am îndepărtat țesutul mort, apoi am aplicat o alifie analgezică pe incizii și te-am bandajat. Nu e cel mai eficient tratament, dar cred că mă va ajuta până când voi putea face ceva mai bine la Cartierul General. Nu... nu pot închide inciziile încă, dar s-ar putea să reușesc până la urmă, odată ce te simți mai bine. Dacă poți să te recuperezi mai întâi.”

Și-a retras mâna și s-a ridicat încet în timp ce ea vorbea. Trebuia să fie o agonie să se miște, dar nu a scos niciun sunet, deși s-a clătinat ca și cum ar fi fost pe punctul de a leșina în timp ce se împingea de pe masă.

„Nu contează”, a spus el, întinzând mâna spre cămașă. „Să mă vindeci nu e treaba ta.”

„Rănile tale trebuie monitorizate și supravegheate pentru a depista eventuale infecții sau alte deteriorări. Iar bandajele ar trebui schimbate cel puțin o dată pe zi”, a spus ea, făcând un pas înainte și blocându-l.

„Păcat”, a fost tot ce a spus.

„Ferron.” Îi luă cămașa din mână. „Știu că nu ești obișnuit, dar ai nevoie de îngrijiri medicale. Dacă lași lucrurile așa cum sunt, probabil vei muri – sau poate ceva mai rău.”

A scos un râs răgușit. „Marino, asta e ideea. Crezi că Bennet a făcut asta așteptându-se să funcționeze?”

„Dar te pot ajuta”, spuse ea disperată, ajutându-l să-și pună cămașa pe cap, încercând să-i demonstreze cât de utilă putea fi. „Ascultă. Am un laborator. Mă pricep la chimiatrie. Îți voi face un alifie, va fi topic, ca să funcționeze pe incizii. Voi veni în fiecare zi să-ți schimb bandajele și să mă asigur că nu se întâmplă nimic rău.”

„Serios, ai timp pentru toate astea?” Expresia lui era usturătoare.

„Îmi voi face timp. Voi veni în fiecare zi. Te rog.”

Părea luat prin surprindere. „Bine”, spuse el, întorcându-și privirea de la ea. „La ora opt seara. Dar dacă mă pui să vin aici și nu apari, nu mă voi mai întoarce.”

„Vin”, a promis ea. „În fiecare seară la ora opt.”

Poate că ar avea nevoie de acte noi pentru a obține permisiunea, dar l-ar pune pe Crowther să i le dea. Sau să le falsifice ea însăși.

I-a încheiat cămașa, oprindu-se când degetele ei au ajuns chiar sub gâtul lui. Oasele i se vedeau prin piele, iar venele închise la culoare erau încă vizibile. „Îmi pare atât de rău, Kaine.”

Expresia lui era aproape goală de oboseală, dar a ridicat o sprânceană. Efectul a avut mai puțin efect când ea a putut vedea tot efortul necesar.

„Dacă aș fi știut că vindecarea te va face atât de familiar, aș fi spus nu.” Aproape că părea el însuși.

Ridică din umeri și îi ridică pelerina, neîncrezătoare în privința greutății suplimentare de pe spatele lui. „N-ar trebui să-ți spun Kaine? Pare ciudat să tot vorbim pe nume. Vom fi unul lângă altul tot restul vieții, știi.”

S-a uitat spre cer și a oftat. „Nu-mi pasă cum îmi spui, dar nu schimb nimic.”

„Bine. Atunci acum e Kaine.”

Trebuia să se oblige să se gândească altfel la el. Făcuse prea multe presupuneri greșite când îl văzuse drept Ferron.

„Sunt puțin cam dezinformat momentan, dar știu unde e noul laborator al lui Bennet.” A schițat un zâmbet încordat. „Îi place să fie lângă apă. Unul dintre depozitele de lângă șantierul naval West Island. Data viitoare voi aduce o hartă.”

CAPITOLUL 33

Iunie 1786

HELENA A PLECAT SEARA DEVREME pentru a se asigura că nu întârzie, având nişte acte de călătorie noi pe care susţinea că mergea la Avanpost pentru a aduce ajutoare medicale.

Se simţea vinovată că nu acesta era scopul real al călătoriei ei. Avanpostul devenise aglomerat, dar Rezistenţa nu îşi permitea să-şi reducă proviziile limitate distribuind ceva.

Când a ajuns la bloc, înăuntru erau zeci de oameni, adunaţi în jurul unui foc.

S-a oprit brusc, neştiind ce să facă.

Cu rana lui, Ferron nu putea ajunge acolo fără să fie observat. Cineva l-ar putea recunoaşte. Nici măcar nu era sigură cum reuşea să se descurce în mod normal.

În timp ce stătea în picioare, încercând să găsească o cale spre scări, ocolind grupul înghesuit, o siluetă prăbuşită lângă un perete din apropiere s-a ridicat. Gluga care îi acoperea faţa i-a alunecat o clipă, suficient cât să dezvăluie trăsăturile ceroase ale unui necrothrall.

Helena a pornit înapoi.

Fusese un bărbat. O barbă încâlcită îi acoperea jumătate din faţă, cu o barbă groasă sprâncene care aproape îi ascundeau albul lăptos al ochilor. Fusese reanimat cu măiestrie. Nu prezenta semne de degradare în afară de luciul pielii şi de înceţoşarea ochilor.

Era atât de obişnuită să audă despre necrothralli care sunt agresivi, încât nu se gândise că ar putea fi ascunşi, aşteptând.

A venit spre ea, iar inima i-a sărit în gât. O pulsă a început să-i bată în tâmple, pulsând ca o tobă, o arsură de durere pe partea gâtului...

Nu te gândi la asta.

Necrothralul se opri şi îşi trase mâneca. Pictat pe braţ avea acelaşi simbol stilizat pentru fier care se afla pe uşa blocului.

Necrotralul acesta îi aparţinea lui Ferron. Aproape că uitase că era necromant. Mâneca i-a alunecat înapoi în timp ce necrotralul făcea un gest spre stânga.

Faptul că știa că necrothrall-ul îi aparţinea lui Ferron nu-i ușura pătrunderea voluntară în măruntaiele Avanpostului.

Inima îi bătea cu putere în piept când au ajuns la o ușă care se confunda cu peretele. Necrothralul a scos o cheie mică și a descuiat-o, dezvăluind niște scări metalice care coborau în burta uneia dintre fabrici.

Deasupra pâlpâiau nesigur lumini electrice slabe. Au intrat într-o cameră a cazanelor – coridorul era îngust – apoi au trecut printr-o altă ușă încuiată, dând acces la un hol mai spațios. Era o ușă mare și, pe măsură ce se apropiau, aceasta s-a deschis din interior. Ușa era mai groasă decât lungimea antebrațului ei, ca și cum ar fi fost un seif de bancă.

Prin ușă se ivea o cameră mare plină de mobilă decadentă, candelabre cu prisme strălucitoare atârnate și Ferron — bând.

Răsfățul din cameră părea grotesc.

Pereții erau acoperiți cu draperii grele și luxoase și picturi murale. Rânduri de carafe și sticle mărgineau un perete. O secțiune a camerei avea o zonă de relaxare cu măsuțe laterale ornamentate, o canapea mare și scaune. La celălalt capăt se afla un birou și o șezlong din mahon. Totul era ornamentat, cu genul de măiestrie care costa o avere.

„Poftim”, spuse Ferron, atrăgându-i atenția. Purta doar pantaloni și o cămașă albă cu jumătate din nasturi desfăcuți.

Era obișnuită să-l vadă mereu complet îmbrăcat, îmbrăcat în uniforma lui defensivă, și, deși îl dezbrăcase până la brâu de două ori până acum, ambele ocazii fuseseră în scopuri medicale.

Camera în care se aflau nu părea profesională. În ciuda stării sale de epuizare, Ferron – Kaine, îl corectă ea în sinea lui – arăta ciudat de frapant, ca și cum nu l-ar fi mai văzut niciodată într-un mediu potrivit.

„Ce este asta?”, a întrebat ea, intrând cu precauție în cameră.

Necrotralul nu a intrat, ci a făcut un pas înapoi și a închis ușa, care s-a sigilat cu un zgomot puternic și întărit.

„O cameră de panică”, a spus Ferron. „Bunicul meu a construit-o în timpul unei greve acum câteva decenii. În caz de urgență.”

„Nu-mi pot imagina de ce ar vrea să-i facă rău bunicului tău când, evident, și-a cheltuit banii pe lucruri atât de rezonabile”, a spus ea, aruncând o privire spre cele trei candelabre de cristal atârnate deasupra.

„Într-adevăr, un mister.” În paharul său se aflau câteva degete de lichid, dar le dădu pe gât dintr-o singură înghițitură.

S-a uitat la el cu o privire piezișă. „Știi, ai putea lua analgezice în cantitățile alea, dacă vrei să scapi de amorțeală.”

„Nu-i deloc amuzant”, a spus el, cu mâna tremurândă în timp ce își turna mai mult. „Alcoolul te estompează doar pentru câteva minute. Prefer otrava când chiar vreau să mă simt intoxicat. În general, durează mai mult, iar unele otrăvuri au efecte secundare foarte interesante. M-am gândit însă că s-ar putea să nu fii de acord.” A oftat. „Având în vedere atmosfera actuală din Avanpost și faptul că nu am nicio dorință să mai stau vreodată pe o masă din bucătărie, m-am gândit că acest loc are mai mult sens.”

Helena dădu din cap, nesigură dacă era ofensată sau recunoscătoare că acesta nu era locul unde se întâlneau de obicei. Probabil că ar fi intrat în panică dacă ar fi ajuns inițial într-un loc ca acesta.

A târât una dintre măsuțele laterale cu picioare subțiri și a refuzat să-și facă griji că va zgâria suprafața lustruită în timp ce își scotea proviziile.

Ferron a dat pe gât conținutul celei de-a doua băuturi și s-a așezat pe spate pe un scaun, descheindu-și cămașa. Înainte ca ea să-l poată ajuta, el și-a răsucit umerii ca să o scoată, înăbușindu-și un suspin de durere.

„Te-ai simţit mai bine?”, a întrebat ea, punându-și mâna goală pe brațul lui. El tresări. Pielea îi era nefiresc de rece. Totuși, nu avea febră, ceea ce spera ea că era un semn bun.

Nu a răspuns.

Și-a curățat mâinile cu o diluție de acid carbolic și a desfăcut bandajele cât de atent a putut, până când peste răni nu a mai rămas decât bandajul de tifon. A folosit o irigare salină și a încercat să ridice unul, dar acesta s-a blocat. Kaine a tresărit, corpul său tremurând.

„La naiba! Nu…!” Avea încheieturile degetelor albe în locul unde se strângea cu mâna de spătarul scaunului.

Își retrase mâna brusc. „Trebuie să scot bandajul.”

„Chiar așa?” Și-a lipit fruntea de spătarul scaunului, respirând sacadat.

Ea simțea că răspunsul era evident.

A tremurat din nou. „La naiba.”

"Îmi pare rău."

"Taci!"

Ea a stat tăcută, așteptând până când respirația lui a încetinit.

„Bine”, a spus el tăios. „Continuă.”

„Vrei să te dobor din nou?”, a întrebat ea.

Și-a ridicat capul și s-a uitat la ea. Ochii îi erau goi. Fața îi era învinețită de epuizare. „Chiar are vreun rost?”

Helena i-a întâlnit privirea. Putea rezolva asta. Nu avea de gând să-l lase să sufere și să moară pentru că, în sfârșit, făcuse ceva bun în viața lui.

„Te rog, lasă-mă să încerc.”

Ceva neîncrezător i-a licărit în ochi. Buzele au început să i se miște, dar apoi s-a întors, cu fruntea lipită de spătarul scaunului.

— Bine, spuse el, părând resemnat.

Și-a strecurat degetele pe baza craniului lui. A durat doar câteva secunde și el a devenit inert.

Ea a îndepărtat bandajul și a curățat rănile, spălându-i tot spatele cu soluție salină și apoi cu o diluție carbolică. Cel puțin Rezistența avea acum suficiente provizii ca să-l poată trata cum trebuie.

L-a examinat cu rezonanța ei, lucrând încet pentru a înțelege mai bine ce îi făcea matricea. După ce a terminat în laborator, s-a dus la bibliotecă și a cercetat matricele, încercând să găsească orice informație care ar putea fi relevantă. Nu exista nimic. Nimeni nu mai sculptase vreodată o rețea activă într-un om.

Simțea în rezonanța ei că trupul lui murea. Licăriri minuscule ale acelei oribile răceli care se disipa, iar și iar. Sistemul nu numai că secătuia energia din talisman, dar îi golea corpul de toate resursele pe care le avea.

Ferron nu avea resursele fiziologice necesare pentru a contrabalansa deteriorarea, așa că aceasta se înrăutățea cu fiecare clipă.

Ea i-a apăsat o mână pe braț, folosindu-și rezonanța pentru a încerca să-l încălzească. Dacă ar fi știut mai devreme, dacă ar fi chemat-o, poate ar fi putut face ceva mai mult...

A întârziat atât de mult.

Stătea holbându-se la el, cu gâtul prea strâns ca să înghită. Îi raportase rănirea lui Crowther, iar lui nu păruse să-i pese, nici că Kaine era rănit, nici că Helena îi dezvăluise vivimanția. Îi furnizase documentele și o instruise să facă tot posibilul să obțină informații suplimentare de la Ferron, adăugând că, dacă nu mai exista nicio speranță de recuperare, ar trebui să aducă înapoi talismanul. Nu aveau nicio nevoie de Ferron ca lich.

Salvează-l sau omoară-l.

Stătea în picioare, holbându-se la ansamblu, strângând amuleta prin cămașă, simțind cum vârfurile îi înțeapă cicatricile din palmă.

Nu-l putea ucide. Nu după ce el avusese încredere în ea. Nu după ce îi ajutase.

Acum o lună, poate, dar nu acum.

Rezistența avea nevoie de el. Toate avantajele și teritoriile pe care le recuceriseră se datorau lui Kaine, iar războiul încă nu era câștigat. Ea trebuia să-l salveze.

Ea și-a scos amuleta, frecându-și degetele mari pe suprafață.

Și-a dat seama, după ce începuse din nou să-l poarte, că nu se mai simțise atât de obosită, atât de solicitată fizic de vivimanție.

Știa că amuletele din piatră solară trebuiau să fie speciale, să conțină o parte din lumina și puterea lui Sol, dar nu își dăduse seama ce diferență făcuseră în toți acești ani. Cumpărându-i timp. Ajutând-o să ajungă în acest moment.

Dacă ar putea face asta, poate l-ar putea salva pe Kaine, ar putea echilibra lucrurile și i-ar oferi o șansă.

Dacă ar fi murit, nu prea conta ce s-ar fi întâmplat cu ea. Acum existau alți vindecători, iar odată cu revenirea porturilor, nici medicamentele ei nu mai erau necesare.

Ea era înlocuibilă. Ferron nu.

Nu avusese niciodată o prea mare atracție pentru aur, dar încerca să-l folosească pentru a curba razele aurii ale amuletei. Kaine nu ar fi fost niciodată de acord să poarte blazonul Fortului, dar dacă ar fi arătat puțin mai obișnuit...

Decorul s-a îndoit, iar piatra soarelui a alunecat, prăbușindu-se pe podea.

A lovit pământul și s-a făcut sfărâmare.

Helena privea îngrozită cum cioburi roșii se împrăștiau peste tot, iar pe pământ tot ce mai rămăsese era ceva alb-argintiu.

A îngenuncheat, întinzând mâna spre el. Era ca argintul viu, o baltă de metal lichid pe pământ, dar strălucirea era sidefiată, cumva incandescentă. Când l-a atins, s-a transformat în solid și rece.

L-a ridicat și s-a topit din nou. Fără să-și folosească rezonanța, a simțit un zumzet cald de energie venind din el, părând să-i pătrundă prin piele. Senzația s-a estompat când s-a mișcat, devenind solid ca o piatră.

Ea privea, fascinată. Zumzetul părea să crească, ca și cum ar fi fost într-un vis. Lucrurile erau aproape reale, dar detaliile deveneau neclare când se concentra asupra lor.

Crudă și expusă, avea o arsură aproape ca talismanul din pieptul lui Ferron, dar mai blândă, cumva mai familiară. Ca un vechi prieten.

Întotdeauna respinsese afirmațiile despre intuiția vindecătorului, ideea că vivimanția înzestra orice fel de înțelegere fundamentală a fiziologiei umane care să fie divină sau intuitivă, dar era sigură că obiectul din mâna ei îl putea vindeca pe Ferron. Chiar așa avea să se întâmple.

S-a apropiat de el, cărând-o. Foarte atentă, cu mâna liberă, l-a tras înapoi, încercând să nu apese pe răni.

Și-a înclinat mâna spre pieptul lui, lângă talisman, iar lichidul s-a solidificat și s-a rostogolit. Când i-a atins pielea, în loc să se topească din nou, a rămas solid, doar cald și lichid în palma Helenei.

Și-a apăsat mâna peste inima lui Kaine și și-a folosit rezonanța. Era ca și cum și-ar fi scufundat mâna în apă clocotită. Căldura i-a cuprins nervii.

Piatra era solidă, dar pe măsură ce rezonanța ei se răspândea spre Kaine, aceasta se încălzi sub palma ei și dispăru.

Și-a retras mâna la timp pentru a vedea strălucirea argintie dispărând prin pielea lui Kaine.

Pentru o clipă, corpul său a fost iluminat din interior spre exterior.

Putea vedea umbrele oaselor, venelor și inimii sale cum străluceau în interiorul lui și apoi dispăreau.

Helena a clipit ca și cum tocmai s-ar fi trezit dintr-o stare de amețeală. Zumzetul dispăruse, camera era nemișcată și tot ce mai rămăsese era silueta desfigurată a crestei solare și cioburile de sticlă roșie de pe podea.

A atins pieptul lui Ferron, ezitant, întrebându-se dacă nu cumva tocmai avusese halucinații. Nu părea că nimic din ultimele minute fusese real.

Ea a întins mâna cu rezonanța ei, nesigură ce tocmai făcuse. Și el simțea la fel, o senzație disonantă de inerție și energie. Nu era nicio schimbare aparentă - cu excepția faptului că poate era puțin mai cald.

L-a aplecat în față pe scaun, iar degetele i-au tremurat în timp ce se uita în jur. A luat paharul cu un calm pe care nu-l simțea, l-a turnat într-o fiolă goală și l-a pus în geantă, oscilând între a încerca să se convingă că se întâmplase și a-și spune că nu se întâmplase. Niciuna dintre opțiuni nu părea pe deplin plauzibilă.

S-a întors și l-a examinat din nou pe Ferron, așa cum ar fi făcut cu orice pacient. În rezonanța ei, nimic nu părea să fie distinct diferit, cu excepția faptului că acum îi era mai cald; sclipirile de frig nu i-au sfâșiat rezonanța atât de intens când l-a atins. Dar nu era nimic în interiorul lui, cu excepția talismanului, care încă ardea și strălucea lângă inima lui, și a aliajului de lumithium de pe spatele lui.

A închis ochii o clipă, ridicând mâna din obișnuință pentru a apuca amuleta înainte de a-și aminti că aceasta dispăruse. Trebuia doar să aștepte și să vadă ce se întâmplă.

A început să aplice alifia pe care o făcuse cu Shiseo. Folosiseră morfină ca agent amorțitor, legată în diferite forme de petrol. jeleu și ceară de albine pentru eliberare prelungită, împreună cu cupru și miere pentru prevenirea infecțiilor.

Apoi l-a bandajat înainte de a-și pune amuleta la loc, încercând să aplatizeze montura goală înainte de a o ascunde sub cămașă. Aurul era rece pe pielea ei.

În timp ce îl trezea pe Kaine, i-a luat din nou mâna, înțepenită de tensiune, mișcând-o încet, convingând-o să se relaxeze. L-a simțit cum își recapătă cunoștința, dar nu s-a mișcat și nu a vorbit timp de câteva minute. În cele din urmă, și-a dat mâna la o parte și s-a ridicat, întinzându-se fără să spună un cuvânt după cămașă.

L-a ajutat să se îmbrace, simțindu-i privirea ațintită asupra ei în timp ce ea își încheie fiecare nasture. A încercat să nu se holbeze la locul unde dispăruse piatra.

A ridicat privirea abia când a ajuns la gâtul lui. Ochii lui păreau mai limpezi. Mai alerți, dar bănuia că asta se datora doar faptului că era din nou treaz.

„Mă voi întoarce mâine seară”, a spus ea.

În noaptea următoare, pielea lui Ferron nu mai era atât de vizibil cenușie. Încă arăta scheletic, cu fața încordată de durere, dar, pe lângă culoarea pielii, pielea lui era puțin mai caldă. Refuza să fie doborât din nou. Ea își dădea seama că o suspiciune și voia să știe exact ce făcea, dar el nu avea să o întrebe, iar ea nu avea de gând să spună ce se întâmplase.

Nu se vindeca și nu se regenera; pur și simplu nu murea atât de agresiv. Mai avea o călătorie lungă în față, care depindea de adaptarea cumva a corpului său la rețeaua de acțiune.

Ea a încercat să fie blândă, dar el a tremurat, agățându-se de spătarul scaunului până când încheieturile i-au albit în timp ce ea spăla și curăța rănile. A lucrat repede, avertizându-l de fiecare dată când îl atingea, explicându-i fiecare pas, încercând să-l ajute să țină capătul la vedere.

El încă tresărea de fiecare dată când ea îl atingea.

În fiecare seară se întorcea la Avanpost, urmând aceeași rutină. În majoritatea nopților, Kaine nu-i vorbea deloc. Era mereu puțin beat și părea cumva enervat că ea se tot întorcea. După cinci zile, talismanul a încetat să mai radieze energie ca și cum ar fi fost o baterie care curgea, iar ea putea simți cum încetinește degradarea agresivă cauzată de suprasolicitare.

După mai bine de o săptămână de tratament fără cuvinte, el a vorbit brusc în timp ce ea se spăla pe mâini. „Înaltul Necromant are nevoie de cineva.”

Ea a făcut o pauză. „Cine?”

„Un gardian dintr-unul dintre complexele penitenciare ale familiei Hevgoss.”

"De ce?"

„Încă sunt persona non grata, așa că nu știu toate detaliile despre ce se întâmplă. Se pare că, la un moment dat, Morrough le-a promis militocraților hevgotieni cheia nemuririi. Au trecut decenii și nu a produs versiunea pe care și-o doresc. Motivul pentru care susțin Adunarea Breslei este acela că Înaltul Necromant i-a convins cumva că o poate dezvolta dacă poate cuceri Paladia. Alianța s-a deteriorat din cauza ultimului eșec, iar acum Morrough este brusc preocupat să pună mâna pe acest gardian fără ca Hevgoss să știe. Câțiva aspiranți intră în liniște, încercând să-l găsească. Dacă Flacăra Eternă vrea mai multe detalii, ar trebui să trimită pe cineva după ei."

„De ce să nu-i trimitem pe Nemuritori?", a întrebat ea.

„E mai complicat să ne trimiți. Necesită pregătiri speciale și există limite în ceea ce privește durata de timp pe care o putem atinge."

Ea a făcut o pauză. „De ce?"

Ea îi putea simți iritarea la întrebare. „Pentru că suntem destinați Morrough."

Mâinile i-au înlemnit. „Vrei să spui ca…" – nu exista nicio modalitate politicoasă de a o formula – „ești ca… necrotralii?"

S-a uitat urât cu coada ochiului.

Se știa bine că necrotralii puteau merge doar până la o anumită distanță de necromantul lor, altfel „mureau" din nou. Majoritatea necromanților puteau parcurge cel mult câțiva kilometri. Reanimarea Nemuritorilor era deosebit de puternică; necrotralii din Paladia se mișcau atât de liber, încât nimeni nu era sigur de limitele lor, dar se presupunea că se aflau undeva în interiorul granițelor Paladiei.

Că o limitare a distanței aplicată Nemuritorilor indica paralele între cei doi.

— Da, spuse Kaine, pe un ton plin de reticență.

„Dar Morrough a plecat și nu i-a luat pe toți. Tu erai încă aici. Cum a funcționat asta?", a întrebat ea în timp ce începea să aplice alifia pe rănile care erau încă proaspete și crude.

„Nu suntem întotdeauna legați exact de el.” Oftă. „Suntem... își folosește oasele, bucăți din ele, când suntem creați. O parte din osul exterior al brațului său drept a fost folosită pe mine. Le numește filacterii. Asta ne creează imuabilitatea fizică. O parte din asta este folosită pentru a face talismanele.” Gestuit spre piept. „Scoate uneori filacteriile și fie îi crește un os nou, fie ia unul de rezervă de la vreun necrothrall. Asta făcea și când călătorea, ca să ne poată lăsa pe unii în urmă în timpul călătoriei. Nu-i place să o facă des, dar dacă ar călători fără să lase filacteriile, legătura s-ar rupe și noi... am muri.”

„Oasele lui?” Helena se împotmoli la acest aspect.

El a dat din cap. „Da. Împărtășește o parte din el însuși cu noi, iar noi ne dăruim lui în întregime.”

El a tăcut, iar Helena a continuat să lucreze, cu mintea în hohote, până când el a vorbit din nou.

„Câțiva au încercat să fugă, pe vremea când a început războiul. Când și-au dat seama că nu ar fi o mică lovitură de stat pentru a-i detrona pe Rezistențe. Înaltul Necromant a adus cadavrele înapoi. Făcuse noi talismane din fiecare filacter și le pusese în cadavre. Cred că le numiți liche-uri când sunt moarte așa. Atunci am început să ne dăm seama ce înseamnă a fi „Nemuritor”.”

„Ce s-ar întâmpla dacă ți-ai fura filacteriul?”

A râs în șoaptă. „N-ai fost niciodată pe lângă Morrough, dacă crezi că e posibil. Poate umple camerele cu rezonanța lui. Dar chiar dacă ar fi posibil să furi de la el, încep să se prăbușească după un timp. Deteriorarea asta nu-i ucide pe Nemuritori, dar... mințile lor încep să o ia razna.”

Ei bine, asta explica de ce Ferron avea nevoie de Flacăra Eternă; depindea de faptul că ei îl vor învinge pe Morrough în locul lui.

„O să-l anunț pe Crowther”, spuse ea după ce termină.

ELENA S-A OPRIT LA JUMĂTATEA DRUMULUI PENTRU PODUL CĂTRE INSULA DE EST, uitându-se înapoi spre baraj și munți. Lumithia era

o semilună în scădere, apropiindu-se de Suspendarea verii, dar lumina ei totuși auria totul.

Încă câteva săptămâni, iar mareele de vară aveau să se reducă complet, făcând posibilă traversarea mării, iar potopul comercial de o lună avea să se revarse peste mare, îndreptându-se în grabă spre interiorul continentului. Rezistența asigurase porturile exact la timp pentru sezonul comercial anual.

Helena stătea în picioare, studiind lumea austeră din jurul ei, reflectată în negru și argintiu.

Se simțea pierdută. Rana lui Kaine îi eroda detașarea. Simțea că își pierde concentrarea. Acum, că el dădea semne de recuperare, nu-și putea permite să-și uite sarcina.

Menține-i atenția. Fă-l loial. Sau obsedat. Oricare dintre ele venea mai ușor. Oricât de vitale erau informațiile sale, rămânea o povară dacă serviciul său era la discreția sa exclusivă.

Nemuritor. Ucigaș. Spion. Țintă. Instrument.

A repetat lista în sinea ei, dar convingerea ei în ele părea goală de sens.

Motivele pe care Crowther le atribuia lui Kaine păreau o fațadă nepotrivită, ceva în spatele căruia Kaine se ascundea. Helena era alchimistă; nu avea obiceiul de a manipula sau altera lucrurile până nu le înțelegea natura.

A traversat podul, îndreptându-se spre Cartierul General, dar o grădină pluvială i-a atras atenția. Trecuse pe lângă ea de nenumărate ori, dar nu se oprise niciodată. În seara asta, ceva o atrăgea. Probabil că fusese frumoasă odată, dar acum era neglijată. În mijlocul pârâului se afla un altar dedicat zeiței Luna.

Recunoașterea Lunii era un lucru rar în Paladia. Ignorarea totală a unuia dintre zei era considerată periculoasă, dar Luna era rareori recunoscută, cu excepția cazului în care era parte a Chintesenței.

În Paladia, Luna era considerată capricioasă și vanitoasă, trădătoare precum mareele. Conform Credinței, din cauza naturii inconstante a Lunei, Sol a născut-o pe Lumithia din propria sa inimă,

plasând-o pe cerul nopții pentru ca omenirea să nu se teamă de întuneric. Luna, invidioasă pe Strălucirea mai mare a Lumithiei încercase să înece lumea în răzbunare. Lumithia o înfruntase pe Luna într-o bătălie cerească atât de devastatoare, încât ploua cu foc peste pământ. După bătălie, Lumithia s-a așezat pe cer și - pentru a repara distrugerea cauzată de Marele Dezastru - a dăruit omenirii darurile alchimiei. Între timp, Luna, nemiloasă chiar și în înfrângere, a continuat să-și exprime furia menținând oceanul și marea spumegând cu gelozia ei nesfârșită, calmându-se doar atunci când ea stăpânea singură cerurile.

Milenii mai târziu, Luna a rămas hulită, mică și insignifiantă în comparație cu frumusețea și puterea strălucitoare a Lumithiei.

Statuia Lunei era lipsită de trăsături distinctive, lăsând în urmă puțin mai mult decât o siluetă vagă.

Tratamentul paladian aplicat Lunii fusese un șoc când Helena sosise prima dată. Știa de marea devoțiune a Paladiei față de Sol și Lumithia, dar însăși noțiunea de religie era diferită.

Insulele Etras aveau puțin metal pentru alchimie, iar apropierea constantă de mare însemna că etrasienii o considerau pe Lumithia responsabilă pentru schimbările severe ale mareelor care îi stăpâneau. În miturile lor, Lumithia era o intrusă violentă care încercase să distrugă pământul, iar Luna se aruncase în calea Lumithiei. Actul o lăsase pe Luna atât de grav rănită, încât aproape căzuse din cer, iar mările încercaseră să se ridice din albia lor pentru a o prinde. Lumithia, pedepsită de acest act de sacrificiu de sine, s-a potolit de violența ei și a venit să împărtășească veghea Lunei asupra cerului nopții. Dar mările nu au uitat: încă se înfuriau de furie când Lumithia se întărea, potolindu-se doar în absența ei.

Din acest motiv, în Etras, Luna nu doar stăpânea mările; era considerată și zeița protectoare a protecției, o mijlocitoare. O mamă.

Helena a adunat o piatră netedă din pârâu.

În Etras, pentru a se ruga la Luna, așezaseră pietre în stive de-a lungul plajei, fiecare piatră fiind o rugăciune pentru ca mareele să o ducă la ea.

Nu ar fi existat maree aici care să o spele, dar Helenei îi plăcuse întotdeauna concentrarea meditativă a ritualului. A făcut o grămadă îngrijită, prima piatră - Luc, apoi Lila, și Soren, matroana Pace, medicii și asistentele. și stagiari din spital, Shiseo, Ilva (cu reticență), Flacăra Eternă și Rezistența.

Turnul a crescut până când s-a clătinat periculos.

Helena ținea o ultimă piatră. A ezitat.

Dacă ar dărâma turnul în timp ce îl construia, ar fi fost în zadar. Aproape că a pus piatra la loc.

Ea l-a așezat.

Nu mă face responsabil pentru moartea lui Kaine Ferron.

Stiva se clătina, amenințând să se prăbușească. Apoi se așează.

Gâtul i s-a îngroșat și o greutate din piept i s-a risipit, ca și cum universul i-ar fi spus că era posibil.

Un ritual sudist nu avea ce căuta în Nord, dar ea dăduse totul pentru război și nu fusese de ajuns.

Superstiția era tot ce-i mai rămăsese.

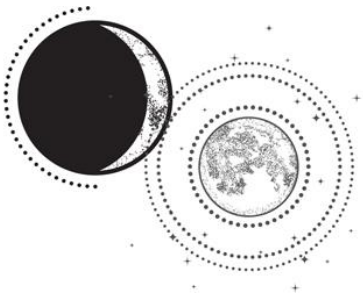

CAPITOLUL 34

Iulius 1786

A OBSERVAT DÂRNIILE ARGINTII ÎN TIMP CE ÎI TRATA SPATELE LUI KAINE. Abia erau vizibile la tâmpla lui, licăriri alb-argintii strecurându-se prin părul său închis la culoare.

S-a oprit și s-a aplecat mai aproape, inspectându-le. „Tocmai a început?”

A ridicat mâna și a mângâiat locul cu degetele. „Am observat-o azi-dimineață.”

„Credeam că nu te poți schimba.”

„Ei bine, acum sunt un experiment”, a spus el sec. „Nu e ca și cum cineva ar ști ce se va întâmpla. De aceea fac oamenii experimente.”

S-a aplecat mai aproape, încercând să se convingă că el pur și simplu încărunțea și că *nu era* exact nuanța de alb-argintiu pe care o avusese piatra.

Și-a întors capul cu fața spre ea, fețele lor fiind la o distanță de o suflare. — Te superi?

S-a înroșit, dându-se repede înapoi. — Îmi pare rău.

El a vorbit din nou în timp ce ea aplica bandajele. „Se pare că mi s-a oferit o himeră.”

"Talentat?"

Felul nonșalant în care o spusese făcea să sune de parcă i s-ar fi dat un animal de companie nedorit, nu un monstru turbat care avea tendința de a se descompune cât era încă în viață.

„Până acum, toți au fost sălbatici, dar o himeră îmblânzibilă ar fi ideală.” S-a ridicat. „Cei dintre noi care au «resursele» necesare pentru a crește una primesc o himeră de dresat. Evident, e un test.”

L-a ocolit și l-a ajutat să-și pună cămașa. Vânătăia urâtă de sub ochi aproape că dispăruse complet. „Dar ești rănit. Nu e corect să te aștepți să îmblânzești așa ceva când nu te poți vindeca cum trebuie sau nu-ți poți ridica brațele.”

S-a uitat condescendent la ea. „Marino, aceasta poate fi o revelație șocantă pentru tine, dar Înaltul Necromant nu-i pasă de corectitudine. Părerea lui este că oricine nu are mintea și voința de a supraviețui merită să sufere și să moară. Ideal ar fi pentru amuzamentul lui."

Își dădea seama că o ademenea. „Știi ce fel de himeră o fi?"

„Ei bine, având în vedere folosirea cuvântului «tren», îmi imaginez că va fi cel puțin parțial câine. Dar nu sunt persoana preferată a lui Bennet. Oricare ar fi, sigur o să am pe cea mai rea variantă."

Ideea unei himere care putea fi dresată era îngrozitoare. Din ce în ce mai multe dintre ele continuau să apară. Mureau repede, dar decesele asociate cu ele creșteau încet.

„Ai putea... să-l omori?"

A ridicat o sprânceană. „Crezi că ar trebui să-mi distrug darul cu care sunt testat?"

A fost cuprinsă de frisoane, neștiind cum să răspundă.

Era deja rănit. Dacă himera care i-a fost încredințată ar muri, ar fi fost pedepsit, fără îndoială, dar...

El i-a prins bărbia și i-a dat capul pe spate până când ochii ei i-au întâlnit pe ai lui. Aveau o strălucire vag argintie în ei. „Dacă ai fi în locul meu, ce ai face?"

„Eu…", bâlbâi ea. „Aș vedea dacă aș putea să-l fac loial."

„Și dacă nu ai putea? Dacă un monstru nu poate fi loial, ce ai face atunci?"

Fețele lor erau apropiate. Helenei i s-a strâns gâtul, inima îi bătea prea repede.

„Aș căuta defecte în transmutație", a spus ea. „Îmbinarea nu este foarte bună, așa că există greșeli care ar putea fi agravate pentru a accelera deteriorarea. Nu ar trebui să-l distrugi complet, ci doar... ai accelera inevitabilul."

S-a aplecat în față, atât de aproape încât ea i-a putut simți respirația. Pentru o clipă, a crezut că o va săruta.

„Ești atât de pragmatică." Cuvintele i-au atins buzele.

I-a eliberat brusc bărbia și s-a îndepărtat, cu ochii sclipind.

Obrajii îi erau încă încinși în timp ce își strângea toate proviziile, refuzând să se mai uite la el.

El a vorbit exact când ea pleca.

„Nu muri, Marino. S-ar putea să-mi fie dor de tine.”

V ANYA G ETTLICH ERA O FEMEIE BĂTRÂNĂ ŞI ÎNDESATĂ, cu ochi mici, un nas mare și rotund și urechi ascuțite. Această combinație, spunea ea întotdeauna, era secretul succesului ei ca una dintre cele mai bune cercetașe din Rezistență. Nimeni nu observa vreodată o femeie simplă.

În general, cercetașii nu trăiau foarte mult. Lunile erau considerate impresionante. Pentru mulți, erau mult mai puțin. Vanya fusese cercetaș ani de zile, intrând și ieșind din teritoriul inamic, adunând informații și informații pe care nimeni altcineva nu îndrăznea să le obțină.

Dar când a dispărut, toată lumea a știut că nu se va mai întoarce. A fost dată dispărută timp de două săptămâni înainte de a fi trecută printre cei presupuși morți.

A fost un șoc când Helena a primit o chemare de urgență la poartă, după ce una dintre patrule a contactat prin radio, susținând că a găsit-o. Gettlich era grav rănită. Verificaseră că nu era o necrothrall, dar era mai greu de știut că nu era un lich care încerca să se infiltreze în Cartierul General folosind cadavrul ei rănit.

Când a fost verificată pentru a depista orice semne ale unui talisman, au găsit forme anormale de metal răspândite prin corpul ei, inclusiv lumithium detectabil.

Nu existau excepții de la reguli. Oricine era găsit cu lumithium în corp nu putea intra în Sediul Central fără imobilizări complete.

Au legat-o pe Gettlich în timp ce ea țipa, implorându-i să nu o facă, promițând că era ea, dar Helenei nu i s-a permis să o trateze altfel.

Helena tocmai făcuse un pas înainte când uşile s-au deschis brusc şi Luc a intrat, ameninţând că îşi va îngropa propriile gărzi dacă vor încerca să-l oprească.

Lila stătea lângă el, cu armele pregătite, cu o expresie conflictuală pe faţă, în timp ce Luc se apleca peste Gettlich, indiferent la pericol.

„Gettlich", a spus el cu vocea răguşită. „Îmi pare atât de rău."

Gettlich se calmă atunci. Luc avea acel efect asupra oamenilor. Ea îi înăbuşi scuzele, îl numea băiat prostuţ. În timp ce Helena lucra, neobservată, ea îşi dădu raportul final.

Fusese prinsă în timp ce investiga noul laborator de lângă Portul de Vest. Nemuritorii o folosiseră acolo ca subiect de testare, încercând să-i suprime alchimia. O injectaseră cu metal de-a lungul zilelor. Experimentul a fost considerat un eşec când organele ei au început să se oprească.

Gardienii cărora li s-a ordonat să o elimine au decis să o folosească pe prizoniera muribundă. O scoseseră din clădire pentru intimitate şi o lăsaseră să moară după ce terminaseră.

În timp ce Gettlich îi povestea lui Luc toate acestea, Helena a verificat. Metalul din sânge interfera cu rezonanţa Helenei, făcând-o neclară ca o electricitate statică. Braţele şi picioarele ei erau pătate cu vânătăi vechi de la legături. Era alunecoasă de sânge de la brâu în jos. Ar fi murit din cauza otrăvirii sângelui cu metal, dar leziunile interne aveau să o omoare prima.

Tot metalul interfera prea mult cu vitalitatea Helenei ca ea să poată face ceva. Trebuia să dea din cap de fiecare dată când Luc o implora.

Laudanum era tot ce putea oferi Helena. Uşurare până se termina totul.

Inima lui Gettlich încerca să se adune ori de câte ori Luc vorbea, promiţând că Flacăra Eternă nu o va uita niciodată, că îi va găsi pe toţi cei care o răniseră. Îi va face pe toţi să plătească.

Consiliul a trebuit să-l încuie pe Luc în apartamentul său ca să-l împiedice să încerce să-şi ia batalionul şi să găsească laboratorul.

Familia Gettlich era o familie veche. Luc îl cunoștea pe Vanya de o viață.

Din cauza circumstanțelor decesului, procedurile tradiționale de doliu și incinerare au fost suspendate. Trupul a fost plasat într-o cameră sigură, încă legat de targă, acoperit cu un cearșaf.

Helena a fost chemată în biroul lui Falcon Matias, o cămăruță monotonă, fără decorațiuni, cu excepția unui tablou foarte mare cu soarele. Întotdeauna îi era frig în orice cameră ocupată de Matias.

— Consiliul a decis că este necesară o autopsie a lui Gettlich, spuse Matias fără nicio introducere, strâmbându-se la față în timp ce se uita la Helena. Ai fost ales să o efectuezi.

„Nu sunt antrenat—”

„Există cărți pe această temă. Poți să i le ceri chirurgului Maier”, a spus Matias, fluturând mâna.

„Atunci n-ar trebui să fie Maier cel care…”

„Mi s-a spus că starea lui Gettlich este profund tulburătoare. Ai văzut-o deja, nu-ți va strica să o vezi din nou”, a spus el, întrerupând-o încă o dată. „Vei fi observată pe tot parcursul procesului pentru a se asigura că nu iei nicio măsură nedorită.” Ochii lui albaștri și apoși se îngustară. „Dacă ești suspectată de vreo violare a acelui corp, îți voi tăia mâinile și sufletul tău va fi blestemat să se scufunde în focurile întunecate ale pământului. Mă exprim clar?”

O privi furioasă, cu fire lipicioase de salivă vizibile în gură în timp ce vorbea. Băuse doar suficientă apă cât să supraviețuiască, considerând cerințele cărnii ca pe ceva de cucerit. Era o idee comună printre cei credincioși, deși Matias o dusese mai departe decât oricine altcineva pe care îl întâlnise Helena vreodată.

Helena stătea în picioare, cu stomacul strâns de groază. Nu făcuse niciodată o autopsie.

Gettlich predase alchimie introductivă, fiind unul dintre primii instructori ai Helenei. O cunoștea.

Dar nimic din partea lui Matias nu a fost vreodată o cerere. Cuvântul lui era lege pentru Helena.

Ea a dat încet din cap.

„Procedura va avea loc mâine, când Sol va fi la apogeu.” Limba lui Matias a plescăit din nou. „Du-te și purifică-te ca pregătire.”

Helena a plecat, cu capul golit, dar nu putea face nimic. Nu-l putea implica pe Luc în asta. Era deja distrus de moarte. și nu ar fi vrut deloc o autopsie, dar Consiliul avea dreptate: trebuiau să știe ce s-a făcut.

Și-a petrecut seara cercetând metodele de autopsie până când a venit momentul să se îndrepte spre Avanpost. Se simțea aproape în comă de groază și era recunoscătoare pentru o rutină în care să poată evada.

Ferron era la locul lui obișnuit, cu un pahar atârnându-i între degete, dar mobila din cameră fusese dată într-o parte. Avea o expresie languroasă, pleoapele coborâte, dar o strălucire ascuțită, aproape argintie, sclipea sub gene.

Helena nu a întrebat. Avea propriile ei preocupări.

Era incontestabil că se afla într-una din dispozițiile lui. Avea o ascuțime, o calitate ciudată în felul în care ochii lui se așezau asupra ei când sosea. Nu era resentimentul lui tipic.

Helena se prefăcu că nu știe nimic, scoțând bandajele fără un cuvânt și studiind rănile. Culoarea lui revenise aproape la normal și nu exista niciun semn de putregai sau infecție nicăieri. Doar mici urme de țesut mort în zona imediată din jurul simbolurilor.

Peste o săptămână sau cam așa ceva, ar putea încerca să închidă inciziile. Supraviețuitoare sau nu, nu era sustenabil pentru el să aibă o rană deschisă la nesfârșit. Oricât de mult încerca să se ascundă în spatele unei rutine, ea știa că abia se putea mișca fără o durere atroce. Nu avea încredere că actele de caritate ale lui Crowther sau ale Ilvei ar mai dura mult dacă Kaine nu ar fi putut relua spionajul.

Și-a pus mâna pentru scurt timp pe umărul lui. El s-a mișcat, dar nu a tresărit deloc.

„Ai terminat”, a spus ea încet în timp ce termina de înfășurat bandajele și îl ajuta cu cămașa.

Nu a spus nimic, s-a ridicat doar și și-a turnat încă o băutură.

Și-a făcut bagajul, îndreptându-se spre ușă. De obicei, necrothrall-ul o deschidea imediat ce se apropia, dar în seara asta a rămas închisă.

A așteptat o clipă înainte de a se uita în sfârșit la Kaine, care stătea lângă bar. „N-am apucat niciodată să te antrenez, nu-i așa, Marino?”

Gura i s-a uscat. Camera din jurul ei a devenit dintr-o dată foarte prezentă.

Știa că, odată ce Kaine va începe să se simtă mai bine, va constata că este necesar ar fi fost necesar să-i reamintească că *el* era responsabil. Evident, ura să se simtă vulnerabil în preajma cuiva. Ar fi simțit nevoia să o pună la loc.

Știuse și a arhivat-o ca pe o problemă viitoare.

Ea a făcut un pas înapoi.

"Vino aici."

Ea clătină din cap. „Am... am o procedură mâine. Nu mă poți răni n-în seara asta.”

S-a înlemnit, apoi încheieturile lui au strâns paharul, devenind albe pe măsură ce expresia feței i se întuneca. „Îmi dau seama că mă consideri un monstru complet”, a spus el mușcându-se. „Dar, în general, mă țin de cuvânt. Nu am de gând să te rănesc. Vino aici. Vreau să încerci să mă ataci, ca să văd ce știi.”

„Ce?” Ea se holbă la el, neîncrezătoare.

„Călătorești noaptea, în afara teritoriului Rezistenței.” Vorbea printre dinți încleștați. „Am stabilit deja că ești de rahat la apărare. Hai să vedem cum te descurci în ofensivă. Vino. Încoace.”

S-a uitat neîncrezătoare în jurul spațiului golit. „N-o să te atac când vei fi rănită.”

S-a uitat la ea nedumerit. „Nu pot muri.”

Voia să-i spună că e nebun, dar încerca să fie discretă. „Uite ce e, Ferron... Kaine... apreciez îngrijorarea, dar sunt vivimantă. Voi fi bine.”

"Veți?"

Ea a dat din cap brusc. „Da. Poate că nu sunt cea mai bună la apărare, dar am avut întotdeauna asta. Așa că abilitățile mele de luptă nu sunt ceva de care să-ți faci griji. Dar" – a tras adânc aer în piept – „apreciez că ai făcut-o."

— Presupun că ai dreptate, spuse el încet, iar privirea i se pierdea din vedere.

A auzit ușa deschizându-se în spatele ei și i-a făcut o ultimă încuviințare din cap în timp ce se întorcea să plece.

În prag, în loc să fie singurul necrothrall care o aștepta, coridorul era aglomerat. Erau cel puțin o duzină, unii vechi și gri, alții noi, cu rănile încă roșii.

Sângele i se scursese din cap.

„Nu-ți face griji, sunt toate ale mele", l-a auzit ea slab pe Ferron spunând. „Acum, hai să te vedem cum lupți cu vivimanție."

El a mai spus ceva, dar ea nu-l mai putea auzi. Ochii ei erau fixați asupra necrothrallilor care se îndreptau cu toții spre ea în cameră. Fețele lor erau inexpresive.

Au fost atât de mulți.

S-au înghesuit spre ea. Era prinsă în capcană. Prinsă în capcană cu ei. Nu putea scăpa.

S-ar apropia cu toții.

„Te numești vivimant. Arată-mi."

Abia dacă i-a auzit cuvintele.

„Nu e spitalul. Nu ești în spital", își spunea ea, dar de fiecare dată când încerca să respire, pieptul i se încleșta mai tare. Reuși să facă un pas înapoi.

Ea a întins o mână ca să-i țină departe, dar aceasta tremura violent.

„Marino." Vocea lui Kaine era iritată. „Ți-e mai frică de sclavi decât de mine? Chiar sunt ofensat."

„F-Ferron, oprește-i", a spus ea cu un tremur în voce. Nu-și putea lua ochii de la necrothralli.

„Nu. Vreau să te văd luptând."

„Nu vreau să mă cert”, a spus ea, dându-se mai departe. „Termină. Ai spus că pot refuza anumite lucruri. O să spun nu.”

Vocea ei se ridica.

„Sunt cadavre. Ai spus că te poți proteja. Arată-mi!”

Stomacul i se strânse, picioarele amenințând să-i cedeze.

„Lasă-i să plece.” Vocea îi tremura.

„Scoate-le pe toate și le voi arde.” Tonul lui era sardonic, ca și cum totul ar fi fost amuzant. „Haide acum. Arată-mi ce ai.”

Necrotralii s-au împrăștiat, împingând-o într-un colț. Umerii i s-au lovit de un perete.

„Ferron!” Vocea ei era ascuțită, cu o notă de isterie în ea. „Renunță la ei. Nu vreau să fac asta!”

„Ăsta e război.” Vocea lui venea de undeva dincolo de trupurile care se înghesuiau în jurul ei. „Nu ai dreptul să vrei; ai dreptul să trăiești sau să mori.”

S-a retras, făcându-se cât mai mică posibil. Gâtul i se închidea, ca și cum niște degete l-ar fi strâns deja. Ar fi tăiat-o larg.

Ea a țipat și și-a întins mâinile în față.

Totul s-a înroșit.

Tot.

A clipit și nu a putut vedea nimic altceva decât sângele întunecat și coagulat care îi picura pe față. Îi acoperea pielea, lipindu-se de gene. Acum nu mai erau necrothrali, doar bucăți de cadavre.

Genunchii i-au cedat și a alunecat pe perete până la podea, agățându-se de cureaua genții.

Simțea gustul sângelui în gură. Mirosul de descompunere era dens în aer. Încă se sufoca, înecându-se cu sânge și viscere în timp ce încerca să respire.

Două mâini puternice o prinseră de umeri.

S-a împins în afară cu rezonanța ei, dar a fost întâlnită și împinsă înapoi atât de violent încât a fost ca un tun care i-a explodat în cap.

Vederea i s-a îngălbit, iar când i-a revenit, chipul lui Ferron i-a apărut în ochi, doar că strălucea. Ochii lui deveniseră argintii strălucitori.

„Ce naiba, Marino?”

Îi țiuia capul și nu putea rosti cuvinte. A îngenuncheat pur și simplu, holbându-se la chipul lui viu.

„Ți-am spus – nu am vrut”, a spus ea în cele din urmă. Apoi fața i s-a încreţit și a izbucnit în lacrimi.

S-a făcut o pauză.

„Poate că te-am subestimat puțin.” A scos o batistă și i-a șters fața până când nu i s-a mai strâns sângele în gene.

A rămas în șezut, amorţită, până când el a tras-o în sus de pe podea, brațele aproape că i-au cedat în timp ce o trăgea spre baie.

A împins-o înăuntru, răsucind un robinet ca să deschidă dușul, înainte de a deschide un dulap și de a scoate câteva prosoape și niște haine curate.

„Fă curat”, a spus el.

Helena se privi în jos. Era acoperită de viscere. Mirosea mai rău decât spitalul. Toată descompunerea. Gâtul i se strânse.

A intrat în duș cu hainele pe ea, cu degetele tremurânde în timp ce se forța să le scoată, jupuindu-le straturile ude ca pe piele.

Era ca și cum Ferron ar fi găsit o rană purulentă și și-ar fi înfipt degetele în ea. Închisă sub apă, abia se putea îndura să iasă afară.

Știa că nu făcea decât să amâne inevitabilul în timp ce își usca încet părul și îl împletise din nou, prinzându-l cu grijă la loc înainte de a se uita la hainele pe care le lăsase Ferron. Erau ale lui. Pantaloni și o cămașă.

Locuia aici? Ea le-a tras încet pe ea.

În timp ce stătea în picioare, încheind cu grijă nasturii familiari, șocul i se diminuă, iar mintea îi reveni de furie.

Când a ieșit din baie, s-a pregătit pentru coșmarul cu sânge și măcel, dar camera fusese curățată. Fusese în baie mai mult decât își dăduse seama.

Podeaua fusese ștersă cu mopul. Chiar și mobila fusese pusă la loc. Mirosul persista, dar urmele vizuale dispăruseră cu totul.

Ferron stătea pe spate pe scaun, cu degetele unei mâini lipite de frunte, ca și cum ar fi avut o migrenă intensă.

Ea spera că așa era.

A ridicat privirea, iar mâna i-a căzut leneș.

„Ei bine”, spuse el încet, cu o pronunție precisă. Ochii lui încă aveau o strălucire argintie ciudată. „Ești într-adevăr plin de surprize.”

Vederea lui atât de neîmpăcată nu a făcut decât să-i sporească furia care se instala.

S-a dus la bar și și-a turnat o cantitate generoasă de ceva dintr-o sticlă care arăta foarte elegant.

A sorbit din ea. Era ascuțit și amar. Și-ar fi dorit să fi ales altceva; întotdeauna preferase vinul, dar Ferron părea să nu păstreze nimic. Probabil nu suficient de tare pentru gustul lui.

S-a pregătit și a înghițit-o în sec, fără să-i pese deloc de felul în care îi închega limba, arzându-i pe gât și până în stomacul gol.

Și-a închis ochii strâns și apoi a turnat mai mult, bând aproape la fel de repede.

Voia să se îmbete cât mai repede posibil. Își mișca degetele, simțindu-și propriul corp cu rezonanța ei, determinându-i sistemul digestiv să absoarbă alcoolul puțin mai repede, să-l ajungă în sânge înainte de a face ceva de genul aruncării fiecărei sticle de pe perete în capul lui Ferron.

Ea închise ochii, cufundându-se adânc în ușurarea caldă și estompată.

Rareori bea alcool, iar acum își amintea de ce. Se simțea mult mai bine așa decât cum se simțea mereu: ca un nerv înțepat.

Ea a apucat paharul, turnându-și încă puțin.

„Cred că e de ajuns”, spuse Ferron în spatele ei. „Nu cred că ficatul tău se regenerează.”

Intenționase doar să adauge puțin, dar la auzul acestor cuvinte a răsturnat sticla, turnând tot restul în pahar. Acesta s-a vărsat pe margine, vărsându-se pe covor.

„Du-te dracului", a spus ea.

„Nu știam că poți înjura." Părea amuzat.

Maxilarul i s-a încleștat, s-a întors și i-a spus să se ducă dracului în încă trei limbi.

El a ridicat o sprânceană. „Ar trebui să te iau mai în serios acum?"

"Vă urăsc."

A râs încordat. „Sunt conștient."

S-a uitat în jos, la băutură. Voia să plece – era obosită, agitată și complet dezechilibrată – dar ușa era închisă din nou. Era clar că Ferron intenționa să o păstreze. S-a dus și s-a ghemuit la capătul canapelei, cât mai departe de el.

„Te urăsc", a spus ea din nou.

„Și eu te urăsc."

Alcoolul îi dezlănțuise limba. „Războiul ăsta e vina ta. A tuturor celor care au murit. E vina ta. Și acum, din cauza ta, chiar și atunci când se va termina, tot nu voi avea nimic."

„Ar trebui să-mi pese? Crezi că a-ți distruge viața e cel mai rău lucru pe care l-am făcut vreodată?"

Ea și-a întors privirea.

„Când ai aflat că ești vivimancer?", a întrebat el.

Nu era suficient de beată pentru acea conversație. A înghițit mai mult. din băutura ei. Mâine urma să aibă o mahmureală cumplită.

„Ar fi trebuit să mă întreb asta mai devreme, nu-i așa?"

Ea nu a spus nimic, așa că el a continuat să vorbească.

„Vivimanța este adesea o abilitate cu debut tardiv. La mijlocul sau sfârșitul vârstei adulte. Tinerii tind să o manifeste ca reacție la un eveniment traumatic. Nu ai fost surprins de ce le-ai făcut acelor sclavi, ceea ce îmi spune că nu era prima dată când făceai asta. Deci ce s-a întâmplat? Ce s-a întâmplat de te-a declanșat ca o bombă?"

Helena și-a dat capul pe spate, holbându-se la tavan. Totul din interiorul ei s-a înmuiat cât a fost de beată.

„La început am crezut că se vor aplica regulile obișnuite ale războiului. Am înființat spitale de campanie pentru ca oamenii să nu fie nevoiți să călătorească prin zone de luptă pentru a ajunge la un spital."

„Masacrele."

Ea a dat din cap.

Masacrele din spitale fuseseră prima atrocitate majoră din război. Asasinarea lui Apollo fusese devastatoare, dar masacrele au fost momentul în care totul a devenit irevocabil real.

Nemuritorii nu respectau nicio regulă. Nu era un război „onorabil". Morrough voia ca oamenii să se teamă sau să moară.

Adunarea Breslei a apărat atacurile, spunând că spitalele erau conduse de Flacăra Eternă ca acoperire pentru baze militare, iar țările înconjurătoare au înghițit minciuna, pentru că era mai ușor decât să se implice în conflictul Paladiei.

„Tatăl meu a fost chirurg khemish. Aici, în Paladia, chirurgia manuală este considerată demodată, așa că nu a avut prea mult noroc să obțină o slujbă." Helena a înghițit în sec, privind prin cameră. „Când a început războiul, a vrut să se întoarcă la Etras, dar i-am promis lui Luc că voi rămâne. Când am refuzat să plec, nici el nu a vrut. Rezistența înființa spitale de campanie. A fost ideea mea - ca el să lucreze acolo. M-am gândit că va fi în siguranță și, dacă oamenii ar vedea cât de talentat este, ar avea oportunități - după aceea."

A mai dat pe gât din băutură. Camera se legăna.

„Urma să devin medic de război, așa că aveam să mă ofer voluntar la spital în timp ce ne antrenam pentru dispecerat. În ziua aceea, am crezut că e otravă." „Toți oamenii ăștia au venit cu febră. Nu am putut să-i doborâm. Unul dintre ei, se înfierbânta din ce în ce mai tare, țipa: „Scoateți-l afară" – și a devenit violent. Tatăl meu m-a trimis să caut pe cineva, iar pacientul era mort când m-am întors. Încercau să găsească o cauză a morții, iar pacientul s-a ridicat brusc

în șezut.” A sughițat. „Știam despre regenerarea Nemuritorilor, dar nu știam despre liche atunci.”

Vocea ei era abia mai mult decât o șoaptă.

„Au blocat ușile și au început să omoare și să reanime pe toată lumea. Necrotralii pe care i-au creat i-au ajutat să ucidă mai repede.” A înghițit în sec. „Spitalul nu era echipat. Tatăl meu – nu auzise niciodată – auzise doar de necrotrali. Aceștia erau colegi. Pacienți. I-am spus că nu mai erau oameni, dar tot nu a ripostat când l-au prins.”

A ridicat mâna, apăsându-și palma pe gât pentru o clipă, cu degetele încovoiate, urmând cicatricea subțire de sub urechea stângă care se întindea spre gât.

„Era atât de blând. Avea o voce profundă care îți răsuna în piept când te îmbrățișa. Nu m-ar fi rănit niciodată…”

„Rapoartele spuneau că nu au existat supraviețuitori.” Vocea lui Ferron părea să vină de undeva departe.

„Nu m-au găsit imediat”, spuse ea posomorât.

A strâns paharul în mână. „Toate spitalele de campanie. Într-o singură zi. I-au ucis pe toți, asistente, doctori, chirurgi, toți pacienții. Și am aflat despre liche. Și ce eram.”

„Mi s-a spus că liche-ii care s-au infiltrat în spitale au fost un experiment eșuat”, a spus Ferron încet. „Morrough și Bennet încercau să vadă dacă plasarea de talismane în alte corpuri vii le-ar permite Nemuritorilor să preia controlul și să rămână în viață. Dar corpurile gazdă intrau întotdeauna în șoc.”

„Oh”, a fost tot ce a putut Helena să spună în gând. Beția o lovise; chiar și a înșira cuvintele i se părea greu, dar s-a chinuit să treacă prin asta, chipul lui Gettlich plutindu-i în minte. „Știi la ce lucrează acum?”

Ochii i s-au îngustat. „Nu aud prea multe în afară de zvonuri în prezent. De ce?”

Ea și-a întors privirea. „Niciun motiv.”

„De ce te-au făcut vindecător?”

A clipit. „Vindecarea e eficientă. Lucruri care pot dura săptămâni sau luni pentru a te recupera pot fi reparate în minute sau ore cu vivimanție. Aveau nevoie de cineva care să poată salva oameni.”

Ferron a scos o râsnită batjocoritoare.

Furia i s-a reaprins. „Habar n-ai cât de greu e să salvezi pe cineva, să repari toate felurile în care oamenii ca tine îl zdrobesc.” S-a uitat urât la el. „Sper că într-o zi va trebui să încerci. Vezi atunci cât de puțin te gândești la asta.”

Și-a întors privirea.

A simțit o scânteie ciudată de satisfacție.

S-a lăsat o tăcere lungă. Ferron părea complet pierdut în gândurile sale, iar Helena era atât de beată încât abia putea vedea limpede. Și-a închis ochii, rătăcind. Când i-a redeschis, el se holba la ea.

S-a uitat înapoi și nu s-a putut abține să nu se gândească că acum arăta diferit.

Mai în vârstă. Sau poate era incredibil de beată.

„Pot să te întreb ceva?”, a întrebat ea, luptându-se cu amețeala. „Simți matricea? Îți dai seama că te afectează?”

„Da”, a spus el, dând din cap ușor. „Nu credeam că mă pot schimba, dar e ca și cum aș fi fost forjat la rece. Sunt treptat forțat într-o nouă iterație a mea. Nu mă contrazice, dar simt anumite lucruri mai puțin decât o simțeam. E mai ușor să fiu nemilos și concentrat, mai greu să mă descurajez de impulsurile care se aliniază cu ceea ce vreau.”

Ea l-a privit cu o privire mijitoare. „De ce modelul ăsta? În ce încerca Bennet să te transforme?”

„Eu l-am proiectat”, a spus el încet.

Informația aceea a fost suficient de șocantă ca s-o trezească pe Helena. S-a ridicat în șezut.

„A fost pedeapsa mea”, a spus el. „Mă așteptam să mă omoare, dar dacă supraviețuiam, nu voiam ca ei să aleagă ce devin. Așa că am cerut să o proiectez, ca dovadă a penitenței mele.”

S-a aplecat în față, studiindu-l. Nu și-o imagina; el era diferit. Era ca și cum ar fi fost martora unei metamorfoze lente. Efectul aparatului era probabil exacerbat de întârzierea vindecării, deteriorarea făcându-l mai maleabil.

Trăsăturile lui deveniseră mai conturate, încă slăbite din cauza bolii, dar acest lucru îi șterse aspectul copilăresc de pe față. Acum arăta de fapt ca un adult.

Și-a înclinat capul într-o parte. Dacă l-ar vedea, fără a afla cine era, l-ar putea găsi destul de chipeș.

Gândul a făcut-o să clipească atât de tare, încât camera a devenit neclară.

S-a ridicat repede. „Trebuie să mă întorc; punctele de control se închid în curând.”

CAPITOLUL 35

Iulius 1786

A doua zi dimineață , LENA A AVUT O MAHMUREALĂ TERIBILĂ și a rămas în pat, atât de grețoasă încât nici măcar nu s-a simțit vinovată că a dormit mai mult până când nu a fost trimis cineva să-i reamintească că trebuia să facă o autopsie.

Aproape că a vomitat când i s-a amintit, dar nu a mai putut întârzia. A petrecut câteva minute transmutându-și propriul corp până când nu i s-a mai făcut rău de la statul în picioare.

Autopsia urma să aibă loc în sala de operații a Turnului Alchimiei, astfel încât Șoimanul Matias și câțiva dintre Păstrătorii Flăcării care administrau crematoriul să poată observa și să se asigure că nu a făcut nimic care să încalce caracterul sacru al corpului.

Helenei îi era gura uscată în timp ce stătea în fața targii acoperite, instrumentele metalice așezate pe o tavă, strălucind sub o lumină puternică care le ilumina pe ea și pe Gettlich, lăsându-i pe public în umbră.

S-a simțit deconectată de corpul ei în timp ce trăgea cearșaful la o parte.

„Pot să încep?”, a spus ea întunericului.

„Începeți”, se auzi vocea lui Matias.

Era ceva deosebit de oribil în a trebui să tai să deschidă corpul cuiva pe care îl cunoștea, să-i extirpe organele și să examineze corpul în componente, relatând în detaliu tipurile de abuzuri de care a găsit dovezi. Ce putea și ce nu putea simți prin rezonanță în legătură cu experimentul.

Și-ar fi dorit să-i poată acoperi fața, ca să nu fie nevoită să se uite la ea în timp ce lucra, dar morții trebuiau respectați.

Când s-a terminat, doi dintre Păstrătorii Flăcării au ieșit din întuneric și au luat corpul cu grijă. Era important ca fiecare parte să

fie arsă, pentru a se asigura că nicio rămășiță pământească nu ar putea împiedica ascensiunea sufletului.

În camera de război, Helena a ascultat cum garda raporta cum fusese găsită Gettlich și ce spusese. Apoi Luc a recitat cu o voce goală tot ce îi spusese ea.

Generalul Althorne a arătat locația Laboratorului din Portul de Vest. Contribuția lui Ferron. Acesta era mai bine protejat decât laboratorul anterior, clădirea fiind extinsă pentru a respinge un atac. Ar fi dificil de accesat și riscau să aibă prea mulți combatanți dacă ar merge atât de departe în teritoriul inamic.

„Consiliul îl recunoaște pe Vindecătorul Marino", a spus Matias. Era prima dată când Helena vorbea în fața Flăcării Eterne de la „izbucnirea ei isterică". Nu știa că va fi chemată. Matias putea să prezinte raportul el însuși.

Ochii Ilvei se îndreptară rapid spre Crowther în timp ce Helena păși înainte.

Și-a umezit buzele. „Pe baza... examinării mele, informațiile pe care Gettlich i le-a dat lui Luc... Principatul, par corecte. Probabil a fost o încercare nereușită de a-i neutraliza rezonanța. Au existat mai multe locuri de injectare în tot corpul, unele lângă creier, dar majoritatea de-a lungul brațelor. Era vorba de o varietate de metale reduse la microparticule și injectate cu un fluid purtător în mușchi. Nu am putut analiza cu precizie prin rezonanță; se părea că există unii compuși dincolo de repertoriul meu. Am extras ce am putut și am predat probele metalurgiștilor. Nu a fost posibil să se stabilească dacă metoda a reușit să suprime abilitățile alchimice, deși înainte de moartea ei, am avut dificultăți în a-i oferi alinare prin vindecare."

„Cum ar putea funcționa așa ceva?", a întrebat Ilva, desenând cu vârful degetelor cercuri absente pe masa din fața ei.

Helena a tras aer în piept, sperând că nu-l vor pedepsi pe mesager. „Teoria mea este că injecțiile au fost menite să creeze o interferență internă cu rezonanța lui Gettlich. Prin plasarea microparticulelor în interiorul corpului, lângă creier și mâini, au crezut că pot ascunde

capacitatea lui Gettlich de a detecta metalul din afara corpului. Pe baza numărului de injecții, cred că au continuat să-i administreze doze până când nu a mai putut rezona, dar cantitatea de metal era toxică în acel moment."

„Care sunt șansele să reușească?" a întrebat Althorne cu vocea lui gravă.

— Nu aș putea spune, spuse Helena.

„Ceea ce vreau să știu", spuse Falcon Matias de pe locul său de lângă Ilva, „este care este scopul acestui experiment. La ce ar folosi ele pentru suprimarea rezonanței?"

„Nu știu", a spus ea.

„Ești vivimancer", a spus el subliniat. „Sigur ai vreo idee despre cum ar putea fi de folos pentru semenii tăi."

Luc, care stătuse prăbușit în scaun de când Althorne respinsese orice posibilitate de a jefui laboratorul, se îndreptă brusc. — Ce vrea să însemne asta?

Matias și-a plescăit limba, apăsându-și o batistă sub nările înguste. „E o întrebare relevantă. Vindecătoarea Marino" – rosti titlul ca și cum ar fi fost o insultă – „are aceleași abilități ca și cei responsabili. Din această cauză, s-ar putea să aibă idei care nouă, restului, nu ne-ar trece prin minte."

Ochii lui Luc au sclipit amenințător. „Helena este vindecătoare. Și-a dedicat viața cauzei noastre. Este la fel de loială ca oricine. Nu seamănă deloc cu cei responsabili."

În loc să-i răspundă lui Luc, Falcon Matias și-a îndreptat din nou privirea spre Helena. „Vindecătoare Marino, înainte de această autopsie, ați efectuat o disecție transmutațională, nu-i așa?"

Helena dădu din cap, strângându-și degetele în mănuși. „La cererea Consiliului…"

„Asta a fost o întrebare la care se putea răspunde cu da sau nu", a spus Matias tăios.

"Da."

„Și în timpul acelei disecții, ați folosit abilități de transmutație pentru a examina și inversa crearea himerei în moduri în care orice alt personal medical ar fi fost incapabil, nu-i așa?”

„Am fost instruit să…”

"Da sau nu?"

"Da."

Matias și-a îndreptat triumfător atenția înapoi către Luc. „Atunci întrebarea mea rămâne valabilă. Vindecătorule Marino, în calitate de vivimant, care ai considera că ar fi potențiala utilizare a oamenilor cu alchimie suprimată?”

Camera dispăruse din vedere, iar Helena nu-l putea vedea decât pe Gettlich, tăiat, cu brațele cu pielea purpurie și cenușie în jurul locurilor de injectare, găurile lăsate în urmă de seringi și propriul subconștient care dezlega metodologia, încercând să înțeleagă intenția și tehnica, incapabilă să se abțină să nu observe căi de îmbunătățire, pentru că așa fusese antrenată să perceapă toate formele de alchimie. Chiar și tortura.

Dacă ar fi recunoscut acele teorii, ar fi fost o dovadă a ceea ce era. Dacă ar fi refuzat, ar fi putut pune în pericol Flacăra Eternă ascunzând informații imperative.

— I-ar controla pe prizonieri, spuse Crowther înainte ca ea să poată răspunde, sau ar putea încerca să-l transforme în armă. Sau să-l folosească pentru a face subiecții umani mai ușor de gestionat în timpul experimentelor lor. Există multe posibilități, Falcon.

Matias aruncă o privire usturătoare spre Crowther. Se auzeau murmure în public. Crowther aproape niciodată nu vorbea în timpul ședințelor.

Helena dădu din cap cu o înclinare stângace. „Ar putea exista o serie de utilizări potențiale pentru suprimarea alchimiei, dar în prezent nu există nicio dovadă că au descoperit o metodă fiabilă de a face acest lucru, ci doar că încearcă să o facă.”

„Ar trebui să ne pregătim pentru această posibilitate, dar să ținem informația departe de publicul larg”, a spus Ilva. „Nu avem nevoie să

insuflăm frică pentru ceva ce s-ar putea să nu se întâmple niciodată. Și Matias." S-a întors autoritar să privească spre Șoim. „Trebuie să reamintesc acestui Consiliu că munca și titlul Vindecătorului Marino vin cu binecuvântarea Credinței și a Principatului?"

Matias dădu din cap cu amărăciune în timp ce Helena se întorcea la locul ei.

Era atât de nesurprinzător, cât și de incontestabil că Șoimul Matias voia ca Helena să fie îndepărtată din Flacăra Eternă, posibil din Rezistență. Cu toți vindecătorii stagiari, Helena nu mai era nevoia de altădată. Luc ar putea fi singurul obstacol în calea acestui lucru.

Consiliul trebuia să fie format din cinci voturi egale, dar Luc avea o influență mai mare decât ceilalți patru membri la un loc. Îl puteau depăși în vot, dar nu îndrăzniseră niciodată să-l respingă în mod deschis.

Au preferat pur și simplu să-l țină în întuneric.

Luc avea un simț copleșitor al corectitudinii, deciziile sale fiind guvernate de conștiință, dar, prin urmare, a fost exclus din multe dintre deliberările Consiliului, îndemnat să-și petreacă timpul pe front, unde alegerile nu implicau o politică atât de delicată.

Helena îl privi stând în mijlocul Consiliului, cu Ilva și Matias de o parte și Althorne și Crowther de cealaltă, ca o marionetă neștiutoare despre sforile sale.

Helena și-ar fi dorit să-l poată salva de la asta, dar știa că, lăsat de capul lui, s-ar sacrifica orbește la prima ocazie.

CROWTHER I-A FĂCUT SEMN LUI Helena SĂ -l urmeze când se va termina ședința.

„O să fie Matias o problemă pentru mine?", a întrebat ea odată ce au rămas singuri.

„Da", a spus el în timp ce traversau pasarela spre Turnul Alchimiei.

Au intrat în lift, dar în loc să urce în biroul său, el a introdus o cheie și liftul a coborât.

„Vrea să pleci și acum a început să ia măsuri pentru a realiza acest lucru."

Helena înghiți în sec. — E ceva ce-ți permiți?

S-a uitat spre ea. „Faci ceva care ar face ca intervenția să merite efortul? Din câte știu eu, singurul lucru pe care l-ai făcut în ultimele săptămâni a fost să ne irosim rezervele limitate de opiu pe Ferron."

Liftul continua să coboare. Au trecut de parter. Helenei i s-a părut că i se face un nod în stomac.

„Unde mă duci?", a întrebat ea.

„Ca să văd cât de util poți fi", a fost tot ce a spus Crowther în timp ce liftul s-a oprit brusc, iar ușile s-au deschis, dezvăluind un pasaj întunecat.

Helena știa că existau locuri subterane. Fusese acolo de câteva ori ca să recupereze lucruri din depozite. Platoul pe care fusese construit Turnul era din piatră și fusese excavat pe larg de-a lungul secolelor. Nu avea nicio idee de ce o adusese Crowther aici.

El a condus calea, ridicând o lanternă electrică de pe o margine, aprinzând-o și înfigând-o în spațiul dintre locul unde corpul său și brațul paralizat erau legate împreună, astfel încât să poată descuia o ușă grea. În loc să dezvăluie o cameră, aceasta a dezvăluit o scară care cobora într-un beznă totală. Mirosul de mucegai se ridica din întuneric.

Helena a ezitat. — Unde mergem?

„Uneori am... prizonieri speciali care necesită îngrijiri medicale. Ivy nu posedă întotdeauna finețea necesară. Vino, Marino, arată-mi cât de mult efort meriți."

HELENA NU ȘTIA MULTE DESPRE prizonierii Rezistenței, dar știa că nu trebuiau ținuți în ceea ce echivala cu o groapă subterană. Sub Turn existau ruine, tuneluri și camere subterane, prea elaborate pentru a

fi fost construite doar pentru depozitarea la Institut. Majoritatea fuseseră transformate în celule pline de prizonieri necunoscuți.

Știa, de asemenea, că arsurile erau frecvente în război, dar piromanția de luptă era o armă contondentă. Lăsă arsuri mari, nu răni țintite precis în zonele corpului cu cele mai mari concentrații de terminații nervoase.

Persoana ar trebui imobilizată, iar piromantul foarte experimentat.

Helena a pierdut noțiunea cât timp stătuse jos în întuneric, ochii încercând să distingă detalii din mișcările nesigure ale luminii electrice a lui Crowther. o torță care îi oferea doar licăriri de trupuri murdare și carne carbonizată. Se vindeca prin atingere, întinzând mâna și găsind cadavre în întuneric.

Părea o crimă. O ușurare, dar pentru ce? Alte atrocități?

Ea a debridat, a regenerat țesutul, a închis rănile deschise, a vindecat fracturile și a găsit multe mâini cu fiecare os rupt meticulos.

Ce amenințare reprezenta Crowther aducând-o aici?

„O să... o să-l vindec pe Ferron până săptămâna viitoare", a spus ea după aceea în lift, încercând să-și stăpânească tremurul vocii. Îi era frig peste tot, iar lumina o durea la ochi. Complice. Complice. Complice. Cuvântul i-a răsunat în cap. „O să termin."

Crowther nu spuse nimic, degetele sale subțiri, ca niște păianjeni, bătând absente de-a lungul antebrațului paralizat.

Ea a insistat, vorbind repede. „El... cred că începe să se regenereze din nou normal. Va fi dificil să lucrez cu matricea, dar pot să o fac. Cred că ar putea fi un avantaj pe termen lung. Accidentarea l-a făcut mai vulnerabil emoțional decât ar fi fost altfel."

Degetele lui Crowther se încremeniră. „Nu confunda asta cu loialitatea."

Groaza i-a tremurat în plămâni.

„Nu. Îmi dau seama că nu e neapărat vorba de efect de levier încă, dar... sistemul îl afectează. A menționat că a devenit mai greu să se descurajeze de la ceea ce își dorește. Pot profita de asta."

„Te amăgești singur."

De ce era dintr-o dată sceptic, când aceasta era misiunea pe *care i*-o încredințase?

S-a uitat la el. „Kaine Ferron rămâne cel mai tânăr dintre Nemuritori. În tot acest timp, n-a mai existat altul atât de tânăr." Stătea suficient de aproape în lift încât ea putea vedea plombele metalice de la molarii lui din spate în timp ce vorbea. „Ar fi trebuit să se profite de el imediat - un băiat cu o avere imensă, încă nebărbat, orfan de tată într-un război. Și totuși a urcat în grad. Nu are prieteni, nici iubiți, nici măcar o curvă anume pe care o favorizează. Este calculat și schimbător și își asumă riscuri pe care oricine altcineva le-ar considera nebunești."

„Știu…"

„Nu, nu trebuie. Dacă ai face-o, ți-ai da seama de greșeala strategiei tale. El" „Nu este o persoană, nu este un om și nu creezi o relație de încredere cu el. Este un animal."

Helena se holba la Crowther nedumerită. Liftul se opri, ușile se deschiseră și aproape că se împiedică ieșind. „Dar mi-ai spus să…"

„Ți-am spus să folosești *vivimanția* ", a mârâit Crowther. „Și în schimb, ai oferit nenumărate scuze despre nevoia de oportunitățile potrivite, că ar fi prea evident, iar acum crezi că șirul de obiecte, această rană, este soluția eșecurilor tale."

„Ai spus să am prioritate față de obiectivele lui inițiale. Asta fac."

Sprâncenele lui Crowther s-au încruntat brusc, iar el a apucat-o de cot și a târât-o spre biroul său, fără să răspundă până când nu au ajuns în spatele ușilor închise.

„Ți-am spus să-l captivezi cu vivimanție." Vocea lui Crowther devenise glacială. „Ceea ce faci tu este să-l faci să depindă de tine, să te considere cineva de care are nevoie. Asta e cu totul altceva. Poți să dezactivezi acest sistem? să controlezi intensitatea efectului său?

Nu, nu poți. Nu am cerut ceva ireversibil, am cerut o obsesie controlată prin vivimanție."

„Ei bine, nu așa funcționează vivimanția", a replicat ea tăios. „Nu poți pur și simplu să activezi sau să dezactivezi emoțiile umane, nu într-un mod care să îți ofere genul de avantaj pe care ți-l dorești. Nu e magie."

S-a uitat urât la ea în timp ce se așeza la birou. „Nu am nevoie de unelte pe care nu le pot controla. Dacă reușești în acest fel, este mai probabil să distrugi Flacăra Eternă decât să o salvezi. Familia Ferron este alimentată de ambițiile lor. Întotdeauna au purtat resentimente față de familiile nobile. Acum Paladia este construită cu oțelul lor și cred că asta înseamnă că le aparține, fie că vreau să o cucerească, fie că vreau să o distrugă. Nu împart. Sunt *obsedați* de ceea ce consideră a fi al lor. Dacă faci asta, Kaine Ferron nu te va lăsa niciodată să pleci și nu se va mulțumi să fie secundar *nimănui.* "

Teroarea o străbătu pe Helena ca un cuțit, dar ea își îndreptă umerii, întâmpinând privirea furioasă a lui Crowther, refuzând să dea înapoi pentru că nu avea unde să se ducă. Fiecare pod îi fusese ars. El se ocupase de asta.

„M-ai dat lui", a spus ea, cu o voce plină de furie. „Acum și după ce „Războiul. Aceștia au fost termenii. Ai spus că ori Ferron ori pierdea, așa că l-am ales pe el. Când s-a așteptat vreodată să mă lase să plec?"

A tras aer în piept. „Ai spus să mă fac eu însămi misiunea lui. E schimbător acum și acesta ar putea fi singurul moment în care va fi vreodată. Dacă ți se pare prea periculos ce fac, atunci dă-mi o altă opțiune, pentru că asta e singura modalitate prin care îți pot oferi ceea ce ai cerut."

Putea vedea furie în ochii lui Crowther, dar el nu spuse nimic.

Ce se așteptase el să facă? Chiar crezuse că vivimanția putea crea obsesie în Ferron fără un sentiment de nevoie? Că era un robinet pe care îl putea deschide și închide? Nu înțelegea nimeni ce era vivimanția?

Crowther stătea holbându-se la ea, iar ea aproape că putea vedea cum piesele se mișcă în timp ce el își ajusta strategia, cântărind ce avea de făcut. Când acesta nu a spus nimic timp de câteva minute, ea s-a întors în cele din urmă să plece.

Coridoarele Turnului păreau prea calde și închise în căldura verii. Helena abia putea respira.

Ea a ieșit pe o pasarelă.

Jos, Luc și Lila se luptau cu unitatea lor, în timp ce Soren le critica forma. O mică mulțime era adunată să privească.

Cunoscând-o pe Ilva, probabil că le spusese lui Soren sau Lilei să facă ceva care să-l preocupe pe Luc și să-l împiedice să-și facă griji pentru Laboratorul din Portul de Vest.

Alchimia de luptă putea fi atât de frumoasă, încât era aproape greu să-ți amintești violența scopului ei și urâțenia neîncetată lăsată în urma ei.

Helena privea, ascultând uralele de jos, cu inima strânsă.

Întotdeauna crezuse că poate face orice pentru prietenii ei. Nu avea nevoie de recunoaștere, ci doar de confortul de a ști că făcuse ceea ce era necesar. Pragmatismul îi furase orice strălucire de eroism și își tot spunea că totul era în regulă...

Dar era atât de singură.

Degetele i se înfășurau în jurul amuletei goale, vârfurile agățându-se de palmă. Simțea o senzație surdă de gol care nu dispărea niciodată, o rană care creștea încet și pe care nu o putea vindeca.

Nu se mai putea repara singură și nimeni altcineva nu părea înclinat să observe măcar că se rupe.

Ești complet singur, și când războiul se va termina, vei fi tot singur.

A clipit în timp ce siluetele de dedesubt se estompau în aureole de aur și argint.

ÎN NOAPTEA ACEA, A STUDIAT ansamblul cu un sentiment reînnoit de urgență. Devenise o priveliște familiară, dar când s-a oprit să-l

observe, era îngrozitor de uluitor. Proiectarea lui necesitase munca unui alchimist meticulos.

Ceea ce fusese Ferron, înainte de a deveni asasin.

Nu-și putea imagina să proiecteze ceva atât de complicat, știind că fiecare linie trasată ar fi o incizie în propria ei piele.

„Cred că pot închide rănile în curând”, a spus ea.

A tăcut o perioadă ciudat de lungă. „Serios?”

Vocea lui era atât de lipsă de ton, încât nu-i putea citi reacția.

„Procedura va fi experimentală”, a spus ea în timp ce aplica unguent. „Dar sunt familiarizată acum cu modul în care funcționează regenerarea ta și cum se intersectează cu rezonanța mea. Există un singur lucru…”

El s-a încordat. Ea a urmărit ondulația subtilă a spatelui său, inciziile lărgindu-se.

"Ce?"

„Suspendarea. Rezonanța va fi la cel mai scăzut nivel. Ar fi mai ușor să lucrezi cu lumithiumul din aliajul de pe umeri, dar nu sunt sigur dacă este sigur sau nu să completezi matricea cu efectele sale reduse.”

„Nu ar trebui să conteze, dar cu refluxul scăzut, mă voi regenera mai lent.”

„E în regulă. De fapt, e de preferat.”

Ea era la ușă când el a vorbit în spatele ei: „Marino.”

Ea s-a uitat înapoi.

„Se zvonește că Bennet face experimente cu suprimarea alchimiei.”

„De ce?” întrebă ea, sperând că el știa ceva, că va putea să-i ducă noi informații lui Crowther, o dovadă a utilității continue a lui Kaine.

Kaine nu a ridicat din umeri, dar expresia feței i s-a schimbat, sugerând că ar face-o dacă ar putea. „Cine știe.”

Ea se îndepărtă de ușă. „Ai menționat odată că Morrough crede că Paladia este cheia nemuririi pe care o dorește Hevgoss. Crezi că ar putea căuta Piatra Cerurilor?”

A pus jos băutura pe care o turna. „Crezi că Înaltul Necromant a venit aici să fure un glob magic care nu există?”

S-a înroșit. Piatra era un basm. Credința că binecuvântarea lui Sol era un obiect fizic era o interpretare greșită a primelor reprezentări artistice ale Fortăreței Orion. Regiunea fusese preștiințifică și analfabetă la acea vreme; imaginile erau tot ce știau mulți oameni.

Deși înregistrările istorice fuseseră corectate, miturile dăinuiseră. Helena crezuse ani de zile că există o piatră adevărată, până când Luc a corectat-o stângaci.

„Nu”, spuse ea repede. „Știu că nu e real. M-am gândit doar că poate Morrough a auzit poveștile și a venit aici crezând că așa e. Nu e ca și cum ar fi existat vreun motiv pentru care Sol nu l-ar fi putut transforma într-o piatră.”

Ferron a râs disprețuitor. „Crezi în Sol?”

S-a mișcat, apucând curea genții. „Da, ei bine, poate nu exact așa cum fac oamenii de aici, dar... voi nu? Nu... deloc?”

Buza lui Kaine s-a strâmbat. „Deloc.”

CAPITOLUL 36

Iulius 1786

ȘTIIND CĂ PELERINAJUL EI ZILNIC DE VINDECARE SE APROPEA DE SFÂRȘIT, Helena se trezi că simțea o mândrie aparte față de munca ei. Nu fusese sigură că o recuperare completă era posibilă, dar acum versiunea slăbită și scheletică a lui Kaine dispăruse complet. Când era îmbrăcat, o persoană nici nu și-ar fi putut da seama că fusese rănită.

Când a sosit Abeyance, Crowther încă nu trimisese vești și nu dăduse ordine. Alegerea de a-l vindeca pe Kaine și orice consecințe ar decurge din aceasta îi aparțineau în întregime.

Helena și-a împachetat geanta pentru pregătiri și tocmai aplica ultimele retușuri la ceea ce spera să fie ultima tranșă de alifie amorțitoare, când s-a auzit o bătaie în ușă.

S-a întors exact când a intrat Luc.

„Nu știam că aveți un laborator”, a spus el, oprindu-se și privind în jur prin camera mică. Ceea ce fusese odată un loc de muncă dărăpănat se transformase într-un adevărat atelier de alchimist, plin de creuzete, flacoane și rafturi pline cu o varietate de alambicuri și cucurbitacee.

„Am vrut să ajut la întreținerea cheltuielilor în timpul lipsei de aprovizionare din…” „spital”, a spus ea, privind rapid pe lângă el ca să vadă dacă mai era cineva cu el.

Obișnuia să viseze că Luc îi vizitează laboratorul, îi vede munca și își dă seama de tot ce făcea pentru el, dar în loc de euforie, tot ce simțea era îngrijorare.

Nu putea întârzia în seara asta.

Luc a zâmbit, dar era unul dintre zâmbetele largi pe care le făcea când cânta. „Sol se ocupă întotdeauna de toate, nu-i așa? De ce nu mi-ai spus?”

„Pur și simplu... cred că nu a apărut niciodată subiectul”, a spus ea, răsucind borcanul cu alifie în mâini.

Zâmbetul i-a dispărut. „Ei bine, cred că sunt multe lucruri pe care nu le știu, nu-i așa?”

Coloana vertebrală i s-a înțepenit.

Nu se uita la ea. „M-am dus să-l văd pe Șoimanul Matias. Am vrut să-i spun că n-ar fi trebuit să vorbească așa despre tine în ședință, că ai făcut doar ce ți s-a cerut. Și mi-a spus că ai fost mustrat, acum luni de zile, și de aceea nu are încredere în tine și de aceea există noi vindecători. Pentru că ai propus să folosești necromanția asupra soldaților noștri morți.”

A râs sec. „Se pare că *toată lumea* știa despre asta, în afară de mine.”

Helenei i s-a uscat gura. „Nu fi supărată pe Lila”, a spus ea. „Nici ea nu era acolo.”

Maxilarul lui Luc se încleștă. „Știu că nu era. Dar tot a aflat. Soren i-a spus, dar nimeni nu mi-a spus mie. Tu ai fi putut să-mi spui.”

A clipit puternic. „Mi-era teamă că ai crede că înseamnă că nu cred în tine, și chiar cred, doar... vreau să se termine asta.”

„Hel...” S-a uitat în jos, jucându-se cu inelele de aprindere de pe degete. „Ăsta nu e războiul tău.”

Tresări. „Ce vrei să spui cu faptul că nu e războiul meu? Am fost aici de la început. Ți-am promis…” Clătină din cap. „Nu i-ai spune niciodată asta Lilei. Nimănui altcuiva.”

Părea îndurerat în timp ce clătina din cap. „Nu, n-aș face-o, pentru că toți ceilalți știu că în lupta dintre bine și rău, lucrurile se înrăutățesc înainte de a se îmbunătăți. Că este datoria noastră să rămânem pe cale și să nu cedăm tentației de a face ceea ce este ușor.”

I s-a închis gâtul și a făcut un pas înapoi, cu ochii arzând de durere. Ușor?

„Uite, știu că ai avut intenții bune, doar încercai să ajuți, iar ție ți se pare că există o soluție chiar acolo pe care o irosim, dar noi... *eu*

sunt ținut de alte standarde. Sol așteaptă mai mult. Și... dacă vrei să faci parte din asta, trebuie să crezi asta."

Acum putea vedea planul lui Matias, făcându-l pe Luc să creadă că ar fi mai bine și mai blând să o trimită departe. Că nu-și avea locul, cineva ca ea nu putea înțelege Credința Nordică și obiceiurile Nordice. Atunci Luc ar vedea asta ca pe un sacrificiu, ca pe o renunțare la ea, nu ca pe o pedepsire, dacă ar trimite-o departe.

„Îmi pare rău", a spus ea. „Am greșit, știu asta acum. Nu se va mai întâmpla. Promit."

A expirat. „Nu, eu sunt cel căruia îi pare rău. E toată vina mea. Te las singur aici tot timpul și presupun că vei fi bine, dar nu e corect. O să rezolv eu asta." A dat din cap. „Începând de diseară. Unitatea e în rezervă din cauza Suspenderii. Ce-ar fi să-ți arăt sistemul ăla? Putem să ne punem la curent și să facem... orice vrei. Poți să-mi arăți ce lucruri geniale și nebunești pui la cale aici." A zâmbit strâmb. „Ce zici?"

El a întins mâna.

„Am treabă în seara asta", a spus ea, cu o voce dureros de slabă. „Amânarea are o semnificație alchimică pentru... lucruri."

„A. Bine… ei bine", a forțat el un zâmbet, „data viitoare, atunci."

A reușit să dea din cap și să-i răspundă cu un zâmbet crispat. Ochii i s-au întors la ceas, calculând distanța până la Avanpost, cât de repede putea ajunge acolo. Chiar dacă ar fi alergat tot drumul, chiar dacă punctul de control nu ar fi avut nicio linie, nu avea să ajungă la timp.

Luc stătea încă acolo, sperând în mod clar ca ea să se răzgândească.

S-a întors stângaci și a început să măsoare lucrurile, prefăcându-se că l-a uitat, dar a durat mai mult de un minut de tăcere dureroasă înainte ca el să plece în liniște.

Înainte ca ușa să se închidă, a auzit vocea Lilei spunând: „Îmi pare rău, Luc."

Mâinile Helenei au rămas nemișcate și a așteptat, încercând să ghicească cât timp le va lua să ajungă la scări sau la lifturi, ca să nu o vedea plecând. În timp ce aștepta, a alungat conversația, ascuțindu-o în mintea și amintirile ei, încercând să nu-i mai sfâșie inima.

ELENA A ALERGAT ODATĂ CE A AJUNS la pod. Încă întârziase zece minute.

Kaine a ridicat o sprânceană când a năvălit înăuntru, atât de fără suflare încât a rămas îndoit de piept.

„Am crezut că în sfârșit mă pui în picioare", a spus el.

Și-a pus mâinile pe genunchi, trăgându-și respirația. „Cineva... voia să vorbească. Nu a putut... să se grăbească să plece."

Simțea o înțepătură îngrozitoare în coastă. Și-a apăsat mâna pe ea, încercând să-și calmeze ligamentele. Plămânii o ardeau.

Încă fără suflu, s-a apucat de treabă, scoțându-și toate proviziile din geanta medicală pe care o purta pe umăr și prinsă la talie.

„Întotdeauna cari atât de mult în geanta aia a ta?" a întrebat Kaine în timp ce privea.

„De obicei e gol, așa că îl pot umplu în zonele umede." Ea îl privi mai atent. „Ce simți?"

Și-a înclinat capul, gânditor. „Regenerarea mea e mai lentă acum, iar sistemul nu se simte ca un șurub răsucit prin conștiința mea. E minunat."

El a luat o înghițitură de ceva chihlimbar, clătinându-se, iar ea și-a dat seama că era puțin beat. O regenerare într-adevăr mai lentă.

„E bine, pentru că cred că e mai bine să te mențin conștientă în această situație", a spus ea. „Va trebui să te miști în timp ce lucrez, ca să mă asigur că noul țesut nu se va rupe sau nu se va vindeca rigid, pentru că s-ar putea să se regenereze în acest fel." A tras adânc aer în piept. „Probabil o să te doară foarte tare."

„N-ai crede cât de des îmi spun oamenii asta."

„Vorbesc serios." Și-a sterilizat mâinile. „Probabil că e mai bine să bei în seara asta."

Începând cu umărul lui stâng, ea a apăsat două degete foarte aproape de una dintre incizii. El s-a încordat, dar trecuse mult timp de când tresărise la atingerea ei.

Marginile rănii păreau proaspăt tăiate. Efectul lumithiumului era mai slab din cauza Suspenderii.

Extrapolând pe larg modul în care se regenerase după ce își pierduse brațul, ea credea că vivimanția ei îi putea ghida regenerarea înapoi pe drumul cel bun, dar trebuia să procedeze cu prudență. Dacă greșea, s-ar putea să rămână blocat.

Ea a aplicat un strat gros de opiu topic pe zona pe care nu lucra.

"Gata?"

El a dat din cap.

A început cu o mică secțiune unde aliajul de titan-luminitiu fusese fuzionat în os, regenerând suficient țesut pentru a închide incizia de peste metal. Nu prea mult țesut cicatricial, dar nici prea puțin.

Odată format, țesutul a rămas viu. Abilitățile regenerative ale lui Ferron au fost în sfârșit suficient de puternice pentru a rezista energiei rețelei.

L-a pus să se rotească complet, să se extindă, să se arcuiască și să-și întindă umărul. Celelalte incizii au început să sângereze. Helena s-a crispat.

Noul țesut cicatricial s-a tras, amenințând să se rupă. A încercat să modifice compoziția țesutului pentru a-i crește elasticitatea, dar regenerarea a fost încăpățânată.

A folosit un bisturiu pentru a-l tăia și, așa cum se temuse, a început să se regenereze. A trebuit să-și folosească propria rezonanță pentru a-i suprima regenerarea în timp ce tăia țesutul vindecat și o lua de la capăt.

Kaine nu a spus nimic, dar respirația lui era superficială, iar rezonanța lui zumzăia în aer.

Când a terminat cu primul punct al matricei, nu a mai putut simți lumithium-ul de acolo, ca și cum el l-ar fi interiorizat.

Ea a terminat un al doilea înainte ca Kaine să cedeze în sfârșit.

„Am nevoie de un minut.” Vocea îi tremura în timp ce se ridica și se îndrepta spre bar. A luat cea mai apropiată sticlă și a băut direct din ea.

Și-a șters fruntea cu o cârpă, dându-și seama abia atunci cât de tare îi bătea inima.

Kaine se întoarse, apucând o sticlă de gât și încă două prinse în degetele celeilalte mâini, se lăsă pe scaun și își apăsă fruntea de spătarul acestuia.

A băut constant tot restul nopții, până când în jurul lui s-a adunat o grămadă de sticle. Era suficient alcool cât să omoare majoritatea oamenilor. Helenei i-au început crampe mâinile. De fiecare dată când trebuia să se oprească pentru a le masa și a-și forța degetele să se întoarcă la loc, Kaine se ducea să ia o altă sticlă.

Când s-a terminat în sfârșit, a șters sângele rămas și a aplicat un unguent pe bază de cupru.

Cicatricile erau toate de un roșu, de o agitație și furie, dar fiecare incizie fusese în sfârșit închisă.

„Acolo.” Simțea o amețeală, ca și cum ar fi fost sus în munți, aerul se rarefia.

Kaine nu a spus nimic, terminând sticla din mâna lui.

S-a întors, tresărind la vederea mizeriei de lenjerie pătată de sânge și a tuturor instrumentelor murdare. Chiar și cu orificiile de ventilație deschise, erau mereu fără bandaje.

A șters uneltele și a împachetat totul la loc. Când s-a întors, Kaine se ridicase deja. Umerii i se răsuceau și se contorsionau în timp ce se mișca. Mișcări mici la început, dar au progresat până când brațele i-au fost ridicate deasupra capului, spatele arcuit ca un arc întins. A scos un geamăt care suna cel mai indecent, cu fața înceţoșată de ușurare.

Brațele i-au căzut pe lângă corp în timp ce respira adânc, umerii continuând să se rotească, oftând încet și tremurând, pe care Helena l-a simțit printre propriii nervi.

A luat geanta în brațe, amețită de oboseală și ușurată. „Ei bine, acum plec.”

S-a întors instantaneu. Ochii lui erau întunecați, dar aveau acea strălucire argintie pe care o observase de câteva ori înainte.

Mișcările lui erau relaxate și languroase, așa cum se mișca înainte, doar că acum arăta complet diferit față de băiatul care fusese cu câteva luni în urmă. Nu doar din cauza firelor argintii de la tâmple sau pentru că durerea îi readuse expresia, transformându-i-o într-una mult mai dură. Îmbătrânise, corpul său părând să se clatine prin timp.

„De ce ești atât de nerăbdător să pleci?”, a spus el.

Se simțea ca un animal încolțit. Nu-și dăduse seama *cât de* obișnuită se obișnuise cu rana lui, cu energia pe care o dedica tolerarii durerii.

Întreaga lui atenție era arzătoare.

„Te așteaptă cineva?”, a întrebat el când ea a încercat să se strecoare spre ușă.

Întrebarea a luat-o prin surprindere. A clipit, simțind un nod în gât.

„Nu”, a spus ea.

A rânjit. „Nici eu. Hai să bem în semn de sărbătoare. Ce vrei?”

S-a dus la bar, scanând sticlele rămase.

„Cred că o dată a fost de ajuns…”

A luat o sticlă, a mirosit-o și a ridicat-o în lumină. „Aceasta.”

A venit cu carafa în mână, iar Helena aproape că a fost copleșită de instinctul de a o lua la fugă. Era beat. Complet beat, din cauza combinației de alcool și a euforiei vindecării.

Felul în care se mișca îi amintea de o panteră pe care o văzuse odată la grădina zoologică. Fără bandaje, fără cămașă. Era atât de multă piele goală și acum, că nu o vindeca, pur și simplu era acolo.

S-a izbit de perete. „Nu sunt sigură…”

— Stai, spuse el încet, și își apropie capul atât de mult încât ea îi simți respirația în păr. Știi, e ceva la tine, Marino, care mă inspiră să iau cele mai teribile decizii. Voi ști mai bine, dar tot voi…

Vocea i s-a stins în timp ce i-a strecurat o buclă rătăcită după ureche, plimbându-i degetul pe maxilar.

Știa că ar trebui să rămână. Pentru scopul misiunii ei, să rămână în astfel de momente era treaba ei. Scopul de a-l vindeca. Dar era atât de greu de prezis; era într-o dispoziție bună acum, dar nu se știa cât va dura.

Ce fel de persoană era Kaine Ferron fără inhibiții?

Gâtul i s-a închis, amenințând să o sufoce. Voia să plece.

Degetul lui mare i-a ridicat bărbia în timp ce o privea cu ochii care se întunecau.

„Ai o minte atât de singulară. Chiar și atunci când nu sunt în interiorul ei, o pot vedea cum se învârte în spatele ochilor tăi."

Pulsul Helenei bubuia puternic. El i-a pus carafa în mâini, Și când ea a privit în jos și a încercat să i-l dea înapoi, el i-a luat fața în ambele mâini, ridicând-o astfel încât ea să fie nevoită să-i întâlnească privirea.

Ochii lui gri-căprui dispăruseră, înlocuiți de o strălucire argintie.

Nu era o simplă transmutare; Kaine Ferron devenea ceva cu totul nou. Ea finalizase procesul cu mâinile goale, adusese la îndeplinire ceva al cărui scop numai el îl cunoștea în întregime.

— Stai, spuse el cu o voce lingușitoare, îmbibată de plăcere, cu fața atât de aproape de a ei. Ia o băutură cu mine.

În loc să fie perpetuu ascuțit ca gheața și precaut, se simțea ca ceva în care s-ar putea îneca.

„Doar… un pahar", a spus ea, cu o voce abia tremurândă.

A zâmbit. Primul zâmbet adevărat pe care îl văzuse vreodată.

„O băutură", a spus el.

El a apăsat un deget sub carafa pe care o ținea în mână, a ridicat-o și a privit-o cum și-o ducea la buze.

CAPITOLUL 37

Iulius 1786

Alcoolul A ARS GÂTUL Helenei , STRĂLUCITOR și fin, lăsându-i pe limbă un postgust de fum de lemn.

Ea i-a returnat carafa, neînțelegând de ce îi dădeau ceva atât de greoi.

O singură înghițitură și deja simțea cum alcoolul o destinde în timp ce el făcea un gest spre canapea. Se ghemui nervoasă la capătul celălalt al paharului.

A împins sticla spre ea și, când ea a încercat să se opună, el s-a apropiat, corpul său apropiindu-se de ea, făcându-i inima să bată vertiginos.

„Trebuie să recuperezi." or „Trebuie să recuperezi."

„Nu am un ficat regenerativ", a spus ea în semn de protest, privind cu scepticism cantitatea dinăuntru și realizând abia atunci că întreaga sticlă era „singura băutură" la care fusese de acord.

Canapeaua era suficient de lungă încât nu exista niciun motiv ca el să stea atât de aproape, dar erau doar câțiva centimetri între ei. Ea a mai luat o înghițitură și a încercat să o ia înapoi, dar el a refuzat să o ia, privind-o ca o pisică curioasă înainte să sară.

„O să regreți dacă încep să plâng." Simțea deja alcoolul pe față. „Devin emoționată când sunt beată."

Sprâncenele i s-au încruntat. „Există vreun motiv să plâng?"

S-a uitat în jos, frecându-și degetul mare peste modelul gravat de pe carafă. „Întotdeauna există un motiv."

Kaine se foi, frecându-și umerii de canapea ca o pisică care își marchează teritoriul. Închise ochii în timp ce gemea. „Niciodată nu mi-am dat seama cât de mult îmi place să mă sprijin de lucruri."

„Ar trebui să vă las puțină intimitate, ție și canapelei?", a întrebat ea, încercând să se retragă mai departe în colț.

El a rămas încremenit, deschizându-și ochii instantaneu, și s-a întins spre ea. „Nu pleca.”

Căldura i s-a urcat până la rădăcina părului. Și-a întors privirea, bând mai mult.

„Știu că te simți mult mai bine, dar trebuie să fii atentă în următoarele zile”, a spus ea între înghițituri. „Cred că am făcut totul bine ca țesutul cicatricial să nu se rupă, dar odată ce se termină Suspendarea, lucrurile s-ar putea schimba. Dacă simți că ești ciudat, poți să mă suni. Pot continua să vin să mă asigur.”

A clătinat din cap neîncrezător. „Există cineva pentru care nu te simți responsabil?”

Și-a întors privirea, încercând să-i înăbușe vocea lui Luc, care își spunea că alegerile sunt ușoare. „E treaba mea”, a spus ea încet.

„Mulțumesc, Marino.”

A înghițit în sec, ridicând privirea. „Tot nu Helena?”

A expirat, evitându-i privirea.

„Helena.” Rostise cuvintele încet, prelungindu-le, ca și cum ar fi testat cum sunau.

Ea i-a zâmbit. „Vezi? Nu chiar așa de tare.”

El se holba la ea fără să-i zâmbească la rândul ei, iar ea încerca să nu se lase distrasă, dar el era atât de aproape și încă fără cămașă. Ochii îi coborau involuntar. Încerca să nu se uite, dar în mod normal, când vedea oameni fără haine, era pentru că mureau.

El era... foarte viu.

Respirația i se scurtă. Își desprinse privirea, nevrând să fie acuzată din nou că se uită lasciv, dar el părea să nu fi observat de data asta. Încă o studia.

Nu-și putea da seama cât de beat era, dar ea începea să se simtă foarte beată. Capul îi devenea greu și simțea o dorință copleșitoare să râdă și să plângă în același timp.

„Ar trebui să-ți pui o cămașă”, a spus ea, cu vocea tremurândă. „Trebuie să-ți fie frig.”

Mai repede decât putea clipi, mâna ei era în a lui, iar el i-a apăsat degetele pe pieptul lui.

„Mi-e frig?”

Ea clătină din cap, fără cuvinte, pielea lui fiind caldă pe palma ei. El nu tresări când ea îl atinse, în schimb se sprijini de ea.

„Poți să-ți folosești rezonanța, dacă nu mă crezi.”

Un fior i-a străbătut șira spinării.

— Cred că ești bine, spuse ea, atingându-i pielea cu degetele.

El a inspirat nesigur, iar ea a simțit tremurul sub palmă. Mâna lui era încă peste a ei, dar nu o mai ținea locului.

Ea a ridicat privirea și și-a dat seama că îl găsește chipeș.

Înainte, fusese prea tânăr și feroce, ca o viperă proaspăt ieșită din ou, care lovește orice mișcă. Apoi slăbit, pe moarte și cu o privire perpetuu furioasă.

Acum era ceva liniștit la el. Trăsăturile i se completaseră. Firele alb-argintii din părul său închis la culoare îl făceau să pară și mai bătrân decât ea.

Răceala pe care o asocia cu el devenise o amintire îndepărtată; pielea lui era caldă, iar respirația lui era caldă acolo unde îi atingea obrazul. Beată și simțindu-i bătăile inimii sub degete, nu-și amintea când încetase să-i mai fie frică de el.

„Trebuie să recunosc”, spuse el încet, ca și cum ar fi făcut o mărturisire, „că dacă mi-ar fi spus cineva că ai devenit atât de încântătoare, nu m-aș fi apropiat niciodată de tine. Am fost cam luat prin surprindere când te-am revăzut.”

Sprâncenele i s-au încruntat, confuză.

„Ești ca un trandafir într-un cimitir”, a spus el, iar buzele i s-au strâmbat într-un zâmbet amar. „Mă întreb în ce te-ai fi putut transforma fără război.”

„N-n-n-nicăieri nu m-am gândit la asta.”

El dădu din cap. „Asta nu mă surprinde.” Întinse mâna și îi prinse bucla lejeră de după ureche. „Îmi amintesc părul tău. E tot la fel?”

S-a înroșit. Dintre toate lucrurile, el își va aminti asta.

„Din păcate”, a spus ea.

„Ca tine, atunci”, a spus el, răsucind bucla astfel încât să-i înfășoare vârful degetului, „prinsă la locul ei, dar tot aceeași undeva dedesubt.”

Ea l-a privit fix, surprinsă de remarcă, apoi lacrimile i-au țâșnit și i-au șiroit pe obraji. Ochii lui s-au mărit.

„Zeii, Marino, nu plânge”, spuse el repede.

„Îmi pare rău”, a spus ea, eliberându-și mâna și frecându-și fața. „Sunt doar... foarte beată.”

Momentul dispăru ca ceața în lumina soarelui. Și-a șters ochii de câteva ori, simțindu-se brusc atât de dureroasă.

Când ea și-a ridicat privirea, el și-a întors privirea, încruntându-și sprâncenele.

Nu-l mai văzuse niciodată atât de nonșalant și expresiv. În timp ce stăteau acolo, a simțit că îl vedea în sfârșit pe adevăratul el. La început părea atât de trist; dar în timp ce privea, o privire goală și amară i-a umplut ochii, întunericul răspândindu-i-se pe față.

S-a întins spre el, neștiind ce face, dar dorind să-l tragă înapoi din locul în care îl duceau gândurile lui. I-a prins mâna stângă în a ei și, cum el nu a opus rezistență, și-a apăsat degetele mari peste palmă până când degetele lui s-au flexat și a început să o maseze de la încheietura mâinii până la vârful degetelor.

„De ce faci asta?”, a întrebat el după un minut.

„Tatăl meu obișnuia să facă asta pentru mine”, a spus ea fără să ridice privirea. „Spunea că alchimiștii sunt ca niște chirurgi, așa că trebuie să avem grijă de mâinile noastre.”

„Dar de ce *faci* asta pentru mine?”

Degetele i s-au încremenit pentru o clipă; s-a uitat fix la liniile palmei lui. „Mama a murit când aveam șapte ani. A fost bolnavă mult timp. De fapt, toată viața mea. Într-o zi m-am dus să o trezesc și îi era... frig. Dispăruse în timpul nopții, fără avertisment, fără rămas bun. După aceea, mi-a fost frică să adorm. Nu mi-era frică să mor, dar mă temeam că eu sau tatăl meu am putea pleca așa și lăsându-l

pe celălalt în pace. Așa că el... Ține-mă de mână până adorm, ca să știu că e acolo. Păreai singură acum, așa că m-am gândit…" Ea clătină din cap și o lăsă. „Nu știu. Nu e nimic. Îmi pare rău."

Stătea stângaci, jucându-se cu degetele. Dacă ar mai sta mult, punctul de control s-ar închide și ar rămâne blocată în afara orașului peste noapte. În timp ce își deschidea gura să se scuze, el vorbi.

„Ai face ceva pentru mine?" Întrebarea a fost liniștită.

Ea ridică privirea. Expresia lui se relaxase din nou, iar părul îi căzuse pe frunte, îndulcindu-i trăsăturile.

L-a privit repede cu privirea. „Ce vrei?"

Și-a înclinat capul. „Vrei să-ți dai părul jos? Vreau să-l văd."

A clipit surprinsă. „Serios?"

El a dat doar o scurtă încuviințare din cap, privind-o.

S-a întins stângaci și a scos agrafele. Cele două împletituri s-au prăbușit, iar ea a scos legăturile, trecându-și degetele prin șuvițe pentru a le desface, simțind cum tensiunea din scalp i se eliberează în timp ce își lăsa mâinile în poală, nevrând să-i vadă reacția, căldura deja îi ardea fața și gâtul.

„Poftim. Coama mea."

S-a uitat fix în tăcere, ca și cum ar fi avut nevoie de timp să asimileze. „Nu mi-am dat seama că e atât de lung."

A strâns știfturile, îndrăznind să ridice privirea. „Greutatea îl face mai ușor de manevrat."

Nu a spus nimic altceva, se holba doar ca și cum ar fi fost fascinat.

S-a înroșit. Părul liber i se părea că dezvăluie ceva profund intim despre ea însăși, ceva ce era obișnuită să țină cu grijă ascuns, pentru că era adesea tratat fie ca inacceptabil, fie ca demn de milă. Nu era pregătită pentru un astfel de reacție.

Se aplecă în față, împletindu-și degetele în părul ei de-a lungul tâmplei, trecându-și degetele prin el. Expresia lui era curioasă. Ea tremura la senzația aceea, la apropierea lui.

„E mai moale decât mă așteptam", a spus el. Ochii lui erau fascinați.

Nu știa ce să spună.

Mâna lui i-a alunecat pe gât și s-a încurcat în buclele de la baza craniului. Respirația lui devenise superficială.

Nu se mai uita la părul ei; ochii lui erau ațintiți asupra feței ei, asupra buzelor ei, acea strălucire argintie luminându-le din nou pe măsură ce se apropia.

„Dacă nu vrei să te sărut, ar trebui să-mi spui acum”, a spus el.

Era atât de aproape, încât îi putea simți gustul respirației, arsura alcoolului pe ea.

Totul devenise înceţoșat și ca un vis, cu excepția lui.

Simțea greutatea vieții ei apăsând-o, zdrobind-o zi de zi, luând mereu mai mult decât putea oferi, dar îl simțea și pe Kaine, căldura lui și degetele lui împletite prin părul ei.

Era mai blând decât credea ea că poate fi. S-a uitat la ea ca și cum ar fi văzut-o.

Și el întreba.

Ea l-a sărutat.

Un sărut adevărat de data asta.

În clipa în care buzele ei s-au întâlnit cu ale lui, el a preluat controlul. Ca și cum ea ar fi dezlănțuit ceva în el, brațul lui i-a cuprins talia, trăgând-o spre el, trăgând-o aproape până când corpurile lor s-au lipit unul de celălalt, iar ea a ajuns în poala lui.

Mâinile ei erau pe umerii lui, vârful degetelor atingând punctul cel mai exterior al împletiturii, în timp ce el adâncea sărutul, ca și cum ar fi vrut să o consume. Când buzele lui le-au părăsit pe ale ei, i-a arcuit gâtul pe spate, respirația și limba lui fiind fierbinți pe gâtul ei gol.

Părea că o cartografiază cu întinderea degetelor, un topograf explorând curbura claviculelor ei, fiecare adâncitură și ridicătură de oase și carne.

A tras-o atât de aproape încât ea a putut simți bariera hainelor dintre ei, fustele în jurul șoldurilor. Mâinile lui i-au prins talia, degetele mari urmărindu-i coastele.

Ea i-a trecut o mână peste maxilar și, când palma ei i-a atins obrazul, el și-a lipit fața de el, închizând ochii clipind și gâfâind, ca și cum ar fi fost lipsit de orice atingere.

Mâinile lui i-au alunecat pe spate, urmându-i șira spinării, iar ea s-a arcuit ca o pisică, lipindu-se de el. Atingerea lui a trimis-o într-o stare amețitoare, mintea i s-a prăbușit ca prinsă într-un val.

Nu își dăduse seama cât de mult își dorise să fie atinsă. Că și ea era lipsită de asta.

Și-a înfășurat brațele în jurul umerilor lui, agățându-se de el, inima bătându-i atât de tare încât o putea auzi. O plăcere sfâșietoare a cuprins-o la atingerea lui, făcându-i pieptul să se încleștеze. Degetele lui pe nasturii cămășii ei, desfăcându-i unul câte unul. Straturile dintre ele se desprindeau.

Nu-și înțelesese lipsa cruntă de intimitate până în acel moment. Acum, trezită, părea să-i iasă de sub piele, o nevoie pe care o cunoscuse doar ca pe o absență.

Știa că oamenilor le place sexul, dar întotdeauna crezuse că este o răsfăț. Nu știa că este o foame.

Sau că murea de foame.

S-a apropiat, dorind să șteargă fiecare fâșie de spațiu dintre ele, atât de obosită să fie mereu singură. Un lucru separat, redus la funcțiile ei. Vindecătoare. Chimistă. Ofițer de legătură. Instrument.

Curvă.

Ochii îi ardeau și i-a închis, încercând să se elibereze și să se piardă într-un loc unde gândurile nu o puteau ajunge din urmă, dar acestea o urmăreau, strecurându-se sub pielea ei, acolo unde degetele lui Kaine nu ajungeau. Șoptindu-i prin craniu, ca un cor condamnator și batjocoritor.

Aceasta era o misiune. O slujbă. Ceea ce fusese trimisă să facă. Ce spunea despre ea faptul că era atât de nerăbdătoare? Atât de însetată după acest sentiment de a fi dorită?

Dinții lui Kaine i-au zgâriat osul curbat al maxilarului, atingerea lui provocând o durere care aproape i-a sfâșiat oasele.

Când el a mușcat-o de gât, ea a tremurat cu un geamăt aspru, degetele apucându-se de pielea lui, iar el a întors-o până când a ajuns sub el pe canapea, căldura și greutatea lui înconjurând-o, lipite de ea.

Se întâmpla atât de repede. De ce ar fi vrut-o atât de brusc?

Realitatea a ajuns-o ca o lovitură în piept: nu a făcut-o.

Era intoxicat. Și nu mai era rănit.

După luni de agonie, era înfometat după plăcere și eliberare fizică.

Și ea era aici. Beată și docilă, gata să fie consumată.

Un lup înfometat s-ar sătura cu orice.

L-a privit fix, coastele i se încleștau în jurul plămânilor până când nu a mai putut respira. Rușinea îi ardea pe tâmple în timp ce se retrăgea.

Kaine a încremenit, apoi și-a ridicat capul. S-a uitat la ea doar o clipă, apoi și-a retras mâinile și s-a îndepărtat.

„Cred că e timpul să pleci”, a spus el.

CAPITOLUL 38

Iulius 1786

HELENA S-A RIDICAT, DAR NU S-A MIȘCAT SĂ plece. A stat doar lângă el pe canapea, tremurând în timp ce își reținea lacrimile. S-a uitat la ceas și un val de disperare a cuprins-o.

„Punctele de control sunt închise acum”, a spus ea. „Nu pot intra în oraș până dimineață.”

El a oftat, așezându-se pe spate și întorcându-și privirea de la ea.

Și-a înfășurat brațele în jurul corpului, își încheie cămașa, bâlbâind la nasturi, cu pieptul încordat în timp ce încerca să nu plângă.

„De ce plângi?”, a întrebat el în cele din urmă.

Și-a mânjit obrajii cu mâna. „Pentru că sunt singură, te sărut, iar tu nici măcar nu mă placi.”

S-a uitat la ea, apoi și-a dat capul pe spate și s-a uitat fix la tavan preț de un minut întreg.

„De ce crezi că te sărutam?”, a întrebat el în cele din urmă cu o voce încordată.

„Pentru că sunt aici.”

S-a uitat din nou la ea. „De ce m-ai sărutat?”

Ea privea prin cameră o tapiserie din Tellus, care transforma pământul în ființă.

„M-ai făcut să simt că părțile din mine care nu sunt utile merită să existe. Ca și cum nu aș fi doar toate lucrurile pe care le pot face.”

Carafa era pe podea, abandonată. Helena a luat-o în smuls. Mai rămăsese doar puțin. Avea o speranță persistentă că, dacă o termina, ar putea ajunge la un punct de beție care depășea orice senzație.

El a privit-o cum bea, apoi s-a lăsat pe spate, punându-și un braț peste ochi. Când ea s-a uitat la ea, brațul lui alunecase și el dormea.

L-a privit lung, studiindu-i trăsăturile, încercând să identifice schimbările de pe fața lui, dar ochii ei erau grei.

Ar trebui să se ridice. Să se mute pe șezlongul de lângă birou.

Vederea i se înceţoșa. Își lăsa ochii să se odihnească, doar pentru o clipă. Apoi mergea…

CÂND S-A TREZIT, ERA ÎNCĂ pe canapea, și Kaine la fel, doar că, cumva, ajunseseră să se încurce. Fața ei era lipită de pieptul lui, cotul lui îi atingea coastele, iar bărbia lui se înfigea în creștetul capului ei.

A fost un miracol că niciunul dintre ei nu căzuse de pe canapea.

Helena nu s-a mișcat imediat; capul i se crăpa. Bănuia că orice mișcare bruscă ar duce la scoaterea la suprafață a unei cantități mari de whisky afumat și excesiv de scump.

A reușit să-și ducă o mână la față, folosindu-și vivimanța pentru a-și alina o parte din greață înainte de a se elibera încet.

Kaine nici măcar nu tresări. Era inconștient. Probabil că nu dormise cum trebuie de primăvară încoace.

Ea și-a apucat geanta și s-a dus la ușa grea, o deschizând încet și a fugit fără să se uite înapoi.

A vomitat peste baraj și, traversând din nou podul, a vomitat în râu. În loc să se simtă mai bine, s-a simțit mai rău.

Se îndrepta încet spre Cartierul General, dorind să se lovească. Îl sărutase pe Kaine Ferron. Nu un sărut fals, strategic, ci unul adevărat, iar el i-l întoarse, și ar fi fost ocazia perfectă să facă următorul pas, dar ea îl ratase.

Kaine i se predase pe tavă, depășind cu mult așteptările lui Crowther și Ilva, iar Helena se sabotase pentru că nu era real și își dorise să fie.

Se lăsase cuprinsă de sentimentele pe care le resimțea atunci când fusese comparată cu un trandafir și numită încântătoare, când aspecte ale ei care nu plăcuseră nimănui vreodată fuseseră tratate ca o sursă de dorință.

Se pare că atât a fost suficient pentru ca Ferron să o seducă.

Numai gândul o lăsa înfiorată, o rușine plină de greață amenințând s-o sufoce.

„Hel.” Vocea lui Soren i-a întrerupt gândurile în timp ce trecea prin poartă, intrând în Cartierul General. El stătea cu un grup de gardieni.

L-a privit fix, ameţită de propriile gânduri, prea mahmură ca să mai vorbească.

„Eşti bine?”, a întrebat el. „Ce s-a întâmplat cu părul tău?”

Nu a înţeles întrebarea până când nu a ridicat mâna şi şi-a amintit că era slăbită, încurcându-se în jurul umerilor ei.

„Mărăcini”, minţi ea prompt.

Sprâncenele i se încruntară, studiind-o cu ochii lui adânciţi în orbite. „Ar trebui să fii atentă acolo, mai ales în timpul Suspenderii.”

„Am ieşit doar după ce s-a luminat de la zi”, a spus ea, încercând să se strecoare pe lângă mine. „Doar puţină recoltă. Trebuie să o procesez.”

Soren încă o privea. „Ştii, uitasem că părul tău arăta aşa. E frumos, aşa cum îl împleteşti acum.”

„Da”, a spus ea, forţând un zâmbet, cu ochii arzând. „Cel mai bine e când îl ţin împletit. Abia ştiu ce să fac cu mine când e aşa.”

S-a dus direct în camera ei şi a intrat în duş, frecându-se violent, încercând să şteargă amintirea mâinilor lui Kaine. Apa era fierbinte şi a dat drumul la apă până când i s-a opărit pielea, stând sub jetul de apă până când a înţepenit-o de la căldură.

Nu plângea. Era doar stropii de la duş. Era doar apă pe faţa ei.

Abia şi-a şters părul cu prosopul înainte să-şi prindă repede părul în două codiţe atât de întinse încât îi trăgeau faţa. Le-a strâns la ceafă, lăsând agrafele să-i zgârie pielea în timp ce le fixa la locul lor.

Nu s-a lăsat să se privească în oglindă până nu a terminat, până când nu s-a mai văzut nicio buclă rătăcită.

REAPROVIZIONA INVENTARUL SPITALULUI când unul dintre infirmieri a apărut lângă ea, punând mai multe sticle cu expandoare de plasmă într-o cutie.

— Crowther vrea să te întâlnești cu el la lifturi, imediat, spuse fata fără să se uite la Helena.

Helena se întoarse brusc. Fata avea trăsături blânde și ochi plini de suflet, iar Helena era sigură că o mai văzuse, dar fata era suficient de discretă încât abia clipi la marginea amintirii Helenei.

Bineînțeles că Crowther ar fi avut ochii peste tot, inclusiv la spital. Totuși, asta o punea pe Helena în suspans.

„Cine ești?” a spus Helena în timp ce fata părea pe punctul de a se strecura afară.

"Nici unul."

„Cum te cheamă?” Helena voia să știe pe cine să caute în listă.

Fata ridică privirea, părând flatată de întrebare. „Purnell.”

Purnell. Avea impresia că mai auzise numele. Dădu din cap absentă. „Bine, poți pleca.”

Ordonantul s-a grăbit să plece.

Helena termină de reaprovizionat și se îndreptă fără tragere de inimă spre Turn.

Crowther o aștepta. Liftul a coborât.

În tuneluri, lângă ușă stătea ghemuit un băiețel. Helena a clipit și și-a dat seama că era Ivy, cealaltă vivimantă a lui Crowther, cu părul strâns sub o bonetă. Arăta ca un puști de stradă.

Ivy se ridică și deschise larg ușa. În cameră se afla o singură siluetă imobilizată într-un scaun, cu capul plecat în față și respirând superficial.

„Cine e asta?” întrebă Helena, dorind să fugă. Mirosul de sânge vechi și umezeală de sub pământ o făcea să se simtă rău.

„Unul dintre Aspiranti trimiși la Hevgoss”, a spus Crowther. „Interceptat și adus înapoi, dar se dovedește a fi dificil. Are nevoie disperată de un...” „gustul vieții veșnice. Are nevoie de mai multă convingere decât poate supraviețui în prezent.”

Helena se aştepta la arsuri grave, dar în schimb a găsit vivimannță.

Nu existau semne vizibile de tortură. Nicio tăietură sau vreo rană externă. În schimb, tractul corticospinal de la nivelul coloanei vertebrale fusese ciupit, paralizându-l, dar lăsându-i nervii senzoriali intacți.

În felul acesta, ar simți totul.

Sub pielea lui, Ivy îl jupuise, folosind vivimanția pentru a secționa straturile individuale de piele. Sângele se adunase între fiecare. În unele zone, era sfâșiat până la mușchi.

Una era să vindeci oameni răniți în luptă, dar vindecarea torturii era un alt fel de oroare.

Crowther nu părea să creadă că vreo violare fizică merge prea departe în războiul împotriva necromanției, atâta timp cât sufletul nu era violat. Pe baza principiilor Credinței și Flăcării Eterne, nu era nimic în neregulă cu torturarea necromanților sau a aspiranților la titlu; carnea era o substanță inferioară care oricum urma să fie consumată de foc. Ceea ce acești oameni erau dispuși să le facă civililor și Rezistenței era mult mai rău decât orice le-ar fi făcut Crowther.

Prizoniera și-a recăpătat cunoștința în timp ce ea îl punea pe picioare.

„Te cunosc", spuse el, ridicând capul. Dialectul lui nordic era dens, genul care trăgea puternic consoanele.

Ea a ridicat privirea. Avea părul de culoarea grâului și o barbă groasă pe față.

„Ești mica târfă străină a lui Holdfast."

Și-a întors din nou privirea, ignorându-l, hotărâtă să termine fără să spună nimic. Acum îi părea puțin mai puțin rău pentru el.

„O să-ți spun un secret", a mormăit el în timp ce ea îi termina mâinile. „O să pierzi războiul ăsta. Nimeni nu-i poate opri pe Nemuritori. Ei sunt noii zei. Într-o zi, eu voi fi unul dintre ei. Oamenii îi vor cunoaște pe Lancasteri."

A ridicat din nou privirea. Acum și-l amintea; fusese la Institut și plecase după ce își primise certificarea. O familie de breaslă. Niște cenți, credea ea.

„Odată ce voi fi Nemuritor, o să o omor pe târfa aia mică atât de încet încât va…" „Imploră-mă pentru asta. Va primi înzecit orice îmi face. Și apoi o voi aduce înapoi." Dinții i s-au arătat oribil.

Helenei i s-a încordat maxilarul și s-a luptat să rămână concentrată. Trebuia să-i lase pe pacienți conștienți. Crowther nu voia ca aceștia să se trezească și să se simtă vindecați, ci voia să se teamă, gândindu-se la ce li se va întâmpla după ce va termina.

După ce a terminat, s-a ridicat și a plecat fără un cuvânt.

Ivy și Crowther au reintrat împreună în cameră, ușa închizându-se. Țipete au început să vibreze prin ușă, răsunând pe coridorul subteran.

Helena a mers mai departe, încercând să scape de el, dar acesta a urmărit-o.

A rătăcit orbește prin tuneluri, fără să-i pese dacă se pierdea printre ele. Acestea se întorceau și se răsuceau, deschizându-se într-o cameră mare luminată de aplice din sticlă verde. Zeci de tuneluri duceau în interiorul ei. Pereții erau acoperiți cu picturi murale complicate, dar decolorate. Arăta aproape ca o biserică abandonată.

Habar n-avea că exista ceva din toate astea, îngropat sub Institut. Țipetele păreau să se răspândească prin toate tunelurile, amplificându-se și concentrându-se în cameră. Locul avea o atmosferă bolnăvicioasă, stranie.

A intrat într-un alt tunel, încercând să scape, dar indiferent pe care l-a luat sau în ce direcție s-a întors, toate păreau să ducă înapoi în aceeași cameră. Ca și cum ar fi vrut să-i amintească batjocoritor că nu putea scăpa de ea însăși și de ceea ce devenise. Asta o transformase războiul.

În cele din urmă s-a întors încet, mergând spre țipete, obosită să fugă de ea însăși.

S-ar cățăra peste corpuri torturate, s-ar vinde și i-ar smulge inima lui Kaine Ferron, dacă asta ar fi fost necesar pentru a câștiga.

A FOST CHEMAT DE ÎNCĂ DOUĂ ORI înainte ca Lancaster să cedeze în sfârșit. Până la a treia oară, Helena nu mai credea că mai era sănătos la minte.

Așteptând în pasajele subterane, cu urechile astupate ca să nu audă ce se întâmpla în camera alăturată, își reevaluase evaluarea nopții precedente.

Acum, că era puțin mai puțin proaspăt, greșelile ei păreau mai puțin dezastruoase.

Kaine simțea un fel de părtinire față de ea. La urma urmei, își dorise *ca ea* să rămână.

Totuși, orice licărire de dorință sau afecțiune pe care o simțea abia fusese aprinsă. Prea mult combustibil prea repede ar fi înăbușit-o. Era mai bine că se opriseră atunci când o făcuseră. Că rămăsese întrebându-se ce s-ar fi putut întâmpla.

Ea bănuia că dorea lucruri mai profund decât își dădea seama. Prin urmare, cheia ar consta în cultivarea acelei scântei în ceva ce nu putea controla.

Era prea calculat pentru ca orice altceva să fie eficient. Era totul sau nimic. Să-l lase așa cum era amenințarea care era, știind că acum era infinit mai capabil datorită ei să-și îndeplinească dorințele, sau să încerce să-și îndrepte ambiția și natura obsesivă asupra ei.

Oamenii spuneau întotdeauna că nu există ispită mai mare decât cea interzisă.

Cât despre faptul că îl voia înapoi... că era atât de dispusă.

Își ros neliniștită unghia de la un unghi.

Era spre binele tuturor. Toată lumea spusese mereu că e o mincinoasă îngrozitoare.

Ușa s-a deschis și Ivy a ieșit. Helena s-a uitat la ea. „Din nou?”

Ivy clătină din cap și închise ușa. — Crowther încă se ocupă de el.

Ivy se ghemui lângă Helena, strecurându-și alene un deget prin pământul de pe jos. Helena o privi în tăcere, încercând să ignore mirosul de carne arsă care începea să se răspândească în aer.

„Știi”, nu s-a putut abține Helena să nu spună, „există și alte metode de a obține informații de la oameni. Nu trebuie să-i torturezi.”

Ivy ridică privirea, cu ochii ei pătrunzători sclipind. „Îmi place să le fac rău. E cea mai bună parte a slujbei. Restul e plictisitor.”

"Oh."

S-a lăsat o tăcere lungă. În cele din urmă, Ivy a luat cuvântul. „Poate vivimanția să scape de amintiri? Să facă pe cineva să uite ceva, astfel încât să nu-și mai amintească niciodată?”

Helena a privit-o curioasă. „Există ceva ce vrei să uiți?”

Ivy clătină din cap, privind în tunel, iar fața i se crispă ciudat. „Sora mea nu-și amintește nimic. Supervizoarea a spus că se numește fugă – faptul că nu-și amintește – dar s-ar putea să-și revină într-o zi.”

„Nu vrei să-și amintească?”, a întrebat Helena.

Ivy clătină brusc din cap. „Nu.” Se uită la Helena și râse. „Crezi că sunt rea? Dacă și-ar mai aminti vreodată, ar înnebuni complet.”

Ușa s-a deschis și un miros de carne arsă s-a răspândit. „Marino. Am terminat acum.”

Crowther îl drogase pe Lancaster cu ceva sintetic. Avea halucinații nebunești. Era cât pe ce să-și muște limba, iar Helena a trebuit să-l paralizeze ca să-l atașeze la loc. Pielea îi era carbonizată peste tot, deși Crowther avea întotdeauna grijă să nu se ardă niciodată suficient de adânc pentru a-i distruge nervii.

Lancaster bolborosea. Părea că Helena și Ivy converguseră în mintea lui. Într-un moment se zbătea violent, aproape mușcându-i mâinile când erau lângă el, amenințând să-i toarne metal topit prin vene până când ochii îi explodau ca niște struguri, iar în următorul încerca să se aplece spre ea și respira adânc și gâfâit, cântând că era

o ființă drăguță, cum odată ce era Nemuritor, o ținea ca animal de companie cu zgardă și lanț, exact ca Holdfast.

Apoi ar crede din nou că e Ivy și ar amenința că o mănâncă. O taie în bucăți. O pune la loc greșit. O violează în toate felurile imaginabile.

Când a terminat, a vrut să jupuie pielea de pe fiecare loc pe care o atinsese.

„De ce nu-l omori?", l-a întrebat ea pe Crowther când a ieșit din cameră. Încă i se făcea pielea de găină.

Părea amuzat de asta. „De ce?"

„Ai ce vrei. E o risipă de rații."

A clătinat din cap. „Până îl vom găsi pe garda pe care o căuta, îl vom păstra. Determinarea lui Morrough de a-l dezgropa pe acest Wagner în Hevgoss indică un grad semnificativ de importanță. Lancaster este un..." „Un aspirant unic și devotat. Ar putea fi util ca dovadă dacă vom intra vreodată în contact cu Hevgoss. Nu-ți face griji pentru el. N-am pierdut niciodată un prizonier."

„Pot să plec, atunci?" spuse ea posomorâtă. Hainele ei erau pătate de sângele lui Lancaster.

„Da, te voi escorta", a spus el. „L-ai vindecat pe Ferron? A fost un succes?"

Ea dădu din cap fără să se uite la el. Fie că era încântat sau dezamăgit de asta, ea nu avea energie să-i pese. „Da. Procedura a fost un succes."

Se făcu o pauză în timp ce urcau scările. Crowther blocă ieșirea, privirea lui o alunecând pe sub ea. „Am auzit că ai fost plecată toată noaptea și te-ai întors – ciufulită."

Stomacul i s-a strâns. „A durat mai mult decât mă așteptam. Punctele de control au fost închise din cauza stării de asediu. A trebuit să dorm acolo."

Crowther a așteptat, dar ea nu a oferit nimic altceva.

Ochii i s-au îngustat. — Atunci continuă.

CAPITOLUL 39

Iulius 1786

HELENA S-A ÎNTORS LA AVANPOS ÎN SEARA ACEA, dar a găsit ușa din zidul fabricii încuiată, necrothrall-ul care apărea de obicei fără cheia la vedere.

S-a dus la bloc, dar și apartamentul era rece și gol. A zăbovit puțin, doar ca să fie sigură.

Seara următoare a fost la fel.

Își spuse că era un semn bun. Vindecarea fusese un succes. Totuși, i se păru brusc să aibă din nou serile.

Helena nu-și dăduse seama cât timp petrecuse făcând alifii și călătorind înainte și înapoi până când nu-i pusese din nou la dispoziție toate acele ore.

Marți, s-a dus să caute curenți și apoi s-a îndreptat spre blocurile de locuințe.

Nici măcar nu ajunsese la jumătatea drumului când un necrothral ieși din umbră și o interceptă. Helenei i se strânse stomacul. Nu era bărbatul obișnuit, ci o femeie. Arătă un simbol de fier pe interiorul încheieturii, palid, și apoi întinse un plic.

Helena a luat-o, iar necrothralul s-a întors și a plecat.

Helena nu deschidea de obicei scrisorile, dar de data aceasta a rupt sigiliul și a scos conținutul, căutând instrucțiuni sau un mesaj.

Era doar un raport de informații codificat.

Pe Saturn s-a întâmplat din nou.

Nu se gândise că Kaine ar putea face asta, dar nu era nimic în modul în care informațiile lui erau transmise care să necesite întâlnirile față în față.

Și-a petrecut noul timp liber în laborator, experimentând cu Shiseo, care devenise o colegă de echipă și colaboratoare.

Deoarece vindecarea era considerată separată de medicină și îngrijire medicală, cele două nu se completau întotdeauna. Multe

sedative inhibau vivimanția, necesitând contracarări sau soluții alternative în moduri care complicau inutil procesul de vindecare. Vindecarea lui Kaine, departe de competența lui Matias, îi permisese acesteia să înceapă să ia în considerare posibilitățile chimiatriei concepute pentru vivimanție.

A început cu tonice pentru a susține lucruri precum regenerarea sângelui și repararea oaselor, dar principalul ei interes era dezvoltarea a ceva care să mențină efectele vivimanției prin controlul chimiei interne a organismului. Ea și Shiseo au sintetizat o glicozidă din digitalis și au extras alcaloizi din solana, lucrând bucată cu bucată.

Crearea unei nișe pentru ea însăși era o consolare, deoarece Elain Boyle devenea pe scară largă preferată ca vindecătoare. Helena încerca să-și spună că era un lucru bun să aibă o vindecătoare atât de plăcută din fire. Nimeni nu tresări și nici măcar nu clipea când Elain își uita mănușile, dar punctele forte sociale ale lui Elain o subminau și ca vindecătoare. Era prea înclinată să mulțumească oamenii, iar acest lucru îi afecta metodele. Avea o tendință neobosită de a-și prioritiza intuiția în detrimentul antrenamentului și al vindecării simptomelor, mai degrabă decât al cauzelor.

O febră necesară nu-și făcea niciodată curs cât timp Elain era de tură. Oamenii *se simțeau* mai bine, dar dezvoltau infecții mai des și se recuperau mai lent.

La sfârșitul lui Augustus, Basilius Blackthorne a încercat să recucerească vârful sudic al Insulei de Est. Blackthorne era unul dintre Nemuritorii de care se temea toată lumea. Nu purta cască, așa cum o făceau majoritatea Nemuritorilor, nefăcând niciun efort să-și ascundă identitatea. Indiferent dacă a câștigat sau a pierdut bătăliile, devastarea pe care a lăsat-o în urmă a fost teribilă. Era cunoscut pentru faptul că își mânca victimele pe câmpul de luptă.

După zile întregi de lupte, când era clar că atacul fusese un eșec, Blackthorne și-a dat foc propriei armate și a trimis-o cât mai departe posibil în teritoriul Rezistenței. Sezonul ploios nu începuse încă;

totul era neobișnuit de uscat. Flăcările s-au răspândit rapid, sărind peste afluentul dintre insulele de Est și de Vest și mistuind o mare parte din oraș. Cerul, la sud, strălucea roșu ca un jar.

Spitalul a fost inundat de arsuri și leziuni pulmonare, atât combatanți, cât și civili.

Vindecătorii erau de serviciu în spital atât de mult timp, încât Helena a pierdut șirul zilelor. Nu și-a dat seama cât de obosită devenise până când nu a ajuns în camera de război, ascultând rapoartele, iar Ilva a comentat că era puțin probabil să aibă o estimare a pierderilor inamice pentru o altă zi.

Lipsise deja mai mult de o săptămână. Trebuia să plece.

Când s-a trezit a doua zi dimineață, camera s-a înclinat. Lila dormea dusă, o ghemuială sub păturile de pe pat. Batalionul se întorsese negru de fum. Luc împiedicase focul să avanseze spre Cartierul General, dar chiar și piromanția lui avea limite împotriva unui infern.

Helenei îi era golit capul, pulsând de la epuizare în timp ce se îmbrăca și pornea afară.

Totul era o liniște stranie, ca și cum chiar și păsările s-ar fi temut să cânte. Fumul plutea ca un giulgiu deasupra orașului.

Chiar și Avanpostul era liniștit, dar Helena nu i-a dat atenție, căutând doar necrothrall-ul ca să poată recupera scrisoarea lui Kaine și să se întoarcă.

A venit după un colț și a găsit patru. Era atât de obosită, încât s-a oprit și a rămas holbându-se prostește câteva clipe, încercând să înțeleagă de ce Kaine trimitea patru.

Apoi și-a dat seama că nu erau ai lui. Aceștia erau necrothralli obișnuiți, de luptă.

A început imediat să se întoarcă, observând abia atunci că taberele care acopereau Avanpostul erau sfâșiate. Nemuritorii recuceriseră Avanpostul, iar ea intrase direct în el.

S-a întors și a fugit, doar pentru a da peste un alt grup de necrothralli.

A trebuit să se retragă din nou, șerpuind prin labirintul de clădiri și fabrici. S-a împiedicat de un cadavru, neresuscitat.

De fiecare dată când scăpa de un grup, dădea peste altul.

Necrothrallii nu se mișcau în general repede, dar nici nu era nevoie. O mânau departe de poartă, de pod, de singura cale de ieșire din Avanpost.

Și-a smuls mănușile când a fost încolțită într-o alee strâmtă și s-a dat înapoi până a lovit zidul. Aleea era suficient de îngustă încât nu puteau intra decât câțiva odată.

Au înaintat târșâind picioarele.

Câțiva purtau arme. Era greu de spus ce era mai rău.

Când au ajuns în raza lor de acțiune, și-a întins mâinile spre ei, forțându-și rezonanța în exterior, închizând ochii instinctiv.

Rezonanța ei s-a aprins o clipă, apoi s-a stins ca filamentul unui bec.

A deschis ochii, abia văzând necrothrallii rămași apropiindu-se din cauza cât de rănită și de dureroasă se simțea pe dinăuntru, ca și cum i-ar fi smuls o venă.

Epuizarea era o problemă comună pentru alchimiștii de apărare, care își depășeau frecvent limitele razei de acțiune și abilităților. Se întâmpla și vindecătorilor. Odată ce a început să se întâmple des...

S-a forțat să se concentreze.

Era sânge peste tot, dar doi dintre necrothrali încă se îndreptau spre ea.

A căutat cuțitul, pierdut pe fundul genții, abia reușind să-l prindă la timp.

A țintit spre gâtul celui mai apropiat necrothrall. Direct spre măduva spinării. Cu rezonanța epuizată, nu a putut transmuta lama, dar a răsucit-o și s-a smucit spre stânga. Capul s-a prăbușit cu un scârțâit grotesc, corpul urmându-l în timp ce o durere arzătoare, albă și fierbinte îi exploda pe picior.

Când se năpustise asupra unuia, celălalt necrothrall încercase să o înjunghie cu o țeapă metalică.

Nu i-a lovit torsul și i-a străpuns gamba.

Helena aproape că s-a prăbușit, lovind stângaci. Abia a reușit să-și reteze suficiente degete încât să nu poată scoate țepușa înapoi.

Creierul ei tânjea să scoată țepușa, în timp ce mușchii gambei i se zvârcoleau în jurul ei, dar știa că va sângera dacă ar face-o. Metalul aspru s-a mișcat și și-a mușcat mâneca cămășii ca să nu țipe.

Necrotralul încă se apropia. Majoritatea degetelor de la o mână dispăruseră, dar încă o putea lovi cu pumnii, iar ea știa că cea mai periculoasă parte a necrotralilor erau adesea dinții lor.

A strâns cuțitul mai tare, obligată să aștepte până când acesta a ajuns la ea. De îndată ce a fost în raza de acțiune, i-a apucat mâna întinsă, rezonanța ei absentă ca o gaură în interiorul ei. Dinții i s-au îndreptat spre față și și-a înfipt cuțitul direct în V-ul maxilarului.

Ceva i-a lovit capul, făcând-o să se împiedice.

Brațul i-a fost smuls din strânsoare. Unghiile rupte o zgâriau pe piele.

Avea sânge gros și vechi în ochi.

S-a împleticit înainte. Piciorul stâng i-a cedat, dar i-a dat suficient impuls cât să-i înfigă cuțitul în vârful craniului. Sânge purpuriu i-a țâșnit pe față în timp ce necrothrall-ul se prăbușea.

Helena stătea amețită și gâfâind, frecându-și fața. Singurul miros pe care îl putea simți era sângele.

A încercat să-și dea seama unde se afla, folosind turnurile orașului ca să se orienteze. Podul era în partea îndepărtată a ei, dar blocul era în apropiere.

Mai întâi avea să se ascundă acolo, apoi avea să facă un plan. Se sprijinea de perete, încercând să nu-și pună greutatea pe piciorul stâng. Chiar și târârea lui era o agonie.

A ajuns la blocul de locuințe și s-a târât pe trepte, dar abia când a ajuns la palier și-a amintit că ușa avea o încuietoare cu rezonanță. Nu putea intra.

S-a târât până acolo și și-a apăsat mâna de ea oricum, ca și cum rezonanța ei ar fi fost o fântână și ar fi existat niște picături finale pe

care le-ar fi putut sonda, chiar dacă știa că epuizarea deseori dura zile întregi până se reface.

S-a așezat pe spate, blestemându-se pentru că fusese atât de obișnuită cu rutina încât să fie atât de nepăsătoare. Îi venea capul să se învârtă, deși nu știa dacă era din cauza epuizării sau a pierderii de sânge.

A găsit cel mai curat loc de pe coridor și s-a forțat să se uite la piciorul ei. Sângele îi acoperise gamba și laba piciorului, lăsând o urmă evidentă. Din fericire, necrotralii nu erau în general suficient de conștienți pentru a observa ceva ce nu se mișca.

Vederea i se încețoșă, durerea părând să-i zdrobească capacitatea de a gândi într-o pâlnie.

Nicio arteră, nu se gândi ea. Se gândea să scoată țepușa, dar nu avea suficiente provizii pentru a bandaja o rană atât de mare.

Dacă ar putea ajunge la punctul de control, ar duce-o la Cartierul General, dar nimeni nu avea de gând să o caute la Avanpost.

A scotocit prin ghiozdan.

Prioritatea era stabilizarea vârfului și aplicarea presiunii pentru a reduce sângerarea. Apoi, ea urma să facă un plan.

A mestecat o crenguță de coada-șoricelului părăsită în timp ce își bandaja piciorul.

Sângele deja își curgea înainte să termine, iar mintea îi oprise o stare de lenevire.

S-a străduit mai mult să se concentreze, cu capul legănat în timp ce se chinuia să rămână alertă.

Stai treaz. Trebuie să stai treaz.

Vederea i s-a extins. Picioarele păreau departe, complet adâncite într-un tunel, apoi totul a dispărut.

„Ce faci?”

Helena tresări, piciorul tresărind din reflex, cuprinsă de durere.

Kaine stătea deasupra ei, apărând parcă din senin.

Cel puțin, așa credea ea că era Kaine. Vederea îi era înceţoșată, iar prezența lui părea să înghită spațiul. Pe măsură ce fața lui devenea clară, o privea cu o privire glacială.

Inima i-a tresărit la vederea acesteia.

„E marţi", a reușit ea să spună.

"Ce s-a întâmplat?"

A făcut un gest inert spre țepușa metalică care încă îi străpungea gamba.

Abia dacă s-a uitat la ea. „Da, am observat. Recunosc, dedicarea ta față de această parte este impresionantă. Nu pot spune că mă așteptam să ajungi atât de departe."

Ea se holba la el, fără să înțeleagă.

„Spune-i lui Crowther că n-am timp de șmecherii. Mai fă o dată una ca asta și poate să ia în considerare încheierea înțelegerii." Kaine se întoarse și plecă.

Simțea un gol în piept când l-a privit cum pleacă, dându-și seama că el credea că se rănise intenționat.

S-a oprit în capul scărilor, holbându-se la dâra de sânge înainte de a se uita înapoi la ea.

„Ridică-te." Vorbea el printre dinți încleștați.

Ea clătină din cap. „Aștept să-mi revină rezonanța."

Capul i-a tresărit brusc. „Ce?"

S-a uitat în jos. „Incendiile… au fost multe – am fost prea obosită astăzi. Nu mi-am dat seama – nu m-am epuizat niciodată înainte. Așa că… aștept."

Kaine s-a întors și s-a ghemuit în fața ei, cu ochii îngustați. Părul lui era mult mai argintiu acum.

„Marino, ce fel de vivimanție îți fac la spital?"

„Depinde cine e rănit." Avea capul foarte ușor; conștiința amenința să-i iasă în vârful capului și să se risipească.

Degetele i-au pocnit brusc în fața.

„Concentrează-te”, a spus el. „Descrie vindecarea pe care o faci. Doar transmuți rănile fizice sau îți folosești vitalitatea pentru a menține oamenii în viață?”

„Depinde...” spuse ea din nou. Îi era greu să-și concentreze privirea. Ochii lui străluceau, iar ea se holba la ei, hipnotizată. „Folosim protocolul de triaj. Nu ne permitem să ne pierdem combatanții. Mai ales alchimiștii.”

Maxilarul i s-a încleștat. „Am presupus că o vor păstra pentru cei ca Holdfast.”

Coridorul se întinsese din nou într-un tunel.

„Luc nu poate câștiga singur”, a spus ea.

Ferron a fost brusc foarte aproape, întinzând mâna spre ea. A ridicat-o de la pământ, trimițând un infern de durere prin tot corpul ei. A țipat și a leșinat.

Când i s-au deschis ochii din nou, se afla în blocul locativ, întinsă pe spate, cu piciorul rănit ridicat cu ajutorul unui scaun. Se simțea simultan mai bine și mai rău.

Îi era îngrozitor de sete.

Kaine își studia gambă, acolo unde țepușa o străpungea.

„Cum vindec asta?”

A clipit alene, tavanul învolburându-se deasupra capului.

Gândește-te, Helena, ai mai predat vindecarea înainte. „A amorți zona e primul pas, dar nu am suficient sânge ca să…”

Cuvintele i se strecurau încurcate. A explica lipsa soluției saline și a expansoarelor de plasmă era prea mult de înșirat. Știa el măcar cum să amorțească? Cu noii vindecători, ea își va folosi rezonanța în același timp și îi va ghida, astfel încât să știe ce să caute.

Îi era atât de sete.

Ea clătină din cap. „Nu cred… E… dificil pentru începători… e nervozitate.”

O expresie de iritare i-a străfulgerat fața. „Te-am paralizat odată. Sunt familiarizat cu nervii.” A apăsat mâna goală chiar sub genunchiul ei. „Aici?”

Ea dădu din cap și abia îi simți rezonanța înainte ca piciorul să-i amorțească. Trase adânc aer în piept de câteva ori, simțindu-se mai puțin tremurând acum că nu era distrasă de durere.

„Ăăă", a spus ea, înghițind în sec, „trebuie să identifici ce e deteriorat înainte să scoți țepușa. Nervi, vene... nu cred că a trecut prin arteră, dar ar trebui să verifici. S-ar putea să fi fracturat osul. Fluxul sanguin e ușor de simțit. Închide temporar venele și arterele... nu prea mult."

Kaine tăcea, cu degetele goale lipite de gamba ei, iar ochii i se încețoșau. Nu simțea ce făcea, ceea ce în mod normal ar fi deranjat-o, dar acum nu era suficient de lucidă ca să-i pese cum trebuie.

Și-a pus mâna pe țeapă. Deși era amorțită, ea s-a încordat, pregătindu-se pentru frecatul metalului pe țesut.

În loc să-l scoată, l-a transmutat. Metalul i s-a ondulat în mână, retrăgându-se din rană, astfel încât să nu se mai târască sau să se rupă. Doar puțin sânge s-a împroșcat pe podea. A scăpat bara, studiind înțepătura cu un ochi critic.

„Nu simt urme de metale rămase. Trebuie să-l curăț?"

Ea dădu din cap, începând să tremure, chiar dacă țepușa îi fusese scoasă și durerea dispăruse. „A mai rămas diluție carbolică în ghiozdan."

A scotocit prin ea și a găsit fiola.

„Noroc că te-am vindecat", spuse ea în timp ce el o deșuruba fără să spună un cuvânt și turna conținutul peste rană. Arăta ca apa care se prelingea prin ea și se alătura băltoacei de sânge de pe podea.

Apoi a început să închidă puncția. Ea l-a avertizat să efectueze doar cea mai elementară regenerare, deoarece nu avea resursele fizice pentru mai mult.

Treptat, gaura din piciorul ei a dispărut, fiind înlocuită cu țesut nou, delicat, extrem de inflamat, iar el a îndepărtat parțial blocajul de pe nervii ei. Durerea a străbătut-o ca un val. Avea nevoie de mai multă vindecare, dar asta era suficient pentru a o vindeca.

A încercat să-și rotească piciorul, dar mușchii nu erau suficient de intacți. Putea totuși să șchiopăteze.

„Mulțumesc.”

Nu i-a acordat atenție, ștergându-și mâinile cu o batistă și punându-și la loc mănușile. Radia nerăbdare când ea s-a ridicat, atingându-și piciorul stâng. Avea un nou fel de duritate.

Avea capul ușor, dar se simțea mai puțin clătinată.

A atins ușa, dar rezonanța ei era tot doar o fisură, ca un dinte pierdut. Degetele i-au alunecat pe suprafață. Înainte să poată spune ceva, a auzit mecanismele din interior mișcându-se, iar ușa s-a deschis cu un clic.

S-a uitat înapoi, așteptându-se să-l găsească pe Ferron în spatele ei, dar el era încă în cealaltă parte a camerei.

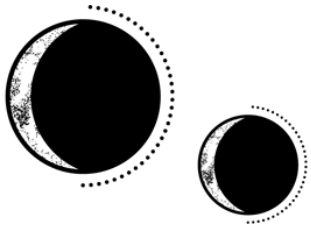

CAPITOLUL 40

Septembrie 1786

În CIUDA RECUCERIRII AVANPOSTULUI, HELENA S - A ÎNTORS săptămâna următoare. Chiar și cu necrotralii care patrulau, nu exista un loc mai bun de întâlnire. Oriunde altundeva în oraș ar fi existat puncte de control menținute cu gărzi vii cu memorie pe termen lung, care i-ar fi inspectat actele de fiecare dată când trecea pe acolo. Helena avea o înfățișare prea memorabilă de străină pentru a intra și ieși în siguranță din teritoriul inamic.

Avanpostul, deși teritoriu Nemuritor, era patrulat doar minimal de necrotrali, lucru pe care Helena l-ar fi știut dacă nu ar fi fost pe jumătate adormită în timpul întâlnirii.

Piciorul o durea în continuare când mergea pe el, un efect secundar al faptului că nu a putut să se vindece timp de câteva zile cât a durat până când rezonanța i-a revenit. Mușchiul regenerat a avut nevoie de timp pentru a se reintegra complet, dar accidentarea nu a fost ceva permanent.

A navigat cu precauție prin Avanpost, cu cuțitul strâns în mână, dar a văzut doar câțiva necrothrali la distanță. Niciun necrothral solitari nu s-a apropiat de ea cu mesaje. Se întreba dacă Kaine primise mesajul despre utilizarea în continuare a Avanpostului.

Era pe punctul de a pleca când inelul i s-a ars. S-a îndreptat spre blocul de locuințe.

El era așezat la masă, așteptând, când a sosit ea. Se obișnuise atât de mult să-l vadă mereu așezat pe scaune, încât era surprinzător să-l vadă așezat cum trebuie pe unul.

I-a măturat privirea din cap până în picioare, ca și cum s-ar fi așteptat ca ea să sângereze din nou de undeva.

„Cred că e timpul să te antrenez”, a spus el în timp ce ușa se închidea în urma ei.

Nu a spus nimic. Simțea prea multe emoții ca să înceapă măcar să le înțeleagă pe toate.

Așa că se întorsese, fără nicio explicație pentru dispariția lui de o lună, în timp ce ea fusese lăsată să îndure faptul că fusese considerată un eșec și pedepsită pentru că risipise resurse esențiale pe un pariu care nu avusese succes.

Crowther fusese usturător, pentru că, deși scrisorile soseau la fiecare patru zile, Kaine transmitea doar informațiile pe care le dorea el. Nu puteau cere nimic. Tot ce primeau era la discreția lui, doar atât timp cât dorea el să le ofere.

A se baza pe Kaine Ferron era ca și cum ai merge pe gheață neagră, știind că în orice moment aceasta s-ar putea sparge sub picioarele lor.

Și-a strâns degetele într-un pumn, simțind zgârieturile din palmă, neavând încredere că ar putea vorbi.

Și-a dat capul pe spate. Părul său negru era împletit cu fire argintii, încât aproape strălucea. „De cât timp te vindeci?”

Făcu o pauză, calculând. „Puțin peste cinci ani acum.”

În felul în care o privea se citea o intensitate aproape arzătoare. „Presupun că ești conștientă de Taxă.”

Ea a dat din cap.

„Te-ai mai epuizat așa cum ai făcut-o până acum?”

Ea clătină din cap. „Nu, a fost prima dată.” Degetele i se atinseră absente de pieptul unde amuleta goală atârna sub haine. „Înainte… o suportam mai bine.”

„Ei bine, măcar asta e ceva.” Se ridică. „Cum ți s-a explicat? Presupun că Ți-a povestit Falcon sau cei din Holdfasts.”

Ea și-a întors privirea, holbându-se pe fereastră. „Vivimanția este o corupere a rezonanței care poate folosi atât vitalitatea, cât și energia rezonanței. Este cauzată de faptul că un suflet neviabil se susține furând viața de la un alt suflet.” „altul. Suflete ca acestea pot fi purificate doar printr-o viață de sacrificiu de sine. Taxa este — pocăința. Înseamnă renunțarea la ceea ce a fost furat.”

Gura i s-a strâmbat într-un zâmbet sardonic. „Corect. Ai menţionat că mama ta a murit când erai mic.”

A dat din cap fără să spună un cuvânt, fiindcă îi era toată frig. Încă fusese în stare de șoc din cauza morţii tatălui ei când Ilva a trimis-o la Matias, pe atunci un Shrike.

El fusese cel care îi spusese că ea era motivul pentru care ambii ei părinți fuseseră morți.

Boala misterioasă a mamei sale, diagnosticată ca un fel de tuberculoză, era Taxa. Nu pentru că mama ei ar fi fost vivimantă, ci pentru că, din momentul concepţiei, sinele defectuos şi corupt al Helenei îi extrase mamei viața din pântece, furându-i totul, cu excepţia acelor șapte ani. Vivimanţii erau paraziţi prin natura lor şi că ar putrezi și ar arde în măruntaiele pământului pentru o veşnicie dacă nu se pocăiau și nu se purificau renunţând la fiecare picătură din vitalitatea pe care o luaseră.

Numai gândul la asta făcea ca Helena să-i pulseze capul. Toți anii petrecuți lângă mama ei, privindu-l pe tatăl ei încercând leacuri după leacuri, îndatorându-l cumpărând ingrediente scumpe, Helena fusese cauza.

— Deci… spuse Ferron încet, apropiindu-se nepăsător de ea, îţi foloseşti vitalitatea ca să salvezi… pe oricine ţi se spune să salvezi, drept penitenţă?

Ea și-ar fi dorit ca el să se oprească din vorbit.

„Vreau să-ți arăt ceva.” El era în fața ei. „Dă-mi mâna.”

Ea și-a întins mâna stângă cu reticenţă.

El a luat-o și ea abia a avut timp să se pregătească înainte ca rezonanţa lui să-i coboare braţul în piept, și a simţit o smucitură puternică.

Era ca și cum ar fi fost smulsă înainte la nivel celular. Întregul ei corp se clătina ca și cum rezonanța lui ar fi fost prinsă în interiorul ei, încercând să-i smulgă sufletul, dar înainte să se poată mişca, o ricoșare de energie i-a secţionat trupul, iar rezonanța lui Ferron s-a izbit înapoi de el cu o viteză care-i ardea oasele.

A simțit cum i-a pârjolit degetele când i-a dat drumul. Aproape că a căzut pe spate.

„Ce-ai făcut...” Abia dacă i-a funcționat limba. S-a îndoit și aproape a vomitat.

Și-a îndoit mâna ca și cum ar fi fost ars. „Tocmai am încercat să-ți iau vitalitatea cu forța. Ai observat ceva?”

Mâna Helenei i-a apăsat pe piept, încercând să șteargă acea senzație îngrozitoare de tragere care părea răspândită în tot corpul. „Te-a... durea?”

„N-a funcționat”, a spus el. „Nu e posibil să o iei cu forța așa. Dacă ar fi atât de ușor…” A râs el. „…Morrough nu s-ar mai obosi cu majoritatea lucrurilor astea. Încearcă și tu acum.”

Helena se desprinse din mâna lui întinsă. — Nu, mulțumesc. Am înțeles ideea.

Expresia lui s-a înăsprit. „Nu am nevoie să înțelegi, am nevoie să crezi. Ești mânat de vinovăția pentru crime pe care nu le-ai comis niciodată, pentru care crezi că meriți să suferi, iar asta te face o povară pentru mine.”

Bineînțeles că totul a fost din interes personal din partea lui. Ca de obicei.

„Ia-mă de mână”, a spus el.

Ea i-a strâns mâna inert.

„Știi cum se simte vitalitatea ta atunci când o folosești; simte-o și pe a mea.”

Ea i-a aruncat o privire. „Nu ești tocmai normal.”

S-a concentrat să ajungă la rezonanța ei, nu doar să încerce să-i descifreze fiziologia, ci să caute adevărata scânteie de viață din el. Doar că nu era atât o scânteie, cât un mic soare.

Era ca și cum aș fi fost aruncată cu trupul în fața Lumithiei aflată la Ascendența deplină, o arsură rece și arzătoare care i-a întipărit dinții și oasele.

A încercat să ignore. Trage. Nu avea nicio idee cum să facă asta. Vindecarea, atunci când necesita folosirea vitalității, funcționa în

direcția opusă, împingând, cedând, dar știa cum se simțea când Ferron o făcea, așa că încerca să imite sentimentul.

Și-a întins mâna cu rezonanța spre arsura copleșitoare și a încercat să tragă de ea. Aceasta a provocat o retragere instantanee.

Rezonanța ei a revenit ca un elastic care i-a trosnit vârful degetelor. O expresie ciudată de amuzament i-a apărut lui Kaine când i-a dat drumul.

A înghițit în sec, clipind greu. „Dar dacă asta e... dacă asta e adevărat, atunci de ce a murit mama? Dacă eu nu am luat-o?”

A expirat. „Tatăl meu a cerut tratament pentru mama înainte de nașterea mea. Un vivimant pe care l-au angajat credea că probabil posedă un grad latent de vivimanție și nu și-a dat seama că folosirea vitalității ei nu era necesară.” Nu se uita la ea. „Poate că a fost la fel și pentru a ta.”

Auzind acele cuvinte, Helena a simțit ca și cum o greutate imensă fusese parțial luată de pe ea. Era posibil ca moartea mamei sale, deși încă era vina ei, cel puțin să nu fi fost făptașă. A tras aer în piept, nesigură dacă putea crede. De ce i-ar spune Kaine asta? De ce i-ar păsa lui de vinovăția ei?

„Vitalitatea e un lucru ciudat”, spuse el, îndepărtându-se. „Nu e nevoie de mult ca să faci lucruri precum necromanția sau vindecarea. Dacă ar fi așa, necromanții nu ar fi reprezentat o amenințare, iar tu ai fi murit într-o săptămână ca vindecător. Iată ce e interesant, totuși: dacă aș fi fost un necrothrall, mi-ai fi putut smulge vitalitatea. Reanimarea nu se leagă complet de alte corpuri, ci doar reactivează un cadavru. Bennet ar da aproape orice ca să poată transfera suflete între corpuri vii, dar le ucide întotdeauna.” Ridică o sprânceană. „Înțelegi unde vreau să ajung cu asta?”

"Nu."

A făcut un gest cu mâna și, deși se afla la jumătatea camerei, încuietoarea s-a întors și ușa s-a deschis. Helena a fost îngrozită când un necrothrall a intrat în încăpere.

„Ferron!” spuse ea tăios, dându-se înapoi, dar se izbi de ceva solid. El se mișcase în spatele ei, iar când încercase să scape de necrothrall-ul care se apropia, el o prinse de umeri, blocând-o în loc.

A încercat să-l lovească cu piciorul, cu inima bătându-i nebunește. „Dă-mi drumul! Dă-mi drumul.”

„Nu o vei face să explodeze și nu o vei ataca. Când va ajunge la tine, vei lua vitalitatea care o va reanima.”

„Ești nebună?” A încercat din nou să se răsucească, dar el a apucat-o de încheietura mâinii și a împins-o ferm înainte, astfel încât mâna ei a apăsat pe pieptul necrothralului.

Era un bărbat. Arăta de parcă ar fi avut în jur de patruzeci de ani. Fusese mort de cel puțin câteva zile înainte de a fi resuscitat. Nu putea vedea o cauză vizibilă a morții, dar o putea mirosi. Probabil era ascunsă undeva sub hainele lui. Ochii lui erau goi, albul pătat de galben, pielea întinsă.

„Simte energia”, spuse Ferron încet. Mâinile lui erau calde pe umerii ei, în același timp încordând-o și prinzând-o în capcană.

Nu mai atinsese niciodată un necrothrall cu o rezonanță atât de puternică, nu mai experimentase niciodată disonanța dintre viață și moarte împletite. Inima îi bătea încet, iar sângele lipsit de oxigen îi curgea prin vene. Nu exista viață; era doar energie.

Cei vii aveau o vibranță aparte, dar necrothrall-ul era mort. Era ca un șoc electric perpetuu aplicat cadavrului unui animal, menit să facă sistemele să funcționeze.

„Simți?” a întrebat Ferron.

Ea a dat din cap tremurând.

„Atunci ia-l.”

Și-a strâns ochii și a tras. Era ca o plantă în pământ afânat. Energia s-a eliberat și un șoc de putere i-a străbătut brațul.

Lumea s-a întunecat într-o alb-argintie, ca și cum ar fi explodat pe loc și apoi s-ar fi reconstituit instantaneu.

A auzit vag bufnetul înăbușit al necrothralului care a lovit pământul.

A clipit și l-a văzut pe Kaine îngenuncheat lângă cadavru.

A atins mâna doar pentru o clipă, iar mortul s-a ridicat în șezut, stând în picioare și ieșind înapoi.

Kaine se uită la ea. „Dacă vei fi vreodată atacat de necrothralli, nu-ți irosi energia distrugându-i. Pur și simplu scoate reanimarea.” Își întoarse privirea. „E posibil să-ți țină Toll la distanță.”

Helena nu a spus nimic. Sub pielea ei, nervii încă îi zumzăiau.

„Nu știam că vivimanții pot face asta”, a spus ea, încercând să-și lămurească gândurile.

„Nu cred că majoritatea pot”, a spus Kaine, îndreptându-se. „E ceva de care doar animancerii sunt capabili.”

A spus-o atât de nonșalant, încât Helenei i-a luat un moment să-i proceseze cuvintele. L-a privit pătrunzător.

„Cum ți-ai dat seama?”, a spus ea.

Un zâmbet subțire i-a apărut pe față. „A fost doar o presupunere.”

Ea s-a înroșit.

„Am crezut că ai prins destul de repede trucul cu memoria.” Se îndreptă. „Acum că nu mai riști să te prăbușești executând o mică transmutație de bază, vreau să-ți văd formele de luptă.”

Stomacul i se strânse. Deja îi simțea judecata iminentă.

„A trecut ceva vreme”, a spus ea, căutând cuțitul în geantă. Căzuse la fund și a trebuit să scoată mai multe mănunchiuri de ierburi și mușchi sphagnum ca să-l găsească. „Nu eram prea avansată. Studii academice, știi.”

„Și eu la fel”, a spus el, privind-o cu pleoape insolent închise, dar ea a putut vedea o strălucire argintie sub genele lui. „Ar trebui să porți cuțitul ăla. Nu-ți poți permite să pierzi timpul scotocind prin geanta aia a ta și ar trebui să ai cel puțin două.”

„Două cuțite mi-ar sta în cale vivimanția.”

Ridică din sprâncene. „Cu sclavi, da, dar nu dacă te lupți cu Nemuritorii. Sau cu o himeră.”

Ea a ridicat privirea. „N-aș mai putea folosi vivimanția?”

„Dacă *ești* suficient de aproape ca să-i atingi, te-au ucis deja. Nu te regenerezi. Ca să supraviețuiești, ai nevoie de distanță.”

S-a uitat la cuțitul din mână. Era enervant de greu, dar tot ce avea la îndemână era. „Un cuțit nu-mi va oferi o rază de acțiune mai mare decât am deja, iar dacă umblu înarmată, e mai probabil să fiu observată. E mai sigur să fiu confundată cu un civil. Necrothrallii îi lasă de obicei în pace.”

„Nu mai există. Având în vedere pierderile suferite anul acesta, acum că Flacăra Eternă controlează întreaga Insulă de Est, nu mai există civili. Oricine se află pe Insula de Est sau în altă parte fără actele necesare este un inamic și poate fi tratat ca atare.”

Helenei i s-a uscat gura. „E cineva?”

„Bărbat, femeie sau copil. Când Flacăra Eternă pierdea constant teritoriu, Nemuritorii își puteau permite să fie mărinimoși, dar scopul este eradicarea acum.”

H ELENA ȘTIA DESPRE FORMELE DE LUPTĂ. Din punct de vedere academic.

Și ea le exersase, dar trecuse foarte mult timp.

Kaine părea să creadă că era cea mai incompetentă luptătoare pe care o văzuse vreodată. După doar o scurtă observare, a început să o înceapă cu formele de anul întâi, exersându-le la nesfârșit până când erau perfecte.

După ce fusese relativ politicos în privința animanței, ea nu era pregătită pentru cât de nemilos ar fi fost în luptă. Era complet crud. Era doar la limită preferabil decât să fie urmărită prin cameră și să fie aruncată mobilă în ea.

„Mă îndoiesc că asta mă va salva de cineva”, a spus ea după o săptămână, transpirand inconfortabil. Brațul îi tremura în timp ce ridica cuțitul deasupra capului pentru a suta oară și își canaliza rezonanța, modificând lungimea și curba lamei.

„Dacă nu poți stăpâni elementele de bază, nu vei supraviețui la nimic.” O cizmă i-a lovit spatele.

A scos un țipăt speriat și abia a reușit să se abțină să nu se izbească cu fața în perete, punând un picior în față ca să prindă impulsul, cuțitul curbându-se instinctiv în timp ce se întorcea pentru a-l înfrunta.

Îi pulsa coloana vertebrală. Puțin mai tare și s-ar fi putut să i-o rupă.

„Ce naiba, Ferron?”

„Ah, să revenim la nume de familie, înțeleg”, spuse el rece.

„Asta. Mă doare”, spuse ea printre dinți, atingându-și spatele cu grijă, rezonanța ei împiedicând umflătura înainte ca aceasta să înceapă.

„Atunci stai în gardă.” Ochii lui sclipiră. „Nu te antrenez să dai un test. Crezi că lupta e pentru a sta în picioare și a vedea cine se transmută cel mai bine? Nu vei ști niciodată ce urmează. Îți folosești rezonanța ca să prezici atacurile. Dacă mă lași să mă apropii suficient de mult ca să te lovesc, o voi face. Acum continuă.”

Ea clătină din cap, refuzând să se miște.

Expresia i se întunecă. „Ți-am spus să continui.”

Nu sunt ca tine”, a spus ea veninoasă. „Dacă mă rănești ca să-mi dai o lecție, am nevoie de timp să-mi revin. Și când sunt epuizată, pur și simplu fac...” „mai multe greșeli. Nu stau aici să văd cât de mult trebuie să mă rănești înainte să-ți amintești că o rană minoră pentru tine mă poate paraliza. Ești norocos că nu ai făcut-o tocmai acum.”

Buzele i s-au albit. Ea s-a întors, a pus cuțitul în teacă și l-a îndesat în geantă.

„Ăsta nu e antrenament de luptă”, a spus el când ea a ajuns la ușă. „O să fii ucisă dacă nu înveți să te aperi. Asta e singura modalitate de a supraviețui.”

„Ei bine, orice ar fi, ești un profesor groaznic”, a spus ea în timp ce deschidea ușa și o trântea în urma ei.

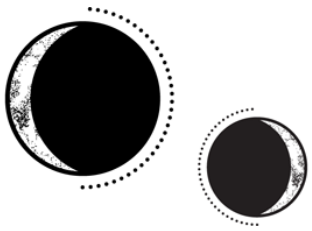

CAPITOLUL 41

Octombrie 1786

RĂZBOIUL SE DESFĂȘURASE ÎNTOTDEAUNA LENT, DAR ODATĂ cu venirea toamnei, a încetinit și a devenit lent. Cele două părți dețineau teritorii aproape egale. Porturile contribuiseră semnificativ la puterea Flăcării Eterne, dar le lipsea o cale clară spre victorie. Insula de Vest era chiar mai verticală decât cea de Est. Modul în care turnurile și clădirile se intersectau făcea aproape imposibilă recucerirea fără a risca pierderi masive.

Echilibrul actual se datora lui Kaine, dar era un impas fragil, pentru că nu aveau nicio idee când s-ar putea opri într-o zi sau, mai rău, să-i trădeze.

La reapariția sa, presiunea din partea Ilvei și a lui Crowther s-a intensificat de zece ori, dar Helena nu avea nicio idee cum să progreseze. Kaine era furios și mereu în gardă în preajma ei, iar metodele sale de dresaj ofereau puține oportunități, deși era vizibil atent să nu o rănească din nou.

Sub privirea lui exigentă, ea a învățat să-și amplifice rezonanța până când aceasta a umplut aerul din jurul ei, simțind atacurile venind înainte ca acestea să lovească.

„În sfârșit”, a spus el după ce ea a reușit în sfârșit să blocheze o rază de viteză a luminii lovitură fără a-și rupe deloc forma și a urmat imediat un atac.

Era cel mai apropiat lucru de o laudă pe care îl meritase.

S-a prăbușit de perete, respirând greu. Mușchii antebrațelor și bicepșilor îi erau ruși și arămii din cauza tuturor transmutărilor metalice pe care le făcuse iar și iar. Rezonanța o durea în interiorul nervilor, creierul bubuia, un zumzet care o făcea să-i mănânce dinții.

Nu era de mirare că Lila era mereu agitată când se întorcea.

Helena și-a îndoit mâinile.

„Ai nevoie de un cuțit mai bun; aliajul ăla e greșit. Te încetinește.”

Și-a întors privirea. Afară ploua, apa șiroia pe ferestre. Îi era atât de cald încât voia să iasă afară și să se scalde în ploaia proaspătă de toamnă.

„Nu am rangul pentru nimic altceva”, a spus ea.

Metalurgiștii Rezistenței aveau în program ani întregi de proiecte: unelte, arme de bază, echipament de rapel, armuri, proteze, ca să nu mai vorbim de așteptarea de a inventa noi arme pe măsură ce războiul înainta. Fără ca Institutul să poată instrui noi metalurgiști, cei pe care îi aveau reprezentau o resursă critică. Generația care ar trebui să învețe meșteșugul era fie în luptă, fie moartă. Ceea ce primea toată lumea din Rezistență era „produsul standard”. Dacă nu puteau lupta cu el, nu puteau lupta ca alchimiști.

Obținerea de arme personalizate era ceva la care visau alchimiștii de luptă: arme forjate pentru a se potrivi perfect cu forțele de rezonanță specifice și stilul de luptă al proprietarului. Erau versatile, se simțeau incredibil de ușoare și nu necesitau aproape niciun efort pentru a fi transmutate. De asemenea, erau mult mai greu de apărat împotriva lor.

„Ce vrei să spui prin faptul că nu ai rangul? Nu ești membru al Flăcării Eterne?”

„Da”, a spus ea încet.

„Credeam că asta făcea parte din înțelegere: îți juri viața unui set de idealuri religioase stupide și primești drept compensație o armă valoroasă.”

Ea se holba la pantofii ei.

În mod tradițional, făcea parte din aderarea la Ordinul Flăcării Eterne. Acestea erau emise în urma unei ceremonii de jurăminte, o armă pentru a apăra idealurile pe care juraseră să le susțină. Aveau o semnificație profundă.

Dar când Helena s-a alăturat, a fost imediat după moartea principatului Apollo. Mulți oameni se înscriseseră la acea vreme. Ea avea șaisprezece ani și abia începea antrenamentul de bază. Noii

membri care intrau imediat în luptă aveau o nevoie mai mare. Helena nici măcar nu știa ce tip de armă ar fi potrivită.

Chestiunea fusese uitată când devenise vindecătoare. Armele erau pentru cei aflați în luptă. Nu era și nu avea să fie niciodată.

„Există nevoi mai imediate decât acela de a mă transforma într-o armă specială pe care abia aș folosi-o", a spus ea.

„Consideră-o o nevoie imediată acum. După șase ani, cu siguranță a mai fost timp", a spus el. „Câte săbii și armuri are Holdfast?"

Ea s-a înfuriat. „Luc luptă pe front."

Kaine a râs disprețuind, strâmbându-și buza. „Cu foc. Ia-ți un cuțit mai bun."

S-A ÎNTORS CU ACELAȘI cuțit.

Kaine era în partea cealaltă a camerei în clipa în care ea l-a scos. Mișcându-se cu o viteză incredibilă, înspăimântătoare, era chiar în fața ei. I l-a smuls din mână.

„De ce mai ai asta?" a șuierat el. „Ți-am spus să-ți iei una nouă."

A încercat să o smulgă din mână. „Nu pot să apar pur și simplu pe lista candidaților așa. Oamenii știu cu săptămâni înainte de testare. Ar fi evident dacă aș fi prioritizată brusc." Și-a dat capul pe spate, l-a privit în ochi și a recitat ad litteram: „«Cererea dumneavoastră a fost respinsă. Ar ridica prea multe întrebări.»"

Ferron părea că vrea să o stranguleze. Și-a ridicat mâna ca și cum ar fi vrut să arunce cuțitul pe fereastră, dar apoi a tras aer în piept.

„Dă-mi atunci aliajul tău de rezonanță", a spus el, trântind cuțitul pe masă.

"Ce?"

Ochii i s-au înăbușit. „Sigur poți măcar să spui asta?"

„Da… dar…" A rămas uluită.

"Ce?"

În afara Flăcării Eterne, armamentul personalizat era prohibitiv de scump. De aceea, armele erau o onoare. Mai ales în timpul

războiului, majoritatea metalurgiștilor care nu se alăturaseră efortului de război de o parte sau de alta fugiseră complet din Paladia și își luaseră talentele valoroase în țări mai sigure.

Ea a continuat să se holbeze la el fără să spună un cuvânt până când el și-a întors privirea. „Poți să o iei în considerare, mulțumesc că mi-ai vindecat spatele."

A profitat de ocazie. „A... s-a întărit cum trebuie țesutul cicatricial? M-am întors să verific... dar tu..."

„E în regulă", spuse el cu o voce țeapănă, cu o postură rigidă. Avea capul întors astfel încât ea nu-i putea vedea decât maxilarul. „Abia dacă-l simt."

Ea a expirat. „Bine. Mi-era teamă că poate ceva nu a mers bine și de aceea nu ai venit…"

S-a întors spre ea. „Nu e treaba ta, dracu'."

Ea tresări înapoi. „Am vrut doar să spun…"

„Du-te dracului, Marino." Vocea lui era extrem de blândă. „Nu sunt animalul tău de companie. Nu am nevoie de tine."

Înainte ca ea să poată răspunde, el a smuls un plic dintr-un buzunar interior și l-a trântit pe masă lângă cuțit, înainte de a ieși cu pași repezi.

Helena și-a ascuns cuțitul în buzunarul exterior al genții și a pornit la drum, vigilentă până a trecut de primul punct de control; apoi și-a încetinit pașii, ignorând ploaia.

Ce spusese despre matrice? Că nu-i contracara comportamentul, ci adăuga aspecte noi. Că îi era mai ușor să fie nemilos și mai greu să reziste impulsurilor și dorințelor sale.

Petrecuse atâtea seri holbându-se la el, încât încă îl putea vedea când închidea ochii.

Calculat, viclean, devotat, determinat, nemilos, neabătut, neezitător și neînduplecat.

Ceea ce Kaine era împins să facă nu era declarat și, prin urmare, lăsat la discreția lui. Fără îndoială, se crezuse deștept, lăsându-și această portiță de scăpare.

Doar că Helena fusese cea care exploatase asta.

Decizia de a refuza cererea lui Kaine de a primi o armă fusese un risc. Ilva și Crowther voiau să vadă ce va face Kaine dacă i se va spune nu. Scuza lor era rezonabilă, dar alegerea în sine fusese un test. Îl obligau să-și arate mâna, și chiar făcuse.

Helena făcea progrese.

Ar trebui să fie mândră de asta, dar tot ce simțea era trădarea și pericolul pe care le reprezenta.

A clipit și a descoperit că rătăcise spre grădina pluvială. Pârâul era umflat, își depășea malurile. Apa curgea în jurul piedestalului Lunei, dar, în ciuda acestui fapt, chiar și după luni de zile, turnul de rugăciune pe care îl construise încă stătea în picioare. Toate rugăciunile Helenei au fost respinse.

Ea a întins mâna și aproape le-a răsturnat ea însăși.

S-a uitat în sus, la clădirile care se înălțau deasupra, ploaia stropindu-i fața. Încă o mai uimea uneori cât de frumos putea fi orașul.

Chiar și în ploaie torențială, clădirile străluceau.

S-a uitat din nou la altarul abandonat.

„Să supraviețuiască”, repeta Kaine încontinuu. Singurul scop. Învăța să lupte nu pentru a câștiga, ci pentru a scăpa. Ca și cum ar fi fost un animal de pradă.

Știa foarte bine că, dacă vreodată ar ajunge la ea și Kaine, ar muri. Indiferent cât de similare ar fi fost abilitățile lor, crima era exclusiv de competența lui.

Ea a zâmbit amar văzând diferența dintre ele.

Numărul morților era reprezentarea numerică a eșecurilor ei. Toate viețile pe care nu le salvase, felul în care greșea.

Pentru Kaine, era un semn al puterii. Victimele sale, chiar și principatul Apollo, reprezentau toate ceea ce îl făcea atât de valoros.

Erau inversul și antipotrivirea unul cu celălalt.

Un vindecător și un ucigaș, dând târcoale încet, cu o împingere și o tragere inexorabile.

PE MĂSURĂ CE REZISTENȚA A RESTABILIT CONTROLUL asupra insulei, baza lor de operațiuni s-a extins. Cartierul general a rămas cel mai ușor de apărat, dar a forțat unitățile de luptă și dispecerele de aprovizionare să călătorească pe insulă din A lucra de la un capăt la altul era o pierdere de timp și resurse. Acum exista o bază secundară de comandă lângă porturi, cu un spital secundar acolo. Matrona Pace era în prezent staționată acolo pentru a o pune în funcțiune.

Asta însemna că Luc se întorcea mai rar. Chiar și Crowther pleca adesea.

Ea i-a dus raportul lui Ilva, care nu a părăsit niciodată Cartierul General.

„Ei bine?” a întrebat Ilva când Helena a intrat în biroul ei.

„Mi-a cerut aliajul”, a spus Helena, așezându-se în fața biroului și întinzându-i plicul. „A spus că se va ocupa el de asta.”

Ilva a ridicat privirea, cu o strălucire ca lumina soarelui în ochii ei albaștri palizi. „Așa a făcut?”

Helena s-a uitat în jos la unghiile ei. Unghiile erau pătate de murdărie, iar pielea ei avea o nuanță verde de la tăieturi. „A spus că e mulțumesc pentru că l-a vindecat.”

„Sunt sigură.” În tonul Ilvei se simțea o notă melodică de sarcasm.

Helena își mușcă buza. Ura astfel de interviuri, dezvăluind toate conversațiile și interacțiunile ei, expunând cuvintele lui Kaine, indiciile lui, lipsa lui de indicii. Să-i lase pe Ilva sau Crowther să-l disece ca și cum ar fi efectuat un fel de vivisecție emoțională, identificându-i slăbiciunile și vulnerabilitățile, astfel încât Helena să poată fi trimisă înapoi să încerce să le exploateze cu o precizie mai mare.

"Altceva?"

A ridicat privirea și a văzut-o pe Ilva studiind-o cu atenție. Bruscitatea ei se dezghețase după ce Kaine reluase antrenamentul.

Acum că Helena avea un potențial de folos, merita din nou timpul lor.

„Având în vedere cum merg lucrurile, nu cred că ar trebui să excludem posibilitatea ca Ferron să mă omoare."

Ilva se îndreptă, buzele ei subțiri dispărând. — Marino, ceri să fii scos afară?

În vocea ei se simțea brusc o intensitate.

Pieptul Helenei s-a strâns când a clătinat din cap.

„Nu. Avem nevoie de informații. Doar... vreau să știu ce ar trebui să prioritizez. Elain este probabil cea mai potrivită pentru a mă înlocui, dar mai are multe cunoștințe medicale de bază pe care trebuie să le învețe, și asta fără a lua în considerare unele dintre tehnicile de vindecare mai avansate pe care i-a fost teamă să le aplice. Nu este la fel de motivată. Cred că Consiliul va trebui să o desemneze oficial drept supleantă a mea, ca să o pot împinge mai mult."

„O să vorbesc cu Jan și o să verific rapoartele spitalului. Ar fi util dacă ai putea face o listă cu zonele care ar avea cea mai mică redundanță."

— Bine. Vocea Helenei a ieșit rigidă și mecanică. Un gând i-a venit în minte. — Shiseo — e metalurg. Aș putea să-l rog să-mi testeze rezonanța pentru aliajul meu?

Ilva a tușit. „Dacă vrei."

Helena s-a ridicat să plece.

„Helena", a strigat Ilva încet exact când a ajuns la ușă.

A făcut o pauză, privind înapoi. Expresia Ilvei era de neînțeles.

„Spune-mi, care e strategia ta cu Ferron acum?"

Helena făcu o pauză, simțindu-se obosită. Nu-și amintea exact când fusese ultima dată când nu fusese obosită. Se sprijini de ușă, lăsând-o să o sprijine.

„Cred... că mă vrea. Tratarea sistemului a schimbat lucrurile între noi, dar știe ce fac." A înghițit în sec. „E foarte obsedat de diverse lucruri. Cred că a fost întotdeauna, dar sistemul înrăutățește

lucrurile. Dacă lucrurile merg conform planului, va fi bine pentru noi. Nu cred că va abandona vreodată Flacăra Eternă atunci. Voluntatea pare esențială pentru el, iar el știe că a mea este condiționată de supraviețuirea Flăcării Eterne. Dar - având în vedere cât de departe este dispus să meargă pentru lucruri, aș spune că există o șansă să distrugă orice i-ar sta în cale. Asta s-ar putea include și pe mine."

Ilva tăcea, continuând să o privească pe Helena.

Helena se simțea rănită, ca și cum ar fi fost jupuită și acum ar fi fost ținută sub observație. „Poate că doar mă gândesc prea mult."

Ilva s-a uitat în jos la birou, a luat un presepapiere de sticlă și l-a rostogolit în mâini. „Ai făcut mult mai mult decât mă așteptam."

Trebuia asta să o facă să se simtă mai bine?

Stând acolo, Helena s-a gândit că ar trebui să simtă ceva, dar în schimb inima i se strângea în piept, devenind din ce în ce mai mică și mai tare pe zi ce trece. Obișnuia să creadă că are atât de multe de oferit încât nu-și poate rămâne niciodată fără; acum se simțea ca un ulcior răsturnat, cu o cană nerăbdătoare care așteaptă ultima picătură.

„Nu sunt…" a început ea, apoi a făcut o pauză. Și-a răsucit inelul de pe deget. „Cred că e singur."

Ilva se îndreptă, ridicându-se câțiva centimetri în scaun. „Sper că nu ești „Mă atașez, Helena. Flacăra Eternă depinde de tine să rămâi în misiune. Dacă ești compromisă, ar trebui să spui asta."

Helena clătină din cap, regretând comentariul. „Niciodată. Loialitatea mea va fi întotdeauna față de Flacăra Eternă."

Expresia Ilvei a rămas precaută. „Știi", a spus ea încet, „îi pot ține pe Luc și unitatea lui departe de cele mai grele lupte doar dacă știm care vor fi."

Inima Helenei i-a bătut în gât. — Știu. Vocea îi era încordată. Fac tot ce pot. Nu voi face niciodată nimic care l-ar putea pune în pericol pe Luc.

Postura Ilvei se îmblânzi. „Bine, atunci. Poți pleca.” Făcu un gest din mână în semn de respingere, întorcându-se la dosarele ei.

Helena se întoarse, apoi râse încet. „Știi, tocmai mi-am dat seama că, dacă reușesc, îl vei controla pe Ferron la fel cum te folosești de Luc ca să mă controlezi pe mine. Îmi pare destul de rău pentru el.”

Ilva nu s-a uitat la ea. „Ei bine, el o va merita mai mult decât tine.”

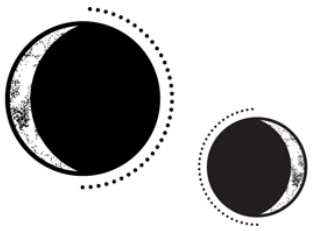

CAPITOLUL 42

Octombrie 1786

CÂND ELENA L - A ÎNTREBAT PE S HISEO DACĂ PUTEA SĂ -I TESTEZE REZONANȚA PENTRU A DEPISTA un aliaj de armă, acesta păruse surprins de cerere.

„Nu știi?" a întrebat el, ridicând privirea în timp ce regla temperatura de sub un alambic.

„N-am avut niciodată ocazia", a spus ea, încercând să facă cererea să pară superficială. Shiseo era un colaborator excelent, dar era extrem de discret. Nu vorbea niciodată despre sine sau despre Imperiul de Est, decât în moduri specifice muncii lor.

„E în regulă dacă nu ai timp", a spus ea. „E mai mult vorba de curiozitate."

Shiseo a clipit încet. Expresiile lui erau chiar mai ilizibile decât ale lui Kaine. „Amintește-mi, din ce parte ești?"

Helena a expirat, degetele alunecând peste manualul de medicină pe care îl citea. Avusese o idee pentru un medicament injectabil pentru situații de urgență în care inima avea nevoie de o stimulare intensă, dar nu era sigură de compoziția pe care o dezvoltase.

„Etras. E sud. În largul mării. Semiluna de insule dintre cele două continente. Nu prea mulți alchimiști acolo, din moment ce nu există mult metal și nici lumithium."

„De asta ai venit în Paladia?"

Ea a dat din cap fără să ridice privirea. „Tatăl meu credea că repertoriul meu era prea special ca să fie... irosit acolo."

Shiseo a scos un mormăit misterios și a dat din cap. „Îmi voi aduce setul ca să te testez, dar aș vrea să-ți cer o favoare, dacă îmi permiți."

S-a îndreptat și acum îl privea curioasă. „Desigur."

„Metalele din sângele acelei femei de acum câteva luni. Am auzit de ele. Pot să încerc să le identific?"

Helenei i s-a uscat gura la această menţiune superficială a lui Gettlich. Habar n-avea că Shiseo era măcar la curent cu evenimentul, şi cu atât mai puţin informată încât să-şi dea seama că fusese recuperat ceva neobişnuit din corp. Mai mulţi metalurgişti încercaseră să identifice toate urmele de metale şi compuşii găsiţi în probele de sânge, fără succes.

Expresia lui Shiseo nu se schimbase; avea aceeaşi privire blândă ca întotdeauna. „Am auzit că unii nu sunt identificaţi."

„O să cer o mostră."

Când Shiseo s-a întors la laboratorul Helenei, a adus o cutie mică plină cu fiole de sticlă, fiecare conţinând compuşi şi metale pure, etichetate cu un scris pe care Helena nu-l putea citi.

Le-a aranjat pe rânduri. „Acestea" – a arătat spre cel mai apropiat – „sunt metale paladiene comune. Acestea" – a arătat spre al doilea şi al treilea rând de compuşi – „sunt puţin mai rare. Vom vedea."

Le-a îndepărtat una câte una, iar Helena şi-a folosit rezonanţa pentru a le manipula în sfere goale, în timp ce el o cronometra. Apoi şi-a folosit propriul repertoriu remarcabil de vast pentru a le împărţi în sfere şi a examina uniformitatea distribuţiei ei, ordinea structurii, clasificând fiecare aspect pe o diagramă.

Dacă unele erau clasificate mai jos decât altele, exista o formulă matematică pentru a calcula nivelul de emanaţii de lumithium necesar pentru a echilibra rezonanţa potenţială a aliajului, astfel încât să se potrivească cu nivelul de bază al alchimistului.

„Ai un repertoriu interesant", spuse el cu vocea lui liniştită în timp ce treceau la al treilea rând de fiole. „Foarte neobişnuit. O atenţie deosebită la detalii. Mă mir că nu eşti metalurg."

„Nu eram sigură ce să fac", a spus ea, dându-i înapoi o altă monedă de metal. notare. „Am simţit că, indiferent ce am ales, cineva a fost dezamăgit. Toată lumea..." Şi-a fluturat degetele, dar, surprinzându-se gesticulând, le-a împreunat în poală. „Toată lumea îşi dorea multe de la mine şi nu sunt sigură că am ştiut vreodată ce îmi doream." A

ridicat din umeri. „Probabil e bine că nu am știut, din moment ce nu a contat până la urmă.”

Shiseo nu a răspuns. Studia notițele pe care le luase, apoi s-a uitat la ea, holbându-se la mâinile ei împreunate. „Nu cred că o armă de oțel ți s-ar potrivi.”

„Ce?” Rezonanța ei atât pentru oțel, cât și pentru fier era excelentă. Nu exista niciun motiv pentru care să nu fie perfectă pentru un aliaj de oțel, acesta era domeniul în care se specializau majoritatea metalurgiștilor. Aproape toate armele din Paladia erau din oțel.

„Ești excepțională cu titanul. L-am întâlnit odată pe maestrul breslei titanului și nici măcar munca lui nu era atât de perfectă.” Apoi a luat o piesă din lucrarea ei în nichel, studiind-o și el. „Ai încercat vreodată aliajul nichel-titan?”

Ea clătină din cap.

„Ar fi o armă mai bună pentru tine. Foarte ușoară. Ți-ai irosi puterea cu oțelul.”

— Asta nu e pentru o armă, spuse Helena repede. E doar... curiozitate.

Shiseo doar a pocnit ușor cu limba. „Ei bine... dacă ai vrea o armă, ți-aș sfătui să folosești nichel și titan. Nu te limita la ce fac paladienii.”

Nu-și putea imagina să-i dea lui Kaine Ferron, moștenitorul breslei de fier, un aliaj de rezonanță fără fier în el. Titanul și nichelul s-ar putea să nici nu se găsească în repertoriul lui. Ar cere o armă pe care n-ar putea-o simți sau transmuta. Ar părea o amenințare.

După câteva rugăminți, Shiseo a consimțit în cele din urmă să scrie și pe un aliaj de oțel.

Aproape că a aruncat aliajul de titan, dar Crowther i-a spus să-l includă. Voia să vadă ce va face Kaine.

E LAIN NU A URMAT NICIUN antrenament nou.

Când Helena încercase să adauge sesiunile suplimentare de antrenament și Într-o excursie săptămânală de cules, Elain depusese o plângere oficială la Falcon Matias, acuzând că era suprasolicitată și că nu acceptase niciodată să fie farmacistă și, bineînțeles, Matias nu numai că era de partea lui Elain, dar voia să știe cum și de ce Helena era farmacistă și cine aprobase acest lucru.

S-a impus un moratoriu asupra muncii de laborator a Helenei și, fără să-și dea seama, nu era deloc laboratorul ei, ci al lui Shiseo, iar Ilva a trecut-o pe Helena drept asistentă de laborator, însărcinată cu îndeplinirea comisioanelor și aducerea de provizii din zonele umede pentru el.

Nu erau decât detalii tehnice, și era mai bine decât să fiu interzis din chimiatrie, dar tot a părut o lovitură.

Singura ei consolare era așteptarea unui cuțit făcut la comandă. Îi dăduse lui Kaine bileţelul din aliaj, iar el îl acceptase fără comentarii.

Era greu să-și tempereze așteptările. Ori de câte ori folosea orice fel de unealtă sau armă, se întreba cum s-ar simți să țină în mână ceva făcut să rezoneze cu ea. Lila își trata armele ca și cum ar fi fost copii, dându-le nume, alintându-le, petrecând ore întregi îngrijindu-le, asigurându-se că sunt în stare perfectă. La fel era și cu proteza și armura ei. Erau atât de personalizate intrinsec, încât le transformau într-o extensie a sa.

Totuși, Kaine nu a făcut nicio aluzie la cuțit. Helena a început să-și alunge gândul în mod obișnuit, ca să nu simtă o urmă de dezamăgire de fiecare dată când îl vedea.

În cele din urmă, a decis că era „acceptabilă” la forme și a trecut la atacuri și tehnici specifice abilităților ei.

„Tot greșești”, a spus el, ridicându-se și apropiindu-se cu pași repezi spre ea. „Ideea e să ţinteşti tendoanele. Începi jos. Tendonul lui Ahile stâng, apoi interiorul coapsei drepte; cad, iar lama ta e acolo ca să-i prindă prin gât și să-i înfigi în craniu. Atunci le vei da pumnul în piept și le vei smulge talismanul.”

El a demonstrat din nou, dar ea a continuat să scape cuțitul. Atacul nu a fost complicat, dar manevrarea cuțitului trebuia făcută cu mâna ei stângă, astfel încât mâna dreaptă să poată efectua transmutarea umană la final.

Trei forme transmutaționale realizate în câteva secunde, folosind mâna ei non-dominante, i-au testat limitele coordonării.

El a păşit în spatele ei. Faptul că nu-l putea vedea a făcut-o conştientă de cât de aproape era.

A urmat o pauză înainte ca mâinile lui să le cuprindă pe ale ei, degetele atingându-i interiorul încheieturilor mâinilor, spatele ei lipit de pieptul lui.

Îl putea simți prin rezonanța ei și, chiar dacă nu-l atingea direct, era atât de excitată de rezonanța ei constantă, încât aceasta forma un tor de energie în jurul ei. A încercat să-l blocheze, dar era prea zdrențuită ca să-și atenueze intensitatea doar cu cuțitul.

Brațele lui se mișcau pe lângă ale ei în timp ce o ghida într-o fandare joasă, mâna ei stângă înclinându-se să prindă un tendon, transformând cuțitul într-o curbă, apoi – cu o mișcare rapidă a încheieturii mâinii în sus – folosind o lamă dreaptă pentru a scoate hamstring-ul piciorului opus. În aceeași mișcare ascendentă, lama s-a lățit într-un vârf brutal menit să maximizeze leziunile cerebrale.

Apoi i-a împins cealaltă mână înainte, într-o lovitură brutală în gol. Cu rezonanța ei în spate, ea ar trece direct prin os și ar găsi un talisman.

— E o singură mișcare, spuse el, cu vocea aproape de urechea ei. Un fior o străbătu. Helena abia îi auzea cuvintele peste bătăile propriei inimi. — Mergi repede. Lovește cât mai multe puncte posibil. Tendoanele sunt cea mai bună metodă de a-i încetini. O lamă înfiptă în creier îi va scoate din minți pentru cel puțin câteva secunde și îi va ține dezorientați mai mult timp. Chiar dacă ratezi talismanul, nu își vor reveni imediat. Regenerarea se va concentra asupra creierului. Dar dacă ratezi lovitura aceea, ești mort.

A mai dus-o prin mișcare o dată încet, apoi mai repede, pentru a-i demonstra saltul ascendent al unei contraatacuri menite să fie fluidă și rapidă ca fulgerul.

„Simți *acum* ?” a întrebat el, cu vocea joasă, iar căldura respirației sale aproape de urechea ei, mângâindu-i părul, făcându-i imposibilă concentrarea.

Nu credea că o ajuta deloc. Simțea o presiune intensă care creștea în interiorul ei ori de câte ori el era aproape, un fel de disperare frenetică, ca și cum ar fi înotat spre suprafață, dar nu ar fi ajuns niciodată la ea.

Ea dădu din cap tremurând, iar mâinile lui i se desprinseră de pe încheieturi.

„Du-te din nou.”

CÂND CLOPOTUL TURNULUI A SUNĂT , aerul a vibrat. Un avertisment de atac, sau un apel să fie pregătiți. Pentru ca luptătorii să iasă și pentru ca spitalul să se pregătească.

Sirenele de pe hol au început să sune suficient de tare încât să-i sfâșie craniul în timp ce Helena se grăbea spre spital.

„Ce știm noi?”, a întrebat ea în timp ce își lega șorțul și își scotea mănușile ca să se spele și să se sterilizeze pe mâini.

Orice s-ar fi întâmplat, s-a întâmplat fără avertisment. În mod normal, imediat ce începeau lupte semnificative, se trimiteau mesaje către Cartierul General, iar spitalul era pregătit. De data aceasta, sirenele intraseră direct în alertă maximă.

„Nimic încă”, a spus Pace în timp ce le dădea indicații medicilor. Se întorsese de la celălalt spital abia acum câteva zile, epuizată până la măduva oaselor, dar nu se oprea niciodată din muncă.

Îngrijitorii și asistentele se grăbeau de colo-colo, asigurându-se că totul era pregătit.

Clopotul încă suna.

„Mă duc la porțile principale să aflu ce se întâmplă”, a spus Helena în cele din urmă.

Afară, în curte, fără ca pereții să acționeze ca o barieră pentru sunet, putea simți clopotul Turnului sunând în dinți, cadența lui joasă ca o vibrație în stomac.

Zgomotul s-a oprit în cele din urmă când a ajuns la porți. Erau zeci de soldați și gărzi, toți așteptând ordine. Chiar și Crowther pândea, curios ca toți ceilalți.

„Știi ce s-a întâmplat?” a întrebat Helena un gardian.

„Ambascadă”, a spus el, cu ochii ațintiți spre stradă. „Nu știu prea multe. Au ieșit două echipe. Asta e tot ce știu. N-am auzit nimic altceva.”

Dincolo de porți era zarvă.

Apoi l-a auzit pe Luc, vocea lui exprimând furie pură. „Dă-mi drumul. Lasă-mă să plec!”

Apoi s-au auzit alte voci. Strigăte de „Atenție!” și „Țineți-l!” și un vâjâit arzător de flăcări.

„Lasă-mă să plec!”

Helena a înaintat instinctiv, împreună cu alte vreo doisprezece persoane.

S-a auzit o explozie de foc când a ieșit din poartă și a văzut aproape o duzină de oameni care încercau să-l târască și să-l ducă cu greu pe Luc spre Cartierul General. Soren, Sebastian, Althorne și alți câțiva din unitatea lui Luc îl țineau de brațe și picioare, încercând să-l țintă la pământ.

Luc fusese dezarmat, dar nu i-au putut scoate inelele de aprindere de pe degete. Focul a scânteiat, dar a dispărut brusc când Crowther

s-a năpustit înainte. Mâna lui stângă a măturat aerul și a stins flăcările în timp ce își încleșta pumnul.

„Marino, pune-l jos!”, a izbucnit Crowther.

„Ai părăsit-o! *Lasă-mă să plec !* ” O flacără albă a izbucnit din gura lui Luc, sfâșiind flăcări în toate direcțiile, violente și necontrolate, alimentate de furie. Luc se ridică în picioare.

O limbă de metal a țâșnit, brațul lui Althorne s-a tras înapoi, Luc a căzut la pământ și din nou erau mai mulți oameni pe el. Focul a izbucnit și a dispărut.

— Marino! mârâi Crowther.

Luc s-a năpustit violent, eliberându-și o mână, iar un zid de foc a țâșnit în toate direcțiile. L-a izbit pe Crowther, iar acesta a lovit un perete cu un scrâșnet îngrozitor.

Toată lumea a înlemnit, inclusiv Luc.

„N-am vrut să…” Încă încerca să se elibereze. „Lasă-mă doar să plec…”

Helena întinse mâna spre el.

„Au prins-o pe Lila”, a spus el, luându-i mâna fără ezitare.

Ea l-a strâns tare, rezonanța străbătându-i brațul. Trădarea i-a sclipit în ochi, apoi și-a pierdut cunoștința.

Bărbații care îl țineau la pământ pe Luc l-au lăsat să plece cu prudență. Helena s-a prăbușit în genunchi, îngenunchind deasupra lui, iar degetele i-au alunecat în adâncitura occipitală a craniului ca să se asigure că nu se va trezi.

Era învinețit și acoperit de sânge. Jumătate din unghii îi lipseau.

Soren nu se ridică; zăcea prăbușit lângă Helena. Avea un ochi negru.

„Băgați-l înăuntru și țineți-l inconștient”, spunea Althorne. „Nu vreau ca băiatul ăla să rămână treaz până nu știm ce s-a întâmplat cu Bayard. Cineva să-l ducă pe Crowther la spital.”

Althorne avea vânătăi mari pe o parte a feței, o scobitoare pe obraz, ca și cum ar fi fost zgâriat. Câțiva soldați l-au ridicat ușor pe Luc și au început să-l ducă înăuntru.

Helena stătea încă îngenuncheată pe pământ.

Lila fusese luată. Indiferent ce s-ar fi întâmplat în continuare, implicațiile erau îngrozitoare.

Lila ca necrothrall, toată priceperea ei în luptă fiind acum îndreptată spre Flacăra Eternă. Spre Luc. Sau Lila într-un laborator, fiind folosită pentru experimente.

„Pot să fiu lăsat să plec?" a spus Soren, cu o voce înăbușită, dar tremurând de emoție. Se uita la Althorne cu o expresie de parcă ceva ar fi fost sculptat din interiorul lui.

Althorne își puse o mână mare pe umărul îngust al lui Soren. „Până o recuperăm pe Lila, ești paladinul principal. Nu te putem pierde și pe tine."

„Mi-au luat geamăna", a spus Soren, privind spre restul insulei. „Trebuie să-i aduc trupul înapoi."

„Sunt trei echipe care o urmăresc. Dacă poate fi salvată sau recuperată, va fi. Trebuie să o informăm și să ne pregătim. Iar tu trebuie să-ți protejezi Principatul. Știi unde te-ar vrea sora ta."

O targă a sosit pentru Crowther, iar Helena a urmat-o.

În spital, Elain deja se întindea deasupra lui Luc, vindecându-i rănile minore și întrebând dacă îl poate trezi. Îi fusese strict interzis.

Helena se concentră asupra lui Crowther. Purnell, acel infirmier cu fața blândă, se grăbi să-l ajute. Avea o tăietură pe față, dar brațul său paralizat suferise cea mai mare parte a rănii, fiind rupt la cot.

În timp ce Helena își începea blocajul nervos obișnuit, a descoperit de ce brațul lui era paralizat. Exista o ruptură veche a humerusului, iar când se rupsese, nervul radial fusese secționat. Spațiul era mic; orice vindecător l-ar fi putut repara.

Rana era deja veche, iar conexiunea nervului cu mușchiul se spulberase. Helena nu era sigură câtă dexteritate putea fi recuperată, dar cu siguranță puțină era mai bine decât nimic. Dacă ziua aceea dovedise ceva, era că Rezistența avea nevoie disperată de alchimiști ai flăcării.

Ea a reparat nervul secționat împreună cu cotul rupt.

Tocmai terminase când a auzit niște strigăte.

„Au prins-o! Bayard. O aduc!”

Un grup de luptă practic a intrat în fugă în spital cu targa. A apărut o licărire de păr blond pătat de sânge. Vocea lui Pace s-a ridicat deasupra haosului.

Helena abia a auzit vocile. Instinctiv, s-a îndreptat spre Lila în timp ce medicii o transferau de pe targă pe un pat de spital. Unul dintre ei ținea ferm o compresă de compresă pe gâtul Lilei.

Alte leziuni.

Prioritate.

Marino, vindec-o. Orice ar fi.

Nu era sigură cine dăduse acel ordin final. Nu conta cu adevărat. Nu era nevoie să i se spună.

Lila era acoperită de sânge și, chiar înainte ca Helena să o atingă, putea vedea oasele rupte. Avea răni uriașe pe toată partea dreaptă a pieptului, direct prin armură.

În momentul în care rezonanța Helenei a atins-o, a putut să o simtă.

Lila avea să moară dacă cineva nu înșela moartea, și repede.

Plămânul drept îi fusese perforat în mod repetat de mușcături. Se acumula sânge în cavitatea toracică. Avea leziuni la rinichi, iar ficatul îi era perforat. Coastele îi erau zdrobite. Pierduse atât de mult sânge.

A fost un miracol că era în viață.

Helena nu avea timp să fie delicată cu rezonanța ei. Era o cascadă de eșecuri interne pe care încerca să le oprească, dar totul se întâmpla prea repede și erau prea multe lucruri de făcut deodată. Medicii îi tăiau armura distrusă cât de repede puteau, fiecare încercând să se ocolească unul pe celălalt fără să stea în cale.

Echipa de recuperare fusese grav rănită.

„Blackthorne era la comandă”, a spus cineva. „Psihopat ăla nenorocit.”

Helena putea auzi vuietul din spatele ei, dar nu-și putea face griji pentru nimeni altcineva în afară de Lila.

Dacă Lila murea, la fel avea să moară și Luc. Poate nu imediat; chiar dacă nu ar mai fi văzut niciodată lupta, fizic ar fi trăit, dar în fiecare zi, puțin câte puțin, vinovăția și durerea l-ar fi ucis.

„Să nu îndrăznești să mori", a spus ea, revărsându-și vitalitatea prin rezonanță, într-o încercare nebunească de a o împiedica pe Lila să se strecoare, forțând bătăile slabe ale inimii să continue. „Nu îndrăzni! Elain. Am nevoie de Elain! Și de un medic! Unde e toată lumea?"

Elain a apărut, cu mâinile însângerate. „Deja…"

„Nu-mi pasă", a intervenit Helena. „Stai lângă capul ei. Am nevoie să o menții în viață și să nu-i lași inima să se oprească! Înțelegi? Am nevoie de ambele mâini ca să mă vindec și trebuie să știu că respiră și că inima îi bate în timp ce lucrez."

A așteptat până când a simțit rezonanța ezitantă a lui Elain preluând ritmul bătăilor inimii Lilei, inspirația și expirația ei greoaie, în timp ce ultima armură a Lilei i se dăduse în sfârșit din cale și Helena își făcea treaba cu ușurință.

Un medic a apărut lângă ea. Helena a salutat-o cu o mișcare a capului.

„Am nevoie de patru fiole din tonicul ăla pentru suplimente de sânge din dulap. Trebuie să i le administrezi fără să o lași să se înece."

„Nu ar trebui să…"

„Am nevoie de mai mult sânge! Dacă nu pot regenera mai mult, această vindecare o va ucide, iar dacă o fac fără tonice, o să facă altceva să eșueze. Nu am suficiente mâini. Fă-o acum!"

Era o muncă intensă și delicată. Vederea Helenei era încețoșată, iar rezonanța îi pârlise interiorul oaselor în timp ce se lupta să o stabilizeze pe Lila. Elain spunea ceva despre o crampă la mână. Helena i-a spus să tacă.

Când Lila a încetat în sfârșit să mai simtă că e în pragul morții, Helenei i-a venit să plângă de ușurare. Fusese atât de aproape. Nu ar fi putut niciodată să spună nimănui cât de aproape fusese.

S-a aplecat peste Lila, cu mâinile pline de sânge, și i-a atins obrazul preț de o clipă.

„Poți să te oprești”, și-a amintit în cele din urmă să-i spună lui Elain.

Înțepăturile care acopereau pieptul Lilei erau piele transformată grosolan. Ar lăsa cicatrici, pentru că trupul Lilei s-ar concentra pe recuperarea vitală, dar ea ar trăi. Elain a dispărut pentru ca asistentele și infirmierele să poată prelua controlul.

Degetele Helenei tremurau incontrolabil în timp ce îi strânse mâna Lilei. „Idiotule. Știi că nu ai voie să mori.”

Genunchii i-au cedat. S-a prăbușit pe podea, cu capul sprijinit de salteaua patului de spital. Lila încă avea cel puțin douăzeci de oase rupte, fracturi la ambele picioare. Jumătate din degete îi erau rupte, dar inima Helenei bătea cu putere prea tare ca să poată gândi limpede.

„Marino, poți…” o striga Pace din alt pat.

A încercat să-și ridice capul, dar nu s-a putut mișca. Tot corpul îi era ca de plumb. De ce era atât de greu?

„Pace, verifică-l pe Marino.”

Aceea era vocea lui Crowther?

A încercat să ridice privirea, dar în schimb lumea s-a întors într-o parte. Putea vedea pași mișcându-se sub rândurile întregi de paturi de spital. Pete de sânge pe podea.

Ea se ridica în sus.

„Haide, Marino, nu dormi aici”, spunea Pace în timp ce o trăgea în picioare. Cineva era și de cealaltă parte. Îi lăsa capul în jos și îl văzu pe Crowther cum o privea dintr-unul dintre paturile de spital.

Au trecut printr-o ușă și au dat spre dulapul cu arhive pe care Pace îl folosea pe post de birou.

„Chiar aici, Sofia. Mulțumesc, mă descurc de aici”, spunea Pace în timp ce Helena era coborâtă pe un pat de campanie.

Helena știa, vag, că mersese prea departe.

În mod normal era atentă, dar de data asta nu avusese altă opțiune.

Îi era atât de frig și obosită. Păturile erau trase și înfășurate în jurul ei. A auzit vocea lui Pace, numind-o o fată proastă și fără minte.

Helena voia doar să doarmă câțiva ani.

A simțit un ac înfipt în braț. O mâncărime, iar când a încercat să-l transforme, mâna i-a fost smulsă din mână.

„Cel mai prost pacient pe care l-am avut vreodată.”

Un întuneric gros și catifelat a înghițit lumea.

CAPITOLUL 43

Octombrie 1786

SPITALUL SE LĂSASE LINIȘTE CÂND HELENA SE TREZISE. Se simțea slăbită ca o pisicuță. A rămas nemișcată până când a intrat Pace.

„Ce mai face Lila?”, a întrebat ea, cu o voce abia mai mare decât o șoaptă.

— Își revine, spuse Pace cu o voce aspră. Ce miracol că a supraviețuit. Toate acestea datorită rapidității de gândire și îndrăzneței echipei de salvare. Își drese glasul. Toți vor fi decorați pentru curaj, iar mai multe Servicii Ember au fost convocate pentru a-i dedica rugăciuni de mulțumire lui Sol pentru... harul său de a o salva.

Helena se uită în sus, spre tavan. „De cât timp dorm?”

„Trei zile.” Pace se duse la biroul ei, căutând zgomotos printr-un sertar fără să scoată nimic. „Am spus că ești în carantină. Cred că toată căutarea asta de hrană te expune prea mult la intemperii.”

Ochii Helenei amenințau să se închidă din nou. — Mulțumesc.

„Fac tot ce pot. Crowther vrea să te vadă când te trezești din nou”, spuse Pace. Începu să plece, dar apoi se opri. „Lila Bayard nu este singura persoană pentru care Rezistența ar suferi enorm. Le-am spus asta lui Ilva, Crowther și Matias de nenumărate ori, deși nu pot spune că ascultă, dar poate că tu o vei face. Există talente rare care nu ar trebui irosite, chiar dacă sunt trecute cu vederea.”

Când Helena a ieșit, Luc stătea lângă Lila, care zăcea atât de nemișcată încât abia părea să respire. Lila era mai înaltă decât majoritatea oamenilor, dar părea zbârcită fără armură. Era înfășurată în bandaje îngrijite, care fuseseră umplute cu alifii pentru a calma durerea și sensibilitatea provocate de noul țesut. Respirația ei era lentă și greoaie, dar Helena nu a avut decât să-și atingă degetele de mâna Lilei ca să simtă că semnele ei vitale erau stabile.

Ea stătea lângă pat, degetele abia atingându-le pe ale Lilei.

Luc se holba la fața Lilei. Ochii lui erau mari, cu cearcăne violet-albăstrui învinețite sub ei, în timp ce își ținea mâna de paladin în ambele mâini. Soren era în partea cealaltă a spitalului, staționat lângă uși.

Paladinii erau la fel de importanți ca și Rezistenții în istoria și tapiseriea națiunii. Țara a fost numită după ei, ca o recunoaștere a rolului lor vital în primul Război de Necromanție. Pe măsură ce secolele treceau, rolul devenise treptat mai ales ceremonial.

Lila fusese însă ceva complet nou, un talent unic în viață. Părinții ei își doriseră ca ea să aibă toate șansele la măreția limitată în mod tradițional la fii. Lila fusese plasată exclusiv pe linia de luptă, antrenându-se să se alăture cruciadelor pentru a experimenta luptele reale când avea doar cincisprezece ani, în timp ce Soren urma cursurile duble la Institut, la fel ca Luc. Soren ar fi fost considerat un excelent alchimist de luptă dacă sora lui geamănă nu i-ar fi fost concurentă, dar nimeni nu se compara cu Lila.

Avusese loc o procesiune când Lila se întorsese după un an de cruciadă. Helena nu o cunoștea cu adevărat pe Lila pe atunci, în afară de faptul că era sora lui Soren.

Descălecase de pe un trăsnet, își scosese casca și stătea strălucitoare, ca o zeiță ieșită dintr-un mit. Părul ei palid îi era înfășurat în jurul capului ca o coroană, iar ea îi înfășura armele lui Luc, care stătuse în picioare, arătând de parcă ar fi fost lovit de fulger până când Soren îl lovise în gleznă.

Luc, care fusese întotdeauna cam tărăgănat în privința antrenamentului de luptă și respingea ideea unui paladin, a dezvoltat o pasiune pentru asta peste noapte. Începuse să dispară constant de la sesiunile de studiu și evenimentele sociale pentru a exersa cu Lila.

Interesul lui fusese atât de dureros de evident încât Helena și Soren s-au simțit jenați doar să-l vadă, dar înainte să se întâmple ceva, Principatul Apollo era mort.

Lila își petrecuse întreaga viață antrenându-se pentru a deveni paladin. Soren nu era nici pe departe pregătit, iar Sebastian Bayard, deși era capabil, tocmai își eșuase în propriile jurăminte, fiind absent când Apollo fusese ucis.

Lila a depus jurămintele. Să-l protejeze pe Luc cu viața ei, să moară pentru el. Luc nu a avut de ales decât să le accepte. Orice avusese sau nu o existență scurtă între ei era îngropat sub greutatea acelor jurăminte.

„Îmi pare rău…" a spus Luc, vocea lui fiind abia mai mare decât o șoaptă. „Mi-am pierdut mințile când am văzut cum a luat-o."

Expresia lui era ametită, iar ochii lui albaștri păreau să nu vadă camera din jurul lor. Helena îi cunoștea privirea. Era din nou în momentul prezent, retrăindu-l iar și iar, analizându-l în fiecare clipă în care ar fi putut face lucrurile altfel.

„Era după mine. Himera. Nu am putut să-mi scot sabia la timp. Ar fi trebuit să folosesc pur și simplu focul." A clătinat din cap. „Nu știu de ce nu am făcut-o. A fost atât de repede. Lila s-a aruncat în fața mea și am auzit sunetul când a mușcat-o…"

Vocea i s-a stins.

Oamenii erau adesea așa în spital; eșecurile lor se revărsau din ei.

„Îi curgea sânge din gură, dar nu a țipat – i-a spus lui Soren să mă țină. O ținea și eu… ar fi trebuit să folosesc focul…" a spus el înecându-se. „Soren nu m-a lăsat să plec și eu…"

„O să fie bine, Luc", a spus Helena. „Toate semnele vitale sunt stabile. Nu are leziuni permanente."

A dat din cap sacadat, cu ochii încă ațintiți asupra feței Lilei.

„Când eram copil", a spus el, cu cuvinte aspre, „obișnuiam să cred că nu e corect ca toate războaiele adevărate să se fi terminat înainte să mă nasc. Îmi era teamă că voi fi unul dintre Principații pe care toată lumea i-a uitat, pentru că nu s-a întâmplat nimic." S-a uitat în jos; își smulgea unghiile, toate degetele îi sângerau. „Aș face orice să am asta acum. Nu mai simt nimic acum în afară de sânge și fum și nu simt nimic decât atunci când sunt în flăcări. Poveștile făceau să sune

atât de bine. Să lupt pentru o cauză. Să fiu un...” „erou.” A clătinat din cap. „De ce se preface toată lumea că e așa ceva?”

Helena întinse mâna, atingându-i umărul cu degetele, neștiind ce să spună, cum să-l consoleze.

„Poate că asta au trebuit să-și spună, să trăiască cu asta. Poate că asta e tot ce și-au permis să-și amintească”, a spus Helena, dar și ea se întreba cum cineva care văzuse adevărata față a războiului l-ar lăsa să fie atât de aurit.

ȘEDINȚA CARE A AVUT LUCRURI DUPĂ CE Lila s-a trezit și a fost declarată în afara oricărui pericol a fost tensionată. Era prima dată când Luc părăsea spitalul.

Matias, Ilva, Althorne și Crowther se uitau cu toții la Luc de pe podium, în timp ce acesta îi privea sfidător. Toată căința lui părea să fi dispărut.

„Lucien”, spuse Ilva după o lungă tăcere, „Lila Bayard este paladinul tău. Este datoria ei jurată să te protejeze, chiar și cu prețul propriei vieți. Ți-ai pus în pericol întreaga unitate, ai rănit doisprezece dintre oamenii tăi și pe membrul Consiliului Jan Crowther și ți-ai încălcat jurămintele, precum și ordinele generalului Althorne. Ai fost chemat pentru mustrare.”

Luc își ridică bărbia. „Jur să protejez această țară și să reprezint valorile Flăcării Eterne pe care au instaurat-o strămoșii mei. Niciunul dintre aceste jurăminte nu va fi îndeplinit dacă las oamenii să moară pentru mine când îi pot salva.”

„Ești inima Rezistenței. Un simbol al speranței, luminii și bunătății. Nu ai dreptul să alegi viața unei singure persoane în locul acesteia. I-ai trădat pe oamenii care te urmează și ți-ai trădat paladinii, în special pe Lila, care își cunoștea jurămintele și era pregătită să facă așa cum jurase. Egoismul tău aproape că i-a făcut sacrificiul lipsit de valoare.”

„Nu sunt un simbol”, a izbucnit Luc, „sau o inimă. Sunt Principatul. Conducem prin acțiunile noastre, nu prin ordine.”

Cearta era în întregime teatru. Consiliul a trebuit să-l cenzureze, iar Luc a rămas acolo ca o figură a mitului, inexorabil și hotărât.

Ilva stătea așezată, cu o privire ca de șarpe, în timp ce își privea strănepotul. „Nu este alegerea ta. Dacă nu poți urma ordinele și protocolul în prezența prietenilor tăi ” – a subliniat cuvântul cu grijă, insinuarea fiind limpede ca cristalul – „atunci vei fi reasignat la o altă unitate și vei primi noi soldați care să-ți fie paladini. Deși, conform tradiției, îți vom permite să-l păstrezi pe Soren Bayard.”

Gura lui Luc s-a închis brusc ca o capcană, iar fața lui și-a pierdut o nuanță de culoare.

„Alegerea îți aparține”, spuse Ilva, părând satisfăcută de tăcerea lui. „Alege cu grijă.”

Luc a mai stat o clipă, radiind furie. Soren era chiar în spatele lui, stând în dreapta lui, încă acționând ca principal în timp ce Lila își revenea. Fața lui se citea o nouă slăbiciune.

„Îmi voi respecta jurămintele și pe cele pe care le-am acceptat.” Vocea lui Luc era goală și învinsă.

— Bun, spuse Ilva, dar vocea ei era încă rece, dezaprobând cât timp îi luase lui Luc să aleagă. Echipa de recuperare a reușit să omoare himera înainte ca aceasta să scape de pe Insula de Est. S-a găsit un zid spart. Va exista o anchetă cu privire la cum s-a întâmplat asta. Având în vedere comportamentul creaturii, trebuie să presupunem că sunt capabile de mai mult decât ne-am dat seama. Pe baza rapoartelor, se pare că voiau ca Luc să fie luat viu, iar animalul era capabil de vânătoare țintită. Althorne, ai cuvântul.

ELENA A AMÂNAT ÎNTÂLNIREA cu Crowther cât de mult a putut, dar în cele din urmă a rămas fără scuze. În retrospectivă, decizia ei de a-i restabili nervii din braț fusese impulsivă. Nu fusese o urgență; ar fi

putut aștepta ca el să-și recapete cunoștința și să-l întrebe dacă vrea să se facă asta.

Fusese o alegere reactivă. Văzuse pericolul pe care Luc îl reprezenta pentru toată lumea și acționase doar pe baza acestui fapt. Acum regreta. Crowther era mai degrabă dispus să folosească ambele mâini pentru tortură decât să le mai folosească vreodată pentru a-l proteja pe Luc de el însuși.

Crowther punea deoparte un set de șah când Helena a intrat, folosindu-și mâna dreaptă pentru a apuca încet fiecare piesă și a o pune într-o cutie.

„Marino."

Helena a rămas nemișcată, neștiind la ce să se aștepte. Crowther și-a oprit munca, holbându-se la mâna lui, deschizând-o și închizând-o încet. Era abia mai mult decât piele și os.

„Înțeleg că trebuie să-ți mulțumesc pentru asta."

Nu era sigură dacă o spusese sarcastic sau nu.

„Ar fi trebuit să întreb", a spus ea. „Eu doar... după Luc, mi-am făcut griji ce s-ar fi întâmplat dacă nu ai fi fost acolo."

Nu-i putea citi expresia feței, dar el dădu din cap încet.

„Ai o intuiție interesantă. Poate am subestimat-o", a spus el în cele din urmă. „Nu pot spune că m-am gândit vreodată prea mult la vivimanție. Totuși... tu faci meritul Flăcării Eterne."

IARNĂ SE ABĂTEA ASPECTULUI PALADIA . Vântul înghețat de munte biciuia bazinul râului, lăsând clădirile și ferestrele strălucitoare de gheață. Nemaiavând nimic de cules, Helena avea multe ore de lucru în laborator.

Shiseo făcuse ceea ce nimeni altcineva nu putuse face și identificase compușii rămași ai aliajului care fusese injectat în Vanya Gettlich cu atâtea luni în urmă.

Ultimul compus în cauză a evitat analiza.

Shiseo și Helena lucraseră manual, folosind tehnici chimice vechi, pentru a determina, așa cum făcuseră și ceilalți metalurgiști, că nu era un compus natural, ci o fuziune sintetică de lumithiu, ceva ce Helena nu mai întâlnise niciodată.

Când Shiseo și-a verificat munca de mai multe ori, mâinile i-au tremurat.

„Nu știu cum au reușit să facă asta”, a spus el în cele din urmă. „Asta n-ar trebui să fie aici.”

"Ce este?"

A tăcut mult timp.

„În Est, există un metal rar care se găsește adânc în munți. Acesta este... mai rar decât aurul. Numai Împăratul însuși are voie să-l dețină. Noi l-am numit mo'lian'shi. Creează... inerție.”

Helena nu auzise niciodată de așa ceva. Existau metale și substanțe care erau inerte în starea lor naturală, brută, și exista limithium și emanațiile sale care puteau inversa inerția pentru a crea rezonanță. Fierul era adesea inert, dar odată ce era procesat în oțel, chiar și fără emanații, dezvolta o rezonanță slabă.

Ireversibilitatea Rezonanței fusese stabilită de Cetus cu privire la natura alchimiei. Unul dintre puținele sale principii care au rezistat testului timpului și al investigațiilor științifice.

Nimic nu putea fi *inertizat* .

„N-am auzit niciodată de așa ceva”, a spus Helena.

A clătinat din cap, cu sprâncenele încruntate.

„N-ai fi făcut-o. Face parte din puterea Împăratului. Întrucât lumithium poate crea rezonanță, mo'lian'shi îl ia înapoi. Ce este asta...” S-a uitat în jos și a părut profund tulburat. „Acesta este mo'lian'shi fuzionat cu lumithium. Efectul simultan al ambelor creează o ceață de rezonanță.”

S-a uitat din nou la notițe. „E instabilă. Fuziunea se deteriorează, dar s-ar putea să-și perfecționeze metodele în viitor. Probabil că a fost doar o primă încercare. Dar…” Vocea i s-a stins. „Nu știu cum reușesc așa ceva.”

A tăcut și nu a dat detalii mult timp, dar în cele din urmă a spus: „Când noul Împărat a venit la putere, au existat întrebări, mistere despre cum a găsit bogăția necesară pentru a-și plăti armatele.”

De când lucra cu Shiseo, Helena auzise câteva zvonuri despre ce îl adusese în Paladia. Că fusese un eunuc care îl slujise pe fostul Împărat sau că era copilul nelegitim al cuiva de la curte.

Helena se holba la Shiseo, întrebându-se cine era. O educație excepțională era una, dar cunoașterea unui metal imperial secret era cu totul altceva.

„Poate că Nemuritorii l-au cumpărat de pe piața neagră”, a spus ea, dar deja se gândea cum ar interpreta Crowther și Ilva asta. Dacă Morrough ar fi avut o alianță cu Hevgoss și comerț secret... legăturile cu Imperiul de Răsărit, amenințarea care planează asupra Paladiei tocmai crescuse cu amploare.

Dacă noul împărat și-ar fi obținut tronul vânzând ceva de valoare imperială, aceasta ar fi fost o încălcare a propriilor sale legi comerciale.

Shiseo clătină din cap. „Nu înțelegi cât de atent este protejat mo'lian'shi-ul. Este un lucru rar și delicat. Odată extras, trebuie prelucrat cu grijă pentru a-i scoate în evidență efectele. Adesea este aliat imediat pentru a-l împiedica să se degradeze. Dar acesta...” Atinse ușor fiola. „...acesta a fost făcut din mo'lian'shi pur. Doar cineva de viță regală, cu sigiliu împăratului, putea avea acces la el.”

— Și *tu* știi asta, spuse ea încet.

Shiseo i-a întâlnit privirea pentru scurt timp înainte ca aceasta să se îndepărteze. „Și eu știu asta.”

Acum Helena tăcea.

„Bănuiai asta?”, a întrebat ea în cele din urmă. „De aceea ai cerut șansa să-l analizezi?”

S-a uitat absent în jurul laboratorului. „Când am auzit de chinurile pe care le-au avut metalurgiștii, am crezut că e o varietate nouă. Dar sunt sigur că aceasta este a Împăratului. Nu ar avea o tehnică de rafinare identică.”

Helena se simțea ca și cum ar fi stat pe o mină politică. În mâinile lor se afla dovada unei înțelegeri nu doar între Morrough și o altă țară, ci a unei trădări între un conducător și propriul său imperiu. Informația era periculoasă și ridica mai multe întrebări decât răspundea. Dacă Împăratul era îndatorat, cum ar fi putut Morrough să obțină banii pentru a se implica?

Shiseo era probabil singura persoană care ar fi putut să o descopere. Când s-a făcut înțelegerea, cel mai probabil s-a făcut sub presupunerea că nimeni nu l-ar putea lega vreodată de Est.

„Oficial, putem numi-l un metal sintetic topit, folosind lumithium și un compus necunoscut", spuse ea încet, încercând să-i evalueze reacția. „În viitor, dacă va fi necesar să dezvăluim potențiala implicare a Imperiului, poate că am putea... să o descoperim, atunci."

Shiseo dădu din cap încet.

„Va trebui să le spunem măcar lui Ilva și lui Crowther. Ei vor trebui să știe despre asta."

— KAINE, spuse HELENA ÎN ȘOAPTĂ. Era AȘEZATĂ pe podea, încercând să-și elibereze senzația crudă din rezonanța ei. Crezi că Flacăra Eternă poate câștiga războiul?

Se sprijinea de perete. „Contează ce cred eu?"

„Trăiesc printre idealiști, dar nu văd decât cadavre. Aș vrea părerea cuiva care nu crede că optimismul îmbunătățește cumva șansele."

S-a uitat la ea. „Are Flacăra Eternă o strategie de a câștiga?"

S-a uitat în jos. Din câte știa ea, planul era să recupereze teritoriul pierdut, să-i alunge pe Nemuritori și să ardă cât mai mulți dintre

morți. Aceeași metodă pe care Flacăra Eternă o urmase în toate Războaiele Necromanției din trecut.

Ea a dat din cap pe jumătate, stângaci.

„Înaltul Necromant va face tot ce este necesar pentru a câștiga. Metoda nu contează. Vrea Paladia, ideal cu orașul intact, dar dacă nu o poate obține, o va distruge în schimb. Lupti cu cineva a cărui singură obiecție față de genocid este risipa de resurse potențiale. Chiar și un genocid este acceptabil dacă îi lasă materialele pentru mai mulți necrotrali. Și încerci să câștigi prin... ce? Așteptând intervenția lui Sol? Există *vreun* plan care să nu se bazeze pe superioritatea inerentă a bunătății?"

Nu că ar fi fost conștientă de asta.

„De ce ne ajutați atunci?", a întrebat ea. „Dacă nu credeți că putem câștiga."

Expresia lui deveni batjocoritoare. „Nu crezi că meriți?"

„O, da, trandafirul tău într-un cimitir", a spus ea, strâmbând din buze. „Aranjamentul a fost și pentru mine?"

„Cine altcineva?" a întrebat el, cu o voce goală, doar cu o urmă de ironie.

„Aurelia, poate."

A zâmbit. „Corect. Am uitat complet de ea."

„De ce ne ajuți, Kaine?"

S-a uitat la ea. Trăsăturile lui se schimbaseră considerabil în ultimele luni. Pierduse orice urmă de stângăcie juvenilă; acum trăsăturile lui aveau o duritate care părea mai fidelă cu cine era. părul lui era mai argintiu de fiecare dată când îl vedea. Nu i se mai zărea niciun căprui în ochi.

Arăta cu totul diferit de băiatul brunet și insolent care fusese când venise ea prima dată la Avanpost. Acum avea o expresie nepământeană.

Dacă l-ar atinge, ar sângera, și totuși nu putea scăpa de atracția acestui lucru.

Ochii li s-au întâlnit, iar un val de amărăciune i-a cuprins fața.

„Nu contează”, a spus el, privind în altă parte.

Ea deschise gura să argumenteze, dar orice ar fi spus ar fi fost o minciună. Oricare ar fi fost motivul lui, nu avea încredere că Flacăra Eternă nu o va folosi împotriva lui. Amândoi știau că Crowther o va face.

„Presupun că nu”, spuse ea, trăgându-și puloverul gros și verde ca să se ferească de frig. Când ajunse la ușă, se uită înapoi.

Privirea lui Kaine și-a întors privirea, ca și cum nu ar fi privit-o cum pleacă.

Era ceva bântuit la el.

„Nu muri, Kaine”, a spus ea. Linia pe care a mers o înspăimânta. Dacă șirul de soldați era pedeapsa pentru un eșec, care ar fi prețul trădării?

Un rânjet i-a strâmbat gura în timp ce se uita la ea. „Există destine mult mai rele decât moartea, Marino.”

Ea dădu din cap. „Știu. Dar de acolo nu te mai întorci.”

A râs amar. „Bine, atunci, dar numai pentru că ai cerut.”

CAPITOLUL 44

Decembrie 1786

RĂZBOIUL A ÎNGHEȚAT ÎMPREUNĂ CU PALADIA . Tensiunea dintre cele două părți se întindea la nesfârșit. Un echilibru fragil care putea fi pierdut în orice moment. Fiecare bătălie era bruscă, fără avertisment și cu pierderi teribile.

Tensiunea dintre Helena și Kaine se simțea similară.

Avea o ascuțime nouă, pe care nu o mai avusese înainte, ca și cum ar fi fost zdrobit precum lama unei lame pe o piatră de ascuțit.

Apărea uneori grav rănit, vindecându-se foarte încet, și se revolta cu sălbăticie la ea când ea se oferea să-l ajute.

În mod normal, el și-ar fi revenit până când ea ar pleca, dar nu era sigură în ce fel de rău îl rănise. Ca și cum aceasta ar fi fost consecința cererii ei ca el să nu moară, a fost în schimb obligată să fie martoră la suferința incapacității lui de a o face. Își făcea griji că ar fi existat un defect în rețeaua de semnale.

Într-un minut stătea tolănit pe un scaun, privind-o cum se antrenează; în minutul următor i s-au dat ochii peste cap și s-a prăbușit pe podea.

Era o pată de sânge sub el când l-a pus pe spate. Hainele îi erau îmbibate de ea.

Sub uniformă, era bandajat puternic, dar sângele nu i se coagula, iar rana nu se vindeca. Când Helena a încercat să o găsească, rezonanța ei părea să cedeze.

A desfăcut bandajele îngrozită și a găsit o rană provocată de înjunghiere.

Rana nu-i afectase organele, dar orice fusese folosit se rupsese și mai rămăseseră bucăți din el în interiorul lui.

Nu era mult metal, dar nu se vindeca.

Maier se ocupa de obicei de rănile provocate de șrapnel; tratamentul lor nu era potrivit pentru vivimanție.

Rezonanța Helenei s-a estompat, distorsionându-se când a încercat să evalueze rana și să estimeze cât metal era în interiorul ei.

Nu avea instrumente pentru operație. Și-a spălat mâinile și a băgat un deget în rană, prinzând o bucată și trăgând-o afară.

Ținându-l în mână, îl putea simți ca pe un obiect fizic, tangibil, dar când și-a canalizat rezonanța către el, l-a simțit atras spre metal, dar apoi... static. Simțul rezonanței îi spunea că nu era nimic acolo. A început să se sfărâme în degetele ei, ca și cum ar fi ruginit, bucățele mici și pietriș, corodându-se în sângele lui Kaine.

Acesta era aliajul. Lumithium și mo'lian'shi. Kaine fusese înjunghiat cu ele și rămăseseră în corpul lui.

„Idiotule”, i-a spus ea lui Kaine, chiar dacă știa că era nesimțit.

A pus cioburile pe o bucată de tifon, ștergându-și degetele. Dacă s-ar fi răspândit prin sângele lui, nu era sigură ce s-ar fi întâmplat.

Corpul său era încăpățânat în ceea ce privește imutabilitatea, dar având în vedere modul în care aliajul interfera cu regenerarea, progresul Nemuritorilor în blocarea rezonanței părea mult mai aproape de succes decât se așteptase Flacăra Eternă.

Și-a trecut mâinile peste pielea lui Kaine, încercând să simtă cât mai clar rana internă, rezonanța ei pâlpâind ca și cum ar fi fost plină de găuri.

Și-a recuperat geanta; pregătise o trusă completă de medicamente și materiale pentru a-l vindeca în cazul în care ar fi permis vreodată. A întins un alifie în jurul rănii pentru a încetini pierderea de sânge în timp ce încerca să-și dea seama ce să facă. Dacă ar fi avut injecția cu stimulent, ar fi fost... lucru la care lucra, s-ar putea să ajute, dar încă încerca să găsească echilibrul potrivit al dozei de epinefrină.

Dacă nu putea folosi rezonanța pentru a îndepărta cioburile, ar fi trebuit să o facă prin chirurgie tradițională.

Chirurgia alchimică era mult mai puțin invazivă. Majoritatea spitalelor din Nord angajau exclusiv alchimiști, în timp ce chirurgia manuală era considerată arhaică și brutală, cu inciziile și cicatricile sale mari.

Și-a luat cuțitul de alchimie și a mormăit o scuză în timp ce desfăcea componentele. O armă transmutațională era complicat de reasamblat. Ar fi fost aproape imposibil odată ce ar fi terminat cu ea.

Încercă să nu se gândească la potențialele consecințe ale distrugerii unei arme în timp ce manipula metalul într-un set lung de cleme manuale simple, folosind o parte din lamă pentru a-și face un bisturiu. Spera că clemele vor fi suficiente.

Ea a spălat, a încălzit și a răcit metalul, încercând să sterilizeze piesele.

În copilărie, își văzuse tatăl făcând operații. După moartea mamei sale, preferase asta decât să fie singură.

Și-a folosit rezonanța în sens invers, identificând locația bucăților de șrapnel după spațiul negativ pe care l-au creat. Bucățile erau delicate și se sfărâmau ușor. A trebuit să lucreze încet. Le-a scos, așezându-le pe fiecare pe o cârpă.

După ce le scosese pe majoritatea, corpul lui Kaine părea să-și amintească cum să se vindece singur, iar rana a început să se închidă cât timp încă mai existau bucăți înăuntru. A trebuit să folosească bisturiul, făcând incizia iar și iar până când a scos toate bucățile și a irigat rana cât de bine a putut. A verificat folosind rezonanța de mai multe ori pentru a se asigura că nu mai rămăsese nimic. Se auzea încă un ușor zumzet de interferență, dar nimic mare; speram că trupul lui putea face față.

Și-a spălat mâinile și a ascuns jumătate din bucățile de șrapnel într-o sticlă, pe care a ascuns-o în adâncul ghiozdanului, apoi a pus restul într-o altă sticlă, mai vizibilă, în caz că Kaine i-ar cere să le dea înapoi.

Rana a lăsat o cicatrice care nu s-a estompat complet. Privindu-l cu atenție, nu era singura.

Și-a pus mâna în centrul pieptului lui, lăsând rezonanța ei să se infiltreze. El era încă slăbit din cauza pierderii de sânge; metalul rezidual îi afecta regenerarea sângelui. I-a sprijinit capul în poală și, foarte atentă, i-a turnat un elixir pe gât, folosindu-și rezonanța

pentru a se asigura că ajunge în stomacul lui și nu în plămâni. Chiar și inconștient, expresia lui era încordată, ca și cum s-ar fi pregătit pentru o lovitură.

I-a dat părul pe spate de pe frunte, încercând să-i netezească cuta încordată dintre sprâncene, și a stat pur și simplu lângă el o vreme. Când s-a simțit mai aproape de normal, s-a aplecat în față, atingându-i ceafa cu degetele ca să-l ajute să se trezească.

Ochii i s-au deschis brusc.

Mai repede decât se putea mișca ea, mâna lui îi cuprinse gâtul, smucind-o în jos în timp ce el se ridica brusc, cu o expresie panicată și plină de furie.

A recunoscut-o, prinzând-o cu o clipă înainte ca ceafa ei să se izbească de pământ. Gâtul i s-a dat brusc pe spate, iar vederea i s-a înăbușit, durerea străbătând-o prin craniu.

„Ce?" Părea încă ameţit.

I-a simțit mâinile pe gât, rezonanța de-a lungul șirei, în timp ce vederea îi revenea la claritate. El îngenunchea deasupra ei, cu ceafa ţinută în mâini. Inima îi bătea în gât, bubuind atât de tare de șoc încât abia putea respira.

Și Kaine respira greu. „Ce naiba, Marino?"

„Ai… ai leșinat", a reușit ea să spună.

S-a uitat la el însuși, abia atunci realizând că nu purta cămașă și că rana dispăruse. Ea a crezut că se va relaxa odată ce va înțelege, dar părea mai furios.

„Era să te omor." or „Era să te omor."

„Ai fost rănit", a spus ea, dând drumul tremurând. „Grav. Chiar și după standardele tale." S-a ridicat și a tresărit, atingându-și cu grijă gâtul. „După cum am stabilit anterior, este treaba mea să mențin vii bunurile Flăcării Eterne. Ești unul dintre ei."

„Nu aveam de gând să mor", spuse el usturător, dar se aplecă spre ea.

Aproape că se retrăse, dar el întinse mâna ezitant și ea se obligă să stea nemișcată.

I-a retras mâna de pe gât, cu ochii aţintiţi asupra ei gâtul, degetele lui mişcându-se încet de-a lungul lui. Ea i-a simţit rezonanţa sub piele, caldă de-a lungul şirei. O altă crăpătură în faţada lui de indiferenţă.

„Nu trebuia să te vindeci?”, a întrebat ea, înăbuşindu-şi un tremur în timp ce degetul lui îi atingea gâtul. „Pot... să te deschid şi să pun totul la loc dacă vrei.”

Degetele i s-au încremenit şi a o privit urât. „Nu sunt pacientul tău.”

Ar fi putut fi intimidant dacă nu ar fi stat pe podea, cu ambele mâini ţinându-i gâtul şi mişcându-i încet capul dintr-o parte în alta. Era evident că ajunsese să ia leziunile coloanei vertebrale foarte în serios.

Inima îi bătea şi mai tare acum, amintindu-şi degetele lui în părul ei, trăgând-o spre el. Când era singură, se întorcea adesea la acea amintire, întrebându-se ce s-ar fi putut întâmpla.

A tras aer în piept şi a ridicat mâna, cuprinzându-i încheietura mâinii cu degetele. „Nu te pot lăsa să mori.”

El a rămas nemişcat. Ea i-a simţit pulsul pe degete. I-a privit ochii întunecându-se, schimbarea lentă de culoare a negrului extinzându-se pe măsură ce căldura mâinilor lui îi pătrundea în piele.

A clătinat din cap. „Nu mă lasă să mor.”

Ea i-a strâns încheietura mai tare. „Încă... încă mai face Bennet experimente pe tine? Credeam că dacă ai supravieţuit reţelei, atunci el nu ar putea...”

Şi-a tras mâna afară. „Am acest obicei de a supravieţui împotriva oricăror obstacole. Se pare că merită studiat.”

Fără să stea pe gânduri, ea întinse mâna şi îi atingă obrazul. „Îmi pare atât de rău, Kaine.”

Părea uimit, iar expresia lui deveni atât de tânără şi speriată, ca şi cum o parte din el ar fi fost încă la vârsta aia de şaisprezece ani. Apoi deveni rigid, smulgându-se din atingerea ei, iar când se uită din nou

la ea, devenise furios. Clătină din cap ca și cum ar fi arătat neîncredere.

„Ești incredibilă”, a spus el. „Chiar așa.”

Ea nu a înțeles ce a vrut să spună.

A clătinat din cap. „Când ai apărut prima dată aici, nu credeam că o să ai asta în tine, dar ești cu adevărat altceva.”

I s-a strâns stomacul. — Ce vrei să spui?

„Vei face orice pentru familia aceea, nu-i așa? Dar într-o zi, ține-te „Îți vei da seama repede că nu aparții împărăției lui de aur și puritate. Mă întreb ce va face cu tine atunci.”

Știa că încerca să o rănească, dar era ceva la care se gândise atât de mult, încât durerea se risipise.

„Nu va trebui să facă nimic; te-ai ocupat tu de asta pentru el.” A schițat un zâmbet strâns. „Dar chiar dacă nu ai fi făcut-o, știam că voi fi de neînlocuit din momentul în care am devenit vindecătoare.”

Ea a crezut că asta îl va reduce la tăcere, dar el a râs.

„Crezi că atunci a început? Întotdeauna ai fost o persoană de rezervă. Chiar crezi că acest război este despre necromanție? Că vreunul dintre războaie a fost vreodată despre necromanție?”

Ea clătină din cap cu prudență. „Nu. Întotdeauna e vorba de putere. Și de ceea ce vor face oamenii fără să le pese de cost.”

Își înclină capul, studiind-o. „Nu te-ai întrebat niciodată de ce îi era atât de ușor Înaltului Necromant să recruteze familiile breslei? La urma urmei, mulți dintre ei erau devotați sau își datorau averea Institutului.”

Ea a ridicat din umeri. „Pentru că ești gelos și meschin și ai vrut mai mult decât tot ce aveai deja.”

Ridică o sprânceană în timp ce își trăgea la loc hainele îmbibate cu sânge. „Ei bine, presupun că asta a fost o parte din asta, dar nu, ce a făcut Morrough a fost să lărgească o crăpătură pe care Forțele de Muncă o crăpau de secole. Din momentul în care au fondat acest oraș, s-au impus în regi, pretinzând că nu sunt. Nu erau genul umil

care ar „urmări” puterea; nu, erau destinați divin pentru ea. Chemați, ai putea spune.”

„Asta pentru că nu voiau să conducă”, spuse ea cu înverșunare. „Luc cu siguranță nu a vrut niciodată, iar Apollo a ținut întotdeauna cel mai mult la Institut. Ura politica.”

Gura lui Kaine s-a strâmbat. „Da. E amuzant cât de des oamenii aflați la putere urăsc politica, ca și cum ceea ce vor cu adevărat ar fi să facă ce vor și să fie lăudați pentru asta, iar dacă nu sunt, atunci totul e sub nivelul lor. Având în vedere cât de mult o disprețuiau, cu siguranță nu erau dispuși să se despartă de ea. Au lăsat doar detaliile guvernării în seama celor credincioși, lăsând Șoimii, Vânturelele și Ciobăncile să se ocupe de toată plictiseala aceea. Institutul a fost fondat pe ideea de a urmări culmile alchimiei, dar asta... „a început să se prăbușească în momentul în care știința a început să contrazică Credința. Ar fi trebuit să vezi criza când au fost descoperite pentru prima dată noi metale. Credința a petrecut ani insistând că pot exista doar opt, numindu-le compuși sau aliaje și refuzând să recunoască oficial aceste bresle pentru că, din punct de vedere religios, ceresc, numărul era limitat la opt. Atât despre toate acele idealuri de a uni lumea prin studiul alchimiei.”

S-a uitat la Helena. „Bineînțeles, nu puteau să se încalce complet de toate acele promisiuni, moștenirea lui Orion trebuia să dăinuie, așa că importau pe cineva din când în când. Câteva copii minune dintr-o țară îndepărtată pe care să-l poată etala ca dovadă a mărinimității lor, pentru a-și servi scopurile în timp ce erau îndatorați Principatului.”

Furia a țâșnit în Helena ca un vulcan. „Nu asta au făcut!”

Își aruncă o privire batjocoritoare asupra ei. „Erai o bursieră disperată care aproape plângea în fiecare an când îți erau afișate notele la examene, pentru că îți cumpărau încă un an de studii, iar tatăl tău locuia lângă mahalalele cu apă pentru că nu își putea găsi un loc de muncă.”

„Da, dar dacă ar fi fost mai generoși, voi, breslele, ați fi făcut crize de nervi din cauza asta.”

„De ce ar fi contat asta? Te uram deja. I-ar fi costat pe cei din Clanul Sălbatic o avere să-i găsească tatălui tău o slujbă umilă, dar dacă ai fi putut vreodată să te oprești din chin, ți-ai fi dat seama în ce pânză te-au prins. Am auzit că Ilva Clanul Sălbatic era deosebit de talentată la astfel de lucruri. Știa întotdeauna câtă presiune poate suporta o persoană.”

O senzație de rău a cuprins-o, dar a clătinat din cap.

„Deci, toți studenții breslei... ce? Nu făceați decât să colaborăm?”, a spus ea cu asprime.

A râs. „Nu. Chiar te-am urât. Gândește-te din perspectiva noastră: tu erai linia pe care Forțele de Sus tras-o între Flacăra Eternă și noi toți ceilalți. Un mic nimeni scos din obscuritate și căruia i s-a acordat atenția și laudele pe care niciuna dintre bresle nu le-ar fi putut câștiga vreodată. Ne-am construit din pământ și ne-am golit buzunarele anual cumpărând certificate și lumithium de la o familie care putea face bogăție din nimic și se aștepta de la noi să fim recunoscători pentru asta.” „Așadar. Când ne-am uitat la ce ne doream, *tu* ai fost primul lucru care ne-a stat în cale.”

Un fior i-a străbătut șira spinării.

Kaine privi în cealaltă parte a camerei. „Când Morrough a venit aici, nici măcar nu a fost nevoit să ofere nemurire sau bogății. S-a oferit doar să-i înlăture pe cei care nu ne-ar lăsa niciodată să ne ridicăm mai sus. Odată cu plecarea Forțelor de Sus, se presupunea că strânsoarea Credinței asupra Paladiei se va prăbuși. O preluare ușoară. Orașul ar fi trebuit să fie abia afectat. Chiar și Institutul trebuia lăsat intact.”

„Dar apoi tatăl tău a fost arestat.”

A dat din cap, cu ochii inexpresivi. „Dar apoi tatăl meu a fost arestat, și oricum totul a fost o minciună, dar până când cei care obiectaseră și-au dat seama de asta, era prea târziu pentru ei.”

„Au existat Nemuritori care au obiectat?” Pulsul i s-a accelerat, gândindu-se la potențiali simpatizanți. Aceasta era o informație crucială. Asta putea schimba totul.

A dat din cap fără nicio legătură.

„Cine?” S-a aplecat ea. „Cine a obiectat?”

„Chiar vrei să știi?”

Ea dădu din cap, cu fervoare.

A întins mâna, cu degetele în jurul gâtului ei, și a tras-o aproape. „Basilius Blackthorne. Recunoști numele ăsta?”

I s-a înghețat sângele. Da, știa asta.

„Blackthorne a fost…?”

„Ce monstru e acum, nu-i așa? Ți-am povestit despre filacterii, îți amintești?” Degetele lui din jurul gâtului ei se strânseră. Ea dădu ușor din cap, cu inima în sus.

„După ce l-am ucis pe principatul Apollo, Basilius a spus că nu a fost niciodată de acord cu astfel de metode și vărsare de sânge. Morrough – pe atunci încă îi spunea Morrough – s-a prefăcut că ia în considerare acest lucru. Ne-a convocat pe toți la o întâlnire. Nu ne-am știut numărul până în noaptea aceea. Morrough a spus că vrea să fim cu toții acolo, ca să-l vedem cum se răzgândește Basilius. A scos filacteriul lui Basilius într-o cutie și ne-a reamintit că ne încredințasem cu toții lui, apoi a început să sculpteze în el folosind un inel cu gheare. Basilius a început să țipe și să-și sfâșie propriul corp, până când...” „Erau bucăți din el peste tot pe podea, dar nu se oprea niciodată, el continua să se regenereze. Iar și iar, până când podeaua a fost acoperită. Când Morrough a terminat în sfârșit, mi s-a spus că Basilius s-a dus acasă și și-a mâncat soția de vie în patul lor conjugal. Cred că a avut și copii. Toți au dispărut.”

Kaine a descris-o fără emoție, cu degetele încă înfășurate în jurul gâtului ei.

„Toți suntem disponibili pentru Morrough. Așadar, vedeți, sunt intim familiarizat cu iluzia alegerii.” A zâmbit el, încet și crud. „De aceea o recunosc.”

Ea clătină din cap, iar el o strânse mai tare, până când ea îi simți pulsul în palmă. Inima îi bătea cu putere în piept. El se aplecă, aplecându-se deasupra ei, și își dădu seama că voia să se teamă de el. Dar nu-i era frică. Nu mai era.

„Luc nu e așa", a spus ea. „Motivul pentru care îi rămân loială este pentru că știu că ar face la fel și pentru mine."

Ochii i s-au întunecat. „Serios?"

Degetul lui mare îi găsise curbura maxilarului. Obrajii lui palizi aveau o culoare palioară. Ochii i se îndreptară rapid spre buzele ei, iar ea simți o strânsoare între ele. O senzație ca a unui instrument cu coarde, întins și gata să vibreze.

A tras-o mai aproape până când fețele lor aproape s-au atins, iar totul în jurul lor a părut să se estompeze. Ea i-a privit buzele cum se desfăc, ezitând, atât de aproape încât i-a putut simți respirația. El a inspirat.

„Și ce-ar spune dragul tău Luc dacă ar afla cum l-ai lăsat pe ucigașul tatălui său să te cumpere ca pe o curvă?" În timp ce vorbea, mâna lui liberă i-a atins talia și a tras-o aproape, alunecându-i în sus pe corp ca și cum ar fi fost pe punctul de a o împinge în jos și de a o viola acolo, pe podeaua goală.

Dar ochii lui erau reci.

Nu exista nicio dorință. Era o pantomimă a sărutului lor, acum interpretat cu o indiferență aspră, în timp ce el îi amintea cui se dăruise de bunăvoie.

S-a retras brusc, alunecând pe podea până a fost inaccesibilă.

El doar a râs.

O dureau pomeții, corpul devenind fierbinte și rece în timp ce se ghemuia secție, încercând să se compună. Ca și cum ar fi avut vreun rost. Ce creatură grotescă și patetică era.

Proprietate. Nu, nici măcar atât.

Era un fleac. Ceva ce el adăugase la cererile sale. Atât de nesemnificativ încât Ilva și Crowther se uitaseră la ea și nu văzuseră niciun motiv să refuze.

Putea vorbi cât voia despre cum educația ei o ajutase, despre cum cei din Clanul Rezidenți erau de vină. Dar el fusese cel care o transformase într-o curvă.

Uneori își dorea să fi murit în spital alături de tatăl ei, ca să fie amintită și jelită pentru posibilitățile ei, în loc să trăiască zi de zi, devenind tot mai slabă. Acum nu conta dacă fusese alchimistă, vindecătoare sau orice altceva. Pentru oricine ar fi aflat vreodată despre asta, ea ar fi fost doar acel lucru. Femeile erau întotdeauna definite prin cel mai umil lucru pe care îl puteau numi.

Dar și mai rău era să știe toate acestea și să tânjească încă prin acele rare momente în care el era blând. Pentru că asta era tot ce-i mai rămăsese.

— Trebuie să plec, se forță ea să spună în cele din urmă. Ai... ai vreo informație săptămâna asta?

Era aproape ironic să pună întrebarea asta chiar atunci.

A băgat mâna în haina aruncată, scoțând un plic cu marginile pătate de sânge.

L-a aruncat, lăsându-l să aterizeze pe podea între ei.

ELENA ERA ÎN APARENT CALMĂ CÂND s-a întors la Cartierul General, dar mâinile îi tremurau când i-a prezentat cioburile lui Crowther și a primit instrucțiuni să-l pună pe Shiseo să le analizeze. Le-a dus la laborator și s-a dus la spital pentru tura ei.

Și-ar fi dorit să nu fie o zi atât de liniștită. Nu se putea opri din gândit.

După ora de stingere, s-a întors în laboratorul gol și a rămas singură.

Era aproape solstițiul de iarnă. Nordul avea multe tradiții de sărbătoare din vremea când sacrificau animalele pe care nu le puteau hrăni. prin iarna dinaintea sosirii anului nou, împărțind provizii pentru ca toți să supraviețuiască până la primăvară.

În timpurile moderne, proviziile fuseseră înlocuite cu cadouri: cărți, obiecte de artizanat, puzzle-uri, lucruri pentru a petrece orele întunecate ale iernilor lungi și nordice.

Helena nu se pricepuse niciodată prea bine la cadouri.

Singurul ei succes fusese o hartă pe care i-o dăduse lui Luc, pe care marcase un traseu către toate locurile în care aveau să călătorească într-o zi.

Anul trecut nu dăduse nimic, dar anul acesta se gândise să facă truse de medicamente, cu câteva lucruri de bază pe care era bine să le aibă la îndemână în caz că medicii de teren nu erau prin apropiere. Dar Ilva nu menționase anul acesta că se va vedea cu Luc sau cu altcineva de solstițiu, așa că renunțase la idee.

După câteva minute, s-a dus și a deschis un dulap, scoțând fiole de pe diverse rafturi, așezându-le pe o fâșie de pânză cerată, făcând urme pe material în timp ce aranja totul ca să încapă, clipind din ochi cu putere la fiecare câteva minute.

Ea avea o slujbă. Trebuia s-o facă.

PLOAIA ÎNGHEȚATĂ ȘI CEȚOASĂ A ÎNGREUNAT VEDEREA CÂND HELENA A TRAVERSAT PODUL SĂPTĂMÂNA URMĂTOARE. Și -a strâns strâns cuțitul de cules în timp ce trecea prin Avanpost. Nu putea fi transformat fără să-și piardă ascuțimea, dar era încă funcțional.

Avea să mai treacă ceva timp până când va avea din nou un cuțit de alchimie.

O persoană nu putea pierde o armă alchimică și să se aștepte să primească una nouă fără o explicație. Dacă Helena spunea că a pierdut-o, ar fi supusă unor sancțiuni disciplinare și, în calitate de necombatantă, ar fi plasată la coada listei de așteptare. Dacă atribuia pierderea unui atac, ar trebui să specifice cărui atac.

Până când Ilva sau Crowther ar fi putut găsi un cuțit de alchimie neidentificat, Helena ar fi trebuit să se descurce.

În ziua aceea, în apartament era atât de frig, încât respirația i s-a condensat într-un nor subțire în cameră. Kaine a intrat un minut mai târziu, împingând o glugă. de la fața lui. Ea și-a întors privirea, dar nu s-a putut abține să nu observe că uniforma lui neagră era udă leoarcă.

„Unde ți-e cuțitul?”

Inima i s-a strâns. Sperase că el nu va observa imediat.

— Oh, spuse ea ridicându-se într-o încercare stângace de a părea nonșalantă. — Ei bine... înghiți în sec. Mi-am pierdut stăpânirea de sine.

— Ai… ți-ai pierdut controlul? Spuse el încet, iar ea auzea folosirea implicită a cuvântului *„idiot”* în fiecare cuvânt. — Când?

Ea se uita în continuare la podea, uitându-se la picioarele lui. Se mișca ușor, aproape ca o pisică, scoțând foarte puțin zgomot.

„Săptămâna trecută.”

Picioarele i s-au încremenit. „Ai fost atacat?”

S-a apropiat foarte repede de ea, iar ochii lui aveau acea strălucire intensă, privind-o de sus până în jos.

Ea clătină din cap. „Nu, eu l-am rupt. Aveam nevoie de instrumente pentru o operație când tu nu te trezeai. Așa că le-am făcut.”

A riscat atunci să ridice privirea ca să-i evalueze expresia și oarecum i-a plăcut expresia uluită de pe fața lui.

„O să-mi iau unul nou”, a adăugat ea în grabă. „Sunt doar niște… întârzieri logistice. În fine, ți-am adus un cadou”, a spus ea, forțându-și vocea să fie veselă.

A scotocit prin ghiozdan, a găsit cutia de pânză cerată și i-a întins-o repede.

„E… e o, ăăă… e o trusă de vindecare de urgență”, a spus ea, încercând să se explice repede înainte ca el să o poată refuza. „L-am făcut cu lucruri care vor funcționa cu regenerarea ta.”

Asta părea să-l ia complet prin surprindere. Se opri brusc și o luă, apoi – dându-și seama că ea aștepta cu nerăbdare – oftă și o deschise

brusc. „Știi că pot *cumpăra* medicamente și nu am nevoie neapărat de ele.”

„Nu astea. Eu le-am dezvoltat. Sunt concepute să funcționeze cu vivimanție – sau regenerare, în cazul tău.”

A făcut un pas ezitant mai aproape, arătând spre diversele fiole.

„Toate sunt etichetate și am adăugat note despre cum să le folosești exact pe hârtia cerată de aici. Acestea sunt făcute pentru a susține transmutarea.” vindecare regenerativă. Medicina tradițională poate interfera, așa că am dezvoltat lucruri care completează un proces de vindecare regenerativă.”

A arătat spre cea mai apropiată fiolă. „Aceasta este pudră de coada-șoricelului infuzată cu cupru, pentru a încetini sângerarea. O înfășori în jurul rănii înainte de a o bandaja. Știu că ești obișnuită să te lași pur și simplu să te regenerezi, dar încetinirea pierderii de sânge este totuși o idee bună. Asta” – a bătut ușor o sticlă albastru-verzuie – „va susține regenerarea sângelui; are o concentrație mare din componentele de care corpul tău are nevoie, așa că nu-ți vei crea un deficit de minerale esențiale și alte lucruri de care corpul tău are nevoie pentru a funcționa. Acesta este alifia pe care am creat-o pentru spate, pentru durerile locale. Dacă ai o rană care nu se vindecă, poți cel puțin amorți zona până când…”

„Până când?” Atunci o privi pătrunzător.

Știa că el se aștepta ca ea să spună ceva de genul: *Până când vei putea veni la mine și te voi îngriji cu tandrețe până te vei însănătoși.*

„Asta e cealaltă parte a cadoului tău”, a spus ea, privindu-l în ochi. „M-am gândit să-ți arăt niște tehnici de vindecare, ca să le poți pune în practică singură. Știu că de cele mai multe ori nu ai nevoie de ele, dar dacă ești strategic și direcționezi modul în care corpul tău se regenerează, te vei recupera mai repede.”

Ea se întinse încet spre el. „Pot?”

A dat din cap cât de puțin.

Ea i-a luat mâna și a pus-o pe propriul ei braț, apoi și-a odihnit degetele peste ale lui. Și-a plimbat rezonanța prin degetele lui, în

propriul corp, senzația creând o senzație aproape fantomatică sub pielea ei.

„Desigur, corpul meu nu este la fel ca al tău, dar... cea mai mare parte a anatomiei este, și te regenerezi conform acelorași reguli de bază." Vorbea în modul eficient în care îi învățase pe cursanți. Acum era recunoscătoare pentru această practică. „Ai menționat că regenerarea începe cu cele mai vitale părți ale corpului: creierul, organele, membrele. Când ți-ai pierdut brațul, motivul pentru care nu s-a regenerat a fost pentru că sângerasezi prea mult timp și a trebuit deja să te vindeci de arsuri extinse. Doar pentru că ai vitalitatea necesară pentru a te regenera nu înseamnă că ai neapărat resursele fizice necesare. Acestea trebuie să vină de undeva. Dacă ești grav rănit, s-ar putea să nu ai o rezonanță suficient de stabilă pentru a te vindeca, dar o poți ghida, iar kitul îți poate oferi sprijin."

A analizat cât mai multe informații posibil. I-a arătat toate sistemele corpului, cum interacționau acestea, cum o perturbare într-un loc ar putea avea efecte în alte părți.

A continuat să dea bacșișuri cât de mult a putut, parcurgând toate sistemele majore cât de repede a putut.

„Ochii sunt oribili. Adică, sper că dacă ai pierde vreodată unul, ți-ar crește la loc, dar dacă nu..." A expirat. „Țesutul nu se matricează la fel. E o muncă foarte obositoare și stresantă. Ar trebui... probabil să vii la mine pentru asta. Ei bine, adică..."

Ea a bâlbâit.

„Înaltul Necromant nu are ochi", a spus el.

S-a oprit brusc și a ridicat privirea. „Ce?"

Nu-l văzuse niciodată pe Morrough, dar auzise că în timpul rarelor sale apariții purta o mască aurie – o semilună mare care îi ascundea cea mai mare parte a feței și se întindea ca niște coarne de o parte și de alta a capului. Un soare eclipsant.

„E cam oribil de privit, dar lui nu pare să-i pese." Și-a eliberat mâna, evident că terminase discursul. „Parcă i-a ars cineva. Își folosește rezonanța ca să vadă."

„Nu știam că e posibil.” Și-a frecat mâinile de fustă. „Ei bine, asta e elementul de bază. Dacă există ceva ce vrei să adaugi la trusă sau idei pe care le ai, pot încerca să le fac.”

„Noțiunile de bază?” Scoase un ceas din buzunar. „Vorbiți de mai bine de o oră.”

Și-a căutat ceasul cu bâjbâială, sigură că el se înșelase. Nu, nu se înșelase. Avea să întârzie la tură dacă nu pleca.

„Adică... erau doar lucrurile de bază”, a spus ea defensiv, dar a adăugat: „Ar trebui să plec. Solstițiu fericit. Sper ca zilele tale să devină mai luminoase.”

El nu i-a răspuns la salutul de sărbătoare, dar apoi a vorbit când ea a ajuns la ușă.

„Marino.”

S-a încordat, privind înapoi. El stătea încă acolo unde îl lăsase ea, iritarea fiind evidentă în privirea lui. A privit-o de sus în jos, ca și cum ar fi dezbătut ceva.

„Am... ceva pentru tine”, spuse el în cele din urmă, ca și cum ar fi avut un dinte extras. A scos ceva rulat într-o pânză de mușamale și i l-a întins.

Înăuntru se afla un set de pumnale frumoase, învelite în tocuri de plasă. Helena a simţit cum rezonanţa ei reacţionează chiar înainte să le atingă.

„Cu cât e mai lung pe spate, cu atât e mai mic pe antebraț”, spuse Kaine când ea tăcu. „Sunt potrivite pentru tine. Titanul și nichelul sunt un aliaj mnemotehnic, care îți va permite să le transmuți mai mult decât majoritatea armelor; își vor reveni la forma inițială. Are trei forme de memorie, în funcție de faza de rezonanță pe care o folosești, și le poți modifica dacă dorești. De aceea, tecile sunt maleabile.”

Ea a ridicat pumnalul mai mare.

După lunile de antrenament cu o armă de oțel, pumnalul abia dacă mai cântărea. L-a scos din teacă și a început să-i cânte în degete. Abia a trebuit să-și concentreze rezonanța înainte ca acesta să se

transforme, păstrându-și ascuțimea de brici, dar schimbându-și complet forma și lungimea, desfășurându-se ca o panglică într-o lamă lungă și flexibilă, asemănătoare unui bici. Și-a modificat timbrul rezonanței doar puțin și, fără să fie nevoie măcar să ghideze metalul, lama s-a transformat înapoi într-un pumnal perfect.

A expirat neliniștit, abia venindu-i să creadă că ceva putea fi atât de ușor de transmutat. Era la fel de ușor ca și cum și-ar fi mișcat propriile degete și nu cântărea nimic.

Nu se putea opri din a le întoarce, observând fiecare detaliu, greutatea și textura, ascuțimea incredibilă a lamelor. Pe mânere existau detalii elegante, curbate, precum vița-de-vie, care făceau priza mai sigură.

Nu știa ce să spună. *„Mulțumesc”* părea complet insuficient.

Kaine o privea cu o privire atentă, dar expresia feței dispăru în clipa în care ea ridică privirea. Sprâncenele lui se înălțară. „Nu ai voie niciodată să le demontezi sau să le transformi în instrumente medicale. Nu pentru nimeni.”

S-a înroșit. „Credeam că ai spus că formele sunt programabile.”

„Nu suficient cât să fie complet deconstruit. E clar, Marino?” Vocea lui era glacială.

„Bine. Promit”, a spus ea, dând ochii peste cap. Ai încredere în Kaine că îți va strica orice moment.

După o pauză, s-a uitat din nou la el. „Mulțumesc. Nici nu știu ce să spun. Sunt frumoase.”

El evită să o privească în ochi. „Nu-i nimic.” Își drese glasul. „Mă bucur că îți plac, totuși, pentru că mă aștept să le porți pe amândouă de fiecare dată când pui piciorul în afara Cartierului General. De fapt... ar trebui să le porți mereu. Nu ar trebui să ți le dai jos decât dacă dormi. Nu au ce căuta în fundul ghiozdanului tău. Când vei ajunge aici, mă aștept să le văd deja asupra ta, de fiecare dată. E liber?”

„Da, le voi purta”, a spus ea ca și cum ar fi fost o concesie. Nu voia niciodată să le dea jos.

„Bun.” El se foi. „Ei bine, a fost încântător. Nici nu-mi amintesc de câte ori mi-am dorit ca cineva să-mi țină o lecție despre sistemele corpului uman.”

Ea a ridicat privirea, iar el i-a zâmbit nesincer.

A început să se întoarcă să plece, apoi s-a oprit. „Acum că ai o armă decentă, cred că vom trece la un antrenament puțin mai intens. Fii pregătit pentru asta săptămâna viitoare.” I-a întins un plic. „Ultima mea tranșă.”

În timp ce ea se întindea să o ia, el se ținu strâns până când ea i-a întâlnit privirea.

„Trebuie să spun, Marino, că ai ajuns să fii destul de scump.”

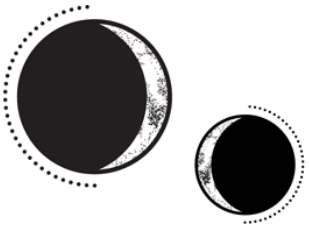

CAPITOLUL 45

Decembrie 1786

CROWTHER ÎNCĂ ABSENT DE LA SEDIUL GENERAL , AȘA CĂ Helena nu a avut de ales decât să-și ducă raportul la Ilva.

În timp ce urca etajele spre biroul Ilvei din clădirea principală, se tot gândea la toate lucrurile pe care Ilva le știa despre ea. Făcuse parte din comisia care aproba bursa Helenei în fiecare an și, probabil, și din comisia de admitere.

Interesul deosebit pe care Ilva îl manifestase personal față de ea de la moartea tatălui ei părea mult mai puțin călduros acum.

Ilva se uita fix la un raport, cu un pix atârnând într-o mână în timp ce citea, și nu și-a ridicat privirea când gardianul a deschis-o pe Helena.

— Marino, spuse ea cu o voce calmă. Stai jos. Vin cu tine imediat.

Helena a așteptat, cu degetele încleștate.

„Cum progresează munca ta la nullium cu Shiseo?” a întrebat Ilva, închizând dosarul și ridicând privirea.

Consiliul denumise aliajul lumithium-mo'lian'shi *„nullium”* din motive de comoditate. Deși cunoștințele despre aliaj nu erau răspândite pe scară largă, mai mulți metalurgiști și chimiști experimentau cu el.

Întrebarea a luat-o prin surprindere pe Helena; se așteptase la întrebări despre Kaine.

„Bun. Am terminat de sintetizat agentul chelant folosind probele pe care le-am luat de la Ferron. Dacă vreunul dintre combatanții noștri este rănit de acesta, sperăm că va putea capta și elimina urmele de metal din sânge.”

Mostrele de șrapnel recuperate de Helena nu puteau fi folosite pentru a construi o armă robustă, dar aliajul nici nu trebuia să facă asta. Fuziunea era intenționat instabilă; se sfărâma la impact, iar cioburile se deteriorau rapid atunci când erau expuse la sânge,

dizolvându-se ca o lamă otrăvită care vizează rezonanța. Helena și Shiseo fuseseră instruite să caute posibile metode de tratament.

Deoarece toxicitatea metalelor putea apărea frecvent în anumite domenii ale alchimiei, chelatorii erau deja obișnuiți.

Ilva dădu din cap. „Ce părere are Shiseo?"

„Nu crede că o adevărată suprimare a alchimiei este posibilă cu metoda pe care o folosesc. Deși previne vindecarea și chirurgia alchimică, are o utilizare limitată în luptă, dar asta s-ar putea schimba dacă reconfigurează raportul și compoziția."

Ochii Ilvei s-au îngustat. „Există vreo metodă alternativă pe care tu și Shiseo o aveți în minte?"

Helena înghiți în sec, încercând să nu se zvârcolească. „Avem o idee, dar e pur teoretică. Nu avem suficientă putere ca să o testăm."

„Și este…"

Helenei i s-a strâns stomacul. Ura astfel de conversații.

„Având în vedere comportamentul aliajului și modul în care este utilizată rezonanța, transformarea lui într-o armă sau injectarea de nulliu în sânge este mai puțin eficientă decât simpla țintire a membrelor cu acesta. Dacă acest tip de interferență ar fi concentrat în apropierea mâinilor, ar fi aproape imposibil pentru un alchimist să le simtă cu exactitate rezonanța. Shiseo crede că, dacă aliajul ar fi asociat cu ceva care are un punct de rezonanță ridicat și ascuțit - cum ar fi cuprul procesat cu un nivel ridicat de emanații de nulliu - acest lucru ar putea crea un tip de interferență care ar suprima majoritatea tipurilor de rezonanță, indiferent de repertoriul alchimistului."

„Cum am putea contracara asta?" Ilva se aplecă în față cu interes.

„Ei bine, orice metalurgist bun ar putea, dacă s-ar simți confortabil să lucreze fără rezonanță. Dar acesta nu este un lucru de care majoritatea metalurgiștilor paladieni și-au făcut vreodată griji."

„Așadar, ai noroc că ai pescuit acele cioburi din Ferron", a spus Ilva, deși tonul ei abia dacă reflecta sentimentul.

Helena dădu din cap strâns. — Uite raportul lui, spuse ea, împingând plicul peste masă.

Ilva l-a luat și l-a aruncat într-un sertar.

— Și eu… — Helena ezită, simțind căldura urcându-i până la linia părului și vârfurile urechilor. — Mi-a dat un set de pumnale cadou de solstițiu, din aliaj de titan-nichel.

A scos mușamatul și l-a deschis pe birou pentru ca Ilva să-l inspecteze. Ilva a ridicat o sprânceană, aruncând o privire o clipă înainte de a lovi pânza pentru a le acoperi, ca și cum simpla vedere i s-ar fi părut dezgustătoare.

Helenei i s-a strâns stomacul și le-a împachetat repede, regretând că nu i le-a arătat fără să fie rugată. „E un semn bun, nu-i așa?”

Ilva și-a înclinat capul, studiindu-o pe Helena preț de o clipă. „Ferron urcă în ierarhie”, a spus ea în timp ce băga mâna într-un sertar și scotea un dosar, lăsându-l pe birou. „Știai?”

Inima Helenei a stagnat. Observase că uniforma lui era mai închisă la culoare.

„Se pare că a depășit deja tot ce realizase vreodată înainte de accidentarea aceea. Controlează mai multe districte extrem de valoroase. Recent a preluat Avanpostul Fabricii unde îl vizitați, consolidându-și puterea cu o viteză remarcabilă. Se pare că toate succesele noastre recente i-au fost de mare folos.”

Ilva a bătut ușor cu unghia în birou, privind-o pe Helena cu un zâmbet rece.

— Nu știam, spuse Helena.

Ilva clătină din cap. „Nu, nu mi-am imaginat. Încep să mă îngrijorez dacă îți amintești cine este.”

Helenei i s-a tăiat respirația, dar Ilva a continuat, răsfoind pagină după pagină din dosarul din fața ei.

„Au existat zvonuri de luni de zile că Morrough are o armă nouă. Am crezut că este o himeră, ca cea care aproape a ucis.” „Lila, sau nullium-ul, dar nu. Nu e niciunul dintre aceste lucruri, nu-i așa?” Ilva

și-a împreunat mâinile, privind-o fix pe Helena. „Cum se face că mai e în viață?”

„Crowther mi-a spus să fac ce pot.”

Ochii Ilvei s-au mutat rapid de la fața Helenei la gâtul ei, unde lanțul colierului abia se zărea sub guler. Helena a înțepenit complet.

„Știi, Ferron nu e singurul nostru spion”, a spus Ilva. „Avem o serie de informatori. Pe baza rapoartelor lor, în urma recuperării porturilor, a fost pedepsit. Aspru. Murea. Am fost *asigurat* de asta.”

„Știai?” întrebă Helena, cu vocea tremurândă. „Știai ce i-au făcut și... nu mi-ai spus?”

Ilva se holba la ea pătrunzător. „De ce ți-am fi spus?”

Helena abia putea vorbi. „De aceea atacul a fost atât de elaborat și a folosit atât de multe informații? Pentru că te așteptai să fie ucis pentru asta. Pentru că voiai *să* fie ucis pentru asta.”

Ilva nu a spus nimic, dar acum resentimentul și neîncrederea lui Kaine când Helena se tot întorcea începeau să aibă sens.

„De ce nu mi-ai spus?” Vocea Helenei tremura de furie.

Ilva și-a strâns buzele, iar ochii i-au trecut rapid peste fața Helenei. „Întotdeauna ai fost… remarcabil de directă.” Un zâmbet i s-a întins pe buze. „De aceea Luc are atâta încredere în tine. Dacă ți-am fi spus planul, chiar crezi că ai fi putut pleca, știind, fără să-i dai niciun semn lui Ferron?”

Helena a început să tremure. S-a strâns cu forța în brațele scaunului în timp ce camera devenea încețoșată.

„Am presupus că îți vei da seama”, a adăugat Ilva. „Când a devenit clar că nu o făcusei – că simțeai un fel de obligație față de el – am fost de acord să te lăsăm să încerci să-l vindeci în speranța că, odată ce îți vei da seama de inutilitatea acțiunii, vei putea să-i aduci înapoi talismanul.”

Ilva și-a dres glasul. „Deci vă puteți imagina surpriza noastră că nu numai că a supraviețuit, dar a devenit și mai periculos ca niciodată, spionul trădător al nostru. Cum ați reușit?”

Helena înghiți în sec. „Pierdeam și numai datorită lui am putut recuceri porturile. El a făcut asta pentru noi. N-ai văzut...” „Îl știam în ziua în care m-am întors. Știa că va fi pedepsit; se aștepta să moară.” A oftat panicată. „Dacă voiai să fie mort, ar fi trebuit să-mi spui. Crowther a spus să fac tot ce pot.”

„Ce-ai făcut?” Ilva devenise incredibil de încordată. „Ai…” Buzele i se subțiră, iar ochii i se îndreptară din nou spre lanțul de la gâtul Helenei. „Ai folosit ceva ca să o faci?”

Helena și-a strâns pumnul. „Am presupus că, dacă ar fi să alegi între noi două, l-ai vrea pe el.”

Fața Ilvei s-a făcut albă.

„Deci am folosit amuleta pe care mi-ai dat-o, am crezut că…”

„I-ai dat amuleta?” Întrebarea a fost aproape un țipăt.

Helena nu o auzise niciodată pe Ilva ridicând vocea. „Nu, eu…”

„Îl mai ai sau nu?”

Helenei i s-a strâns stomacul când a întins mâna și și-a tras lanțul peste cap. „Am amuleta, dar piatra soarelui a dispărut.”

Ilva i-a smuls-o atât de repede, încât lanțul a smuls mănușa din piele de ied a Helenei. Ilva și-a apăsat degetul mare în centru, acolo unde lipsea piatra, holbându-se îngrozită înainte de a o privi. „Ce-ai făcut?”

Helena a înghițit în sec, nervoasă. „S-a rupt și a ieșit această… substanță. Ca argintul viu și… s-a… s-a contopit cu Ferron.”

S-a lăsat o tăcere înfiorătoare. Ilva părea atât de uluită încât nu a spus nimic, doar s-a uitat din nou la amuletă, ca și cum piatra s-ar fi putut rematerializa în mod magic. În cele din urmă, Helena nu a mai putut suporta.

„Dacă nu voiai să se vindece, ar fi trebuit să-mi spui.”

Ilva nu răspunse, doar se holbă la amuleta din mână. „Știi povestea Pietrei Cerurilor?” spuse ea în cele din urmă, trecându-și în continuare degetul mare peste decorul gol.

Groaza a măturat-o pe Helena ca un val tsunami.

„Nu”, a spus ea, clătinând din cap. „E un mit. Toată lumea știe că a fost o interpretare greșită. Luc a spus că nu era real.”

„Fiecare alegere pe care am făcut-o a fost pentru a-l proteja pe Luc”, a spus Ilva. Nu vorbea neapărat cu Helena, ci mai degrabă cu voce tare sau poate cu amuleta din mâna ei. „Nu am fost niciodată instruită să fiu administrator, să port greutatea acestei moșteniri. Eram mulțumită de rolul meu, dar Luc era prea tânăr pentru toate astea. Am încercat să fac cele mai bune alegeri pe care le-am putut.”

Ilva a privit-o pe Helena. „Când vivimanția ta și-a făcut apariția, am crezut că mi s-a dat drumul. Sol îmi oferise o soluție de siguranță ca să-l pot proteja. Bineînțeles că mai existau aspecte politice de confruntat. Matias nu mi-a ușurat lucrurile. Cu toate concesiile pe care le-a cerut, eram îngrijorat că Taxa te-ar putea lua prea prematur. Amuleta aceea fusese încuiată timp de secole, zăcând nefolosită, în timp ce generații de Forțe de Muncă o protejau. Sperasem că acest război o va determina să facă ceva.”

„Ce a fost?”, a întrebat Helena.

Ilva se ridică în picioare, apucându-și bastonul atât de strâns încât încheieturile umflate i se albiră în timp ce trecea pe lângă Helena spre fereastră, privind spre Turnul Alchimiei.

„Familia mea a construit acest Institut și acest oraș pentru a se asigura că necromanția nu va mai ajunge niciodată la putere. Și-au dedicat viața acestei cauze și au păstrat nenumărate secrete în acest scop.”

Ilva a tăcut mult timp. Helena nu îndrăznea să vorbească.

„Ai auzit poveștile despre Rivertide?”

Rivertide era numele Paladiei dinaintea primului Război Necromantic. Fusese distrusă de o ciumă, iar când Necromantul a găsit-o, a folosit cadavrele pentru armata sa.

„Nu a existat nicio ciumă”, a spus Ilva, fără să se uite înapoi. „Orion a numit-o ciumă pentru că a fost mai blând decât să imortalizeze ceea ce li s-a întâmplat cu adevărat tuturor.” Și-a apăsat mâna pe piept, ținând în continuare amuleta. „Necromantul a realizat

potențialul alchimic al zonei și a venit în Rivertide tocmai datorită oamenilor care locuiesc aici."

„El i-a ucis?" Helena nu putea înțelege scopul acelui secret. Faptul că Necromantul masacrase Rivertide era chiar mai credibil decât o poveste despre găsirea unui oraș plin de cadavre.

Ilva clătină din cap. „Nu, sunt încă în viață, și în ziua de azi."

Helena se holba la ea, fără să înțeleagă.

„Necromantul era un vivimant, exact ca tine, dar abilitatea sa era și mai mitică pe atunci. Venea în Rivertide făcând miracole. Îl credeau zeu. I-au construit un templu pe platou, i-au dat tot ce a cerut și le-a promis nemurirea dacă…" „Nu aveau decât credința pentru asta. Apoi, într-o zi, i-a adunat pe toți într-o mare adunare, într-un loc secret pe care îl săpase în subteran și a declarat că, dacă aveau încredere deplină în el, îi putea face să trăiască pentru totdeauna. Nu sunt sigur de proces, dar după aceea, templul său era plin de cadavre, iar sufletele lor erau legate între ele, sintetizate în această substanță. El a folosit-o, puterea, pentru a-i reanima pe toți."

Ilva a început să se plimbe, cu pașii sacadați, cu bastonul tremurându-i în mână; era prea agitată ca să stea nemișcată. „Când Orion s-a luptat cu Necromantul, sufletele erau încă conștiente, conștiente de trădarea la care se supuseseră – că darul «nemuririi» venea cu prețul sclaviei eterne. În timpul bătăliei, controlul Necromantului a scăzut, iar Piatra s-a întors împotriva lui. Era o lumină la fel de strălucitoare ca soarele. A umplut valea, distrugându-l pe Necromant și pe toți necrotralii într-un val de foc. Când s-a terminat, Orion și adepții săi au fost tot ce a mai rămas." Ilva a clătinat din cap. „Dacă adevărul despre natura Pietrei ar fi cunoscut, Orion se temea că alții ar putea fi inspirați să redescopere metodele și, astfel, când cei care fuseseră martori la bătălie au numit Piatra un dar de la Sol, Orion nu a avut de ales decât să-i lase să creadă asta."

Ilva făcu o pauză, cu o expresie tristă.

„E totul o minciună?"

Ilva se întoarse spre ea, cu o privire furioasă. „Ce altceva putea face?”

Helena se ridică, gata să se aprindă. „Spune adevărul! Nu ai dreptul să inventezi istoria după bunul plac. Îți dai seama ce ai făcut? Luc crede că ar trebui să merite o minune. Că motivul pentru care nu a câștigat deja acest război este pentru că nu a suferit sau nu a fost suficient de mult ca Orion ca să-l merite, și asta e vina lui. Dar nu va exista niciodată o minune care să ne salveze. Îl torturezi până la moarte pe baza unei minciuni.”

„De aceea îi *fac* miracole”, a răspuns Ilva tăios. Părea la fel de furioasă, ca și cum Helena ar fi fost trădătoarea. „Crezi că vreau să sufere? Vreau să-i spun, dar când mai e timp pentru asta?” Și-a întins brațul. „Apollo ar fi trebuit să fie cel care să-i spună – când era suficient de mare și pregătit pentru toate acestea. Există un proces, dar tot ce a fost distrus când Ferron l-a ucis pe Apollo și a adus acest război asupra noastră. Tot ce pot face este să încerc să transform această credință în realitate și să-l împiedic să-și piardă speranța.”

Întregul oraș, Principatul, Credința, istoria, fiecare pictură murală, fiecare amuletă. Toate sunt minciuni.

„Trebuie să-i spui lui Luc adevărul. Nu poți continua să-i faci asta.”

„Și ce crezi că s-ar întâmpla dacă ar ști că nu vine niciun ajutor? Ce va avea atunci?” Ilva s-a uitat urât la ea. „E un risc prea mare, dar acum, datorită ție, nu am rămas decât cu alegeri teribile.”

Helena și-a încleștat maxilarul, prea furioasă ca să-și asume vina. „De ce mi-ai da așa ceva fără să-mi explici ce anume?”

Ochii Ilvei sclipiră. „Pentru că încercam să te salvez, să te cruț. M-am gândit că poate chestia aia blestemată ar putea face atât, și se pare că a reușit. Dar când Ferron și-a făcut oferta, Crowther a spus că era singura șansă care ne mai rămânea. M-am gândit să o retrag în noaptea aceea. Aș fi putut, după ce ai spus-o în fața Consiliului, dar mi-am amintit de fața ta când ți-am pus-o prima dată. Credeam că o prețuiești suficient cât să ai minte. Fată, proastă, proastă ce

ești.” Toată puterea păru să o părăsească brusc pe Ilva, iar ea aproape că se prăbuși pe un scaun.

„Nu ai dreptul să mă minți și apoi să te enervezi când fac greșeala să te cred”, a spus Helena. „Dacă Piatra e atât de specială, de ce nu-l lași pe Luc să o folosească?”

Expresia Ilvei se strâmbă amarnic. „Nu le este de folos Forțelor de Sus.” Își întoarse privirea de la Helena, cu maxilarele încleștate. „Chiar și în mâinile lui Orion, era tare și rece, neacordându-și niciodată puterea sau favoarea nimănui din linia Forțelor de Sus. Au fost câțiva cărora le-a plăcut, dar întotdeauna se răcea în cele din urmă. Și tu, dintre toți oamenii, îl aveai. Ai fi putut face *orice* și l-ai vindecat pe Ferron cu el.”

„Îmi pare atât de rău că nu am fost marioneta pe care ți-o doreai”, spuse Helena cu amărăciune, ridicându-se în picioare. Simțea ca și cum întreaga lume i-ar fi căzut de sub picioare; nu avea nicio idee cum să navigheze prin această realitate nou descoperită. După atâta timp în care fusese defăimată pentru lipsa ei de credință, totul era o invenție. Nu era sigură ce era real. Chiar și faptul că i-a fost dată lui Kaine fusese o înșelătorie elaborată.

Nu fusese niciodată vorba despre asigurarea loialității lui Kaine, ci pur și simplu despre a da aparența de seriozitate pe care încerca să o aibă.

Și Luc. Inima o durea. Ce ar face el dacă ar afla adevărul?

Putea să-i spună asta? După tot ce omisese de-a lungul anilor, avea oare de gând să mărturisească distrugând tot în ce credea el?

Nu putea. Era prea mult în joc, iar Ilva știa asta.

Helena se opri în timp ce ajungea la ușă. „Pe viitor, poate spune-mi ce vrei în loc să te aștepți să eșuez acolo unde îți convine. Poate atunci vom ajunge amândouă mai puțin dezamăgite una de cealaltă.”

„Vrei sinceritate?” Vocea Ilvei era viperoasă. „Vreau să-l omori pe Kaine Ferron.”

Helena a înlemnit, întorcându-se încet înapoi.

Ilva i-a întâlnit privirea. Era din nou calmă, rece ca un lac. „Era mereu pe cale să moară, dar vreau să o faci tu. Tu ai creat această nouă amenințare la adresa lui Luc, așa că îi vei pune capăt."

„Nu a făcut nimic care să ne trădeze."

„Mi-a ucis nepotul." Vocea Ilvei trosni ca un bici, iar Helena văzu furia și ura pe care femeia le ascundea cu atâta grijă. Se ridicau ca o fiară din interiorul ei. „Ce vrei? Să aștepți și să vezi pe cine va ucide data viitoare? A cui viață ești dispusă să riști pe asta?"

Pieptul i se strânse. „Nu-mi poți cere să trădez…"

„De ce nu? Ce-a făcut pentru tine, Marino, în afară să te trateze ca pe prostul ce ești? Câteva fleacuri te costă tot ce înseamnă loialitate?" Ochii Ilvei se îndreptară batjocoritor spre mușamatul încă strâns în mâna Helenei. „Dacă Ferron te-ar fi vrut, te-ar fi luat deja. Ești doar o jucărie; te învârte și te privește cum învârți."

„Nu. Fac progrese. Mai e puțin timp și-l voi avea exact așa cum îl vrea Crowther."

Ilva a râs neîncrezător. „Crowther a avut iluzia, crezând că te va folosi ca să-l îmblânzească pe Ferron. Nu poți pune la cale un câine turbat." A clătinat din cap. „Dar, ei bine, ești binevenit să refuzi; nu contează, avem suficiente dovezi ale trădării lui. Jan a pus la punct un pachet complet. Ar fi o chestiune banală de trimis Nemuritorilor. Presupun că s-ar putea spune că cazul este de neclintit. Preferi asta? Crezi că îl vor ucide de data asta?"

Pieptul Helenei simțea ca și cum ar fi fost străpuns de un pumn. „Nu poți să-i faci asta."

Ilva a rămas nemișcat. „De ce nu? Ar fi potrivit, nu? După tot ce a făcut. Aș spune că merită din plin."

Helena și-a dat seama atunci ceea ce ar fi trebuit să realizeze cu mult timp în urmă, și anume că Ilva își dorise dintotdeauna răzbunare. Crowther a analizat războiul civil și a văzut toate mașinațiunile politice ale țărilor înconjurătoare; jocul de război al Ilvei era la fel de complicat, dar al ei era complet personal. Era vorba despre Luc, despre moștenirea familiei sale și despre răzbunare.

Crowther fusese cel ambițios care își dorise ca Helena să-l facă pe Kaine loial, lucru pe termen lung. Acesta nu fusese niciodată obiectivul Ilvei.

„Avem nevoie de el, totuși. Am ajuns până aici doar datorită lui. Dacă îl pierdem, dacă lucrurile încep să se destrame din nou, oamenii îl vor învinovăți pe Luc pentru asta."

Ilva a schițat un zâmbet subțire. „Din fericire pentru noi, Ferron a devenit o figură esențială printre Nemuritori în ultimele luni. Odată cu plecarea lui bruscă, destabilizarea va fi generalizată."

„Nu poți face asta", a spus Helena.

„Încerc să-i salvez pe toți, Marino." Vocea ei trosni de intensitate. „Asta te include și pe tine. Indiferent cum l-ai romantizat, Kaine Ferron nu e o persoană. E un monstru." Ilva și-a dus mâna la inimă, un gest pe care mulți oameni îl făceau când făceau aluzie la Apollo. „El și familia lui ar fi trebuit să fie rezolvați de mult, dar Pol își făcea griji pentru cum ar putea reacționa breslele. L-a lăsat pe băiatul ăla să frecventeze Institutul în ciuda suspiciunilor legate de nașterea lui și uite cum a fost răsplătită acea bunătate. Nu voi face greșeala asta cu Luc."

„Te rog, Ilva, îl pot face loial. Am nevoie doar de mai mult timp."

Ilva se holbă la ea. „Îl alegi pe Ferron în locul lui Luc? În locul tuturor jurămintelor pe care le-ai făcut?"

Întrebarea a oprit-o brusc.

— Nu, spuse Helena repede. Nu, repetă ea, cu vocea frântă. Sunt loială. Dar… – gâtul i se strânse de câteva ori – dacă aș avea dovezi că *e* loial, că ar face tot ce vrei tu, l-ai lăsa să trăiască? Jur, dacă nu pot, o voi face… îl voi ucide. Dar dacă e loial, ar putea fi de folos.

„Te rog, Ilva." Vocea îi tremura.

Ilva oftă ușor și părea obosită. „Dacă poți să-l prezinți pe Ferron în genunchi, târându-se, dispus să facă orice, în decurs de o lună, te las să-l păstrezi." Apoi clătină din cap. „Dar fii sinceră cu tine însăți. Nu există așa ceva precum loialitatea la neamul lui. Ferronii sunt la fel de coruptibili ca rezonanța lor."

Simțea o presiune în gât ca o piatră, dar Helena se forță să vorbească. „O voi face. Într-un fel sau altul. *O voi* termina. Nu-l lăsa pe Crowther să trimită ce are."

Ilva se aplecase în față pe birou, cu lanțul amuletei goale atârnându-i între degete. „O lună, Marino."

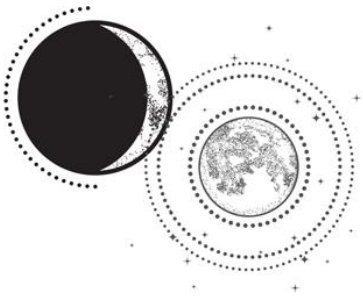

CAPITOLUL 46

Decembrie 1786

O LUNĂ . ZILELE IA FOST ÎNTIGRATE ÎN OASE. Helena nu a putut dormi în noaptea aceea. Viitorul o bântuia. A avut loc o Slujbă de Jăratic înainte de zori, când Șoimanul Matias a consacrat anul care urma îndrumării lui Sol, iar apoi Helena și-a început tura de spital.

Se simțea încolțită, ca și cum lumea se închidea în jurul ei și nu mai exista nicio scăpare. Nimeni la care să se întoarcă.

A încercat să-și înăbușe frica folosind animanța, dar aceasta o consuma complet; fiecare gând o ducea la aceeași disperare.

Când s-a terminat tura ei, s-a dus la birou să vadă dacă poate rămâne și la următoarea. Cu siguranță cineva ar fi preferat să sărbătorească solstițiul, iar Helena putea fi ocupată.

Purnell era de gardă la biroul spitalului, purtând o broșă cu SOFIA P gravată pe ea. Helena s-a încordat la vederea ei și, înainte să poată vorbi, Purnell i-a întins o bucată de hârtie.

„Staff-ul a spus să-ți dau asta când se termină tura."

Helena a ezitat o clipă înainte să o citească.

Au fost doar câteva cuvinte. Ca mulțumire pentru toată munca ei asiduă, Ilva se asigurase că Helena putea avea câteva ore libere pentru a participa la solstițiu. sărbători la Solis Splendour. Luc ar fi prezent și fericit să o vadă. Rhea o aștepta.

Helena se uita posomorâtă la manipularea evidentă.

Ilva își pierdea tactul. Sau poate că Helena începea în sfârșit să o înțeleagă.

Și-a pus puloverul verde de lână pe care i-l dăduse Rhea peste uniformă și s-a îndreptat spre Splendoarea Solis. Era deja întuneric, anul și soarele pregătindu-se amândoi de renaștere.

În patru săptămâni, Kaine avea să fie mort.

Abia a bătut la ușă, dar aceasta s-a deschis imediat, iar căldură și lumină, muzică și râsete, toate s-au revărsat afară. A strâns ochii, amețită. Oare bătuse la casa greșită?

„Marino? Nu știam că vii." Era Alister, unul dintre băieții din apartamentul lui Luc. El i-a ținut ușa. „Intră. Avem o grămadă de mâncare."

Helena a intrat, simțind că ieșise cumva din realitate și se îndrepta spre o versiune onirică a Splendorii Solis. Casa era plină de viață, decorată cu beteală, serpentine și bucăți de conifere, iar copiii alergau prin casă ca o haită de căței sălbatici.

Cunoștea fețele, recunoștea oamenii, dar totul părea diferit. Greșit.

De ce era toată lumea atât de fericită?

Muzica de la un gramofon și râsetele beției umpleau camera alăturată. O cană de vin fiert i-a fost întinsă în mâini înainte să ajungă să traverseze camera și a sorbit-o instinctiv. Era caldă și dulce, în loc de acră și apoasă de la întindere.

Semnele accesului lor la porturi și la comerțul fluvial erau peste tot, dar tot ce-și putea imagina era că *Kaine făcea asta,* amintindu-și rănile care îi sfâșiau spatele, țesutul mort care putrezea și îl otrăvea. Fusese slăbit și gri, subțire ca hârtia, și voia doar să știe dacă funcționa.

Camera se încețoșa. Rătăci ametită până când îl zări pe Titus Bayard stând cu picioarele încrucișate pe podea, curățând portocale. Probabil veniseră tocmai de pe coasta de sud. Pe masa de lângă el era un mic munte de fructe decojite.

Helena a căutat alte fețe familiare.

Lila ședea înghesuită într-un fotoliu cu Soren, care avea expresia unei pisici asediate.

Încă de la accidentare, Soren o lăsa să scape nepedepsită. Lila își revenise complet și uimitor de repede și se comporta ca și cum totul ar fi fost exagerat. Când aflase despre încercările lui Luc de a ignora ordinele, avuseseră o ceartă explozivă. Helena auzise doar bârfe, dar

fusese suficient de gravă încât întreaga unitate fusese ținută în rezervă timp de câteva săptămâni, până când lucrurile se liniștească.

Lucrurile păreau mai bune acum, dar Helena nu putea să nu simtă că, cumva, Soren era cel mai irevocabil afectat de atac.

Unul dintre fragmentele inevitabile din tradiția lui Bayard pe care Helena le auzise de multe ori de-a lungul anilor era faptul că Soren era mai în vârstă decât Lila. Cu douăzeci de minute geamănul cel mare. Diferența de vârstă era tratată ca fiind extrem de semnificativă în chestiuni de ierarhie în trecut.

Era mai mult o glumă, dar Helena bănuia că Soren o lua mai în serios decât lăsa să se înțeleagă. Fie că era sau nu Paladină, Lila nu era doar geamăna lui, ci era sora lui mai mică.

Luc juca cărți cu un grup de soldați convalescenți, iar Lila și Soren îl priveau amândoi, piciorul Lilei legănându-se înainte și înapoi, roțile dințate scoțând un clic, clic, clic ușor.

Helena a îngenuncheat lângă Titus, încercând să-și termine repede lista de obligații ca să poată pleca. Atmosfera din casă era atât de disonantă încât i se făcea rău.

„Salut, Titus", a spus Helena, urmând scenariul pe care îl făcea întotdeauna. „Te superi dacă mă uit puțin în mintea ta?"

El nu a reacționat. Ea și-a scos o mănușă, atingându-i cicatricea de la tâmpla. Și-a închis ochii în timp ce își atingea rezonanța, și totul era la fel, doar că Helena nu era la fel. Tehnicile și înțelegerea ei asupra minții se schimbaseră într-un an. Existau tipare de energie ale căror complexități nu le înțelesese înainte.

Acum își putea da seama unde se aflau erorile. Transmutase țesutul fără să știe cum să urmeze curenții de energie care purtau mintea prin materia cerebrală.

Desigur, Titus era adesea insensibil, mintea lui era limitată; ea îl îngrămădise în propria conștiință.

Legătura dintre ei s-a rupt când Titus i-a împins brusc mâna la o parte. Fața îi era contorsionată, portocala din mână zdrobită până a

devenit pulpă. A clătinat din cap de mai multe ori, ca și cum ar fi încercat să-și limpezească gândurile.

Helena se holba la el, cu ochii cercetători în timp ce el se îndepărta de ea, cu o expresie tulburată. Își trase automat mănușa la loc.

Era oare posibil să-l poată vindeca? Aproape că îi era frică să se gândească la asta. Trebuia să fie sigură înainte să-i prezinte Rheei această posibilitate. Nu-și putea frânge inima din nou.

A fost smulsă din gânduri de un izbucnire de râs.

S-a strecurat într-o altă cameră, mai liniștită și mai puțin aglomerată, încercând să se adune într-o nișă mai răcoroasă, lângă fereastră, draperiile creând o barieră împotriva zgomotului.

„Helena."

A ridicat privirea și o văzu pe Penny Fabien strecurându-se cu ea în nișă.

„Am crezut că tu te-ai strecurat aici", a spus Penny. „Ești bine? Păreai supărată."

Penny era cu un an mai mare. Fusese supraveghetoarea din căminul Helenei în camera ei în timpul Institutului.

— Doar puțin mai aproape, spuse Helena, privind în altă parte. S-a întâmplat ceva?

Penny s-a uitat la ea. „Ce vrei să spui?"

„De ce este toată lumea atât de fericită?"

Penny a clipit surprinsă. „Suntem fericiți pentru că războiul aproape s-a terminat."

Helena se holba la ea nedumerită.

Războiul nu era aproape terminat. Nici măcar nu aveau un plan de câștig. Șase ani de luptă pentru supraviețuire, în așteptarea unui miracol care nu avea să se întâmple niciodată.

„Nu ai fost la Slujba Jăraticului?" a întrebat Penny. „Șoimul Matias vorbea despre etapele transmutației, despre cum fiecare se corelează cu o perioadă din război și despre cum suntem aproape de transformarea finală, în care sufletul devine cu adevărat purificat. Gândește-te. Acum un an, noi..." „eram înconjurați de Cartierul

General, fără provizii, abia suficiente raţii pentru a continua lupta, iar acum am recucerit întreaga Insulă de Est. Porturile. Toate acestea pentru că am avut credinţă."

Helena nu-i acordase nicio atenţie lui Matias în timpul slujbei. Tot ce auzea era vocea Ilvei în urechi, spunând la nesfârşit *„o lună" .*

„Ce?" a răspuns Helena strangulată.

O expresie de compasiune i-a trecut pe faţă lui Penny. „Presupun că nu eşti chiar acolo în faţă, nu-i aşa? Probabil nu ai nicio idee. Lucrurile au mers atât de bine anul acesta." Faţa lui Penny era luminată. „Asta pentru că am trecut testul. Am rezistat ferm şi nu ne-am lăsat temerile să ne corupă, iar acum Sol ne oferă favoarea sa. Nu putem pierde acum."

Helena tresări ca şi cum ar fi fost lovită şi se holbă la Penny cu un şoc atât de profund încât zâmbetul lui Penny dispăru, iar o expresie de înţelegere şi disconfort i se ivi brusc pe faţă.

„A, sigur..." spuse Penny, frângându-şi mâinile. „Am auzit despre ce s-a întâmplat cu tine şi Consiliul. Îmi pare rău, nu am vrut să insinuez nimic despre sufletul tău..."

Maxilarul Helenei a început să tremure incontrolabil, apoi s-a extins până când tot corpul i-a tremurat.

Penny a păşit spre ea, mângâind-o pe braţ. „Nu-ţi face rău. Sunt sigură că… ai avut intenţii bune. Cu toţii am avut momente dificile în care am crezut că ar merita să oprim totul. Gândeşte-te doar cât de mult s-au schimbat lucrurile după aceea. Poate că ai fost… un ultim test pentru noi."

Helena înnebunea. Era cât pe ce să înceapă să ţipe chiar acolo, în nişă. Nu-şi imaginase niciodată această posibilitate.

Credeau că războiul era câştigat pentru că propunerea ei de necromanţie fusese mustrată atât de aspru încât Rezistenţa a trecut un test spiritual final, iar tot succesul din ultimul an era o recompensă pentru acesta?

Fără să-şi dea seama, le dovedise miturile. Indiferent ce se întâmpla acum, nimeni nu avea să o asculte vreodată. Era aruncată

pentru totdeauna în rolul celei care se îndoiește, al ispititorului. Stând acolo, și-a amintit brusc expresia ciudată din ochii Ilvei și ai lui Crowther în timp ce era mustrată și respinsă. Ce oportunitate perfectă le dăduse în acel moment.

Nu e de mirare că Ilva îi spusese adevărul despre Orion. Știa că nimeni nu va crede vreodată afirmațiile Helenei.

Acum Ilva voia un ultim truc.

Omoară-l pe Kaine. Îngroapă dovezile, adevăratele mijloace ale succesului lor. Creează încă un miracol.

Helena se forță să respire. Respiră ca un gâfâit înecat. Penny o strânse brusc într-o îmbrățișare strânsă.

„E în regulă", spunea Penny, ca și cum Helena ar fi fost un copil care avea nevoie de liniște. „Toți greșim. Nu te simți rău, e în regulă acum." Penny a bătut-o ușor pe spate. „Știi ce? Adevărata problemă e că ești prea izolată. Cu toții pe față și tu mereu în spital, nu ajungi niciodată să vezi cum e de fapt."

— Cred că da, spuse Helena posomorât. Asta trebuie să fie.

Penny dădea din cap în timp ce făcea un pas înapoi. „E în regulă. Stai doar cu mine. Mă voi asigura că nu te deranjează nimeni."

Helena era prea ameţită ca să se opună când Penny a tras-o afară din nișă într-o altă cameră, unde Alister cânta la pian. Soren juca acum cărți în colț, iar Lila dispăruse. Mai multe persoane, inclusiv Luc, se înghesuiau în jurul pianului cântând. Penny a instalat-o pe Helena pe o canapea și apoi, după ce a încercat să o convingă să se alăture, s-a dus și ea la pian.

Helena stătea încordată, așteptând ca Penny să fie distrasă ca să poată pleca, dar înainte să apuce asta, Luc a zărit-o și a părăsit imediat grupul.

S-a așezat pe scaunul de lângă ea. „Mă bucur că ești încă aici. Mi-era teamă că ai scăpat deja."

Ea clătină din cap în tăcere.

„Ești bine?", a întrebat el.

„Sunt obosit, asta e tot."

S-a aplecat în față. „Recrutații tăi nu își fac treaba?”

„Nu, sunt bine. Doar că... pare mereu să fie ceva nou de făcut.”

„Nu știu, cred că îți place să fii ocupat.” Se simțea o notă tachinatoare în vocea lui.

Stomacul Helenei s-a strâns. „Poate că da”, a reușit ea să spună.

Soren s-a strecurat și s-a strecurat pe brațul canapelei în spațiul de cealaltă parte a Helenei. „Voi doi trebuie să mă ascundeți. Cineva i-a spus mamei că jucăm jocuri de noroc.”

„Ești mort”, a spus Luc râzând. „Ai reușit măcar să câștigi?”

Soren clătină din cap cu tristețe. „La naiba cu mine, de ce vine Lila aici?”

„Limbaj în casa mamei tale”, a țâșnit Luc, „și pe măsură ce prețioasa ta soră se apropie.”

„Du-te dracului.” or „Du-te dracului.”

Lila se îndrepta spre ei cu o cutie mare și complexă atârnând de gât. Se opri în fața lor. „Mama m-a pus la treabă cu fotografii.” Atinse ușor invenția.

Soren a gemut.

„Stai jos și stai nemișcată. Chestia asta e mofturoasă.” Lila se uita în aparat, ajustând lentilele, mișcându-se înainte și înapoi. „Soren, n-ai coloană vertebrală pe undeva? Cum reușești să te cocoșezi în armură? Stai îndoit în spatele Helenei ca o tăiței uda. Luc, împunge-l, te rog?”

Luc s-a întins în spatele Helenei și s-a conformat.

„Mult mai bine.” Lila a rânjit, iar Luc a făcut și el imediat. „Bine. Fără fețe serioase, e solstițiu. Fiți veseli.”

Se holbau la invenție și, chiar înainte de clic, brațul lui Luc o cuprinse pe Helena în jurul umerilor, strângând-o tare. Helena încercă să-și ridice colțurile gurii în timp ce blițul aparatului foto se declanșa.

Luc a gemut, ascunzându-și ochii. „Lumina lui Sol, cred că orbesc.”

„Soren, mama vrea o poză cu tine și cu tata.” Lila l-a dat jos de pe canapea pe Soren, care era reticent, și l-a târât în camera alăturată.

Helena i-a privit cum pleacă și a simțit ca și cum i s-ar strivi pieptul. Avea mâinile strânse în pumni atât de tare, încât pielea o mușca de la încheieturi.

„Te gândești la tatăl tău?", a întrebat Luc încet.

Nu fusese acolo, dar poate că asta era în neregulă cu ea. Ar trebui să se gândească mai mult la toți oamenii care erau morți, a căror trăsătură comună era felul în care viața lor se suprapusese cu a ei.

Indiferent dacă vivimanția era sau nu un blestem, devenea destul de sigură că *și ea* era unul.

„Hel, ce s-a întâmplat?" Luc i-a atins brațul.

S-a uitat la el și și-a dat seama că era obligată să aleagă. Luc sau Kaine? Nu putea salva decât unul. Trebuia să-l aleagă pe Luc, dar asta o va ucide.

„Trebuie să plec." Ea a început să se ridice.

„Nu, nu trebuie să o faci." Și-a înfășurat degetele în jurul mâinii ei. „Întotdeauna spui asta, dar de data asta nu mă las. Rămâi cu noi."

A afișat un zâmbet tachinator, implorator.

Întotdeauna avusese un talent teribil pentru perseverență. Încă de la început, când o găsise plângând după prima oră pentru că dialectul nordic al profesorului era dens și vorbit atât de repede.

El o convinsese să smulgă totul din minte într-un colț prăfuit al bibliotecii. Săptămâna următoare, lectorul vorbise mai încet și notase toți termenii cheie pe tablă, astfel încât Helena să-i poată copia și căuta. Faptul că îl avea pe Luc în viața ei se simțise întotdeauna ca prin magie.

Nu avusese niciun motiv să facă tot posibilul pentru ea, dar o făcuse, și apoi a continuat să o facă. O alesese pur și simplu în prima zi și hotărâse că era prietena pe care și-o dorea. Și dacă asta însemna să stea ore întregi în bibliotecă în timp ce ea își făcea temele, chiar dacă el ura temele, asta făcea.

Nu-și putea imagina timpul petrecut la Institut fără el. Era ca și cum și-ar fi imaginat lumea fără soare.

„Haideți, ce s-a întâmplat?”, a întrebat el, aplecându-se astfel încât capetele lor să fie împreună.

Totul. Totul era greșit și avea să rămână greșit pentru totdeauna, și nu era vina lor, dar plăteau pentru asta. Nu putea să-i spună asta; ar fi fost prea crud să smulgă totul, să demaste minciuna care era întreaga lui viață, când era tot ce avea.

„Toată lumea pare atât de fericită”, a spus ea în cele din urmă. „Mă face să mă tem.”

A dat din cap încet, grija dispărându-i. „Știu, e greu de crezut că s-ar putea termina curând. Nu pare real.” A împins-o cu umărul. „De aceea e atât de important să ai oameni care să te lege la piept.” A aruncat o privire spre camera alăturată, unde Lila și Soren îngenuncheau. lângă tatăl lor, în timp ce Rhea făcea o fotografie. „Când nu pare posibil, mă ajută să mă gândesc la tot ce aștept.”

Pieptul Helenei se strânse, întrebându-se ce fantezie își născocise Luc ca să se trezească în fiecare zi.

Cum ea nu a spus nimic, el i-a zâmbit pieziș. „În sfârșit vom pleca în călătoria noastră. Odată ce totul se va termina și se va liniști, Ilva va mai putea rezista puțin. Nu va fi o călătorie atât de mare cum am spus, dar dacă așteptăm Abeyance-ul, am putea lua o navă rapidă spre Etras și să petrecem acolo cel puțin o săptămână înainte să se revină mareele. Întotdeauna mi-am dorit să văd orașele pierdute. Încă am harta ta pe perete.”

„Asta n-o să se întâmple, Luc”, a spus ea cu voce joasă. Chiar dacă el ar fi trebuit să creadă în această minciună, ea nu putea lua parte la ea. Nu putea trăi ca o recuzită în această înșelăciune.

"Ce?"

S-a uitat în jos la mâinile înmănușate, în timp ce golul îi umfla plămânii.

A înghițit în sec. „Când se va termina totul, nu vreau să ne mai consideri prietene. Cred că va fi mai bine așa pentru amândouă.”

„De ce?” Părea îngrozit.

„Pentru că nu mai sunt prietena ta. Prietena ta, Helena Marino, a murit într-un spital de campanie acum șase ani. Nu mai există. Trebuie să o lași să plece.”

Totuși, nu a făcut-o. Luc i-a prins din nou mâna. Fața lui era îndurerată și era atât de frumos.

Chiar și în miezul iernii, părea conturat în lumina soarelui. Divini sau nu, Cei din Holdfast arătau ca și cum s-ar fi născut pentru a fi imortalizați în marmură. Asemenea soarelui, născuți pentru eternitate.

Helena nu era o planetă sau vreun lucru ceresc. Era doar un om strâns legat de prezent, de scurtimea existenței, și simțea că timpul se scurge.

„Nu. Nu te las să pleci”, a spus el. „Nu pot. Hel, spune-mi doar ce e în neregulă și o să rezolv. Tu și cu mine, suntem prieteni pentru totdeauna.”

Ea se îndepărtă de el, clătinând din cap.

Tot ce știa Luc era Paladia, alchimia și Flacăra Eternă, cu idealurile lor despre rafinamentul focului, despre încercări și sacrificiu, despre puritatea suferinței. Că ar merita în cele din urmă, în viața următoare, dacă nu chiar în aceasta.

Poate că dacă Helena ar fi fost pe front, ar fi putut crede și ea în toate acestea. Dar își petrecuse fiecare zi din ultimii șase ani privind oamenii murind. Trăise în urma fiecărei bătălii, respira devastarea până se îneca în ea. Nimic și nimeni n-ar fi convins-o vreodată că ceva nobil sau purificator ar putea ieși dintr-o asemenea amploare a suferinței. Că orice recompensă ar putea merita vreodată.

Să-i păcălească pe oameni să accepte asta era cruzime. Dar cum putea să-i spună asta lui Luc? Că nimic din toate astea nu însemnase vreodată nimic. Că miracolele în care credea el erau simple trucuri de mâna a doua, cumpărate și plătite cu trădare. Nu putea.

„Dacă ți-am fost vreodată prietenă, lasă-mă să plec acum.” Și-a eliberat smucitura și a fugit din casă.

Inima îi bătea atât de tare, încât o durea. Sângele îi bubuia în urechi până când abia mai auzea vântul, iar frigul îi sfâșia obrajii.

Fulgii de zăpadă cădeau, spiralându-se pe stradă.

Ea a făcut o pauză și a privit în sus spre cer.

Se presupunea că aduce noroc, zăpadă la solstițiu. O înseninare a celei mai lungi nopți.

A stat și a privit cum cade până când mâinile și picioarele i-au amorțit de frig. Voia să rămână acolo și să moară de frig. Citise că era o modalitate blândă de a proceda, ca și cum ar adormi.

Farul Flăcării Eterne ardea deasupra. S-a întors, dându-și spatele la el, rătăcind fără o destinație. Nu avea unde să se ducă. Viața ei era atât de mică. Dincolo de porțile Institutului, era fără adăpost.

A urmat singurul traseu pe care îl știa pe de rost.

Pe Avanpost era o liniște stranie. Norii încărcați de zăpadă aveau o strălucire argintie slabă, provenită de la luni. Întotdeauna i se păruse Avanpostul atât de urât lângă liniile elegante și naturale ale arhitecturii insulelor, dar acum brutalitatea oțelului impunător, a zidurilor de beton și a coșurilor de fum proeminente i se potrivea. Nu voia să fie într-un loc frumos.

Nu exista nicio pretenție la Avanpost, nicio ornamentație care să distragă atenția. ochiul; nu ascundea ce era. Ceea ce era mai mult decât putea spune despre oraș sau Institut.

O minciună. Totul o minciună, emblemele cerești care decorau insula, toate acele picturi murale și reprezentând Rezistenții, soarele răsărind mereu odată cu ei. Toate minciuni.

Fața i-a amorțit, dar nu s-a putut îndura să se întoarcă. S-a îndreptat spre blocul de locuințe.

Ușa s-a descuiat ușor, chiar dacă degetele îi erau înțepenite. Vântul zdrăngănea geamurile.

S-a așezat la masă, cu capul sprijinit de margine, și a închis ochii.

Ușa s-a trântit.

Și-a ridicat brusc capul și s-a uitat uimită la vederea lui Kaine în ușă.

Părul, genele și sprâncenele îi stropiu gheața, de parcă ar fi trecut printr-un viscol.

Ochii lui au găsit-o instantaneu, scanând-o din cap până în picioare. Ea l-a privit fix, simțind ca și cum foamea o cuprindea.

„Ce s-a întâmplat?”, a întrebat el în timp ce ușa se închidea în urma lui. „S-a întâmplat ceva?”

„De unde ai știut că sunt aici?”

El a aruncat-o o privire dură. „Am grijă de locul ăsta.”

Desigur. Doar pentru că ea nu văzuse necrothrali nu însemna că și ei nu o văzuseră.

„De ce ești aici?”, a întrebat el din nou, scanând-o din cap până în picioare. „Și neînarmată, aș adăuga.”

Ascunsese cuțitele în laborator. Ar fi ridicat mai multe întrebări decât ar fi putut răspunde dacă cineva le-ar fi văzut, iar după reacția Ilvei, li se păreau prea personale ca să le poată vedea cineva.

„Eu… nu știam că vin aici. Nu aveam unde să mă duc.”

„Dacă nu era vorba de treburi legate de Rezistență, nu ar fi trebuit să vii.”

Ea dădu din cap brusc. Bineînțeles că avea dreptate. Ar fi trebuit să se ducă pur și simplu la pod.

Și a sărit.

Nu. A clipit și a alungat gândul. Singurul motiv pentru care Ilva și Crowther o minținră atât de mult timp era pentru că îl cunoșteau pe Kaine. Sentimentele ei erau mereu întipărite pe față.

— Ai dreptate. Îmi pare rău, spuse ea, cu o voce atât de răgușită încât abia se auzea mai mult decât o șoaptă. Mă duc.

Ea se mișca încet, având grijă să nu se uite la el, dar când trecu pe lângă ea, degetele lui i-au agățat brațul, rotind-o brusc. Spatele ei era lipit de perete, iar el o privea fix în față.

"Ce s-a întâmplat?"

„Nimic.” Ea și-a coborât repede privirea. Privirea lui era ca o pată înfiptă în vârful capului ei. „Am venit doar pentru că eram… îngrijorată pentru tine.”

El a batjocorit. „De când îți faci griji pentru mine?”

Ea a ridicat privirea fără să stea pe gânduri.

Expresia lui era dură. Defensivă. Gheața din părul lui se topise în picături minuscule de apă care tremurau, sclipind ca niște stele pe fața lui.

„Nu știu”, a mărturisit ea. Obiceiul se insinuase fără să-și dea seama.

El a râs disprețuitor. „Și acum... ce? Dintr-o dată nu te mai poți abține?”

„Am venit pentru că voiam să te văd.” Abia în clipa aceea și-a dat seama că era adevărul. De aceea venise.

I s-a lăsat gâtul. „De ce?”

Pieptul i se strânse. „Mi-e teamă că într-o zi voi veni și tu… tu nu vei mai fi aici.”

A încremenit, ochii lui alergând peste fața ei. Expresia lui a tremurat, ceva ce ea nu a putut descifra pâlpâind în ochii lui. A râs încet. „Atunci este un rămas bun, Marino?”

Întrebarea o străbătu zdruncinat, întinse mâna și îl apucă. „Nu! Nu.”

O lună.

A înghițit în sec. „Mi-am făcut griji și... nu aveam unde să mă duc în altă parte.”

Spusese deja asta. Se simțea atât de proastă, atât de încrezătoare oarbă. Și era prea târziu, prea lentă; nu mai era suficient timp.

Mâna lui dreaptă se odihnea pe umărul ei, simțind o căldură care o străbătea. Ea își mușcă buza, înghițind în sec.

„Trebuie să te întorci mereu”, a spus ea. „Bine? Să nu mori. Promit…”

Vocea i-a pierit.

„Marino, ce s-a întâmplat?” A încercat să se retragă, dar ea nu l-a lăsat.

„Nimic! Tocmai am petrecut mult timp pregătind trusa medicală pentru tine și am petrecut o oră învățându-te cum s-s-o folosești, așa că... cred că ar fi foarte nerecunoscător dacă... ai m-ai muri.”

A scos un râs gol și s-a apropiat, astfel încât bărbia i-a atins creștetul capului. Oftatul lui era aproape de disperare.

„Bine…” a spus el, „dar numai pentru că m-ai întrebat.”

Cuvintele au străbătut-o ca un cuțit prin piept.

Crezuse atât de mult timp că poate face orice. Pentru război. Pentru Luc. Că era în stare să plătească orice preț. Acum își găsise limita.

Kaine nu era nevinovat, dar nu merita ce i s-ar fi întâmplat dacă ar fi fost prins. Chiar dacă ea ar fi putut să-i smulgă talismanul şi să-l ia înapoi cu ea, el nu ar fi fost mort. Ar fi fost doar într-un fel de limbo blestemat din Morrough.

Mâna i-a alunecat de pe umărul ei. A făcut un pas înapoi, iar în ochi avea o privire încordată.

„Nu ar fi trebuit să vii aici”, a spus el. „Am crezut că e o urgență. Dacă apari așa fără motiv, riști acoperirea mea. Trebuie să ghicesc dacă trebuie sau nu să răspund.”

Abia după ce îi povestise despre Blackthorne începuse măcar să ia în considerare magnitudinea riscului pe care și-l asuma Kaine. Crowther și Ilva o ținuseră atât de concentrată asupra pericolului pe care Kaine îl reprezenta pentru ei, încât nu luase niciodată în considerare amenințarea pe care o reprezentau pentru el.

Sângele i se scursese din cap. Întotdeauna îl considerase mult mai în siguranță decât ea, că ea era cea care își asuma toate riscurile, aventurându-se în teritoriul inamic, oricât de muritor ar fi putut fi. Nu era deloc o modalitate corectă de a privi lucrurile. Spionii și cercetașii Rezistenței purtau adesea pastile de cianură pentru a scăpa de interogatoriu dacă capturarea lor era inevitabilă. Nu era o opțiune pentru el.

Chiar dacă ar fi fugit, s-ar fi ascuns, nu ar fi contat, pentru că Morrough avea filacteriu. Ar fi fost mult mai în siguranță dacă i-ar fi

trimis doar pe necrotrali, dar era aici chiar acum. Venise pentru că ea venise.

De ce nu putea Ilva să înțeleagă semnificația acestui lucru?

„Îmi pare rău”, a spus ea. „Nu o voi mai face.”

Părea nesigur.

„Jur”, a spus ea. „Dacă mă voi mai întoarce vreodată, va fi din oficiu.”

A dat din cap tăios. „Ți-ai dat cuvântul. Am încredere că te vei ține de el.”

Stomacul i s-a strâns. *Nu te încrede în mine. Nu te încrede în Flacăra Eternă. Suntem cu toții mincinoși.*

Ea a dat ușor din cap.

După ce el a plecat, Helena a rămas singură. Ferestrele erau zdrăngănite de vânt, dar ea a zăbovit, din ce în ce mai înghețată, întrebându-se ce să facă.

CAPITOLUL 47

Ianuarie 1787

CÂND HELENA S-A ÎNTORS LA AVANPOST ÎN SĂPTĂMÂNA URMĂTOARE, camera era acoperită cu un fel de pânză groasă care căptușea podeaua și se strângea în jurul ușii când încerca să o deschidă.

Ferron era deja acolo, cu pelerina și haina scoase, îmbrăcat lejer, cu mânecile cămășii suflecate peste coate. Ea înlemni.

Nordicii erau cu toții atât de palizi încât aproape străluceau iarna, în timp ce Helena devenea palidă și bolnăvicioasă fără lumina soarelui. Îi lipsea atât de mult soarele cald din sud, încât uneori o durea pielea după el.

„Nu te antrenez pentru un câmp de luptă", a spus Kaine. „Scopul este să mă asigur că ai abilitățile necesare pentru a scăpa. În acest moment, ar trebui să fii în regulă cu necrothrallii, atâta timp cât nu sunt prea mulți, dar dacă dai peste unul dintre Nemuritori, te vor urmări și vei avea noroc dacă te vor ucide."

Ea a dat din cap rigid.

„Reflexele tale sunt acceptabile acum, dar o luptă adevărată e diferită. Nu există reguli; e o luptă strânsă și murdară. Fiecare secundă îți ia să ataci sau să..." „A te poziționa este un punct împotriva ta. Timpul nu va fi niciodată de partea ta. Singurul tău avantaj este că te vor subestima, dar vei obține acest avantaj o singură dată."

De ce se făcea ca de fiecare dată când rostea ceva vag complimentar, să-l însoțească cu șase critici?

"Corect."

S-a uitat la ea cu o privire piezișă. „Nu ești făcută pentru luptă sau deosebit de puternică, dar poți folosi asta în avantajul tău. Privind-o pe tine, nimeni nu te va vedea ca pe o amenințare. Probabil vor trimite mai întâi sclavi după tine, dar dacă îți vor vedea abilitățile,

vei fi în pericol real.” A aruncat-o o privire scurtă. „Nu prea am chef să fiu înjunghiat serios astăzi, așa că vom folosi pumnale de antrenament.”

A luat un set de pe masă și le-a aruncat.

Helena a bâlbâit, dar le-a prins. Erau ușoare, cam de aceeași mărime și greutate ca setul ei, dar din lemn. A strâns. Era ciudat, fără nicio rezonanță.

„Scopul tău este fie să scapi și să bați în perete de trei ori – vom considera asta o scăpare – fie să atingi suficient cât să formezi un canal de rezonanță. Vom considera asta o lovitură. Știi ce ai de făcut după aceea.”

Părea excesiv de simplu, dar era prima dată când se luptau cum trebuie. Probabil voia să înceapă ușor.

„Acum, imaginează-ți că ești în mlaștina aia care îți place atât de mult. Terenul e groaznic și, în timp ce erai în noroi până la genunchi, adunând broaște sau ceva de genul ăsta, te-au văzut câțiva necrotrali. Din moment ce nu ai un partener de luptă care să te acopere, în timp ce te confruntai cu ei, nu ai observat că Nemuritorul se apropie. A văzut că ești vivimancer și e în gardă, dar știe că va fi răsplătit pentru că te-a eliberat.” A pășit spre ea până când corpurile lor s-au atins. „Ce-ai face acum?”

Helena s-a năpustit asupra pieptului lui, dar în loc să se eschiveze sau să pareze, partea plată a mâinii lui i-a lovit încheietura mâinii. Lovitura a fost atât de bruscă încât strânsoarea i-a cedat, iar cuțitul de lemn a căzut pe podea. El l-a prins în aer.

Helena a încercat să se retragă și să se regrupeze într-o poziție defensivă mai bună. țiune, dar cârpele de pe podea au încetinit-o. Teren dificil. Mâna goală a lui Kaine i-a strâns încheietura mâinii, trăgând-o înapoi.

Cuțitul, acum în mâna lui, a tăiat aerul spre gâtul ei. Ea a reușit să-l blocheze cu al doilea cuțit, dar el a prins vârful apărătorii de mână, smulgându-i-l din degete.

A căzut cu zgomot pe podea.

„Cinci secunde și deja ai pierdut ambele cuțite.” A tras-o mai aproape până când ea i-a simțit respirația pe piele.

A încercat să-l împingă. O atingere rezonantă, asta era tot ce-i trebuia. Uită de cuțite.

Mâna lui stângă, în care jurase că avea un cuțit înăuntru cu o fracțiune de secundă înainte, s-a golit brusc și s-a strâns în jurul încheieturii ei înainte să-l poată atinge cu un deget. A încercat să se elibereze, dar strânsoarea lui era de fier.

„Acum am ambele mâini capturate”, a povestit el, ca și cum ea n-ar fi observat.

S-a aruncat pe spate, încercând să se elibereze.

„Un sfat”, spuse el pe un ton conversațional, fără să se clătine în timp ce ea își folosea toată puterea și greutatea încercând să-i smulgă strânsoarea. „Nu-ți lăsa încheieturile mâinilor desfăcute. Odată ce te prind de încheieturi, pot să-ți fac practic orice. E mult mai ușor pentru mine să mă țin de asta decât pentru tine să scapi de el. Regula asta se aplică și picioarelor. Ai grijă când lovești deasupra genunchiului. Dacă te prind de gleznă, vei fi la pământ în câteva secunde. Majoritatea Nemuritorilor sunt de breaslă; cântăresc de două ori mai mult decât tine. Chiar dacă reușești să-i omori, vei fi prins în capcană. Călcatul cu picioarele sau lovitura cu genunchiul e mult mai bună decât lovitura cu piciorul. Călcatul cu picioarele folosește greutatea, în loc să se bazeze pe impuls. Calcă tare și lovește gleznele sau părțile laterale ale genunchilor. Incapacitatea de a-i slăbi este esențială; dislocarea genunchiului va dura mai mult timp pentru regenerare decât o înjunghiere. Și o lovitură cu genunchiul în zona inghinală funcționează.” Rânji. „Chiar și lichele urăsc asta.”

Helena a încercat imediat să-l lovească cu genunchiul, dar el a făcut un pas în lateral fără efort.

„Vezi? E periculos să-ți pierzi brațele.”

Prelegerea lui devenea enervantă.

Helena l-a călcat în picioare și l-a lovit cu piciorul în tibie.

A mormăit. „Mai bine, dar dacă aș fi încercat să te prind, te-aș fi înecat deja în mlaștină până ai fi leșinat. Sau te-aș fi luat de „...m-ai lovit gâtul și ți-ai izbit capul de genunchi. Trebuie să lupți murdar. Uită de fiecare cuvânt pe care l-ai auzit vreodată despre onoare în luptă. Onoarea constă în supraviețuire."

El i-a dat drumul, iar ea s-a împleticit înapoi, deja fără suflu.

El a privit-o, cu o privire intensă ca a unui prădător. Un fior i-a străbătut șira spinării.

„Dacă veți fi vreodată atacați, veți fi depășiți numeric și, chiar dacă nu sunteți depășiți numeric, nu veți fi niciodată la fel de puternici sau rezistenți ca Nemuritorii. Nu obosim. Putem continua să luptăm ore întregi și, de orice rană ne-o provocați, ne vom recupera în câteva minute, dacă nu chiar în câteva secunde. Dacă vă rănesc suficient cât să vă încetinească, sunteți mai rău decât morți."

— Știu, spuse ea cu o voce goală.

„Fă tot ce trebuie ca să scapi."

Helena dădu din cap.

„Fii viclean. Când adversarul tău este mai puternic decât tine, este crucial să folosești asta împotriva lui. Te va subestima și se va înfuria dacă reușești să-i rănești sau să-i eviți. Există riscuri și avantaje în asta. Dacă sunt furioși, vor încerca mai mult să te rănească, dar vor înceta și să gândească limpede; asta le va face atacurile previzibile. În luptă, nu există nicio diferență între o persoană furioasă și una proastă."

A lăsat-o să-și ridice cuțitul și l-a scos pe celălalt din buzunar, aruncându-l înapoi spre ea.

A atacat-o din nou. Și din nou. Și din nou. Câștigând de fiecare dată. În ciuda acestui fapt, era într-o dispoziție bizar de bună. Nu-și putea da seama de ce, pentru că, de obicei, el îi trata greșelile ca pe niște insulte personale.

Tot ce trebuia să facă pentru a „câștiga" o rundă era să obțină un contact stabil o dată. Oriunde. O singură atingere. Sau să ajungă la un perete cu câteva secunde înainte ca el să o prindă.

Ambele erau imposibile. Kaine putea să o dezarmeze fără efort, smulgându-i cuțitele din mâini, împiedicând-o, evitând loviturile și dând la o parte. Atunci ea făcea o greșeală, se lăsa expusă pentru o clipă, și asta era tot ce-i trebuia. El nu era înarmat și nu-și folosea rezonanța. Nu avea nevoie. O apuca de un braț și i-l răsucea la spate sau într-o altă poziție de neajutorare, în timp ce o critica neîncetat. spunându-i toate felurile în care greșea, toate avantajele pe care i le oferea incompetența ei.

Helena devenea din ce în ce mai furioasă, lucru pe care el l-a observat și el, iar acesta părea amuzat.

„Ar trebui să-ți folosești rezonanța", a spus el în timp ce o ataca pentru a douăzecea oară, evitând o lovitură și dezechilibrând-o.

Cu o mișcare rapidă a cizmei, a trântit-o la pământ. Ea a încercat să se ridice în picioare, dar el a prins-o de gleznă, trăgând-o după ea. Când a încercat să-l înjunghie, el a reușit să-i prindă ambele încheieturi într-o mână.

I-a prins încheieturile mâinilor peste cap, forțându-i cuțitele să-i cadă de pe degete, apoi s-a așezat pe șolduri.

„Dacă aș fi în locul lui Blackthorne, te-aș spinteca și ți-aș mânca organele cât timp inima încă ți-ar bate", a spus el, aplecându-se peste ea. Greutatea lui îi ținea încheieturile mâinilor atât de ferm fixate, încât putea simți plăcile de sub toată pânza de pe podea. Degetele lui i-au alunecat pe stomac.

Un fior i-a străbătut stomacul, o căldură o cuprinse ca un val.

„Ești groaznic la lupta corp la corp. Mi s-a părut că pozițiile tale sunt groaznice, dar ești și mai rău la asta", a spus el, dar ochii lui își urmăreau degetele.

„Ei bine, n-am mai făcut asta niciodată", a spus Helena răzvrătită, încercând să se elibereze. Inima îi bătea cu putere. „Credeam că amândouă ne vom lupta cu arme."

A râs. „De ce mi-ar trebui o armă? Nici măcar nu mă poți bate când sunt cu mâinile goale."

Ea s-a încruntat la el. „De ce ești atât de bine dispus?"

El a ridicat o sprânceană și s-a ridicat, întinzând o mână ca să o ajute să se ridice. „Preferi să fiu supărat?”

Ea a ignorat întrebarea, dar l-a privit cu prudență. Părea încă bizar de vesel, în ciuda criticilor și avertismentelor nesfârșite despre toate modalitățile prin care putea fi ucisă.

Ar fi trebuit să fie o ușurare – se obișnuise atât de mult cu furia lui – dar, în schimb, simțea că e pe punctul de a avea o criză nervoasă doar uitându-se la el. Îi trecea timpul.

Chiar dacă l-ar putea manipula într-o oarecare măsură, profitând de avantaje Având în vedere cât de contrar era, nu ar fi de încredere. Asta nu ar satisface cerințele Ilvei.

A ridicat cuțitele. Simțea o presiune pulsantă în interiorul craniului. Abia dormise de la solstițiu. Visa întruna cum înnebunește, sfâșiindu-se așa cum făcuse Basilius, dar apoi consumând totul, mâncându-se la nesfârșit precum dragonul de pe creasta Ferronului.

Vocea lui a scos-o din gânduri. „Nu-ți fie teamă să-ți folosești coatele. Când respingi un atac de la mică distanță, coatele funcționează bine. E mai probabil să rupi ceva cu cotul decât cu pumnul.”

S-a năpustit asupra ei.

În loc să fugă, s-a îndreptat spre el, făcând un pas lateral în ultimul moment. El s-a întors, dar ea îl nimerise deja în picior cu unul dintre cuțitele ei. Cu un cuțit adevărat, i-ar fi secționat un tendon și o arteră, suficient cât să-l împiedice un minut.

A încercat să sară înapoi pentru următorul atac, dar el și-a folosit piciorul rămas ca punct de sprijin pentru a o aborda, trăgând-o la pământ. A încercat să se rostogolească, dar greutatea lui a blocat-o. Helena a lovit și a mârâit în timp ce încerca să se elibereze, dar strânsoarea lui era neobosită, blocându-i mâna.

„Dacă ar fi o luptă adevărată, aș fi fost foarte furios acum”, a spus el, cu voce joasă, în timp ce se strecura pe corpul ei, ținându-i încheieturile mâinilor de podea, cu trunchiul lipit de al ei. Gura lui a ajuns la baza gâtului ei, respirația fierbinte curgându-i pe piele.

Ea a continuat să se răsucească și să-și miște șoldurile ca să încerce să se elibereze. Kaine i-a dat drumul brusc, împingându-se afară.

Mușchiul maxilarului i s-a încreţit, iar ochii i se întunecau când s-a ridicat, respirând greu și cu obrajii roșii.

„Dacă ești vreodată imobilizat așa, nu ți-aș recomanda să încerci să scapi în felul ăsta”, a spus el cu o voce încordată, întorcându-se de parcă și-ar fi tras respirația.

Helena era atât de obosită, încât a mai rămas întinsă pe podea o clipă. „Cum ar trebui să fac?”

„Cum am spus”, a spus el fără să se întoarcă, „coate. Țintește nasul și orbitele. Sau inactivează suficient de mult încât să devină nepăsători și să-ți dea drumul la încheieturi. Odată ce ai o mână liberă, fă ce vrei, lichefiază-le creierul. Doar nu te… zvârcoli.”

Ea urmărea acum.

S-a ridicat imediat în capul oaselor. „Am luat la cunoștință.”

„Din nou.” Se întorsese și o atacase înainte ca ea să-și recupereze cuțitele.

Când a părăsit Avanpostul, o durea tot corpul. S-a oprit pe pod pentru a-și vindeca vânătăile, astfel încât să poată merge normal înainte de a ajunge la un punct de control.

A găsit câteva cărți despre lupta corp la corp în bibliotecă și le-a citit cu sârguință. Și-a revăzut toate notițele despre Kaine, interacţiunile lor, cuvintele lui, poveștile lui, lucrurile pe care le spunea și tot ce nu spunea, încercând să-l înțeleagă. Tot timpul petrecut cu Crowther, analizându-i comportamentul, și totuși nu avea nicio idee ce însemna nimic din toate acestea. Ce și-ar putea dori Kaine ca să merite vreodată un risc atât de mare? Nu vedea ambiția sau setea de putere de care Crowther și Ilva erau atât de convinși că le posedă, dar nu avea nicio altă explicație pentru alegerile lui.

Toți cei care se întorseseră la Cartierul General pentru solstițiu plecaseră din nou, eroii plecând să-și recupereze mai mult din oraș.

Nu era nimeni care să observe orele ciudate pe care Helena le petrecea zburând între spital și laborator ca o fantomă.

De fiecare dată când se întorcea la Avanpost, continuau lupta corp la corp, ea înarmată, el cu mâinile goale, în timp ce el demonstra tehnică după tehnică pentru a-i scoate din uz și a-i ucide pe Nemuritori. Și-ar fi dorit ca el să se oprească.

„Are vreun rost să te antrenez dacă nici măcar nu ești atentă?" a spus el, iritat în cele din urmă după ce o dezarmase pentru a zecea oară fără efort.

Helena a recuperat automat cuțitul de lemn de pe podea. „Ca să fiu sinceră, pur și simplu nu văd rostul. Dacă sunt atacată de unul dintre Nemuritori, mă îndoiesc că voi supraviețui. Dacă o fac, probabil voi fi atât de grav rănită încât nu va mai avea niciun rost."

Și-a schimbat poziția, mijindu-și ochii. „Ce s-a întâmplat?"

„Sunt obosită", a spus ea, holbându-se la podea. „Sunt obosită de războiul ăsta. M-am săturat să încerc să salvez oameni și să-i văd murind oricum, sau să-i salvez doar ca să-i văd murind mai târziu – într-un mod și mai rău. E același ciclu," „iar și iar. Nu știu cum să ies și nici nu știu cum să continui."

„Am crezut că vei face orice pentru Holdfast." Se plimba prin cameră.

„Prețul crește constant", a spus ea încet. „Nu știu dacă pot continua să-l plătesc."

El a înlemnit. „Presupun că până și martirii au limite."

Ea a ridicat privirea, zărind pentru o clipă felul atent în care el o privea atunci când ea nu se uita.

Nu-și imagina. Era acolo, chiar sub suprafață. Exista o dorință în el care practic îi strălucea în ochi. Dar refuza să cedeze. Ori de câte ori încerca să-l atragă, să-l ispitească peste linia pe care o trasase, răutatea lui ieșea la suprafață, feroce ca o lamă zimțată.

El a fost întotdeauna cel mai crud când era vulnerabil.

În ultima vreme nu fusese deloc crud, ceea ce îi spunea acum totul despre șansele ei.

Poate că dacă ar fi fost mai încăpățânată, ar fi găsit o modalitate de a trece peste durere, dar el părea să știe întotdeauna cum să o rănească cel mai tare.

Trebuia să facă asta, însă.

A tras adânc aer în piept, clătinând din cap, încercând să se concentreze. „Doar o zi proastă", a spus ea. „Sunt bine acum."

Ea și-a recuperat cuțitul, iar el s-a repezit fără avertisment. Ea a făcut un pas lateral, folosindu-și mâna liberă pentru a încerca să-l împingă pe lângă ea, dar el a evitat-o cu ușurință. Cu viteza fulgerului, mâna lui i-a prins încheietura mâinii. Primul ei cuțit i-a căzut. L-a scos pe al doilea, reușind să-l lovească cu cotul în coaste și să se elibereze.

Ea a smuls cuțitul mai mare de la pământ în timp ce se retrăgea în poziție defensivă, pregătită în momentul în care el se apropia din nou. El a apucat-o de braț când ea l-a înjunghiat, smulgându-i din nou cuțitul mai mare din strânsoare. Ea a încercat să-și agațe piciorul în spatele gleznei lui, dar el s-a retras și s-a eschivat, răsucindu-i brațul la spate. Îi plăcea trucul ăsta, era aproape previzibil, iar strânsoarea lui slăbea întotdeauna puțin pe măsură ce se rotea.

S-a repezit, eliberându-se, trăind o străfulgerare de triumf înainte să-și dea seama că o lăsase să plece.

Folosind impulsul evadării ei, el a întors-o, i-a prins glezna cu cizma și a trântit-o la podea. Gâfâia i-a tăiat plămânii și ea a rămas întinsă gâfâind.

A îngenuncheat deasupra ei. „Încă încerci să câștigi fiind rapidă, nu deșteaptă. *Folosește* -ți mintea. Din nou."

Helena era obositoare, dar a reușit să reziste mai mult. Își dădea seama că începea să se obișnuiască; începea să vadă tiparele, oportunitățile, să identifice slăbiciunile și oportunitățile. Nu era suficient de rapidă pentru a le exploata, dar cu timpul, putea ajunge acolo.

A reușit să-l doboare de două ori, dar el a evitat întotdeauna. El a încercat să o imobilizeze, iar ea s-a întors într-o parte, folosindu-i impulsul. Au căzut, rostogolindu-se pe podea până când el a lovit peretele, iar ea l-a imobilizat acolo. Mâna lui stângă era înfășurată în jurul gâtului ei, dar ea avea un cuțit peste a lui, iar cealaltă palmă era apăsată pe pieptul lui, rezonanța ei zumzăind prin el.

Îi putea simți bătăile inimii ca și cum ar fi fost ținute în palma ei.

A râs surprinsă când amândouă au încremenit. Fețele lor erau atât de apropiate, încât aproape că se atingeau.

„Așa, pur și simplu", a spus el, gâfâind. „Doar împinge. E chiar acolo."

Ea ridică brusc privirea. El o privea, fără să facă nicio mișcare ca să o oprească. Așteptând.

Zâmbetul i-a dispărut și l-a privit cu groază.

Acea amărăciune din ochii lui – în sfârșit a înțeles-o. El aşteptase trădarea ei.

Asta l-a ținut pe loc.

Știuse de la început, înainte ca ea să-și fi trecut vreodată prin minte posibilitatea, şi oricum o antrenase.

Nu avea nevoie de o carte sau de Crowther ca să-i înțeleagă ce însemna expresia de pe fața lui. Putea simți asta.

Mâna lui era caldă pe gâtul ei, iar degetul mare i-a atins încet cicatricea de sub maxilar.

Ea se aplecă mai aproape, mâna ei alunecând de la pieptul lui pe umărul lui, trăgându-l înainte și sărutându-l.

Nu a fost un sărut lent și dulce. Nu a fost un sărut cauzat de alcool sau nesiguranță.

Se născuse din furie, disperare și o dorință atât de fierbinte, încât amenința să o ardă până la uitare.

A fost posibil un sărut de rămas bun.

Voia ca el să știe. Era real. Pentru ea, fusese dintotdeauna real.

El a înlemnit când buzele li s-au întâlnit. Ea i-a simțit mâna pe umăr și s-a pregătit să fie împinsă chiar în timp ce adâncea sărutul, strângându-i mai tare materialul cămășii, cu buzele frenetice.

A ezitat o clipă, apoi ceva s-a spart în el, ca un baraj care se prăbușește, iar Helena se îneca în el.

Și-a cuprins-o în brațe și a sărutat-o cu sălbăticie.

Căldura era ca un foc de pădure.

Tensiunea, așteptarea. Luni de așteptări. După ce i s-a spus că pentru asta fusese trimisă, de ce era căutată. Totul era un șiretlic. O simulare pentru a-i ascunde adevăratul motiv. Cererea ei fusese același truc de dezinformare pe care o învățase să-l folosească pentru a-și proteja amintirile.

O minciună, până când nu a mai fost.

Cumva, o schimbase în ochii lui, se manipulase până devenise chiar obsesia pe care o pretindea el. Palma lui o apăsă pe gât înainte să-și strecoare degetele pe sub codițe și să o fixeze în loc în timp ce o săruta, răsucindu-se astfel încât să fie sub el pe podea.

Degetele ei au alunecat sub gulerul cămășii lui, urmărind adâncitura claviculelor sale, curba gâtului său.

Și-a trecut degetele prin părul lui, dorind să se piardă complet în apropiere. Unghiile i-au mușcat umerii. Putea simți cicatricile de pe spatele lui, vibrația energiei din interiorul lor.

În ciuda cât de frig îi era adesea, un dragon era un sigiliu potrivit pentru Ferroni. Ținea ziduri de gheață în jurul său, dar inima îi ardea de foc.

Cămașa i s-a rupt când el a dat-o la o parte. L-a tras aproape, strâns lipit de corpul ei până când i-a simțit pielea pe a ei. L-a mușcat fără să stea pe gânduri. Simțea o foame în interiorul ei pe care nu o putea explica, o adâncitură de dorință de a gusta, de a simți și de a ține și de a nu fi mereu, mereu goală. Voia să se ghemuiască atât de strâns lângă el încât să dispară.

Hainele îi alunecau din cale în timp ce el își trecea mâinile peste coastele și talia ei, sărutându-i sânii, corpul strâns între picioarele ei. Fustele îi alunecau în sus, în timp ce mâna lui îi atingea coapsa.

S-a întâmplat atât de repede. Nu crezuse niciodată că va fi ceva ușor sau lent, ci mai degrabă ca o coliziune, ca și cum s-ar fi izbit unul de celălalt. Frenătul pielii și al dinților în timp ce se lăsa consumată.

El se cufundă în ea, iar inima i se opri, ochii făcându-se mari. Și-a mușcat limba atât de tare încât a simțit gustul sângelui, închizându-i ochii strâns. El s-a oprit și a sărutat-o, cu buzele lui atât de arzătoare încât a simțit-o în oase, iar ea și-a lipit fața de a lui, dar a durut.

Știa că ar putea durea dacă nu se făcea încet, dar se bucura că a dus.

Anumite lucruri erau menite să rănească. Îl sedusese pe Kaine când era absolut clar că aceasta era o linie pe care el nu avea nicio dorință să o depășească. Insistase, persistase și o făcuse oricum, pentru că era disperată.

Asta *ar trebui* să doară.

Corpul lui practic o învăluia, buzele lui îi mângâiau linia părului. Brațele lui i-au cuprins umerii, ținând-o strâns lipită de el. Ea și-a forțat ochii să se deschidă, dorind să vadă ce simțea el în acel moment.

Chiar și acum, maxilarul îi era încordat. Expresia îi era rezervată. Gura îi stătea în acea linie dură și dreaptă.

Dar ochii lui…

Ea putea spune—

El era al ei.

Realizarea i-a frânt inima.

Kaine și-a lăsat capul pe umărul ei, gemând pe pielea ei, trăgând-o mai aproape, și apoi, dintr-o dată, nu mai era doar o plăcere pentru el. Căldura a prins viață în interiorul ei, sentimentul de control slăbindu-se în timp ce amenința să o înghită. Dar rușinea și vinovăția

au crescut la fel de repede, reci și amare ca apa mării, până când a fost în pragul despărțirii.

Corpul i se cutremura. A gemut încet, prăbușindu-se, cu brațele încă în jurul ei. Respirația lui i-a târât pielea în timp ce gâfâia și o săruta pe umărul gol.

Helena zăcea nemișcată, greutatea corpului lui apăsând-o, conștientă brusc a frigului care radia de pe podea. Pământul, pietrișul și cârpele aspre care îi mușcau pielea, frecând-o până o făcea să se simtă crudă.

Singurul lucru la care se putea gândi era cât de ușurată era că totul se terminase înainte să se fi întâmplat altceva.

Nici măcar prostituatele nu erau atât de josnice încât să găsească plăcere în munca lor așa cum aproape găsise ea.

A încercat să stea nemișcată și să nu tremure. Corpul și respirația lui Kaine erau singurele căldură în acel loc rece. Apoi s-a înțepenit și s-a împins deoparte. Avea o expresie trasă în spate și nici măcar nu s-a uitat la ea în timp ce se grăbea să se retragă, îmbrăcându-se la loc.

Helena se ridică încet în șezut, privindu-l pentru că nu știa ce altceva ar fi trebuit să facă.

Devenea din ce în ce mai palid pe măsură ce se îmbrăca. Expresia lui era neîncrezătoare.

„La dracu'…" a mormăit el, trecându-și o mână prin păr înainte să-și tragă la loc cămașa.

Respirația îi devenea nesigură. După ce și-a pus cămașa, a căutat nasturii cu greu, iar când a găsit câțiva lipsă, a părut luat prin surprindere.

Și-a pus o mână peste gură ca și cum ar fi fost pe punctul de a vomita. Gâtul i s-a lăsat și a închis ochii. A tras adânc aer în piept înainte de a se întoarce spre ea, cu o expresie rece. S-a uitat la fața ei doar o clipă înainte ca ochii să-i coboare, iar puțina culoare care-i mai rămăsese pe față să dispară.

„Ai... ai fost virgină?"

Helena s-a uitat în jos. Pe partea interioară a coapsei avea sânge întins. Nu-i de mirare că o durea.

Și-a strâns genunchii imediat și și-a împins fustele mai mult. „S-a presupus că așa mă vei vrea”, a spus ea, încercând să nu se gândească la tot ce insinua întrebarea.

Pentru o fată respectabilă, a-și pierde virginitatea însemna să renunțe la tot, la carieră, la educație, la alchimie. Doar virginele primeau grația Lumithiei. Dacă Helena ar fi fost cineva de remarcat, s-ar fi așteptat ca Kaine să se căsătorească cu ea acum. O astfel de indiscreție fusese, până la urmă, motivul căsătoriei părinților lui.

Evident că nu o considerase niciodată ca aparţinând acelei categorii. Plămânii i se încordau în piept.

— Eu… — Vocea i se pierduse. — Eu… eu aș fi fost mai blând… dacă aș fi știut.

Și-a strâns picioarele mai aproape, ca și cum faptul că era mai mică de statură ar fi împiedicat-o să fie văzută.

„Nu voiam cu adevărat să fii acolo”, spuse ea încet. Îi tremurau mâinile în timp ce încerca să se îmbrace la loc.

Atunci gura i s-a închis, iar în cameră s-a făcut nemișcare. Ea putea simți schimbarea din aerul dintre ei. Dar nu înțelegea de ce conta, de ce aceasta era linia pe care o trasase el.

Matricea trebuia să facă parte din ea. Imediat după ce se vindecase și îi internalizase complet efectele, o sărutase. O dorea. Îi crease o răscruce; de aceea stătuse departe atât de mult timp după aceea. Poate că o cedare, chiar și o singură dată, era suficientă pentru a înclina balanța. Poate că nu-și putea schimba cursul acum; își făcuse alegerea.

Obsesiv și posesiv.

Îl avea. Dacă era suficient de deșteaptă să profite de asta.

În genunchi, gata să facă orice, spusese Ilva.

Totuși, ea încă nu știa cum să facă asta. Nu era ca și cum Ilva sau Crowther ar fi văzut vreo semnificație în faptul că Kaine se culcase în sfârșit cu ea; asta se așteptaseră de la el de la bun început.

Era sfâșiată între dorința de a râde și de a plânge, gura i se strâmba într-un zâmbet strâmb.

— Ei bine, pari încântat, spuse el cu o voce amară, strâmbându-și buzele, că în sfârșit te-ai prostituat.

Degetele i-au înlemnit, iar camera a dispărut din vedere.

„Asta era meseria mea", a spus ea. „Trebuia să știi că asta era misiunea mea."

„Bineînțeles", spuse el fără glas, privind în jur prin cameră ca și cum nu-i venea să creadă că era acolo. Brațele îi atârnau inerte pe lângă corp. „Pur și simplu... nu am crezut niciodată că vei reuși cu adevărat."

S-a lăsat o pauză în timp ce Helena termina de îmbrăcat.

„Nu aveam de gând să trădez Rezistența", a spus el în cele din urmă. „N-aveam de gând să o fac niciodată. Pierdeai deja când ți-am făcut oferta și ești deja..." „Probabil că tot voi pierde acum, dar nu mi-a păsat niciodată. Am vrut doar să o răzbun pe mama."

Și-a strâns buzele și s-a uitat în jos, în podea. „Din păcate, până când am avut ocazia să-mi ofer serviciile, ea era moartă de prea mult timp, iar raportul medicului legist spunea că murise din cauze naturale. Ce aș fi putut avea eu de răzbunat?" Amărăciunea din vocea și de pe fața lui era nealterată. „Îl cunoșteam suficient de bine pe Crowther ca să știu că mă va considera la fel de valoroasă ca sforile pe care le putea trage, așa că m-am gândit să-i ofer o fundătură în care să se afunde."

Apoi, expresia lui deveni răutăcioasă și disprețuitoare. „Am încercat să mă gândesc ce mi-aș putea dori de la Flacăra Eternă. O scuză, pentru că era la fel de ridicol pe cât era de evident. Dar Rezistența pierdea, toată lumea știa că și tu pierdeai. Știam că aș avea nevoie de un contact, cineva care să poată prelua mesajele pentru mine și să vină când ar fi chemat. Nu voiam ca Crowther să aleagă unul dintre șobolanii lui și m-am gândit că a cere cuiva anume ar contribui la... ceea ce așteptau de la mine."

A înghițit în sec. „Dar familiile nobile ale Flăcării Eterne sunt prea prețioase, trebuia să-mi doresc pe cineva pe care să-l considere detașabil, iar Crowther stătea acolo, așteptând un răspuns. Trebuia să găsesc ceva. Mi-am amintit numele tău, pe listele de examene. Când am spus Helena Marino, lui Crowther i s-a făcut o privire și am știut că mușcase momeala."

A rânjit disprețuitor. „Ca și cum l-aș fi trădat pe Înaltul Necromant pentru tine. Știam că te vor trimite cu instrucțiuni să încerci să stârnești obsesia pe care trebuia să o am – ca să se asigure că nu mă voi plictisi și nu mă voi răzgândi – dar nu mi-am făcut griji. Tu nu erai nimeni, doar o umbră stângace în spatele lui Holdfast, care îl urmărea ca un câine. M-am gândit că ar fi amuzant să te văd încercând."

Apoi și-a întors privirea de la ea, strâmbându-se la față. „Dar tu... tu..." Clătină din cap. „Nu contează cu adevărat. M-ai întrecut în mișcare. Sau poate sunt pur și simplu prea obosit și prea îndurerat ca să continui să te resping. Ai câștigat." Îi întâlni privirea o clipă, cu o expresie amară și batjocoritoare. „Bravo."

Apoi s-a dus și s-a rezemat de perete, închizând ochii.

Helena îl privi cu scepticism. Nu era sigură ce unghi încerca să folosească cu această mărturisire.

Ceea ce a spus despre ea era destul de credibil. Se potrivea cu interacțiunile lor inconsistente, dar să pretindă că răzbunarea mamei sale a fost adevărata lui motivație? Răzbunarea ei pentru ce?

„Ai schimbat tabăra pentru că mama ta a murit de un atac de cord?" A scos un râs batjocoritor, ridicându-se în picioare, ascunzându-și o tresărire. „Moartea ei nu a fost vina nimănui și, chiar dacă a fost, l-ai ucis pe Principatul Apollo smulgându-i inima din greșeală? Ai fugit cu ea și te-ai alăturat Nemuritorilor timp de trei ani, ai văzut-o murind, ai continuat, și apoi ce? Ai devenit atât de melancolic pentru că nu te poți îmbăta, încât ai decis să devii spion?"

Îl provoca. Știa că îl va înfuria. Spera că, dacă îl va provoca suficient, va spune în sfârșit adevărul.

Ochii i s-au deschis brusc. Deveniseră argintii, iar două pete de culoare i-au apărut în scobiturile obrajilor. „Du-te dracului.”

Ea tresări, dar scuipă la rândul ei: „Ai făcut-o deja.”

Simțea spatele învinețit, pielea frecată de podea, iar abdomenul inferior o durea ca și cum ar fi fost lovită în pelvis. Nu mai simțise niciodată atât de frig ca atunci, stând acolo, dar era atât de furioasă și, în cele din urmă, totul a ieșit la iveală. Gata cu acest joc.

„Ești un monstru”, a spus ea, încrucișându-și brațele. „Te aștepți să uit ce ai făcut? Să crezi că ai ajuns atât de sus în funcție datorită acelei personalități încântătoare a ta? Crezi că invocarea morții mamei tale poate șterge toate astea? Toată lumea a pierdut pe cineva, și majoritatea, mai mult decât ai putea tu vreodată. Dacă vrei să dai vina pe Morrough pentru moartea ei, atunci poate că nu ar fi trebuit să petreci tot timpul suplimentar susținându-l după ce a plecat. După ce ai început acest război. Și *ai ales* să devii Nemuritor.”

Era atât de furios încât ea îi simțea rezonanța zumzăind în aer, împingându-i pielea. Probabil ar jupui-o dacă nu și-ar folosi propria rezonanță pentru a se împotrivi.

„Vrei să știi de ce sunt așa?” a întrebat el încet, dinții lui sclipind ca niște colți. „M-ai întrebat odată dacă e o pedeapsă și am fost sincer când ți-am spus că nu. A fost înțelegerea pe care am făcut-o.”

El a mers spre ea, furia radia din el până când ea a simțit cum camera se deformează.

„După eșecul tatălui meu, după ce a dezvăluit planurile lui Morrough, crezi că Înaltul Necromant a înțeles?”

Helena se holba la el, încremenită pe loc.

„Eram încă la Institut, terminam anul. Cine îți imaginezi că era singur cu el când a venit vestea că tatăl meu fusese prins și a mărturisit trădare?” Expresia lui Kaine s-a strâmbat de durere. „O avea pe mama într-o cușcă când am ajuns acasă. O tortura de săptămâni întregi.”

Respirația lui deveni sacadată și neregulată. „Te-ai vândut pe tine însuți ca să salvezi persoana la care ții. Ei bine, și eu am făcut-o. Ce

trebuia să fac, să nu-l ucid pe Principatul Apollo știind că nu eu voi fi cel care va suferi pentru asta? Asta" – făcu un gest spre sine – „așa am dovedit că voi fi loial, așa l-am făcut să…" Respirația i se opri. „…să nu o mai rănească."

Helenei i se făcuse o ușoară senzație de tristețe. „Noi… eu nu știam."

Buza i s-a strâmbat într-un mârâit, dar apoi s-a întors și vocea i s-a înrăutățit. „Nu și-a revenit niciodată. Morrough și Bennet duceau lipsă de subiecte pe atunci. Le plăcea să experimenteze împreună. O auzeam uneori țipând ore întregi. Îi făceau lucruri și apoi le inversau, așa că nu au rămas urme după aceea."

Și-a dat părul la o parte de la față, în timp ce-i tresărea gâtul. „Toată vara. N-am putut… face nimic altceva decât să-i spun că-mi pare rău. Că o voi face și mă voi întoarce după ea. Că nu voi da greș."

Se sprijini de perete ca și cum ar fi fost pe punctul de a cădea. Cuvintele, atât de furioase la început, se transformau într-un val de durere care părea să se revarse din el.

„Când Principatul a murit și am adus inima înapoi, Înaltul Necromant a eliberat-o și ne-a obligat să plecăm cu el înainte ca Flacăra Eternă să vină după mine. Chiar și înainte de asta, mama mea... nu a fost niciodată foarte puternică. Când era însărcinată, nu a ascultat când doctorii au avertizat-o cât o voi costa. După aceea a fost mereu fragilă. Tatăl meu spunea mereu că trebuie să am grijă de ea. Că eu eram... responsabil. Mă punea să jur iar și iar, în copilărie, că voi avea mereu grijă de ea. Am încercat să o fac să fugă. Am aranjat totul, dar... ea nu a vrut să plece. Nu fără mine. A spus că nu mă poate lăsa aici."

Și-a apăsat călcâiele palmelor peste ochi. „Încercam să-mi dau seama dacă există o modalitate și dacă există aceste petreceri pe care le dădeau, Nemuritoarea. A spus că ar trebui să merg, s-a gândit că dacă aș avea prieteni, aș fi... protejată. Dar nu de aceea fusesem invitată. S-au gândit că ar fi interesant să găsească modalități de a provoca o rană care să dureze asupra unuia dintre noi, iar eu eram

cea mai tânără. Paie scurtă automată...” A clipit ca și cum nu ar mai fi văzut camera. „Credeam că va fi în pat când mă întorc, dar mă așteptase. Era lângă ușă și, când m-a văzut, a început să țipe. Am tot încercat să-i spun că se va vindeca, dar ea tot spunea că era vina ei, iar inima i s-a oprit, iar eu... nu am putut...”

Vocea i s-a frânt și a alunecat pe perete, tremurând ca și cum ar fi fost pe punctul de a se sparge. Când a vorbit din nou, vocea i se înăbușise.

„După ce a murit, am fost urmărit. Morrough știa că mă alăturasem ei. Trebuia să-mi recapăt încrederea înainte să risc ceva. Nu sunt unul dintre idioții voștri care cred că un moment de sacrificiu poate schimba totul. Dacă aș fi vrut ca trădarea mea să conteze, el n-ar fi putut să o vadă venind.”

Helena a încremenit de groază. Cum de nu știa nimeni asta?

„Îmi pare atât de rău.” Simți că leșină de la șoc.

„Nu am nevoie de falsa ta compasiune, Marino”, a mârâit el, dar vocea îi tremura.

Probabil că nu povestise nimănui ce se întâmplase. Moartea mamei sale fusese ignorată de toată lumea. De ce ar conta un atac de cord, când oamenii mureau în luptă.

Dar Helena știa ce fel de tortură putea să îndeplinească un vivimant și să o vindece fără să lase urme. Își putea imagina ce i-ar face asta unei inimi în timp. Kaine purtase acea vină ani de zile, încercând să se îndrepte cât de bine putea, încercând să obțină o formă de răzbunare pentru ea, știind pedeapsa indescriptibilă care îl aștepta.

„Nu mint”, a spus ea. „Îmi pare rău. Îmi pare sincer rău pentru ce i s-a întâmplat.”

S-a apropiat de el. Arăta atât de distrus, ca și cum ar fi fost pe cale să se prăbușească în el însuși.

Ea i-a pus o mână ezitantă pe braț, așteptându-se aproape să o arunce prin cameră, dar umerii lui i-au tremurat și și-a lăsat capul pe umărul ei. L-a tras în brațe; el a strâns-o strâns și a plâns.

„Nu pot… nu pot…” repeta el iar și iar.

Helena nu știa ce să facă. Și-a trecut degetele prin părul lui și l-a ținut pur și simplu în brațe.

„Nu pot… nu pot face asta din nou…” a gâfâit el în cele din urmă. „Nu mai pot să-mi pese de cineva. Nu mai suport.”

Ea i-a găsit fața orbește, apăsându-și mâna pe obrazul lui, a simțit lacrimile alunecându-i pe palmă și pe încheietura mâinii.

„Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău, Kaine.” A repetat-o iar și iar.

Își cerea scuze pentru tot.

Pentru prima dată, Kaine Ferron era pe deplin uman pentru ea. Trecuse prin zidurile lui și îndepărtase straturile defensive ale răutății și cruzimii, descoperind că acolo purta o inimă frântă.

Ar putea folosi asta.

CAPITOLUL 48

Ianuarie 1787

CÂND KAINE S - A ÎNCETAT DIN PLÂNS, HELENA S-A LĂSAT PE LÂNGĂ, studiindu-l sobru.

Expresia lui deveni rezervată şi amară, ca şi cum şi-ar fi vărsat toată blândeţea şi, încă o dată, nu-i mai rămăsese decât veninul.

Îl avea, simţea asta. Urmase ordinele, făcuse ce primise instrucţiuni, dar *tot* nu ştia cum să dovedească asta. Modul corect de a transforma asta într-o loialitate demonstrabilă.

Ilva nu ar fi dat crezare unui sentiment pe care îl avea Helena. Faptul că îi păsa de Helena nu-l făcea pe Kaine un câine pe care să-l poată controla.

„Dacă vrei cu adevărat ca Flacăra Eternă să câştige, de ce să continui să urci în clasament? Ce faci?", a întrebat ea.

Ochii lui străluceau ca nişte oglinzi. Aproape că se putea vedea în reflexia lor. Gura lui s-a strâmbat într-un zâmbet batjocoritor. Dacă faţa lui nu ar fi fost încă umedă, nu ar fi ştiut niciodată că plânsese.

„Era evident că oferta mea a fost acceptată doar din disperare. Flacăra Eternă poate pretinde că este onorabilă, dar Crowther este un şarpe. Ilva Holdfast poate promite orice vrea; este doar o administratoare, şi pe deasupra un Lapse. Ştie foarte bine că dacă vor câştiga, Flacăra Eternă..." „Flame va alege care dintre acţiunile ei sunt legitime. Orice nu-i place lui Holdfast va dispărea ca fumul. Am presupus că odată ce voi depăşi inutilitatea mea, îmi vei da în aer acoperirea ca să profiti de instabilitatea pe care ar provoca-o. Aşa că…" Dinţii i-au sclipit. „Am încercat să mă poziţionez astfel încât să maximizez consecinţele."

Helena şi-a încruntat sprâncenele, studiindu-l. Părea cam prea altruist pentru el. Poate că ar fi vrut să-şi răzbune mama, dar nu avea nicio afecţiune pentru Flacăra Eternă. Erau doar un mijloc pentru a atinge un scop.

„De ce să mă săruți?”, a întrebat el brusc. „Care era rostul... în toată treaba asta?”

S-a uitat în jos, nesigură că are un răspuns. „Nu știam că trebuia să mori după ce am recuperat porturile. Se pare că era evident, dar nu mi-am dat seama.”

Kaine a scos un râs înăbușit.

Nu-i putea întâlni privirea în timp ce vorbea. „Se așteptau să mori din cauza ofensivei și... așteptau asta. Când și-au dat seama că ai urcat în ierarhie, au presupus că ai pus cele două tabere una împotriva celeilalte, așa că tu vei fi cea care va ieși învingătoare în cele din urmă.”

„Ai crezut asta?”, a întrebat el încet.

A înghițit în sec, fără să-i privească în ochi. „Nu, dar nu contează ce cred eu. Au spus chiar înainte de solstițiu că am la dispoziție o lună să” – vocea i-a coborât, mai joasă decât o șoaptă – „ *te fac să te târăști* sau să te omoare, sau l-ar lăsa pe Morrough să o facă în schimb.”

A râs din nou. „Încă o ședință, atunci. Deci a fost o fută de rămas bun? Plata finală pentru serviciile prestate?”

Un tremur o străbătu pe Helena. „Nu. Eu… eu doar…”

I s-a încleștat gâtul. S-a aplecat în față, apucându-l de cămașă, dorind să-l scuture. Ura felul în care își schimba poziția, într-o clipă vulnerabil, iar în următoarea atât de crud.

„Trebuie doar să-ți dovedesc că vei face ce-ți cer. Dacă pot, nu te vor ucide.” Îi studie fața cu disperare.

Sprâncenele i-au ridicat batjocoritor. „Serios? Asta e tot? Doar robie și voi putea continua această existență încântătoare a mea atâta timp cât sunt mai util viu decât mort? E atât de generos. Cum aș putea refuza?”

Strânsoarea i s-a slăbit și a râs neîncrezător.

Nu voia să fie salvat. Eforturile ei nu făcuseră decât să înrăutățească lucrurile. Doar pentru că Ilva și Crowther nu-i spuseseră, o făcuseră să creadă că totul era real, dar nu conta – nu

contase niciodată dacă ea credea – pentru că Kaine știuse dintotdeauna.

A tras adânc aer în piept, încercând să se reorienteze, dar mintea ei nu voia să înțeleagă.

Nu putea termina așa. Făcuse ce i se spusese. Urmase ordinele. Nu trebuia să fie nevoită să facă această alegere.

„Eu… eu trebuie să urmez ordinele. Nu te pot alege pe tine. Sunt prea mulți oameni în joc”, a spus ea, cu vocea tremurândă.

"Știu."

Gura i s-a deschis și s-a închis, dar nu mai era nimic de spus.

„Bine”, a reușit ea în cele din urmă să spună, cu o voce îndepărtată. Simțea ca și cum ar fi fost înjunghiată, realitatea fiind rece ca oțelul călit înfipt în inimă.

„Vrei…” Vocea i s-a frânt. „Vrei să fiu eu? Sau… nu contează?”

Știa că Ilva probabil își dorea Piatra înapoi dacă putea fi recuperată, dar nu-i păsa.

El a râs batjocoritor. „Ți-ai pierdut șansa.”

Gâtul i s-a strâns de câteva ori înainte să poată vorbi. „Îmi pare rău.”

Nu a răspuns. Nu se citea nici măcar o licărire de remușcare în ochii lui. Părea crud de satisfăcut.

Nu era aer în cameră. Încerca încontinuu să respire, dar nu avea oxigen. Un țiuit surd îi umplea urechile. Căută orbește geanta, încercând să-și amintească unde o lăsase. Îngenunche, șovăind, încercând să-și pună mintea în mișcare.

„Deci, ce se întâmplă cu tine acum?”

Helena a clipit. — Eu?

— Da. Se aplecă în față și îi prinse bărbia, înclinându-i fața astfel încât lumina de la ferestre să cadă peste ea, o felie palidă de iarnă. Ce se întâmplă cu tine?

"Atunci când sunteți plecat?"

A dat scurt din cap.

„Nu știu”, a spus ea cu un râs scurt și isteric. A tras de ea „Cum ai spus și tu, am fost mereu o persoană de rezervă, așa că poate mă vor oferi următorului spion.”

„Nu glumi. Vreau un răspuns sincer.” Vocea lui avea o nuanță ascuțită.

Atunci ea i-a întâlnit privirea. „Ți-am promis că sunt a ta. M-ai pus să jur. Nu mi-am făcut planuri.”

Furia i-a întunecat fața. „Cu siguranță aștepți cu nerăbdare ceva acum.”

Ea întinse mâna, atingându-i inima cu degetele. „Nu. Sunt… epuizată.”

În timp ce stătea în picioare, s-a gândit la Luc stând în vârful Turnului Alchimiei, atât de aproape de margine. Nu înțelesese de ce se dusese acolo. Cum ea și toți ceilalți care aveau nevoie de el nu erau suficienți pentru a-l ține pe loc, dar acum acea margine o chema, abisul care avea să se deschidă odată ce ea s-ar fi spart peste marmură.

Aerul plutea, ochii i se chinuiau să se concentreze, pentru că tot ce putea auzi era bătăile inimii în interiorul craniului.

Toți cei care te ating mor.

„Ce vor?” Vocea lui era aproape o șoaptă.

S-a uitat înapoi. „Ce?”

„E... târâre adevărată? Sau era ceva mai constructiv la care se gândea Ilva?”

I s-a strâns gâtul. — Ar… ar trebui să întreb.

„Află. O fac eu.” Părea epuizat, dar acum simțea cum ceva fierbea în el.

„Chiar te oferi?” a întrebat ea, sigură că era un truc.

Nu a răspuns.

„ *De ce* te oferi?” Vocea ei s-a ridicat, cu o notă de isterie în ea.

El a ridicat privirea spre ea o clipă. „Mi-am dat seama acum că am calculat greșit ceva. Nu mi-a trecut prin minte că te-am făcut vandabil.”

Cuvintele i-au răsunat în piept. „Oh.”

Se pare că, până la urmă, Crowther avea dreptate. Ferronii erau suficient de posesivi încât să se mănânce de vii înainte de a renunța la orice considerau al lor.

„Voi aduce un răspuns înapoi”, a spus ea.

El dădu scurt din cap și își întoarse privirea de la ea, fără să spună nimic altceva, în timp ce ea se duse și își trase pelerina, folosind-o ca să-și ascundă hainele rupte. Își aruncă geanta pe umăr.

Mâna lui a tresărit când ea a ajuns la ușă, dar când s-a uitat înapoi pentru ultima oară, el își întorsese privirea, încă rezemat de perete, privind prin cameră, atât de palid încât ar fi putut fi o fantomă.

A ieșit din apartament în mijlocul unei ploi torențiale. A rămas în picioare sub ea, încercând să se orienteze, trăgând aer în piept. Se afla pe o prăpastie; încă mai simțea acea prăpastie, prăbușirea dacă pășea greșit.

Și-a ținut gluga trasă la punctul de control, dar era suficient de familiară încât au făcut-o semn să treacă fără să fie minuțioși. O eroare de securitate, dar era recunoscătoare pentru asta. A deviat de la ruta ei obișnuită, îndreptându-se spre punctul de debarcare. Nu putea ajunge la Cartierul General în halul ăsta.

Pe măsură ce se apropia, semnele războiului au început să apară, așa cum se întâmpla în fiecare parte a orașului de sub Cartierul General. Zidurile erau pârjolite și distorsionate de la luptă.

Adăpostul sigur era puțin mai mult decât o cameră de depozitare la subsol.

Mâinile îi erau înțepenite și tremurânde în timp ce împingea ușa. Se concentră mai întâi pe aprinderea unui foc în soba portabilă folosind grămada aruncată de surcele și ziare vechi.

Se chinuia să aprindă focul, dorindu-și ca cunoștințele ei despre piromanție să se extindă dincolo de teorie, când ușa se deschise. Se întoarse repede, sperând că nu era Ivy, deși un străin ar fi putut fi și mai rău.

Crowther a fost cel care a intrat. Se opri brusc, iritația strângându-i fața.

Helena s-a uitat înapoi spre foc.

„Ești rănit?”

Ea clătină din cap. El o împinse la o parte.

Cu pocnetul degetelor lui, focul s-a aprins, lemnele aprinzându-se cu un vuiet trosnit. Helena și-a întins mâinile spre flăcări, spunând nimic. El a intrat în camera alăturată și s-a întors cu un prosop. Ea l-a luat fără să spună un cuvânt, frecându-l până când apa a încetat să-i mai curgă din păr. Îl simțea cum o examinează cu atenție.

„Așadar, e gata?”, a întrebat el când ea l-a pus în poală și s-a întins din nou spre foc.

I s-a încleștat gâtul. După o clipă de ezitare, a dat din cap. „Da, am făcut-o.”

A expirat ușor, ușurat, iar mâna lui dreaptă i-a bătut ușor umărul. „Poți să-i dai talismanul Ilvei.”

Ea continua să se holbeze la foc. „A fost sincer când a spus că vrea să-și răzbune mama.”

Crowther a oftat, dar Helena a continuat să vorbească.

„Pe vremea când Atreus a fost arestat, Kaine era în siguranță la Institut, dar mama lui nu. Știi că vivimanția în caz de tortură nu lasă întotdeauna dovezi. Kaine l-a ucis pe principatul Apollo pentru că era singura modalitate de a o salva. Dar nu și-a revenit niciodată după asta. Anumite tipuri de stres ținut prea mult timp pot afecta inima.”

Urmă o pauză tensionată, iar ea simțea cum îndoiala lui Crowther se răspândea în aer.

Helena nu și-a desprins privirea de foc. Căldura i-a pârlit mâinile, dar nu le-a retras. Dacă mâinile i-ar fi fost arse, poate că nu și-ar fi simțit restul corpului.

„Atreus obișnuia să-l pună pe Kaine să jure că va avea grijă de mama lui, pentru că îl învinovățea că Enid se îmbolnăvea după aceea. Ea nu voia însă să părăsească Paladia și, în cele din urmă,

tortura a ajuns-o din urmă. A murit acasă, dar nu a fost nimic natural în asta."

Nu se auzea niciun sunet în afară de trosnetul focului.

Poate că Crowther știa deja toate acestea. Habar n-avea cât de mult o mințiseră el și Ilva, alegând să prezinte motivul lui Kaine ca fiind putere, pentru că așa voiau ca Helena să-l perceapă.

A închis ochii, dorind să se cufunde în pământ. „Vrea să știe ce vrei. Tu și Ilva. Ce dovezi de loialitate aștepți de la el?"

Aerul s-a schimbat, apoi degetele lui Crowther au apucat-o pe Helena de umăr, ridicând-o în picioare și întorcând-o cu fața spre el. Ochii lui mătură din creștetul capului ei și cobora încet, observând diverse puncte de pe parcurs.

„Ce-ai făcut?", a spus el în cele din urmă.

Ea i-a întâlnit privirea și și-a ridicat bărbia. „Mi-am îndeplinit misiunea. L-am făcut loial."

Era obișnuită ca Crowther să fie imperturbabil în aproape orice situație, dar arăta de parcă ar fi fost lovit de fulger. Apoi a tras-o spre fereastră, unde lumina era cea mai puternică, împingându-i pelerina la o parte cu mâna dreaptă, ca să o poată vedea bine.

Împletiturile îi fuseseră smulse, secțiunile atârnând la întâmplare. Degetele lui i-au coborât pe gât, atingând un loc care a făcut-o să tresară. Înainte să-l poată opri, el i-a tras închizătoarea pelerinei; grea de ploaie, aceasta i-a alunecat de pe umeri și a căzut pe podea cu un zgomot surd, dezvăluind hainele rupte și toate vânătăile de la antrenament pe care de obicei le vindeca înainte de a se întoarce.

S-a retras, trăgându-se înapoi spre umbre. Voia să spună că nu era ceea ce părea, dar nu credea că el o va crede.

„Sunt bine", a spus ea, dar vocea îi tremura. „Am venit aici doar să fac curățenie. Ai spus să nu mă întorc la sediu dacă nu sunt pusă la punct."

Gura lui Crowther era strânsă într-o linie dură și începu să vorbească — dar apoi privirea lui o plimbă din nou și o eliberă încet.

Helena se răsuci eliberându-se, cu umerii ghemuiți spre interior. În camera alăturată se afla o baie mică. Încuie ușa și se holbă la reflexia din oglindă; era atât de palidă încât aproape că părea căruntă, dar buzele îi erau roșii și învinețite. Părul ei arăta ca un cuib de pasăre, doar că era agravat de ploaie.

S-a întors, căutând o cârpă, orice cu care să se șteargă. Și-a scos lenjeria intimă și a încercat să o frece. Umezimea rece și usturătoare dintre picioare o făcea să se simtă aproape isterică.

Îi tremurau mâinile în timp ce arunca cârpa într-un coș de sub chiuvetă, abia suficient de stabilă pentru a-și scoate agrafele încâlcite în păr.

Buzele îi tremurau, ochii îi ardeau în timp ce își împletea părul.

Și-a mușcat buza în timp ce își împletea cu grijă codițele lungi de la baza gâtului.

Degetele îi tremurau prea tare ca să-i stabilizeze rezonanța, așa că a renunțat la vânătăi.

Calmează-te. Ai o singură șansă să-l convingi pe Crowther.

Dar cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât respirația îi devenea mai nesigură. S-a ghemuit pe podea, apăsându-și mâinile peste față până s-a liniștit.

S-a uitat din nou la reflexia ei. Era mai slabă acum decât fusese când îl văzuse prima dată pe Kaine, primăvara trecută. Obrajii i se scobiseră, avea cratere de epuizare sub ochi, iar claviculele îi ieșiseră în relief. Stresul o sculptase ca apa care taie nisipul.

A scotocit prin geantă și a găsit un alifie pentru vânătăi, pe care și l-a întins pe buze. În cele din urmă, mâinile i-au revenit suficient de puternice încât să-și ascundă vânătăile cu o furnicătură de rezonanță, privind cum singura culoare de pe pielea ei se estompează încet.

Și-a pus o cămașă curată și a ieșit. În camere era tăcere.

„Crowther”, strigă ea cu o voce goală.

Nu a primit niciun răspuns. S-a dus în camera din față; focul se stinsese, devenind jar, iar el dispăruse.

A înghițit în sec, încercând să nu plângă. Bineînțeles că plecase. Nu avea de gând să asculte. Nimeni n-o va asculta. Luase orice venise după și plecase din nou.

O groapă de disperare i s-a deschis în stomac.

Eșecul tău a fost întotdeauna planul.

Camera părea să se întindă când a ajuns la ușă. Mâinile îi tremurau prea tare ca să mai poată manevra clanța.

Ușa se deschise larg, iar Crowther intră din nou. Era ud leoarcă, cu părul subțire lipit de scalp. Arăta ca o pisică udă.

„Ce faci?", a spus el în timp ce se întorcea înăuntru. „Stai jos."

Ținea în mână un pachet de hârtie, deja rupt de ploaie. L-a rupt și mai multe sticle au căzut afară.

„Nu eram sigur ce era nevoie", a spus el.

S-a uitat la fiole. Probabil că se întorsese la sediu și le luase de la spital. Punctul de livrare păstra provizii medicale de bază, dar nimic prea valoros sau predispus la lipsuri. Și-a recunoscut propriul scris de mână pe etichete.

S-a holbat la ei și s-a gândit să ia laudanumul, ceva care să-i netezească muchiile ascuțite ale emoțiilor, dar trebuia să-și păstreze mintea limpede.

A examinat următoarea opțiune. Un contraceptiv.

Gâtul i se strânse în timp ce o lăsa jos. „Știi că nu am nevoie de asta."

Singurul lucru util pe care îl adusese era o tinctură de valeriană, pe care spitalul o folosea pentru a calma pacienții aflați în stare de șoc.

„Ce s-a întâmplat?" a întrebat Crowther în timp ce ea deșuruba capacul și îl înghițea.

„Știi ce s-a întâmplat", a spus ea. „Exact ce te așteptai când m-ai trimis acolo. Sunt doar puțin cam lentă."

— Marino. Vocea lui era ascuțită, dar apoi păru să se rețină și o îndulci. *Ce* s-a întâmplat?

Plănuise să meargă la Cartierul General și să-și prezinte raportul fără nicio explicație exactă despre motiv sau cum, ca să fie calmă și sigură pe sine, dar Crowther o prinsese înainte să fie pregătită. Maxilarul începu să-i tremure incontrolabil.

Se simțea atât de folosită. Înțelesese rațional că așa trebuia să fie. Războiul era mai mare decât orice persoană. Chiar și Luc, indiferent dacă moștenirea familiei sale era reală sau nu, era o figură emblematică, o idee mai mare decât el însuși.

Știa asta și era dispusă să urmeze ordinele, cunoscând consecințele, înțelegând sacrificiul. Nu avea nevoie de promisiuni de recompensă, recunoaștere sau eternitate; avea să facă ce era necesar pentru că era necesar. Ei știau asta și totuși o *minţiseră* .

„I-am spus Ilvei că tot ce-mi trebuie era mai mult timp", a spus ea simplu. „A fost pur și simplu... brusc. Ne antrenam. Vânătăile erau de la asta."

Crowther nu spuse nimic, dar ea îl simțea cum o privește ca un șoim. Nu putea decât să se întrebe ce observa el, analizându-i comportamentul, organizându-și toate detaliile observațiilor sale într-un fișier mental.

Helena și-a apăsat mâna pe stern, încercând să pătrundă în ea căldura palmei, să vorbească calm, astfel încât Crowther s-o creadă, nu s-o considere isterică.

„A fost atât de supărat după aceea încât mi-a povestit totul. A început să plângă după ce mi-a povestit despre mama lui. A știut întotdeauna că ești." „O să-l trădeze. Făcea parte din planul lui. De aceea a continuat să urce în grad; și-a dat seama că, cu cât era mai important, cu atât lovitura era mai mare – atunci când se întâmpla."

După aceea s-a lăsat o tăcere lungă.

Crowther a oftat încet, ceea ce i-a făcut inima Helenei să bată cu putere.

„Dacă e un martir atât de sinucigaș, de ce ar coopera acum?"

Gâtul i s-a închis. Degetele i s-au răsucit în materialul lejer al cămășii. „Ei bine, acum că nu mai poate nega obsesia față de sine

însuși, nu cred că știe cum să renunțe. Cum ai spus și tu, Ferronii sunt posesivi în mod autodistructiv. Ofițerii au înrăutățit lucrurile. Mă consideră ca...” A înghițit în sec. „...ca a lui. Cred că asta a schimbat lucrurile. Încă nu-i pasă de supraviețuire, dar nici nu știe cum să renunțe.”

Buzele lui Crowther se strânseră. Își trecu încet degetul mare peste ele, gândindu-se.

Helena îl privi, răsucindu-și degetele, strângând până când încheieturile i-au scrâșnit una de alta. „O să... o să-i spui Ilvei? Știu că amândouă credeți că sunt compromisă, dar am făcut ce mi s-a spus. A spus că va face ce vrei tu. Am făcut-o... am făcut-o...”

Vocea i s-a stins și a început să tremure incontrolabil. Și-a prins brațul, folosindu-și rezonanța pentru a forța valeriana să-și facă efectul. *Calmează-te.*

— Da, spuse Crowther, voi vorbi cu Ilva. Tu... ai făcut cum ți s-a spus. Își drese glasul. Dacă e pregătit să-și dovedească valoarea, asta schimbă lucrurile.

Helena dădu din cap, privind orbește prin cameră, incapabilă să simtă ușurare. — Mulțumesc.

A pornit spre ușă, deși nu era sigură unde avea de gând să meargă. Nu credea că era suficient de calmă pentru a se întoarce la Cartierul General, dar nu putea rămâne acolo.

„Marino.”

Ea tresări. Crowther încă o privea. Avea o privire ciudată în ochi, ca și cum ar fi văzut mai mult decât își dorea ea.

A înghițit în sec de câteva ori și și-a strâns vârfurile degetelor. „Aveam cam aceeași vârstă ca tine când m-au adus Forțele Armate în Paladia.”

Helena se retrase. Știa că Crowther fusese unul dintre elevii sponsorizați de familia Holdfast, dar fusese adus ca orfan după ce familia Holdfast îl salvase. Helena nu considerase niciodată experiențele lor ca fiind similare.

„Familia și satul meu au fost ucise de mâna unui necromant. S-au târât de la pământ și m-au lăsat în zăpadă să mor. Când a venit Flacăra Eternă, nu a existat nicio salvare pentru ei, ci doar aprinderea focurilor pentru a șterge atrocitățile în care se transformaseră. Am ales să mă disting prin dorința mea de a face tot ce este necesar. Nu pentru glorie sau pentru Credință, ci pentru că cineva trebuie să facă tot ce este necesar pentru a opri putrezirea. Nu am regretat niciodată alegerea mea."

S-a uitat în jos la mâna dreaptă, deschizând-o și închizând-o încet. Era mai subțire decât cealaltă mână – mușchii îi slăbiseră de-a lungul anilor.

A tăcut atât de mult timp încât Helena și-a dat seama în cele din urmă că discursul fusese menit ca un fel de scuze. Că, într-un fel, el îi considera la fel, că ea făcuse ceva pentru el și acum regreta că o tratase atât de urât.

Totuși, ea nu a vrut scuze.

„Ești..." A clipit și a început din nou. „Ai nevoie de... vindecare?"

Coloana vertebrală i s-a înțepenit. Ultimul lucru pe care și-l dorea era ca Elain sau Ivy să fie prin preajma ei.

— Nu a fost violent, spuse ea tăios. Își încrucișă brațele strâns în jurul ei. Vocea îi era foarte încordată, gâtul refuzând să se relaxeze. A fost doar... brusc. În plus... — își lăsă vocea să devină veninoasă — nu făcea și vindecarea parte din instrucțiunile tale de la bun început?

Crowther și-a întors privirea. „Dacă aveți nevoie de autorizație pentru ceva, mă voi asigura că este aprobat."

„Am venit aici doar să mă aranjez și să-mi iau o cămașă nouă. Nu am fost rănită", a spus ea, înfuriată din ce în ce mai mult din cauza acestei încercări bruște și târzii de a se îngrijora.

Fuseseră atât de clari că era singură în toată treaba asta, iar acum, că vicleșugul pusese în sfârșit la cale, acum că ieșise la iveală că nu o vânduseră *cu adevărat* , pentru totdeauna, fără să stea pe gânduri, credeau că ar *vrea* să le pese?

O căldură greață o ardea în stomac.

„Ar trebui să le permiți oamenilor să aibă grijă de tine.”

Un râs aspru și plângător i-a sfâșiat pieptul la auzul absurdității cuvintelor lui.

Expresia lui se încordă. „Nu a fost timp să te antrenăm pentru misiune. Ne-am gândit că e mai bine să lăsăm înțelegerea să-și urmeze cursul și... să adunăm piesele după aceea. Te-a făcut mai convingător.”

I s-a pus un nod în gât. „Ei bine, v-a văzut pe amândoi. Până la urmă, eu am fost singura prostuță. Dar ai obținut ce ți-ai dorit. Norocos ești, cred.”

„Tu…” Spuse asta greu, apoi făcu o pauză.

„Ce?” întrebă ea tăios, furia evaporându-se pe măsură ce panica o cuprindea din nou.

Nu era de ajuns? Încerca oare să-i transmită cu blândețe că Ilva tot ar alege să-l omoare pe Kaine? Că și luna aceea fusese o minciună. Că Kaine nu putea face nimic la fel de valoros ca trădarea lui?

Sprâncenele lui Crowther se încruntară în timp ce o studia. „Am petrecut un an lucrând la logistica înlocuirii tale... Trebuie să recunosc, ești cea mai excepțională resursă pe care o posedă Flacăra Eternă. Și îmi pare rău pentru asta.”

Cunoscând acum metoda familiei Holdfast de a-și selecta „copiii minune”, ea a văzut paralelele dintre ei: amândoi fuseseră aduși în Paladia ca niște copii talentați, fără unde să se ducă altundeva, și-au petrecut viața fiind singuri și utili pentru că era tot ce știau.

Poate că, privind-o ca pe succesoarea sa, a găsit-o într-adevăr tragică.

C ROWTHER A MERS CU H ELENA LA Avanpost săptămâna următoare.

După scurta pauză de umanitate, Crowther se retrăsese în umbrele sale, iar când reapăruse, revenise la forma lui obișnuită.

Totuși, Helena simțea cum locul ei în strategia lui se schimbase odată cu noile evoluții.

Nu i-a spus nimic în drum spre el. Au luat un camion până la poartă și apoi au mers pe jos până la Avanpost. Era uimitor cât de rapidă era călătoria când nu era făcută pe jos. Era o lumină, o ceață învăluită în Ploaia se așternea ca un giulgiu peste oraș, spumând într-o ceață densă lângă baraj.

Necrotralii de pe Avanpost s-au estompat în ploaie când au trecut.

Kaine aștepta în interiorul blocului ca și cum nu ar fi plecat niciodată. Arăta slăbit. Obosit. Nu i-a întâlnit privirea. Abia dacă s-a uitat la ea. Cârpele care acopereau podeaua fuseseră toate împăturite și zăceau într-o grămadă lângă un perete.

Dacă Crowther avusese vreo reacție la adresa imobilului, nu a arătat-o, dar Helena a simțit un disconfort visceral în timp ce privirea lui mătura camera. Era obișnuită cu asta, dar acum vedea din nou toată murdăria, vopseaua ciobită și plăcile crăpate. Își amintea cât de degradantă fusese situația prima dată când sosise.

În timp ce stătea și privea spațiul, aerul din cameră se încorda. Ca o pădure care se cufundă brusc în tăcere.

Crowther nu mai luase parte la luptă de ani de zile, dar Helena vindecase suficiente victime ale interogatoriului său ca să știe că avea un talent pentru piromanție de precizie, iar acum avea două mâini cu care să-l mânuiască. Nu era sigură de amploarea abilităților lui Kaine, dar chiar și Nemuritorii se luptau cu alchimiștii flăcării.

Sentimentul de ură dintre Crowther și Kaine era atât de tangibil, încât aerul cânta odată cu el.

Crowther a fost cel care a vorbit primul, cu ochii strălucind. „Înțeleg că vrei să faci o nouă înțelegere cu Flacăra Eternă, Ferron."

În tonul său se simțea o insinuare batjocoritoare.

Kaine devenise surprinzător de palid. „Așa se pare."

Helena crezuse că ar trebui să acționeze ca intermediară între ele, dar Kaine a aruncat o privire spre ea.

„Poți pleca acum, Marino. Sunt sigur că Crowther își poate găsi singur drumul înapoi.”

Helena ezită, privind printre cei doi bărbați.

Amuzamentul i se lumină pe chipul lui Crowther în timp ce se uita și la Helena. „Nu e nevoie să te întorci singur. Așteaptă afară, Marino. Sunt sigur că Ferron nu va lăsa să ți se întâmple nimic pe palier.”

Mușchiul din maxilarul lui Kaine țipăia, dar nu vorbea.

Helena se uită între ele, apoi se întoarse cu reticență și ieși pe palier. L-a auzit pe Crowther rostind un singur cuvânt înainte ca ușa să se închidă sigiliul:

„Implor.”

A rătăcit pe hol, uitându-se printre blocurile fără uși la apartamentele identice. A urcat scările până la ultimul etaj și a coborât înapoi.

Ploaia cădea prin luminatorul spart, creând un picuraj și un trosnet constant. Când a ajuns la etajul doi, o licărire a ceva ascuns în umbră i-a atras atenția.

S-a apropiat, ridicându-se pe vârfuri și mijind ochii, încercând să vadă clar ce era. Fusese ascuns strategic pentru a fi aproape invizibil în umbră.

Un ochi uman învelit în sticlă o privea fix. Când Helena s-a mișcat într-o parte, acesta s-a rotit, urmând-o.

Un fior i-a străbătut șira spinării. Nici măcar nu știa că era posibil să animeze doar o parte a unui corp, dar era, fără îndoială, animat. Perfect conservat. Înclinat pentru a vedea întreaga aterizare din umbră.

Așa știa Kaine întotdeauna când era acolo.

A stat pe trepte o jumătate de oră înainte ca Crowther să iasă din cameră. Știa că probabil nu-i va spune condițiile, dar spera că, după ce o va lăsa să aștepte, îi va spune ceva.

El doar făcu o pauză, studiind-o atent. — Bună treabă, Marino.

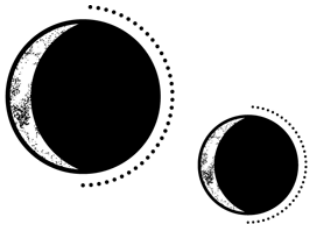

CAPITOLUL 49

Februarie 1787

ATMOSFERA DIN SEDIUL GENERAL DEVENEA SOMBRĂ PE MĂSURĂ CE IARNĂ SE ÎNTÂRNEA. Zilele păreau nesfârșit de întunecate, aerul atât de rece și umed încât până și plimbările rapide prin terenul comunal erau înfiorătoare.

După luni de apărare și fortificații în mare parte reușite, Rezistența a fost lovită puternic și brusc. Unul dintre zidurile de-a lungul Insulei de Est a fost aruncat în aer de o explozie de bombă atât de puternică încât a dărâmat mai multe clădiri. Apoi, alte explozii și, înainte ca măcar să înceapă să evacueze supraviețuitorii, necrotralii și himerele au năvălit.

Rezistența a pierdut un batalion și o întreagă porțiune din Insula de Est.

Batalionul lui Luc a fost prins într-o clădire, urmărit până la nivelul râului, unde a ajuns încolțit mai mult de o zi, până când Rezistența a adunat o forță suficient de mare pentru a-i scoate de acolo. Pierderile au fost teribile. Jumătate dintre ei au fost grav răniți. Un medic a fost ucis în retragere, iar altul a murit din cauza rănilor primite în timpul asediului. Luc i-a ținut pe himere și necrotrali în frâu menținând un zid de flăcări ore în șir. El și Lila fuseseră acoperiți de fum și murdărie, prea epuizați ca să mai vorbească când au fost aduși înapoi. Soren a suferit un braț drept zdrobit când podeaua s-a prăbușit sub el și sub alții. Fusese ținut departe de apărare în timpul asediului, îngrijindu-i pe răniți și privindu-i cum mor unul câte unul.

El a refuzat să vorbească despre asta.

ÎNAINTE CA HELENA SĂ SE POTĂ ÎNTOARCE LA Avanpost, Crowther a informat-o că îl va vedea pe Kaine doar o dată pe săptămână de acum înainte. Nicio explicație despre motiv; aceștia erau pur și simplu noii termeni ai înțelegerii. Când a venit Martiday, nu știa la ce să se aștepte, cât de diferite ar putea fi lucrurile, dar când a sosit Kaine, el a lovit fără un cuvânt pânzele de căptușeală pe podea și a început să o dreseze ca și cum nimic nu s-ar fi schimbat, doar că nu se mai uita la ea. Ochii lui păreau să o străbată.

„De unde știi toate astea?", a întrebat ea când el s-a oprit din atacat pentru a-i arăta câteva tehnici de rupere a brațelor în moduri care ar fi zdrobit osul sau ar fi perforat pielea, încetinind regenerarea.

„La fel cum știu și eu orice", a spus el, privind prin cameră. „Când nu poți muri, oamenii continuă să te rănească până când tu îi poți răni și mai tare."

"Îmi pare rău."

El a privit-o tăios, cu furie în ochi. „Sunt sigur că ești."

Nu a mai existat nicio conversație. El a atacat, iar ea a trebuit să se apere de el. A reușit să-i înfigă o lovitură pe sub braț, dar a avut doar o clipă de triumf înainte ca degetele lui să-i înfășoare gâtul, trăgând-o aproape.

Amândoi au încremenit, ochii s-au întâlnit, și a fost ca și cum timpul s-a oprit în loc.

Și-a retras mâna cu o privire usturătoare. „Dacă nu începi să gândești mai repede decât te miști, vei fi ucis."

A mai eșuat de două ori.

„Destul pentru azi." În cele din urmă, se întoarse cu spatele la ea, băgând mâna în pelerină și scoțând un plic, punându-l pe masă.

Pieptul Helenei s-a strâns de groază în timp ce se îndrepta spre ghiozdanul ei și scotea un plic al ei, jucându-se cu el în timp ce se întorcea cu fața spre el.

„Crowther a spus să-ți dau asta."

Un fel de inertitate i-a umplut ochii în timp ce privea spre el. „Bine... Comenzile mele pentru săptămâna aceasta.”

I l-a smuls din degete cu o tresărire apatică.

„Kaine—”

„Fugi, Marino. Am treabă.”

Era SARCINA Helenei SĂ- l examineze pe Luc pentru a se asigura că era sănătos înainte de a i se permite să părăsească Cartierul General. Era încă atât de distrus încât abia dacă părea să o observe, ceea ce era mai bine, deoarece nu vorbiseră de la solstițiu.

El și Lila se priveau unul pe celălalt cu o intensitate fervență, ca și cum cealaltă persoană ar fi fost singura lor piatră de încercare.

Dacă ar fi fost posibil, Helena ar fi recomandat o pauză – măcar câteva săptămâni pentru recuperare. Luc era periculos de slăbit, iar plămânii o îngrijorau, dar nu își puteau permite acest lux. Amândoi au fost trimiși înapoi pe front, în armurile lor proaspăt lustruite, pentru a liniști batalioanele acum nervoase.

Soren era cu doar câteva zile în urma lor.

În fiecare săptămână, Kaine o antrena, îi înmâna rapoarte de informații, îi executa ordinele și pleca fără să se uite măcar înapoi.

Nu mai vorbeau. Dacă ea punea întrebări și nu era vorba de luptă, el le ignora. Acum avea senzația că între ei se întindea un canion.

Totuși, era bine. Era în viață. În fiecare săptămână, ea îl vedea și știa că era în viață.

Totuși, nu părea să-i pese de asta. În ochii lui se citea o disperare crudă. Chiar și furia îi era înăbușită, ca și cum ar fi existat din pură obligație.

După trei săptămâni, ea l-a prins de încheietură în timp ce acesta îi lua plicul lui Crowther. „Te rog… uită-te la mine.”

Și-a retras mâna, dar apoi s-a uitat fix la ea, acea furie rece reapărând pentru scurt timp. „Nu-ți ajunge asta? Mai este și altceva ce-ți dorești?”

„Nu…” S-a uitat la el neajutorată. „Îmi pare rău. Am crezut…”

A râs sec. „Poate că într-o zi, dacă voi avea din nou timp, pot să-ți fac o listă cu toate lucrurile pe care scuzele nu le rezolvă.”

Mâinile i-au căzut în jos. „Kaine, eu…”

„Nu... nu-mi folosi numele. Urăsc cum sună pe limba ta.” I-a smuls plicul din degete și a plecat.

A urmat un alt potop de răni. Helena abia putea ține socoteala tuturor bătăliilor și încăierărilor, victoriilor și înfrângerilor. În spital, totul se contopise într-un țipăt nesfârșit. Timpul părea să se transforme într-o monotonie oribilă, punctată doar de resentimentul rece al lui Kaine.

A încercat să rămână ocupată. Cu permisiunea Rheei, a încercat un tratament provizoriu pentru Titus, dar acesta a reacționat prost, îmbolnăvindu-se grav cu febră, punând capăt imediat încercării.

A fost lăsată baltă. Lăsată pe cont propriu. Toți ceilalți păreau să vină și să plece – chiar și ceilalți vindecători erau trimiși pe insulă, la noul spital, la fiecare câteva săptămâni – dar Helena era mereu la Cartierul General.

Ilva și Crowther nu-i mai cereau nimic, cu excepția faptului de a le transmite ordinele.

Era ca un zgardă în jurul gâtului lui Kaine, iar acum datoria ei era să-l poarte.

Se ÎNTORCEA DE LA Avanpost când farmecul ei de spital s-a încins. A alergat restul drumului înapoi. Sângele era mânjit pe podeaua porții.

Gărzile o așteptau. „Unde erai?”

„Cine? Ce…” a gâfâit ea în timp ce o dădeau afară.

— Lila, spuse una dintre tinerele gardiene. Și Soren.

Groaza o cuprinse ca o otravă. „Unde-i Luc…”

S-a lăsat o pauză și ea a știut înainte ca gardianul mai în vârstă să vorbească.

„Dispărut.”

Corpul Helenei se mișca, dar mintea ei se blocase în timp ce alerga spre spital.

Nu. Nu se putea întâmpla asta.

Secția de urgențe era în nebunie când Helena a intrat. Elain s-a întors imediat spre Helena, cu mâinile acoperite de sânge și fața albă de panică.

„Rezonanța mea nu funcționează!", a spus ea, cu vocea ridicându-se de panică. „Nu pot opri sângerarea."

Lila zăcea întinsă pe un pat, acoperită de praf, murdărie și sânge. Rămășițele armurii ei erau sfărâmate și crăpate, hainele zdrențuite, ca și cum ar fi fost prinse într-o explozie. Asistentele îi tăiau curelele și îi transformau armura ca să o scoată de pe ea. O scobitură largă îi cobora pe față, de la tâmplă până la obraz, iar sub ea, la baza gâtului, o înțepătură mare curgea sânge.

„Nu știu ce s-a întâmplat!" spunea Elain în timp ce Helena își spăla mâinile sub apă clocotită și le stropia cu soluție carbolică. „Cred că e ceva înăuntru, dar rezonanța mea nu funcționează! Când încerc să o simt, e ca și cum… mâinile mele…"

„Și Soren? Sau doar Lila?"

„Nu știu, nu l-am încercat. Tocmai i-am pus. Sângerează și nu simt nimic!"

„Verifică-l pe Soren", a spus Helena. „Am nevoie de medici pentru Lila și Pace. Spune-i că am nevoie de ea acum."

S-a mutat lângă Lila. Gâtul era una dintre puținele deschizături din armură, dacă nu-și dădea jos casca. Sângele îi îmbibase patul. Fusese conectată la o perfuzie intravenoasă cu expansoare de plasmă, dar nu ar fi fost de niciun folos dacă nu ar fi putut să o oprească sângerarea.

Capul Lilei era dat pe spate. Era încă conștientă, mormăind în șoaptă, iar și iar. „... i-am spus... să fugă. Eu... i-am spus... s-să fugă..."

Helena a întins mâna cu rezonanța ei și a simțit perturbarea oribil de familiară a nulliumului.

Sperase să se înșele. Că Elain era pur și simplu isterică. Sau chiar epuizată.

Orice, în afară de asta.

Nullium-ul era mult mai puternic decât șrapnelul pe care Helena îl recuperase de la Kaine. Modificat cumva pentru a intensifica efectul.

A încercat să-și facă o idee vagă despre dimensiunea a ceea ce fusese înfipt în cavitatea toracică a Lilei. Încerca să determine dacă exista riscul de a-i perfora inima dacă ar fi pus presiune pe rană. Era ca și cum ar fi privit prin ceață. Simțea mâinile ca și cum ar fi dormit, vârfurile acului înțepându-i nervii în timp ce încerca să caute cea mai intensă senzație de disonanță.

Era lungă și subțire. Probabil îi străpunsese plămânul, poate chiar îi atinsese inima, dar era greu de spus.

Era mult mai rău decât se pregătiseră ea și Shiseo.

„Ce este?" Pace a apărut lângă ea.

Helena apăsa un tifon peste rană, încercând să o împiedice să sângereze mai mult. Lila tăcuse.

„E nullium. Va avea nevoie de o intervenție chirurgicală manuală ca să-l scoată. Maier nu e instruit, dar ai fost în spitale, pe vremea când încă îl foloseau, nu-i așa?"

Pace a pălit la față. „A trecut mult timp. Eu doar am dat o mână de ajutor."

Helena a tras adânc aer în piept. Nu-și putea dezvălui propria experiență chirurgicală cu nullium. „Eu... obișnuiam să-l ajut pe tatăl meu, uneori. Dacă mă vei conduce și o voi menține stabilă, atunci poate. Soren...?"

Îi era teamă să știe dacă Soren avea leziuni de nullium. Dacă ea și Pace trebuiau să aleagă ce geamăn să salveze, protocolul dicta ca persoana cu șanse mai mari de supraviețuire să aibă prioritate, dar, fiind paladin principal, Lila avea prioritate.

„Ceilalți îl pot vindeca", a spus Pace. „A primit o lovitură urâtă la cap, dar nu e nimic ce Elain nu poate gestiona."

Helena închise ochii în timp ce se lupta să rămână calmă, încercând să o convingă pe Lila să supraviețuiască, pentru că de data aceasta nu o putea obliga să facă asta.

„Mutați-o în sala de operații”, a spus Pace. „Sunt sigur că Maier vă va ajuta cât poate. Vom avea nevoie de medici și asistente pentru sprijin. Îi voi ține la curent. Tu menține-o stabilă.”

Helena îl ajutase pe tatăl ei cu o operație doar de câteva ori. Înainte de masacru.

„Perspicace și cu minte bună în situații de criză”, spusese el. Dar asta se întâmplase cu mult timp în urmă.

Predarea instrumentelor chirurgicale era foarte diferită de efectuarea lor. operație fără rezonanță. Nimeni nu era pregătit. Nuliul cu care erau familiarizați interfera doar atunci când lucrau direct cu el. Aceasta era mult mai difuză.

Când Lila a fost sedată, matroana Pace a folosit o pereche lungă de cleme pentru a ajunge în puncția de deasupra claviculei Lilei și a scoate un țepuș lung și ruginit. Era fragil, degradându-se deja din cauza fuziunii instabile. Cioburile se tot rupeau, forțându-l pe Pace să întindă mâna iar și iar, scoțându-le bucată cu bucată.

Helena simțea prin rezonanță că, chiar și după ce grosul țepii fusese îndepărtat, cioburi se dizolvau în sângele Lilei. Nullium-ul se răspândea prin corpul ei ca o ceață, din ce în ce mai densă și mai impenetrabilă cu fiecare clipă.

Fragilitatea nulliumului era atât un dar, cât și un blestem. Alesese calea cu cea mai mică rezistență. Exista o mică perforație în plămânul Lilei, dar inima nu îi era afectată, nici esofagul. Rămăsese în cavitate. Dar bucățile erau peste tot, iar aliajul era atât de instabil încât se dizolva rapid.

Pace și-a șters fruntea cu o cârpă. „Va trebui să facem o toracotomie ca să scoatem fragmentele. Este suficient de stabilă?”

Un chirurg alchimist precum Maier putea efectua în mod normal o toracotomie fără a fi nevoie să deschidă un pacient. Era nevoie doar de incizii suficient de mari pentru a introduce instrumente subțiri;

cu antrenament și rezonanță, instrumentele lor deveneau o extensie a degetelor și a simțurilor.

Helena și-a reținut rezonanța, folosind o atingere obișnuită pentru a verifica semnele vitale ale Lilei, pentru că era mai ușor decât să încerce să analizeze toate interferențele. „Se ține bine."

Au făcut o incizie între coastele Lilei, folosind retractoare improvizate pentru a separa oasele, astfel încât să poată ajunge la toate cioburile rămase. Bucățile variau ca mărime și se sfărâmau dacă nu erau extrase cu suficientă grijă. În plămânii și inima Lilei existau mici tăieturi și caneluri acolo unde cioburile o înțepaseră - răni care puteau fi ușor reparate dacă Helena își putea folosi rezonanța, dar care acum erau laborioase și periculoase, fiecare necesitând suturi manuale.

Procedura le era complet nefamiliară, iar ei se luptau cu timpul. Cu cât nulliumul avea mai mult timp să se descompună și să se distribuie în intestinele Lilei Cu cât sângele era mai mare, cu atât era mai mare probabilitatea ca ea să moară din cauza toxicității metalelor. Operația îi împingea corpul la limitele sale maxime, iar Lila trebuia să supraviețuiască singură.

Helena a sifonat manual sângele, menținând inima Lilei bătând în timp ce Pace lucra. O asistentă dusese cioburile mai mari la Shiseo pentru a analiza și sintetiza agentul sechestrant, dar tratamentul respectiv era peste câteva ore.

Era posibil ca până când nu reușeau să elimine metalul din sângele Lilei, să nu poată folosi niciun fel de rezonanță asupra ei.

„Urmează o spălare toracică", spuse Pace în cele din urmă, lăsându-și jos uneltele. Ochii îi erau injectați de la oboseală când terminară.

Maier a preluat suturile. Cusăturile lui erau frumos îngrijite, dar părea zdruncinat în timp ce lucra.

Helena a ridicat privirea și a constatat că afară se întuneca. „Ar trebui să mă uit la Soren."

Se simțea atât de ciudat în timp ce se spăla pe mâini. Abia își folosise rezonanța, dar presiunea din ultimele ore îi făcea capul să pulseze. Ieșind din sala de operație, a găsit cea mai mare parte a spitalului înghesuită în jurul unui singur pat.

Soren era treaz și sprijinit. Toate draperiile pentru intimitate fuseseră date la o parte, iar în fruntea oamenilor din jurul său se afla Ilva.

Brațul lui Soren era în atele, iar bandaje îi acopereau jumătate din față. Clătina din cap încontinuu. „Nu... nu-mi amintesc. S-a întâmplat atât de repede."

„Ai recunoscut pe cineva? Ți-ai imaginat măcar că ai văzut o față?" a spus Ilva, apucându-l pe Soren de încheietură.

— Nu știu, spuse Soren din nou, cu vocea încordată. A fost... o explozie. Ceva m-a lovit. Poate că a fost stins în câteva secunde sau minute. Când m-am ridicat, nu am mai putut vedea. Luc dispăruse, iar Lila era la pământ, sângerând. Continua să spună: „ *I-am spus să fugă* ". Nu știam unde să caut, așa că m-am întors.

„N-a existat niciun avertisment?" Întrebările păreau să explodeze dinspre Ilva. Era vizibil agitată. „Niciun semn? Cine conducea unitatea?"

„Eu…" Expresia lui Soren se strâmbă, iar el părea că se chinuie să-și amintească.

„Întotdeauna am spus că a fost o greșeală să permitem o femeie paladin", a spus Matias. „Dacă aș fi fost Șoim pe vremea aceea, nu aș fi permis niciodată ca o astfel de încălcare a tradiției să fie luată în considerare. Te-am avertizat, Ilva, Luc o prefera, dar nu: Lila Bayard era prea excepțională pentru a se separa de el. Acum uite ce s-a întâmplat."

„Taci din gură!" mârâi Ilva peste umăr la Matias, cu degetele încă înfipte în încheietura lui Soren. Apoi se întoarse și îl scutură. „A spus că Luc s-a predat? S-a predat din cauza Lilei?"

— Nu știu, șopti Soren pe jumătate.

Elain stătea lângă patul lui Soren, prea uimită de numărul membrilor Flăcării Eterne care flancheau patul ca să se amestece.

— Scuze, spuse Helena cu o voce scurtă și își croi ușă prin mulțime. Soren Bayard are o rană la cap. Nu e recomandabil să-l stresezi.

Toată lumea s-a întors să se uite la ea.

„Lila e trează? Poate răspunde la întrebări?", a spus Ilva, ridicându-se imediat în picioare.

Helena clătină brusc din cap. „Nu este disponibilă pentru nimic. Am efectuat o intervenție chirurgicală manuală extinsă pentru a îndepărta un vârf de nullium cu care fusese înjunghiată, dar aliajul s-a deteriorat și s-a răspândit în fluxul ei sanguin, ceea ce va interfera cu *orice* implică rezonanță până când va fi îndepărtat."

„Cât va dura asta?" Panica de pe fața Ilvei era evidentă.

Helena clătină din cap. „O avem sub anestezie acum, dar lucrăm în orb. S-ar putea să se trezească în următoarele câteva ore sau ar putea dura zile întregi. Lila este foarte puternică, dar asta va fi totuși mai greu pentru ea decât rănile anterioare. Nimic nu este încă sigur."

Soren se prăbușise pe spate și arăta de parcă ar fi fost în pragul unui atac de panică, dar Ilva se îndreptă ca o viperă.

„Credeam că v-ați pregătit pentru această eventualitate", a spus Ilva. „Ce ați făcut cu toții?"

Maxilarul Helenei s-a încordat. De ce era întotdeauna vina spitalului când oare lucrurile au mers prost? Dacă Helena ar fi ieșit și ar fi spus că operația a fost un succes și Lila deja se dădea jos din pat, ar fi plecat cu toții la periheliu ca să ofere flăcări solare de mulțumire. Dar veștile proaste erau întotdeauna vina spitalului.

Ce frumos trebuie să fie să fii zeu.

„Aliajul a fost modificat, iar interferența este mult mai intensă. Procedurile manuale nu sunt simple, mai ales într-un spital unde doar *două* persoane au experiență în efectuarea lor. Dacă doriți ca spitalul să fie pregătit să efectueze chirurgie manuală, Șoimul va

trebui să aprobe cadavrele pentru practică, așa cum am solicitat acum *câteva* luni."

Matias a tușit ca și cum ar fi înghițit ceva greșit și, dintr-o dată, a încetat să mai arate că vrea să fie prezent.

Ilva își strângea bastonul, dar părea gata să se prăbușească. Era ca și cum pierderea lui Luc i-ar fi smuls pământul de sub picioare.

— Atunci examinează-l, spuse Ilva, îndepărtându-se nesigur de patul lui Soren. Peste o oră va fi o ședință a Consiliului. Vreau rapoarte complete despre ambii Bayard.

Toată lumea a ieșit în rând. Helena s-a încruntat și a dat din cap, arătându-i lui Elain că a tras la loc draperiile pentru intimitate în timp ce se așeza lângă Soren.

Se lăsa pe spate printre pernele care îl sprijiniseră, acoperit de răni proaspăt vindecate. De îndată ce rezonanța ei l-a atins, ea și-a dat seama că își pierduse ochiul drept. Orice l-ar fi lovit îi fracturase orbitele și le zdrobise.

Degetele îi tremurau.

„N-o să mă ierte niciodată", a spus el, cu o voce aproape șoptită.

Helena nu știa dacă se referea la Ilva sau la Lila.

Ea i-a strâns mâna. „Dacă l-ați fi urmărit pe Luc în starea asta, toți trei erați puteai fi morți. Asta n-ar fi fost de niciun ajutor. Sunt sigură că mai sunt oameni care îl caută pentru că v-ați întors."

Elain se vindecase bine. Avusese mai multe oase rupte, inclusiv același braț pe care îl zdrobise cu doar câteva săptămâni în urmă. Nu se vindecase complet și era probabil să aibă probleme persistente acum.

„Crezi că mai e în viață?", a întrebat Soren.

Inima Helenei a tresărit. Nu-și putea imagina niciun motiv pentru care Nemuritorii nu l-ar fi ucis imediat pe Luc.

„Până nu știm că e mort, e încă în viață. Și îl vom recupera", a spus ea, forțându-și vocea să sune plină de speranță. „Nu-ți mai face griji acum. Trebuie să-ți verific mintea."

A suferit o comoție cerebrală, dar ochiul și osul frunții au absorbit cea mai mare parte a loviturii. Toate vizitele ei la Titus o familiarizaseră mai mult cu creierul; simțea că le înțelege mai bine și că poate cel puțin să diagnosticheze cu exactitate, în loc să se ferească.

Elain nu știa ce să facă cu ochiul distrus și îl lăsase, înfășurându-l doar cu o compresă de tifon și reparând doar osul.

„Soren, ochiul tău drept e…”

„Știu”, spuse el brusc, ca și cum n-ar fi contat. „Totuși, pot să lupt, nu?”

Mâinile i s-au încremenit. „Ți-ai rupt brațul și ți-ai pierdut jumătate din raza vizuală. Asta va necesita adaptare. Vei fi vulnerabilă. Nu vei vedea lucrurile din dreapta.”

„Îmi întorc pur și simplu capul”, spuse el cu o voce plată. „Chestii utile, gâturile.”

Ea a oftat. „Nu te mai întorci afară. Cel puțin nu peste câteva săptămâni.”

Clătină din cap. „Lila a plecat. Trebuie să-l aduc pe Luc înapoi înainte să se trezească. Nu se poate trezi și să afle că nu m-am dus după el.” Bărbia îi tremura. În doisprezece ani de când îl cunoștea, Helena nu-l văzuse niciodată pe Soren plângând. Se uită în jos. „Nu le-am spus, dar ea mi-a spus să o părăsesc. Să mă duc să-l găsesc. Dar nu am făcut-o. I-am spus că mă voi duce, imediat ce o pun în siguranță...”

A început să încerce să se dea jos din pat. A fost nevoie doar de o mână pentru a-l împinge înapoi. Abia avea puterea să se ridice.

„Soren, trebuie să mă ocup de țesutul rupt din ochiul tău”, a spus ea, încercând să pară fermă.

El a ignorat-o, încercând să o împingă la o parte, dar ea era acum suficient de pricepută la luptă. Ea i-a deviat mâna și și-a strecurat degetele la spatele capului lui. A fost nevoie doar de un fior de rezonanță și ochiul rămas i s-a dat peste cap în timp ce se prăbușea, inconștient.

I-a închis ușor ochiul ca să nu se usuce. „Îmi pare atât de rău”, a șoptit ea în timp ce se apuca de treabă.

Dacă ar fi fost ceva intact în orbită, ar fi existat o mică șansă să-i salveze o parte din vedere, dar ochiul lui Soren era distrus.

Ea a îndepărtat tot țesutul care nu putea fi reparat pentru a nu putrezi sau a provoca infecții, apoi l-a bandajat din nou cu grijă. În câteva săptămâni, cineva avea să-i facă un ochi de sticlă superb sau poate să-i modeleze o bijuterie.

Presupunând că ar mai exista o Rezistență peste câteva săptămâni.

Rhea a sosit exact când Helena a terminat.

Trecuse mult timp de când ambii gemeni fuseseră internați în spital.

Expresia Rheei era stoică, dar ochii ei erau cercetători în timp ce se îndrepta spre Soren.

Helena s-a ridicat. „Tocmai am terminat. Îl pot trezi”, a spus ea, acoperindu-și repede tot țesutul ocular cu o cârpă.

„Nu, lasă-l să se odihnească.” Rhea se așeză încet pe marginea patului, studiind părțile feței lui Soren care nu erau ascunse. „Băiețelul meu”, spuse ea încet, cu o voce ca un murmur, ca și cum s-ar fi temut că Soren s-ar putea trezi.

Helena a făcut un pas înapoi, nesigură dacă Rhea ar dori intimitate sau răspunsuri.

„Știi, era un lucru atât de mic când s-a născut”, a spus Rhea, întinzând o mână și acoperind-o pe a lui Soren. „Titus îl putea încăpea într-o mână. Doctorii nu credeau că va supraviețui. Lila a ieșit roșie aprinsă și țipa, dar micuțul meu Soren era doar un bebeluș micuț. Liniștit și palid. Chiar și când avea nevoie să fie alăptat, abia scotea niciun sunet. O urmărea mereu pe Lila, nu făcea niciodată probleme, ci era mereu acolo, apropiindu-se de a ei.”

Rhea a râs în hohote. „Am crezut că fac un lucru atât de măreț când s-au născut. Gemeni. Doi bebeluși pentru familia Bayard. Micii noștri paladini.” Corpul Rheei tremura în timp ce îl ținea pe Soren de

mână. „Și acum Titus nici măcar nu știe ce s-a făcut cu copiii noștri frumoși – toată familia mea, nu mi-au mai rămas decât *bucăți* din ei.”

S-a aplecat peste Soren. Corpul îi tremura, dar a plâns în tăcere.

Exista un truc în a plânge așa; era ceva ce o persoană trebuia să învețe să facă.

Helena s-a strecurat, ca să-i dea timp să jelească.

ȘEDINȚA ERA SOMBRĂ. IVLA stătea la masa Consiliului, părând aproape drogată în timp CE se înmânau rapoartele. Atacul avusese loc în partea de jos a Insulei de Est. Luc şi Lila conduseseră batalionul spre Cartierul General; trecuseră pe lângă o clădire abandonată şi, exact când Luc şi Lila păşiseră dincolo de ea, se produsese o explozie. Clădirea se prăbuşise.

Soren fusese la marginea exploziei şi fusese aruncat de ea. Doar alţi doi supravieţuiseră, pentru că rămăseseră în urmă. Fuseseră prinşi în moloz doar cu răni minore.

Existau semne de luptă, urme de carbonizare şi o baltă de sânge, presupusă a fi a Lilei. Rămăşiţe umane arse, presupuse a fi necrothralli, un lich cu talismanul smuls. Sabia, inelele şi alte arme ale lui Luc au fost găsite aruncate, ca şi cum ar fi plecat primul şi apoi ar fi fost dezbrăcat.

Nu venise nicio veste de la Nemuritori. Nicio proclamaţie că Luc era mort sau măcar capturat. Gărzilor li se spusese să se pregătească pentru posibilitatea ca acesta să se întoarcă reînviat sau cu corpul posedat de un lich. Dacă Luc ar reapărea, trebuiau depuse toate diligenţele necesare. Nimeni nu trebuia să creadă în vreo evadare miraculoasă.

Pe măsură ce timpul trecea, întrebările se ridicau tot mai mult. De ce l-ar ţine Nemuritorii în viaţă? Nu vor anunţa dacă era mort sau îl ţineau ostatic pentru a negocia o capitulare?

Dacă era ostatic, de ce nu l-au contactat?

„Până nu vom ști că Lucien e mort, vom presupune că e în viață”, spuse Ilva cu o voce glacială, trezindu-se brusc când unul dintre metalurgiștii șefi a vorbit despre planificarea unor situații neprevăzute. „Nemuritorii nu au niciun motiv să-i ascundă capturarea. Au trecut douăsprezece ore și nu am primit nicio veste. Ar putea fi un semn că nu totul este ceea ce pare.”

La încheierea ședinței, Matias s-a ridicat în picioare, anunțându-și intenția de a implora cerurile să li-l aducă înapoi pe Luc în siguranță. Mulți oameni l-au urmat.

Ilva a rămas la masă, vorbind cu Crowther.

„Marino, un cuvânt înainte să pleci”, a spus Ilva când Helena s-a ridicat să se întoarcă la spital.

Helena a așteptat până când camera s-a golit. Ilva a făcut un gest cu mâna, iar gărzile au închis ușile.

„Te vei îndrepta spre Avanpost. Îl vom folosi pe Ferron”, spuse Ilva cu o voce aspră. „Fiecare informație pe care o are sau o poate obține despre circumstanțele capturării lui Luc – le vreau pe toate. Precum și o explicație pentru care nu am primit niciun avertisment în această privință.”

„Desigur.” Se așteptase la asta.

„Spune-i că aceasta este o misiune critică”, a adăugat Ilva în timp ce Helena se întorcea să plece. „Aceste cuvinte exacte, Marino. O prioritate absolută. Dacă are ocazia să ni-l aducă înapoi pe Luc, ar fi de preferat pierderilor pe care le-am suferi în cazul unei salvări.”

Intenționau să-l sacrifice pe Kaine pentru a-l recupera pe Luc. Era alegerea evidentă. Un compromis ușor de făcut. Genul pe care l-ar face orice strateg.

Dar-

„Bine.” Vocea ei era lipsită de viață.

LUMITHIA ATÂRNA CA UN DISC URIAȘ DE ARGENT PE CER, atât de aproape de Ascensiunea deplină încât ascundea planetele, lăsând

cerul nopții ca un abis negru nesfârșit deasupra. Lumina argintie strălucitoare arunca umbre orbitoare peste oraș.

Când Helena a ajuns la palierul clădirii blocului, s-a oprit și a pășit intenționat în raza argintie de lumină care se revărsa din luminatorul spart, privind în sus la ochiul ascuns în colț. Apoi a așteptat.

A fost o așteptare lungă.

Geamurile zăngăneau în vânt, dar ea nu auzi nimic până când ușa nu dădu clic și Kaine intră cu pași mari. Totul la el părea mai ascuțit. „Ce s-a întâmplat?"

În clipa în care el a pus întrebarea, ea și-a dat seama că el nu știa.

Ilva avusese dreptate: dacă Nemuritorii îl aveau pe Luc, acest lucru era ținut secret.

„Astăzi a avut loc un atac. Un bombardament", a spus ea, iar vocea îi tremura. „A ucis aproape un batalion, gemenii Bayard au supraviețuit cu greu, iar Luc… este dispărut."

„Ești sigur?"

Ea a dat din cap rigid. „Au folosit o armă făcută din acea rezonanță..." aliaj de interferență. Îl numim nulliu. Lila a fost înjunghiată și aproape ucisă cu el. Nu știai că se lucrează la așa ceva?

A clătinat încet din cap. „Nu am făcut-o. Există suspiciuni de spionaj din cauza... unui sabotaj recent. Și nu am avut timp să fiu atât de prezent ca înainte."

S-a uitat în jos, trăgând adânc aer în piept înainte de a vorbi. „Trebuie să-l aducem înapoi pe Luc. Mi s-a spus să-ți spun că e esențial. Prioritatea ta principală."

„Corect…"

„Orice informație poți obține despre capturarea lui, cine a făcut-o, unde se află, dacă mai este în viață… Consiliul vrea ca…" Cuvintele i s-au oprit în urechi. „…să faci tot ce poți."

„Desigur", a fost tot ce a spus, și s-a întors să plece.

I-a privit spatele, cum i se mișcau umerii, cum se lăsa în jos când întinse mâna spre clanță. Nu știa dacă avea să-l mai vadă vreodată.

„Stai”, a spus ea.

A făcut o pauză, dar nu s-a uitat înapoi. „Te sun când am ceva.”

„Kaine… când te-am sărutat, eu…”

Se întoarse brusc. Într-o clipă se afla în cealaltă parte a camerei, iar în următoarea se afla în fața ei, cu o expresie veninoasă și dinții arătați. „Chiar vrei să discutăm despre asta acum?”

Avea gâtul atât de greu de vinovăție, încât abia putea vorbi. Dar era disperată. „Măcar te uiți la mine?”

O sclipire crudă i-a apărut în ochi când s-au fixat direct asupra feței ei. Era ca și cum ar fi fost lovită cu pumnul pentru a-i recăpăta întreaga atenție.

„Vrei să mă uit la tine?” Vocea lui era ușoară, aproape lingușitoare, dar sub suprafață se ascundea furia. Se aplecă spre ea. „Bine. Mă uit. Trebuie să spun că e încântător să văd toată vinovăția din ochii tăi.”

A rânjit disprețuitor, retrăgându-se. „Știi, obișnuiam să cred că împrejurările robiei mele față de Înaltul Necromant sunt o sclavie cât se poate de crudă, dar trebuie să recunosc, *pălește* în fața ta.”

Și-a înclinat capul. „Cel puțin înainte puteam să mă consolez spunând că nu era vina mea; acceptarea era cel mai bun lucru pe care îl puteam face ca să o țin pe mama în siguranță. E diferit când nu am pe nimeni de învinovățit în afară de mine.”

Mâna lui a ridicat, degetele înmănușate i-au înconjurat gâtul, trăgând-o înainte. „La urma urmei, te-am ales pe tine.”

Ea i-a întâlnit privirea, acea disperare amorțită atât de vizibilă atunci când el o privea.

„Ți-am invidiat naivitatea, felul în care mi-ai atribuit bunătatea și nu ți-ai dat seama că a fost o înscenare de la bun început. Când ai implorat să-mi dai o șansă să mă vindeci, am cedat. Când m-ai atins, nu te-am respins. M-am gândit: Unde e răul? Totul se termină destul de repede, iar viața a fost rece atât de mult timp.”

Nu și-a dat seama că începuse să plângă până când degetul lui mare nu i-a atins obrazul.

„Până mi-am dat seama că am calculat greșit, deja ți-ai făcut loc. Erai atât de evident, dar asta nu a făcut decât să înrăutățească lucrurile; știind că m-ai lăsa să-ți fac orice în speranța că i-ar salva pe toți ceilalți, chiar și pe cei care te-au vândut de la bun început. Cel puțin când mi-am vândut sufletul, mama s-a prosternat, implorând să-mi ia locul. Presupun că, în anumite privințe, sunt mai norocoasă decât tine."

Ea a suspinat încet.

„După ce aproape ai sângerat până la moarte aici, m-am gândit, cel puțin o pot ține în viață. Merită să aibă pe cineva căruia să-i pese suficient încât să *încerce* să o țină în viață. Am crezut că, în cele din urmă, vei renunța. Dar vei face orice ca să-i salvezi pe oamenii pentru care te simți responsabil. Bineînțeles că ți-ai folosi vinovăția ca să o folosești pe a mea." A râs încet și amar. „Sunt sigur că e ceva poetic în toată treaba asta, dar acum tot ce simt este un nou set de cătușe."

I-a dat drumul și s-a îndepărtat de ea, îndreptându-se spre ușă. „Așa că iartă-mă dacă nu-mi place să te uit. Încă mă obișnuiesc cu felul în care acești noi oameni mă irit."

S OREN ȘEDEA LÂNGĂ Lila când Helena s-a întors la spital, cu inima murind în piept.

În absența ei, nu se întâmplase nimic în afară de întâlniri și certuri în care nimeni nu se punea de acord cu privire la ce să facă. Helena știa asta Luc era cel care ținea totul laolaltă, dar a fost uimitor să văd cât de repede s-a năruit totul.

Părul Lilei era tuns scurt ca al unui băiat, zona din apropierea rănii era rasă. Fața ei era atât de umflată și învinețită, încât era aproape de nerecunoscut. Suturile atente ale lui Maier încercaseră să reia pielea ruptă, dar acea cicatrice avea să o însoțească tot restul vieții.

„E mai tânără decât mine, știi”, a spus Soren. Helena a dat din cap. „Nimeni nu ghicește vreodată asta.”

S-a aplecat în față și i-a șoptit ceva la ureche Lilei, cu o voce atât de joasă încât Helena nu a putut deslușI cuvintele. Apoi s-a îndreptat și a ieșit.

Helena l-a urmat. Scobitura de sub ochiul rămas arăta ca un crater. Fața îi era trasă, linii de durere vizibile în jurul gurii și la colțul ochiului. Cineva îi scosese deja gipsul. Elain.

— Haide, a spus ea, ducându-l într-o zonă împrejmuită cu o perdea și punându-l să se așeze.

Mai întâi i-a tratat brațul și mâna. Osul fusese bine reparat, dar era o rană nouă, ceea ce îl făcea mai vulnerabil să se rupă din nou. Știa că nu avea de gând să fie atent. Avea să fie pe teren imediat ce se afla veşti. Cel mai bun lucru pe care îl putea face era să se vindece cât de mult putea, imitând felul în care corpul lui Kaine se regenera, nu doar pentru a se „repara”, ci pentru a reveni la starea anterioară.

„Am nevoie de ajutorul tău”, a spus el în timp ce ea îi punea un comprimat nou peste ochi.

Mâinile i se încremeniră. „Pentru ce?”

„Am nevoie de un vindecător, iar tu eşti cel mai bun.”

Ea se retrase, înclinându-i capul ca să-i studieze fața, chiar dacă expresiile lui erau mereu evazive. „Soren, ce-ai făcut?”

A ridicat o sprânceană. „Nimic… încă.” Un zâmbet neajutorat abia i-a atins marginea buzelor. „Trebuie să-mi promiți că mă vei ajuta mai întâi, înainte să-mi dau seama.”

Helena ezită. Cu Luc sau Lila prin preajmă, Soren nu avusese niciodată nevoie să-și creeze singur probleme. Era, glumea Lila odată, ca o pisică, prefăcându-se indiferentă, dar cumva mereu în aceeași cameră cu tine.

Numai Soren era un mister. Nu știa ce ar putea face când toate alegerile îi aparțineau lui.

„Bine. Promit. Spune-mi.”

— Nu aici, spuse el, ridicându-se în picioare.

Au părăsit Cartierul General, au șerpuit prin mai multe alei și au intrat într-un magazin abandonat.

„Am un vindecător”, a spus el în timp ce intrau în camera din spate, punând mâna pe umărul Helenei ca să o împingă pe ușă, ca și cum altfel ar fi putut fugi. Ceea ce ar fi putut face, având în vedere cât de clar planificată era prezența ei.

Acolo așteptau, complet înarmați, cei doi membri rămași ai unității lui Luc, Alister și Penny, precum și informatorul lui Sebastian și Crowther de la spitalul Purnell, care evita cu grijă privirea Helenei.

„Marino?” a spus Alister. „Credeam că o să chemi un medic.”

„Un doctor nu e suficient de bun”, spuse Soren în timp ce se îndrepta spre masa din mijlocul camerei. Helena rămase în urmă. „Avem nevoie de un vindecător. Helena e cea mai bună.”

„Poate...” spuse Alister, cu scepticism, „dar n-a fost niciodată în luptă. Va fi extrem de importantă într-o luptă. La fel ca asta.” Arătă spre Purnell. „O să ne omori pe toți dacă nu facem asta la perfecție.”

„Nu avem nevoie de ea ca să lupte. *Putem* lupta. Ceea ce niciunul dintre noi nu poate face este să ne asigurăm că îl putem scoate pe Luc viu. Hel este cea mai bună variantă pentru asta. Nu știm în ce stare va fi când îl vom găsi. Ea poate repara orice.”

Helena nu era sigură că aprecia încrederea pe care Soren o avea în ea.

„Ai fost vreodată pe front?” Alister se holba la ea.

"Nu."

„E o nebunie”, a spus Alister. „Te-aș urma oriunde, Soren, dar nu e un plan bun. Dacă Luc e într-o stare proastă și tot ce avem e ea; oare o să-l ia cu ea?”

„Te ajut!”, interveni Purnell brusc. „După ce îți arăt drumul, te pot ajuta cu Luc. Sunt bine la spital.”

„Soren.” Helena avea o voce încordată. „Pot să vorbesc cu tine?” Îl târâră înapoi afară. „Ce faci?”

„Îl aducem înapoi pe Luc”, a spus el.

„Da, am înțeles asta”, a spus ea, scuturându-l, fără să-i pese că era rănit, pentru că era pe punctul de a se sinucide. „Abia ți-ai revenit. De ce e Purnell aici?”

"Sofia?"

De când era Soren uitat doar prin prenume la un asistent medical?

„Da, infirmiera. Știi cine este?”

„Ea e cea care știe unde ar putea fi Luc.”

Helena se holbă uluită când își dădu seama de ce Purnell se afla acolo. Avea amprentele lui Crowther peste tot. Nu era salvarea lui Soren, ci Crowther, care trăgea din nou sforile.

Dar atunci, ce plănuia să facă cu Kaine? Era Kaine o distragere a atenției? Sau era pentru că Crowther spera să evite pierderea prematură a lui Kaine?

Molarii Helenei s-au ciocnit unul de celălalt.

„Și cum ar putea ști asta?” a întrebat ea, încercând să-l facă pe Soren să înțeleagă cât de nebunească era toată lumea.

Soren a schițat un zâmbet crispat. „Crowther o folosește ca să ne supravegheze, dar nu-i place. I-a spus sincer lui Luc acum ceva timp. A văzut hărți pentru o închisoare secretă la care se poate ajunge din căile navigabile ale Insulei de Vest.”

— Soren, spuse Helena expirând și închizând ochii. De ce ar fi văzut hărți din astea?

Soren ridică din umeri, părând nepăsător. „Crowther o folosește ca să transmită mesaje. Cred că a tras cu ochiul.”

Dacă Crowther era creierul din spatele acestei acțiuni, Helena voia ca el să fie implicat direct, dând instrucțiuni clare despre cum credea el că va funcționa totul, nu un *ordonanță misterios care a văzut o hartă cu o* mâna de mântuială.

Se săturase de cum Ilva și Crowther recurgeau amândoi la manipulare pentru a-și scoate la iveală „miracolele”. Ca și cum nu te puteai baza pe oameni decât dacă erau păcăliți.

„Dacă așa stau lucrurile, atunci înseamnă că Crowther știe despre această închisoare și ar putea avea mult mai multe informații decât o simplă hartă. Ar trebui să vorbim cu el.”

Soren clătină imediat din cap. „Nu. Consiliul este ferm convins că nimeni nu poate lua nicio măsură până nu „știe” cine îl are pe Luc. Ilva „Cumva crede că va negocia un schimb pentru a-l recupera pe Luc. Nicio mențiune, însă, despre ce crede ea că i-am putea oferi.”

Helena știa exact ce avea probabil în minte Ilva.

„Datoria mea este față de Luc”, spunea Soren, „nu față de Flacăra Eternă. Cât timp Lila e plecată, eu sunt principalul. Consiliul nu-mi dă ordine, datoria mea este față de jurămintele mele, iar jurămintele mele sunt față de Luc.”

Crezuse că voiau ca Kaine să-l salveze pe Luc – să-i riște acoperirea pentru a-și cruța propriile trupe. Dar dacă asta eșua, Ilva l-ar trăda fără să stea pe gânduri.

Ceea ce însemna că Crowther era obligat să acționeze pe la spatele Ilvei. De aceea o folosea pe Sofia Purnell pentru a-i transmite informațiile relevante lui Soren, singura persoană cu capacitatea de a acționa pe cont propriu.

— Bine, spuse Helena, dând din cap. Vin.

Soren păru surprins, apoi se lăsă ușurat. „Bine. Nu cred că pot face asta fără tine.”

Helena îl scrută cu atenție. „Ce vrei să spui?”

Avea pleoapele grele. Când era gânditor, deveneau pline de suflet. Acum era doar unul, dar ea tot îi recunoștea expresia.

„Am nevoie să faci orice, Hel, orice ar fi nevoie, ca să-l salvezi. Indiferent de preț. Oricine din Rezistență ar muri pentru el; am nevoie de tine acolo pentru că s-ar putea să fie nevoie de mai mult decât atât.”

Ochii i s-au mărit. „Îți dai seama ce întrebi?”

Și-a ținut capul sus. „Jurământul meu este să-mi protejez Principatul cu viața și cu moartea mea. Tu ești cea care a spus că

dacă cineva e dispus să moară, de ce să nu-i dai o șansă să continue să lupte."

Mâinile îi amorțiseră. „Nu poți să-i oferi voluntar pe ceilalți pentru o misiune ca asta. Ai de gând să le spui că de aceea sunt aici? *Că m-ai ales pe mine pentru că vrei necromanția ca plan de rezervă ?"* Vocea i s-a transformat într-o șoaptă furioasă în timp ce se retrăgea, dar el a prins-o de braț.

„Nu e singurul motiv", a spus el. „Ești *cel* mai bun. Nu-i ofer voluntar, doar eu. Dacă ceva nu merge bine, faci tot ce trebuie ca să-i scoți afară. Asta înseamnă că îți dau permisiunea."

Ea clătină din cap. „Nici măcar nu știu dacă pot. N-am…"

„Amândoi știm că dacă cineva poate practica vivimanția, poate face nec." „Romantism. Și dacă există cineva care poate să-și dea seama pe loc, acela ești tu. Nu o să fac nimic stupid. Eu doar…" A înghițit în sec. „Trebuie să știu că o să funcționeze. Hel, trebuie să funcționeze."

A ezitat încă o clipă, dar care erau alternativele? Fiecare alegere devenise insuportabilă. Și acesta era prețul pe care deja se oferise să-l plătească.

„Bine." A înghițit în sec. „Pentru Luc."

„Pentru Luc. Haide."

Helena își dorea foarte mult să-l încolțească pe Purnell și să-l interogheze despre ce știa exact Crowther și cum se aștepta el să se desfășoare misiunea, dar Purnell era în continuă mișcare, mișcându-se prin cameră, stând departe de el.

„De unde știi toate astea?" a întrebat Helena iritativ, după ce i s-a spus despre locația închisorii și că exista o catedrală inundată pe care ar folosi-o pentru a ajunge acolo.

„Cunosc oameni care le folosesc. Cercetașii — și alții, atunci când au nevoie de rute de evacuare și locuri sigure unde să meargă", a spus Purnell.

„De ce nu sunt mai patrulați?"

Purnell ridică din umeri. „E un labirint. Cei gri nu pot vedea în întuneric, altfel se pierd, iar Nemuritorilor nu le place să se târască prin apa de canalizare."

Helenei i s-a strâns gâtul la acest gând. „Înțeleg."

„Totuși, nu va fi rău. Acum e sezonul inundațiilor", a spus Purnell. „Apa va fi în mare parte apă de munte. Va fi rece, dar nu ca vara."

Mici îndurare. Helena știa bine cât de rece era apa topită din râu; simplul gând de a se târî prin ea era de ajuns să-i facă oasele să se doară. „Și aceste tuneluri sunt conectate la locul unde este Luc?"

Purnell evita din nou privirea Helenei. „Multe puncte vechi de acces către canalizare au fost construite peste, dar sunt ușor de redeschis dacă ai schemele clădirii. Cineva a investigat-o acum câteva luni. E la un nivel foarte înalt în comparație cu celelalte închisori, dar aproape complet goală. Ca și cum ar fi rezervată pentru ceva anume."

„Dacă Luc e acolo, atunci înseamnă că capturarea lui este ceva la care lucrează de mult timp", a spus Sebastian cu o voce încordată.

Frica i-a străbătut șira spinării Helenei. „De ce ești atât de sigură că Luc e acolo?"

„Dacă e un secret că îl au, ar trebui să-l pună într-un loc secret", a fost tot ce a spus Purnell.

Helena nu putea să nu simtă că implicarea fetei îi distrusese deja șansa lui Crowther de a nega ceva plauzibil. Cu siguranță își putea permite să fie mai puțin opac.

„Dacă nu e acolo, nimeni nu va ști că am intrat", a spus Soren. „Trebuie să mergem în seara asta. Ascendence e mâine; apele sunt deja mari și niciunul dintre noi nu va avea mintea limpede ca să meargă. Ar trebui să așteptăm încă două zile, iar Luc nu își permite asta."

Helena nu luase în considerare acest aspect. L-au capturat pe Luc chiar înainte de Ascendance. De ce? Doar pentru a crește complexitatea eforturilor de salvare? Sau a fost o coincidență?

Planul era doar o formă vagă. *Intră, găsește-l pe Luc, ieși.*

Sarcina Helenei era să-l țină pe Purnell aproape și departe. Ceilalți se ocupau de orice luptă. Când îl găseau pe Luc, ea îl examina, se asigura că era încă în viață și, dacă era necesar, îl vindeca cât mai repede posibil. Apoi îl scotea de acolo. Purnell o ajuta să-l care dacă nu putea merge singur.

Sarcina Helenei era să-l aducă înapoi pe Insula de Est prin orice mijloace posibile. Dacă trebuia să-i lase pe toți ceilalți în urmă, trebuia să facă asta ea. Odată ce Luc era în siguranță, ceilalți aveau să se împrăștie și să se regrupeze.

— Hai să mergem, spuse Soren, îmbrăcându-și armura în timp ce Alister și Penny se puseră drepți.

„Stai!" a spus Helena, luptând să-și păstreze vocea calmă, copleșită de sentimentul că planul era greșit. „Trebuie să-mi iau trusa medicală."

Ochii lui Soren s-au îngustat de suspiciune. „Nu-ți folosești pur și simplu mâinile?"

Ea clătină din cap. „Nu. Dacă Luc e cu adevărat rănit, există elixiruri și alifie, remedii reconstituente care îl vor face să se recupereze mai repede. Dacă ne bazăm pe vivimanție, l-ar epuiza pe el sau pe mine. Dacă am medicamentele mele, vom avea o șansă mai mare să supraviețuiască dacă e grav rănit."

Soren se relaxă puțin. „Bine. Du-te repede. Dacă nu te întorci în cincisprezece minute, plecăm fără tine."

A fugit pe ușă, direct la Cartierul General și la Turnul Alchimiei. Liftul nu se simțise niciodată atât de lent când urca.

„Te rog să fii acolo, Shiseo", s-a rugat ea în timp ce ușile s-au deschis și s-a grăbit spre laboratorul ei, începând să se îndoiască dacă lua decizia corectă.

Shiseo era acolo, sintetizând chelatori când a năvălit ea.

„Am nevoie de ajutorul tău", a spus ea în timp ce se grăbea spre ghiozdanul ei. S-a dus la dulapul plin cu toate medicamentele și a luat fiolă după fiolă, suficiente doze pentru toată lumea de două ori. A găsit ace, bandaje, instrumente medicale manuale, apoi a

împachetat tot ce a putut în pungi cerate, sigilate cu apă și a pus totul în ghiozdan până când acesta s-a umplut până a explodat.

Apoi a deschis un sertar mic în care își ținea cuțitele și a început să le lege.

— Ai titan-nichelul, spuse Shiseo, privind cum cuțitele se mulează pe pielea ei. Pot să le văd și eu?

„Nu acum", a spus ea, trăgându-și geanta peste cap și prinzându-și cureaua suplimentară la talie ca să poată alerga cu ea. „Am nevoie să faci ceva pentru mine. Nu-ți pot spune toate detaliile, dar nu am pe nimeni altcineva la care să mă adresez."

A luat o foaie de hârtie și a început să mâzgălească notițe. Tot ce știa, toate detaliile relevante. Locație. Strategie. Ieșire.

Scris clar, era evident că nu avea cum să funcționeze, dar nu știa ce altceva putea face decât să fie de acord.

Ea a ridicat privirea. „Știi drumul spre vechiul avanpost al fabricii?"

Shiseo dădu din cap. „Da. Am fost acolo când era operațional."

Ea dădu din cap tremurând. „Trebuie să te duci acolo, cât de repede poți. E... teritoriu inamic, dar dacă vezi un necrothrall, spune «Helena m-a trimis» și ar trebui să te lase în pace. Ia drumul ăsta." A schițat-o aproximativ pe o bucată de hârtie. „Vei găsi o clădire de locuințe cu simbolul fierului pe ea. La etajul doi e o ușă. Îndepărtează asta sub ușă și apoi întoarce-te. Sau... dacă nu vrei să faci nimic din toate astea, dă-i asta Ilvei. Nu pot... nu știu cum să fac această alegere."

Ea i-a întins hârtia.

Shiseo și-a mutat privirea de la ea la ziar, cu o strălucire ciudată de interes în ochii lui întunecați. „Întotdeauna am știut că ești foarte interesant."

„Trebuie să plec", a spus ea.

El a luat ziarul, iar ea s-a întors și a fugit, fără să aștepte să vadă ce alegere face el. A continuat să alerge.

Soren și ceilalți ieșeau din magazin în timp ce ea gonea pe alee.

„Credeam că o să te desparţi”, spuse Alister, zâmbindu-i pieziș. Acum părea că-i acceptase prezența.

„Nu”, a spus Helena, respirând sacadat. „Sunt total implicată.”

CAPITOLUL 50

Aprilie 1787

ACCESUL LA CATEDRALA INUNDAȚIONALĂ A INSULEI DE VEST A FOST O MISIUNE în sine. Existau patrule ale Rezistenței de care trebuiau să se ascundă până când au găsit în sfârșit un punct slab în zid pe care Alister îl putea deschide. S-au târât prin ele, direct în apa rece ca gheața. Inundațiile de primăvară începuseră devreme, iar cu Lumithia aproape de Ascendance, afluenții își ieșiseră din maluri și amenințaseră să-i tragă pe toți în aval. Trebuiau să se agațe de zid în timp ce se îndreptau spre un punct de trecere, unul dintre vechile poduri de dinainte de război, care era aproape distrus. Acesta se legăna periculos, amenințând să se prăbușească în timp ce Helena se târî peste el, neîndrăznind să privească în jos la moartea înghețată și învolburată de dedesubt.

Lucrurile s-au înrăutățit odată ce au traversat. Catedralele inundațiilor erau imense încăperi subterane impunătoare, proiectate să se umple cu apă de mai multe etaje și să o redirecționeze în aval, și se umpleau. Grătarul de acces la una dintre ele era pe jumătate acoperit de apa inundației și făcut din fier inert, care necesita timp pentru a se sparge și a dezvălui o prăpastie terifiant de adâncă. Chiar și cu lanterne electrice, nu puteau vedea fundul. Vuietul apei se ridica din întuneric.

Ceilalți erau imperturbabili. Erau obișnuiți să traverseze nivelurile orașului, coborând în rapel zeci de etaje în timpul luptei. Armura lor avea hamuri încorporate, cu bobine de sârmă și cârlige pentru ancorare.

Penny, o cercetașă de recunoaștere, a plecat prima. A fost înfricoșător de rapidă. În câteva secunde, a fost ancorată și s-a scufundat cu capul înainte în întuneric fără să se uite înapoi. Preț de un minut, nu a fost nimic altceva decât firele întinse; apoi acestea s-

au slăbit și s-au întins din nou, și au început să vibreze la intervale regulate.

Alister le-a atins cu degetele. „E totul în regulă”, a spus el, mișcând firele ca să vibreze din nou.

Ancorele s-au desprins, alunecând în întuneric după Penny ca o pereche de șerpi. Restul au urmat. Helena și Purnell, fără propriile armuri și hamuri, erau o povară în sensul propriu. Alister a luat-o pe Helena cu el, iar Sebastian a cărat-o pe Purnell, iar apa s-a revărsat peste ei ca o cascadă. Erau ude până la măduva oaselor, aproape amorțiți când au ajuns la fund. Era prea zgomotos ca să auzi altceva decât apa prăbușindu-se, răsunând de pereți cu un vuiet cacofonic.

Alister tremura de frig, dar a îngenuncheat, băgându-și mâinile sub apă timp de câteva minute.

„E puțin adânc pe margini, dar mai sunt vreo trei metri, e o prăpastie, iar apa e repede. Nu simt fundul.” A trebuit să țipe ca să fie auzit. „Dacă mergem drept, ar trebui să fie bine, dar hai să legăm o parâmă înainte să traversăm. Voi merge primul, știu cel mai sigur traseu.”

Odată ajunși la peretele îndepărtat, exista o scară care ducea la o pasarelă superioară care trecea peste zecile de tuneluri uriașe care intrau în catedrală. Helena și-a folosit vivimanța pentru a-i încălzi pe toți, dar nu se putea face nimic în privința hainelor lor ude, în afară de a continua să meargă.

Penny a preluat din nou conducerea. Memorase traseul prin toate tunelurile care șerpuiau ametitor. Șchiopăta ușor din cauza unei vechi accidentări, dar era încă rapidă și sprintenă. A înaintat, verificând traseul, asigurându-se că totul era clar înainte de a folosi lanterna pentru a le face semn celorlalți să treacă mai departe.

Nu au întâlnit niciun necrothrall.

Teama Helenei creștea.

Au urcat o scară nesfârșită care se conecta la un tunel și, după ce s-au târât atât de mult încât Helena a început să se întrebe dacă va mai vedea vreodată lumina, au ieșit într-un subsol.

— Așteaptă aici, spuse Soren.

Penny se sprijinea de un perete. Respira greu, stătea aplecată, cu mâna apăsată pe genunchi.

„Stai să văd", a spus Helena. Se rupsese un ligament – se vindecase, dar ar fi trebuit să stea la pat câteva zile și apoi să se întoarcă încet în serviciul activ.

„Sunt bine, mă voi aranja din nou când ne întoarcem", a spus Penny, dar Helena și-a dat seama că nu o va face.

S-a auzit un strigăt înăbușit, un pocnet rapid de oțel și o bubuitură. Capul lui Soren a ieșit pe ușă, spre cei care așteptau în subsol. „Light", a spus el încet.

Au urcat trei etaje. Helena nu văzuse niciodată unitatea lui Luc în luptă reală, ci doar antrenamentele lor. Erau mortale. Pete întunecate de oțel și sânge vărsat. Armele li se transformau ca apa în mâini, lamele răsucindu-se și transformându-se, întinzându-se și măcelărind tot ce le trecea în cale, folosindu-și hamurile pentru a efectua atacuri care sfidau gravitația.

Închisoarea era, fără îndoială, ocupată. Erau prea mulți gardieni și necrothrali pentru a fi abandonată, dar nu atât de mulți cât ar fi fost de așteptat pentru a-l ține pe Luc prizonier.

Helena își tot spunea că nu era o capcană, dar părea a fi una. S-au mișcat repede, încercând să caute în fiecare cameră înainte ca victimele lor să fie descoperite și să se declanșeze alarmele. Nu avea rost să ascundă cadavrele; Soren lăsa în urmă o dâră de sânge.

Alister era apărător. Avea o rază de rezonanță spectaculoasă. Putea să ridice un zid sau să-i împingă pe atacatori mișcând pământul de sub ei. Se retrăgea și îi punea în coadă, astfel încât Sebastian și Soren să poată ucide metodic, fără a fi aglomerați sau copleșiți pe coridoarele înguste.

Penny, care nu mai era cercetașă, a acționat ca acoperire pentru Alister, protejându-l de orice atacuri.

Au verificat fiecare cameră. Celulă după celulă. Niciun Luc. Niciun prizonier. Locul părea gol. Doar că erau gardieni.

În sfârşit, au găsit un prizonier în ultima celulă din bloc. O siluetă ghemuită sub o pătură.

„Luc?” Vocea lui Soren era răguşită de disperare.

Silueta întinsă pe pat de campanie se mişcă, iar un bărbat cu părul grizonat îşi ridică capul. Când îi văzu, ochii i se măriră şi se năpusti spre bar, bolborosind într-un dialect nordic stricat.

"Rezistenţă?"

Asta a fost tot ce a reuşit Helena să descifreze printre numeroasele cuvinte pe care nu le ştia. Părea occidental.

„Salvaţi?” Bărbatul arătă spre sine.

„Nu”, a spus Soren, clătinând din cap. „Căutăm pe altcineva.”

„Salvează.” A arătat din nou spre sine.

„Suntem aici doar pentru o singură persoană”, a spus Soren, întorcându-se deja.

Ochii bărbatului s-au îngustat. „Băiat?” Şi-a atins propriul păr. „Aur?”

Toţi s-au întors înapoi.

„E aici?”, a întrebat Helena.

Bărbatul şi-a încleştat maxilarul. „Salvaţi.” Arătă din nou spre sine.

„Nu avem timp să cărăm un prizonier”, a spus Soren. „Îl vom găsi singuri.”

„Nu!” Bărbatul părea acum îngrozit.

Helena îl studie atent. „Cum te numeşti?”

— Vagner, spuse el încet.

Numele îmi era familiar. Vagner.

Wagner? Acesta era numele pe care Crowther şi Ivy îl torturaseră din Lancaster.

S-a întors către Soren. „L-am căutat.”

„Helena.” Soren o privi exasperat. „Nu putem avea de-a face cu o prizonieră.”

„Ăsta e important. Crowther a pus oameni să încerce să-l găsească. Dacă aici ascund prizonierii despre care nu vor să ştie nimeni, cu

atât mai multe dovezi de care avem nevoie că e vorba de un prizonier."

Soren ezită. „Dacă ne încetinește sau face ceva care pune misiunea în pericol, îl voi ucide, iar tu nu mă vei opri. Ești de acord?"

Helena dădu din cap.

Luc nu era nicăieri la etajul acela. Au urcat din nou. Speranța se împuțina. Poate că toate aceste gărzi erau doar pentru Wagner, care le urma, ghemuindu-se în spatele ei și al lui Purnell ca și cum ar fi fost scuturi umane.

Au luat-o după colț și au găsit un necrothral imens cu pielea cenușie stând în fața ușii. El a zâmbit.

Nu un necrothrall, așadar, ci un lich.

— Poftim, spuse el cu o voce răgușită, ridicând o bâtă uriașă cu țepi, în timp ce cu cealaltă mână bătea un avertisment în ușa din spatele lui. Mă întrebam dacă ar putea apărea și Bayard-ii rămași. Doi pierduți și mai sunt doi. Nu-i dădu atenție lui Soren, concentrat asupra lui Sebastian. Nepoata aia frumoasă a ta scoase un sunet ca o dovleac putred când am străpuns-o. Ar fi trebuit să vezi cât de repede și-a scăpat Principatul tău sabia când a căzut.

Sebastian l-a oprit pe Soren. „Cine ești?"

Lichul zâmbi din nou, iar buzele umflate ale cadavrului se strecură într-un rânjet puturos. „Nu mă recunoști, Sebastian? Aș crede că mă recunoști, după tot efortul pe care tu și Apollo l-ați depus ca să mă executați. Mi-e teamă că nu s-a înfipt. Nu cum a făcut toporul când i-am spart craniul fratelui tău."

— Atreus, spuse Sebastian cu o voce blândă, dar strânsoarea armei se întărea.

Helena se holba îngrozită. Tatăl lui Kaine era încă în viață?

Înainte ca ea să poată procesa revelația, ambii paladini au atacat, iar Atreus i-a lovit. Zidul a explodat, țiglele și pietrele zburând, iar praful umplea aerul. Coridorul era îngust, un spațiu de luptă minuscul în care viteza era un avantaj mult mai mare decât dimensiunea și mușchii. Dacă Atreus ar fi dat o lovitură, i-ar fi ucis

pe Sebastian și Soren, dar trebuia să-i lovească. Erau mai rapizi, lovindu-l de o duzină de ori înainte ca el să poată ridica bâta și să-i dea impuls.

Celălalt perete s-a crăpat când Atreus s-a lovit din nou.

Aerul era atât de încărcat de praf, încât era aproape imposibil să vezi altceva decât strălucirea metalului. S-a auzit un scrâșnet și un scârțâit îngrozitor, iar ceva a zburat printre resturi și a lovit pământul. Capul lichului.

„Haideți", a lătrat vocea lui Soren din mijlocul prafului sufocant. Restul au înaintat. Soren își folosea cu ușurință brațul drept și Sebastian sângera la tâmplă, dar în mare parte erau nevătămați. Cadavrul imens al lui Atreus Ferron zăcea la picioarele lor, brăzdat peste tot de răni adânci care ar fi ucis pe oricine nu era deja mort.

„N-ar trebui să luăm talismanul?" a întrebat Helena în timp ce îl înconjurau cu toții.

„Nu e timp să cauți un cadavru atât de mare", spuse Soren în timp ce se împleticea înainte și împingea ușa.

Acolo era Luc.

Toți au înlemnit.

Era legat cu chingi pe o masă medicală, cu o mască fixată peste nas și gură, prinsă de mai multe tuburi. În jurul lui era un grup de oameni, îmbrăcați în halate chirurgicale.

Trunchiul îi fusese tăiat, jupuit pentru a expune toate organele, dar acestea erau înnegrite, aproape necrotice.

„La dracu'!" a spus o voce de femeie și a aruncat o privire spre ei.

Evident că încercau să termine ce făcuseră când Atreus a bătut la ușă ca să-i avertizeze.

Doi oameni s-au năpustit peste podea și pe o ușă din partea îndepărtată fără să se uite înapoi, lăsându-i pe ceilalți afară.

Încăperea a explodat în violență.

Soren așteptase acest moment. A țâșnit prin cameră, arma sa îndreptându-se spre o lamă lungă și curbată. I-a ucis pe toți violent.

Nu a fost nimic rapid sau curat în asta. Sânge cald i-a stropit fața în timp ce Helena se îndrepta spre Luc.

Deși era legat cu curele, mâinile îi fuseseră străpunse de țepi de nullium pe care Helena i-a recunoscut imediat după felul revelator în care se dizolvau în sângele lui.

Degetele îi tremurau când întinse mâna, căutând pulsul, nesigură dacă rezonanța avea să funcționeze. Își apăsă degetele sub maxilarul lui și scoase un mic suspin de ușurare. Era viu. Drogat și tăiat, dar viu.

Ea i-a smuls masca de pe față în timp ce Purnell a răsucit o duză de pe rezervor, întrerupând orice produs folosiseră pe el.

Ce făcuseră ei?

Mâinile îi tremurau în timp ce căuta un talisman în interiorul lui, dar nu simțea nicio urmă de lumithium sau de vreun alt metal. Organele lui erau întunecate, ca și cum ar fi fost otrăvit cu ceva, dar nu era timp să încerce să vindece totul.

A închis inciziile, lucrând cu grijă, aliniind totul. Purnell îi smulgea țepii din mâini, respirația ei ieșind repede în timp ce se chinuia să-i desprindă. O expresie puternică de teroare începea să se strecoare pe fața fetei.

Venele și arterele din brațele lui Luc fuseseră îngustate, gazul administrat menținându-i bătăile inimii incredibil de lente. Combinația îi menținuse rezonanța inactivă, permițându-le în același timp oamenilor de știință, acum morți, să le folosească propria lor rezonanță asupra lui. Era și conștient, dar abia la limită.

Soren și Alister încercau să forțeze ușa prin care doi atacatori încercaseră să scape, dar fără succes.

Helena a lucrat cât de repede a putut, accelerând metabolismul lui Luc și forțându-i rinichii afectați să reintre în acțiune, făcându-i inima să bată mai repede odată ce Purnell i-a scos țepii. Helena i-a îndesat un decoct în mâini, ordonându-i să spele rănile și să le înfășoare în tifon.

Apoi inelul ei a ars.

O durere ca de foc i-a străbătut mâna stângă. A scos un gâfâit înecat în timp ce continua să lucreze. Senzația abia s-a estompat înainte să ardă din nou.

„E în viață?”, l-a auzit slab pe Soren întrebând, cu vocea tremurândă.

„Da. Stai puțin”, spuse ea, atingându-i fața lui Luc cu disperare. „Haide, Luc. Mă auzi?”

Inelul ei a ars din nou.

Alarmele au pornit. Un țiuit asurzitor a umplut aerul.

„Trebuie să plecăm!” a strigat Soren peste vacarm. „La naiba! Îl vom căra pur și simplu.”

„Luc, trezește-te.” Helena îl scutură.

Nu aveau suficient personal pentru ca Luc să fie o povară. Helena și Purnell nu aveau cum să-l poată duce până la capăt dacă existau lupte.

Avea o fiolă și un ac. Îi tremurau mâinile în timp ce umplea o seringă. Nu folosise niciodată așa ceva - epinefrină combinată cu analgezice. și alte câteva lucruri pentru a-i pune corpul în mișcare. Dacă ar fi fost prea puternic, l-ar fi ucis. Totul ar fi fost în zadar.

„Haide,” mormăi ea și i-a înfipt-o în piept, în inimă.

Luc se clătină, gâfâind brusc în timp ce corpul său tresări și-i reveni brusc.

Helena a văzut o strălucire albastră când ochii lui s-au deschis brusc.

„Hel?” a răgușit el, cu o voce seacă. A întins mâna și i-a atins fața cu mâna bandajată, ca și cum nu i-ar fi putut crede că era reală.

„Da”, a spus ea, încercând să nu plângă. „Am venit să te luăm acasă.”

Își dădu ochii peste cap, căutându-i, trecând în viteză pe lângă toți cei adunați în jurul lui. „Unde... unde e Lila?”

— Sediul central, spuse Soren cu vocea răgușită, te așteaptă.

Luc se înțepeni. — Chiar e ea...?

„E în viață”, spuse Helena repede. „Ne-am ocupat de ea. Acum e rândul tău. Haide.”

Luc a scos un gâfâit de ușurare, tremurând. „Au spus că dacă plec... n-o vor omorî. Sângera... atât de mult. Nici măcar nu m-au lăsat să o ard. E... e bine?”

„E în viață, se simte mai bine”, a spus Helena. „Haide. Ia asta. Trebuie să plecăm.”

Ea l-a ridicat în picioare, iar el a gemut, strângându-se mâna de piept.

„Ce mi-au făcut?”

„Nu știu. Te voi trata mai bine după ce vom fi în siguranță”, a spus ea, rupând o tabletă în două și împingând-o pe lângă buzele lui. Trebuia doar să spere că era încă suficient de puternic încât tot ce făcea ea să nu-l omoare. „Stai nemișcat.”

Și-a apăsat mâinile pe fiecare parte a gâtului lui și a folosit tabletele dizolvate pentru a-i manipula fiziologia, făcându-i sistemele interne să funcționeze așa cum era necesar.

Avea să se prăbușească îngrozitor după ce se va termina totul, dar ea avea să fie acolo. Ea putea compensa diferența odată ce erau în siguranță.

„Sus acum”, a spus ea. Respira prea repede; ea îi simțea inima bătându-se amenințător. A încercat să o încetinească puțin, dar cu cât devenea mai conștient, cu atât înțelegea mai bine pericolul în care se aflau.

Ea i-a tras un braț peste umăr, iar Purnell l-a luat pe celălalt și l-au ridicat în picioare.

— Ai venit..., a spus Luc, lăsându-se greu peste ea.

„Ești cea mai bună prietenă a mea”, a spus Helena, privind în față. „Bineînțeles că da. Haide. Trebuie să te scoatem de aici.”

Se împiedica mereu de picioare, corpul lui apăsându-se atât de tare încât genunchii aproape că i-au cedat. Era recunoscătoare că nu purta armură, altfel nu știa cum se vor descurca. Podeaua era alunecoasă de sânge și măcel.

„Nu ar trebui să fii aici. Nu ești... antrenat”, a spus el când erau la jumătatea scărilor.

„Sunt antrenată să te ajut exact”, a spus ea.

Inelul ei continua să ardă, iar și iar. L-a ignorat.

Se temea că, după atâta luptă pentru a ajunge acolo, Soren și ceilalți vor fi prea epuizați ca să mai continue, dar recuperarea lui Luc le-a dat viață.

Oricât de secretă fusese închisoarea, nu era atât de secretă încât nu existau destui necrothralli acum, după ce se declanșaseră alarmele. Nu necrothralli de proastă calitate, deteriorați, care se târau și făceau ravagii fără grijă; acești gri erau reanimați cu măiestrie, atât de capabili încât era greu de crezut că erau morți, cu excepția faptului că continuau să apară, indiferent cum îi sfâșiau Soren și Sebastian. Îngustimea coridoarelor și colțurile înguste erau deopotrivă un dar și un blestem.

„Am nevoie de o armă”, a spus Luc, încercând să se desprindă de Helena în timp ce Soren era izbit de perete și se prăbușea. Un necrothrall aproape că i-a smuls capul, dar Sebastian l-a izbit, oferindu-i lui Soren suficient timp să se ridice în picioare și să-l decapiteze.

Se lupta cu stângaci, cu brațul drept lipit de corp.

Drogurile își făceau efectul. Luc era suficient de puternic pentru a rezista încercărilor Helenei de a-l ține pe loc și suficient de alert pentru a-și da seama cât de depășiți numeric erau. Totuși, ea încerca să-l oprească.

„Luc, ești rănit. Nici măcar nu știu cât de mult. Pur și simplu nu simți nimic.”

„Nu o să-i privesc cum mor.” Încercă din nou să le împingă pe ea și pe Purnell afară.

Își înfipse degetele în brațele lui. „Luc, nu ai rezonanță.”

„Atunci vindecă-mă din nou mai târziu”, a spus el, eliberându-se în cele din urmă și aruncându-se în luptă. A lovit un necrothral atât de tare încât piciorul i-a intrat în piept. I-a înșfăcat sabia.

Soren l-a strigat de mai multe ori, dar nu a fost timp să facă mai mult decât să înjure, în timp ce continuau să se lupte pentru a coborî.

Helena a scos un cuțit când au ajuns la subsol. Wagner se ghemuia în spatele lui Purnell, ca și cum s-ar fi așteptat ca ea să-l protejeze. Ochii lui Purnell erau mari, albul sclipindu-i de panică în timp ce se ținea la loc. Nu ar fi trebuit să o aducă. Fata începea să se destrame. Nu avea curajul de a lupta.

Au intrat în cameră și au blocat ușa, dar abia fusese asigurată când întregul perete s-a cutremurat. Au fugit în tuneluri, târându-se unul după altul în canale, încercând să ajungă la catedrala inundată. Alister a închis spatele, zdrobind și sigilând tunelul în urma lor, pas cu pas, astfel încât urmărirea să fie lentă.

Au ajuns la unul dintre tunelurile mai mari și s-au oprit, gâfâind după aer.

„N-ar trebui să te bați, idiotule", a spus Soren, prăbușindu-se de perete. În lumina torțelor, devenise foarte gri, avea nasul spart, sângele curgându-i pe gură și pe bărbie.

Purnell stătea ghemuit pe pământ, legănându-se și mormăind iar și iar : „ *Mami? Mami, te rog, nu mai face asta".*

„Nu-mi spune mie ce să fac", a spus Luc, respirând greu și mutându-și strânsoarea sabiei. „Sabia asta e de rahat. Ai fi putut să-mi aduci o armă. Ai măcar inelele mele?"

„Nu ai rezonanță", a replicat Helena tăios.

Luc s-a strâmbat, dar a strâns sabia mai tare.

„Nu știu cum de Lila nu te-a omorât niciodată", a spus Soren, ridicându-se în sus, dar părând gata să se prăbușească.

„Stai puțin." Helena s-a apropiat și l-a verificat. Brațul îi era rupt din nou. De trei ori într-un an. Era puțin probabil să se vindece vreodată complet după aceea. A aliniat din nou oasele și le-a topit.

„Ai ceva pentru durere?" a întrebat Penny cu o voce joasă. „Sau poate ai putea bloca niște nervi."

Când a terminat cu Penny, i-a pus pe toți să ia tonicele ei pentru sânge, astfel încât, dacă aveau nevoie de vindecare, ceea ce avea nevoie să fie deja acolo. Adusese câte două pentru fiecare, dar nu se așteptase la o prizonieră în plus. Wagner și-a băut și ea cât timp le împărțea pe celelalte.

„Trebuie să continuăm să mergem", a spus Soren. Au fost nevoiți să o tragă pe Purnell după ei; ea dispăruse complet, privind fix în gol, ca și cum nu ar mai ști unde se afla, spunând în continuare *„Mami",* cu o voce înfiorător de copilărească.

S-au întors pe urmele lor, urmând labirintul de tuneluri până la punctul de intrare. La început a fost o ușurare că nu erau urmăriți, dar cu cât se apropiau, cu atât era mai straniu.

Inelul Helenei a ars din nou.

„Sol, salvează-ne. E Blackthorne!", a spus Penny, cu vocea strangulată de teroare în timp ce ocoleau colțul.

Secțiunile puțin adânci ale catedralei inundate erau pline nu doar de o hoardă de necrotrali, ci și de un număr de ceea ce păreau a fi Aspiranți muritori, aliniați și blocându-le calea.

„Înapoi!" spuse Soren imediat, dar abia rostise cuvintele când se auzi un țipăt metalic în spatele lor, urmat de un răget sălbatic.

Himere.

Au fost închiși.

Blackthorne stătea în față, abia în armură. „Capturează Fortăreața, ucide-i pe ceilalți și vei primi răsplata nemuritoare!"

Un urlet nerăbdător s-a auzit printre Aspiranti, în timp ce necrothrallii stăteau nemișcați, așteptând.

— Stai aproape, ordonă Luc în timp ce se așeza umăr la umăr cu Soren și Sebastian.

— Treci peste, a spus Soren.

Planul, oricât de mult ar fi existat un plan, a dat greș. Nu exista nicio scăpare cu Luc când acesta era în mijlocul luptei. Degetele Helenei au îndreptat-o spre pumnale.

Primul val de necrotrali a lovit, iar grupul s-a sfărâmat ca o navă naufragiată.

Mai mulți necrotrali s-au repezit spre Helena. Nu a fost timp să gândească. S-a mișcat instinctiv, blocând, tăind, pumnalul ei transformându-se pentru a urmări articulațiile cruciale, în timp ce cealaltă palmă apăsa plat și ea s-a retras brusc, smulgându-le viața.

Energia a lovit-o, o flacără arzătoare de putere, și a trimis-o în afară, pulverizând necrothrallii care se apropiau. Undeva era lumină, foc, torțe, reflectându-se în apa înghețată care deja le ajungea până la genunchi. Zgomotul era asurzitor. Vuietul și haosul i-au spulberat simțurile. I-a căutat pe ceilalți, dar era imposibil să-i vadă în mulțime. Atâtea trupuri, vii și moarte, mișcându-se prin întuneric. Kaine o antrenase să se apere și să fugă, nu să lupte într-o încăierare. A încercat să-și amplifice rezonanța, dar erau atât de multe trupuri, mișcări și arme care se legănau, încât era amețitor. A eschivat o bâtă și a lovit cu cuțitul, lama cântând cu rezonanță în timp ce sfâșia pielea ceroasă și putrezită, urca pe trunchi și gât, tăind oasele ca untul, până în creier.

Ea și-a răsucit rezonanța, iar lama s-a curbat, retezându-i complet capul.

Ceva s-a ciocnit de ea, răsturnând-o. O mână caldă, smulgând-o. *Ally,* se gândi ea, până când a văzut pumnul cu mănuși de oțel, strângând o sabie și îndreptând-o spre capul ei. Și-a împins cuțitul în sus, apărătoarea abia suficient de mare pentru a o devia, apoi a înjunghiat spre punctul slab de lângă umăr, îngustând lama cât de subțire a putut până când rezonanța cu metalul i-a spus că străpunsese carnea. A scos lama cuțitului în timp ce se înfigea în mâner. A tras-o înapoi și a simțit țâșnirea caldă și grea de sânge fierbinte pe mână, în timp ce strânsoarea se slăbea. Sabia a căzut, ratând-o la limită la cap, iar Aspiranta s-a prăbușit în apă peste ea.

Apa rece a lovit-o frontal, dureroasă ca o lovitură în coaste. S-a ridicat în picioare, luptând să se elibereze din corpul care aproape o îneca.

A înjunghiat orbește, apa, zgomotul și dezorientarea făcându-i imposibil să simtă ceva clar.

S-a târât afară din mulțime, a găsit un zid și s-a ridicat, încercând să-și tragă respirația, încercând să-i găsească pe ceilalți în întunericul pâlpâitor. Se auzeau țipete. Continuau la nesfârșit. Era Purnell. Își revenise din amețeală și acum țipa din toți rărunchii, sunet ricoșând de pereți, atrăgând atenția. Un grup de necrotrali se apropia.

Wagner, care era cel mai aproape de Purnell, a împins-o direct spre ei în timp ce încerca să scape. În timp ce ea cădea, Purnell părea să-și recapete luciditatea, înțelegând teroarea care îi cuprindea fața.

Era neînarmată, dar rapidă. A sărit, evitând cumva mâinile care o zgâriau, și a fugit în centrul camerei inundate.

Vreo șase pași și apoi Purnell a pășit prea departe, dispărând sub apă.

Helena privea, rugându-se să iasă la suprafață, să scape cumva din curent. Ceva s-a izbit de Helena, trântind-o într-o parte. O cizmă i-a căzut pe încheietură și a inhalat apă când a gâfâit de durere.

Focul i-a sfâșiat coastele.

S-a târât înapoi spre perete. Hainele i-au înghețat pe piele. S-a întors, căutându-i cu disperare pe ceilalți, tușind cu apă.

Wagner reușise cumva să ajungă la peretele îndepărtat și avea o suliță cu care îi învingea pe necrotrali.

Luc și Sebastian se luptau împreună în centrul unei hoarde, în timp ce Soren se desprinsese și încerca să ajungă la Alister și Penny, care fuseseră împinși într-un colț, departe de toți ceilalți.

Lumina pâlpâia nebunește pe apă, oferind doar câteva licăriri. Himerele îi ajunseseră din urmă. Colți și gheare sclipeau în timp ce Alister încerca să ridice o barieră. Penny scoase un țipăt când arma ei se agăță de umărul unei himere și îi fu smulsă din mâini.

Soren a alergat prin apă, arma lui transformându-se în timp ce alerga, încercând să ajungă la ei înainte ca himerele să se apropie.

Un topor a apărut legănându-se prin aer, ratând la limită piciorul lui Soren.

Soren se smulse din apă, împleticindu-se, și se întoarse brusc, privind în jur cu disperare ca să-și găsească atacatorul. Arma lui fulgeră, blocând cu greu o lovitură care aproape îl doborî. Acum se afla în fața adversarului său. Blackthorne îi bară calea.

Blackthorne, dându-și seama de dezavantajul adversarului său, a continuat să se miște spre dreapta. Executându-și toate atacurile din punctul orb al lui Soren. Obosindu-l.

„Soren!", a strigat Luc brusc.

Soren se răsuci brusc când o himeră sări asupra lui. O decapită dintr-o singură lovitură curată a lamei.

S-a auzit un sunet oribil, umed, de trosnet.

Când Soren se întoarse, Blackthorne își făcuse o mișcare din dreapta.

Capul toporului îi era înfipt prin coaste până la șira spinării.

Blackthorne smuci toporul și îl linse în timp ce Soren cădea și dispărea în apă.

Totul a ieșit din focus.

Luc țipa, dar trupul Helenei părea să prindă viață brusc. Se împiedică înainte, lovind tot ce-i stătea în cale, încercând să ajungă la Soren înainte ca râul să-l ia.

Luc era mai rapid. Când Helena ajunse la el, Luc era deja în genunchi, trăgându-l pe Soren în brațe, pătat de valuri de sânge care i se revărsau din cap. Sebastian era cu o clipă în spatele lui, aruncându-se imediat în calea lui Blackthorne și ținându-l la distanță în timp ce Luc îngenunchea în apă, Soren strângându-se la pieptul lui.

Luc a ridicat privirea când Helena l-a ajuns.

„P-Poți să-l vindeci, nu?"

„Luc—"

Dar el deja îl împingea pe Soren în brațele ei, greutatea lăsând-o în genunchi în apă.

Se ținea strâns de Soren cu mâini tremurânde, ignorând pulsația din încheietura mâinii.

„Te voi acoperi”, a spus Luc, ridicându-și sabia. Și apoi a dispărut.

Bătălia nu s-a oprit pentru Soren.

Helena încercă să ignore luptele care dădeau razna în jurul ei, încercând să se concentreze. Un fir era tot ce-i trebuia. Îl putea ține în viață.

La fel cum o ținuse pe Lila în viață.

Dar rana era atât de mare. Răni ca aceasta nu supraviețuiau unui drum la spital. Lovitura fusese fatală. Restul de viață al lui Soren era slab, dispărând pe măsură ce rezonanța ei încerca să-l cuprindă.

Degetele i-au atins mâna.

Soren se holba la ea. „Două suflete tot e o afacere bună.”

Cuvintele abia îi ieșiseră de pe buze când un val de energie rece și mortală o izbi, izbindu-i rezonanța Helenei.

Era atât de epuizată, atât de concentrată să-l țină în viață, vederea i s-a întunecat când o lovitură fatală a străbătut-o. S-a aplecat, pentru o clipă prea ameţită ca să înţeleagă ce se întâmplase. Vederea i s-a limpezit, iar privirea goală și fără vedere a lui Soren a întâlnit-o pe a ei.

El dispăruse.

„Nu. Nu. Nu. Soren!”

El atârna în brațele ei, sângele lui încă îi șiroia pe piele, singura căldură.

Helena se uită în jur. Alister o striga pe Penny să se retragă în timp ce ea lupta cu himerele folosind un cuţit, lăsându-le să se apropie periculos de tare înainte să le poată lovi. O singură greșeală era suficientă.

Soren era mort. Purnell era mort.

Sebastian făcea tot ce putea să-l protejeze pe Luc, ținându-l la distanță pe Blackthorne. Luc se lupta, dar concentrarea lui era împărţită. Continua să o privească pe Helena, care îngenunchea cu

Soren strâns în brațe. Ea putea vedea disperarea din ochii lui. Certitudinea că avea să-l salveze pe Soren. Că putea.

Ea i-a întâlnit privirea pentru o clipă, cuprinsă de vinovăție, apoi s-a întors, trăgându-l pe Soren spre ea.

„Orice", spuse ea, apăsându-i o mână pe gât. „Orice preț ar costa."

Ea și-a alungat energia din corp și l-a adus înapoi.

A fost mai mult decât ușor. A fost instinctiv.

Ea îl cunoștea pe Soren, știa exact cum era când era în viață.

Rezonanța ei îl străbătea ca un curent, închizând rana cu o eficiență absolută, cosând la loc secțiunile secționate ale organelor sale, reunind oasele, dar nu se opri aici.

Ea a simțit cum i se gândește întors, o umbră, o licărire vagă a lui, și și-a revărsat energia în asta.

Întoarce-te. Întoarce-te. Nu poți pleca încă.

Soren a clipit spre ea, iar ea a simțit o conexiune materializându-se între ei, o licărire. A întărit-o, pentru că nu-l putea lăsa să plece.

„Nu te poți odihni încă, trebuie să-l protejezi pe Luc", a spus ea și i-a auzit cuvintele răsunând prin minte.

Soren o cunoștea. Putea simți asta. Familiaritatea pe care o reprezenta. Era oribil să simtă această urâciune a vieții în brațele ei. În ciuda eforturilor ei, aceasta era o umbră. Soren era o marionetă în care își strecurase mâna.

După atâția ani de vindecare, necromanția era floare la ureche. Nu era nimic care să-l rănească. Ea i-a spus pur și simplu corpului lui Soren că nu poate muri. El va lupta așa cum luptase întotdeauna. Îi va proteja, pentru că știa cum să facă asta.

S-a ridicat și a ajutat-o să se ridice, cu arma deja în mână.

Memoria musculară persista, precum obiceiurile unui somnambul, chiar și atunci când persoana plecase.

Se putea vedea pe sine prin el. Conștiința ei continua să pâlpâie înainte și înapoi de-a lungul conexiunii create între ei. Atunci el s-a întors și l-a văzut pe Luc, iar ea a simțit atracția spre el. Apoi a căutat-o pe Lila.

Luc l-a văzut pe Soren stând în picioare și, pentru o clipă, ușurarea i-a cuprins fața. Apoi a dispărut.

Luc știa. Într-o clipă, cumva a știut.

Soren totuși porni spre el. Helena îl opri.

„Trebuie să-i protejezi pe Penny și Alister", a spus ea, atât în gând, cât și cu voce tare, arătând cu degetul, întorcându-i privirea de la Luc. „Scoate-ne de aici."

Soren se întoarse și se supuse. Helena privea, mintea ei plutind din cauza conștientizării secundare dezorientante din mintea ei. Conștiința ei nu știa încotro să se îndrepte.

O himeră a sărit spre fața ei.

Ea s-a ferit. O coasă i-a fulgerat prin fața ochilor.

Soren.

A clipit, încercând să distingă împrejurimile.

Soren a ucis himera fără să-și încetinească pasul când a ajuns la Penny și Alister, împingându-l pe Penny într-un loc sigur înainte de a se întoarce.

O imagine înceţoșată din stânga. Helena s-a împleticit într-o parte, încercând să se eschiveze, nefiind sigură dacă îi vedea pe atacatori sau pe Soren. Concentrarea i s-a îngustat pentru o clipă, readucând împrejurimile în prim-planul propriei minți.

Dacă ar fi murit, și Soren ar fi dispărut. Trebuia să rămână în viață până l-ar fi scos pe Luc.

A încercat să-l blocheze pe Soren, dar el era înrădăcinat în mintea ei. A simțit ceva și s-a întors cu o clipă înainte ca acel lucru să se izbească de ea. Aerul i-a fost tăiat din plămâni. S-a uitat în jos, clipind prin conștiința ei fragmentată.

Soren. Helena. Soren.

Un cuțit era înfipt până la mâner în partea dreaptă a pieptului ei.

Elena.

Dacă s-ar fi întors o fracțiune de secundă mai târziu, i-ar fi străpuns inima, dar – în timp ce se uita cu greu, chinuindu-se să se concentreze – nu credea că atinsese ceva vital imediat.

Durerea a fost tot ce a fost nevoie pentru a-i recăpăta conștiința Helenei în propriul corp.

A reușit să-i taie mâna necrothralului care o înjunghiase înainte ca acesta să poată scoate cuțitul. Cu mâna dreaptă care-i pulsa, a ținut cuțitul la loc, încercând să nu fie izbit în timp ce călca în picioare interiorul genunchiului necrothralului.

S-a îndepărtat împleticindu-se, gâfâind, iar lama lamei i-a tăiat rana și mai adânc pe măsură ce se mișca.

Colții unei himere s-au strâns în jurul piciorului lui Soren, sfâșiindu-l. I-a tăiat capul, fără să-și dea seama de rană.

Era sfâșiat. Ea putea simți rănile, chiar dacă durerea nu se simțea. Nu-i recuperase acea parte a creierului.

Nu a încetat să lupte.

Scoate cuțitul și închide rana. S-a îndreptat spre peretele îndepărtat.

S-a ghemuit în apa înghețată. O altă himeră îi atacase pe Sebastian și Luc. Având în vedere dimensiunea ei, trebuia să fie pe jumătate urs. Puterile lui Luc slăbeau.

Himera era uriașă, în mare parte mamifer, dar cu fălci reptiliene mai lungi și o piele atât de groasă, încât armele îi zburau. Țipa ca un om.

A încercat să se concentreze, mușcându-și buza, pregătindu-se să scoată cuțitul.

Degetele i-au fost înfipte în părul împletit, iar Helena a fost brusc trasă în sus până când degetele de la picioare abia i-au atins pământul.

Basilius Blackthorne se uită la ea, cu dinții arătați într-un rânjet și cu pete de sânge de la gură până la bărbie.

Și-a mâncat soția și copiii cu dinții aceia…

„Văd că Flacăra Eternă are un necromant.” Vocea lui era răgușită și aspră.

A încercat să înjunghie brațul care o strângea, dar el i-a dat mâna la o parte cu o lovitură atât de puternică, încât mâna stângă aproape că i-a amorțit. Cuțitul a lovit apa cu un strop.

Ea l-a apucat de încheietura mâinii.

Degetele ei i-au atins pielea, rezonanța ei izbucnind puternic.

Dar Kaine o avertizase întotdeauna: odată ce Nemuritorii vor ști ce este, vor fi precauți.

Înainte ca rezonanța ei să se poată conecta, el i-a smuls mâna, degetele închizându-i încheieturile mâinii stângi, strângând-o și răsucind-o. Strângerea lui era ca de fier, iar oasele i s-au rupt ca niște crenguțe.

Helena a țipat. Cuțitul din pieptul ei s-a mișcat, iar presiunea dureroasă i-a crescut în plămâni.

Blackthorne se uită cu nerăbdare la mâna ei zdrobită, apoi râse. „Am uitat, nu te vei regenera."

Privirea lui s-a îndreptat spre mâna ei dreaptă, observând modul stângaci în care își strânsese cuțitul. „Cred că acesta e deja rupt, dar hai să ne asigurăm."

Cu o blândețe neașteptată, l-a desprins de mânerul cuțitului și i-a rupt încheietura mâinii. Pete negre de durere i-au dansat în ochi, în timp ce un alt țipăt strangulat a izbucnit din ea.

„Ar trebui să te țin în viață", a spus el în timp ce îi scotea cuțitul foarte încet de pe pieptul ei, savurând alunecarea lamei.

Helena suferea atât de tare încât mintea ei se tot retrăgea în mintea lui Soren, căutând o scăpare.

Era înconjurat de necrotrali. Himerele erau moarte, dar erau prea mulți necrotrali, zeci la număr, care îl împingeau în apă, sfâșiindu-l. Piciorul i s-a răsucit când dinții l-au mușcat, smulgându-i tendonul din spatele genunchiului.

Încă se lupta. Arma lui dispăruse, dar avea un cuțit. Penny țipa în spatele lui, dar Alister a ținut-o pe loc. Soren a continuat să înjunghie, să sfâșie, să-și croiască drum prin ele, urmând instrucțiunile ei de a nu... să se oprească din luptă chiar dacă era

sfâșiat. Degete moarte i-au mângâiat fața, găsindu-i ochiul rămas. Avea maxilarul sfâșiat, iar gâtul căscat.

Helena tresărea reflexiv de fiecare dată când îi era smulsă câte puțin din el, dar durerea era doar la Helena. Nu-și simțea degetele; era doar un far de agonie care îi radia pe brațe.

Un șuvoi cald de sânge i-a curs pe corp.

S-a gândit că Basilius o va înjunghia din nou, dar el a scăpat cuțitul în apă. I-a atins coasta, cu degetele ușoare peste rană. Nervii ei înțepeniți au țipat în semn de protest.

Degetele lui au urmărit fanta dintre coastele ei și, fără avertisment, a împins două dintre ele în ea. Helena a țipat când pielea i s-a sfâșiat. Oasele i s-au îndoit când și-a forțat degetele în rană, alunecoasă de sângele ei.

„Știați că rănile sunt lucrurile mele preferate", a spus el, cuvintele gâfâindu-mi-se. „Mai ude, mai fierbinți și mai strânse decât orice altceva."

Picioarele Helenei se zbăteau, mâinile rupte încercau să-l împingă la o parte, oasele distruse scrâșneau, dar nu a fost de niciun folos. A țipat și a țipat, dar nimeni nu a observat, lovindu-și capul de pieptul lui până când el a apucat-o de gât cu mâna liberă, împingându-i puternic traheea până când aceasta s-a liniștit. Plămânii i s-au blocat, cu spasme.

„Da, pur și simplu", a spus el cu un geamăt aprobator. „Nu-ți face griji, nu te voi lăsa să mori. Vei fi încă în viață când te voi preda. Bennet te va iubi."

Conștiința ei se erodase până la limita extremă. Vederea i se încețoșa. Nu mai putea nici măcar să respire ca să țipe.

Era doar pe jumătate conștientă când Soren îi era smuls din minte, trupul lui dus de râu, legătura destrămându-se ca sângele în apă.

„Încă un țipăt. Fă-o superb…"

Blackthorne se împiedică, gâfâind ca și cum i-ar fi tăiat respirația. Strângerea lui de pe ea slăbi, degetele alunecându-i liber cu o clipă înainte să fie smuls înapoi.

Helena a căzut ca o piatră. Frigul înghețat i-a revenit, altfel s-ar fi înecat. S-a retras, privind l-a zărit îngrozit pe Blackthorne și l-a zărit târât de gât prin apă, cu o sârmă sau o frânghie înfășurată în jurul gâtului.

Persoana care îl târa nu era din Rezistență.

Era unul dintre Nemuritori. Imediat identificabil după cască și uniformă neagră.

Până când cei doi au ajuns în raza de acțiune unul față de celălalt, Blackthorne își revenise și se năpusti asupra atacatorului său. A luat o sabie din apă și a lovit-o, direct spre cap, dar celălalt Nemuritor s-a ferit.

Blackthorne a încercat din nou și din nou. Atacurile sale erau precise, mișcările unui alchimist de luptă extrem de talentat, dar adversarul său pur și simplu s-a eschivat. Fără armă. Fără contraatac. Rapid și ușor, evitând ca și cum ar fi fost un dans, până când Blackthorne s-a lăsat expus pentru o clipă. O clipă a fost tot ce a fost nevoie.

Nemuritor a trecut peste o lovitură și, cu mâna goală, a străpuns armura lui Basilius și i-a înfipt pieptul la fel de ușor ca și cum ar fi întins mâna prin apă. O mână palidă, cu degete lungi, picura de sânge în timp ce scotea o bucată strălucitoare de metal din cavitatea toracică a lui Blackthorne.

Blackthorne s-a prăbușit în apa potopului, dispărând.

Întreaga luptă nu durase nici măcar un minut întreg.

În haos, nimeni altcineva nu observase. Helena a încercat să inspire, dar s-a înecat din cauza presiunii din plămâni. Și-a apăsat brațul pe rană, încercând să împiedice pătrunderea mai multului aer în cavitatea toracică.

Necrotralii au început să cadă. Câțiva Aspiranti l-au observat pe nou-venit și păreau nedumeriți de ceea ce se întâmplase. Înainte să poată reacționa, erau morți. O armă a strălucit atât de repede încât ea abia a văzut-o, doar a privit cadavrele căzând.

A fost Kaine.

Nu-l văzuse niciodată luptând. El nu se luptase niciodată cu ea. Dar știa. Nu exista nicio îndoială în privința eficienței brutale.

Era la fel de mortal pe cât și-l imaginase ea.

Putea vedea tehnicile pe care încercase să le insufle, fluiditatea care îi lipsea, cât de rapid era el. Nicio mișcare irosită. Impulsul unei uciderи ducea la următoarea.

Trupurile cădeau ca stelele.

A păşit prin apă spre Helena. Fără să se șovăie un pas, tăind tot ce-i stătea în cale.

Când o himeră a sărit asupra lui, și-a ridicat mâna și, în clipa în care a atins creatura, corpul s-a destrămat, membrele desprinzându-se ca și cum ar fi smuls toate cusăturile invizibile care o asamblau. Într-un minut un monstru, iar în următorul mort în apă.

Nu a fost luptă, a fost măcel.

Un joc cu numere. Efort minim, randament ridicat.

Era imposibil să fi luptat vreodată la potențialul său maxim. Dacă cineva ar fi luptat vreodată așa, toată lumea ar fi știut.

A băgat mâna într-un buzunar, a scos un pumn plin cu ceva și l-a aruncat în afară.

Arătau ca niște bucăți strălucitoare de metal și, pe măsură ce zburau, ea a simțit cum rezonanța lui se extinde, purtându-le.

Metalul cânta prin aer, mișcându-se ca o murmurare aviară, și lovea ca o rază de gloanțe, sfâșiind craniile necrothralilor.

În loc să cadă, metalul a rămas suspendat în aer, măturându-se înapoi, picurând sânge și măcel. Kaine și-a ridicat mâna și au țâșnit înapoi, tăind prin mai multe cadavre. O mișcare a degetelor și au țâșnit din nou.

Când a ajuns la Helena, ochii îi ardeau de furie în spatele măștii, strălucind puternic ca argintul topit.

„Prostule”, a spus el și a tras-o afară din apă, strângând-o puternic la pieptul lui.

Rezonanța lui în aer deveni mai puternică. Un val care se întindea spre exterior. Ea îl privi cum îi lovește pe cei mai apropiați necrotrali

și Aspiranti. Aceștia au început să se zbată și să se blocheze, căzând în apă. Necrotralii s-au prăbușit, în timp ce himerele și cei vii gâfâiau ca și cum plămânii le-ar fi fost comprimaţi, zgâriindu-le gâtul.

Helena încă mai putea respira, deși cu greu, dar toți cei din jurul ei se sufocau.

Sebastian încerca să-l ajungă pe Luc, dar s-a prăbușit în apă. Luc își smulgea țepii din gât, iar fața i se făcea albastră și cu ochii ieșiți din orbite.

„Oprește-te", a gâfâit ea, dându-și seama că Kaine nu făcea nicio distincție. între Nemuritor și Flacăra Eternă. Îi ucidea pe toți. „Oprește-te! Nu-i poți omorî! Oprește-te!"

A încercat să se smulgă din mișcare când ochii lui Luc s-au dat peste cap și acesta s-a prăbușit în apă.

Valul invizibil a ajuns la pereți. Penny s-a prăbușit. Alister a urmat-o.

Lupta se apropia de sfârșit.

„Stop! Stop! Stop!" S-a luptat să se elibereze. „Stop!"

— Taci, mârâi el prin cască, dându-i drumul. Aşteaptă aici.

S-a năpustit asupra lui Sebastian și Luc, Penny și Alister și chiar Wagner, deși nu prea îi păsa dacă murea. Le-a pus o mână pe piept și una pe ceafă, iar ea i-a privit cum tresar și reîncep să respire fără să-și recapete cunoștința.

A încercat să se ridice, dar picioarele nu o mai țineau. Până când Kaine a venit din nou la ea, totul se clătina.

A târât-o până la peretele îndepărtat, unde mai multe tuneluri dispăreau în întuneric.

„Nu-i pot lăsa", a răgușit ea, încercând să se elibereze.

„Taci." Apa le ajungea doar până la glezne și exista o scară care ducea la o pasarelă la înălțimea umerilor.

„Nu-i poți lăsa", a spus ea, chinuindu-se. „Adu-i, altfel nu plec."

S-a întors fără un cuvânt și s-a întors, aruncându-i pe majoritatea necrothrallilor în curent, dar oprindu-se lângă câțiva Aspiranti morți și reanimându-i. S-au ridicat în picioare și au început să-i ajute să-i

care pe Luc și pe ceilalți, împingându-i pe pasarelă, în timp ce Kaine o ridica cât de ușor a putut. Aproape că și-a mușcat buza din cauza presiunii de pe coaste. Palmele lui erau roșii de sângele ei, dar nu a spus nimic în timp ce se urca pe scară și o ridica din nou.

Necrotralii i-au tras pe restul echipei de salvare pe umeri și i-au urmat.

Helena își pierduse și se stinse în întuneric, revenindu-și pentru scurt timp când auzi sunetul de metal scrâșnit și un vuiet puternic de apă care se revărsa venind din catedrala inundată, înainte să-și continue drumul.

Kaine se opri din mers și lovi peretele cu piciorul. O ușă aproape invizibilă de-a lungul pasajelor nesfârșite se deschise larg. A dus-o într-o cameră mică.

Lângă un perete era o masă, iar el a întins-o pe ea. S-a întors, a împins ușa și a întins mâna să-și smulgă casca. Fața îi era contorsionată de furie.

„Spune-mi că poți rezista suficient cât să chem un doctor.” Vocea îi tremura.

Ea clătină din cap.

Respira repede, dar înghiți în sec. „Atunci va trebui să-mi spui cum. Mai poți face asta?”

„Bine”, spuse ea nesigură, chiar dacă își dorea mai mult decât orice să leșine. „Primul e... ficatul meu. De acolo vine sângele. Cred. Am aer... în piept, care-mi strânge plămânul. După... după ce... îmi vindeci ficatul, poți... stimula generarea de sânge. Nu am tonicul, dar ar trebui să poți administra puțin.”

I-a desfăcut curelele de la geantă și i-a tăiat hainele ude, astfel încât să aibă acces liber la rana dintre coaste, care fusese sfâșiată larg.

Ea tresări, încercând să nu se retragă când el opri sângerarea. El o ascultă cu atenție în timp ce îi descria ce trebuia să simtă pentru a identifica și repara canalele biliare.

Fără ca mâinile ei să lucreze, fără rezonanţă, era ca şi cum ar fi instruit un orb.

„Taci”, i-a spus el când ea şi-a cerut scuze că nu era sigură ce se întâmplase. A băgat mâna în pelerină şi a scos ceva. „Ăsta e pentru sânge, nu? Funcţionează pentru tine?”

A ridicat o fiolă verde-albastră familiară.

Gâtul i s-a strâns şi a dat din cap. „Da. Asta merge pentru mine.”

Procesul de sifonare a aerului care îi bloca plămânul a fost dificil pentru că nu avea materialele necesare. A înghiţit în sec. „E un tub în geanta mea.”

El l-a găsit, iar ea a indicat cu grijă unde să amorţească şi să pungă, scoţând doar un mic geamăt în timp ce acesta pătrundea prin ţesut şi în cavitatea toracică.

A înghiţit în sec, privind în sus, spre tavan, putând să gândească mai clar pe măsură ce respiraţia devenea mai uşoară. „Apoi trebuie să cauţi leziuni la nivelul ţesutului pulmonar, apoi să speli rana şi să închizi muşchiul diafragmatic şi…”

Degetele lui au atins rana, iar mintea ei s-a blocat, o ia razna violent.

„Nu… nu atinge!” Cuvintele i-au ieşit ca un ţipăt strangulat. Aproape că a căzut de pe masă, încercând să scape.

Şi-a retras mâna în timp ce ea se prăbuşea şi rămânea întinsă acolo, trăgând aer în piept în timp ce încerca să se calmeze, înăbuşindu-şi suspinele panicate.

Inima îi bătea atât de tare, încât o simţea în tâmple.

„El avea de gând să… avea de gând să…” S-a împiedicat de propria limbă, încercând să-şi mângâie protectiv acea parte a corpului. Să o împiedice să fie atinsă.

„A plecat.” Expresia lui Kaine era încordată, o inexpresie forţată în întreaga sa atitudine. „Nu se va mai întoarce niciodată. Ar trebui să-ţi acopăr rana şi să-ţi vindec mâinile?”

Ea clătină din cap. „Nu. Voi sta nemişcată. Doar…” Înghiţi în sec. „Îmi pare rău.”

Mușchiul maxilarului i s-a încleștat. În timp ce lucra, a început să-i spună de fiecare dată când era pe punctul de a o atinge, ce avea de gând să facă, cu o voce joasă, calmă, iar ea și-a dat seama că imita felul în care obișnuia să povestească cum a tratat matricea.

A fost cea mai simplă parte a procedurii, dar îi venea să vomite pentru că era atât de terorizată.

"Acolo."

Pericolul imediat trecuse. Și Kaine părea că respiră în sfârșit.

„De ce erai acolo?", a întrebat el în cele din urmă.

S-a holbat la el o clipă, apoi și-a întors privirea. „Consiliul avea de gând să facă tot ce era necesar ca să-l aducă înapoi pe Luc."

„Nu ai experiență în luptă", a spus el. Mâinile îi tremurau în timp ce îi ștergea sângele de pe față. „De ce te-ar fi adus fără să-ți dea măcar un partener?"

„Am avut o parteneră", a spus ea. „A murit în luptă."

"OMS?"

„Purnell. Era o... ordonantă."

El s-a uitat urât la ea.

„Trebuia să fie o echipă mică; trebuia să intrăm și să ieșim fără să fim observați. Sofia și cu mine nu trebuia să ne certăm."

„Știai că era o misiune sinucigașă. Asta fac Bayardii, mor pentru Rezistențe. Nu știu nimic altceva."

„Da, dar dacă moare Luc, s-a terminat, pentru noi *toți* . A meritat să mergem."

„Și dacă ai fi murit?" El a ridicat privirea, cu ochii strălucind de furie.

„Sunt destui oameni care să mă înlocuiască. Întotdeauna am fost o persoană de rezervă, îți amintești?" Și-a folosit coatele ca să se ridice. „Trebuie să-mi tratezi mâinile acum."

Încordarea i se citea în jurul ochilor. „Știu."

S-a forțat să inspire. „Începe cu stângul. Nu va conta la fel de mult dacă nu se aranjează totul."

El i-a blocat cea mai mare parte a senzației de la cot în jos, dar a lăsat suficient cât să simtă dacă îl așeza corect, lucrând cât mai ușor posibil. Cioburile rupte s-au sfărâmat laolaltă, provocând o durere bruscă prin brațul ei până la umăr, chiar dacă cea mai mare parte a senzației a dispărut.

— Bine, a spus ea înecat, lăsându-și capul pe umărul lui în timp ce își reținea lacrimile.

A reatașat oasele de la încheieturile ei înainte de a lucra direct la mâini. A trebuit să miște fizic mai multe oase înapoi în aliniere, răsucind părțile pe care Blackthorne le mutilase.

Durerea, fără doza de adrenalină a luptei, o străpungea. Plângea deja pe umărul lui când acesta termină de aliniat oasele și începu să le unească.

Mâna ei era umflată, purpurie și roșie de la vânătăi când a terminat.

L-a cuprins în ambele mâini și și-a plimbat degetele mari peste palma ei și până la încheietura mâinii, rezonând ca un balsam, reparând țesutul deteriorat și vasele de sânge sparte cu mișcarea degetelor mari, apoi lucrând de-a lungul fiecărui deget. Era atât de blând.

Ea a recunoscut tehnica. Nu își dăduse seama că el fusese atentă.

„Ai putea fi vindecătoare”, a spus ea în cele din urmă, în timp ce el îi îndepărta blocajul. Și-a îndoit mâna, deschizând-o și închizând-o. Încă o durea și era fragilă, ca și cum ar fi fost fracturată până la linia părului. „Ai un talent natural pentru asta.”

„Ăsta e unul dintre cele mai ironice lucruri pe care mi le-a spus cineva vreodată”, spuse el încet.

Și-a îndreptat atenția către cealaltă mână a ei.

„Poți să amorțești complet”, a spus ea. „Acum îmi pot folosi rezonanța.”

Lucrând împreună, a fost surprinzător cât de rapid a fost procesul. Când a terminat, i-a masat din nou mâna, la fel cum făcuse și cu prima dată.

„Să nu pleci niciodată într-o altă misiune”, spuse el fără să ridice privirea, cu mâna ei prinsă în a lui.

Ea și-a întors privirea, trăgând adânc aer în piept.

„Nu e decizia ta”, spuse ea, eliberându-și mâna și ridicându-se. În cameră era plin de umiditate. Era extrem de amețită. Nu avea o perfuzie salină sau dispozitivele de expansiune a plasmei care ar fi fost la îndemână în spital. Tonice sau nu, nu avea fizic resursele necesare pentru a regenera tot sângele pe care îl pierduse.

Și-a tras cu grijă geanta peste cap, încercând să fie blândă cu mâinile în timp ce se pregătea să plece. Nu își luaseră niciodată rămas bun până atunci și nu vedea niciun rost să înceapă acum.

A blocat ușa, cu ochii înghețați. „Amintește-i lui Crowther că, dacă Flacăra Eternă are nevoie de ajutorul meu în continuare, te va ține în viață.”

Ochii lui aveau acea strălucire rece și argintie în timp ce o privea fix. Inima i-a tresărit o clipă, apoi s-a transformat în plumb. Îi spusese foarte clar cine era, cum o considera și cât de mult o ura pentru că avea vreo influență asupra lui.

Această grijă, această obsesie pentru conservarea ei, nu era deloc despre ea. Era vorba despre mama lui, Enid Ferron, și despre eșecul său de a o salva. Pentru el, Helena era o oportunitate de a încerca să facă lucrurile bine. Un premiu de consolare pe care nici măcar nu și-l dorea, dar la care nu se putea îndura să renunțe.

Nu e de mirare că Crowther fusese atât de încântat. *Bravo, Marino.*

Știa că trebuia să accepte asta, dar nu putea suporta. „Faci asta pentru mama ta, Kaine. Chiar ai renunța la asta din cauza mea?”

Știa că asta l-ar înfuria: să insinueze direct că ceea ce simțea pentru ea era în vreun fel comparabil cu sentimentele lui pentru mama lui. Avea să-i demonstreze cu insistență că se înșeală.

A rămas foarte nemișcat.

Ea l-a ocolit, întinzând mâna spre ușă, dar el a prins-o de umeri, întorcând-o cu spatele, cu o expresie severă pe față.

„E moartă”, a spus el. „Tu nu ești. Loialitatea mea a fost față de cei mai puțin responsabili pentru suferința ei, dar dacă Flacăra Eternă a decis că ești o victimă accesibilă, nu voi fi nobil sau înțelegător. Pot obține o răzbunare dublă. Îi voi face să plătească dacă te vor ucide.”

Se holbă la el, uimită. Nu luase în considerare acest lucru. Știa că Kaine nu era spion din cauza vreunui raționament ideologic; era pur și simplu un sentiment de interes personal. Ura Forțele Rezidențiale și Flacăra Eternă, dar îi ura și mai mult pe Morrough și pe Nemuritori. Acest fapt era imuabil. Sursa întregii sale motivații.

Dar acum, din cauza unui comentariu neglijent din partea ei, el reevalua dacă Flacăra Eternă îi servea intereselor.

A înghițit în sec. Ar trebui să-i fie frig. Ar trebui să-i amintească faptul că ea va pune întotdeauna interesele Flăcării Eterne pe primul loc. Dacă se aștepta la mai mult de atât, va trebui să aștepte. Și să merite asta.

S-a uitat la el, încercând să rostească cuvintele, dar acestea i-au rămas blocate în gât. Era atât de obosită. Viața fusese rece atât de mult timp.

Ceilalți sunt răniți. Nici măcar nu știi ce i s-a făcut lui Luc și îți pierzi timpul aici.

Și-a îndoit mâinile, simțind noul șervețel, concentrându-se asupra lui în timp ce încerca să se desprindă. — *Trebuie* să plec. Vocea îi tremura.

Nu voia să o lase. A strâns-o mai tare. „Nu ești de neînlocuit. Nu ai dreptul să-i respingi pe toți ca să se simtă confortabil folosindu-te și lăsându-te să mori.”

Ea clătină din cap.

„Ăsta e război”, spuse ea, forțându-și vocea să rămână calmă. „Nu e un fel de autocondamnare tragică, de care să te debarasezi. E o răspundere strategică.” „o posibilitate să nu fie.” I-a întâlnit privirea. „De aceea m-ai ales pe mine, îți amintești?” Vocea i s-a frânt. „Ei bine, datorită ție, valorez mai puțin acum. Au adăugat toți acești vindecători noi după ce m-ai întrebat. A trebuit să-mi antrenez toți

înlocuitorii.” A râs amar. „M-ai făcut la fel de detașabilă pe cât sunt acum. Și nici măcar nu m-ai vrut.”

El tresări, strânsoarea lui slăbind suficient încât ea se eliberă și se întoarse din nou. Prinse ușa când ea o deschise și o închise împingând-o.

Nu ești înlocuibilă”, a spus el, cu mâinile tremurânde pe umerii ei. „Nu ești obligată să-ți faci moartea mai ușoară. Ți se permite să fii importantă pentru oameni. Motivul pentru care sunt aici – motivul pentru care fac toate astea – este să te țin în viață. Să te țin în siguranță. Asta a fost înțelegerea.” El i-a cercetat fața. „Nu ți-au spus.”

Ea clătină din cap, suspinând întrerupt și – înainte să se gândească – îl sărută.

CAPITOLUL 51

Aprilie 1787

KAINE ÎI CUPRINSE FAȚA ÎN MÂINI în timp ce el îi răspundea la sărut, trăgând-o mai aproape și înconjurând-o cu brațele.

Plângea pe jumătate în timp ce îl săruta, mângâindu-și degetele de-a lungul feței lui și pe sub curba maxilarului, încercând să memoreze fiecare detaliu: pulsul lui sub vârful degetelor ei, buzele lui lipite de ale ei. Gustul lui.

Închise ochii brusc, încercând să savureze totul. Momentul acesta. Putea avea asta.

Ea și-o meritase.

Apoi, mult prea curând, s-a forțat să facă un pas înapoi, retrăgându-se. „Trebuie să am grijă de ceilalți."

Nu a mai încercat să o oprească, dar restul echipei nu era afară, așa cum se așteptase; necrothrallii lui Kaine îi mutaseră mai adânc.

Degetele îi tremurau în timp ce își verifica pulsul. Încă era viu, deși pielea lui Luc aproape că ardea la atingere.

„Cum ieșim?", a întrebat ea în timp ce începea să verifice dacă existau răni, încercând să-și dea seama cât de răniți erau toți, cât de mult efort ar fi nevoie să-i pună conștienți și să se miște.

„Pe acest tunel. Mergi la dreapta, apoi din nou la dreapta și apoi drept înainte. Există o ecluză superioară în extremitatea nordică."

„Unde au eliberat himera?" Își amintea locul.

„Va trebui să-l desfaci, dar te va scoate de acolo."

Ea dădu din cap. „Trebuie să pleci înainte să-i trezesc."

„Știu", a spus el, dar nu a plecat, zăbovind până când ea și-a ridicat privirea. Ochii lui străluceau în întuneric, ca și cum ar fi existat lumină de lună sub pământ.

I-a atins obrazul, i-a ridicat fața și a sărutat-o. „Folosește inelul, sună-mă, dacă ai vreodată nevoie de ceva."

Ar fi vrut să spună că o va face, dar nu s-a putut îndura.

El era un spion de care depindeau. Și ea era...

Nu stăpânul lui. Nu, rolul ăla îi aparţinea lui Crowther.

Ea era—

O închisoare.

„Du-te”, spuse ea în schimb. El dispăru într-unul dintre tuneluri, necrotralii săi urmându-l, tăcuți ca niște fantome.

L-a trezit primul pe Sebastian, sperând că va fi calm și mai ușor de gestionat. De asemenea, va ști ce să facă. A căutat ce provizii aveau. Își pierduse ambele pumnale, iar tot ce se afla în geanta ei era contaminat cu apa din inundații. Doar una dintre lanternele electrice mai funcționa, oferind o lumină slabă în întuneric.

Când se trezi, Sebastian stătea tăcut, holbându-se la fața nemișcată a lui Luc, în timp ce ea îi aranja cu grijă umărul dislocat și câteva răni superficiale care deja se opriseră singure din sânge. În cele din urmă, se uită la ea.

"Ce s-a întâmplat?"

Ea clătină din cap. „Nu știu. Totul s-a întunecat. Când m-am trezit, erați cu toții inconștienți. Mi-era teamă că vor apărea mai mulți dintre Nemuritori, așa că i-am adus pe toți aici.”

O privi insistent. „Helena, știu că ai folosit necromanția. Nicio șansă să ne fi adus pe toți aici de una singură.”

Ea a început să dea din cap în semn de negare.

„L-ai resuscitat pe Soren. Nu a existat nicio supraviețuire după lovitura pe care a primit-o.”

A rămas încremenită. Nu știa dacă ar fi mai bine sau mai rău să-i spună lui Sebastian că Soren o rugase.

„De aceea te-a adus, nu-i așa? Chiar mă întrebam.”

Helena nu a spus nimic. Moartea lui Soren părea o rană prea adâncă pentru a o cuprinde măcar cu mintea. Nu credea că ar putea măcar să-i rostească numele fără să se înece.

„Mai e... prin apropiere?” Vocea lui Sebastian era nostalgică.

Helenei o durea gâtul. „Nu. El... el a plecat. Îmi pare rău.”

Nu va exista niciun foc sfânt care să elibereze sufletul lui Soren din trupul său. Undeva în avalul râului, el va putrezi în pământ. Lila nu-și va mai vedea niciodată geamănul. Nici măcar în viața de apoi.

Sebastian nu a spus nimic un moment îndelungat. „Le vom spune celorlalți că i-am adus aici împreună."

Lui Alister i se formase o crustă de sânge în jurul ochilor, urechilor și nasului din cauza efortului indus de transmutațiile pe care le făcuse. Ea l-a trezit încet, dar el și-a revenit, zgâriindu-se de gât, cu ochii sălbatici în timp ce se fixau asupra Helenei.

„Ce s-a întâmplat?", a gâfâit el.

„Nu suntem siguri", a spus Sebastian, aplecându-se peste el. „Ești bine? Trebuie să ne mișcăm înainte să înghețăm. Luc e bolnav."

„Unde e Soren?"

„Ucis în luptă", spuse Sebastian scurt. „Marino, poți să o ridici pe Penny?"

Piciorul lui Penny era distrus, tendoanele smulse laolaltă cu dinți. Nu exista nicio salvare. Helena a blocat nervii și a topit osul ca să poată șchiopăta pe el. Penny nici măcar nu a plâns când s-a trezit, doar s-a frecat pe față și s-a ridicat cu greu în picioare.

Wagner a fost nevătămat. Bineînțeles că era. Laș. Cel puțin nu a trebuit să-și irosească energia vindecându-l.

Helena a încercat să-l trezească pe Luc. Febra lui era arzătoare. Cumva, în minutele de după ce îl părăsise, se încălzise și mai tare. A încercat să-l liniștească, dar corpul lui continua să se lupte, împingând febra din ce în ce mai sus. Îl drogase prea mult.

Când și-a revenit, a țipat. Zgomotul a răsunat prin tuneluri.

„Domnește-l!" a spus Sebastian, aruncându-se înainte. „Ține-l rece. Îl vom duce înapoi."

Erau noroc că puteau simți mirosul de aer curat în față, pentru că Helena nu ar fi putut explica cum de știa ruta de ieșire.

Sebastian avea un medalion încâlcit, ca inelul Helenei. Îl folosea pentru a trimite un cod pulsatoriu la Cartierul General.

De câteva ori, au auzit sunete răsunând prin tuneluri. Țipete. Răgete. Stropi. Se mișcau în liniște. Helena s-a îngrijorat mai întâi dacă Kaine ar fi putut scăpa, apoi a început să se întrebe dacă motivul pentru care nu au dat peste nimeni era acela că acesta pândea în umbră.

Când au ajuns la ecluza încuiată, Alister a spart zidul de piatră ca să treacă de el. Un torent de apă înghețată s-a revărsat pe lângă el. S-au chinuit să treacă, luptând să găsească un punct stabil în timp ce se cățărau afară.

O ceață densă plutea în aer, iar o barcă subțire de contrabandă a apărut în câmpul vizual, mișcându-se silențios pe apă spre ei.

Sebastian oftă ușurat. „Althorne."

Generalul Althorne i-a privit urât din barcă în timp ce aceasta se apropia de țărm. Oamenii lui au alunecat în apă în tăcere, fără să se stropească măcar în timp ce se apropiau de unitatea rămășiță.

„Unde e Soren?" întrebă Althorne, cu o expresie dură în timp ce Luc era ridicat cu grijă în barcă.

— Ucis în luptă, spuse Sebastian încet.

Unul dintre bărbați o ridica pe Penny în barcă. Alister se cățără la bord, ștergându-și sângele proaspăt din jurul ochilor cu mâini tremurânde, evident în pragul epuizării.

Althorne s-a uitat la Luc, cu o expresie care citea un amestec de îngrijorare și ușurare. „Va trebui să-l ținem imobilizat până când va fi eliberat."

Helena făcu un gest spre Wagner. „L-am găsit într-o celulă. Cred că Crowther îl vrea. Nu te încrede în el, el a ucis-o pe Sofia Purnell."

Althorne a dat din cap, iar doi dintre oamenii lui s-au apropiat și l-au apucat pe Wagner de brațe.

A mormăit, dar nu a opus rezistență, preferând în mod evident captivitatea Rezistenței în locul Nemuritorilor.

„Sunteți cu toții în prezent în arest pentru încălcarea ordinelor", a spus Althorne, după ce barca a fost împinsă la distanță. Cuvintele sale nu au fost dureroase.

Îl salvaseră pe Luc; orice mustrare pentru asta ar fi fost o formalitate.

Helena s-a prăbuşit pe marginea bărcii. Călătoria a trecut într-o ceaţă - acostând pe un debarcader ascuns, fiind mânată pe o scară şi urcată în spatele unui camion.

Când au ajuns la Cartierul General, Penny, Alister şi Luc au fost duşi în secţia de spital. Wagner a fost plasat într-o celulă. Helena şi Sebastian au fost verificaţi, li s-a spus că nu au suferit răni grave şi au fost escortaţi în camerele lor, unde au fost încuiaţi înăuntru, cu paznici staţionaţi la uşi.

Helena s-a bucurat că nu a fost ţinută în spital, chiar dacă ar fi putut folosi soluţia salină şi expansoarele de plasmă. S-a dezbrăcat de hainele ude şi distruse, cu mâinile tremurânde, şi a făcut un duş, spălând murdăria tunelurilor şi topirea izvorului.

Pe măsură ce urmele dispăreau, ea se îndepărta în mod straniu de ceea ce se întâmplase, ca şi cum, la un moment dat în timpul bătăliei, şi-ar fi părăsit corpul şi nu se mai putea întoarce la el. Înapoi în camera ei, unde totul i se părea familiar, avea senzaţia că fusese un vis.

Soren nu era mort. Nu putea fi.

Ea avea să iasă şi să-l vadă stând lângă Luc în spital.

Amintirea lui, mort în braţele ei, se simţea ca o ruptură în ţesătura minţii ei, ca şi cum felul în care îl legase înapoi la viaţă ar fi fost rupt atunci când legătura dintre ei se rupsese. Persoana pe care o cunoştea şi corpul pe care îl resuscitase fuseseră legaţi împreună, iar acum mai rămăsese o rană.

Nu putea fi mort.

A fost un vis oribil.

Se uită în jos la mâinile ei. Cumva se aşteptase să fie pătate sau înnegrite de necromanţia ei.

Ce avea să spună Sebastian Consiliului? Trebuia să spună adevărul într-un raport. Odată ce adevărul ieşea la iveală, urmau să existe consecinţe.

Ar fi fost o crimă mai mică să-l fi ucis pe Soren. Crima era doar o crimă mortală; necromanția era o crimă atât în această viață, cât și în viața de apoi.

Și-a împachetat toate lucrurile în portbagaj și a așteptat.

S-a auzit o bubuitură puternică în ușă. Ea s-a ridicat, pregătită.

„Helena! Helena! Ceva e în neregulă cu Luc!" Afară era Elain. „Avem nevoie de tine la spital!"

Toate gândurile de arestare au dispărut.

„Ce s-a întâmplat?" Helena a deschis ușa, iar gardienii au făcut un pas înapoi ca să o lase să iasă. Ea s-a repezit spre lifturi împreună cu Elain.

„Am făcut toate examinările și am verificat din nou dacă are talismane, și e bine. Dar organele lui... sunt toate otrăvite. Nu știu ce ar fi putut face. Am încercat să inversăm daunele, dar nu se regenerează. Încercam să-i scădem febra și Pace m-a pus să-l trezesc, dar a început să țipe. Acum nu se oprește și nu lasă pe nimeni să se apropie. Se rănește."

Luc se afla într-o cameră de carantină la capătul îndepărtat al spitalului. L-a auzit înainte să-l vadă.

Avea ochii dereglați, fața slăbită, plină de pete stacojii pe obraji. Simțea o undă de căldură ca și cum ar fi fost aur topit.

Ilva stătea neputincios în prag, alături de Althorne, Maier, Pace și câțiva medici. Ilva încerca încontinuu să vorbească cu el, dar Luc părea să nu audă nimic. Țipetele s-au stins pe măsură ce gâtul i s-a zdrențuit. Părea că uitase cum funcționează un corp. S-a încleștat, brațele, picioarele, degetele și capul înclinându-se în unghiuri bizare, apoi s-a izbit de perete.

— Am adus-o pe Helena, spuse Elain cu suflarea tăiată.

Luc și-a întors capul. S-a uitat fix la Helena. Ochii păreau să-i crească, ieșind din orbite, capul mișcându-se ca un șarpe.

„Hel…" a croncănit el. A întins mâna spre ea. Degetele lui păreau rupte, dar nu părea să observe. „Hel…"

„Ai grijă, a fost violent”, l-a auzit vag pe Pace spunând. Nu i-a dat atenţie.

Ea a întins mâna, le-a împletit degetele şi i-a atins faţa cu încheieturile degetelor. Pielea lui era atât de fierbinte, încât aproape o ardea. El şi-a îndoit cumva degetele, fără să pară să observe durerea, agăţându-i mâna şi trăgând-o aproape.

„Sunt aici. Ce s-a întâmplat?” Ea i-a amorţit mâna, împreunându-i repede degetele.

Ochii i se pierduseră din vedere şi începu să tremure. „Afară…” gemu el, clătinând din cap. „Înăuntru…”

Şi-a apăsat mâna pe fruntea lui, ignorând felul în care pielea lui îi opărea mâna, lăsându-şi rezonanţa să curgă în el, încercând să găsească sursa a ceea ce era în neregulă. Ce-i lipsea?

„A…” spunea Luc din nou.

Durerea i-a explodat în piept.

Lumea se învârtea în viteză. Un roşu violent i-a izbit vederea, izbindu-i ceafa. Un ţiuit nesfârşit i-a umplut urechile.

Se chinuia să-şi concentreze privirea. Nu putea respira.

Se agăţa de piept. Zgomotele erau alungite. Feţe se profilau deasupra ei.

Ceva a apucat-o. A scos un ţipăt panicat, încercând să-şi ia cuţitele, dar acestea nu erau acolo. A zgâriat-o cu sălbăticie ca să se elibereze.

„Calmează-te, Marino”, spunea matroana Pace. „Eşti bine, doar o sperietură zdravănă. Ţi-am tăiat respiraţia.”

Teroarea crudă se risipise. Camera îşi făcu loc încetul cu încetul.

Zăcea pe podea, respirând sacadat, cu durerea consumându-i pieptul în timp ce încerca să înţeleagă ce se întâmplase.

Luc era în cealaltă parte a camerei. Expresia lui devenise arzător de lucidă.

„Tu…” Ochii lui deveniră brusc limpezi şi arzători. „Ai folosit necromanţie asupra lui Soren.”

Acuzaţia plutea în aer ca pauza dintre fulger şi tunet.

Toată lumea a înlemnit.

Helena s-a ridicat în picioare.

„Îmi pare rău”, a spus ea răgușit, chinuindu-se să vorbească. Plămânii i se opriseră, provocându-i zvâcniri de durere în coaste. A îngenuncheat și aproape s-a prăbușit pe podeaua spitalului. „Am încercat să-l vindec. Îmi pare rău.”

„Era în viață. De ce nu l-ai vindecat pur și simplu?” Vocea lui Luc era chinuită de durere.

Nu putea respira suficient cât să se explice, să descrie cât de repede dispăruse Soren, că el știa că va muri și că o rugase pe ea să o facă.

„Îmi pare rău, Luc.”

„Ieși afară…” Nu se mai uita la ea. Privirea i-a pierdut concentrarea și s-a clătinat.

„Luc, ești bolnav…”

„Ieși afară!” Închise ochii, începând să tremure din nou, respirația lui devenind din ce în ce mai rapidă, de parcă faptul că se afla în aceeași cameră cu ea era pe punctul de a-l înnebuni. „Ieși afară! Ieși afară! Ieși afară!”

A început să se zgârie în piept, să țipe, săpându-și șanțuri pe piele, ca și cum ar fi încercat să-și smulgă propria inimă.

„Luc?”, a intervenit o altă voce.

Lila stătea în prag, cu o cârjă sub un braț. Rhea era lângă ea, ajutând-o să meargă.

Cicatricile de pe fața și pieptul Lilei se vedeau clar unde fusese cusută.

Ochii lui Luc s-au deschis brusc la auzul vocii ei.

„Lila…” a spus el, cu o voce în același timp îndurerată și ușurată, ca și cum nu ar fi crezut că este încă în viață până în acel moment.

Mai mulți oameni au încercat să o țină, murmurând „ *Atenție!”,* dar Lila i-a dat drumul mamei sale, întinzându-se disperată spre Luc. Și-a lăsat cârja să cadă și s-a prăbușit în brațele lui, agățându-se de el.

„Ți-am spus să fugi”, spunea Lila, strângându-l strâns. Mâinile îi tremurau când a atins rănile care îi curgeau pe față.

Lila a șters rănile pe care i le zgâriase în piept. „Ce ți-au făcut?”

El doar clătină din cap și o trase mai aproape, îngropându-și capul pe umărul ei și cuprinzând-o cu brațele.

A fost dureros de intim. Dacă existaseră vreo îndoială cu privire la faptul dacă sau de ce se predase Luc, acum dispăruseră cu totul.

Helena a simțit o atingere la cot. Ridică privirea și o văzu pe Ilva, care făcu un semn cu capul spre ușă.

Helena se ridică în picioare și se strecură afară înainte ca Luc să o observe din nou. Când trecu pe lângă Rhea, își întoarse privirea.

Lila a fost cea care l-a convins pe Luc să meargă în pat, cea care l-a convins să-i lase pe Pace și Elain să-l examineze din nou, să accepte o perfuzie intravenoasă în braț și să ia medicamentele necesare pentru a-i scădea febra.

Helena stătea pe un pat de spital în camera principală, cu o perfuzie intravenoasă în braț, în timp ce Elain îi repara o fractură la stern și întinde un alifie pe vânătaia care se întindea pe cea mai mare parte a pieptului, apoi îi trata ceafa, unde lovise peretele din spate.

Nu era prima dată când Helena fusese rănită de un pacient, dar se simțea diferit.

Luc n-avea să o ierte niciodată pentru ce îi făcuse lui Soren. Îl zdrobise.

Perdeaua din jurul patului de spital a foșnit, iar Ilva a pășit prinăuntru. Elain a zăbovit până când Ilva l-a privit urât, apoi vindecătoarea a fugit. Helena și-a încheiat cămașa și nu a ridicat privirea.

„Preluăm rapoarte despre ce s-a întâmplat”, a spus Ilva, cu un ton de neînțeles.

Helena ședea amorțită. O vor judeca acum? Sau vor aștepta până după război?

„Ce ai auzit?”, a întrebat ea cu o voce înfundată.

Ilva și-a dres glasul. „Luc deliriază, versiunea lui asupra evenimentelor e greu de crezut, având în vedere că nu a fost doar

grav rănit, ci și puternic drogat. Atât Alister, cât și Penny au dat declarații conform cărora Soren Bayard a murit protejându-i. Sebastian Bayard…" Ilva a făcut o pauză. „Sebastian confirmă acest lucru și susține că voi doi ați reușit să-i trageți pe ceilalți în siguranță după ce apele care creșteau la inundații au spălat un număr mare de forțe atacatoare."

„Și?" a întrebat Helena.

„Lucien... a halucinat despre presupusa resuscitare a lui Soren Bayard. Poate că Soren a căzut pentru scurt timp. În confuzia unei bătălii, e imposibil de știut. Ideea este că a fost o salvare eroică. Principatul a fost salvat, deși prețul a fost mare. Voința lui Sol s-a făcut."

Helena știa că ar trebui să fie recunoscătoare, dar știa și că minciuna nu era de dragul ei. Totul era pentru poveste. Nu conta ce se întâmplase cu adevărat, ci doar ce credeau oamenii.

„Obligațiile jurămintelor lui Soren și Sebastian au prioritate față de orice ordine ale Consiliului", a spus Ilva. „Alister și Penny se supuneau ordinelor superiorilor lor direcți. Ai fi primit o mustrare în dosarul tău militar pentru participarea ta, dar ca vindecător nu faci parte din armată. Matias va fi cel care va decide ce fel de mustrare vei aplica." „Până atunci, nu veți fi în serviciu. Cred că ar fi mai bine să stați departe până când se va răspândi vestea oficială."

Helena s-a întors în camera ei și s-a prăbușit în pat, epuizarea coborând peste ea ca un val. La început a fost o uitare întunecată, dar apoi peisajul minții ei s-a transformat.

Se scufunda, în jos, în jos. Dinții o înfigeau în picioare. Mâini o zgâriau, o încolăceau în jurul membrelor, o sfâșiau. Continua să lupte. Degete reci îi săpau găuri în carne, îi înțepau oasele. Încerca să lupte. Greutatea o apăsa.

Oasele i-au trosnit. Dinții i s-au înfipt în carne. Tendonul din spatele genunchiului i s-a smuls. Mâinile ude i-au găsit gura, zgâriindu-se atât de adânc încât nu a mai putut mușca. Maxilarul i-a

cedat, sfâșiindu-se până când gâtul i s-a deschis. Încă se lupta în timp ce apa i se închidea peste cap.

Helena tresări brusc, gâfâind și strângându-și gâtul deschis cu mâinile.

Doar un vis, doar un vis, a încercat să-i spună inimii sale care îi bătea cu putere.

Nu chiar un vis, totuși. O amintire. Amintirile post-mortem ale lui Soren erau întipărite în conștiința ei ca și cum ar fi fost ale ei. Strălucitoare și macabre în toate detaliile lor.

Nu știa că necromanția e așa. Că nu va fi niciodată liberă de persoana pe care o aducea înapoi. Nu e de mirare că necromanții înnebunesc. Cine ar putea rămâne sănătos la minte cu mințile morților în ele?

Locul în care fusese Soren era ca o groapă de vinovăție purulentă. Corpul și mintea ei fuseseră scoase din umeri, iar acum rămăsese ceva mort și putrezit acolo. Toată lumea vorbea mereu despre ce era un blestem de necromanție. O avertiza împotriva ei și a consecințelor ei, dar Helena fusese atât de convinsă de necesitatea ei și atât de distrasă de consecințele eterne, încât nu se oprise niciodată să se gândească la existența unora imediate.

Zăcea acolo, simțind încă niște degete fantomatice sfâșiind-o; corpul îi era extrem de rece, retrăind apa rece, topită din zăpadă. Și-a tras mai multe pături pe ea, furând așternuturile Lilei și s-a ghemuit, încercând să doarmă, să scape de senzația de inactivitate pe care Soren o lăsase în interiorul ei. De fiecare dată când închidea ochii, ultimele amintiri și senzații ale lui Soren îi treceau prin minte.

Nu-i redase capacitatea de a simți durere sau emoții, dar Propria minte încerca conștiincioasă să umple acele goluri, o senzație fantomă și teroare o străbătea până când mintea ei amenința să se fisureze, împărțindu-se între două realități.

Doar durerea o trăgea înapoi în sine. Continua să-și ciupească pielea, să o zgârie. Nu era suficient de intensă. Avea nevoie de ceva mai puternic.

A clipit și s-a trezit ținând în mână unul dintre cuțitele Lilei, la o secundă distanță de a și-l înfige în antebrațul stâng.

L-a scăpat și a fugit din cameră, rătăcind pe jumătate orbește prin coridoarele goale ale Turnului. Era noapte, liniște; aproape toată lumea dormea. Era o liniște stranie. Era cuprinsă de un fel de manie.

A ieșit afară împleticindu-se, sperând că aerul curat o va ajuta să se concentreze.

Lumithia atârna deasupra, strălucitoare ca un soare alb într-un abis negru.

Ochii Helenei pulsau doar privind-o. Ascendanța punea mereu totul pe gânduri, dar Helena era deja pe gânduri. Ascendanța o împinguse direct în jos.

A închis ochii și se îneca din nou, cu unghiile târâindu-i pielea cu umflături.

Kaine.

Kaine ar fi știut ce era în neregulă. Ar fi înțeles. Folosise necromanția; trebuia să știe cum să se descurce cu asta.

Fără să stea pe gânduri, s-a îndreptat spre Avanpost. Destinația era extrem de urgentă. Curând urma să fie ora de stingere. Trebuia să treacă de punctele de control.

Străzile orașului erau ca niște panglici argintii strălucind sub deplina Ascendență, umbrele ca niște dinți.

„Încă puțin mai departe”, își tot spunea la fiecare pas. Până când a ajuns peste pod, cu râul sus și urlând sub ea, iar blocul de locuințe se profila în fața ei.

Abia când a ajuns la trepte s-a oprit să gândească.

Îi promisese lui Kaine că nu va veni niciodată la Avanpost decât dacă ar fi existat o urgență a Rezistenței. El era spion. Era periculos pentru el. Își dăduse cuvântul.

Ar risca să-i acopere obiectul – l-ar pune în pericol.

Ea s-a întors.

Fără o destinație, concentrarea i s-a distrus.

Soren. Helena. Soren.

A simțit cum i se cedează maxilarul, cum i se strecoară aer rece și sânge în timp ce esofagul i se deschide. Degete îi strecoară orbitele. Apa îi întunecă capul. Se îneca, dar nu putea muri, așa că a continuat să se înece.

Când conștiința ei a găsit-o din nou, zăcea întinsă pe pământ. Cerul negru, întunecat ca cerneala, se profila deasupra în timp ce Lumithia se apropia, o răceală arzătoare în rezonanța Helenei.

„Marino, ce ți-ai făcut?”

Abia era conștientă că era ridicată de la pământ. Mâini fierbinți îi atingeau fața și fruntea, alungând frigul copleșitor. Se afunda în căldură.

Delira. Delira cu adevărat acum, pentru că Kaine era acolo cu un câine uriaș înaripat stând în spatele lui.

Nu mai avusese niciodată o halucinație, dar, la urma urmei, era ciudat de plăcut. Kaine era ca un cuptor, iar când s-a îngropat în brațele lui, cu fața lipită de pieptul lui, abia dacă i-a mai simțit degetele reci și moarte.

„Soren Bayard a murit și eu… eu l-am adus înapoi, dar ceilalți necrothralli l-au sfâșiat. Nu pot să nu-mi amintesc cum m-am simțit. Cred că a luat o parte din mine cu el. Cum poți face asta iar și iar fără să înnebunești? E așa pentru totdeauna?”

Una dintre mâinile lui i-a dat capul pe spate, astfel încât să-i poată vedea ochii. În lumina lunii, griul strălucea aproape la fel de puternic ca Lumithiei, părul lui strălucind în aceeași culoare.

„Ai mai folosit vreodată necromanția?”

Ea clătină din cap.

„Nu cred că ți-a spus nimeni cum să faci, nu-i așa?” El a expirat, apăsându-și dosul degetelor pe fruntea ei. „Și ai avut norocul să-l cunoști. Intri în șoc.”

Un hohot de râs isteric a izbucnit din ea. Bineînțeles că nimeni nu-i spusese cum să practice necromanția.

A făcut-o să tacă, trăgând-o cu spatele la pieptul lui, alungând senzația că pielea i se zbârlea de amintirea degetelor în

descompunere care se îngropau în ea. „Ai încercat să-l aduci înapoi, nu-i așa? Prostule. Ți-e frig de frig.”

Ea nu s-a zbătut în timp ce el o căra pe jumătate spre câinele lui uriaș.

La o privire mai atentă, nu era un câine, ci un lup cu ochi galbeni strălucitori și avea mărimea unui cal de război, cu aripi de mărimea...

Nu știa de ceva pe pământ cu aripi atât de mari.

Kaine a împins-o în sus și a așezat-o într-o șa strânsă în spatele aripilor, apoi s-a urcat în spatele ei. Helenei i-a închis ochii clipind în timp ce se lăsa lipită de el, încordându-se la senzația unor degete reci ca gheața care îi sfâșiau pielea. Creatura s-a ghemuit, mușchii încordându-i-se sub blana deasă. A urmat o zvâcnire, apoi o smucitură îngrozitoare care aproape a aruncat-o pe Helena la pământ.

Fără avertisment, erau în aer.

Vântul o înțepa în față și i s-a dat ochii peste cap. Abia dacă era conștientă de nimic altceva în afară de Kaine în spatele ei și de vântul rece care îi țipa în urechi.

Apoi a alunecat în jos, picioarele i-au cedat, iar Kaine a prins-o înainte să atingă pământul. Stăteau undeva atât de sus, în noapte atât de luminoasă, încât putea vedea dincolo de munți. Nu fusese niciodată atât de sus.

S-a uitat în jur. Era pe un balcon, singură cu Kaine. Pentru prima dată după ani de zile, simțea o distanță față de toate acestea, privind în jos spre Insula de Est, brăzdată de ani de război, luminată de lumina lunii.

Aerul era rarefiat, ca și cum s-ar fi întors în munți, lumea era ca un visător și nemișcată.

Ea întinse o mână, lăsând argintul să-i acopere pielea.

„Crezi că asta e ceea ce subconștientul meu crede că vreau?”, a întrebat ea, privind spre lumina farului Turnului Alchimiei care strălucea ca un mic soare auriu. „Să fug de război cu tine?”

Expresia lui Kaine era de neînțeles în timp ce o trăgea de lângă balustradă. Exista o ușă întunecată, iar el a condus-o prin ea, pe un hol. După strălucirea argintie a orașului, ochii ei se chinuiau să se obișnuiască.

„Ce vrei?", a întrebat el.

Vocea lui părea să vină din întuneric.

Ochii îi ardeau și întinse mâna, simțind peretele sub vârful degetelor.

„Nu vreau să fiu mereu singură", a spus ea. Era mai ușor să fiu sinceră în întuneric. „Vreau să iubesc pe cineva fără să simt că, dacă ar ști, ar ajunge să-l rănească. Oamenii care mă iubesc mor mereu. Indiferent ce fac, nu e niciodată suficient să-i salvez. Trebuie să iubesc pe toată lumea de la distanță și sunt *atât de* singură."

Ochii i s-au încețoșat, apoi întunericul s-a risipit, dezvăluind o cameră mare cu un foc puternic. Locul era luxos. Reședința orașului a familiei Holdfast fusese odată așa, plină de mobilă aurită ce strălucea în lumina focului.

Era elegant, dar impersonal. Nu era nimic care să facă locul să pară locuit.

S-a uitat înapoi; Kaine stătea în spatele ei. Hainele lui negre erau luminate de focul strălucitor, adăugând o nuanță aurie și roșie ca jarul aspectului său aproape monocrom. Încă avea acea strălucire de altă lume.

„Nu trebuie să fii singur", a spus el.

S-a uitat în jos, dorind să cadă cu capul înainte în fantezia de a crede asta; să se simtă bine pentru o vreme și să-și spună că nu va strica.

Dar știa că era o minciună. Mintea ei nu era niciodată suficient de liniștită pentru a o lăsa să se bucure de ceva fără să se gândească la consecințele acestuia.

„De ce? Din cauza ta?" a întrebat ea cu amărăciune, îndreptându-se spre foc și lăsându-se în genunchi în fața lui. Nu-și putea imagina că se îneacă acolo. A clătinat din cap. „Nu trebuie să-mi pese de tine."

Pieptul i se încleștă, degetele strângându-se în pumni. „Dacă îmi pasă de tine, nu te voi putea folosi. Iar tu ești singura speranță pe care o am de a-i ține pe toți ceilalți în viață.”

S-a ghemuit în ea însăși, privind flăcările dansante. Undeva în Avanpost, zăcea pe jos, intrând în șoc, probabil murind de frig.

„Atunci folosește-mă”, a spus Kaine. Era chiar lângă ea. A tras-o aproape și a încercat să o sărute.

S-a retras brusc. „Nu! Nu, nu pot.” A clătinat din cap. *Trezește-te, Helena.* „Nu vreau să-ți fac asta. Nu... nu meriți asta. Pot să am grijă de mine.”

Nu voia să-l lase să plece.

„Nu trebuie să mă respingi ca să mă protejezi”, a spus el cu o voce dură și familiară. „Pot suporta. Poți să nu mai simți singurătate. Nu te voi înțelege greșit. Știu că vrei doar să fii cu cineva.”

Ea căuta o ușă. O cale de scăpare.

Nu m-a lăsat să plec. „Helena…”

Ea a încremenit la auzul numelui ei.

„Și eu sunt singur”, a spus el.

Un nod i se ridică în gât, inima îi bătea cu putere. „Dar nu vreau să te rănesc, nu meriți…”

A sărutat-o, înghițindu-i obiecțiile. Ea nu s-a zbătut când a tras-o în brațe. Căldura focului s-a estompat până când a rămas doar căldura lui, buzele lui calde lipite de ale ei, mâinile lui mângâindu-i fața. Apoi a fost moliciunea unui pat sub spatele ei, perne și cearșafuri, și l-a tras mai aproape, degetele căutând nasturii hainei lui și desfăcându-i, dar el i-a prins mâinile în ale lui, ținându-le captive la piept, și s-a retras. I-a înclinat fața în lumină.

Ea se holba ametită la el în timp ce el își apăsa dosul palmei pe fruntea ei și o înfășura în pat, ca și cum ar fi fost bolnavă și ar fi avut nevoie de îngrijire.

Când ea a încercat să se ridice, el s-a așezat lângă ea și a lăsat-o să se ghemuiască aproape, cu fața lipită de pieptul lui.

„Necromanţia nu… aduce pe cineva înapoi…” a spus el, „dar poate fi greu de ţinut minte asta în acel moment. Când e vorba de cineva cunoscut, când simţi amploarea pierderii lui, e instinctiv să crezi că costă atât de mult să-l aduci înapoi. Ceea ce ai făcut cu Bayard a fost să pui o parte din tine în a-l reanima. În alte circumstanţe, ai fi putut inversa situaţia, să te dezlănţui, dar el a luat totul cu el când a fost distrus.”

S-a făcut o pauză.

„Îţi vei reveni, dar îţi va lăsa o cicatrice. Trebuie doar să rămâi cu picioarele pe pământ până când mintea ta învaţă să nu mai meargă acolo. Din fericire pentru tine, animanţa ar trebui să te ajute cu asta.”

„Ţi s-a întâmplat vreodată asta?”

A tăcut un minut. „Ceva similar odată, dar a fost cu mult timp în urmă.”

Helena se ghemui mai aproape de el, ascultându-i bătăile inimii.

Era în viaţă. Ea îl ţinuse în viaţă. I-a găsit mâna, a ridicat-o spre bărbie, a ţinut-o în ambele ale ei, urmărind crestele încheieturilor lui, împreunându-şi degetele de-a lungul lor. Doar se ţinea strâns.

Ea şi-a ridicat capul să se uite la el.

El nu s-a mişcat, nici măcar când ea i-a dat drumul la mână ca să se întindă şi să-i atingă faţa. Sau când s-a apropiat suficient de mult pentru a-i atinge obrazul cu buzele. Degetele i-au atins pomeţii şi l-a sărutat pe tâmplă şi pe frunte. Apoi, ezitantă, l-a tras mai aproape şi l-a sărutat pe gură.

Era ca focul la atingere.

L-a sărutat încet până când braţele lui i-au alunecat în jurul spatelui, iar el i le-a răspuns.

Nu ştia dacă ceea ce făcea era să se agaţe sau să renunţe.

Primul lucru pe care l-a găsit degetele lui au fost agrafele din părul ei. Cozile îi cădeau pe spate, degetele lui pieptănându-le până când părul i-a rămas liber. Mâna lui s-a încurcat printre ele în timp ce o săruta din nou.

Săruturile erau lente. Nu erau fierbinți, grăbite sau vinovate, dar erau totuși disperate, pentru că el o făcea mereu să se simtă disperată.

L-a sărutat așa cum își dorise. Așa cum își dorise în secret să poată.

Ea ar putea avea asta.

Dată.

Ea a suspinat încet. El a făcut o pauză, dar ea s-a ținut tare, fără să-l lase să plece.

„Așa... așa am vrut să fie", a recunoscut ea. „Cu tine. Așa am vrut să fie și cu tine."

A rămas foarte nemișcat.

„Îmi pare rău. Îmi pare rău că nu a fost așa", spuse el în cele din urmă, trăgând-o mai aproape.

Oare fusese vreodată așa? Se întreba uneori cât din amintirea ei de la beție despre sărutul lui era reală. Sau dacă inventase toată intimitatea pentru a o retrăi atunci când viața ei părea prea lipsită de tandrețe.

— Nu contează, spuse ea, sprijinindu-și capul de umărul lui.

„Da, așa este. Lasă-mă să-ți spun asta acum." I-a atras fața spre a lui și a sărutat-o. Încet și cu atenție.

Ca o stea, strălucea și era rece ca gheața de departe, dar când spațiul era acoperit de o punte, căldura lui era nesfârșită.

Buzele lui nu le-au părăsit pe ale ei în timp ce mâinile i-au găsit nasturii de la cămașă și lenjerie intimă, desfăcându-i încet de data aceasta. Materialul a șoptit pe pielea ei în timp ce degetele lui îi mângâiau șira spinării. Gura lui a urmat curba claviculelor, degetele trăgându-i capul pe spate, astfel încât să-i poată gusta adâncitura gâtului.

Ea se bâjbâi prin hainele lui. Degetele îi erau nesigure, dar de data asta nu se grăbi. Reuși să încheie nasturii unul câte unul.

Era de o blândețe de nepătruns. Atingerea lui ușoară, și totuși o făcea să simtă ca și cum o flacără se aprindea în interiorul ei, o dorință care o durea.

Nu a fost prea repede, nici prea mult înainte să fie pregătită. El a mers atât de încet pe cât își dorea ea.

Când a împins-o înăuntru, ochii lui erau ațintiți asupra feței ei. „E în regulă? E bine pentru tine?"

A oftat puțin și a dat din cap. Pentru că de data asta era bine.

„E bine. Nu te opri", a spus ea, apucându-l de umeri și trăgându-l mai aproape. Simțea cicatricile aduse de trupe sub degetele ei. Nu știa cum putea fi atât de calm cu toată acea putere zumzăind sub suprafața pielii sale.

Antebrațele lui îi înconjurau capul, ca și cum ar fi încadrat-o, iar degetele îi erau înfășurate în păr. Când a început să se miște, și-a lipit fruntea de a ei, respirația lor amestecându-se.

Când a sărutat-o, a simțit ca începutul a ceva ce putea fi etern.

S-a întâmplat atât de treptat, încât aproape că a uitat că era mai mult de atât. Ar fi putut rămâne așa, pierduți unul în celălalt, și ar fi fost mai mult decât suficient. A respirat lipit de gâtul lui, gustându-i pielea cu vârful limbii, memorându-i mirosul, senzația lui în brațe.

Lumea de dincolo de ei încetase să mai existe. Știa cum să-și plimbe degetele peste pielea ei astfel încât să gâfâie, să o sărute astfel încât picioarele ei să i se cuprindă strâns în jurul șoldurilor și să se miște atât de încet încât, la început, ea nu a observat tensiunea care se încolăcea în interiorul ei. Acea foame ascunsă.

Dar, bineînțeles, era mai mult, iar Kaine căuta asta. Toată atenția lui meticuloasă la momentul în care i se tăia respirația, la unghiul în care îi ridica șoldurile ca răspuns, la momentul în care își prinse buza între dinți pentru a-și reține un geamăt înăbușit, corpul tremurând. Le-a împletit degetele și a observat când ea l-a strâns, strângându-l atât de tare încât unghiile i-au mușcat încheieturile degetelor, respirația tăiându-i-se.

Ritmul, frecarea și contactul au crescut, devenind ceva mai amplu și mai profund decât confortul.

Când el și-a strecurat mâna între picioarele ei, ea s-a retras instantaneu. Confortul a dispărut. A înfiorat-o din tot corpul, încercând să se răsucească, dorind să scape, întorcându-și fața.

„Nu.” Încercă să nu intre în panică, dar totul fusese o greșeală. „Nu, nu te panica.”

Și-a retras mâna și i-a mângâiat fața, sărutând-o. „Tu ai partea asta. Asta e a ta.”

Ea clătină din cap. „Nu. Nu este.” Se retrase în sine, cu bărbia în jos, vorbind rapid. „Când am devenit vindecătoare, a trebuit să promit că nu voi... am depus jurămintele... și... și apoi ai spus... despre Luc, dacă ar ști. Nu mă pot opri să mă gândesc la asta. Că... că sunt o curvă...”

Vocea i-a pierit.

„Îmi pare rău.” Mâna lui, încă împletită cu a ei, se strânse. „Îmi pare atât de rău. Ți-am stricat atât de mult din asta. Așa trebuie să fie. Lasă-mă să-ți dau asta acum.”

Ea nu s-a mișcat, inima îi bătea cu putere în coaste.

„Te rog, Helena.”

Ea a dat din cap ușor.

„Închide ochii.” Respirația lui îi șopti pe obraz.

Ochii i s-au închis brusc când el a sărutat-o.

Fără să poată vedea, ea se concentra asupra senzațiilor, asupra senzației corpului lui lipit de al ei. Mișcarea aerului pe pielea ei. Când buzele lui au atins pulsul gâtului ei, ea a gemut. Palma lui i-a cuprins sânul, mângâindu-l în timp ce începea să se miște.

A sărutat-o în timp ce își strecura din nou mâna între trupurile lor, adâncind sărutul până când maxilarul i s-a slăbit, gura i s-a lăsat și plăcerea a inundat-o, atât de intensă încât i s-a îndoit șira spinării. A scos un gâfâit sacadat lipindu-se de buzele lui.

Era încordată, focul se aprindea, creștea, se revărsa de-a lungul nervilor, prin brațe și picioare, până când degetele i se răsuceau,

încurcându-se în cearșafuri. De fiecare dată când el se mișca sau buzele lui găseau un nou loc sensibil, tensiunea creștea în interiorul ei, pas cu pas, până când era pe punctul de a se rupe.

Respirația i s-a oprit în plămâni în timp ce se zbătea, încercând să se țină unită, copleșită de teroarea că se va destrăma. Nu a putut.

Dacă ar fi cedat, nu ar mai fi nimeni care să-i refacă ciupercile.

„Nu pot…" a gâfâit ea în cele din urmă.

„Helena." Buzele lui Kaine i-au atins obrazul și tâmpla, respirația lui sacadată. „Ai voie să ai parte de asta. Ai voie să simți lucruri bune. Nu fi singură. Ai parte de asta cu mine."

I-a tras piciorul în sus cu o mână, mărind și schimbând unghiul, amplificand tensiunea, și le-a lipit corpurile unul de celălalt, sărutând-o.

Ochii i s-au deschis brusc.

Ea s-a uitat la el în timp ce întreaga ei lume se sfărâma în cioburi de argint.

„O, zei..." a suspinat ea. Unghiile i s-au înfipt în brațele lui. „O... o... o... o..."

Ea s-a dezintegrat sub el, iar el a urmărit fiecare clipă.

În timp ce ea zăcea gâfâind, încercând să-și recapete suflul, viteza lui crescu. Strângând-o mai aproape, mai strâns, expresia lui devenind încordată. Când orgasm, masca îi alunecă. I-a întâlnit privirea o clipă înainte să-și îngroape fața pe umărul ei, iar ea văzu toată durerea din el.

După aceea, a ținut-o strâns, fără să o mai lase.

Ea a ridicat privirea. El o privea, cu o expresie distantă, emoțiile ascunse cu grijă.

S-a întins și i-a trecut un deget peste obraz, căutând vreo urmă a băiatului care o întâmpinase prima dată la Avanpost, dar mai rămăsese atât de puțin din el. Chiar și părul lui era acum tot argintiu.

„Cred că aproape te-am memorat", a spus ea. „Mai ales ochii. Cred că am învățat prima să-i citesc."

Colțul gurii i se crispă, iar el îi prinse mâna, lipind-o de pieptul său.

„Și eu le-am memorat pe ale tale”, a spus el după o clipă, apoi a oftat, privind în altă parte. „Ar fi trebuit să știu – în momentul în care te-am privit în ochi, ar fi trebuit să știu că nu voi câștiga niciodată împotriva ta.”

A schițat un mic zâmbet, chinuindu-se să rămână trează, temându-se că totul s-ar putea să dispară dacă ar face-o. „Întotdeauna am crezut că ochii sunt cea mai frumoasă trăsătură a mea.”

„Unul dintre ei”, spuse el încet.

CAPITOLUL 52

Aprilie 1787

CÂND ELENA S - A TREZIT, S - A GĂSIT ÎNTR- UN pat mare, într-o cameră spaţioasă, iar prin ferestre, Munţii Novis se întindeau în jurul ei, aurii de un răsărit auriu.

Era încurcată în cearşafuri cu miros de ienupăr şi înfăşurată în braţele lui Kaine şi nu-şi amintea cum ajunsese acolo.

A aruncat din nou o privire prin cameră. Din unghiul oraşului, îşi putea da seama că se afla pe Insula de Vest. Probabil unul dintre turnurile atât de imense încât adesea dispăreau în nori.

Întotdeauna şi-l imaginase pe Kaine la o proprietate sau într-una dintre casele vechi din oraş. De ce s-ar afla undeva aşa?

El stătea întins, cu braţele înfăşurate posesiv în jurul ei, ca şi cum ar fi împiedicat-o să fie furată, cu trăsăturile relaxate în somn. Ea îl studia.

Ce făcuse ea?

Kaine Ferron era un dragon, ca şi familia lui înaintea lui. Posesiv până la punctul de a se auto-anihila. Izolat şi mortal, iar acum o ţinea în braţe ca şi cum ar fi fost a lui. Tentaţia de a ceda, de a-l lăsa să o aibă şi de a-l iubi pentru asta o îngrozea.

Nevoia ei de a iubi oamenii şi dorinţa disperată ca aceştia să o iubească şi pe ea – renunţase la asta, o încuiase şi o îngropase, făcând locul răcelii logicii, realismului şi alegerilor necesare ale războiului. Asta nu putea duce decât la ruină.

Trebuia să plece înainte să se trezească el.

A încercat să se strecoare aşa cum făcuse şi înainte, dar de data aceasta ochii lui s-au deschis brusc. A tras-o înapoi imediat, dar apoi i-a zărit expresia îngrozită.

Ochii i-au clipit şi i-a dat drumul.

Ea a încremenit.

Frica și furia pe care le inspirase cu un an mai devreme aproape dispăruseră. Pericolul era încă acolo, evidențiat acum, când văzuse cât de letal era. Totuși, cumva, faptul că știa asta o făcea mai puțin speriată. Acum știa cât de mult se abținea. În ciuda a tot ce realizase, acesta era Kaine Ferron care își făcea treaba.

„A fost o greșeală", a spus ea. „N-ar fi trebuit să vin aici."

Gâtul i s-a lăsat în jos când a privit în altă parte.

„Nu-ți face griji", a spus el încet. „Asta nu-ți va complica nimic. Voiai să fii cu cineva, iar eu eram disponibil. Știu că nu a însemnat nimic."

Helenei i s-a tăiat respirația și a înghițit în sec. El nu era doar cineva. Pentru ea, el era…

Asta a fost greșeala, motivul pentru care se temea atât de mult.

Înainte să poată măcar să inventeze o minciună, ceva trebuie să i se fi citit pe față. Ochii ei o trădau mereu.

Pentru că expresia lui era retrasă, apoi, într-o clipă, triumful i-a străfulgerat pe față și a întins mâna din nou spre ea. Foamea și căldura au sfărâmat aerul ca fulgerul.

Înainte să poată fugi, el a tras-o înapoi spre el, iar buzele lui le-au întâlnit pe ale ei, iar toate temerile, vinovăția și hotărârea ei au dispărut pentru ea. Tot ce-și putea gândi era cât de mult își dorea să fie acolo, să fie atinsă de el. El era foc, iar ea era deja mistuită.

„Ești a mea", spuse el lângă buzele ei, degetele lui alunecându-i pe gât, încurcându-se în părul ei, ținând-o strâns în timp ce o trăgea mai aproape.

Nu a fost ca noaptea precedentă. Nu a fost o consolare. A fost o revendicare.

Gura lui era fierbinte pe buzele ei, dinții lui îi mușcau posesiv maxilarul și gâtul, peste umeri. Și-a încurcat degetele în părul lui, arcuindu-se sub atingerea lui. A încercat să nu plângă de cât de disperată îl dorea și cât de recunoscătoare era că nu trebuia să-l ceară. El a tras-o mai aproape, brațele împreunate în jurul ei în timp

ce se alinia și se cufunda în ea cu o împingere puternică, respirația lui arzând-o de-a lungul gâtului.

Era exigent. Hotărât să-i demonstreze că acesta era locul ei, să se asigure că nu va putea nega niciodată ceea ce o făcea să simtă.

Îi simțea rezonanța în nervi. Nu făcea niciun efort să ascundă felul în care se acorda la ea, copleșind-o cu senzații și plăcere în același timp.

În momentul în care i-a pierdut controlul și expresia feței i-a fost din nou dezvăluită, nu a mai existat durere în suflet; era posesiv și triumfător.

A tras-o aproape, strângând-o la pieptul lui. „Ești a mea. Mi-ai jurat. Acum și după război. Voi avea grijă de tine. Nu voi lăsa pe nimeni să te rănească. Nu trebuie să te simți singură. Pentru că ești a mea."

Helena știa că ar trebui să plece, dar se pierduse acolo.

Era prinsă în îmbrățișarea periculoasă a lui Kaine Ferron și se simțea ca acasă.

Dormea în brațele lui, aproape moartă față de lume, trezindu-se doar pentru scurt timp când degetele lui i-au trecut pe umăr. Ridică privirea și îl văzu uitându-se la ea, cu ochii întunecați.

S-a arcuit în atingerea lui și i-a lăsat un sărut peste inimă. El i-a ridicat mâna, iar ea i-a simțit rezonanța în degete în timp ce adormea.

Când s-a trezit din nou, era aproape seară, iar munții se înroșiseră purpurii din cauza amurgului, aurii într-un roșu lustruit în timp ce Sol își începea coborârea.

Kaine era îmbrăcat, dar el stătea doar lângă ea, privind-o cum doarme, cu degetele ei împreunate cu ale lui, ca și cum nu ar fi fost nimic altceva de făcut.

„Ce mai faci aici?", a întrebat ea, amețită de epuizare. Ea oarecum cum se simțea mai obosită ca niciodată, ca și cum corpul ei și-ar fi amintit în sfârșit cum să doarmă și acum intenționa să recupereze toți anii de privațiuni.

A ridicat o sprânceană. „Locuiesc aici. Credeai că reședința mea principală era camera de panică a Avanpostului?”

Ea clătină din cap, rostogolindu-se pe spate. Mâinile nu o mai dureau deloc. „Nu, dar cum poți să petreci o zi întreagă în pat cu mine? Nu ești general sau ceva de genul? Nu ai întâlniri sau crime de comis?”

În loc să răspundă, se aplecă peste ea până când fu întinsă sub el. Brațele lui mai lungi îi prinseră mâinile deasupra capului și o sărută.

— Nu sunt de serviciu, spuse el în cele din urmă când ea rămase fără suflu. Un concept cu care mă tem că nimeni nu te-a familiarizat vreodată.

Și-a dat ochii peste cap. „Dar de ce locuiești aici? Credeam că familiile vechi aveau proprietăți.”

Apoi m-a lăsat să plece și s-a ridicat în șezut, privind priveliștea. „Mama a fost torturată la moșia noastră de la țară, iar tot personalul a fost ucis. Ne-am mutat la reședința de la oraș, și acolo a murit. Voiam să merg în alt loc, departe de toate.”

Helena s-a ridicat în șezut.

„Îmi pare rău, n-ar fi trebuit să te întreb, pur și simplu nu mi-am imaginat niciodată că ești drogat așa”, a spus ea, ridicând mâna și punându-i o mână pe obrazul lui. El și-a lăsat capul în palma ei și a închis ochii pentru o clipă, șuvițele de păr căzându-i peste vârful degetelor.

Apoi și-a ridicat brusc capul. „Ei bine, e mai mult o chestiune practică. Amaris zboară mai bine de pe acoperiș. Acum se pricepe mai bine, dar înainte îi era greu să se ridice în aer.”

„Amaris?” repetă Helena încet.

„Himera. Ai văzut-o aseară.”

Ea a clipit spre el, amintindu-și de un lup înaripat incredibil de enorm, care reapărea la suprafață. „Am crezut… că am halucinat.”

El a aruncat o privire. „Ți-am spus că o să primesc o himeră.”

„Ei bine, da, dar am presupus că era ceva... mai mic, și n-ai mai pomenit niciodată de asta. Am presupus că murise.”

El ridică din umeri. „Ei bine, la început era mică. Cam cât un mânz când a sosit.”

„Ce este ea?”

„Bennet nu e prea sincer în privința unor astfel de lucruri. E o grămadă de lupi nordici și un fel de corb de vânătoare. Totuși, nu știu de unde a luat aripile.”

„Și ea e... îmblânzită?”

A clătinat din cap. „Nu. Îmi place doar, dar ar trebui să o cunoști. Am vrut să ți-o prezint, dar momentul nu a părut niciodată potrivit. Haide.”

Helena nu se mișcă, nevrând încă să plece nicăieri. Acum totul era atât de diferit între ele. Tensiunea și prudența dispăruseră în sfârșit.

Nu-l cunoscuse niciodată în afara acelui context, nici măcar în copilărie.

Izolată de restul lumii, simțea că în sfârșit îl putea vedea de dragul lui, nu doar prin prisma intereselor Flăcării Eterne.

Aruncând o privire prin camerele impersonale, le putea vedea așa cum erau, un loc unde să existe. Nu exista niciun obiect cu semnificație personală. Temporar. Neangajat.

„Când ți-ai dat seama că nu știam că trebuia să mori?”, a întrebat ea în loc să se ridice.

A expirat adânc. „Prima dată când ai ajuns la Avanpost. După felul în care arătai, mi-am dat seama că ai crezut că a fost o veșnicie.”

Gâtul i s-a strâns.

El a privit în altă parte. „A fost... amuzant la început. Am tot așteptat să-ți dai seama.”

Căldura i s-a răspândit pe ceafă.

„Am crezut că atunci când ți-am atras atenția că ar fi trebuit să știi despre pedeapsa mea, ți-ai da seama că a fost o înscenare, dar nu ți-ai dat seama. Apoi am presupus că ți se va explica până în seara aceea sau a doua zi, dar ai continuat să te întorci. Mi-am dat seama că trebuie să fie altceva ce voiau, dar era clar până atunci că nu

aveau de gând să-ți spună. Era cât pe ce să o fac, de câteva ori, dar…" A oftat. „…cred că mi-a plăcut felul în care ai vrut să mă salvezi."

Ea a dat din cap încet, mișcându-și degetele de-a lungul cusăturii lenjeriei foaie. „Crowther a vorbit atât de mult despre termen lung și despre cum să se asigure că nu-ți pierzi interesul și cum trebuia să țin secretul, încât nimeni nu putea ști. Am crezut că au încredere în mine." A tăcut o clipă. „Ilva mi-a spus chiar înainte de solstițiu. Probabil ți-ai dat seama."

Ea a luat tăcerea lui drept o confirmare.

S-a lăsat o pauză când și-a amintit ceva. „Kaine, nu cred că tatăl tău e mort."

Kaine o privi pătrunzător. „Ce?"

„Când l-am salvat pe Luc, era acolo un lich. I-a spus lui Sebastian că el era Atreus. Păzea ușa camerei în care se afla Luc."

„Nu", spuse Kaine cu vocea tremurândă. „Nu. A murit. Dacă ar fi mai fost în viață, s-ar fi întors. Pentru mama."

Pupilele i se micșoraseră, transformându-se în puncte negre și ascuțite, iar negarea era evidentă.

„Era un lich", spuse ea cât de blând putu. „Oare ar fi vrut el să-l vadă așa?"

A început să vorbească de mai multe ori, ca și cum ar fi protestat, dar apoi s-a oprit. „Ce s-a întâmplat?"

„Soren și Sebastian l-au ucis. Era între noi și Luc. Totuși, nu am avut timp să găsim talismanul. Nu știați că era Nemuritor?"

Clătină din cap. „Credeam că a fost arestat înainte să înceapă toate astea." Trase aer în piept, iar expresia feței i se făcu amară. „Așa că, până la urmă, nici măcar nu a reușit să moară pentru ea."

„Mama ta?"

El dădu din cap încet. „Totul a fost din cauza ei. Știu ce spuneau oamenii despre ei, despre motivul pentru care s-a căsătorit cu ea, dar el... o adora. Ea era însăși viața pentru el. Când m-am născut eu și ea a fost bolnavă, a devenit obsedat să o țină bine, să nu permită

vizitatori sau vreo posibilă boală să se apropie de ea. Morrough susținea că o poate vindeca, că va trăi veșnic."

„Trebuie să nu știe ce s-a întâmplat după ce a fost arestat", a spus Helena.

În ochii lui Kaine se citea o privire încordată. „Probabil că nu."

„Dacă ar fi știut, crezi că…?"

Kaine clătină din cap. „Sunt sigur că m-ar învinovăți. Întotdeauna a făcut-o." S-a lăsat o pauză, apoi s-a uitat la ea. „Apropo de moarte, sau mai degrabă de a nu muri... te-ai deranja să-mi spui de ce nu am făcut-o?"

Helenei i se păru dintr-odată fascinant numărul de fire al cearșafurilor.

„A fost un experiment eșuat. Bennet a petrecut săptămâni întregi încercând să-l vindece, iar tot ce a făcut a înrăutățit situația. Când în cele din urmă s-a considerat un eșec, a încercat să-mi distrugă corpul, dar rețeaua de radiații extragea atât de multă energie din talisman, încât nu a putut să-l atingă. A presupus că, în cele din urmă, energia se va epuiza sau că corpul meu se va incinera în jurul ei, așa că m-au trimis acasă, pentru că nu voiau ca potențialele radiații să contamineze noul laborator."

„De la recuperarea mea miraculoasă, Bennet a încercat să repete experimentul. Fiecare subiect a murit, încet și îngrozitor, iar Bennet nu poate găsi nicio explicație pentru motivul pentru care am supraviețuit singurul. Ești singura persoană care nu a pus niciodată la îndoială supraviețuirea mea și aș vrea să știu de ce."

Urmă o pauză lungă. Helena își drese glasul. „Aveam această amuletă a celor de la Holdfasts. O relicvă sfântă, ai putea spune. Ilva mi-a dat-o când am devenit vindecătoare și m-a ajutat."

„Ajutat?" Scepticismul din vocea lui era apăsător.

„Aș putea… lucra mai mult." Ea i-a evitat privirea. „Nu am obosit sau… nu m-am epuizat când am avut-o. Când ai fost rănit, te-ai deteriorat atât de mult încât sistemul de protecție consuma mai multă energie și resurse decât aveai tu. M-am gândit că, din moment

ce m-a ajutat, poate ar funcționa și pentru tine, ți-ar da suficientă putere să te recuperezi."

Sprâncenele i s-au ridicat. „Ce fel de relicvă ar avea puterea să facă așa ceva?"

A tușit. Probabil ar trebui să mintă, având în vedere că a spune adevărul era posibil să fie trădare.

Dar nu-i venea în minte o minciună de spus. Oricum, deja comisese trădare.

„Piatra Cerurilor", a spus ea. „Nu știam că asta era și nu este... chiar ceea ce spuneau poveștile. Era ceva făcut de Necromant, dar Orion a ajuns să o aibă, iar oamenii au presupus pur și simplu că era trimisă de cer."

„Și ți l-au dat?" Kaine a îngustat ochii.

„Se pare că... m-a ales pe mine. Nu funcționează pentru majoritatea oamenilor."

Kaine își ținea mâinile în șolduri. „Și așa m-ai vindecat?"

Ea a dat din cap strâns. „Așa te-am vindecat."

A tăcut mult timp. Ea nu-i putea citi expresia feței, nu-și putea da seama dacă o credea.

„Unde este acum?"

„A dispărut", a spus ea, ferindu-și privirea. „A dispărut acum."

A oftat. „Ei bine, presupun că are sens că nu te-au lăsat să-l păstrezi, dacă eu sunt cel pe care l-ai folosit."

Ea a forțat un zâmbet autoironic. Probabil că era mai bine să creadă asta. „Ilva nu era încântată."

„Îmi imaginez că nu. Au existat și alte repercusiuni?"

„Păi, trebuia să…" A înghițit în sec. „…să te omor, dar am scăpat de asta. Deci cred că până la urmă totul s-a rezolvat."

Ea a reușit să schițeze un alt zâmbet, dar el nu i-a întors.

Expresia lui devenise rece și goală. „Asta e ideea ta despre cum lucrurile vor merge bine?"

Fața i se întunecă și, la fel de brusc, totul reveni: realitatea a tot ce exista între ei. Că el ar fi preferat ca ea să-l omoare; că asta își dorise.

În schimb, ea stătea pe patul lui, zâmbind văzând cum totul se rezolvase atât de bine pentru toți ceilalți acum, că îl ținea în lesă.

„Nu, nu, desigur că nu. Îmi pare rău."

S-a retras, întorcându-se, încercând să-și găsească hainele.

„Ce faci?" Kaine se aplecă în față și o prinse de gleznă înainte ca ea să ajungă la jumătatea patului.

„Cred că ar trebui să plec acum", a mormăit ea, cu gâtul încleștat, încercând să se elibereze.

"De ce?"

Inima îi era în gât. „Știu că nu ai vrut nimic din toate astea; nu am vrut să mă prefac că totul e în regulă."

Expresia lui se înăspri și o târî înapoi peste pat.

A încercat cu disperare să se elibereze. „Pot măcar să mă îmbrac înainte să te enervezi? Te rog."

El s-a holbat la ea. „Nu vorbeam despre mine. Vorbeam despre tine."

„Eu?" Era suficient de confuză încât a încetat să se mai zbată.

„Da. Tu. Rezistența s-a agățat de tine ca un parazit și crezi că totul s-a rezolvat pentru că sunt suficient de amabili încât să te țină în viață în timp ce te mănâncă?"

— Nu e chiar așa, spuse ea tăios.

„Șase ani într-un spital de război. Câți oameni ai economisit pentru ei? Mă îndoiesc că știi. Dar a fost de ajuns pentru ei? Nu. În momentul în care a apărut un alt avantaj de obținut, te-au vândut pentru port. Am văzut cai de muncă tratați mai bine; te-ar fi transformat în lipici odată ce nu erai bun de nimic altceva." A rânjit. „Dar presupun că așa a fost întotdeauna. Doar armăsarii de război, precum familia Bayard, sunt retrași la țară."

— Taci, spuse ea, lovind brusc cu piciorul și eliberându-se. Fața îi era încinsă de furie. Crezi că nu știu că sunt de neînlocuit? Când consideri de cuviință să-mi amintești de asta la fiecare pas? Ei bine, nu ai niciun drept să fii supărat din cauza asta, când ești la fel de implicat ca oricare dintre ei. Știai ce se întâmplă, și eu nu, și totuși ai

ales să fii la fel de crud. Cel puțin Ilva și Crowther m-au manipulat dintr-un motiv. Își întoarse privirea de la el. Când ai fost măcar *așa* genul?

El a tăcut. Ea și-a întors privirea.

„Îmi pare rău", a spus el după o clipă.

A râs fără veselie. „Da, ți-ai mai cerut scuze, dar nu te schimbi, așa că nu înseamnă nimic."

„Ai dreptate."

S-a așezat pe marginea patului și și-a apăsat fața în mâini. „Și mie îmi pare rău pentru asta. Nu am vrut niciodată ca nimic din toate astea să meargă atât de departe. Știam în ce misiune fusesei trimis și eram sigur că voi fi imun, dar realizând că totul era real pentru tine – când avea să funcționeze și aveam să mă trezesc căzând în capcana pe care o alesesem – aș face tot ce era necesar ca să te oprești. Nu mi-a trecut prin minte că nu-ți vor spune."

Și-a mușcat interiorul buzei. „Au crezut că aș fi mai convingătoare așa."

A dat din cap încet. „Mă gândeam că dacă sunt suficient de crud, vei renunța. Că vei avea o limită, că odată ce o voi găsi, te vei opri – din a găsi modalități de a mă orbi emoțional." A oftat încet. „Eu „Am petrecut atât de mult timp așteptând să fiu trădat, încât nu am vrut să-mi pese când se va întâmpla. Încercam *să* te rănesc, dar îmi pare atât de rău că am făcut-o."

S-a uitat la orizont, clătinând încet din cap. „Nu știu de ce am continuat să încerc. Ai avut doar momente când am putut vedea cât de puțin din tine erai real. Când uitai să te prefaci, păreai mereu atât de singur. Și eu eram singură." S-a uitat la cicatricea din palmă. „Obișnuiam să cred că suntem opusul unul celuilalt. Acum…" S-a uitat la el și i-a întins mâna. „…Nu pot să nu simt că suntem în mare parte la fel."

Și-a împletit degetele cu ale ei și a tras-o aproape, iar de data aceasta ea l-a lăsat să o ia în brațe, cu fața îngropată în curba gâtului ei.

Viața nu era rece.

Apoi se lăsă pe spate suficient cât să o privească. Ea îi privi cum se mișcau ochii, privind-o bucată cu bucată, ca și cum nu ar fi vrut să rateze niciun detaliu.

Mâinile lui i-au alunecat în jurul gâtului, calde și posesive, degetul mare acoperindu-i cicatricea de sub maxilar în timp ce o săruta între ochi. „Ești o persoană mult mai bună decât mine. Lumea asta nu te merită deloc."

Ea clătină din cap. „Aș putea supraviețui fără să fiu nevoită să merg atât de departe cum ai mers tu. Asta nu mă face mai bună."

„Îi menţii pe oameni în viață. Îi atingi și instinctul tău este să-i salvezi, indiferent cine sunt sau ce ţi-au făcut. Aceasta nu este o trăsătură pe care o împărtășim. Este mult mai dificil decât să calculezi toate modalităţile de a ucide pe cineva. Și te costă mai mult."

Frunţile li s-au atins, iar ea a închis ochii. Era ca și cum și sufletele lor s-ar fi atins.

Voia să-și petreacă viața pierdută în acel moment, dar plecase de o zi și nimeni nu știa unde se afla. Nu putea rămâne.

„Trebuie să mă întorc."

Nu m-a lăsat să plec. „Ar trebui să mănânci."

— Trebuie să plec, spuse ea ferm, încercând să se ridice.

„Fă o baie", a spus el, prinzând-o de talie. „O să comand să se aducă ceva. Orice dorești."

„Kaine." Îi desprinse mâinile de pe el. „Nu mă poți ţine aici. Trebuie să plec."

Expresia lui a tresărit, suficient cât să dezvăluie o urmă de posesivitate, ceva lacom și disperat. Apoi a dispărut și a lăsat-o să stea în picioare, cu resemnarea învăluită pe față.

Ea întinse mâna, mângâindu-i părul pe spate cu degetele. „Nu-ți face griji. Mă voi întoarce mereu la tine."

CAPITOLUL 53

Aprilie 1787

Himera lui KAINE ERA CUMVA CHIAR MAI MARE CÂND era întâlnită lucidă. Când Helena era îmbrăcată și gata de plecare, în loc să fie trecută pe furiș prin oraș, Kaine a condus-o spre acoperișul înalt și deschis. Creatura stătea în picioare, întinzându-se și căscând, arătând colți mai lungi decât degetele Helenei, aripile desfăcute atât de larg încât aproape acopereau acoperișul.

Himera galopa rigid spre Kaine, cu ochii galbeni și stranii care o priveau pe Helena, albul dinților fiind vizibil, cu botul strâns în semn de avertisment.

— Poartă-te drăguță, Amaris, o dojeni Kaine, scărpinându-și himera de după urechi.

Amaris și-a plecat capul, cu buza încă strâmbă până la gingii, cu ochii ațintiți asupra Helenei. Era mai bine că Helena delirase cu o noapte înainte; nu s-ar fi urcat niciodată pe animalul acela știind că era real.

Kaine a mângâiat monstrul-lup și apoi a îngenuncheat, trecându-și mâinile în sus și în jos pe un picior din față. Helena putea vedea forma de cal a piciorului, dar se termina într-o labă cu gheare uriașe, ca niște gheare.

S-a retras, oferindu-i mai mult spațiu. În ciuda dorinței lui Kaine ca toți să fie prieteni, era evident că lui Amaris nu-i plăcea de nimeni în afară de el.

— Nu mârâie la tine, spuse Kaine înainte ca Helena să poată face încă un pas înapoi. Bennet i-a îmbinat greșit picioarele când a făcut-o. De fiecare dată când crește, nervii se întind și trebuie să-i repar.

„Ce vrei să spui?” Helena îl privea. Își dădea seama că își folosea rezonanța în timp ce degetele îi atingeau piciorul din față.

„Lui Bennet îi pasă doar de estetică când vine vorba de himere. Forțează lucrurile să se potrivească chiar și atunci când nu ar trebui.

Motivul pentru care himerele sunt atât de periculoase este că toate sunt turbate de durere. De obicei mor pentru că stresul le omoară. Când a sosit Amaris, m-a mușcat de vreo cincizeci de ori în prima săptămână. Poate vă amintiți că spatele meu era încă zdrențuit la momentul respectiv. Era cât pe ce să-i rup gâtul după a zecea oară, dar m-am gândit: „Am atâtea dureri încât mi-ar plăcea să muşc pe cineva. De ce ar fi diferit pentru ea? Era doar un cățeluș atunci, dar cu picioarele ca ale unui mânz. Se împiedica constant și își rupea aripile.” S-a uitat înapoi la Helena. „Aveam o idee despre capacitatea de îmblânzire a durerii și ai menționat cât de defecte erau transmutațiile, așa că am încercat să repar ce am putut. Odată ce și-a dat seama că nu eram acolo să o rănesc, s-a oprit din mușcat.”

S-a îndreptat și a mângâiat-o pe Amaris chiar sub o aripă uriașă. Penele erau la fel de lungi ca brațele Helenei.

Își frecă încheieturile dintre ochii lui Amaris. „După aceea s-a îndrăgostit de mine. E singura supraviețuitoare din tot grupul. Bennet a încercat să o primească înapoi, voia să vadă de ce muncise. Era cât pe ce să-i taie capul. Tu n-ai făcut-o?”

A șifonat blana groasă.

„Vino s-o cunoști, acum o să fie drăguță.” El i-a făcut semn Helenei să se apropie. A luat-o de mână și l-a lăsat pe Amaris să o adulmece. Dinții ei au rămas dezgoliți, dar coada a început încet să se legene, iar aripile i s-au relaxat. A îndrumat-o pe Helena să-și îngroape degetele în blana groasă și să se scarpine în spatele unei urechi enorme și ciulite.

Helena îi simțea ochii ațintiți asupra ei în timp ce își lăsa rezonanța să se strecoare, cu ezitare. Amaris tremura, dar nu se mișca și nu mârâia.

Putea simți cât de asamblat la întâmplare era Amaris, oasele și țesuturile nefiind menite să fie combinate, ci totuși forțate să fie unite. La fel ca himerele pe care le examinase în laborator, era clar că cineva încercase să corecteze defectele excesive, să unească

corect mușchii, să netezească fuziunile osoase și ligamentele greșite, să blocheze nervii care nu provocau decât durere.

A încercat să-și imagineze acest monstru ca pe un cățeluș, un mânz, un pui de pui. Inocent și juvenil și apoi...

Durere și mutilare.

Desigur, himerele erau sălbatice. Cum ar putea ceva să îndure atâta durere și să nu învețe doar să muște?

„Ai făcut o treabă remarcabilă cu ea", a spus ea, cu gura uscată. „Așa ai învățat să te vindeci?"

„Presupun că a fost un exercițiu bun."

A privit peste oraș, întins la poalele lui ca o coroană strălucitoare. Lumithia încă nu se ridicase, lăsând porțiuni întregi din Insula de Est în întuneric, dar Turnul Alchimiei se înălța deasupra tuturor, farul său aprins neîncetat.

„Ar trebui să plecăm acum. E suficient de întuneric ca să zburăm fără să fim văzuți."

UNA ERA SĂ O mângâi pe Amaris; cu totul altceva era să o încaleci. Helena era sigură că lupul ar putea să o muște în două dacă ar fi vrut. Kaine stătea la capul lui Amaris, scărpinându-și urechile, în timp ce Helena apuca hamul de piele și se cățăra.

A durat un timp jenant de lung, ca și cum ai fi escaladat un munte blănos. Helena era îngrijorată să nu-i dea genunchiului sau cotului lui Amara și se chinuia să se agațe bine. Kaine se așează în spatele ei cu o singură mișcare ușoară.

Abia se așezase când Amaris a sărit de pe acoperiș.

Au căzut direct în jos, apoi aripile uriașe s-au desfăcut, prinzând aerul și purtându-i în sus.

Kaine a zburat cu Amaris atât de sus, încât aerul s-a rarefiat. Au păstrat distanța față de oraș și turnuri, zburând pe lângă munți până au ajuns la baraj. Amaris a virat brusc, atât de repede încât Avanpostul a devenit neclar, iar vântul din aripile ei a zdrăngănit

geamurile în timp ce treceau în viteză. Una dintre fabrici avea un acoperiș mare, deschis, pe care au aterizat.

Picioarele Helenei abia o țineau în timp ce aluneca, disperată de recunoscătoare pentru pământul solid și convinsă că oamenii nu sunt meniți să zboare și că era o abominație pentru ei să facă acest lucru. Încercă să pară recunoscătoare și să nu pară prea verde în timp ce se îndepărta de himeră.

Kaine a urmat-o. Acum, că prezentarea lui Amaris și călătoria se terminaseră, în ochii lui se citea din nou o expresie incontestabilă de resentiment, ca și cum faptul că o va lăsa să se întoarcă la Cartierul General nu era încă ceva de care era convins.

Helena s-a prefăcut că nu observă în timp ce se îndrepta spre poartă, dar asta nu a făcut decât să-i întunece starea de spirit. În cele din urmă, s-a oprit. „Ce s-a întâmplat?”

— Nu te duce, spuse el încet.

„Știi că trebuie.”

A clătinat din cap. „Nu, nu-mi pasă. Nu le pasă de tine.”

Cuvintele erau ca un nerv smuls. Durerea zumzăia în interiorul ei. Înainte, ar fi negat, pentru că Luc era acolo și nu se va întoarce niciodată împotriva ei, dar asta nu mai era adevărat.

Totuși, ea era nemișcată. Clătină din cap. „Nu-i putem lăsa pe Nemuritori să câștige. Miza e prea mare. Trebuie să merg acolo unde pot face bine.”

O privire de furie i s-a alăturat resentimentului. „Nu, nu trebuie. Nu contează de câte ori te zdrobești, zeilor nu le pasă. Nu există nicio recompensă. Asta” – și-a întins mâna, arătând spre oraș, munți și cerul negru din care radia acum Lumithia – „este Abisul. Suntem deja în el. Nimic din toate astea nu contează. Sacrificiu și durere, universului nu-i pasă.”

„Greșești”, a spus ea.

A deschis gura să argumenteze, să ofere o listă nesfârșită de exemple despre cât de rece și nepăsătoare era lumea, dar nu avea nevoie să i se spună.

„Greșești pentru că fac parte din univers”, a spus ea. „O bucățică minusculă, recunosc, poate niciodată una importantă sau semnificativă din punct de vedere matematic, dar totuși o bucată. Tu și eu nu suntem separaţi de el. Nimeni nu este. Contează pentru mine, toți cei care au murit și toți cei care vor muri, și toți cei care suferă. Atâta timp cât exist, îmi va păsa mereu. Și asta înseamnă că și acea parte a universului contează.” I-a zâmbit. „Nu-i așa că totul e puțin mai luminos?”

Părea disperat.

Ridică din umeri neajutorată. „Vreau să fac bine în lume. Asta își dorea tatăl meu cel mai mult pentru mine.” Își privi mâinile. „Știu că majoritatea oamenilor nu vor crede că am făcut-o. Am făcut lucruri acum pentru care nu cred că ar trebui să fiu iertată. Dar vreau să fiu ținută minte ca cineva care a încercat măcar.”

Ea a făcut un pas înapoi, dar el a prins-o.

„Helena—”

S-a eliberat. „Ai grijă, Kaine. Nu muri.”

„ TE CAUTĂ C ROWTHER”, spuse paznicul porții în timp ce o lăsa să intre.

Helena dădu din cap și se îndreptă spre Turn.

Crowther stătea în biroul său, cu brațul drept legat de corp ca și cum ar fi fost din nou paralizat, și o privea pe Helena cu un grad de dezgust cum nu mai văzuse ea vreodată. Îi amintea de cum o priveau studenții breslei, dar intensificat de magnitudine.

Degetele brațului drept erau strânse într-un pumn. Ceea ce însemna că încă funcționa și că se priva intenționat de el.

I-a luat un moment să înțeleagă. Asta pentru că acum era necromantă.

— Mi s-a spus că mă vrei, spuse ea, prefăcându-se că nu-i observă expresia feței.

„Acum câteva ore”, spuse el printre dinți încleștați.

„Sunt aici acum.”

Crowther a pocnit inelele de aprindere de pe mâna stângă și o sferă de flăcări roșii intense i-a umplut mâna înainte ca degetele să-i fie strânse într-un pumn, pielea strălucind o clipă înainte ca lumina să se stingă. „Prizonierul pe care l-ai adus înapoi refuză să coopereze fără tine, iar Ilva…” Expresia i s-a schimonosit de furie. „Ilva insistă să ne atingă ușor până când vom ști cine este. Am pierdut o zi întreagă așteptându-te. Unde erai?”

Helena evită privirea lui. „Ilva a spus că ar fi mai bine să stai departe până când vestea oficială va fi răspândită.”

„Nu asta am întrebat.”

Helena și-a încleștat maxilarul și i-a întâlnit privirea. „Am fost cu Ferron, dar sunt sigură că ți-ai dat seama deja de asta.”

A scos un râs usturător care i-a făcut capul de găină. Veninul din expresia lui era atât de șocant, încât era ca și cum nici măcar nu ar mai fi fost om.

„Nu e ca și cum aș fi vrut să folosesc necromanția”, a spus ea, hotărând să scoată la iveală sursa nerostită a furiei lui. „Nu exista altă cale. Soren nu era nici pe departe suficient de recuperat pentru o misiune ca asta. Ce trebuia să fac? Să-l las pe Luc să moară?”

„Ce trebuia să faci?” repetă el încet, ridicându-se în picioare. „Trebuia să rămâi la Cartierul General. Ai o singură sarcină, Marino, și anume să rămâi în viață și intact, astfel încât Ferron să poată primi dovada săptămânală că este în viață. Dar se pare că am așteptat prea mult de la abilitățile tale deductive, așa că lasă-mă să fiu foarte clar: dacă nu faci legătura, nu vei mai pune piciorul în afara Cartierului General *niciodată* . Singurul motiv pentru care nu te arunc în închisoare ca să fii judecat pentru necromanție este pentru că acum exiști ca să-l ții pe Ferron în frâu.”

Helenei i s-a strâns gâtul. „A fost planul tău. Lucram cu ce aveam.”

Ochii lui Crowther s-au umflat. — Planul meu?

„Informatorul tău de la spital i-a dat lui Soren toate informațiile. Unde altundeva ar fi putut Purnell…”

Înainte să poată termina întrebarea, ușa s-a deschis brusc și un băiat a năvălit în cameră.

„Unde e Sofia? Am încercat să o găsesc, dar nimeni nu vorbește cu mine. Unde e?"

Era Ivy, cu fața murdară și părul prins într-o bonetă.

Privirea lui Crowther alunecă spre Helena. „Marino, poate ai vrea să-i spui lui Ivy unde este sora ei mai mare, Sofia Purnell?"

Ivy se întoarse, iar Helena observă atunci asemănarea dintre infirmiera de spital și mica protejată a lui Crowther. La câțiva ani distanță, cu o culoare diferită, trăsăturile lui Ivy erau ascuțite și vulpițe, în timp ce Sofia era blândă. Dar, privind, Helena putu vedea asemănarea.

„Sora ta?" a spus Helena, cu o voce încordată. „Sofia era sora *ta* ?"

Sub praf, toată culoarea se risipi de pe fața lui Ivy.

„Sofia a făcut parte din echipa de salvare care l-a salvat pe Luc. Ne-a arătat traseul prin tuneluri către închisoare, dar în timpul evadării, a fost prinsă de curentul de mare. Am crezut… am crezut" – Helena s-a uitat la Crowther – „tu ai trimis-o. Nu tu ai trimis-o?"

Ivy s-a holbat la Helena preț de o clipă, apoi a țipat. Helena nu mai auzise niciodată un astfel de sunet de la nimeni. A izbucnit din fată, atât de ascuțit încât a simțit că becurile s-ar putea sparge. O furie albă i-a cuprins fața lui Ivy.

Helena se pregăti, dar Ivy se întoarse spre Crowther. „Ai promis că o vei proteja dacă fac tot ce mi-ai spus! Nu trebuia să lucreze pentru tine. Trebuia doar să fie în siguranță!"

S-a năpustit asupra lui, trecând direct peste birou, ca și cum ar fi vrut să-i scoată ochii, dar înainte ca degetele ei să-l atingă, o explozie de flăcări s-a materializat și a izbit-o de perete. Ivy a căzut pe podea, iar cărțile s-au prăbușit de pe rafturi peste ea, luând foc în timp ce plouau.

Crowther se mișcase, țâșnind ca o pisică. Anii săi de experiență în luptă se văzuseră în timp ce se apropia de Ivy.

„Nu i-am povestit niciodată despre tuneluri, căi navigabile sau închisori”, spuse Crowther în timp ce strângea pumnul, iar focul dispăruse. „Dacă știa informația asta, era din cauza indiscreției *tale* . Te-am avertizat să nu-i spui nimic, dar trebuia să-i vorbești despre toate modalitățile prin care puteai călători prin oraș nevăzut. Te bucuri că ai impresionat-o acum? Sunt sigur că ai făcut să pară atât de ușor.”

Helena se aștepta ca Ivy să sară în sus, dar fata a rămas pur și simplu acolo pe podea.

„Am vrut să știe ieșirile. I-am arătat harta și i-am povestit despre închisoare ca să nu meargă pe acolo”, a spus Ivy, cu o voce care semăna cu un suspin scâncitor.

„Dacă m-ai fi ascultat, ar fi fost în viață”, a spus Crowther cu o voce răgușită. „Mi-am respectat partea înțelegerii; nimic din toate astea nu e vina mea.” A lovit-o cu piciorul. „Acum dispăreaţi din fața mea. Dacă Lucien Holdfast ar fi fost ucis în acea salvare ridicolă, aș fi dat vina *pe tine.* ”

Ivy s-a ridicat de pe podea fără un cuvânt, dar în timp ce aluneca prin ușă, s-a uitat înapoi pentru o clipă și în ochii ei se citea o ucidere.

După ce plecă ea, Crowther se apropie și scoase un radio din birou, ținând stația de emisie-recepție în sus în timp ce aceasta se pornea. Helena recunoscu vocea gardianului. Unul dintre superiori.

Șirul de jargon mormăit de Crowther era aproape de neînțeles, dar Helena a reținut două expresii: „extrem de periculos” și „neutralizat”.

A pus jos transceiverul și s-a uitat în jurul biroului său carbonizat.

„Chiar este necesar?”, a întrebat Helena.

Crowther ridică privirea. „Ai văzut de ce e în stare. Fără sora ei care să o țină sub control, Ivy nu e de niciun folos. Ține minte că regula asta se aplică și lui Ferron.”

O plimbă cu dezgust peste ea, ca și cum ar fi putut vedea fiecare loc în care Kaine o atinsese. — Ți-aș recomanda cu tărie să rămâi în viață, Marino.

CÂND ELENA L-A VĂZUT PE WAGNER , EL I - a zâmbit, dar tot ce se putea gândi era teroarea de pe fața Sofiei în timp ce o împingea spre necrothralli.

Fusese găsit un traducător, un bătrân bolnăvicios pe nume Hotten, care lucra în bucătării. Fiul său absolvise Institutul de Alchimie și murise la începutul războiului.

— Ei bine, spuse Crowther când intrară în celulă. Toată furia lui dispăruse și arăta aproape convingător de vesel. De ce ești atât de important?

Hotten a tradus. Hevgotiana era un dialect occidental de jos, cu o cadență populară și cuvinte care sunau foarte rotund. Wagner a dat câteva răspunsuri lungi pe care Hotten le-a rezumat după ce a încercat și nu a reușit să țină pasul.

„Îl cunoștea pe Morrough în Hevgoss. Morrough fusese repartizat într-o unitate penitenciară, sectorul patru pentru criminali. Wagner era gardian", traduse Hotten încet.

Singurul lucru pe care Hevgoss îl plăcea mai mult decât războiul expansionist era populația închisorilor. Era vastă, multigenerațională și sursa forței lor de muncă și a grosului armatei lor. Infractorii din sectorul patru erau de obicei prizonieri politici, condamnați la patru generații de închisoare, viață după viață de robie prin contract de muncă forțată, de care doar stră-strănepoții lor ar fi avut șansa să scape.

Pedepsele pentru muncă forțată erau date pentru aproape orice infracțiune, durând de la zile la generații. O mare parte din armata lor de rang inferior era compusă din criminali din sectoarele unu și doi, cărora li se promitea grațiere în schimbul unor rezultate militare de succes. Ori de câte ori exista o lipsă de forță de muncă

sau zvonuri de instabilitate politică sau economică în țară, Hevgoss avea obiceiul de a intra în război, extinzându-și granițele pentru a cuprinde o nouă populație care să le reumple închisorile.

Oficial, închisorile hevgotiene erau toate administrate de stat, dar asta nu împiedica „închirierea" prizonierilor atunci când convenea, către oricine putea plăti. Sclavia era ilegală pe continentul nordic, așa că Hevgoss o reinventase.

„Morrough făcuse o înțelegere cu militocrații. Încerca să găsească o modalitate de a controla puterea vieții. Spunea că stăpânirea ei, recoltarea ei, era cheia nemuririi. Le-a promis liderilor că îi va învăța despre ce e vorba dacă îi vor oferi materialele necesare pentru a o testa, dar prizonierii" – Wagner ridică din umeri – „s-au opus. Nu au vrut să coopereze. Știau că vor muri."

Wagner a zâmbit în timp ce povestea asta, ca și cum povestea i-ar fi evocat amintiri frumoase.

„Sarcina mea era să eliberez prizonierii în fiecare zi și să-i duc înapoi noaptea, dar nu avea niciodată pe nimeni pe care să-l ia înapoi după ce termina cu ei. Morrough era prietenos cu mine. Vorbea cu mine, îmi spunea frustrările lui. Energia, vedeți, nu putea fi luată cu forța; trebuia dată de bunăvoie. Găsise deja multe trucuri pentru a o obține, dar când prizonierii erau morți, energia, spunea el, își amintea. Se năpusteau. Rezistau, așa că îi era greu chiar și lui să o controleze."

Helena și Crowther s-au privit rapid. Evident, Crowther cunoștea și el adevărata poveste a victoriei lui Orion împotriva Necromantului.

„Ideea mea a rezolvat problema." Wagner și-a lovit pieptul cu putere. „Fața mea." „Acolo, el a fost director de închisoare, la fel și bunicul meu. Revoltele din închisori sunt un lucru periculos. Există închisori de mărimea orașelor. Pentru a menține ordinea, este important ca gardienii să nu fie inamicul. În schimb, îi faci pe prizonieri să creadă că problema lor sunt alți prizonieri, o altă unitate sau un alt sector. Acei prizonieri sunt motivul pentru care

acest prizonier are mai puține lucruri; regulile pe care le urăsc sunt vina acelor prizonieri. Prin crearea de privilegii întotdeauna în detrimentul altora, prizonierii uită cine a făcut acele reguli. Lui Morrough i-a plăcut această idee. Pentru a lua sufletele, trebuie să-i facă pe prizonieri să dea vina pe altcineva. Chiar și după ce energia a fost preluată, vina trebuie să continue să fie direcționată greșit."

Wagner se uită de la Helena la Crowther, părând să se aștepte la uimirea lor.

„Presupun că a reușit", a spus Crowther.

Wagner dădu din cap. „A încetat să mai încerce să conțină sau să lege energia de el însuși. În schimb, a folosit un alt prizonier din interiorul scheletului." Își desfăcu larg mâinile. „Avea o alchimie ciudată. Cu puterea sa, scotea energia și o lega de sufletul unui prizonier ales. Celălalt prizonier suferea toată furia, iar Morrough prelua puterea."

„Dar cum ar putea controla asta", a spus Helena, „dacă sufletele… energia este legată de altcineva?"

„Cu oasele lui", spuse Wagner, ridicând din sprâncene. „Am văzut. Și-a folosit alchimia pentru a conține toate sufletele în bucăți din propriile oase. Era ciudat, dar dacă o bucată rămânea cu prizonierul din șir, acesta nu putea muri, chiar dacă încerca. Atunci Morrough putea păstra puterea."

Filacteriile. Era exact ceea ce descrisese Kaine.

„Sufletele celorlalți ar simți acea viață, ar încerca să reziste, dar prizonierul nu putea fi ucis. Totuși... încet, mintea lor ar…" Wagner își atinse părțile laterale ale capului, trăgând de niște fire invizibile, ca și cum ar fi deslușit ceva.

„Vrei să spui că Nemuritorii sunt doar o sursă de energie pentru Morrough?" spuse Helena încet.

„Da! Așa le numea el. Nemuritori. Nici vii, nici morți."

Crowther i-a așezat lui Wagner hârtia și pixul, indicându-i să schițeze cât mai mult posibil din procedură și din structura aferentă.

Era clar că Wagner nu era alchimist sau artist, dar văzuse procesul de cel puțin câteva ori. A schițat o rețea masivă, cum nu văzuse Helena vreodată. Nici cerească, nici elementară, avea nouă puncte de sursă, iar în centru era suspendată o platformă de care Morrough putea accesa corpul prizonierului desemnat să supraviețuiască.

Victimele sacrificiale erau plasate în cele nouă puncte. Morrough deschidea cavitatea toracică a prizonierului destinatar ales și plasa înăuntru o bucată dintr-unul dintre propriile sale oase, ca componentă finală a sistemului. După ce reușea cumva să le lege forța vitală de osul respectiv, activa sistemul.

Mașina crea o atracție atât de teribilă încât sacrificiile se zbârceau în coji, lipsite de viață până când aceasta era atrasă de destinatar, prinzându-le sufletul sub straturile întregi ale celorlalte, ca o insectă prinsă într-o pânză de păianjen.

Morrough ar tăia un fragment de os, l-ar acoperi cu lumithium și l-ar lăsa în corpul prizonierului. Apoi ar pune restul înapoi în propriul său corp.

Informațiile se potriveau cu ceea ce știau, dar mintea Helenei refuza să creadă că așa ceva ar putea fi posibil.

Povestea Ilvei despre primul Necromant fusese suficient de îngrozitoare, manipulând și înșelând o mulțime, dar amploarea o făcea impersonală. Acest proces era atât de intim și intenționat. Repetiția. Amploarea. Nouă victime, iar și iar, sfâșiind os după os de fiecare dată. Pentru putere. Pentru nemurire.

Așa fusese creat Kaine.

„Cum ai supraviețuit atât de mult, știind toate astea?”, l-a întrebat Crowther pe Wagner.

Wagner zâmbi. „Era un om egoist. Viețile altora erau, pentru el, o resursă. Nu sunt prost. Când a avut succes, am fugit. Știam că într-o zi va încerca să mă găsească. Nu avea să-și împărtășească meritul pentru marea sa descoperire. Am crezut că uitase, până când m-am trezit în Paladia. Acum lumea va ști de mine.”

I-a zâmbit viclean lui Crowther, anticipând în mod clar că va fi folosit de Rezistență pentru a contracara pretențiile lui Morrough de putere și cunoaștere științifică. geniu, dar Helena nu-și putea imagina pe cineva care să-i pese a cui fusese ideea; Morrough era cel care avea puterea și abilitatea.

„Cum pot toți Nemuritorii să folosească necromanția?”, a întrebat ea.

Hotten a tradus întrebarea.

„Accident”, spuse Wagner cu un râs aspru. „N-a știut niciodată de ce.”

ODATĂ CE INTERVIUL CU W AGNER s-a terminat, Helena a rămas fără nicio legătură. Securitatea sediului central a fost aruncată în haos după ce gărzile nu au reușit să o prindă pe Ivy.

Orice informație pe care Ivy o știa era considerată acum compromisă. Crowther i-a mutat imediat pe prizonierii de sub Turnul Alchimiei într-o altă locație, undeva la sud de Cartierul General, iar o echipă de alchimiști a coborât în labirintul de tuneluri, încercând să le sigileze pentru a o împiedica pe Ivy să se strecoare înapoi.

Dar când Ilva și Althorne au mers cu Crowther pentru un interogatoriu ulterior, Wagner a fost găsit mort, sfâșiat de cadavrele reanimate ale celor doi gardieni staționați în fața celulei sale. Rămășițele fuseseră asamblate astfel încât să scrie: CROWTHER URMĂTORUL .

Luc era încă în spital, sub supraveghere constantă. Informațiile despre starea sa erau ținute sub control. Conform rapoartelor zilnice, se recupera și mai avea nevoie doar de câteva zile înainte de a fi transferat în camerele sale.

Elain era singura vindecătoare căreia i se permitea să intre să-l vadă. Pentru prima dată în viața ei, își ținea buzele strânse. Intra și

ieșea în grabă, luând medicamente din camera de provizii, vorbind cu Pace în șoaptă și apoi grăbindu-se înapoi.

Helena a acoperit turele obișnuite ale lui Elain. Printre acești pacienți se număra și Penny, al cărei picior fusese prea avariat pentru vindecare și fusese amputat de la genunchi. Alister stătea lângă patul ei, ținându-i companie când Helena a dat la o parte draperiile.

Helena a fost surprinsă la început că Penny avea atât de puțini vizitatori, dar apoi și-a amintit că, în afară de Alister, Luc și Lila erau singurii rămași. Toți ceilalți erau încă căutați sub dărâmături.

— Ar trebui să plec, spuse Alister, ridicându-se în picioare. Tribunalul are întrebări suplimentare.

Penny dădu din cap fără să scoată un cuvânt, strângând cu degetele păturile din poală.

„Ce tribunal?" întrebă Helena, așezându-se după ce Alister plecă. „Voi doi nu sunteți pedepsiți pentru că l-ați salvat pe Luc, nu-i așa?"

Penny clătină din cap, ciugulind o bucată din firul cearșafurilor de in. „Nu. Tocmai am primit o mustrare. Ar trebui să primesc chiar și două medalii. Tribunalul e pentru Lila."

Helena ridică brusc privirea. — Ce vrei să spui?

„O înlocuiesc pe Lila cu Sebastian ca paladin principal", a spus Penny fără să ridice privirea. „Probabil că Lila va fi deposedată de rangul său pentru că a compromis siguranța lui Luc."

„Nu poți vorbi serios", a spus Helena. „Lila i-a salvat viața lui Luc de mai multe ori decât…"

— Știu, spuse Penny tăios. Știm cu toții, dar nu o să-i facă nimic lui Luc – e Principat. Așa că Lila își asumă vina. Oamenii se plâng de ceva vreme – adică, mereu se plâng, pentru că e fată, iar paladinii ar trebui să fie băieți – dar Lila a depășit întotdeauna riscul și înainte, dar după ultima dată cu himera, și acum... superiorii o văd ca pe o povară pentru el. Cred că, dacă nu ar fi fost ea, Luc nu ar fi fost capturat.

"Dar-"

„Au dat interviuri și chestia e”, a continuat Penny, părând un amestec de vinovăție și resemnare, „că știam cu toții. Adică, a încercat să fie subtil în privința asta, dar ți-ai dat seama doar uitându-te. Mai ales în ultima vreme, toată lumea credea că totul se va termina curând. Cred că lui Luc i-a părut bine pentru că nimănui nu-i păsa când era vorba de tatăl lui și Sebastian. Dar există întotdeauna mai multe reguli pentru noi, fetele, și nimeni sub jurământ nu poate spune că Luc nu a făcut compromisuri. Ai putea?”

Helena și-a întors privirea.

Biata Lila. Se confruntase cu imposibilitatea rolului ei ani de zile, rareori greșind, dar acum era lăsată să plătească pentru rolul lui Luc.

Ce s-ar întâmpla?

Helena înghiți în sec, forțându-se să se concentreze asupra sarcinii pe care o avea de îndeplinit. Nu puteau face nimic în privința tribunalului. „Ce mai face piciorul?”

Penny părea să se micșoreze. „Bine”, spuse ea prea repede.

Helena a întins mâna încet. „Știi, uneori terminațiile nervoase nu își dau seama că a avut loc amputarea și te poate face să simți că piciorul este încă acolo și te doare. Pot folosi rezonanța mea ca să blochez durerea, ca să nu mai pară așa.”

„Serios?” Vocea lui Penny avea o urmă de disperare.

Helena s-a apucat de treabă, dar chiar și asta a făcut-o să se gândească la Lila.

În ceea ce privește membrele pierdute, a fost o amputare bună. Maier reușise să salveze cât mai mult din picior și să efectueze o tăietură curată, fără graba unei urgențe. „Știi, s-ar putea să-ți iei o proteză.”

„Nu cred că repertoriul meu e suficient de bun pentru prea multe lucruri”, spuse Penny cu un zâmbet amar, dar încordarea din expresia feței ei deja se risipise. „Poate unul de bază, totuși, ca să pot rămâne, poate să mă ocup de radio. Nu vreau să fiu dată afară.”

„Maeștrii forjari sunt foarte talentați. Titanul se lipește bine pentru majoritatea oamenilor și este mult mai ușor decât modelele vechi.”

„Cred că vom vedea”, a spus Penny.

S-a așternut tăcerea în timp ce Helena lucra, apoi Penny a vorbit din nou. „E adevărat ce a spus Luc? Când Soren a venit să ne salveze pe mine și pe Alister, era mort?”

Helena tresări ca și cum ar fi fost lovită cu piciorul în craniu, numele lui Soren lovind ca o nicovală. Se îneca din nou.

Piciorul lui Penny tremura în ochii Helenei.

„Când am auzit prima dată zvonul, mi s-a părut ridicol. Eram sigură că aș fi observat dacă ar fi fost mort. Dar stând aici, mă tot gândesc la asta, la felul în care nu s-a oprit din luptat, indiferent ce i-au făcut. Nu a țipat niciodată - nici măcar când au început să-l sfâșie.” Vocea lui Penny tremura. „Cred că aș prefera să cred că a murit.”

Pielea Helenei se înfiora de parcă acele degete reci ar fi târât-o. Clipi, alungând gândurile și amintirile despre Soren, forțându-și din nou voit conștiința să ocolească rana evocată de amintirea lui.

Știa că e mai bine să nu mărturisească pe față. Își mușcă buza o clipă. „Soren a spus că trebuie să facem orice, indiferent de ce ar fi fost nevoie, ca să-l salvăm pe Luc.”

Penny a tăcut mult timp. „Nu știu cum să mă simt. Știu că aș fi moartă dacă nu ar fi venit chiar atunci... dar...” Buzele îi tremurau. „...dacă *a* fost un test? Toți acești ani în care am dus lupta cea bună, dar apoi, în momentul final, în loc să rămânem fideli, am ales calea ușoară.”

Helena se bucura că aproape terminase de lucrat la piciorul lui Penny, pentru că conversația îi făcea mâinile să tremure. *Ușor.* Ura cuvântul ăsta.

A înghițit în sec. „Dacă acțiunile unei singure persoane sunt suficiente pentru a-i condamna pe toți, atunci zeii sunt teribili, iar Sol este cel mai rău dintre toți.”

— Nu vorbești serios, spuse Penny tăios, prinzând-o de încheietura mâinii și agățându-se de ea până când degetele i-au mușcat pielea. Uită-te la mine, Helena. Nu vorbești serios. Funcționează și invers. Orion a trecut testul și gândește-te la toate binecuvântările care au venit de acolo.

Penny părea disperată să o convingă.

„Îmi amintesc când ai venit prima dată aici. Eram în același cămin. Ai spus că Paladia era cel mai frumos loc din întreaga lume. Orașul Strălucitor, așa cum l-ai numit. Ai spus că în Etras oamenii nu credeau cu adevărat în zei, dar aici, în Nord, înțelegeai de ce credeau, pentru că altfel cum putea fi un loc atât de frumos. Nu-ți amintești asta?"

A găsit mâna Helenei și a strâns-o. „Asta ai spus și tu. Cred că încă mai crezi asta, în adâncul sufletului. Pur și simplu... pur și simplu ți-a fost frică și ai... făcut o greșeală, dar te poți căi. Dacă vorbești cu Șoimul, îți va explica totul atât de clar. Călătoria, toată suferința, asta e tot ce ne trebuie. Cum altfel putem fi purificați? Chiar și... chiar și atunci când e greu, trebuie să fim recunoscători pentru asta, pentru că asta ne face puri."

Penny îi zâmbea Helenei, încercând cu fervoare să o convingă. „De aceea e mai bine pentru noi toți să murim credincioși în ceea ce credem decât să trăim trădându-ne și corupându-ne. Știu că ai avut intenții bune să ne salvezi, dar ar fi trebuit să ai încredere în Sol."

Helena și-a tras mâna afară. „Penny, dacă aș crede că vom muri cu toții, nu mi-ar fi atât de frică să pierd. Ceea ce ne vor face dacă vom pierde va fi mult mai rău decât moartea." A clătinat din cap. „Nu va fi nimic purificator în asta."

CHIAR ŞI DUPĂ ZILE DE TRATAMENT CU CHELATING, rezonanța Lilei nu a revenit. Consiliul încerca să păstreze vestea secretă, nevrând să provoace panică. Chelatorii trebuiau să sechestreze metalul din sângele Lilei pentru a-l elimina, dar nu funcționau la fel de eficient pe cât se aștepta.

Shiseo nu spusese nimic despre mesajul pe care Helena i-l trimisese la Avanpost, nu pusese nicio întrebare, dar păruse foarte ușurat prima dată când se întorsese în laborator. Comunica mai mult decât puteau face cuvintele.

Au petrecut zile întregi analizând și reanalizând cioburile și noile probe de sânge ale Lilei, încercând să determine ce le lipsea. De fiecare dată când Helena trebuia să plece în tură, se întorcea mereu și îl găsea pe Shiseo încă lucrând. În cele din urmă, el a adormit, prăbușit peste stația de lucru.

Helena ședea liniștită, privind o flacără de sub alambicul de sticlă din fața ei, aburul ridicându-se în cucurbită, adunându-se în ambix și curgând prin tub într-o fiolă de lângă el.

Elain Boyle fusese numită vindecătoarea principală a Rezistenței mai devreme în acea zi. Era o poziție nouă pe care Matias o crease pentru ea. Elain sosise la spital purtând la gât o amuletă mare și ornamentată din piatră solară, iar acum îndatoririle ei generale erau gestionarea și programarea turelor celorlalți vindecători, în timp ce ea lucra exclusiv ca vindecătoare „personală” a lui Luc.

Helena și-a spus că nu-i pasă.

Chimiatria ei devenea cea implicită pentru vindecători. Pace crease în liniște o secțiune în depozite pentru tonice și medicamente, permițând chimiatriei Helenei să suporte o parte din povara vindecării.

Helena și-a strâns degetele într-un pumn. Acumulase o rezervă mare de ingrediente de când recuperaseră porturile, dar era

îngrijorată că le va rămâne fără acum, că Crowther îi interzisese să mai caute cules. Unele puteau fi făcute folosind materiale importate, dar existau câteva lucruri pe care îi era greu să le obțină dacă nu le putea aduna singură.

A oftat. Îi plăcea liniștea muncii în laborator – o astfel de un contrast puternic cu spitalul — dar acum o lăsa cu gândurile ei, iar tot ce alunga în minte se înghesuia în jurul ei, sufocând-o.

I-a fost dor de Kaine.

De fiecare dată când se gândea la el, simțea ca și cum i-ar lipsi o parte din ea.

Războiul se înfipse în oasele ei, cioplind-o până când nu mai rămăsese aproape nimic în afară de ceea ce o făcea utilă, o componentă ideală într-o mașinărie elaborată, dar Kaine îi amintise că era om; că nu fiecare trăsătură, abilitate și calitate pe care o poseda conta doar în măsura în care era utilă altcuiva. Că uneori i se permitea să respire.

Acum, în absența lui, simțea că se sufocă.

CAPITOLUL 54

Aprilie 1787

CÂND ELENA STASE PE BARAJ, PRIVIND Peste pod spre Avanpost, ezită .

Îi fusese dor de Kaine toată săptămâna, dar acum, când se întorcea, simţea groază. Putea fi atât de imprevizibil. Fiecare moment de blândeţe dintre ei avea tendinţa de a fi urmat de inversarea lui directă.

Trase aer în piept de câteva ori, își încleștă maxilarul și se supără. Un necrothrall o aștepta afară, în fața clădirii, când sosi. Inima i se opri brusc și înghiți în sec, deschizându-și geanta și scoțând plicul împreună cu înlocuitori pentru trusa lui medicală.

Fața îi ardea, dar încerca să-și controleze expresia feței și să nu se uite direct la necrothrall în timp ce îi întindea totul.

„Uite." Ea i-a îndesat totul în mâinile necrothralului și s-a întors.

„Marino."

Aproape că a tresărit la auzul numelui ei. S-a întors brusc.

Necrothrall-ul era singurul care stătea acolo.

„Ai... vorbit?" Nu mai auzise niciodată un necrothral vorbind. Funcţii motorii reamintirea era una, dar resuscitarea părţilor creierului responsabile de limbaj era prea mult. Necrothrallii nu vorbeau. Nu vorbeau niciodată.

„Vino", a spus.

L-a urmat cu prudenţă, relaxându-se când și-a dat seama că se îndreptau spre camera de panică. Nu putea să-i fi spus săptămâna trecută săptămâna?

A fost pe jumătate indignată când a ajuns, apoi a uitat, pentru că înainte să intre pe ușă, Kaine o ținea în brațe și o săruta de parcă ar fi fost înfometată.

Degetele i-au prins pelerina și ochii i s-au închis brusc când l-a sărutat la rândul ei. Întreaga lume s-a prăbușit. I-a simțit dinții, flămânzi, pe buzele și limba ei.

Mâinile lui i-au atins șoldurile, conducând-o înapoi. Apoi buzele lui au fost pe gâtul ei în timp ce ea a gâfâit, adâncitura gâtului ei, între sânii ei îmbrăcați, iar el era în genunchi, împingând-o pe spate pe canapea, iar ea era sub el și nici măcar nu-și pusese jos geanta.

Mâinile lui alunecau sub hainele ei, buzele arzând o dâră de dorință pe fiecare centimetru de piele pe care îl putea găsi gura lui.

Nu se simțise niciodată atât de intoxicată.

Rezonanța lui zumzăia sub pielea ei, urmând traseul nervilor și venelor ei, cartografiind-o. Nu erotic, ci în același mod panicat în care propria ei rezonanță se aprindea uneori când se temea că cineva era rănit și voia să găsească rana. Ajungea până la degetele de la picioare și apoi dispăruse, dar abia dacă observă cum limba lui i-a alergat pe interiorul coapsei, iar apoi o ceață de plăcere fierbinte o consuma.

Cămașa îi era desfăcută, cu fustele ridicate în jurul taliei, când el se cufundă în ea. Îi cuprinse strâns gâtul cu brațele, trăgându-l aproape, îngropându-și fața în umărul lui. Lumea se redusese la un singur punct, Kaine, respirația, corpul și atingerea lui.

În timp ce stăteau încolăciți pe canapeaua aceea prea mică, cu membrele încurcate, era ca în acea dimineață oribilă de mahmureală și totuși complet nou. De data aceasta, nimeriseră bine. Ochii ei clipiră, trecându-și degetele pe pielea lui, dar el se ridică după doar câteva clipe.

O privea cu atenție, cu ochii cercetători.

Și-a ridicat capul, încă ținându-și respirația. „Ce s-a întâmplat?”

Degetul mare i-a găsit cicatricile de pe coastele ei. „Mi-am făcut griji pentru tine. Am avut mult timp să mă întreb dacă am făcut totul bine când te-am vindecat.”

Ea l-a prins de mână. „Ai făcut totul perfect.”

Încă părea îngrijorat. „Și nu s-a mai întâmplat nimic de atunci?”

„Nu”, a spus ea. „N-am mai părăsit sediul de când m-am întors. Și n-o să mai plec – decât să vin direct la tine. Nu…” Cuvintele i s-au oprit, încurcându-i-se în gât. „N-am voie. Am ordine foarte stricte în privința asta, așa că nu va trebui să-ți mai faci griji.”

A oftat ușurat, auzind un sunet sonor, s-a lăsat lângă ea, sărutând-o pe frunte.

Helena închise ochii, încercând să-l lase să i se întindă, dar stomacul i se strânse și maxilarul îi tremura în timp ce încerca să-și înghită emoțiile.

"Ce s-a întâmplat?"

Ea a ridicat privirea și l-a văzut cum o privea din nou.

„Îmi... îmi plăcea să culeg hrană. Mergeam cu tatăl meu, în timpul verii.”

S-a lăsat o pauză. „Nu mi-am dat seama că e important pentru tine.”

A tăcut o clipă. Gândindu-se la zonele mlăștinoase care se întindeau în jurul ei, nimic altceva decât sălbăticia, munții și cerul albastru strălucitor de deasupra, singurul loc unde putea respira fără să simtă miros de sânge.

„Uneori era cel mai apropiat lucru de libertate pe care îl mai aveam.”

Ea a simțit cum încremenește.

„Va fi doar până la sfârșitul războiului”, a spus el, cuvintele fiind pe jumătate rugăminte, pe jumătate jurământ.

Un râs amar i se strecură în piept în timp ce se uita la el. „Până atunci? Când va fi asta? Și ce sfârșit crezi că va fi cumva bine pentru oricare dintre noi?”

Nu putea să-i întâlnească privirea.

Și ea și-a întors privirea. „Sunt lucruri la care am fost parte și pe care știu că Flacăra Eternă nu le-ar aproba niciodată oficial. Nu știu ce se va întâmpla dacă totul va ieși la iveală.”

Pieptul i se strânse gândindu-se la acele camere subterane unde Crowther o dusese de atâtea ori. Sângele. Arsurile, părțile corpului

jupuite, nervii încâlciți, despicați și răsuciți. în moduri oribile, terifiante. Numele Helenei era lângă cel al lui Crowther în acele jurnalele de prizonieri. Scrisul ei de mână cataloga în termeni clinici rănile pe care le vindecase, starea prizonierilor când mureau sau erau plasați în acele celule subterane oribile. Știa că era intenționat din partea lui Crowther să o includă pe ea în lista personalului medical de la fața locului. Pârghie.

La un moment dat, ar fi putut lăsa asta să rămână o amenințare latentă, dar ea nu se aștepta la milă acum.

Dacă războiul ar fi fost câștigat, fără Luc de partea ei, ar fi avut puțini prieteni.

Kaine a luat-o de mână. „Poți fugi. Spune-mi cuvântul și te voi scoate afară."

O parte lașă și epuizată din ea a prins viață la auzul acestor cuvinte. Afară. Liberă. Departe de război.

Nu știuse cât de mult și-o dorise până când nu auzise că i-o oferea cineva care o făcea cu adevărat. Fusese atât de repede să-l refuze pe tatăl ei când acesta voise să se întoarcă pe Etras, dar acum tânjea fizic după ea.

Dar războiul avea să continue, indiferent unde s-ar fi dus ea, iar Kaine avea să fie acolo. Nu putea fugi. Dacă ea ar fi plecat, Crowther nu l-ar fi ținut în viață.

— Nu, spuse ea, privindu-l în ochi.

„Oferta rămâne valabilă. Spune-mi cuvântul și te voi scoate de aici."

Ea a ridicat mâna și i-a dat la o parte o șuviță de păr palid de la ochi.

„Dar tu?", a întrebat ea.

A strâmbat din nas. „Dacă aș fi putut fugi, aș fi dispărut cât timp mama era în viață."

„Ai merge acum, dacă ai putea?"

Ochii lui păreau să umple de căldură. „Cu tine, aș face-o."

Ea a forțat un zâmbet. „Atunci vom merge împreună. După război.” I-a strâns mâna și a apăsat-o pe piept, lăsându-l să-i simtă bătăile inimii. „Când se va termina războiul. Vom fugi undeva unde nimeni nu ne cunoaște. Vom dispărea – pentru totdeauna.”

Ochii i-au clipit, dar i-a zâmbit la rândul lui. „Desigur.”

El mințea.

Amândoi erau. Era o visare să crezi că așa ceva era posibil.

I-a strâns mâna mai tare până când iluzia s-a stins.

A înghițit în sec, temându-se de ceea ce avea de spus. „Flacăra Eternă a obținut recent informații noi despre procesul prin care trec Nemuritorii pentru a-și dobândi imuabilitatea. Am fost rugată să te întreb despre detalii. Ca să verific informațiile.”

Kaine doar s-a holbat la ea preț de o clipă. Apoi privirea lui s-a întunecat.

„Kaine.” Ea l-a atins, iar el a tresărit.

„E o ceață”, spuse el repede. „Nu-mi amintesc.”

„Orice ajută. Chiar ajută.”

A tăcut, pieptul i se ridica și cobora de câteva ori înainte să vorbească din nou. „Ce vrei să știi?”

„A fost implicată o rețea de dispozitive?”

A dat din cap încet.

„Ai putea să-l descrii? Sau să-l desenezi?”

A clătinat din cap. „N-am apucat niciodată să mă uit bine la ea. Îmi amintesc că erau nouă puncte, iar eu eram la mijloc. Cooperam, dar tot m-au drogat și m-au legat cu chingi ca să nu mă pot mișca.”

Se uita fix la peretele îndepărtat.

„Au început să aducă personalul. Pe cei pe care nu-i omorâseră deja. Nu știam cum funcționează, că aveau de gând să o facă – când am întrebat ce fac, mi s-a spus că sunt norocoasă că avem atât de mulți servitori, că nu aveau nevoie să o folosească pe mama.”

„Ți-au folosit servitorii?”

A dat din cap încet. „Nu prea aveam companie la țară. Mama era bolnavă atât de des și, cu toate zvonurile, tatăl meu nu avea

încredere în nimeni. Era ocupat să conducă breasla, așa că eram doar noi doi acolo și servitorii. Erau aproape ca o familie, unii dintre ei. Camerista mamei mele, Davies, fusese cu ea de când era mică și a venit cu ea la Spirefell când s-a căsătorit. După naștere, când mama a născut... Davies practic m-a crescut în primii ani."

„Îmi pare atât de rău, Kaine."

A tăcut mult timp, fără să se uite la ea. „Era o platformă deasupra mea, iar apoi Morrough se apleca. El..." „ceva în mâna lui. Ciobul de os, cred. Îmi amintesc că am țipat. Când m-am trezit, încă se auzeau țipete, dar nu mai eram eu. Nu le puteam auzi, doar le puteam simți. Ca și cum ar fi fost suturate în mine, toate mutilate, dar încă vii."

Ea s-a uitat la el cu groază. „Încă... îi auzi?"

A clipit încet. „Acum sunt mai liniștiți."

A înghițit în sec. „Conform informațiilor pe care le avem, Nemuritorii sunt un produs secundar al încercărilor lui Morrough de a valorifica puterea fără a suferi efecte negative."

A tăcut o clipă. „Deci, dacă îl ucidem pe Nemuritor, îl slăbim."

„În teorie, da. Distrugerea talismanelor ar afecta filacteriile? Oare asta îi ucide pe Nemuritori?"

Kaine clătină din cap. „Nu. Poate crea altul, dar ei sunt... doar puțin mai inteligenți decât necrothrallii atunci."

„Trebuie să existe o modalitate, totuși. Vom găsi noi."

S-a uitat la ea, expresia feței începând să i se lumineze și să se ascuțească din nou. „Dacă Nemuritorii sunt sursa puterii lui Morrough, asta înseamnă că totul nu se va termina până nu vor muri cu toții."

Ea a știut instantaneu pentru ce încerca să o pregătească. „Nu. Voi găsi o modalitate de a inversa situația. Dacă e posibil să legi un suflet, cu siguranță poate fi dezlegat."

„Helena…"

Ea clătină din cap. „Deja ai crezut odată că nu te pot salva. Ar trebui să-mi acorzi mai multă credibilitate." Își drese glasul, refuzând să poarte această conversație.

S-a ridicat și s-a îmbrăcat repede. „Trebuie să duc aceste informații la Cartierul General.”

Nu prea o interesa însă să-i raporteze lui Crowther. Voia să înceapă să examineze schița schițată de Wagner. Trebuia să facă cercetări.

„Stai. Am ceva pentru tine, deși *sper* să nu mai ai nevoie de ele.” Pumnalele ei erau înfășurate în pânză mulată.

Fusese sigură că fuseseră luate de râu.

„Cum i-ai găsit?”

„Am comandat piese de rezervă. Mi-a luat destul de mult timp să găsesc un metalurg cu o rezonanță bună pentru aliajul tău. M-am gândit că ar fi mai bine să ai câteva seturi în plus.”

„Mulțumesc”, a spus ea, atingându-le cu drag și apoi punându-le cu grijă în geantă înainte de a începe să-și aranjeze părul.

„Urăsc părul tău așa”, a spus el, speriind-o.

Ea a ridicat privirea. „Aș putea să-l decupez în schimb.”

Părea atât de ofensat încât ea a râs.

„Trebuie să-l țin departe când lucrez și sunt mereu disponibil pentru urgențe. E practic.”

Părea neconvins. „Vreau să te văd mai des.”

Degetele i se încremeniră. Putea vedea foamea în ochii lui. Posesivi. Lacomi. Avea să o smulgă din război și să o ascundă în clipa în care i-ar fi dat voie. Conflictul era vizibil în ochii lui.

Vreau. Vreau. Vreau. A simțit-o ca pe bătăile inimii.

Dacă nu ar putea să o ascundă, ar s-o țină doar pentru el cât de mult va putea. Se îndrăgostise de un dragon.

„Întotdeauna am fost disponibilă pentru tine”, a spus ea. „Dacă mă suni, voi veni aici cât de curând pot.”

A clătinat din cap la auzul acestor cuvinte. „Nu. Nu mai putem folosi Avanpostul prea mult timp. Există planuri pentru repararea lui.”

Inima i s-a strâns. „A. Atunci cum am putea…”

„Rezistența nu supraveghează cerul”, a spus el. „Acum că Amaris e mai în vârstă, nu e greu să zbori spre Insula de Est noaptea. Sunt sigur că există un acoperiș pe undeva. Voi găsi ceva până săptămâna viitoare. Dacă inelul se activează o singură dată, nu are legătură cu Rezistența. Trimite-mi un semnal când ajungi acolo și voi veni după tine.”

Și-a ridicat mâna stângă. Se temuse că efectul de refracție s-ar putea estompa în cele din urmă, dar acesta încă rezista; abia putea vedea inelul dacă nu se concentra. Era atât de ușor, încât uneori aproape că uita de el.

„Credeam că ai spus că dacă te voi arde vreodată…”

I-a prins mâna și a tras-o aproape. Cealaltă mână i-a alunecat posesiv pe gât, degetele dându-i capul pe spate, și a sărutat-o, lung și adânc, înainte de a se retrage pentru a-i întâlni privirea.

„Cheamă-mă și voi veni.”

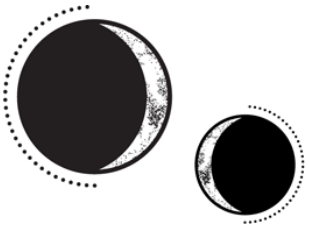

CAPITOLUL 55

Aprilie 1787

KAINE A SMÂNAT-O. DES.

Uneori, îndatoririle lui se terminau spre seara târziu, dar de cele mai multe ori era trecut de miezul nopții. Când nu era de tură, Helena lucra în laboratorul ei până când i se ardea inelul.

Erau multe clădiri abandonate. Kaine găsise una cu un acoperiș mare deschis și un lift funcțional. Helena nu a trebuit să treacă prin niciun punct de control pentru a ajunge la ea.

Uneori, Amaris nici măcar nu ateriza.

Helena ar sta în partea cea mai deschisă a acoperișului și, tăcută ca o fantomă, Amaris ar cădea din cer, Kaine aplecându-se și ridicând-o pe Helena în sus, iar amândoi ar fi în aer, călărind în vânt, cățărându-se peste clădiri fără a fi văzuți.

Ar ateriza, iar el ar trage-o de pe Amaris, verificând-o.

„Ești bine? Ți s-a întâmplat ceva?", o întreba el, chiar dacă ea îi simțise rezonanța sub piele în timp ce zburau, iar el știa că nu era rănită.

Nu se așteptase ca el să fie atât de obsedat de îngrijorat. Observase sosirea lui rapidă la Avanpost, felul atent în care ochii lui urmăreau ea, dar nu se gândise cât de adânc îl rănise frica până când nu a mai fost nevoit să o ascundă.

Intrau înăuntru, iar ea îl lăsa să o vadă în lumină, întinzându-și brațele ca să-i arate că se afla în aceeași stare în care fusese ultima dată.

„Sunt bine. Vezi? Nu trebuie să-ți faci griji."

Asigurarea nu părea să aibă niciun efect. Orice s-ar fi întâmplat cu mama lui fusese ascuns, iar Enid Ferron nu-i spusese niciodată pe deplin – fie pentru că nu putea, fie pentru a-l cruța.

Probabil că ascunderea fusese cea mai proastă alegere. Kaine era ca ea. Era obsedat de ceea ce nu știa mai mult decât de orice altceva.

Ea i-ar întâlni privirea, i-ar ține fața în mâini. „Sunt bine. Nu s-a întâmplat nimic."

Odată ce s-a convins în sfârșit că nu avea răni ascunse, o tensiune din interiorul lui s-a risipit. O va lua în brațe, iar ea îi va simți inima bătându-i cu putere.

„Tu i-ai făcut asta", își amintea ea ori de câte ori era tentată să devină nerăbdătoare cu ritualul. *Ai ghicit unde era vulnerabil și ai exploatat situația.*

Își trecuse propriile degete peste el, încercând să detecteze orice răni pe el înainte ca el să o sărute din nou.

Le-ar ascunde sau le-ar ignora ca și cum nu ar exista, decât dacă ea ar reuși să le descopere. Rănile provocate de Nullium începuseră să apară printre răniți după bătălii. Uneori, Kaine ajungea cu un ciob în corpul lui undeva și, deși efectele sale asupra lui erau limitate, atunci când intra în fluxul său sanguin, îi putea încetini regenerarea timp de ore întregi, dacă ea nu intervenea.

Nu vindecase niciodată și nu avea să vindece pe nimeni așa cum îl vindecase pe Kaine: în brațele lui, lipită de corpul lui. Îl mituia să coopereze sărutându-i umerii, mâinile și fața cu gura deschisă, în timp ce rezonanța ei găsea fiecare loc în care era rănit, examinându-l meticulos până când el devenea nerăbdător și îi ținea mâinile la loc, împingând-o înapoi pe pat și luând-o încet. Întotdeauna era delirant de încet.

Se uita în ochii ei până când aproape că simțea cum mințile li se ating.

„Ești a mea. Ești a mea." Repeta cuvintele iar și iar. „Spune-o. Spune că ești a mea."

Le împletea degetele, le lipea frunțile, iar uneori tot corpul îi tremura. Ea îl îmbrățișa, încercând să-l liniștească.

„Promit, Kaine. Voi fi mereu al tău."

Era cuprins de o teroare posesivă – în felul în care o atingea – ca și cum s-ar fi așteptat mereu ca aceasta să fie ultima dată când o va vedea.

Când nu a chemat-o, timpul s-a scurs, umplând-o pe Helena de o groază fără fund, până când inelul ei a ars din nou.

Apoi, ea era cea care cerea cu disperare să știe dacă era bine. În nopțile în care dormea singură, avea coșmaruri în care era ucis. Uneori dispărut pentru totdeauna, alteori ca lich, sau descoperit și prins. Nu știa de ce posibilitate să se teamă cel mai mult.

„Ai grijă." Era întotdeauna ultimul lucru pe care i-l spunea înainte să o lase pe vreun acoperiș. Îi ținea fața în mâini, uitându-se fix în ochii lui. „Nu muri."

Își pleca capul în față, sărutându-i interiorul încheieturii mâinii sau palma, ochii lui argintii ațintiți asupra feței ei. „Ești a mea. Voi veni mereu după tine."

Întotdeauna a făcut asta.

Totuși, în fiecare zi avea senzația că șansele creșteau. Tot mai abrupt. Războiul se clătina în pragul calamității. Nu era sigură cât de departe îl puteau duce trupele și propria lui determinare înainte ca totul să se prăbușească.

Mergea pe muchie de brici.

Când dormea, ea se uita la fața lui și își dorea ca el să supraviețuiască.

Avea să facă să se întâmple. Aveau să plece, peste mare, ca nimeni să nu-i găsească vreodată. Și-a promis că avea să găsească o cale. I-a promis: Va exista un după.

„O să am grijă de tine. Jur, Helena, mereu o să am grijă de tine." Îl auzea mormăind cuvintele pe pielea ei sau în păr, cu o voce atât de joasă, încât abia le putea desluși. În unele zile, impulsul părea mai puternic decât în altele.

L-a auzit repetând-o iar și iar într-o noapte. De obicei se oprea după puțin timp, dar de data aceasta nu a mai făcut-o.

Și-a ridicat capul și i-a cuprins fața între mâini, astfel încât să-i poată întâlni privirea. „Kaine, sunt bine. Nu mi se va întâmpla nimic."

O privea cu aceeași expresie amară și resemnată pe care o avusese când o antrenase și ori de câte ori se întorcea să plece, ca și cum s-ar fi pregătit, așteptând ceea ce considera inevitabil.

Războiul a fost o cușcă fără scăpare.

El se lăsă pe spate și își puse capul pe pieptul ei, ascultându-i bătăile inimii, brațele înconjurând-o. Ea își strecură degetele prin părul lui, iar liniștea era, dar îl simțea rostind cuvintele.

Ea a ezitat înainte să vorbească.

„Povestește-mi despre mama ta, Kaine. Spune-mi tot ce n-ai putea spune niciodată nimănui."

El a tăcut. Ea și-a strecurat degetele peste umerii lui, urmărind cicatricile interconectate de pe corp. „Poți să-mi spui. Te voi ajuta să-l cari."

Nu a vorbit atât de mult timp, încât ea s-a întrebat dacă adormise. Apoi și-a întors capul, suficient cât să-i poată vedea profilul.

„Nu mai văzusem pe nimeni torturat până atunci", spuse el în cele din urmă. „Ea a fost... prima persoană pe care am văzut-o vreodată torturată. El..." Îi tremura maxilarul în timp ce se chinuia să-și găsească cuvintele. „...au făcut experimente pe ea. Chiar dacă nici măcar nu era... nu făcuse nimic."

În timp ce vorbea, ochii i se măriră. Privea prin cameră, cu privirea în depărtare.

Helena îl privea și îl putea vedea, avea doar șaisprezece ani și era acasă pentru vacanța de vară.

Acasă, intrând fără să știe într-un coșmar de care nu avea să scape niciodată.

„Am crezut…" Vocea lui deveni brusc mai tânără. Puietoasă. „O vreme am crezut că dacă o ucid pe Principat suficient de repede, își va reveni. Că aș putea repara totul. Dar era… o umbră a ei însăși când m-am întors. Cred… cred că a încercat să reziste peste vară, să arate o față curajoasă cât timp am fost acolo, dar…"

„N-am lipsit nici măcar o lună." Cuvintele erau joase, tremurânde.

Helena și-a împletit degetele prin părul lui. El a închis ochii și și-a coborât bărbia, contractându-și corpul spre interior.

„După ce l-am ucis pe Principat, mi-a luat mai mult de o zi să mă întorc, și știau că eu o făcusem. Auziseră, dar nu au lăsat-o să iasă până nu i-am dat nenorocita aia de inimă – care încă bătea. Continua să aibă crizele astea; se prăbușea pe podea, sau se oprea din respirat, sau stătea legănându-se și mormăind. Am chemat doctori, dar au spus că nu era nimic în neregulă cu ea în afară de o constituție slabă și tendințe spre isterie. Au recomandat internarea ei în spital sau administrarea tuturor acestor tonice și injecții care au lăsat-o într-o stare de stupoare."

Helena i-a strâns mâna, trecându-și degetele peste șir.

Calculat, viclean, devotat, determinat, nemilos, neabătut, neezitător și neînduplecat.

Ca să-și răzbune mama. Ca penitență pentru toate modurile în care credea că o dezamăgise.

„Îmi pare atât de rău, Kaine."

A tăcut. A închis ochii și a tras adânc aer în piept.

„Atunci…" Vocea i s-a întrerupt.

„Apoi…" A eșuat din nou. „Se simțea mai bine, credeam că s-ar putea chiar să-și revină, dar eu… eu… Noi luasem un nou district. Exista o listă de familii din care trebuia să luăm exemple. Tată, mamă, doi copii. După ce i-am ucis pe părinți, au resuscitat-o pe mamă, au pus-o cu fata mai mare. Trebuia să inventez ceva cu… cu tatăl și cu cea mică. O creatură mică, cu două codițe împletite cu fundițe. Era un tort de ziua de naștere. Cred că era al ei. Durant a târât-o de păr și mi-a dat-o mie – știam ce voiau, dar am fugit."

A înghițit în sec. „Am rezervat o navă, o călătorie pentru două persoane. M-am gândit că eu și mama am putea pur și simplu să plecăm împreună, iar ea nu ar ști că nu pot merge cu ea până nu ar fi prea târziu. Dar când m-am dus să o iau, ei ajunseseră acolo primii. Aduseseră cadavrul."

„O, Kaine…” Helena era prea îngrozită ca să spună mai mult de atât. El o strângea de mână atât de tare, încât bănuia că avea vânătăi acolo unde degetele lui erau împletite.

„Am încercat să găsesc o modalitate de a fugi cu ea.” Vocea i s-a schimbat, începând să-i fie familiară pe măsură ce povestea avansa prin viața lui. Urme ale tonului său dur și controlat au început să iasă la iveală. „Pregăteam totul, fiecare detaliu și orice eventualitate, dar ea nu voia să plece fără mine. M-am gândit să o forțez, să o droghez, să o pun pe barcă și să o trimit departe, dar mi-era atât de frică că se va întoarce după mine și nu voiam să o încui. Nu voiam să fiu cineva care o închide din nou în cușcă.”

Vocea i s-a înăbușit. „Dacă nu m-aș fi dus acasă în noaptea aceea... nu ar fi murit. Nu știu de ce am făcut-o.”

A tăcut.

Helena se desprinse suficient de repede de sub el cât să se ridice. Nu-l putea privi fără să simtă o durere sfâșietoare care i se răspândește prin piept.

Îl atinse ușor pe frunte. „Kaine, nu sunt mama ta.”

El tresări, deschizând gura să nege, dar ea continuă fără să-l lase să o întrerupă. „Flacăra Eternă nu mă va răni dacă piceți o temă. Nu mă vor tortura sau pune în pericol ca să te pedepsească. Nu sunt ostatic. Sunt în acest război pentru că aleg să fiu. Nu sunt fragilă. Nu mă voi rupe. Te rog.” Își mângâie degetul mare peste arcada pometului lui. „Crede asta despre mine.”

A clătinat din cap. „Lasă-mă să te scot de aici. Jur că nu-mi va afecta ajutorul pentru Rezistență. Lasă-mă doar să te scot.”

„Nu voi fugi în timp ce toți ceilalți se luptă. Putem face asta împreună. Lasă-mă să te ajut. Nu trebuie să faci totul singură acum.”

Disperarea i-a inundat ochii.

„Nu poți să-mi ceri să fug de război.”

Buza i s-a strâmbat. „De ce nu? N-ai făcut destul pentru ei? Te-au vândut. Ce-ar fi fost dacă aș fi…” Vocea i s-a întrerupt și nu a putut să-i privească în ochi. „Ce-ar fi fost dacă ai fi primit aceeași ofertă de

la cineva care a fost sincer? Tot ai fi plecat – și dacă nu te-aș fi antrenat, ai fi murit salvând Holdfast."

„Și am fost de acord. Cu totul. Nimeni nu m-a obligat vreodată. Nu avem dreptul să alegem când am făcut destul și să-i lăsăm pe alții în urmă să suporte consecințele. Nu există civili într-un război ca acesta. Dacă ei câștigă" – și-a întins mâinile – „toată lumea pierde."

El și-a încleștat maxilarul, iar ea a știut ce voia să spună, că nu-i păsa. Nu-i păsa dacă cineva supraviețuise în afară de ea.

Helena a oftat trist și și-a lăsat capul în jos, agățându-și fața în umărul lui. El și-a cuprins-o în brațe.

Aproape că adormea când i-a auzit șoapta slabă. „O să am grijă de tine. Jur, mereu o să am grijă de tine."

KAINE A FOST SINGURA SURSĂ DE ALINARE A ELENEI pe măsură ce lucrurile din Rezistență se deteriorau.

Când Lila și-a recăpătat în sfârșit rezonanța, lunga convalescență părea să-i fi absorbit complet viața. Nu a mai putut să se întoarcă așa cum o făcea de obicei, iar cicatricile lăsate în urma tuturor operațiilor de pe piept și umăr erau atât de severe încât i-au limitat mișcările, necesitând vindecare și terapie extinse pentru a-și recăpăta mobilitatea.

Helena a planificat un posibil regim de tratament, dar apoi acesta a fost atribuit unuia dintre ceilalți vindecători. Luc ceruse ca Helena să fie ținută departe de Lila, precum și de el însuși.

Helena a rămas holbându-se la biroul lui Pace după ce a fost informată despre asta.

„Vei lucra în continuare în ture de urgență", a spus Pace.

— Corect, spuse Helena cu o voce plictisitoare. Presupun că asta înseamnă că Luc e mai lucid, nu-i așa? Dacă face cereri acum.

De când Luc fusese mutat în apartamentul său privat, Helena nu-l văzuse și nu auzise niciun cuvânt despre el sau despre starea lui, deși Consiliul insista că acesta se recupera încă treptat.

Buzele matroanei tresăriră. „Ei bine, «lucid» este cu siguranță un cuvânt pe care l-ai putea folosi.” Își drese glasul. „Sunt sigură că, cu timpul, își va reveni. Nu trebuie să-ți faci griji pentru el; sunt o mulțime de alți oameni care fac asta.”

Helena dădu din cap încet, dar timpul nu era ceva ce Flacăra Eternă avea.

Luc era piatra de temelie a Rezistenței. Fără el, totul devenea rapid volatil. Crowther a început să se bazeze mai mult pe Kaine, folosindu-l pentru a semăna dezinformare și sabotaj, ca și cum armata Nemuritoare ar fi fost o mașinărie de deconstruit. Plicurile cu ordine erau mai groase de fiecare dată când Helena le livra.

Kaine nu a menționat nimic despre ce făcuse, dar ea și-a dat seama că era pe punctul de a ceda sub presiune. Devenea din ce în ce mai disperat de fiecare dată când o vedea.

O devora pe Helena, privind-o cum se erodează sub tot ceea ce trebuia să întrețină și să producă pentru ambele părți, în timp ce Helena era blocată în Cartierul General ca un animal în cușcă.

Fără să caute cules, își ocupa orele cu noi cercetări, Shiseo preluând conducerea în încercarea de a perfecționa suprimarea alchimiei la cererea Consiliului. Nemuritorii erau aproape imposibil de capturat și de ținut captivi, dar cu suprimarea, acest lucru ar fi putut fi posibil. Știa de la Kaine că nullium interfera cu abilitățile și regenerarea Nemuritorilor la fel ca orice alchimist.

Shiseo a conceput o manșetă din nullium pentru a crea o suprimare țintită a rezonanței, blocându-se în jurul încheieturii mâinii pentru a estompa rezonanța într-o senzație de electricitate statică.

Helena l-a testat, fixându-și unul în jurul încheieturii mâinii, îndoindu-și degetele și strecurându-l în sus pe braț. Când a ajuns aproape de cot, a putut trece prin interferență. A clătinat din cap. „Astea nu suprimă complet rezonanța.”

L-a scos, inspectând interiorul căptușit de Shiseo cu nullium.

„Dacă am vrea cu adevărat să-l ștergem complet, cred că ar trebui să fie intern”, a spus ea. „Dacă nullium-ul ar fi încapsulat în ceramică, asta ar preveni coroziunea și biointerferența. Dacă ai introduce un tub subțire direct prin încheietura mâinii aici” – și-a apăsat degetele pe spațiul dintre radius și ulnă – „manșeta s-ar putea fixa în jurul unui vârf de suprimare și s-ar putea bloca alchimic în loc. Pun pariu că nu ar exista nicio rezonanță atunci.”

Shiseo părea atât de tulburată încât Helena și-a dat seama de realitatea a ceea ce propunea, dincolo de funcția sa practică.

Una era să te gândești să-i încătușezi pe diverșii Nemuritori, toți ascunși în spatele căștilor și al morților lor, dar când ea s-a gândit la Kaine, un prizonier mai probabil, și i s-a deschis un gol în stomac.

Ea clătină din cap. „Lasă. E prea mult. Nu trebuie să reprimăm atât de mult.”

„Probabil ar funcționa.”

Ea clătină din cap. „Nu e necesar. Designul ăsta e suficient de bun.”

UNELE ORI INELUL HELENEI ARDEA de două ori, iar când se întâmpla asta, sosea Amaris, iar Kaine practic se prăbușea de pe spate. Alteori, Amaris apărea singur. Helena se urca pe spatele himerei, agățându-se de ham în timp ce aerul se învârtea în jur, și zburau în adâncurile orașului, într-un subsol, o clădire dărâmată sau uneori o alee, și îl găsea pe Kaine. De obicei, o bucată de șrapnel de nullium era îngropată în el undeva, suficient de adânc încât să nu o poată scoate.

A învățat să aibă mereu geanta plină cu instrumente medicale, bandaje și tot felul de medicamente. Pe măsură ce nullium-ul devenea din ce în ce mai eficient, rănile necesitau adesea intervenții chirurgicale. A devenit expertă în chirurgia manuală, având doar o lanternă electrică ca lumină.

Nu o lăsa să-l doboare, vrând să stea de veghe în caz că venea cineva, dar adesea delira pe jumătate, cu ochii aproape argintii strălucind, mormăind în șoaptă: „Sunt bine – abia dacă simt. Nu-ți

face griji. Mergem curând… Am rezolvat problema. Doar… încă puțin…”

Stătea cu capul lui în poală, cântând încet în timp ce el se stabiliza, ținându-i mâinile în ale ei. Nullium îi încetinea atât de mult recuperarea. Pierdea atât de mult sânge, încât plutea la limita cunoștinței sau începea să tremure și intra în șoc. Își trecea degetele și rezonanța peste palmele lui și murmura scuze.

Îl omori. Îl omori. Asta e din cauza ta.

Își permitea să plângă pentru el doar atunci când el nu era conștient să vadă. Îi strânse mâinile în ale ei, încercând să-l ajute.

„Îmi pare rău. Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău”, a repetat ea iar și iar.

Își ștergea ochii și apoi curăța sângele înainte ca el să-și revină. conștiință. Ar simți cum tensiunea îi străbate corpul în clipa în care și-ar reveni și l-ar simți respirând când ar ridica privirea și a o vedea.

În nopțile lungi, Amaris se ghemuia în spatele Helenei, mângâind mâinile moi ale lui Kaine. Helena stătea, mângâindu-și degetele pe fața lui Kaine, urmărindu-i fiecare bătaie a inimii și promițându-i: „Voi avea grijă de tine. Promit, voi avea mereu grijă de tine.”

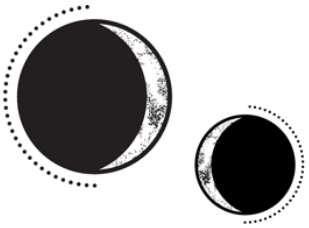

CAPITOLUL 56

Maius 1787

Nemuritorii AU FOLOSIT PRIMA BOMBĂ CU NULLIUM la mijlocul primăverii .

Rezistența știa că un astfel de atac urma să se apropie; utilizarea nulliumului se răspândise de când Nemuritorii îl folosiseră împotriva Lilei și, deși rănile erau grave, ca armă de luptă, nulliumul avea o utilitate limitată din cauza fragilității sale. Ca bombă, însă, era devastator.

Câteva bucăți minuscule de șrapnel erau suficiente pentru a șterge rezonanța unui alchimist. Dacă aceasta se dizolva și se răspândea prin sânge, spitalul trebuia să suture manual rănile, să administreze agenți chelatori și apoi să aștepte ca rezonanța pacientului să se refacă.

Medicina alchimică expertă, combinată cu vindecarea, făcuse recuperarea luptătorilor din Rezistență eficientă; atâta timp cât un combatant nu murea din cauza pierderii de sânge, rănile care în alte părți ale lumii ar fi durat luni de zile pentru a se recupera puteau fi vindecate aici în zile sau săptămâni.

Cu nullium, însă, convalescența a încetinit considerabil.

Spitalul se pregătise cât de mult a putut, medicii și chirurgii învățând despre chirurgia manuală și despre departamentul de chimie. producea o cantitate mare de agenți chelanți, dar logistica nu era suficientă pentru a îmbunătăți moralul. Oamenii erau îngroziți. Alchimia și rezonanța erau totul; ideea de a fi fără era ca și cum ne-am fi întors la o epocă de piatră pre-alchimică.

Ilva, care lua totul cu ușurință, părea dezechilibrată definitiv după capturarea lui Luc, nereușind să înțeleagă și să gestioneze proactiv consecințele. Poate pentru că era o Lapse, era incapabilă să înțeleagă gravitatea emoțională a simplei amenințări, impactul acesteia asupra moralului.

Singurul aspect pozitiv era că Luc părea să-și dea seama brusc de responsabilitățile sale. Închis în mare parte în camerele sale, a reapărut brusc la o adunare pe care Althorne o convocase pentru a calma tulburările Rezistenței. Luc părea îmbrăcat complet în alb și auriu, arzând de o indignare justificată. Fizic, era slăbit. Deși armura îi ascundea cea mai mare parte, trăsăturile sale erau vizibil slăbite. Totuși, era ca și cum corpul său ar fi fost acum doar o cochilie, iar sufletul său strălucea prin ea. Părea să radieze viață.

„Morrough, ca toți necromantii dinaintea lui, vrea ca Rezistența să se teamă și ca lumina Flăcării Eterne să se stingă", a spus el, cu ochii albaștri arzând. „Nu le vom da această satisfacție. Paladia este a noastră. Am construit acest oraș ca un far; acea lumină a protejat lumea de pata necromanției generații întregi. Zeii sunt de partea noastră. Solul este de neînvins. Legile naturii nu vor da victoria corupției. Nu vom eșua; cunoaștem recompensele pe care le-au primit strămoșii noștri pentru credința și curajul lor și vom gusta la fel!"

În vocea lui se simțea o severitate, și totuși vorbea într-un mod ciudat de uluitor, precum soarele la zenit. Simțea cum atmosfera din aer se schimbă de la incertitudine și frică la convingere. La credință.

Luc continua să vorbească, descriind orașul cu detaliile pline de dragoste ale cuiva care îl cunoștea îndeaproape, descriind visele pe care el și tatăl său le avuseseră pentru viitorul glorios al Paladiei.

Următorul lucru pe care Helena și-a dat seama a fost că se pregătea o contraofensivă. Escadrilele se pregăteau. Noul batalion al lui Luc, care nici măcar nu luase parte la luptă împreună, a ieșit împreună cu alți patru soldați și a ocupat un district din Insula de Vest.

Helena i-a privit de pe o pasarelă cum se întorceau cu toții în victorie. paradă, urmată de urale. Luc stătea în spatele unui camion, cu Sebastian lângă el, făcând cu mâna în timp ce intrau pe porți.

Lila nu plecase. Oficial, era pentru că era încă în recuperare, dar realitatea era că tribunalul nu începuse încă, liderii fiind îngrijorați

de cum ar putea reacționa Luc. Dacă își folosea puterea de Principat pentru a se opune direct Consiliului și liderilor militari, nu exista nicio modalitate reală de a-l contracara care să nu ducă la o prăbușire completă a conducerii, putând fractura Rezistența.

Atâta timp cât Luc o recunoștea pe Lila drept paladinul său principal, Lila putea ignora ce spunea restul Consiliului – jurămintele ei erau făcute lui Luc. Așa că Lila a rămas în suspensie. Neînmatriculată pentru luptă, dar nici rănită nu mai era cu adevărat. Stătea la ușa Turnului, aplaudând alături de toți ceilalți, dar durerea îi strălucea pe față.

Contraatacul fusese atât de brusc, atât de îndrăzneț, încât Nemuritorii abia dacă își puseseră bazele unei apărări. În mod similar, Consiliul a fost luat prin surprindere de acceptarea bruscă a conducerii depline de către Luc și a plecat în grabă în urma hotărârii sale. Succesul ofensivei l-a făcut dificil de contrazis, mai ales când moralul Rezistenței a crescut odată cu ascensiunea sa pentru a-și revendica locul în Consiliu.

Bătăliile au început să se contopească. Doar că acum exista o secție medicală pentru rănile provocate de nullium, iar rata victimelor a crescut vertiginos, infecțiile și bolile devenind o amenințare tot mai mare. Mai întâi a venit supraaglomerarea, urmată de lipsa lenjeriei curate și a bandajelor, apoi au început infecțiile sângelui și au urmat bolile.

Helena era uneori de tură zile întregi, ignorând semnalele lui Kaine, cu excepția cazului în care acestea erau mesaje pentru Crowther. Munca o împiedica măcar să aibă șanțuri de îngrijorare în minte.

Când a rămas singură, stătea în pat, holbându-se la tavan în timp ce răsucea inelul lui Kaine în jurul degetului, gândindu-se la schița desenată de Wagner. Nouă puncte.

Alchimia nordică folosea aproape întotdeauna fie cinci, fie opt, numerele elementare sau celeste. Acestea erau singurele formule matriciale predate la Institut, cu excepția piromanției Holdfasts, care

opera cu o matrice de șapte puncte, dar Helena știa de asta doar pentru că îl ajutase pe Luc cu temele.

Nu auzise niciodată de o matrice cu nouă puncte. Nu avea nicio idee cum ar trebui să funcționeze, iar singura ei mostră era plină de erori evidente și desenată de cineva complet nefamiliarizat cu principiile alchimiei.

Cum ar fi putut inversa ceea ce i se făcuse lui Kaine dacă nu înțelegea metoda? Își mișca degetele, încercând să vizualizeze canalele energetice. Gândurile ei se tot întorceau la Soren.

Și-a înăbușit gândurile, îngropându-le cu o animanță intensă, încercând să-și forțeze mintea să se uite în jurul amintirilor despre el. Totuși, o sâcâia încontinuu – nu distrugerea lui, ci momentul în care murise. Întotdeauna încerca să rupă conexiunea de rezonanță înainte ca un pacient să moară, dar în acel moment fusese complet concentrată asupra lui Soren.

Energia, senzația acesteia, care o străbătea ca un curent electric, îi revenea în minte ori de câte ori încerca să-și imagineze cum ar putea fi canalizată printr-un multiplu de trei.

Asta a făcut-o să se întrebe. Dacă Morrough putea prinde suflete vii în oase, iar primul Necromant plasase un oraș întreg de suflete vii într-o Piatră, ce s-ar întâmpla dacă cineva ar captura cealaltă formă de energie? Oare cineva a făcut-o vreodată?

Data viitoare când a simțit un pacient în pragul morții, în loc să se desprindă, a lăsat conexiunea deschisă și a încercat să mențină energia în momentul în care a lovit-o. Aceasta a ars-o prin rezonanță, lăsându-i mâna amorțită și înțepătoare ore în șir.

Ei bine, era logic că nu putea pur și simplu să o țină în mână. Ar fi avut nevoie de un recipient de un anumit fel. Amuleta cu piatră solară fusese... argint viu? Sau sticlă? Poate cristal. A încercat o varietate de substanțe din depozite, strecurând metale ciudate și alți compuși în spital, în buzunare, pentru a vedea dacă energia se va canaliza în vreunul dintre ele.

Pietre solare au crăpat, în timp ce metalul i-a dat foc la buzunar. Într-o cutie împinsă în spatele unei camere de depozitare, a găsit mai multe bucăți mari de obsidian. Sticla vulcanică avea într-adevăr un punct de topire mai ridicat decât sticla normală.

Ea și-a băgat o bucată în buzunar.

L-a strâns strâns când a simțit cum vitalitatea unui pacient se slăbește. El era unul dintre pacienții cu nullium, lovit de șrapnel care îi sfâșiaseră organele, iar infecția nu răspunsese la tratament. Putea să-i forțeze inima să bată în continuare, dar asta nu ar face decât să-i prelungească moartea; ar muri în momentul în care ea ar pleca. Pielea îi ardea de febră, iar el îi strângea mâna, vorbind cu cineva nevăzut, cuvintele venind din ce în ce mai încet.

Ea înghiți în sec și își menținu rezonanța deschisă în timp ce ochii lui rămâneau nemișcați. Fluxul mortal a străbătut-o ca un șoc electric direct în obsidian.

Brațul i-a amorțit pentru scurt timp. Când și-a revenit senzația, el era mort, iar obsidianul zumzăia cald pe degetele ei. Îl putea simți, acea energie întunecată și ciudată.

Degetele îi tremurau în timp ce îi închidea ochii, trăgându-i cearșaful peste față. Tocmai prinsese un suflet în sticlă vulcanică? Îl strânse. Nu. Știa cum se simțea acea energie, amuleta și Kaine. Asta era diferit.

Totuși, a încercat să se prefacă că nu era acolo în timp ce își termina tura.

S-a grăbit spre laboratorul ei. A deschis ușa și s-a oprit brusc când a văzut-o pe Lila, ghemuită pe podea, cu fața umflată și ochii roșii.

Helena a înlemnit. Zei, tribunalul. Trebuie să fi început.

Abia o văzuse pe Lila și nu vorbise cu ea de dinainte de salvarea lui Luc. Într-o zi se întorsese în camera ei și descoperise că toate lucrurile Lilei dispăruseră, iar abia după aceea auzise despre o slujbă de pomenire privată ținută pentru Soren.

Oricât de mult ar fi vrut să încerce să se explice, nu a putut, pentru că oficial Soren pur și simplu murise.

Dar Luc i-ar fi spus Lilei adevărul.

Helena a înlemnit, neștiind ce ar fi putut-o aduce pe Lila aici.

„Lila.” Helena a pus obsidianul jos, mișcându-se ezitant. „Lila, ce s-a întâmplat? Ce s-a întâmplat?”

Lila s-a uitat la Helena fără să răspundă mult timp.

„Am făcut o greșeală”, spuse Lila în cele din urmă, cu o voce abia șoptită, „Am făcut o mare greșeală.”

Helena înghiți în sec. „E… e în regulă. Sunt sigură că va fi bine. Orice ai fi făcut… sunt sigură că nu poate fi chiar atât de rău.”

Fantoma lui Soren părea să plutească între ei.

„Nu.” Lila clătină din cap. „I-am mințit pe toți. Toată viața mea, am mințit. Acum... acum nu știu ce să fac…”

Vocea ei era atât de încordată, încât s-a stins.

„Soren era singura persoană care știa”, șopti Lila. Ochii îi înotau, dar lacrimile nu-i scăpau. „Întotdeauna mi-a păstrat secretele. Știa ce să facă în legătură cu lucrurile. Spunea că e treaba lui – să aibă grijă de mine.”

„Ce s-a întâmplat?” Helena întinse mâna ezitant.

Lila a ridicat privirea și a tras adânc aer în piept, bărbia tremurându-i înainte să vorbească în sfârșit. „Sunt… sunt însărcinată.”

Helena nu se mișca. Nu putea vorbi. Era prea uluită ca să creadă măcar cuvintele pe care Lila tocmai le rostise.

A ști că era însărcinată însemna că trebuia să fie însărcinată de cel puțin două sau trei luni, iar asta presupunând că ciclul ei era regulat, lucru pe care Helena știa că nu era. La vremea aceea fusese în spital.

„Cum?” a fost singura întrebare pe care Helena s-a putut gândi să o pună. Ca să nu mai conteze tot ce însemna asta.

Lila a înghițit în sec, mișcându-și capul sacadat, tresărind când acesta i-a tras cicatricile de pe gât. „Știu. Nu credeam că pot. După... tot. Întotdeauna am presupus că nici măcar nu era posibil.”

— Nu, spuse Helena nerăbdătoare. Adică, da, şi asta, dar nu erai însărcinată când erai în spital. Ai ieşit doar pentru... Cum ai putea şti că eşti însărcinată?

Lila privi în jos, evitând privirea Helenei. „Ăsta e… asta e secretul. Ştiu că *sunt* însărcinată."

Atunci i-a ieşit în minte ceva incredibil de evident, de care Helena ar fi trebuit să-şi dea seama cu ani mai devreme.

Lila Bayard, care se întorcea atât de des din bătălii aproape nevătămată, care îşi recupera întotdeauna în mod miraculos după răni, care s-a adaptat la o proteză de picior în luni când toată lumea spunea că va dura un an. Care nu se chinuise niciodată să se recupereze după o accidentare până nu-şi pierde rezonanţa.

„Eşti o vivimantă", a spus Helena.

Lila nu i-a întâlnit privirea şi a dat uşor din cap. „N-am folosit-o niciodată pe nimeni în afară de mine. Soren de câteva ori, dar numai când a întrebat. A spus că nu pot anunţa pe nimeni. Nici măcar mama şi tata, pentru că dacă ar şti oamenii nu mi s-ar permite să fiu paladinul lui Luc."

„În tot acest timp?" spuse Helena încet, surprinsă de sentimentul de trădare pe care îl simţea.

„Îmi pare rău. Am vrut să-ţi spun, dar... ştii cum a fost pentru tine. Nu puteam risca asta, nu cu Luc în joc. Nu puteam fi ca tine... singurul lucru la care mă pricep e să lupt."

Revelaţia a fost mai mult decât simţea Helena că poate procesa atunci.

„Cine e tatăl?" a întrebat Helena, ca şi cum nu ar fi fost complet evident.

„Ştii că e Luc."

Helena dădu din cap. Voia să fie furioasă, dar propriile ei secrete erau şi mai grave, iar faptul că Lila se îndreptase către ea în absenţa lui Soren spunea multe.

„Probabil ai auzit că plănuiesc un tribunal dacă nu mă retrag de bunăvoie din funcţia de paladin." Vocea Lilei era goală şi disperată.

„Îmi spuneam că până la urmă totul va da roade, dar războiul a continuat. Nu am făcut-o niciodată... adică, de câteva ori a încercat el... dar l-am certat de fiecare dată." Lila clătină din cap. „Nu contează, totuși, se pare că toată lumea crede că ne-am jucat pe front. Nu înseamnă nimic din ceea ce nu am făcut." Se uită în jos. „Când s-a întors după ce a cucerit districtul ăla... știu că nu era vorba de mine, dar m-am simțit atât de distrusă. Să fiu lăsată în urmă și să știu că voi fi mereu aici. A venit și m-a găsit după aceea și mi-a spus că se gândise la mine tot timpul și..." Ridică din umeri. „Toată lumea crede că suntem oricum, așa că..."

Helena și-a pus o mână ezitantă pe umăr. „E în regulă. Mă ocup eu de asta. Dacă e devreme, pot să iau ingrediente sau pot folosi pur și simplu vivimanție, cum preferi. Nimeni nu va ști."

"Nu."

Helena se holba la Lila, sigură că auzise greșit.

Lila a tras adânc aer în piept, evitându-și privirea. „Adică, de aceea am „A venit. Știam că poți să o faci, dar... în timp ce așteptam, nu m-am putut opri din a mă gândi, care sunt șansele?" Ea clătină din cap. „Nu-mi amintesc când am avut ultima dată un ciclu. Au trecut ani de zile. Nu credeam că pot. Întotdeauna am crezut că Soren va fi cel care se va căsători și va avea următoarea generație de Bayard, dar acum eu sunt tot ce a mai rămas."

Helena nu a avut cuvinte.

Lila privi în jos, ghemuindu-se mai puțin, ca și cum ar fi simțit judecata Helenei. „Probabil că nu se va prinde. Așa că poate aș putea aștepta și... să am asta puțin."

„Și dacă se întâmplă asta... se lipește?" a întrebat Helena.

Lila nu a răspuns.

Helenei i se strânse pieptul. Voia să spună că Lila se poartă prostește. Un bebeluș, în timpul războiului. Lila nu ar fi prima, dar totuși, fetele acelea erau diferite. Lila era o alchimistă. O războinică. Niciunul dintre aceste lucruri nu se potrivea cu maternitatea. Regulile erau stricte.

„Nu se va lipi”, a spus Lila.

„Ăsta nu e un răspuns”, spuse Helena tăios. „Dacă e așa? Vei avea un copil în timpul unui război, când deja te confrunți cu un tribunal. Nu vei mai fi paladin după aceea. Nu te vor mai lăsa niciodată să lupți.”

Lila își smulgea unghiile, cuticulele îi sângerau. „Luc va părăsi lupta pentru a prelua conducerea acum. Ilva e prea bătrână ca să continue ca administrator și nu are încredere în nimeni să o înlocuiască. Se spune că, dacă mă retrag din funcția de paladin principal, nu vor convoca un tribunal, Sebastian mă va înlocui și voi fi din nou autorizată să lupt.” Lila a tras adânc aer în piept. „Voi comanda propria mea unitate. Prima femeie.”

Vocea Lilei nu exprima nicio mândrie sau entuziasm pentru ceea ce avea să fie o realizare istorică, pentru că nu exista nicio șansă să se poată reîntoarce în luptă, deposedată de fostul său rang, fără ca scandalul să o urmărească. Reputația și moștenirea ei erau pătate irevocabil.

„Dacă ai spune că sunt bolnavă de ceva, nimeni n-ar ști că sunt însărcinată — și dacă nu merge, mă voi întoarce în serviciu ca și cum nu s-ar fi întâmplat niciodată.”

„Sau te-ai putea retrage din luptele active și să antrenezi recruți care ar putea avea nevoie de cineva cu experiența ta”, a spus Helena. „Acestea nu sunt singurele tale două opțiuni.”

„Nu mă voi retrage. Nu așa funcționează pentru noi, Bayard-ii”, a spus Lila, ochii ei albaștri sclipind. A tresărit. „Îmi pare rău. Oamenii îmi tot spun că nu s-a terminat totul, dar...” a râs ea. „...știu cum funcționează. Ce va rămâne în țintă. Nu va fi nimic din ce am făcut vreodată în luptă.”

Acum Helena înțelegea. O sarcină schimba narațiunea. Nu ștergea scandalul, dar o reformula; în loc să fie o încălcare a jurămintelor care aproape a dus la o calamitate, devenise o poveste de dragoste.

Principatul avea deja nevoie disperată de un moștenitor, dar era greu să facă din asta o prioritate declarată când viața lui Luc trebuia

protejată de divinitate, iar Luc, din motive evidente, se opusese întotdeauna ideii unei căsătorii politice, ceea ce își dorea Consiliul.

Un moștenitor al Rezistenței ar putea revigora Rezistența. Cum ar putea fi un război sortit eșecului când exista un simbol atât de tangibil al viitorului?

Desigur, Lila ar fi preferat acea versiune a poveștii ei, mai degrabă decât alternativele cu care se confrunta.

Lila păruse întotdeauna de neoprit, dar acum Helena putea vedea toate fisurile pe care le ascunsese. Dorințele pe care nu și le permisese niciodată.

Helena știa ceva despre asta.

„Oare va ști Luc?"

Lila a tras adânc aer în piept și a clătinat din cap. „Nu. Cred că l-ar distrage. E sub atâta presiune, iar tranziția va fi dificilă. Dacă ar ști și apoi s-ar termina cu nimic – l-ar zdrobi, să fi sperat."

„Luc... vrea copii?" întrebă Helena ezitant. Nu credea că-l auzise vreodată pe Luc vorbind despre copii. Speranțele lui pentru viitor erau ca războiul să se termine, că va călători. Pe de altă parte, problema Lilei fusese întotdeauna discretă. Helena știuse, dar el nu-i mărturisise niciodată pe față, nici măcar ei.

Lila dădu din cap. „A vorbit despre ele în noaptea aceea. Cum nu e ca tatăl său, că nu vrea doar să-și facă datoria. Că vrea să aibă o familie pentru el, nu din cauza Principatului sau pentru că are nevoie de un moștenitor, ci pur și simplu pentru că iubește pe cineva atât de mult încât își întemeiază unul. Asta ar fi."

Helena înghiți în sec. Încă ura asta, dar nu o putea refuza pe Lila. „Va trebui să vorbesc cu Crowther și să văd ce opțiuni sunt."

Fața Lilei s-a strâmbat. „De ce te-ai dus la el? E îngrozitor. Luc nu-l suportă."

Helena și-a întors privirea. „E cea mai pragmatică alegere. Nu am vechimea necesară pentru a pune pe cineva în carantină. Nu cred că vrei să-i implici pe Elain sau Matias. Alegerile sunt Crowther sau Ilva, iar Ilva nu a fost prea de încredere în ultima vreme."

— Bine, oftă Lila, tresărind. Atunci Crowther.

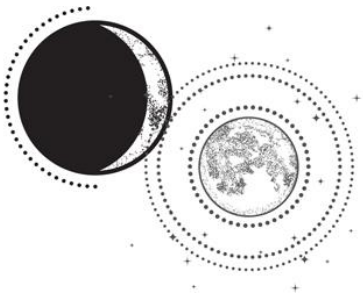

CAPITOLUL 57

Maius 1787

CONFORM ARHIVĂRILOR , LILA BAYARD A CONTRACTAT UN CAZ GRAV DE TUSE DE MLAŞTINĂ DUPĂ CE A AJUTAT LA LIVRAREA DE provizii către mahalalele cu apă din capătul sudic al insulei.

Tusea de mlaștină avea tendința să apară în fiecare an la începutul verii, după inundații, pe măsură ce aerul devenea cald și umed, iar nivelurile întunecate și retrase ale orașului, departe de lumina soarelui, își găseau interioarele înnegrite de mucegai.

Simptomele erau o tuse profundă provenind din partea inferioară a plămânilor și o erupție cutanată ocazională. Deși era periculoasă în special pentru copii și vârstnici, uneori persista și se transforma într-o boală virulentă care putea cuprinde orașul ca o ciumă. Acesta era motivul aparent pentru care nivelurile superioare ale orașului preferau să fie restrictive cu sectoarele inferioare ale populației.

Helena era familiarizată cu simptomele, deoarece tatăl ei obișnuia să o trateze în fiecare vară. Majoritatea oamenilor care se îmbolnăveau nu își permiteau să călătorească în oraș la o farmacie autorizată. Helena putea reproduce simptomele aproape perfect folosind vivimanția, creând erupții cutanate violacee pe interiorul încheieturilor mâinilor și pe părțile laterale ale gâtului Lilei și agravându-i plămânii. suficient cât să o facă să tușească violent în timp ce Pace o examina și îi dădea diagnosticul.

Cu atât de mulți oameni aflați în spații înguste, ciuma era o teamă constantă.

Lila a fost imediat plasată în izolare în Turnul Alchimiei, iar toți ceilalți implicați în livrarea proviziilor au fost puși în carantină timp de trei zile, până când au fost declarați asimptomatici.

O boală atât de comună nu le slăbea moralul, mai ales că era considerată în primul rând o afecțiune a celor săraci și insalubre. Faptul că Lila se îmbolnăvise era interpretat ca un semn că era încă

prea slăbită din cauza rănilor. Sus, în camerele scăldate în soare ale Turnului Alchimiei, își va reveni.

Luc, însă, era distrus. A cerut să o vadă, dar a fost refuzat categoric. Plămânii lui încă prezentau semne de deteriorare și avariere; sub nicio formă nu i s-a permis să se apropie de Lila.

Helena abia știa de unde să înceapă cu acest nou secret. Sarcina nu era ceva ce studiase vreodată. Experiența ei cu nou-născuții se limita în mare parte la situații de urgență. A căutat în bibliotecă câteva referințe, dar a constatat că opțiunile nu erau suficiente, până când și-a amintit că doamna Pace păstra majoritatea manualelor medicale în arhivă pentru acces facil.

„N-am crezut niciodată că te voi găsi interesată de o sarcină." Comentariul matroanei Pace a făcut-o pe Helena să tresară, fiind surprinsă citind în grabă una dintre cărți.

Helena l-a trântit și l-a îndesat la locul lui. „Nu sunt. Titlul tocmai mi-a atras atenția."

„Ești binevenit să-l împrumuți."

— Nu, spuse Helena clătină din cap. — O curiozitate trecătoare a fost tot ce a fost.

S-a îndreptat spre ușă.

— Marino, spuse Pace cu o voce poruncitoare.

Helena se întoarse. Pace o privea ca un șoim.

„Ești într-o relație de familie?"

"Nu."

„Se întâmplă accidente", spuse Pace cu blândețe, rezemându-se de birou. „Mai ales în timp de război. N-ai fi primul."

Helena a scos un mic râs batjocoritor. „ *Nu* sunt însărcinată."

„Sper doar că omul tău e responsabil…"

„Nu pot fi însărcinată. Am fost sterilizată", a izbucnit Helena, prea umilită ca să mai asculte.

Pace înlemni, clătinând din cap. „Nu. N-ar fi făcut-o. Nu aveau cum să considere că este necesar într-un moment ca acesta."

Obrajii Helenei ardeau, dar stomacul îi era o gaură dureroasă. „Ei bine, au făcut-o. Maier a făcut-o. Ligatură, în aceeași săptămână în care m-am întors. A fost... a fost una dintre afecțiunile Șoimului. Deci, cum am spus, nu sunt însărcinată."

A pornit din nou spre ușă.

„Helena, așteaptă." Vocea lui Pace era imploratoare.

Helena tresări, întorcându-se înapoi cu reticență. Pace își apăsa una dintre mâinile ei roșii și crăpate pe piept. „N-ar fi trebuit să te tachinez. Habar n-aveam. Maier n-a spus niciodată nimic."

— E în regulă, spuse Helena rigid. Am vrut să fiu mai mult alchimistă, iar femeile nu au voie să facă ambele lucruri. Își ridică bărbia. Acum nu va trebui să-mi fac griji niciodată în privința alegerilor. În plus… — S-a uitat direct la Pace. — —probabil voi muri tânără, așa că aș fi o mamă groaznică.

Pace a studiat-o atent. „Mama ta a fost groaznică?"

Pace n-ar fi putut s-o rănească mai tare nici dacă ar fi lovit-o cu piciorul. Camera era învăluită în atmosfera de efervescență.

Helenei i s-a strâns gâtul. „Cum îndrăznești?"

„Îmi pare rău, nu ar fi trebuit să o spun așa", a spus Pace, dar nu părea chiar să-i pară rău. „Dar Helena, nu cred că știi să fii sinceră cu tine însăți în legătură cu ceea ce vrei."

„Era singura modalitate de a deveni vindecătoare – aveam nevoie de o vindecătoare, Ilva spunea că eu eram singura persoană care putea face asta." Helenei îi tremura maxilarul și trebui să-l strângă tare. „A fost alegerea pe care am avut-o și am făcut-o. Chiar ai prefera să nu o fi făcut?"

„Nici măcar șaptesprezece ani nu aveai. Abia trăiseși suficient ca să știi ce vrei."

„Mă simt destul de vie acum", a spus Helena printre dinți. „Și sunt *bine.* "

„A fi viu nu este același lucru cu a trăi. Sper că într-o zi vei avea șansa să realizezi diferența."

Pace s-a dus la bibliotecă și a luat de pe raft cartea pe care o citise Helena, ținând-o în ambele mâini în timp ce se uita la copertă. „Am fost moașă, știi. Acum mult timp." A clătinat din cap. „Ar fi trebuit să-mi dau seama. Întotdeauna te-ai dedicat complet momentului prezent, ca și cum asta ar fi tot ce te aștepți să ai."

S-a întors către Helena. „Poate că o privire asupra următoarei generații îți va face viitorul să pară puțin mai real."

Ea i-a întins cartea Helenei. Titlul, *„Condiția maternă: un studiu aprofundat asupra științei și fiziologiei gestației",* sclipea în lumina unei ferestre de deasupra capului. „Lila Bayard va avea nevoie de cea mai bună îngrijire pe care i-o puteți oferi."

Helena se holbă la ea uimită. „Cum…?"

Matroana Pace i-a pus cartea în mână. „Sunt asistentă medicală de două ori mai mult decât tine. Abilitățile tale de vivimanție sunt remarcabile, dar Lila ar fi trebuit să fie bolnavă timp de trei săptămâni bune ca să dezvolte o erupție ca asta."

Pe măsură ce S L UC A ÎNCEPUT SĂ PREIA conducerea, sănătatea Ilvei a început să se deterioreze brusc și rapid, ca și cum în toți acești ani ea doar s-ar fi așteptat până când el era pregătit. În unele zile, abia dacă își mai dădea seama de nimic. Crowther devenise atât de îngrijorat de deteriorarea bruscă a stării Ilvei, încât a pus-o pe Helena să o examineze. Nu era nimic în neregulă; era doar bătrână și obosită.

Războiul părea să oscileze în favoarea celor două părți. Luptele constante păreau să ofere prea puține avantaje în afară de a lăsa orașul și mai afectat.

Luc a condus un alt atac agresiv asupra Insulei de Vest și au capturat un depozit. Acesta a fost găsit plin cu rezervoare mari, asemănătoare unor cadă, cu fluide, în care se aflau cadavre, tuburi conectate la vene și măști de respirație fixate peste nas și gură. Luptători ai Rezistenței. Toți morți, dar corpurile lor erau încă calde.

Când perimetrul fusese încălcat, un gaz fusese eliberat în măști, ucigându-i pe toți cu doar câteva minute înainte ca Rezistența să ajungă la ei.

O procesiune de camioane s-a întors la Cartierul General, pline cu cadavrele care urmau să fie incinerate. Erau doar câțiva captivi, dar unul dintre ei era Directorul Penitenciarului, care s-a dovedit dificil și a refuzat să răspundă la întrebări.

Deoarece Paznicul era captivul lui Luc, nu puteau fi dispăruți într-una dintre gropile subterane ale lui Crowther și torturați pentru informații. Crowther și-a amintit atunci că Kaine o învățase pe Helena o metodă unică de extragere a informațiilor; ea o menționase o dată ca alternativă când încercase să-l descurajeze de la tortură.

Helena era la fel de îngrozită ca toți ceilalți de toate fețele sănătoase, intacte și familiare care erau pregătite pentru incinerare, atât de aproape de salvare. Ea fusese imediat de acord.

S-au tras niște sfori, iar Crowther a reușit să petreacă câteva ore singur cu Paznicul, aducând-o și pe Helena cu el.

Paznicara era o femeie, cu o față subțire, păr scurt și o gură largă. Ochii ei albaștri palizi s-au îngustat instantaneu când a văzut-o pe Helena. Fiecare s-a măsurat pe celălalt.

Crowther se așeză în umbră, lăsând-o pe Helena să încerce.

„Cine ești?" a întrebat Helena, neștiind cum să înceapă.

„Ce te privește?", a întrebat Paznicul.

„Nu pot spune că am întâlnit vreo femeie printre Nemuritori sau printre Aspirantele lor."

„În general, bărbaților le plac corpurile noastre mult mai mult decât le plac noi." Paznicul se uită în colțul de unde Crowther ne privea. „Cred că sunt unul dintre cei speciali."

„Cum de ce ești specială?" a întrebat Helena, chiar dacă avea o idee destul de bună.

„Probabil din același motiv pentru care ești și tu." Paznicul se uitase înapoi și acum o studia pe Helena. „Diferența este că eu nu sunt un trădător al semenilor mei."

„Nu eu sunt cea care tocmai a ucis peste o sută de oameni”, a spus Helena, străduindu-se să-și păstreze vocea calmă. Nu știa de ce o deranja atât de mult faptul că această Paznică era femeie, dar o înfuria și mai tare.

„M-ar fi omorât dacă ar fi avut ocazia. I-am omorât eu primul.” Gardiana își ridică bărbia, îndreptând-o spre Helena. „Ce ești?” Ochii ei se opriră asupra Helenei. „Vindecătoare? Pun pariu. Am fost și eu vindecătoare odată.”

Helena avea îndoieli în privința asta, dar femeia vorbea fără constrângere, așa că a lăsat-o să facă asta.

„Nu voiam să fiu vindecătoare, dar nu prea avem de ales. A încercat să mă facă călugăriță. Voia să cresc alți copii născuți ca mine. Să-i învăț cum să-și păstreze abilitățile și să-i pedepsesc dacă nu o fac. Tu nu ai făcut-o?”

Helena se întoarse să se holbeze la Crowther, care îl privea cu o expresie de neînțeles.

„O cunoști?”, a întrebat Helena.

„O, da. Kestrel Jan venea adesea să ne vadă ori de câte ori cineva se purta urât la orfelinat. Întotdeauna aducea cu el un animal de companie, cineva cu lesă lungă, cineva care puteam aspira să devenim atâta timp cât făceam *orice* ne cerea. Sunt surprinsă, totuși. De obicei sunt mai mici.” Ochii i-au trecut rapid peste Helena.

— Destul, Mandl, spuse Crowther tăios.

Mandl i-a zâmbit. „Uite, știam că o să-ți amintești de mine.”

„Adună informațiile și hai să terminăm”, i-a spus Crowther Helenei.

Helena a respirat adânc.

Mandl părea netulburată. „N-o să mă faci să vorbesc”, a spus ea. „Îmi rup oasele și mă spărgeam doar de distracție. Doar ca să simt ceva în gaura aia în care ne-au crescut. Ești prea slab ca să mă rănești, Trădătorule.”

„Ai fi surprinsă”, a spus Helena, cu inima bătându-i puternic.

Mandl doar a râs.

Cadavrele din depozit erau o tragedie atât de recentă. Toți acei oameni, la câteva momente după salvare, și acum dispăruseră pentru că Mandl voia să rănească Flacăra Eternă și Rezistența chiar mai mult decât îi păsa de libertate.

Helena nu se amăgea că Flacăra Eternă avea gradul de superioritate morală pe care încercau să-l revendice, dar cum ar putea cineva să-i considere pe Nemuritor mai buni?

„De ce îi ținești prizonierii în tancuri în felul ăsta?", a întrebat ea, păstrând o voce calmă și sigură.

Mandl zâmbi, cu gura largă întinzându-i-se peste față. Degetele i se învârteau, chiar dacă încheieturile îi erau încătușate cu fier inert. „Haide, încearcă să mă atingi. Să vedem cine se rupe primul."

Furia Helenei se simțea ca o piatră în stomac în timp ce se îndrepta spre Mandl. „Recunosc, probabil ești mai pricepută decât mine la a face rău oamenilor. Nu te pot întrece la propriul tău joc, dar noi îl jucăm pe al meu."

Ochii lui Mandl s-au îndreptat rapid spre ușă și apoi spre Crowther, cu prima licărire de nervozitate. Și-a forțat un râs. „Ce poți face?"

Helena era acum în spatele lui Mandl. „Nu cred că știi trucul ăsta."

Mandl încercă să-și întindă gâtul, încercând să se răsucească și să vadă ce face Helena. S-a retras brusc când Helena și-a ridicat mâna goală de la ceafă, strecurându-și degetele prin părul scurt. Mâinile lui Mandl se răsuciră, încercând să se desprindă din cătușe.

„E în regulă." Vocea Helenei era la fel de exersată și clinică ca și rezonanța ei în timp ce bloca nervii drepți de-a lungul coloanei vertebrale, asigurându-se că nu-i oprește inima lui Mandl sau nu suspendă nimic vital. „Cred că, până la urmă, e ceva special în a fi instruit la Institut."

Helena și-a încetinit bătăile inimii, înăbușind teroarea crescândă. Ca o supapă de gaz, care se juca cu amestecul de hormoni care curgea prin Mandl, spunându-i să stea calmă, că Helena nu reprezenta o amenințare.

— Vrei să-mi spui tot ce te întreb, spuse Helena încet.

Mandl a apucat-o violent, încercând să reziste, corpul ei s-a clătinat. Rezonanța ei s-a aprins, încercând să se împingă înapoi spre Helena, dar era prea târziu.

„Târfă… târfă trădătoare…" a spus ea bâlbâind în timp ce Helena își stăpânea emoțiile dezlănțuite.

Ochii lui Mandl și-au pierdut concentrarea. Mintea și corpul ei erau în conflict direct și îi era imposibil să se zbată în timp ce Helena aluneca în amintiri.

Kaine făcuse procesul să pară simplu. Era mult mai dificil decât se așteptase Helena. Zgomotul unei alte minți. Era atât de mult sunet și energie, iar panica și încercările lui Mandl de a se opune făceau lucrurile mult mai dificile. Kaine lăsase întotdeauna gândurile Helenei să rătăcească, prinzându-le în timp ce treceau. Helena nu se putea abține să nu se gândească că existau modalități mai ușoare de a face asta.

"Care e numele tău?"

Elsbeth.

Numele a răsunat din nenumărate direcții în mintea lui Mandl, contopindu-se în prim-plan.

Fața lui Mandl era inexpresivă, o firicelă de salivă îi curgea pe o parte a gurii, dar ochii ei o urmăreau pe Helena cu o furie crescândă. Mintea ei încerca, fără succes, să se retragă din cauza felului în care Helena o manipula.

„De ce țineați prizonierii în tancuri în felul ăsta?"

Mandl încercă să reziste, dar o amintire îi trecu prin minte. Un bărbat în uniformă vorbea: „—păstrați cele mai bune exemplare…" Atenția lui Mandl din amintire se îndreptă spre o muscă care bâzâia și totul dispăru din focalizare.

Helena încercă din nou. „Dacă ai avea un nou prizonier, ce ai face cu el?"

Fragmente de memorie erau ca niște zdrențe de imagini în mișcare, sunete și senzații, toate trecând prin fața ei ca și cum ar fi

fost purtate de vânt. Auzea voci, dar erau prea îndepărtate pentru a le distinge.

A văzut pereții unui depozit, o lumină verzuie venea din geamurile fumurii. Un băiat a cărui față o recunoștea pe jumătate, zvârcolindu-se.

Totul era înceţoşat, dar o furnicătură de anticipare i-a străbătut şira spinării.

Strălucirea unui ac hipodermic în lumina slabă. Un deget care îl mişca pentru a elibera o bulă de aer. Din nou, o privire asupra băiatului.

Estompa.

Rânduri de cadavre întinse pe targe lângă tancuri. Un cadavru umflat, cu ochi gălbui şi piele gri decolorată. Strângea braţul unui tânăr şi spunea: „ *O să-l iau eu pe ăsta acum."*

Un formular tipărit care solicita zece subiecţi de sex feminin. Semnat Artemon Bennet. Mâinile lui Mandl împingeau un cărucior cu băiatul întins pe el, cu masca şi tuburile încă ataşate, în timp ce îl trăgea cu rotile într-o cameră goală.

Închizând uşa încet. Încă un fior i se strecură pe şira spinării.

Helena şi-a smuls mintea, retrăgându-şi mâinile, dorind să le frece până i se va desprinde pielea.

„Pentru ce este?", a întrebat ea. I se făcea pielea de găină. Nu voia să se întoarcă în mintea lui Mandl.

Mandl respira nesigur, pupilele i se dilataseră atât de mult încât irişii albaştri abia se vedeau.

— Ţi-l scot dacă nu răspunzi, spuse Helena, apucându-l pe Mandl de păr. Preferi asta?

Expresia feţei lui Mandl se strâmbă, iar ea scuipă. „Le menţine proaspete."

„Proaspăt pentru ce?"

„Orice. Corpuri noi pentru Nemuritori. Subiecţi de testare. Sclavi. Sclavii rezistă mai mult când sunt noi." Mandl gâfâia cu gura căscată, iar buzele i se crăpau.

„Cât timp sunt ținuți acolo?”

Mandl zâmbi crud. „Cererea e mare, așa că de obicei nu durează mai mult de câteva luni. Șocul electric menține mușchii tonifiați. Noi încetinim semnele vitale.”

A părut o veșnicie până când Crowther a fost mulțumit de cantitatea de informații pe care Helena le-a scos la iveală. În acel moment, ochii lui Mandl erau atât de dezorientați încât priveau în direcții diferite. Devenise febrilă și era prăbușită în față, tremurând.

— Ei bine, spuse Crowther, rânjind spre Mandl, se pare că vei fi un înlocuitor acceptabil pentru Ivy.

Helena nu a spus nimic. Nu voia să mai facă asta niciodată. Regreta că fusese de acord.

S-a întors fără un cuvânt să plece.

„Trădătoare…” a strigat Mandl după ea.

CAPITOLUL 58

Iunie 1787

ORICÂT DE SUCCESE AU FOST OFENSIVELE RECENTE ALE LUI LUC, noul teritoriu punea la încercare Rezistența. În ciuda admirației larg răspândite pentru conducerea decisivă și de succes a lui Luc, superiorii erau mai puțin entuziasmați. Existau zvonuri că Luc ar fi avut o ceartă explozivă cu Althorne și alți câțiva membri ai comenzii militare, pentru că nu i-a consultat.

Unele dintre districte erau înconjurate pe trei laturi de Nemuritori, necesitând patrule și apărare constante, oferind în același timp o utilizare strategică foarte redusă. Districtele în cauză nu au primit nici „eliberarea" lor cu entuziasm. Mulți dintre paladienii de pe Insula de Vest erau destul de fericiți sub ocupația Nemuritorilor și se temeau să nu fie etichetați drept simpatizanți ai Rezistenței dacă districtul ar fi fost în cele din urmă recuperat. Drept urmare, Rezistența a fost forțată să respingă nu doar atacurile forțelor Nemuritorilor, ci și rebeliunile civile.

Suspendarea de vară se apropia, iar trupele erau concentrate în avalul insulei pentru a apăra porturile și afluxul comercial anticipat.

Spitalul rămânea neîncetat plin. Nu mai erau delirurile ascuțite Serii de bătălii urmate de o perioadă de acalmie pentru recuperare. Acum era constantă, o tensiune neobosită care îi extenua pe toți.

„Nu știu ce să fac", a spus Helena într-o noapte, stând trează pentru că nu putea dormi, nici măcar în brațele lui Kaine. „Nu știu cum putem câștiga. Nu văd nicio cale."

„Nu poți salva pe toată lumea", a spus el încet.

Maxilarul a început să-i tremure și și-a încleștat pumnii. „Totuși, nici măcar nu încerc să salvez pe toată lumea. Nu știu cum să salvez pe nimeni. Nu pot să-mi dau seama de nimic. Tot ce încerc e un impas. Rămânem fără timp."

N-a spus nimic.

„Pur și simplu…” Și-a frecat ochii. „Sunt atât de obosită. Tot ce fac pare că amân inevitabilul, salvând pe cineva într-o zi ca să moară mâine într-un mod mai rău. Aș vrea să nu fi devenit niciodată vindecătoare.”

Nu mărturisise niciodată nimănui înainte. Că ura asta.

Acum îi povesti totul. Adevărul despre Piatră și unde se afla, adevărata poveste a Forțelor de Acțiune, sistemul de la Wagner și cum, oricât ar fi încercat, nu putea înțelege cum ar fi trebuit să funcționeze canalizarea. I-a povestit chiar și despre obsidian și cât de inutil se dovedise a fi.

Era atât de obosită să găsească posibilități care nu duceau nicăieri.

„Adu-mi o bucată”, i-a spus el. „Poate că n-ai reușit să o testezi cum trebuie.”

Ea clătină din cap. „Deja ai prea multe lucruri pe care trebuie să te concentrezi. Nu trebuie să-ți faci griji pentru experimentele mele inutile.” Și-a dres glasul. „Ți-am spus că lucrez cu partenerul meu de laborator pentru a inversa aliajul de nulliu, ca să putem folosi compusul din el pentru a produce metal inert? Mă gândeam că aș putea folosi transmutația pentru a face o armură de plasă foarte ușoară, cu o rezistență mare la tracțiune, iar apoi să folosesc compusul pentru a elimina rezonanța. Ai purta-o pe sub haine. Nu ar interfera cu rezonanța ta și nimeni nu le-ar putea folosi pe ale lui ca să o străpungă.” Și-a trecut un deget peste o cicatrice argintie de pe brațul lui. „Cred că aproape am rezolvat totul. Atunci nu vei mai fi rănit atât de tare.”

A sărutat-o pe creștetul capului. „Încă mă vindec bine. Adu-mi o bucată de obsidian. Va fi mai interesant să experimentez cu ea decât să...” „...ocupându-se de toate ordinele de sabotaj autodistructive ale lui Crowther. Toată lumea din Nemuritoare este paranoică acum în privința spionilor, iar Morrough a luat mai multe măsuri de precauție ca niciodată.”

ELENA SERTA PRIN DIVERSELE bucăți de obsidian încărcat pe care le acumulase când ferestrele explodaseră. Un vuiet a cutremurat aerul și Turnul. Echipamentul de laborator s-a spart pe podea.

Sirenele au pornit. Toate.

Încă o bombă.

Helena s-a îndreptat spre scări înainte ca brățara ei să se ardă, alergând peste cioburile de sticlă care acopereau podelele.

Au primit rapoarte disparate despre ce se întâmplase. Mai multe clădiri se prăbușiseră, iar podurile interconectate care uneau peisajul urban provocaseră distrugeri masive în centrul insulei. Spitalul se pregătea pentru inundația pe care știau că va veni, dar în timp ce așteptau, au sosit doar câteva camioane, toate transportând oameni veniți de la marginile exterioare ale prăbușirii.

Helena vindeca o rană grea pe capul unei femei când a auzit zgomotul care însemna că erau aduse tărgi pe hol, dar înainte să ajungă la spital, s-au auzit voci urlând din hol.

„Nu-i aduceți înăuntru! Scoateți-i afară. Acoperiți ferestrele. Sigilați toate intrările."

S-au auzit certuri și proteste înăbușite, până când o voce a urlat: „Nulliumul e în aer. Sunt acoperiți de el. Scoateți-i afară!"

Helena s-a întors și s-a uitat îngrozită la Elain, care părea nedumerită, cu creasta solară tremurându-i sub gât.

„De ce contează dacă e în aer?", a întrebat Elain.

„Pentru că dacă o inhalăm, ne-am putea pierde cu toții rezonanța", a spus Helena, aproape înlemnită în timp ce toate ramificațiile începeau să-i iasă în evidență. Șrapnelul de Nullium fusese deja destul de devastator, dar nu erau pregătiți pentru inhalare.

S-a uitat în jur, la spital, cu toate ferestrele înalte deschise, încercând să prindă briza de munte, în timp ce bazinul era înăbușit de căldura de început de vară. Aerul era cețos și plin de praf.

Deja o respirau.

PURTAU MĂȘTI DE PÂNZĂ, IAR secţia de urgenţe a fost mutată în camera comună, încercând să-i ţină pe noii pacienţi departe de cei deja aflaţi în spital, dar era imposibil de spus la vedere dacă praful care acoperea pe cineva conţinea sau nu nullium.

Toate protocoalele au fost uitate pe măsură ce soseau tot mai multe targi, rănile agravându-se progresiv pe măsură ce eforturile de salvare și recuperare se apropiau de zona exploziei.

Au spălat cât mai mult praf posibil, încercând să reducă potenţiala contaminare, în timp ce sortau rănile care puneau viaţa sau moartea în pericol și identificau persoanele care prezentau deja semne de expunere la nulliu.

Cât timp ar dura până când nulliul din aer pătrunde în plămâni și ajunge în sânge? Odată ce ar face-o, cât timp ar avea înainte ca rezonanţa lor să înceapă să se diminueze? Nimeni nu știa.

Helena lucra cu un grad de abandon nemilos pe care nu-l mai îndrăznise niciodată. Fiecare secundă conta. Se vindeca și se vindeca, lucrând cu o disperare necugetată. Ziua era fierbinte, iar praful din aer se dența, pe măsură ce un vânt rar din sud îl aducea spre ele, spre insulă.

Masca de pe faţă îi sigila umezeala pe piele. Mâinile i se umpluseră de praf, pe care îl spăla încontinuu după fiecare pacient. Masca nu mai funcţiona; era atât de plină de praf, încât aproape a sufocat-o. A înlocuit-o cu o cârpă umedă, pe care deja o foloseau toţi cei fără mască.

„Marino! Unde e Marino?”

Helena și-a ridicat privirea după ce și-a spălat mâinile. „Ce s-a întâmplat?”

Ea s-a uitat cu ochii mijiţi prin ceaţă la bărbatul din faţa ei.

„Ce faci aici? Se presupune că eşti pe insulă. Te-am căutat.” Era într-o uniformă de camion și a luat-o de braţ.

Ea s-a uitat la el nedumerită în timp ce el o trăgea spre unul dintre camioane. „Ce?”

„Există un risc prea mare ca contaminarea cu nullium să se răspândească dacă vom continua să aducem răniții pe insulă. Oricum, durează prea mult. Există un spital în partea de jos a insulei, dar sunt supraaglomerați, nu au suficientă experiență cu nullium-ul. Tu ești responsabil de secția de nullium de aici, așa că ești șeful. Ordinele sunt chiar aici." A împins-o în partea de pasager a camionului și i-a întins o foaie de hârtie.

„Nu sunt la conducere…" S-a uitat cu atenție la hârtie, cu ochii plini de praf. „Nu am voie să părăsesc sediul."

Se holbă prostește la cuvintele care indicau că Helena Marino, în calitate de șefă a secției de nullium, urma să fie trimisă la spitalul de campanie pentru a-i conduce pe medici în tratarea combatanților otrăviți cu nullium. Erau semnate de Falcon Matias.

Nici măcar nu-și amintea când primise ultima dată ordine scrise de la el.

„Nu se poate să fie adevărat. A fost o întâlnire?"

Motorul bubuia sub ea.

„Eu doar urmez ordinele, Marino. Nu mă cheamă la ședințele Consiliului. Trebuia să fii acolo imediat. Am tot așteptat, până la urmă te-au căutat." Șoferul a răsucit contactul, schimbând o viteză, iar camionul a pornit brusc înainte. Înainte ca ea să aibă mai mult timp să se certe, deja ieșeau în viteză din Sediu și se îndreptau spre insulă.

Ea putea deja vedea orizontul în ruine.

„Trebuie să te întorci și să-i spui lui Crowther unde am fost trimisă. Nu cred că a fost autorizat de Consiliu", a spus ea în timp ce conduceau.

„Există un radio la biroul local. Poți să te înregistrezi când ajungi."

Ea uita mereu cât de repede se călătorește cu un vehicul pe drumuri militare. Într-o clipă, camionul s-a oprit la un punct de control aranjat în grabă.

Toți cei trimiși pe insulă în zona exploziei au fost echipați cu straturi de îmbrăcăminte de protecție, măști și văluri pentru a

încerca să se protejeze de praf. S-au oprit să se îmbrace și apoi au continuat să aprofundeze terenul. Praful plutea în aer, iar drumul se deteriora, acoperit de moloz. Era amiază, dar praful ascundea soarele, astfel încât totul strălucea într-un portocaliu straniu.

Două felinare strălucitoare s-au zărit prin smog, iar ei au oprit la spital. Erau deja medici acolo, niciun vindecător, deși era greu de spus cine era fiecare.

Toți lucrătorii medicali purtau panglici roșii legate în jurul brațelor. Aici, Helena a văzut devastarea la care se așteptase dintotdeauna să ajungă la Cartierul General.

Asta a fost cel mai rău lucru.

Erau atât de multe cadavre zdrobite. Armura soldaților se sfărâmase și îi sfărâmase. Medicii cu rezonanța potrivită le transmutau armura, dar când se desprindea, sângele începea imediat să curgă.

Praful, fumul, metalul și sângele pătau aerul. Helena le simțea gustul în ciuda tuturor straturilor.

Nu exista apă curentă.

Abia putea vedea. Nimeni nu avea nicio idee unde era radioul sau dacă mai aveau unul. Se înecau în răni.

Jumătate dintre medici își pierduseră deja rezonanța și nu mai era timp să facă altceva decât să treacă la protocoale manuale. Fără apă curentă, era imposibil să păstrezi ceva curat.

Helena simțea cum rezonanța ei începea să cedeze când generalul Althorne intră pe ușă, trăgând o căruță cu mai multe cadavre pe ea.

„Cred că sunt în viață", a spus el, respirând greu. Era acoperit de praf, fără mască și doar cu o armură ușoară. „Sunt cel puțin patruzeci prinși sub un zid. Îi putem auzi, dar nu știm cum să ajungem la ei fără să-l prăbușim peste ei."

Helena i-a lăsat pe ceilalți să verifice cadavrele și să încerce să găsească loc pentru ele. Spitalul era deja plin. Degetele lui Althorne erau însângerate de la săparea prin moloz. S-a așezat greu, tușind violent, chinuindu-se să respire.

„Ar trebui să porți o mască”, a spus ea.

„Nu pot respira în chestiile alea nenorocite”, a spus el, trăgând apă în sec. „N-am rost. Mi-am pierdut deja rezonanța.” Apoi a clipit și s-a uitat la ea. „Marino?”

„Da?” Nu știa că Althorne avea habar cine era.

Se aplecă spre ea, cu vocea coborâtă. „Ce faci aici? Întoarce-te la sediu înainte să afle Ferron despre asta.”

Rămăsese fără cuvinte, dar, bineînțeles, Althorne trebuia să știe. Îl privi neajutorată. „Matias a semnat ordinul și m-a trimis aici, iar eu nu găsesc radioul ca să obțin permisiunea de a mă întoarce.”

„Întoarce-te la Cartierul General. Primul camion. Spune-le că l-am comandat. Ultimul lucru de care avem nevoie este ca Ferron să deraieze.” Althorne se ridică în picioare.

„Stai.” L-a prins de braț și, spre surprinderea ei, el s-a prăbușit înapoi pe scaun. Ea a întins mâna cu rezonanța ei slabă, dar tot ce a simțit a fost o ceață.

„Althorne, ai nevoie de o mască. Îți va provoca leziuni pulmonare dacă vei continua să respiri praful ăsta. Ești prea valoros ca să riști”, a spus ea, căutându-l, încercând să găsească rana pe care își dădea seama că o ascundea. Faptul că stătuse acolo și o lăsase să facă asta era o dovadă a cât de slăbit era.

N-a spus nimic.

„Când vin întăririle?”, a întrebat ea. „Nu sunt destui oameni aici ca să se ocupe de atâta lucru. Rămânem fără tot.”

„Nu sunt”, spuse Althorne încet, ca și cum ar fi vrut să împiedice pe altcineva să audă. „Suntem tot ce există.”

Inima Helenei s-a oprit.

A privit cum mai mulți soldați trăgeau înăuntru cadavre în lectici improvizate.

„Nu putem risca ca combatanții rămași aici jos să-și piardă rezonanța. Trebuie să ținem sub control consecințele”, a spus Althorne, cu vocea încordată de resemnare.

S-a ridicat și s-a clătinat.

„Unde ești rănit?” a întrebat Helena, blocându-i calea.

A dat din umeri la o parte, îndreptându-se, cu respirația sacadată. „E puțin adânc. Cade moloz. Toată lumea sângerează. Voi fi bine.”

„Althorne.” Ea i-a ieșit în cale. „Ești rănit. Grav. Dacă aș avea rezonanța mea, te-aș seda cu forța, pentru că nu ești în stare să conduci eforturile de recuperare. Ești prea valoros. Știi asta. Rezistența nu te poate pierde.”

A bătut-o ușor pe umăr ca și cum ar fi fost un copil. „Oamenii mei sunt în acele molozuri. Îngropați și sufocați pentru că i-am trimis acolo.”

Un țipăt de avertizare s-a ridicat din dărâmături. Prelung și pătrunzător, urmat de urmată de încă unul și încă unul. Fluierături. Helena nu știa ce înseamnă.

Fața lui Althorne se întări. A împins-o la o parte cu o mișcare a brațului. „Blocați ușile. Au trimis necrothralli; vor veni după cadavre.”

El a trecut cu pași mari pe lângă ea, iar Helena a rămas în picioare, sfâșiată între încercarea de a-l opri și urgența de a asigura accesul la spital. Înainte să se poată hotărî, el a dispărut în praf. Ea s-a întors cu fața spre spital.

„Trebuie să mutăm toate cadavrele cât mai departe posibil în clădire”, a spus ea, cu vocea tremurândă. „Dacă nu e suficient spațiu, puneți morții în grămadă. Trebuie să închidem ușile.”

Gândul că va fi din nou închisă într-un spital de campanie i-a încețoșat vederea. S-a forțat să rămână concentrată, încleștându-și degetele până când a simțit cicatricile de pe palmă.

„Nu putem anunța Cartierul General că suntem atacați?”, a întrebat un medic, vocea fiind înăbușită de echipamentul de protecție. „Trebuie să trimită oameni.”

Helena clătină din cap. „Nu vin. Nuliul trebuie ținut sub control.”

Toți cei din jurul ei au încremenit, holbându-se la ea. Probabil că nu trebuia să le spună asta.

Helena nu fusese niciodată lider și nu avea nicio idee cum să înceapă brusc să fie unul. Nu era genul de persoană în care cineva să creadă, iar stând în picioare, acoperită de praf, îmbibată de sânge și măcel – nu era momentul pentru asta. S-a concentrat pe aspecte practice.

„Treaba noastră este să-i asigurăm pe toți cei de aici în siguranță. Îi vom muta înapoi și vom pune obstacole. Nemuritorii nu vor veni ei înșiși aici; nullium-ul îi afectează și pe ei."

„Dar nu e loc să mișcăm pe nimeni decât dacă putem sparge pereții, și nimeni de aici nu are rezonanța pentru asta. Deja nu mai avem spațiu", a spus un medic. „Și cum vom bloca ușile?"

Helena se uită în jur. Avea dreptate. Dacă îi protejau pe supraviețuitori, ar fi trebuit să-i lase pe morți să fie luați. Ceea ce i-ar costa scump mai târziu.

Nu era loc și nici mijloace.

Ea era la comandă. Avea o bucată stupidă de hârtie care declara acest lucru.

„Vom evacua", a spus ea, fără să-i pese dacă nullium-ul trebuia ținut în josul insulei. Ar fi fost mai rău dacă Nemuritorii își vor lua toate victimele. „Nu vom intra în Cartierul General, dar dacă ne apropiem suficient, s-ar putea să nu ne urmărească. Dacă Consiliul se supără, pot da vina pe mine."

A urmat o agitație intensă, în timp ce cadavrele erau pregătite pentru transfer. Helena s-a dus și a rechiziționat toate camioanele, folosind drept dovadă de legitimitate foaia mototolită care o numea șefa secției nullium.

Au înghesuit cât mai multe cadavre în camioane. Morți jos, răniți sus. Un medic sau o asistentă medicală pleca cu fiecare camion.

Așteptarea întoarcerii lor părea interminabilă în timp ce se pregăteau grup după grup.

Auzeau luptele. Focul strălucea prin smog. Fluierele răsunau din toate părțile, ca un semnal al lupilor care se apropiau, doar că nu era noapte; lumea era roșie.

Mușchii Helenei ardeau de la ridicarea obiectelor, iar și iar. Cadavrele păreau să nu se mai oprească. Ea și un alt medic au rămas în urmă, chiar dacă mai erau răniți și mai multe cadavre pe care trebuiau să le scoată.

„Rămân”, a spus el. „Ia-o pe asta.”

Helena clătină din cap. „Eu sunt conducătoarea. Eu merg ultima.”

A făcut un pas înapoi, lovind camionul cu putere.

— Atunci voi aștepta cu tine, spuse el.

Ea îi putea vedea doar ochii, și aceștia erau acoperiți de cruste de jur împrejur, până când deveniseră negri de praf.

El îi amintea de Luc.

„Nu”, spuse ea repede, privind în altă parte. „Pleacă, ăsta e un ordin.”

L-a privit cum se urcă în cabină lângă șofer, în timp ce camionul pornea la drum, conducând cu grijă prin moloz. Abia putea distinge Turnul Alchimiei în depărtare. Flacăra din vârf ca un mic soare.

Camionul s-a oprit.

Helena a mijit ochii prin praf, încercând să înțeleagă de ce. Un alt camion se apropia, virând brusc înainte și înapoi, astfel încât camionul care pleca nu-l putea depăși.

Deodată, camionul care se apropia a accelerat, iar Helena a putut vedea prin praf suficient cât să distingă fața umflată și cenușie a șoferului.

Roțile camionului Rezistenței au scârțâit când a intrat rapid în marșarier, dar molozul împrăștiat pe drum l-a împiedicat să evite mișcarea. Camionul care se apropia s-a izbit frontal de el.

A existat o strălucire puternică.

CAPITOLUL 59

Iunie 1787

HELENA ZĂCEA ÎN CURÂND PRIVIND, CHINUINDU-SE SĂ VADĂ, DAR totul era întunecat, înceţoşat. Când a încercat să respire, durerea a radiat prin ea, atât de bruscă încât a smuls-o din nou din viaţă. Şi-a strâns mâinile la piept, încercând să respire, dar nu a putut.

Ce se întâmplase? Nu-şi amintea. Se chinuia să respire, iar de undeva se auzi un şuierat înăbuşit. Apoi totul se întoarse. Camioanele, s-au prăbuşit şi...

Trebuie să fi fost o altă bombă.

Ea se zbătea, încercând să se ridice.

A încercat să localizeze explozia, dar peisajul nu era în regulă. Unde era drumul? Nu erau decât foc şi un crater.

Agonia a înflorit în ea. Vederea i s-a înroşit.

Un şuierat, ca un ibric care clocoteşte, se auzea de undeva. A încercat să-l găsească şi şi-a dat seama că venea din gâtul ei.

S-a mişcat cu precauţie. Dacă şi-ar fi lovit coloana vertebrală...

Calmează-te. Concentrează-te. Evaluează-ţi starea şi acţionează de acolo.

S-a forţat să privească în jos şi a scos un geamăt strangulat.

O bucată de metal era îngropată în centrul pieptului ei, care îi despicase sternul.

Continua să se holbeze la el, prea şocată ca să se mişte la început. Urma să moară. Urma să moară într-un spital de campanie, exact ca tatăl ei. Toată acea vitalitate doar ca să aibă aceeaşi soartă.

A închis ochii, străduindu-se să rămână calmă, în timp ce senzaţiile o cuprindeau din nou. Îşi simţea degetele de la mâini. Degetele de la picioare. Cel puţin coloana vertebrală era intactă.

Continua să încerce să respire, dar voia să ţipe din toate puterile. Era mai rău decât o rană de cuţit; agonia părea să radieze în

exterior, clocotind ca niște crăpături prin fiecare coastă. Îi consuma întreaga conștiință.

Ridică-te. Trebuie să te ridici.

Abia se putea mișca. S-a uitat din nou spre drum. Era doar o groapă. Drumul dispăruse, dar încă mai erau oameni în spital.

A reușit să ridice mâna și să-și dea jos masca. Nu mai credea că leziunile pulmonare cauzate de praf mai contau.

Aerul era mult mai răcoros. A reușit să respire pe jumătate.

Ea nu putea muri.

S-a ridicat cu greu în picioare, reușind să respire superficial și gâfâind, și aproape a leșinat când s-a ridicat. Fiecare mișcare era o agonie. Nevoia de a respira se lupta cu chinul chinuitor de a-și forța coastele și plămânii să se miște. Și-a mușcat buza în timp ce încerca să se îndrepte spre ușă. Pas cu pas.

Plămânii o agitau încontinuu, simțind nevoia să tușească, dar se lupta cu asta. Durerea o străbătea de fiecare dată, de un alb strălucitor, atât de arzătoare încât se clătina, incapabilă să vadă.

Dacă ar tuși, ar leșina și ar muri înainte să-și recapete cunoștința.

Nu avea să moară. Avea să aștepte. Cineva avea să se întoarcă și să o găsească. Maier putea să o opereze. Shiseo avea să muncească zi și noapte pentru a găsi chelatorul potrivit, iar ea avea să se recupereze repede.

Îi promisese lui Kaine că e în siguranță, că nu i se va întâmpla nimic. Nu putea muri.

A reușit să treacă de ușă. Pe ea era o tavă cu câteva instrumente și sticle aruncate. A scotocit prin ele până a găsit o fiolă cu laudanum.

A reușit să deșurubeze capacul și a băut cu forța o înghițitură din conținutul care îi mușca limba.

Nu prea mult. Trebuia să rămână lucidă. A căutat printre restul proviziilor, în căutarea a ceva, un stimulent care să o mențină în mișcare.

Ar ucide pentru un antitusiv.

S-a forțat să se uite în jos, la piept. Purta atât de multe straturi de haine, încât nu putea vedea exact unde au intrat șrapnelele ca să-și dea seama dacă era nullium care se dizolva în sângele ei sau doar o bucată rătăcită din camion.

Voia să-l scoată, dar știa că nu era așa. Dacă i-ar fi perforat inima sau aorta, ar fi murit din cauza unei sângerări de până la moarte în câteva secunde. Ar fi putut să o țină în viață.

Cineva avea să vină. Putea aștepta până se întorcea un camion.

S-a forțat să se miște încontinuu, pentru că era mai ușor decât să stea jos, simțind rana.

Ea i-a verificat pe pacienții rămași. Cel mai apropiat era un băiat căruia i se scosese armura. Îi lipsea un braț. În brațul rămas avea o perfuzie, dar sub el se adunase mult sânge. Întinzându-se slab după puls și negăsind niciunul, i-a închis ochii și a mers mai departe.

Majoritatea erau morți, câțiva nu mai răspundeau; doar câțiva erau încă conștienți. I-a verificat pe toți, notând unde se aflau.

Laudanumul reușise să o amorțească suficient încât să se poată mișca puțin mai ușor.

„Mamă…?" a gemut unul dintre soldați, prinzând-o de încheietură când a trecut pe lângă ei.

Durerea i-a străbătut pieptul și i-a urcat pe șira spinării, distrugând ușurarea. Picioarele aproape că i-au cedat, iar ea și-a mușcat limba atât de tare încât gura s-a umplut de sânge.

Casca îi era strivită în jurul craniului. Prin deschizături, o parte a feței îi era mutilată. Sânge gros i se prelingea din cap pe salteaua de sub el.

„Mamă…" a spus el.

„Va fi aici curând." or „Va fi aici în curând."

Nu voia să-i dea drumul la încheietură. A tras din nou. Vederea i s-a făcut albă.

„Mamă… îmi pare rău. Am uitat să-mi iau la revedere. Îmi pare rău."

„E în regulă, nu-ți face griji", a spus ea.

Degetele lui s-au relaxat suficient cât ea să-și elibereze mâna. Ea a privit în jos.

El era mort.

A mai luat o înghițitură de laudanum. Îi era din ce în ce mai greu să se abțină să nu tușească. Nu-și putea da seama dacă sângele din gura ei provenea din plămâni sau din limbă.

A încercat să asculte orice zgomot al camioanelor. Sunetele luptelor se estompau. S-a îndreptat spre uși.

Era din ce în ce mai sigură că rana ei depășea posibilitățile Rezistenței. Leziunile osoase și potențialele leziuni cardiace ar necesita o intervenție chirurgicală manuală extinsă, dincolo de ceea ce Maier ar fi putut face fără alchimie. Probabil că unul dintre plămânii ei fusese perforat. Ar fi avut nevoie de cel puțin doi chirurgi, posibil trei.

Dacă ar exista protocoale de triaj, având în vedere leziunile masive, nimeni în afară de Luc sau Sebastian nu ar fi eligibil pentru trei chirurgi.

Și-a rezemat capul de perete.

Chiar și cu o operație reușită, șansele ei de supraviețuire ar fi scăzute. Ar fi expusă unui risc ridicat de complicații și infecții, ceea ce ar epuiza rezervele lor limitate. Spitalul ar salva mult mai mulți oameni dacă ar trece cu vederea. Orice evaluare medicală la jumătate de preț ar ști asta.

Indiferent dacă soseau sau nu camioanele, avea să moară. S-a uitat la mâna ei, dorindu-și să fi avut rezonanța necesară pentru a-i trimite un cod pulsatoriu lui Kaine. O modalitate de a-i spune că îi pare rău. Că încercase.

Conturul vederii ei începea să se estompeze, dezlănțuindu-se ca o pânză, micșorându-se încetul cu încetul.

Când a clipit, cineva stătea în fața ei. Mintea i-a rătăcit prin ceața durerii înainte să-și dea seama că era un necrothrall. Acesta o studia ca și cum ar fi fost confuz dacă era moartă sau vie.

Plămânii i s-au blocat, încercând să forțeze o tuse, să elimine lichidul din piept. Un geamăt răgușit i-a scăpat în timp ce încerca să și-l stăpânească.

O mișcare i-a atras atenția. Erau mai mulți necrothrali. Sunetele Luptele încetaseră. Althorne și oamenii lui muriseră sau se retrăseseră. Necrotralii veneau după spital. După morți și supraviețuitori.

Nu-i putea lăsa să-i ia pe supraviețuitori.

A făcut un pas înapoi, încercând să găsească un bisturiu, ceva ascuțit, ceva rapid și nedureros. Nu avea să permită să fie duși la Portul de Vest. Tot ce a putut găsi au fost bandaje murdare și flacoane goale de medicamente. Avea nevoie de un bisturiu.

Ceva de sub haine i-a lovit piciorul. I-a luat o clipă să-și amintească ce era acolo. Obsidianul. Îl ținea în mână când explodase bomba; îl băgase în buzunar fără să se gândească.

L-a căutat bâjbâind și și-a tăiat degetul. Bucata trebuie să se fi spart în explozie, dar cel puțin era ascuțită.

Era prea lentă. Necrotralii erau deja înăuntru. Lângă ușă erau cadavre, iar mai mulți necrotrali se opriseră acolo, trăgându-le de acolo, în timp ce restul se îndreptau mai adânc.

Nu se mișcau repede, dar erau mai rapizi decât Helena. Au ajuns la supraviețuitori înaintea ei.

„Nu!” a răgușit Helena, cu o voce ridicată care i-a sfâșiat pieptul.

Unul dintre necrothralli s-a îndreptat spre ea. Ea a încercat să-l respingă. Tot ce avea era obsidianul. L-a lovit pe necrothral cu el. Pielea moale și deteriorată s-a crăpat ușor la contact, iar apoi vârful a lovit osul.

Abia dacă folosise forță, dar acea presiune singură îi provoca suficientă durere încât picioarele i-au cedat.

Când mintea i s-a limpezit, era la pământ – și la fel și necrothrall-ul.

Sângele îi picura de pe degete, acolo unde strângea obsidianul, cu marginile sticlei negre îngropate în piele. Încă mai erau atât de mulți necrothrali.

S-au îndreptat spre ea, corpurile lor acoperind lumina roșiatică ce se filtra prin ușă. Vântul îi mângâia fața.

Ochii i s-au închis.

CÂND A ÎNCERCAT SĂ DESCHIDĂ DIN NOU OCHII, aceștia erau grei, ca și cum genele i s-ar fi încâlcit. Când a încercat să se miște, corpul ei nu s-a mișcat.

Și-a deschis ochii brusc. Era o lumină puternică și totul era înceţoșat până când a zărit o siluetă întunecată și vagă lângă ea. S-a retras, apoi a mijit ochii.

Kaine stătea lângă ea, palid și cu ochii mari, cu o față incredibil de trasă la pământ.

„Tu…”

Cuvântul ieșea crăpat și croncănit. Limba îi era groasă și uscată, ca și cum n-ar fi atins apă de zile întregi. Nu simțea nimic sub gât.

A încercat să privească în jos, dar nu s-a putut mișca.

Ea era paralizată.

Își încrucișă ochii în timp ce încerca să-și privească în jos. Tot ce putea distinge era o perfuzie intravenoasă în braț. Când mijea ochii, putea vedea soluție salină și alte substanțe în fiole de sticlă răsturnate, toate coborând în tub.

„Ce?” a întrebat ea. Cuvintele i-au trosnit în gât și i-au rătăcit pe limbă. „Ce-ai făcut…?”

„Ce-am făcut?” repetă Kaine încet. „Ți-am salvat viața.”

Respira nesigur. „Crowther, cu cererile lui nesfârșite, îl pune pe Înaltul Necromant să ia o multitudine de măsuri de precauție. Doar trei oameni știau despre atentatul cu bombă înainte să se întâmple. Și eu nu eram unul dintre ei. Când am aflat, am crezut că sunt paranoic trimițându-mi sclavii înăuntru. Cu siguranță, ar înțelege că

nu pot opri totul. Asta era pentru liniștea mea sufletească, mi-am spus. Să văd consecințele, ca să știu cât de rele sunt lucrurile. Nu vei fi acolo, desigur. Mi-am spus că nu vei fi acolo, vei fi în siguranță la Sediu, pentru că asta e înțelegerea blestemată. Nu asta ai promis? Că nu te vor pedepsi? Știam — ți- *am spus că* se va întâmpla asta —"

Vocea i s-a frânt.

„N-a fost... Crowth..." Vorbirea i-a umezit măcar limba, dar murea de poftă de apă. Mintea îi era încă înceţoșată. Nu înțelegea cum de ajunsese acolo.

„Nu-i apăra!" Kaine părea sălbatic de furie. „Ai vreo „Ai idee cât de aproape ai fost de moarte? A fost nevoie de o întreagă echipă medicală ca să te țină în viață. De ce te-ar lăsa singur în nenorocitul ăla de spital dacă nu încercau să te omoare?"

„Evacuăm…", spuse ea încet, sincronizându-se cu cuvintele, iar limba ei se conforma treptat.

"Singur?"

„Eu eram... la conducere." Se simțea straniu de lucidă. „Soldații... nu meritau să moară singuri."

A încercat să se ridice. Simțea că ar fi putut gândi mai limpede dacă ar fi putut măcar să stea jos un minut și să-și dea seama ce i se întâmplase.

„Păi, n-am văzut pe nimeni acolo cât timp erai pe moarte."

Nu era sigură de ce încerca să discute cu el, dar voia ca el să se calmeze ca să se poată reorienta.

„E un război, Kaine. Oamenii mor. Având în vedere numărul tău personal de morți, ar trebui să știi asta mai bine decât oricine altcineva. Știi că nu voi pune supraviețuirea mea mai presus de a celorlalți."

S-a holbat la ea un moment lung și teribil, cu furia cipriită pe față. „Ei bine, ar trebui." Deodată i s-a făcut frig ca gheața, iar ochii îi străluceau atât de argintii încât aproape că erau albi. „Pentru că te-am avertizat, dacă ți se întâmplă ceva, voi distruge personal întregul Ordin al Flăcării Eterne. Nu e o amenințare, e o promisiune.

Consideră-ți supraviețuirea la fel de mult ca o necesitate pentru Rezistență, precum și pe cea a Fortelor. Dacă mori, îi voi ucide pe fiecare în parte. Având în vedere că riscul pentru viața lor este singura modalitate de a te face să o prețuiești pe a ta."

Helena se holba la el, mută de șoc, care se transforma încetul cu încetul în furie.

„Cum îndrăznești? Cum… cum îndrăznești!" Vocea i s-a ridicat atât de tare, încât a început să se audă.

Dacă ar fi putut să se miște, s-ar fi aruncat asupra lui și ar fi încercat să-l omoare în bătaie cu mâinile goale. Ar fi vrut să țipe la el.

Dar dincolo de furia ei se afla un sentiment și mai mare de groază față de ceea ce însemna asta. El devenise chiar amenințarea de care se temuse Crowther. Cândva le-ar fi fost loial de dragul răzbunării mamei sale, dar Helena uzurpase acest rol, oferindu-i o nouă și incontrolabilă sursă de obsesie și furie.

A închis ochii, incapabilă să-l privească, iar ouroboros-ul i-a fulgerat prin minte, acea imagine a auto-anihilării fără sfârșit. Un dragon care se consuma pe sine la nesfârșit.

A scos un suspin răgușit care i-a zdrăngănit violent plămânii și, în timp ce se lupta să respire, camera s-a întărit.

Suprafața de sub ea s-a mișcat. Degetele i-au strecurat o buclă rătăcită după ureche înainte de a-i atinge obrazul.

„Îți cunosc fața prea bine." Oftă el. „Crezi că va trebui să mă omori acum, nu-i așa? Că sunt o povară prea mare."

Ea nu a spus nimic, refuzând să deschidă ochii.

„Chiar ai face-o?"

Ea s-a uitat la el. „Știi... știi că nu te voi alege cu prețul tuturor. Nici măcar nu te-aș salva dacă aș face-o."

Apoi și-a întors privirea. „Nu ți-ai ierta niciodată."

Maxilarul îi tremura. „Nu. N-aș…" Gâtul i se îngreuna. Se chinuia să înghită, incapabilă să-și ridice capul. „Dar n-ar fi primul lucru de neiertat pe care l-am făcut. Ce mai vreau să scriu încă un rând pentru cărțile de istorie?"

A tăcut mult timp.

„Ce vei face când voi pleca?”, a întrebat el, ca și cum asta ar fi fost tot ce conta.

„Sunt sigur că îți poți imagina.”

Tavanul s-a încețoșat la gândul unei lumi în care Kaine dispăruse, iar ea era singură, fără nimeni de vină în afară de ea însăși.

Ura războiul ăsta. Crezuse că poate face orice. Că era suficient de puternică pentru asta. Că nu ar exista nicio limită la ceea ce era dispusă să facă sau să îndure. Se pare că Kaine devenise limita ei.

Nu se putea imagina fără el. Nu credea că ar mai exista.

A scos un gâfâit înecat, chinuindu-se să tragă aer în piept, cu plămânii bubuind.

Deodată, Kaine era deasupra ei, ținându-i fața în mâini și înclinându-i capul ca să poată respira. Asta era toată îmbrățișarea posibilă.

„Trăiește pur și simplu, Helena.” Vocea îi tremura. „Asta e tot ce te rog să faci pentru mine.”

Helena a suspinat încet, cu plămânii șuierând în timp ce se lupta să respire. „Eu…” „Nu pot promite asta. Știi că nu pot promite asta. Dar nu pot risca ce vei face tu dacă mor.”

El a sărutat-o. Ea putea simți gustul implorării pe buzele lui.

„Îmi pare rău”, repeta ea iar și iar, „îmi pare rău că ți-am făcut asta.”

Un bâzâit aspru a străpuns aerul. Kaine s-a înțepenit și s-a tras înapoi cu o înjurătură. Un alt bâzâit. Două lungi și două scurte. De fiecare dată când se auzea zgomotul, luminile din cameră se întunecau, pâlpâind amenințător.

S-a uitat în jur, cu dinții încleștați. „La naiba. Sunt chemat înapoi în oraș.” S-a retras, dar a continuat să se holbeze la ea. Ea putea vedea calculul din ochii lui, în timp ce părea să ezite asupra a ceva. În cele din urmă, o expresie de disperare i-a fulgerat pe față.

— Davies, spuse el. Vocea i se auzea abia dacă, iar privirea i se pierduse pentru o clipă. Vino încoace.

Ușa din spatele lui se deschise și o femeie intră. Helena nu știa suficient despre uniformele servitorilor ca să recunoască ce anume era, dar îi recunoscu numele.

Camerista lui Enid Ferron stătea lângă Kaine, privind-o pe Helena cu ochi albaștri înroșiți de roșeață. Un miros slab de ceva uscat, dar organic, a plutit în cameră odată cu ea. Era moartă, dar atât de pricepută fusese reînviată, încât părea aproape vie.

Helena s-a uitat în jurul camerei și spre fereastră, dându-și seama că nu putea vedea nicio clădire, doar cerul și copacii.

„Unde suntem?", a întrebat ea brusc. Nici măcar nu știa de cât timp fusese inconștientă.

„Spirefell. Moșia familiei mele de la țară", spuse Kaine, îmbrăcându-și uniforma, haina și pelerina neagră. „Îți voi explica mai multe mai târziu. Trebuie să plec. Nu-ți fie teamă de Davies. Nu-ți va face rău."

Helena continua să se holbeze la necrothrall. Unul dintre servitorii care muriseră când Kaine devenise Nemuritor, a cărui viață era responsabilă pentru nemurirea și imutabilitatea sa. El o reanimase?

„Îmi pare rău", spunea el, „credeam că am mai mult timp să explic. Vei fi în siguranță aici. Nimeni nu te va găsi. Mă întorc cât de curând pot."

„Davies, ai grijă de ea." Se aplecă peste Helena pentru ultima oară, mângâindu-i părul. „Ești în siguranță. Promit."

Apoi el a dispărut. Ea putea auzi ceva mișcându-se în pereți și podea, dar nu putea vedea ce era, deoarece a rămas paralizată, în grija unui necrothrall.

S-a uitat din nou la ea. Davies a rămas și a privit-o pe Helena, cu o privire vagă, dar constantă.

„Pot să am apă?", a întrebat în cele din urmă Helena.

Davies turnă o cană cu apă dintr-un ulcior de pe o masă din apropiere, apoi i-o aduse Helenei și o ajută să bea o gură cât să-și ude gura. Era amară; Helena recunoscu gustul de laudanum.

Habar n-avea că era posibil să reanime necrothralii în această măsură. Femeia părea vie.

„Ai fost camerista lui Enid Ferron, nu-i așa?” a întrebat Helena, luptând cu valul de epuizare pe care i-l provoca drogul.

Davies dădu din cap încet, ca și cum ar fi înțeles întrebarea. Helena se chinuia să se concentreze.

„Ai fost aici în tot acest timp?”

Încă o înclinare a capului. Davies a rostit un cuvânt în tăcere. *Kaine.*

Dacă asta ar fi fost adevărat, însemna că fusese reanimată timp de aproape șapte ani fără să prezinte niciun semn de descompunere. Helena nici măcar nu știa că așa ceva era posibil.

„De ce? De ce ți-ar face una ca asta?”

Dacă necrothrall-ul răspundea, Helena nu era suficient de conștientă ca să-l vadă.

Luciditatea îi ieșea și intra, simțind o durere tot mai mare de fiecare dată când se trezea. Davies stătea pe un scaun lângă ea, tricotând ceea ce păreau a fi șosete. Amorțeala se estompa. Durerea se transforma dintr-o impresie îndepărtată într-o greutate care apăsa constant, din ce în ce mai tare.

Avea gâtul învinețit și rănit pe dinăuntru; probabil că a fost conectată la un aparat de respirat la un moment dat.

Când durerea deveni suficient de apăsătoare încât să o trezească din nou, descoperi că Kaine se întorsese. Stătea lângă ea, punând la loc câteva dintre fiolele conectate la perfuzia intravenoasă.

„Ce s-a întâmplat cu echipa medicală?” a întrebat Helena, cu limba din nou înțepenită și uscată. „Oamenii care m-au salvat. Ce le-ați făcut?”

S-a uitat fix la ea. Camera era întunecată; uniforma lui neagră îl făcea să se contopească cu umbrele, dar părul și ochii lui palizi aproape că străluceau.

„Nu pune întrebări la care nu vrei răspunsuri.”

„I-ai omorât?” Vocea ei s-a ascuțit.

A apăsat un întrerupător, umplând camera cu o lumină portocalie slabă.

„Nu, nu i-am omorât. O întreagă echipă medicală care ar fi găsit morții ar fi ridicat semne de întrebare. Ei cred că au salvat o femeie care a murit ieri în timpul interogatoriului. Și nu le pasă deloc că au petrecut ore întregi salvându-te cu scopul aparent de a te tortura eu până la moarte după aceea. Au fost mândri să fie de folos. La urma urmei, ești un terorist, au spus ei."

Știa că încerca să o distragă. „Deci i-ai fi omorât, dar nu ai făcut-o pentru că ar fi ridicat întrebări incomode."

Ochii lui au sclipit. „Da, am făcut toate astea din comoditate, pe care știi că o am din plin în viața mea cu cei doi stăpâni ai mei care se exclud reciproc."

Vinovăția i se strânse în gât Helenei ca o piatră. „Nu vreau să omori oameni din cauza mea."

A râs aspru. „Ce anume crezi că fac cu tot timpul meu? Ucid oameni. Le ordon altor oameni să ucidă oameni. Antrenez oameni să ucidă oameni. Sabotez și subminez oamenii ca să fie uciși și fac totul din cauza ta. Fiecare cuvânt. Fiecare viață. Din cauza ta."

A scos un gâfâit sacadat când camera s-a înclinat, înotând în timp ce sângele i se scurgea din cap.

Răutatea din expresia lui dispăru. „Stai puțin. Helena, eu nu…"

„Nu", a spus ea aspru. „Nici să nu încerci să-l iei înapoi."

„Eu…" Vocea lui era blândă. Imploratoare.

„Nu", spuse ea din nou. „E adevărat. Ceea ce ai spus e în întregime adevărat. Tot ce faci e și vina mea. Fiecare viață…"

„Nu face asta." Se așeză pe marginea patului și îi ridică mâna dreaptă. „Nu o căra. Nu e a ta. Nu mai încerca să cari un război întreg pe umerii tăi."

„Totuși, e toată vina mea", a spus ea. „Ți-am făcut asta. Te-am obligat să „Așa. Cineva ar trebui să regrete asta, iar tu nu poți. Dar dacă o fac – poate că asta va fi de ajuns ca să te faci să te oprești într-o zi."

El și-a întors privirea și nu a spus nimic. Ea i-a privit degetele mișcându-se peste ale ei, dorindu-și să le poată simți.

„Ce se întâmplă în oraș?”, a întrebat ea.

A tăcut câteva secunde. „Althorne e mort. Mai multe unități erau prinse într-una dintre clădiri; le-au scos de acolo, dar el a murit în timpul retragerii. Din estimările noastre, Rezistența a pierdut cel puțin jumătate din forțele active. Am recucerit porturile acum două zile.”

Disperarea provocată de acea informație nu avea alt loc decât să-i străpungă mintea. Nicio groază zvârcolitoare în măruntaie; nicio senzație de gol. Nu-și putea simți corpul. Putea doar să gândească.

„Totuși, bombardamentul a generat reacții negative considerabile. Nu se așteptau ca praful să contamineze ambele insule. A existat panică și indignare din cauza pierderii pe scară largă a rezonanței, spitalele sunt copleșite de pacienți care au nevoie de chelatori, iar numărul morților din Rezistență, deși semnificativ, nu ne-a oferit aproape niciun necrotral nou, deoarece Durant a uitat că compusul de anulare ar interfera cu reanimarea. Trebuie să pompeze sânge proaspăt în cadavre pentru a le reanima. Așa că mă îndoiesc că se va întâmpla din nou. Cel puțin nu la această scară.”

O sursă slabă de alinare, dar era ceva.

„Nu știu ce să fac”, a spus ea în cele din urmă. „Nu pot ignora o amenințare la adresa Flăcării Eterne.”

A oftat, plecându-și capul. „Eram doar furios.”

„Ești mereu furios, dar nu poți face astfel de amenințări sau reduce un război ca acesta la un simplu joc de învinovățire. Și *nu poți* ține Rezistența ostatică ca să mă controlezi.”

Umerii i s-au lăsat. „Dacă mori, Helena, am terminat. Nu voi continua asta. Sunt obosit.”

S-a uitat la ea, iar ea a putut vedea întregul război în ochii lui, tributul care venea din lupta fără sfârșit, mânată de teroarea a ceea ce s-ar putea întâmpla dacă el s-ar opri vreodată.

„Vorbesc serios. Nu-i voi ucide, dar voi termina. Voi sunteți termenii mei de serviciu. Contractul este nul dacă muriți.”

A reușit să-și întoarcă puțin capul. „Există o viață pentru tine de cealaltă parte a acestui război. Ai Piatra. Dacă Morrough moare, s-ar putea să fii bine și ai fi liber. Ai putea face... tot felul de lucruri. Nu-ți reduce lumea la mine.”

Buza i se strâmbă, iar dinții îi sclipiră. „A, și ai *cumva* o listă cu planuri postbelice pe care ai uitat să le menționezi?”

Și-a întors privirea. „Fă ce spun, nu ce fac.”

Le-a împreunat degetele în timp ce se cufundau într-o tăcere la fel de goală ca viitorul.

„Ai putea… deveni vindecătoare”, spuse ea în cele din urmă, străduindu-se să simtă senzația mâinii lui peste a ei.

Un zâmbet i-a apărut în colțul gurii. „Nu m-am gândit la asta.”

„Ar trebui. Ai talent pentru asta – deși felul tău de a fi la căpătâi e groaznic.”

„Ar fi ceva care să echilibreze numărul meu de morți”, a spus el, fără să se uite la ea.

„N-ar fi trebuit să spun asta. Nu e vina ta.”

A clătinat din cap, holbându-se la perete. „Poate că a fost adevărat odată, dar acum cred că totul îmi aparține.”

A înghițit în sec, încercând să-și miște degetele ca să-i poată strânge mâna. „Ești mult mai mult decât ți-a făcut războiul.”

Vocea îi tremura de convingere, dar el tot nu se uita la ea.

„Ești”, spuse ea disperată. „Exact... exact ca mine. Amândouă avem mai mult... așteaptă doar să iasă la iveală. Într-o zi, vom lăsa toate astea în urmă. Pleacă departe și vei vedea. Noi două... cred că am putea.”

El nu a răspuns, dar ea a simțit vag cum degetele lui le strâng mai tare pe ale ei.

„Îți promit… ai să vezi…” Pleoapele au început să i se lase.

„Du-te la culcare. Ai o lungă perioadă de recuperare în față.”

Ea s-a împotrivit, încercând să rămână trează. „De cât timp sunt aici?”

„Nu-ți face griji pentru asta.”

"Cât timp?"

„... Au trecut patru zile de la bombardament.”

Patru zile? Sângele îi bubuia brusc în urechi, iar plămânii îi bubuiau când încerca să respire.

„Kaine… trebuie să-i dai de veste lui Crowther că sunt în viață.”

„Nu-ți face griji pentru ei.” Vocea lui era dură.

„Nu, ascultă. Trebuie să-i spui.”

El i-a mângâiat obrazul. „Doar odihnește-te.”

Se străduia să se miște, având nevoie ca el să înțeleagă. „Nu. Promite-mi. Promite-mi că vei trimite vorbă. Asigură-te că știe că mă voi întoarce.”

Dacă Crowther ar fi crezut că e moartă, ar fi putut decide că Kaine reprezenta un risc prea mare pentru a fi ținut în viață.

„Promite-mi… promite-mi că vei primi vești…”

„Bine. Trimit vorbă, promit. Odihnește-te.”

Pulsul sângelui din capul ei s-a încetinit și s-a relaxat. El i-a strecurat o buclă după ureche.

„Vei sta aici cel puțin trei săptămâni, dacă nu cumva nullium-ul îți dispare din sânge înainte de atunci.”

„Există un chelator dezvoltat de Flacăra Eternă…”

A bătut ușor pe vârful nasului ei. „Nemuritorii au chimiști și sunt familiarizați și cu agenții de sechestrare a metalelor.”

Ea și-a dat ochii peste cap.

„Îți vei recăpăta rezonanța... dar va dura mult timp. Ai avut mai multe răni provocate de șrapnel și ai inhalat și o cantitate semnificativă. E greu de spus cât va dura. Va trebui să te recuperezi pe calea veche. Du-te la culcare. Oricât de reticent mi-ar fi să recunosc, războiul va fi încă aici când te vei trezi.”

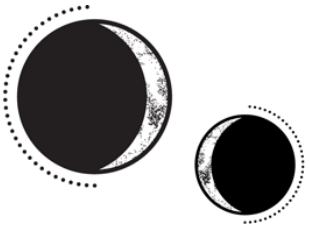

CAPITOLUL 60

Iunie 1787

A FOST ORIBIL SĂ FIE RĂNITĂ. HELENA FOSEA OBIȘNUITĂ cu eficiența vindecării pentru a evita cele mai lente și mai insuportabile aspecte ale recuperării; a fi nevoită să suporte brusc viteza naturală a vindecării era o adevărată suferință.

A petrecut o mare parte din prima săptămână într-o stare de stupoare cauzată de droguri, cu febră din cauza unei infecții. Când în sfârșit și-a revenit la lucide, l-a găsit pe Kaine încă lângă ea. Avea un teanc mare de cărți și broșuri pe care le răsfoia.

„Ce faci?", a întrebat ea după ce a privit-o puțin.

Ochii i s-au ridicat brusc. „Studiez anatomia umană pentru viitoarea mea carieră de vindecător", a spus el cu o voce seacă.

Știa că adevăratul răspuns era că el va trebui să fie vindecătorul ei odată ce nulitatea va fi eliminată din organismul ei, dar a fost de acord. „Putem deschide un cabinet împreună, așa cum au făcut părinții mei. Sus, pe o stâncă. Vom putea privi pe ferestre și vom vedea mareele."

A ridicat o sprânceană. „Am eu vreun cuvânt de spus în privința acestei vieți viitoare a noastră sau tu iei toate deciziile?"

„Ai *idei* ?"

S-a lăsat o pauză. „Nu pot spune că o fac."

A tras aer în piept. Acum își putea mișca degetele. În timp ce i se îndoiau degetele, și-a dat seama că mâna dreaptă era bandajată, degetele prinse în atele și și-a amintit ultimele clipe din spitalul de campanie.

„Era să uit", a spus ea. „Cred că am descoperit ceva în spital."

El a ridicat privirea.

„Obsidianul despre care ți-am povestit. Aveam niște obiecte în buzunar când au venit necrothrallii. Cred... cred că am întrerupt o resuscitare cu el."

„Ești sigur?”

A strâns ochii, încercând să-și amintească mai multe detalii, dar tot ce-și amintea era lumina roșu-portocalie și durerea. „Nu în întregime, dar cred că ar trebui să testăm din nou.”

„Ei bine, nu-ți face griji pentru asta acum.” Și-a închis brusc cartea și a venit să schimbe bandajele.

Își recăpătase suficientă mobilitate încât, în timp ce el îi îndepărta bandajul, ea își ridică capul, hotărâtă să vadă. Prin centrul pieptului, ca o cusătură zdrențuită, se întindea o incizie uriașă, cusută cu ață neagră și sârmă de os. Pielea era umflată, galbenă, albă și roz.

Helena văzuse mai multe răni decât putea număra, privise nenumărați oameni jelind pierderea a ceea ce fuseseră înainte și a ceea ce deveniseră corpurile lor. Știa tot ce avea de spus, încurajările și asigurările, că totul va fi bine, că totul va fi mai bine.

Uitându-se la rană, a uitat de tot.

„Dumnezeii mei”, a spus ea, cu capul plecat și gâtul în convulsii, prea îngrozită ca să continue să se uite.

„Se va vindeca. Dă-i timp”, a spus el încet, verificând dacă există semne de infecție.

Știa, din tratamentul Lilei, că va avea cicatrici. Chiar dacă ar încerca să se vindece singură după aceea, ar organiza toate matricile, exista un interval de timp limitat pentru prevenirea cicatricilor, iar ceva legat de nullium părea să aibă un ușor efect cheloid asupra țesutului.

Ea a tras adânc aer în piept de câteva ori.

Era norocoasă că era în viață. Câteva cicatrici nu erau nimic în comparație cu rănile pe care alții din Rezistență le-ar purta toată viața. Încă își mai păstra toate membrele, atât ochii, cât și urechile. Chiar și toți dinții.

A fost foarte norocoasă din orice punct de vedere. Ce conta o cicatrice? Ar fi fost în regulă.

Simțea cum Kaine o privește și se forță să vorbească. „Cred că cicatricile tale sunt mai frumoase decât ale mele”, spuse ea în cele din urmă.

„Am un vindecător mai bun.”

A DURAT TREI SĂPTĂMÂNI DOAR pentru ca nulliul din sângele Helenei să se reducă suficient încât Kaine să poată folosi rezonanța pentru a-i monitoriza vindecarea, deși transmutația propriu-zisă era încă departe.

Propria ei rezonanță era abia un zumzet în venele ei.

Ori de câte ori Kaine lipsea, Davies rămânea cu ea. Helenei îi era în sfârşit suficient de clară mintea pentru a observa mai mult din împrejurimi.

Camera era sterilă. Aproape goală. Exista un pat, un dulap înalt, un birou și un scaun. Șoimul Matias avea camere mai luxoase și se presupunea că era un ascet.

Când l-a tachinat pe Kaine pentru asta, el a făcut o grimasă. „Asta e camera mea.”

Helena a tăcut, privind din nou în jur, rușinată. „A. Credeam că o casă de la țară ar avea camere mai mari.”

El a dat din cap. „Sunt unele mai mari. M-am mutat aici pentru că era mai aproape de camera mamei mele, apoi n-am mai plecat.”

„Îmi pare rău că te-am adus înapoi”, a spus ea.

A clătinat din cap. „Nu ai făcut-o. Mă întorc să verific servitorii.”

A ezitat, dar apoi a întrebat: „Sunt toți morți?”

El a dat din cap.

„De ce ai…?”

Și-a întors privirea, iar gâtul i se lăsa înfundat în timp ce își freca mâinile. „A fost imediat după. Nu-mi amintesc totul. Îi simțeam țipând în mine. Le-am găsit trupurile îngrămădite într-un colț ca niște cârpe aruncate. Erau încă calde. Niciodată... nici nu-mi dădusem seama ce făceam. Încercam să le pun la loc.”

„Deci ei sunt... ei?”

A clătinat din cap. „Nu știu ce sunt. Îmi place să cred că am reușit să pun o parte din ele la loc, că de aceea a devenit mai ușor după aceea, dar e mai probabil să se comporte ca ei înșiși pentru că așa vreau eu. Pur și simplu... parcă nu pot să renunț.”

Când Helena reușea în sfârșit să aibă o pernă, Davies îi sprijinea cărțile ca să le citească în orele în care Kaine lipsea. Era curioasă despre ce fel de bibliotecă exista la Spirefell, dar, din păcate, Davies nu părea să știe să citească, cel puțin nu mai era. Cărțile pe care Helena le primea erau în mare parte la întâmplare. Într-o zi, a primit o enciclopedie cu specii de fluturi, iar în următoarea un florilegiu cu cele mai vechi scrieri ale lui Cetus.

Deoarece „Cetus” scrisese mii de texte și scrisori alchimice, datate de-a lungul secolelor, fragmentele erau adesea adunate în diverse colecții de către cercetători, pe baza părților din opera și istoria sa pe care le considerau legitime. În funcție de ediția florilegiului, Cetus s-a născut în zece țări diferite. Uneori a fost rege, alteori preot; unele scrisori susțineau chiar că a lucrat cu Orion însuși.

În florilegul pe care Helena l-a primit, Cetus era foarte fascinat de un cult antic din Khemish, care susținea că rezonanța umană era alchimizarea omenirii. Că alchimiștii erau o formă ascendentă.

„Sună ca ceva ce alchimiștii ar crede despre ei înșiși”, spuse Kaine spre sfârșitul serii, în timp ce ea îi povestea despre asta. El era mult mai interesat de plămânii Helenei decât de cultele antice.

Helena încercă să nu tresară când bandajele îi căzură. — Au Nemuritorii o religie?

— Înaltul Necromant este zeitatea noastră, spuse Kaine, urmărind cu atenție rezonanța lui de-a lungul coastelor ei, unde câteva dintre ele îi crăpaseră. Viețile noastre sunt în slujba puterii sale infinite.

„Dacă este atât de puternic, de ce nu iese și nu câștigă războiul?”

A ridicat privirea pentru o clipă. „E un zeu. Vei observa că a-i face pe oameni să moară pentru ei este modul principal de operare al zeilor. Ai crede că Sol ar putea lovi personal câțiva necromanți dacă

îi urăște.” „cu atâta pasiune, dar cumva, mereu Cei din Forțele de Sus coordonează aceste eforturi. Mă pune pe gânduri dacă chiar îi pasă.”

De când îi povestise despre Orion și de ce Rezistența devenise Principați, părea să creadă că dacă ar critica suficient Flacăra Eternă, ea ar renunța la Rezistență.

Oftatul ei îi făcu plămânii să bubuie, iar Kaine păru să uite complet conversația timp de câteva minute.

„De când Holdfast a început să apară în luptă, Morrough a stat departe de linia frontului”, spuse el în cele din urmă.

„Dar dacă îi este atât de frică de Luc, de ce nu l-a ucis când a fost capturat?”

Kaine clătină din cap. „Nu cred că îl vrea mort. Ordinele au fost întotdeauna să-l luăm viu. Obișnuiam să cred că era pentru că Morrough se temea să fie uzurpat de oricine a dat lovitura fatală, dar acum, după captura aceea, cred că e altceva. Holdfast e în prima linie de șase ani. Chiar crezi că dacă Morrough îl voia mort, n-ar fi putut găsi o modalitate să-l omoare până acum?”

AU TRECUT PATRU SĂPTĂMÂNI DE LA ATENȚIE CU BOMBARDAMENTUL CU FLAMĂ CU ȘI NU AI SĂ SE RIDICHEZE FĂRĂ SĂ ȘI SIMȚĂ CĂ SE SFÂRȘEȘTE. REZONANȚA ÎI REVENISE ȘI NU TREBUIA, ȘI BANDAJELE ÎI dăduserĂ PARTEA, DAR ȘIRUL ERECTAT STA ÎN AFARĂ, PENTRU CĂ STERNUL ÎI ERA ÎNCĂ ÎNGRĂMÂNT DE SUB FORMĂ. ÎNAINTE DE A-ȘI ÎNCHEIA O ORTEZĂ PENTRU TORACIC, STAȚI LÂNGĂ O OGLINDĂ, UTILIZÂND CICATRICEA CU ȘI SFÂRȘITUL PRINCIPAL ALE SÂNILOR.

Era departe de a fi frumos.

Întotdeauna admirase felul în care Lila își purta cicatricile, glumele ei despre numirea lor; abia acum a început să realizeze cât de greu era să fie mândră de ele.

Dovada vizuală a rănii nu avea să dispară niciodată. Într-un moment de intimitate, avea să fie tot ce se putea vedea. Privind-o în

lumina rece a zilei, nu se putea abține să nu se gândească că într-o zi Kaine s-ar putea să nu mai vrea pe cineva care avea războiul atât de evident întipărit în el. Cu siguranță și-ar fi dorit să poată uita uneori.

Acum, cu ea, ar fi imposibil.

El sorta fiolele cu medicamente de pe masă, dar ea simțea că o observă cu coada ochiului.

„O să se estompeze", spuse ea repede.

Fața îi ardea. A scăpat oglinda din mână, punându-și mâna peste cicatrice ca să o ascundă. Acoperirea i-a luat cât întinderea unei palme.

„Odată ce mă voi simți mai bine, îl voi trata în fiecare zi, ca să se estompeze mai mult", a spus ea. Putea simți o adâncitură în os, acolo unde refuzase să se regenereze. Ar putea atașa o placă de titan acolo pentru a întări osul, dar având în vedere repertoriul ei, ar putea interfera cu munca ei. Unul dintre motivele pentru care titanul era atât de util din punct de vedere medical pentru alchimiști era acela că rezonanța pentru el era rară.

Maxilarul îi tremura. „N-o să arate așa la nesfârșit."

A pus jos o fiolă. Ochii lui argintii erau atenți, atenția lui, ca o rază de lumină trecută printr-o lupă, se concentra brusc exclusiv asupra ei. A pășit spre ea și i-a retras mâna, ușor, dar ferm.

Știa că el văzuse cicatricea mai des decât ea, și în stadii mult mai grave decât aceasta, dar ura să se uite la ea.

„Îmi vezi cicatricile în felul acesta?", a spus el în cele din urmă. „Când te uiți la mine, sunt tot ce vezi?"

Ea tresări. „Nu."

„Ei bine." El i-a întâlnit privirea. „Nici eu nu te văd așa. Ești a mea." I-a dat drumul la încheietură și și-a ridicat mâna, vârful degetelor urmărind cicatricea până când a fost acoperită de palma lui, caldă pe pielea ei goală, apoi alunecând în sus și curbându-se în jurul gâtului ei. „Ești. Nu contează ce ți se întâmplă, *tot vei* fi a mea."

ELENA A VĂZUT DOAR PĂRȚI DIN CASĂ. Spirefell. Au făcut plimbări pe holurile întunecate, în timp ce ea încerca să se adapteze la felul în care o durea pieptul când se mișca. Respira adânc o făcea să simtă că i se rup sternul. Casa era într-un stil vechi, greoi, abandonat de mult în oraș. Peste tot era decorat cu fier forjat închis la culoare, chiar și podelele erau străbătute de el. Avea o frumusețe melancolică.

În foaier, a fost încrustat un mozaic complex al dragonului ouroboros. în podeaua de marmură. Meticulos redată atât în grandoare, cât și în sălbăticie. A studiat-o de pe palierul de sus.

Ferronii trebuie să fi fost atât de mândri când a fost construită casa. Trebuie să fi crezut că l-au învins pe Dumnezeu.

În noaptea aceea, l-a tras pe Kaine în pat. El dormise în scaunul de lângă el în fiecare noapte, cu mâna ei în a lui, ignorând argumentele ei cum că, cu siguranță, mai existau și alte paturi în casa lui.

Acum, în sfârșit, i-a cedat.

S-a ghemuit lângă el, fiindcă îi lipsise căldura și confortul corpului lui.

Încă câteva zile și avea să se întoarcă. Își petrecuse convalescența acolo mai mult decât intenționase, dar călătoria de întoarcere avea să fie grea și nu ar fi fost de niciun folos la Cartierul General dacă nu se recupera.

Totul avea să fie diferit. Bombardamentul decimase Rezistența, le epuizase proviziile. Tot ce câștigaseră în ultimul an dispăruse, iar acum Morrough știa că exista un spion. Nemuritorii îl căutau pe Kaine, încercând să-l ademenească, dar asta nu i-ar împiedica pe Ilva sau Crowther să-l constrângă să facă tot ce considerau necesar.

A trebuit să se întoarcă.

L-a îmbrățișat, inima bătându-i atât de tare încât tot pieptul îi pulsa.

L-a tras mai aproape, dându-și capul pe spate, și l-a sărutat. Mâna lui s-a ridicat să-i mângâie obrazul, dar a început să se retragă. Știa că avea de gând să spună că încă se recupera. Era atât de sătulă de

convalescența ei. Să aibă atât de puțin timp la dispoziție și să nu-l petreacă niciodată așa cum își dorea.

„O să fie bine dacă suntem atenți”, a spus ea, fără să-l lase să meargă. „Te rog. Te vreau înainte să plec.”

A fost atent. Încet și blând. A atins-o ca și cum ar fi fost din sticlă.

El s-a împins în ea, iar ea i-a prins fața în mâini, trăgându-l aproape astfel încât nasurile și frunțile li s-au atins, degetele tremurându-i.

Te iubesc.

Era chiar pe vârful limbii ei, dar ezită, mușcând cuvintele.

O parte din ea simțea că i-ar putea condamna dacă ar spune asta. Dacă ar mai fi rămas lucruri importante nerostite, ziua de mâine ar fi venit.

L-a sărutat în schimb.

„Te iubesc.” I-a spus în felul în care l-a strâns în brațe; în felul în care gura ei a întâlnit-o pe a lui; în felul în care mâinile ei i-au trecut peste piele, cartografiindu-l, memorând fiecare detaliu despre cum era să fie alături de el, cicatricile lui sub degetele ei.

Te iubesc.

Te iubesc.

I-a spus în felul în care s-a lăsat în pace și s-a agățat de el. Cu fiecare bătaie a inimii ei. *Te iubesc. Te voi iubi mereu. Voi avea mereu grijă de tine.*

SE ÎNTUNERASE CÂND A IEȘIT. A păși afară pentru prima dată. Spirefell era o casă întinsă care se curba spre interior, conectându-se cu celelalte clădiri pentru a forma o curte mare cu o grădină năpădită de vegetație în centru.

Amaris era acolo, așteptând neliniștită. Aripile ei se desfăceau și fluturau.

Kaine a ridicat-o cu grijă pe Helena, orteza de la piept absorbind presiunea greutății ei. În timp ce el se ridica în spatele ei, ea s-a uitat

spre casă. În amurgul verii, arăta aproape ca un dragon imens adormit, ghemuindu-se spre interior, cu turele ca niște spini. Era acoperită de trandafiri viță de vie care se înălțau până în față, aproape acoperind-o.

Davies și un servitor bătrân, probabil un majordom, stăteau în vârful scărilor largi de piatră, privind.

Când Amaris s-a aruncat în aer, a fost ca și cum ar fi fost lovită în coaste. Helena s-a aplecat, gâfâind de durere, și l-a simțit pe Kaine încordându-se și aproape întorcându-l pe Amaris pe spate.

Ea l-a apucat de picior. „Sunt bine."

Au zburat mai mult timp decât fusese Helena vreodată.

Amaris a zburat spre munți, încercând să întreacă răsăritul lunii. Era suficient de aproape de Abeyance încât Lumithia părea o semilună, nu prea strălucitoare pe măsură ce se ridica. Au aterizat pe acoperișul unei clădiri periculos de aproape de Cartierul General. Când Helena s-a uitat spre sud, a înțeles de ce.

Un zid fusese ridicat, delimitând teritoriul Rezistenței. Era la mai mult de jumătatea insulei. Dincolo de el, putea vedea tăietura care bifurca orașul unde explodase bomba, clădirile prăbușite. Centrul insulei era plin de cratere.

„Am pierdut atât de mult?"

„Nu, dar nu ai forța să ții mai mult", spuse Kaine posomorât, coborând și ajutând-o să se dea jos cu grijă de pe spatele lui Amaris.

Era grețoasă de durere, luptând cu greu să respire în timp ce îi strânse mâna lui Kaine, dar nu se putea îndura să-și ia rămas bun. Avea o frică tot mai mare de orice ar fi definitiv. Simțea că totul se apropie de sfârșit.

„Ai grijă", a fost tot ce a spus ea.

„Helena, te rog…" Vocea i s-a frânt, oprind-o brusc.

Ea s-a întors, iar el a apucat-o de umeri.

Știa ce voia să o întrebe, putea vedea asta în ochii lui. *Fugi și nu te mai întoarce.*

Dar știa că nu o va face. A înghițit în sec, fără să-i întâlnească privirea. „Să nu te mai rănești”, a spus el în schimb. „Nu…”

S-a ridicat pe vârfuri și l-a întrerupt cu un sărut.

„Ai grijă”, a șoptit ea. „Nu muri.”

CÂND ELENA A APĂRUT LA PORȚI ÎN HAINE BIEBEASCĂ, CHIAR SĂ RESPIRE, PRIMIREA EI A FOST UNA DE MULT MAI MULTĂ SUSPICIUNE DECÂT BUCURIE. A FOST PLASATĂ ÎNTR-O CELULĂ DE DETENȚIE TIMP DE O ORĂ ÎNAINTE CA Crowther să pară să o elibereze.

„Ești sigur?”, i-a spus gardianul. „Este trecută printre morți de aproape o lună.”

„Da, a fost găsită de una dintre facţiunile disidente”, a spus Crowther. „Știam că în cele din urmă o vor trimite înapoi. O vor elibera.”

Helena nu știa dacă facţiunile dislocate ale luptătorilor din Rezistență dacă ar fi existat deloc sau dacă ar fi fost o invenție menită să acopere toate activitățile ilicite ale lui Crowther. O mare parte din informațiile și activitățile lui Kaine au fost atribuite acestor presupuse grupări.

Crowther arăta de parcă nu dormise de săptămâni întregi. Avea fața slăbită, ochii injectați și părea în mare parte furios că a trebuit să facă tot posibilul să o elibereze pe Helena.

Helena voia să știe ce se întâmplase cât timp fusese plecată, dar înainte ca ușa celulei de detenție să fie descuiată, el deja pleca.

„Du-te la spital. Matroana e de tură. Mă ocup eu de tine mâine”, a spus el peste umăr.

Matroana Pace a plâns când a văzut-o. „Ești în viaţă! Ar fi trebuit să plec. Când am auzit că te-au trimis... eu...”

„Mă bucur că nu ai făcut-o”, a spus Helena. Era epuizată după zbor și după călătoria de întoarcere. Simțea o durere scrâșnitoare în piept. Și-a apăsat cu grijă mâna pe stern, încercând să amelioreze presiunea.

Pace a condus-o într-un spațiu închis cu perdele. „Cum ai supraviețuit?”

Helena a continuat cu capriciile scuzei lui Crowther. „Nu-mi amintesc prea bine. Eram la spital și a fost o altă explozie. Când m-am trezit, nu eram sigură unde eram. Fusesem operată și am fost lăsată în mare parte să mă recuperez.”

"Staţi să văd."

Dacă ar fi fost Pace, ar fi fost la fel, așa că s-a lăsat să i se dezbrace și să i se desfacă cu grijă orteza pentru a dezvălui cicatricea de pe piept.

„Oh.” Mâna lui Pace tremura, dar apoi a examinat-o mai atent. „Asta e… o treabă bună.”

Evident că se așteptase la un fel de operație chirurgicală pe uliță, folosind sfoară și cuțite de bucătărie. „Oricine ar fi chirurgul lor, ar trebui să încercăm să-l aducem aici.”

„N-am văzut niciodată cine a fost”, a spus Helena. „Mă simt mai bine, dar rezonanța mea este încă instabilă.”

Pace încercă un zâmbet, dar era mai degrabă o grimasă. „Din fericire, chelatorul este unul dintre puținele lucruri pe care le mai avem în cantități suficiente.”

„Cât de rău sunt lucrurile?”, a întrebat Helena.

Pace nu se oprea din mișcare în timp ce continua să o examineze pe Helena și începea să-i pregătească brațul pentru o perfuzie intravenoasă. „Aud lucruri doar de la sursa de informații.”

„Cât de rău spun oamenii că este?”

Pace clătină din cap. „Dintre combatanții noștri rămași, mai mult de o treime prezintă încă semne ale otrăvirii cu nullium. Vântul s-a schimbat, așa că am fost scutiți de cea mai mare parte a prafului acum, dar chiar și părțile insulei care sunt încă intacte sunt periculoase. Cel puțin până când plouă.”

„Am auzit că a murit Althorne.”

„Și Ilva.”

„Ce?” Helena se holbă la Pace, șocată.

„Acum puțin peste o săptămână. Inima i-a cedat din cauza stresului. Luc este de neconsolat. Ar trebui să te duci mâine să o vezi pe Lila. A fost devastată când a aflat că erai trecută printre morți."

Nicio mențiune despre reacția lui Luc la presupusa moarte a Helenei. Gâtul i s-a strâns.

„Ce mai face?" or „Ce mai face?"

„Progresează. Totul este destul de sănătos."

BOMBARDAMENTUL DETERIORASE fundația structurală și infrastructura inundabilă a insulei, iar repararea acestora era imposibilă din cauza riscului de expunere la nulliu. Rezistența își pierduse, de asemenea, aproape toți prizonierii din cauza prăbușirii clădirii, inclusiv pe cel al lui Crowther, pe care acesta îl mutase pentru a-l ține departe de strânsoarea lui Ivy. Toți erau considerați morți, dar era imposibil să se verifice prea multe lucruri în zona exploziei.

Chiar și ajutorul ilegal primit din Novis era acum dificil de obținut, iar amploarea rănilor era prea mare pentru a permite pacienților să se evacueze în Novis. Vecinul lor monarhic începea să semnaleze un entuziasm tot mai scăzut atât pentru furnizarea de resurse, cât și pentru absorbția răniților Paladiei.

Războiul trecuse de la o situație instabilă la o cădere liberă a Rezistenței. Fără Althorne sau Ilva, Consiliul era redus la trei: Ma tias și Crowther, care aveau opinii aproape complet opuse, și Luc, care nu avea încredere în amândoi.

Crowther operase întotdeauna din umbră, permițându-i lui Ilva să preia conducerea cu sprijinul său tacit. Acum era singur, părând să se micșoreze și să se zvârcolească sub privirea aspră a lui Luc, ca un păianjen fără pânză, bâlbâindu-se pe picioare prea lungi.

O parte din Helena voia să-l lase în voia sorții, dar știa că, cu cât Crowther se simțea mai neputincios, cu atât era mai mare pericolul pentru Kaine.

Ea ședea, privindu-l cum se mișcă prin birou, oprindu-se la diverse hărți și diagrame acum pline de pete negre de cerneală.

„Câtă comunicare ai avut cu... Ferron?", a întrebat ea, epuizată de călătoria de la spital la Tower.

„Nimic, cu excepția faptului că erai în viață și că aveai să fii returnat odată ce nu mai erai în pericol. De ce?"

Helena a tras aer în piept. „Cred că am descoperit ceva. Încă de pe vremea lui Wagner... studiam rețeaua, gândindu-mă la diferitele tipuri de energie de rezonanță ca să înțeleg procesul folosit de Morrough."

O privire precaută a apărut în ochii lui Crowther.

„Știi, în mod normal, rețelele sunt elementare sau celeste, cu cinci sau opt puncte pe axă. Dar piromanția lui Luc folosește șapte, iar Wagner a desenat nouă pentru ritual. Kaine a confirmat că erau nouă, așa că încercam să mă gândesc diferit la energie. Când încercam să-mi imaginez cum ar funcționa, mă tot gândeam la un sentiment pe care îl am uneori în spital..."

„Marino, treci la subiect."

„Când un pacient moare, există o formă inversată a energiei pe care Morrough o folosește pentru a crea Nemuritor. Vitalitatea se schimbă și există acest moment în care se disipează atunci când o simt."

„Și..."

„Înainte de bombardament, am găsit o modalitate de a-l canaliza și de a-l prinde în obsidian. Nu părea să aibă efect, dar când eram la spitalul de campanie, am tăiat unul dintre necrothrali cu el și s-a prăbușit – ca și cum resuscitarea ar fi fost întreruptă."

Crowther îl privi brusc. „Ești sigur?"

S-a mișcat și a făcut o grimasă în timp ce durerea i-a străbătut pieptul ca un fulger. „Ei bine, am fost rănită, dar sunt destul de sigură. Am ascultat-o iar și iar. Ar trebui să o testăm." A înghițit în sec. „Mai am câteva bucăți și, odată ce rezonanța mea se stabilizează din nou, pot crea mai multe."

„Adu-le, o să văd cui pot să-i transmit ideea.” El i-a făcut semn să plece.

Helena nu se mișcă. Nu se așteptase să i se acorde credit; pur și simplu nu avea nicio intenție să-l mai lase pe Crowther să o exploateze în treacăt.

„Trebuie să fii foarte ocupat acum”, a spus ea.

„Într-adevăr. Sunt.”

„Te voi ajuta, dar vreau ceva în schimb.”

Crowther ridică sprâncenele. — Și ce este asta, te rog, spune-mi?

„Vreau să știu și să aprob fiecare ordin pe care i-l dai lui Kaine.”

Ochii injectați ai lui Crowther sclipiră amenințător.

Helena nu a clipit. „Îți ofer o înțelegere. Ceea ce faci este ilegal și nu mai ai aliați în Consiliu care să-ți acopere lucrurile. Ai nevoie de cineva. Mă ofer să-ți fiu umbra. Îți voi oferi ce ai nevoie, așa cum ai făcut și tu pentru Ilva. Dar Kaine este condiția mea.”

Expresia lui deveni usturătoare. „Îți supraestimezi valoarea, Marino.”

Gura Helenei s-a strâmbat într-un zâmbet amar. „Totuși, nu sunt, nu-i așa? Chiar ai spus-o: sunt un atu excepțional. Altfel de ce ați petrece tu și Ilva atât de mult timp manipulându-mă? Întotdeauna am fost atât de grăbită să profitați de ceea ce pot face, tratând totul ca și cum nu ar fi de niciun folos nimănui. Neapărat, înlocuiți-mă dacă puteți.”

Degetele lui Crowther și-au strâns pumnul, ochii s-au îngustat, dar nu a spus nimic.

Inima i-a bătut puternic în osul rănit. „L-ai suprasolicitat pe Kaine. Dacă aș fi fost un vindecător de calibru inferior, l-ai fi ucis de nenumărate ori în ultimele luni. Ți-am spus asta, dar ai ignorat-o pentru că știi că voi face tot ce e nevoie ca să-l salvez.”

Fața i s-a strâmbat de furie. „Dar faptul că va face orice îi ceri nu înseamnă că poți continua să ceri. Am făcut ceva de neconceput pentru Flacăra Eternă și l-am lăsat să sufere pentru asta, pentru că ce altă opțiune avem? Dar acum, tot ce am realizat, „pentru care a

plătit el, a dispărut. Nu avem nimic de arătat pentru asta. Nu te voi lăsa să continui să-l forțezi să plătească prețul în timp ce tu amâni câștigarea de timp."

Crowther a tăcut o clipă. „Un schimb, atunci? Asta propui? Tu – cooperarea ta – în schimbul siguranței lui Ferron?"

Helena dădu din cap strâns. Dacă Kaine ar fi avut vreo idee ce avea să facă ea înapoi, probabil că și-ar fi smuls propriul talisman înainte să o lase să se întoarcă. Era clar că învăța; nu mai era atât de ușor de citit.

S-a lăsat o pauză, apoi Crowther a râs.

„Ce întorsătură ciudată a evenimentelor." Se ridică, chicotind în continuare. „Foarte bine. Urmează-mi ordinele și va rămâne în viață. Nu sunt Ilva; nu am niciun interes să-l văd pe Ferron mort prematur de dragul răzbunării. De ce să ne învinovățim o armă pentru utilizarea ei? Chiar dacă acea armă este o abominație."

Se plimbă în jurul biroului său, cu un zâmbet fioros pe față. „Știi, am avut o versiune aproape identică a acestei conversații cu Ferron la începutul acestui an."

Helena a refuzat să reacționeze, întâlnindu-i privirea.

„Atâta timp cât te faci de folos mie, te voi lăsa să aprobi numirile lui Ferron. Dar dacă vreodată nu mă asculți sau mă superi, eu voi…"

„Da, știu ce vei face", a spus Helena.

A TRECUT O SĂPTĂMÂNĂ PÂNĂ CÂND rezonanța Helenei s-a stabilizat din nou. În acest timp, ea a funcționat ca subiect de testare pentru Shiseo, în timp ce dezvoltau o formă de tabletă pentru chelatori, pentru a reduce supraaglomerarea și cererea de soluție salină.

În aceeași săptămână, un specialist în arme i-a dat o suliță de obsidian unui tânăr ambițios care spera să se alăture unității lui Luc. Chiar înainte ca acesta să se întoarcă, zvonurile despre o armă miraculos de eficientă au ajuns la Cartierul General.

Specialistul în arme a fost evaziv în privința metodelor sale, deși a fost obligat să recunoască faptul că Crowther fusese cel care îi dăduse obsidianul.

Toată lumea a tras concluzia pripită că proprietățile obsidianului proveneau din piromanție; că obsidianul trebuia infuzat cu foc sacru, purificator.

Noua armă i-a asigurat lui Crowther locul și influența nu doar în cadrul Consiliului, ci și asupra Flăcării Eterne. Odată ce Helena și-a revenit suficient pentru a-și relua munca, i s-a spus că, din cauza rănilor sale, nu va mai lucra în secția de urgență, ci va primi sarcina mai puțin riguroasă de îngrijiri paliative și ultimele ritualuri.

Purta o haină neagră și grea, cu nenumărate buzunare ascunse, umplute cu sticlă de obsidian, și avea grijă de pacienții care nu puteau fi salvați. Crezuse că văzuse ce e mai rău în spital, dar acum își dădea seama că era obișnuită să-i vadă pe cei cu o oarecare șansă de supraviețuire.

Acum stătea alături de bărbați ale căror corpuri păreau întoarse pe dos, cu inimile expuse, cu fețele tăiate, uneori rămăseseră atât de puțini dintre ei încât părea imposibil să fie în viață. Se țineau strâns de ea, adesea confundând-o cu altcineva, în timp ce ea îi îngrijea ca pe o pasăre hoitoasă.

Oricât de fără precedent ar fi fost obsidianul, era imposibil să se țină pasul cu cererea, mai ales în mâinile soldaților antrenați cu oțelul. Deși muchiile sale erau mai ascuțite decât cele ale lamelor de ras, sticla se spargea ușor, făcând armele nesigure.

Obsidianul era eficient nu doar asupra necrothrallilor, ci și asupra lichilor. Când un soldat reușea să lovească lichul în piept, acesta murea, iar toți necrothrallii săi se prăbușeau odată cu el.

Talismanul a fost adus înapoi, iar Helena l-a examinat. Nu i se simțea nicio energie. L-a comparat cu altele. Când a fost tăiat în jumătate, s-a revărsat o pulbere fină ca praful.

Kaine a chemat-o în noaptea aceea. Inelul ei a ars de două ori și practic a ieșit în fugă din Cartierul General. A stat pe acoperiș, cu mâna lipită de piept, amorțindu-și durerea în timp ce aștepta.

„Ce s-a întâmplat azi?" a întrebat el când Amaris a aterizat greoi pe acoperiș. Nu a descălecat, ceea ce însemna că conversația avea să fie scurtă. Ea simțea fiecare secundă în care fuseseră separați, greutatea ei.

"Ce vrei să spui?"

„Am fost rechemați cu toții din luptă. Cu efect imediat. „Sclavii și Aspirantii vor continua să lupte, dar Nemuritorii au fost retrași cu toții de pe linia frontului."

„Cineva a ucis un lich cu obsidianul", a spus Helena. „Crezi că poate el – lichul – a murit? Că Morrough nu-l mai poate aduce înapoi?"

Kaine a tăcut câteva clipe.

„Se pare că ai găsit o armă ca să ne ucizi", spuse el în cele din urmă.

Nu putea citi emoția din vocea lui. Toată euforia o părăsise.

Petrecuse atât de mult timp temându-se de nemurirea lui Kaine, știind că descoperirea sau arestarea lui ar fi fără mijloace de scăpare; putea fi torturat pentru totdeauna, fără măcar speranța morții. Acum era foarte probabil să *moară* .

Ea făcuse asta posibil. Nu-l salvase; crease în schimb o nouă modalitate de a-l pierde.

„Ai grijă", a spus ea.

O studia atent. „Te-au lăsat să-ți revii înainte să te pună înapoi la treabă?"

A reușit să schițeze un zâmbet. „Da. M-a mutat din secția de urgențe. Îndatoririle mele sunt mai puțin riguroase acum."

El dădu din cap. „Ei bine, asta e ceva."

S-a lăsat o pauză. Avea atât de multe de spus, să-i spună, dar știa că el deja zăbovea prea mult.

„Dacă obsidianul face ce credem noi, Flacăra Eternă va fi o adevărată amenințare pentru Morrough acum. Cu siguranță va reacționa în consecință”, a spus el în cele din urmă. „Ar trebui să te pregătești pentru asta.”

Ea dădu din cap fără să spună un cuvânt, iar el se relaxă pe frâie, Amaris pornind imediat la salt, vântul mângâindu-i aripile.

„Nu muri.”

Probabil o fi spus prea încet, pentru că el nu a răspuns.

CAPITOLUL 61

Iuliu 1787

CÂND HELENA NU AVEA RITUALURI DE ÎNDEPLINIT, CROWTHER o ţinea totuşi ocupată.

Întrucât îşi dovedise utilitatea în faţa lui Mandl, acesta nu vedea niciun motiv să nu continue să o folosească pentru a-şi spori influenţa şi controlul în Consiliu. Ea a refuzat să-şi folosească vivimanţia pentru tortură, experimentând în schimb cu animanţa, încercând să perfecţioneze metodele de extragere a informaţiilor. Nu-şi putea permite să eşueze.

Helena de acum doi ani nu avea să recunoască persoana în care se transforma.

Fiecare linie pe care odinioară se crezuse incapabilă să o treacă, acum o trecea fără ezitare.

Uneori, exagera, până când simţea că se târăşte sub pielea unui prizonier, conştiinţa lor şi a ei ocupând pentru scurt timp acelaşi spaţiu mental. După aceea, se îmbolnăveau de febră, ca şi cum ar fi suferit de un fel de otrăvire, dar era eficient, aşa că trecea cu vederea efectele secundare, crezându-le gestionabile până când Crowther i-a spus că doi dintre „subiecţii" ei muriseră.

Nu mai provocase niciodată o moarte. Nu aşa. A devenit foarte atentă, chiar dacă Crowther considera că era o pierdere de timp şi de milă. A descoperit că şedinţele scurte şi repetate erau mai sigure decât cele lungi, febra mai uşoară, ca şi cum toleranţa ar fi putut fi dezvoltată. Şi odată ce s-a întâmplat asta, i-a fost şi mai uşor să obţină ceea ce îşi dorea.

„Cred că aş putea să-l vindec pe Titus Bayard", i-a spus ea lui Shiseo într-o seară târziu.

Flacăra Eternă alesese un nou general pentru Consiliu. Pierduseră atât de mulţi oameni în bombardamente, încât linia de succesiune

era complicată. Hutchens avea un palmares bun, dar era prea intimidat de Luc.

Shiseo făcu o pauză, ridicând privirea de la un cuțit de obsidian pe care îl făcea.

Helena a tras adânc aer în piept. „Când generalul Bayard a fost rănit, nu am înțeles ce trebuia făcut – nu mi-am dat seama că o rană ca a lui nu era la fel ca alte răni. Am avut o idee la începutul acestui an, dar când am încercat să o testez, Titus a reacționat urât. Totuși." S-a uitat în jos. „Cu munca mea din ultima vreme, mi-am dat seama că trucul este să lucrez treptat și să construiesc o toleranță. Odată ce fac asta, cred că ar putea funcționa."

Shiseo și-a înclinat capul. „Cum?"

Și-a umezit buzele. „Există căi pe care mintea le urmează, gânduri și amintiri. Când l-am vindecat pe Titus, nu am știut și l-am prins în capcană. Poate fi prea târziu, dar dacă aș putea intra, poate aș putea găsi o cale de ieșire pentru el." A înghițit în sec stângaci. „Și eu îmi fac uneori ceva de genul ăsta. Îmi folosesc rezonanța ca să-mi schimb modul în care gândesc, unde se duce mintea mea."

Shiseo s-a gândit un minut. „Pare complicat."

S-a uitat în jos. „Cred că o să încerc măcar."

Crowther a dat dovadă de un interes nepăsător. „Dacă dorești. Dacă îl omori pe Bayard, ne va economisi o gură de hrănit."

A înghițit în sec. „Încerc să fiu de ajutor."

Buza i s-a strâmbat. „Când o să vreau ceva, Marino, o să-ți spun."

Tocmai primiseră vestea că Kaine fusese trimis la Hevgoss într-o misiune diplomatică fără avertisment. Nici măcar nu avusese timp să-i spună, doar trimisese un mesaj codificat pe unul dintre canalele radio și apoi dispăruse. Niciun rămas bun.

SINGURUL LUCRU CARE MERGEA BINE era sarcina Lilei. Lila era plictisită, dar sănătoasă, mai sănătoasă decât o văzuse Helena în ultimii ani. Sarcina nu prezenta niciun risc de avort spontan.

„Ești bine?” a întrebat Lila. Helena își ținea mâna pe burta Lilei, cu ochii închiși, încercând să separe bătăile inimii mai puternice ale Lilei de cele ale bebelușului, încercând să-și dea seama dacă părea sănătoase.

Bătăile inimii fetale erau mult mai rapide, dar era confuz să simți două persoane simultan.

Helena deschise ochii, uscați și arzători de la epuizare.

„Sunt bine”, a spus ea, deși simțea că sângerează până moare pe dinăuntru. Îl văzuse atât de puțin pe Kaine, iar acum el dispăruse și nu știa când se va întoarce. Își petrecea zilele așteptând ca oamenii să moară, fără să mai încerce măcar să-i salveze.

Lila părea sceptică. „Nu pari bine. Nu pari să dormi deloc. Pace a spus că ai fost grav rănit. Ți-ai revenit? Știi mai bine decât oricine cât de importantă este recuperarea completă.”

Helena clătină din cap. „Nu e vorba de asta. Turele mele sunt mai lungi acum, dar nu sunt grele. Trebuie să plec, am... mai mult de lucru.”

Lila vorbi în timp ce se ridica în picioare. „Nu spui asta, dar crezi că sunt egoistă, nu-i așa?”

Helena oftă, uitându-se în jos la mâinile ei. „Ai trecut prin multe; nu te învinovățesc că îți dorești ceva. Pur și simplu nu înțeleg de ce îți dorești asta chiar acum. Ar trebui măcar să te duci la Novis, unde vei fi în siguranță.” Ridică din umeri. „Poate că prezența moștenitorului Principatului ar fi suficientă pentru a-i convinge să trimită niște provizii medicale.”

Lila refuzase până acum să „iasă din carantină” și se prefăcea în continuare că este contagioasă, având tuse de bălți.

„Vreau să mai aștept puțin”, a spus Lila. „Doar ca să fiu sigură.”

Rhea ŞI Titus AŞTEPTAU într-una dintre camerele private. Helena îi scrisese Rheei, spunându-i că exista o posibilă oportunitate de tratament pe care dorea să o discute.

„Ce ar implica mai exact?”, a întrebat Rhea, apucându-l pe Titus de braţ ca să-l împiedice să rătăcească.

„Ar fi o serie de proceduri”, a spus Helena, frecându-şi mâinile de veşmântul negru, încercând să-şi usuce palmele. „E similar cu ceea ce am încercat la începutul anului, dar acum ştiu cum să controlez reacţia. Dacă am lucra încet, cu proceduri scurte, urmate de perioade de recuperare, cred că Titus se va adapta la proces. Şi apoi pot încerca să-l vindec fără să-i provoc reacţia pe care a avut-o ultima dată.”

Rhea i-a strâns mâna lui Titus, aplecându-se spre Helena, cu ochii strălucind. „Deci ai mai făcut asta înainte?” Vocea îi tremura de nerăbdare.

Helena şi-a dres glasul, dorind să-şi tempereze aşteptările. „Nu chiar asta. Dar o procedură asemănătoare. Totuşi, nu e lipsită de riscuri. Cunoşti mitridatismul?”

Rhea clătină din cap.

Helena a tras adânc aer în piept. „E o metodă de a dezvolta imunitate la otravă prin doze mici. Procesul de a merge suficient de adânc pentru a-l vindeca pe Titus va avea... asemănări; va avea un fel de răspuns imun la rezonanţa mea, sub forma unor febre cerebrale. Va trebui să le monitorizăm, să le ţinem sub control. Dacă sunt prea mari, va trebui să luăm pauze mai lungi. Scopul va fi să-i dezvolte toleranţa pentru rezonanţa mea în părţile delicate ale creierului.”

În mare parte, toate acestea erau adevărate, cu doar câteva detalii omise.

Rhea dădu din cap. „Da... da... orice ai face...”

Uşa s-a deschis înainte ca ea să poată termina de vorbit şi Luc a intrat, urmat de Sebastian.

„Rhea, ce faci?” a întrebat Luc, cu vocea tăiată.

Rhea păru surprinsă de intruziune. „Helena a găsit o modalitate de a-l vindeca pe Titus.”

Luc s-a uitat la Helena, cu ochii duri, strălucitori şi febrili. „Nu vorbeşti serios.”

Helena a început să răspundă, dar nu era o întrebare și nu era adresată ei. Se întorsese din nou către Rhea.

„Ai de gând să ai încredere în ea după ce i-a făcut lui Soren?”

Helena tresări, mintea aproape că i se aruncă în rana aceea zgâriată din interiorul ei. Înghiți în sec. „Luc, Soren a murit. Îmi pare rău că nu l-am putut salva, dar această procedură pentru Titus ar putea funcționa. Gândește-te cât de valoros ar fi să-l aducem înapoi.”

Luc s-a uitat din nou la ea, cu o privire de dezgust în ochi. „Asta e.” „Ce înseamnă asta pentru tine? Valoare?” S-a uitat la Titus, care devenise neliniștit din cauza tensiunii din cameră. „Te uiți la ce i-ai făcut și vezi o resursă militară irosită?”

„Ce? Nu. Nu asta am vrut să spun.”

S-a holbat din nou la ea, cu ochii arzând ca arșii solare. „Îl atingi măcar cu un deget și eu…”

— N-o va face, spuse Rhea, întrerupând conversația. Mulțumesc, Helena — Vindecătoare Marino, apreciez oferta, dar cred că vom renunța.

Luc dădu din cap brusc, apoi se întoarse pe călcâie, ieșind fără să se uite înapoi. Sebastian ezită, uitându-se la Rhea și Titus, cu o expresie contradictorie înainte de a se întoarce și a-l urma pe Luc. După ce plecară, fața Rheei se încreți, iar ea scoase un gâfâit sonor înainte de a-și strânge fața în mâini.

Helena nu-și găsea cuvinte. A rămas amorțită de șoc în timp ce Rhea se ridica, fără să se uite la Helena în timp ce îl conducea pe Titus afară.

Odată ce a rămas singură, Helena și-a pus mănușile și s-a îndreptat spre Turnul Alchimiei. Când liftul s-a deschis, a fost surprinsă când Sebastian a ieșit singur, cu o expresie obosită pe față. El s-a oprit și i-a pus o mână pe umăr. „A fost frumos din partea ta că ai încercat.”

Helena nu se putea îndura să se uite la el. Se holba la pieptul lui, la creasta solară de pe armura lui.

„De ce face asta?”, a întrebat ea. „Toată lumea înțelege. Chiar dacă ei cred că a fost greșit, ei înțeleg. Nici măcar nu va încerca.”

Sebastian oftă. „Știi de ce.”

Nu era sigură că o știa, dar dădu din cap și păși în lift. Trei paznici erau staționați în fața ușii lui Luc și clătinară din cap când ea se apropie.

S-a dus în camera ei și a ieșit pe fereastră, urcând cu grijă și înconjurând panta joasă. Părul lui Luc strălucea auriu în soarele care apunea. Stătea cocoșat pe călcâie, învârtind ceva între degete. A dus ceva la gură, flăcări scânteind în vârful degetelor în timp ce inspira.

Tot corpul i se relaxase și se lăsase în loc.

Privind-o, și-a amintit cât de blândă era fața lui odinioară, strălucirea ei. Acum războiul îl măcinase până la măduva oaselor. Stătea acolo, fără armură, atât de zbârcit încât îi amintea de un exoschelet de insectă, asemenea nimfelor de libelule lepădate care se agățau de stufurile de apă. Era golit din corp.

Fumul i se ridica de pe buze în timp ce expira încet.

El fuma opiu.

S-a uitat îngrozită la cât de nonșalant făcea asta. Ca și cum ar fi fost un obicei vechi.

Și-a scos pipa din gură, zărind-o. Expresia feței i s-a întărit, devenind mai alertă. „Pleacă.”

„Nu”, spuse ea și se apropie.

A învârtit din nou țeava între degete, cu maxilarul strângându-i de furie. Dacă ar fi lovit-o din nou, probabil ar fi căzut din Turn și ar fi murit.

Stătea la doar câțiva pași distanță. „Nu l-am putut salva. Chiar dacă m-aș fi sinucis încercând, n-ar fi fost de ajuns. Ce ți-ai fi dorit să fac în schimb?”

În loc să răspundă, tremura ca o frunză de toamnă pe punctul de a se desprinde. Părea că încearcă să vorbească, dar în același timp mâna îi aducea pipa înapoi la buze, degetele scânteind o flacără

slabă. A tras aer atât de mult încât, atunci când s-a oprit, pipa aproape că i-a căzut dintre degete.

S-a temut că va cădea și a îngenuncheat să-l prindă, dar el a ridicat privirea, întâlnind-o în ochi și... nu mai părea furios, ci doar epuizat.

„Ce s-a întâmplat cu noi, Hel?"

L-a privit fix, iar inima ei jalnică și înfometată a tresărit o clipă înainte să-și dea seama de evident. Nu era Luc; era opiumul care vorbea.

„Un război." Și-a întors privirea de la el spre orașul în ruine din fața lor. O priveliște care fusese cândva atât de frumoasă.

„Obișnuiai să crezi în mine", a spus el cu o voce îndepărtată. „Ce te-am făcut de te-ai oprit?"

„Încă mai cred în tine, Luc", a spus ea. „Dar trebuie să câștigăm acest război. Nu putem face alegeri pentru că vrem să spunem o anumită poveste mai târziu. Miza e prea mare."

„Nu", a spus el. „Așa câștigăm noi. Așa am câștigat întotdeauna. Al meu „tată și bunicul meu, toți Principații care se întorc până în Orion. Au câștigat având încredere că binele va triumfa asupra răului, iar eu voi face la fel."

Ea l-a privit cu disperare.

Degetul arătător i-a atins degetul mare, inelele de aprindere scânteind, și din nou focul i-a cuprins palma, alunecându-i de-a lungul degetelor.

A legănat flăcările ca un pisoi înainte ca degetele sale să le înconjoare, lăsând doar o limbă în timp ce își băga pipa de opiu între buze și aducea din nou flacăra aproape de vas.

Mâna i-a strâns pumnul, luptând împotriva unei tresăriri în timp ce îl asculta cum inspiră.

„Dar dacă nu e chiar atât de simplu?", a spus ea. „Toți cei care câștigă spun că au fost buni, dar ei sunt cei care spun povestea. Ei aleg cum ne-o amintim cu toții. *Dacă nu e niciodată chiar atât de simplu ?"*

Clătină din cap. „Orion a fost binecuvântat de soare pentru că a refuzat să-și încalce credința.”

Helena a expirat, îngropându-și fața în mâini.

Ea a auzit inelele lui scânteind, iar pipa șuieră pe măsură ce opiul se vaporiza.

„Luc, te rog, lasă-mă să te ajut.” Ea încercă să se întindă spre el.

S-a retras, iar furia i-a fulgerat brusc pe față. „Nu… mă atinge.”

Se clătina periculos de aproape de acea cădere imensă, ca și cum Abisul l-ar fi chemat în continuare. Nu știa cum să-l tragă înapoi, ce să-i spună ca el să-l audă în continuare.

„Îți amintești ce ți-am promis, Luc, în noaptea în care ai venit aici?”, a întrebat ea cu o voce rugătoare.

Nu a răspuns. Privirea i se oprise din nou într-o toropeală întunecată, apusul de soare îi contura trăsăturile slăbite de parcă l-ar fi aurit.

„Ți-am promis că voi face orice pentru tine.” Își strânse degetele într-un pumn. „Poate că nu ți-ai dat seama cât de departe eram dispusă să merg.”

„Nu spune asta”, a spus el, revenind brusc la starea de alertă. „Nu face totul din vina mea. Am crezut că îl poți vindeca.”

A închis ochii. „Uneori oamenii mor. Nu poți salva pe toată lumea. Niciunul dintre noi nu poate. Te rog, lasă-mă să încerc să-l vindec pe Titus.”

„Nu pot.” Se ridică, se împletici pe balconul camerei sale și dispăru.

Trecuse MAI BINE DE DOUĂ săptămâni fără nicio veste când inelul Helenei a ars în sfârșit din nou.

A ieșit în fugă din sediu fără să se uite înapoi.

Când a ajuns pe acoperiș și l-a văzut pe Kaine deja acolo, stând lângă Amaris, genunchii aproape că i-au cedat. Era în uniformă,

curat și polișat, purtând un rând de medalii ca și cum tocmai ar fi venit de la o ceremonie.

„Te-ai întors.” A fost tot ce a putut spune, întinzând deja mâna spre el când acesta era încă la câțiva pași distanță.

A luat-o în brațe. „Ai fost bine?”

A reușit să dea din cap, dar apoi capul i-a căzut pe pieptul lui și era atât de obosită, cu ochii închiși, ascultându-i inima, cu picioarele amenințând să cedeze. Se va întoarce. Nu-și putea cere mai mult de atât, dar păruse atât de mult timp. Ca și cum fiecare minut al absenței lui ar fi rănit-o.

„Ce s-a întâmplat?”, a întrebat el în cele din urmă.

Tot.

„Nimic”, a spus ea. „Cred că am uitat să respir după ce ai plecat.”

Și-a cuprins din nou umerii ei, dar era încordat, cu atenția în altă parte. Frica se prelingea prin ea ca sângele în apă.

Ea și-a ridicat capul. „Ce este?”

Nu se uita la ea; se uita fix la lumina strălucitoare a Turnului Alchimiei. „Sunt sigur că ți-ai dat seama: călătoria mea a fost o misiune diplomatică. Am mers să stabilim o alianță formală cu Hevgoss, cercetări alchimice private în schimbul forțelor lor mercenare.”

„Am bănuit că asta era.”

„Noul ambasador hevgotian este... parțial al companiei mele. Principala mea responsabilitate, în acest moment, este să-l țin ocupat. Are Crowther vreo comandă restantă?”

Ea clătină din cap. „Nu. Am așteptat să vedem ce s-a întâmplat. Va dori un raport, dar asta e tot deocamdată.”

Ochii i s-au îngustat. „Nu e nimic?” Se simțea o oarecare tensiune în vocea lui.

„Încă nu. Tocmai te-ai întors.”

În loc să pară ușurat, ochii lui au căpătat acea expresie încordată care apărea atunci când era sigur că era rănită și pur și simplu nu știa; s-a retras și a analizat-o cu atenție. „Ce s-a întâmplat?”

Și-a încruntat sprâncenele și a clătinat din cap. „Nimic.”

Nu o credea, își dădea seama. Panica îi cuprindea chipul. Își dorea să fi venit cu o soluție pentru el; era sigur că ceva i se întâmplase ca să i se acorde vreo amânare. Oftă și-i prinse mâna.

„După ce au murit Althorne și Ilva, i-am spus lui Crowther că erai suprasolicitat și l-am făcut să fie de acord să nu te mai pună atât de mult pe treabă.”

El a râs batjocoritor. „Și pur și simplu a fost de acord cu asta?”

„Nu. Am făcut o înțelegere cu el. Din cauza obsidianului și a Consiliului care sunt mai puțin stabile, e vulnerabil, are nevoie de cineva și i-am spus că aș putea fi eu, dar numai dacă reușesc să-ți aprob ordinele de acum înainte.”

În loc să pară ușurat, și-a smuls mâna din mâinile ei.

„Ai făcut ce?” a scuipat el întrebarea. „Ai crezut *că asta* mă va ajuta? Ăsta e ultimul lucru pe care mi-l doresc.”

O durere furioasă și epuizată a străpuns-o. „De ce? Protecția este exclusiv dreptul tău? Ar trebui să stau degeaba în timp ce tu câștigi războiul pentru mine? Așa vezi tu lucrurile?” A făcut un gest furios între ele.

„Asta a fost înțelegerea”, a izbucnit el tăios.

„Ei bine, nu am fost de acord cu asta. În plus, nu fac nimic periculos. Nici măcar nu mai am voie să ies afară.”

El s-a uitat la ea, înfuriat.

„Kaine, nu fi așa.”

Nu s-a clintit. Spațiul dintre ei era rece ca gheața, ca și cum toate fantomele lor i-ar fi înconjurat. Amândoi erau îmbibați în morți.

Războiul a fost un abis care a luat totul și nu a fost niciodată satisfăcut. Întotdeauna era nevoie de mai mult. O altă viață. O măsură suplimentară de sânge. Să fii mai bun. Mai deștept. Mai nemilos. Mai rapid. Mai viclean. Acceptă o a doua porție de durere.

Niciodată nu a fost de ajuns.

Helena nu mai avea nimic de sacrificat. Tot ce-i mai rămăsese ar fi costat prea mult de pierdut. Totuși, se aștepta ca ea să fie docilă și cooperantă, o posesiune reconfortantă, dar nu era așa.

A înghițit în sec cu amărăciune. „Ce te așteptai să fac?"

„Nu te vreau în războiul ăsta nenorocit." Furia din vocea lui era crudă. „Tot ce-mi fac este să-mi fac griji despre ce se va întâmpla cu tine dacă nu îndeplinesc toate cerințele. Dacă ești capturat, habar n-ai ce vor…"

— Știu, a răspuns ea tăios, întrerupându-l. Ce crezi că fac cu tot timpul *meu* ? Îi vindec pe oamenii pe care Nemuritorii nu reușesc să-i omoare. Toată lumea – toți cei de la laboratorul de lângă Portul de Est, pe care i-am tratat – i-au privit murind. Toți au murit. Sunt atât de conștientă de riscuri, încât uneori mă gândesc că o să înnebunesc cunoscându-i. De ce crezi că lupt atât de mult?

Vocea i se frânse. Se întoarse, disperarea străbătând-o. Își spusese că totul va fi mai bine odată ce el se va întoarce. Că va respira din nou.

Dar tot ce simțea era o teroare reînnoită, sentimentul că totul se prăbușește și nu-l putea opri până nu rămânea trăind fiecare secundă, pregătindu-se, incapabilă să se bucure nici măcar de momentele pe care le trăiau.

„Îi voi spune lui Crowther că te-ai întors." Vocea ei era goală. „Și te voi anunța ce vrea."

Voia să dispară. Era atât de obosită de toate, de a-l implora să nu fie prins, să nu moară, să se întoarcă la ea. De a încerca să se convingă că o promisiune conta ceva într-un război ca acesta.

„Ai grijă", a spus ea.

A prins-o de braț. „Stai. Nu pleca."

Ea clătină din cap. „Kaine… sunt atât de obosită… nu vreau să mă lupt."

„N-o vom face." Acum o privea mai atent. „Vino cu mine. Ești muncită de moarte. Te pot cruța o noapte. Nu ne vom lupta."

A reușit să dea din cap. Zborul era o ceață întunecată; abia simțea vântul. Era pe jumătate adormită când Amaris a aterizat. Kaine a dus-o înăuntru și a întins-o pe pat. L-a simțit cum îi scoate pantofii, apoi s-a așezat pe marginea saltelei, cu mâna sprijinită între umerii ei.

Era în siguranță. Se întorsese.

Ea se trezi în clipa în care mâna lui și-a retras.

A făcut o pauză. „Trebuie să mănânc și să mă spăl."

Ea i-a prins mâna, strângând-o atât de tare încât unghiile i-au înfipt pielea. „Mi-era teamă că vei muri. Ai spus că nu poți pleca fără aranjamente speciale și ai plecat atât de brusc, m-am gândit... s-ar putea să nu te mai întorci." Vocea ei era răgușită. „Ești mereu în pericol și nu-ți pot cere niciodată să te oprești."

Și-a trecut degetul mare peste încheieturile ei. „Știi că aș face-o dacă aș putea. Aș alerga cu tine și nu m-aș uita niciodată înapoi."

— Știu… — Vocea i s-a frânt. Nu muri, Kaine. Nu mă poți lăsa în urmă.

S-a lăsat înapoi lângă ea și nu a plecat până când ea nu s-a oprit din plâns și a adormit.

Când patul s-a lăsat în jos, s-a trezit și l-a găsit în capătul îndepărtat al saltelei. Părul îi era ud și îi atârna peste ochi. S-a mișcat peste pat și în brațele lui, afundându-se acolo, închizându-și ochii în timp ce își trecea degetele pe pielea lui. L-ar fi știut orb.

A prins-o de mână și a rostogolit-o sub el.

A studiat-o, acea durere omniprezentă vizibilă în ochii lui, până când ea și-a ridicat capul și l-a sărutat.

Mâna lui i-a alunecat în jurul gâtului, iar degetul mare i-a așezat maxilarul. Un sărut treptat, tot mai adânc. Ea și-a împletit degetele prin părul lui alb-argintiu.

Nu crezuse niciodată că poate cunoaște o persoană cu o intimitate atât de lentă. Știa exact cum își apăsa el buzele pe pulsul gâtului ei, felul în care corpul i se mișca când ea era sub el. Strângerea mâinilor

lui pe șolduri, dinții lui care îi mângâiau interiorul coapselor și căldura limbii lui.

„A mea. Ești a mea”, a spus el în timp ce o săruta.

„Întotdeauna.”

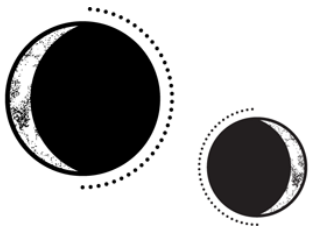

CAPITOLUL 62

Augustus 1787

Vestea DESPRE ALIANȚA CELOR nemuritoare cu Heggoss nu a fost o surpriză .

S-au trimis scrisori țărilor învecinate, îndemnându-le să obiecteze, să facă presiuni asupra lui Hevgoss pentru a se retrage, dar nu au primit prea multe răspunsuri. Chiar și Novis a răspuns lent și a fost timid în condamnarea sa.

„Să ne concentrăm pe partea bună: această alianță cu Hevgoss este un semn clar că ofensiva noastră de obsidian are efect", a spus generalul Hutchens cu o siguranță nonșalantă membrilor adunați ai Flăcării Eterne.

Pe hârtie, Hutchens avea un palmares excelent - fusese la comanda porturilor și le renunțase doar după bombardament, deoarece Rezistența nu putea menține controlul asupra lor fără a lăsa Cartierul General vulnerabil. Nu numai că Hutchens reușise să saboteze pe scară largă porturile înainte de retragere, dar o făcuse aproape fără victime. Fusese o alegere bună, dar credea cu tărie în Luc și Sol și în Flacăra Eternă, iar încrederea sa în victoria lor finală era implicită.

Detalii precum proviziile și munca monotonă a războiului nu-i treceau neatenția. Sol avea să le asigure.

Crowther nu putea și nu avea încredere în el, iar acest lucru crea o prăpastie tot mai mare între adevăratele circumstanțe ale războiului și modul în care Hutchens și restul Consiliului le înțelegeau.

„Ceea ce trebuie să facem este să ne mărim rezerva de obsidian și să-i lovim puternic înainte de sosirea mercenarilor hevgotieni."

Helenei îi venea să vomite doar la gândul de a produce mai mult obsidian. Chiar dacă ar fi putut, doar un număr limitat de oameni mureau în circumstanțe în care ea putea fi prezentă.

„Am pierdut mai mult de jumătate din forțe și teritorii noastre ultima dată când eram pe punctul de a lansa o ofensivă similară.” Cu toată tulburarea din Consiliu, Crowther a fost forțat să vorbească în nume propriu și, chiar și atunci când comentariile sale erau pertinente, nu avea carisma necesară pentru a face pe cineva să fie de acord cu el. „Deși sunt optimist în privința efectului obsidianului nostru, există riscul ca mercenarii hevgotieni să însemne o utilizare mai intensă a nulliumului. Hevgoss are puțini alchimiști; batalioanele care vor sosi vor fi din închisori.”

Hutchens clătină din cap. „Mă îndoiesc că vom mai vedea nullium. Nu cred că își pot permite să arunce în aer mai multe teritorii. Praful a afectat și West Island.”

„De data asta o să facem planuri mai bune”, spuse Luc. Avea un anumit ton pe care îl folosea acum în ședințe. Era mai profund, mai autoritar. În trecut, vorbea ezitant, dacă nu era iritat. „Indiferent ce s-a întâmplat în trecut, nu ne putem permite să pierdem mai mulți. Nemuritorii nu au vrut niciodată soldați vii. Această schimbare de tactică este un semn incontestabil că facem ceva bine. Întrebați pe oricine a fost în luptă în ultima vreme - i-au scos pe toți Nemuritorii, vii și lich deopotrivă, toți sunt necrothralli și Aspiranti. Obsidianul a schimbat totul. Negocierea unei alianțe este o recunoaștere că nu pot câștiga singuri. Sunt de acord cu Hutchenii, spun că îi lovim puternic. Nemuritorii încearcă să se retragă; îi vom scoate din luptă.”

„Chiar dacă ar fi posibil să câștigăm atât de decisiv, există totuși riscul ca Hevgoss să încerce să intre și să adune prada războiului, indiferent de care parte iese învingătoare”, a spus Crowther. „Acesta ar putea fi momentul să...” „să negocieze cu Novis. Oricât de reticenți au fost în ultimele luni, mă îndoiesc că regina este încântată de amenințarea ca Hevgoss să obțină resursele Paladiei. Cu stimulentele potrivite, ar putea să-și reînnoiască sprijinul. Poate o vizită diplomatică de mare anvergură, ca semn de respect...”

— Nu plec din Paladia, spuse Luc, întrerupându-l pe Crowther cu o privire plină de dispreț. Crezi că le-ar inspira încredere trupelor

noastre dacă m-ar vedea plecând într-o misiune diplomatică, în mijlocul zvonurilor despre întăriri venind de la Hevgoss?

Sprâncenele lui Crowther se încruntă. „Ai fi cel mai eficient negociator. Apariția ta la tribunalul din Novis ar fi un compliment mai mare decât orice alte resurse sau reprezentanți pe care ni i-am putea permite să ni-i trimitem. Orice reprezentant ar…”

„E exclus. Dacă vrei să trimiți pe cineva la Novis, neapărat. Dar eu nu plec din Paladia.” În vocea lui Luc se simțea o vehemență furioasă.

Helena știa că Crowther intenționa să facă o astfel de propunere. El chiar cântărise posibilitatea de a dezvălui sarcina Lilei, încercând să-l constrângă pe Luc să facă călătoria sub pretextul că o va escorta pe ea și pe „moștenitorul” său într-un loc sigur. Cu toate acestea, Lila era încă hotărâtă să ascundă sarcina. A o dezvălui în contextul fugii ei la Novis ar fi fost un pariu periculos.

În cele din urmă, Matias a fost cel care a plecat, împreună cu o cutie cu aur pe care Luc a transmutat-o. Nu era ceea ce își dorea nimeni, dar în timp ce Helena îl privea pe Matias plecând ceremonial, un nod vechi din piept i s-a desfăcut văzându-l plecat.

Abia trecuse granița când Rezistența se pregătea de luptă.

A fost o sinucidere. Nu aveau combatanți sau resurse suficiente pentru asta. Grupuri de colectare a deșeurilor au intrat în ruine, încercând să recupereze armele și armura pe care le puteau recupera. Li s-a interzis strict să aducă înapoi morții. Cei care muriseră în zona de radiații radioactive trebuiau lăsați la o parte până când era posibilă o modalitate sigură de eliminare ceremonială.

Oricine voia să lupte putea lupta, alchimist sau nu, adult sau nu, bărbat sau nu. Nu era timp să antreneze pe nimeni. Nici măcar nu aveau arme pentru ei. Erau băieți și fete care se antrenau cu bețe, încercând să-și facă praștii. Fără armură, pentru că nu exista una de mărimea lor.

Privelișteа i-a făcut greață Helenei.

Erau pradă de luptă. Ar fi măcelăriți în câteva minute.

Dar ar face asta mai degrabă decât să permită necromanția. Acest atac sortit eșecului se baza pe un miracol, pe convingerea că, riscând totul, vor fi răsplătiți. Glorie, binecuvântări și veșnicie celor care au crezut.

Așa cum Sol l-a binecuvântat pe Orion.

Dar acum nu mai exista nicio Ilva care să creeze o minune.

„Vreau să construiesc o bombă", a spus ea, intrând în biroul lui Crowther în miez de noapte și găsindu-l stând acolo, complet treaz. Era mereu treaz. Fața lui deja îngustă devenise scheletică. Arăta de optzeci de ani, dar ea știa că nici măcar nu avea cincizeci.

„Nu știam că explozibilii se află undeva în domeniul dumneavoastră de expertiză", spuse el cu un dispreț sec.

S-a așezat fără invitație. Crowther a oftat.

Helena crezuse cândva că Kaine își testase limitele extreme ale capacității de a se confrunta cu conflicte interne, dar Crowther era un tărâm complet nou. Nu urîse și nu avusese niciodată o nevoie atât de intensă de cineva.

El era singurul mijloc prin care putea face ceva semnificativ, singurul membru al Flăcării Eterne care o asculta. Totuși, el îi ținea supunerea la gâtul lui Kaine ca pe un cuțit.

Vânătoarea de spioni în cadrul Nemuritorilor se intensificase. Toți ceilalți informatori ai lor dispăruseră fără urmă. Riscul de a-l folosi pe Kaine sau chiar informațiile pe care le trimitea era prea mare.

„Îl ajutam pe Luc cu elementele fundamentale ale piromanției. Sunt familiarizată cu procesele tehnice ale funcției incendiare. Regulile se aplică cu sau fără rezonanță", a spus ea.

Una dintre sprâncenele lui Crowther se ridică, iar degetele mâinii sale stângi fluturară, inelele de aprindere atingându-se unele de altele.

„Mă gândesc la asta de ceva vreme…" O durea gâtul de la nervozitate. „Vom folosi obsidianul în același fel în care Nemuritorii au folosit bomba cu nullium. Am putea folosi și nullium."

„N-ar topi o explozie obsidianul?”

„Nu. Shiseo are ceva experiență cu pirotehnica; sunt folosite la sărbătorile estice. Între noi doi, avem destule cunoștințe tehnice. Dacă le construim corect, putem valorifica forța explozivă, dar putem limita căldura. Nu va fi nimic apropiat de amploarea bombardamentului lor, dar nici nu avem nevoie.”

„Ești remarcabil de încrezător pentru cineva care nu are nimic altceva decât o certificare de bază în alchimie.”

Helenei i s-a încordat maxilarul, dar a insistat. „Avem o mulțime de obsidian resturi. Dacă cioplim o muchie cu obsidian, rămân o mulțime de cioburi aruncate și bucăți care sunt fie prea subțiri, fie prea mici pentru a fi folosite. Astea sunt tot ce-mi trebuie, așa că nu va interfera cu producția.”

Ea a scos un teanc de hârtii împăturite. „Vom avea nevoie de aceste componente forjate în Cuptorul Athanor.”

S-a uitat la desene. „Nu pot face nicio promisiune. Dar…” Oftă. „Presupun că ar putea fi de folos.”

ELENA ERA ATÂT DISPERATĂ, ȘI ÎNGROZITĂ de ceea ce urma să se întâmple. Dacă atacul era un succes, dacă bomba putea face suficient pentru a-l slăbi pe Morrough, l-ar fi putut Luc ucide?

Dacă ar face-o, ce s-ar întâmpla cu Kaine?

Când dormea, avea coșmaruri nesfârșite în care săpa prin cadavrul lui Morrough în întuneric cu mâinile goale, cu brațele acoperite de sângele lui, smulgându-i oasele, încercând cu disperare să găsească bucata care ținea viața lui Kaine. În visele ei, Luc se apropia mereu, ca un soare care răsare.

Ea implora să-i dea timp, încerca să se explice, dar Luc nu o auzea. De fiecare dată, și ea ardea.

În lumina rece a zilei, știa că nu va fi așa. Va fi la Cartierul General, la spital. Nu va ști nimic până nu va fi prea târziu.

În fiecare zi se întreba dacă nu cumva lucra spre propria-i pieire și distrugerea lui Kaine.

După cât de prost reacționase la simpla implicare a Helenei în efort de război, ea nu i-a spus nimic despre bombă. Nu a fost greu să o ascundă; era atât de ocupat cu ambasadorul, încât abia dacă au avut timp să facă mai mult decât să schimbe informații urgente.

Abia după ce ea și Shiseo au terminat toate componentele, s-a dus pe acoperiș și l-a chemat. A trebuit să aștepte mult timp. Când a sosit Kaine, era îmbrăcat în ținută elegantă, elegant și elegant.

„Nu pot rămâne", a spus el. „Ce s-a întâmplat?"

„Avem o armă nouă", spuse ea repede. „Există vreun moment sau un loc în care mulți dintre Nemuritori vor fi în apropiere? Undeva unde nu veți fi voi. Ar putea fi plantată cu până la două zile înainte."

Expresia lui se înăspri. „O bombă?"

Ea a dat din cap cu o expresie tensionată.

„Obsidian?"

„Și nulium, deci trebuie să fii foarte clar."

El dădu din cap și se uită la ea cu insistență. „Sper că nu-l construiesc la Cartierul General."

Ea clătină din cap. „Nu. E în afara locației."

A expirat. „Ei bine, Rezistența ia în serios acest atac final, cel puțin. Forța hevgoțiană va trece granița de vest în decurs de o săptămână, dar mai mulți militocrați și oficiali vor sosi peste o zi. În seara următoare va avea loc un banchet de bun venit pentru ei. Majoritatea Nemuritorilor vor fi prezenți; chiar și Morrough s-ar putea afla acolo pentru scurt timp."

Ea a dat din cap. Asta ar funcționa. „Poți să-l plasezi fără suspiciune? Și apoi să pleci?"

Ochii i s-au îmblânzit. „Nimeni nu acordă atenție necrotralilor așa cum ar trebui. Presupune că oricine îi folosește trebuie să fie de partea lor. Dacă scot resuscitarea, pot prelua controlul asupra altcuiva și o pot folosi pentru a face o livrare. Nu va fi ușor de urmărit până la mine."

„Și nu vei fi acolo? Când va suna.” Se temea că el evita întrebarea.

Stând acolo, cei doi păreau a fi complet diferiți. El era curat și impecabil, într-o uniformă croită la comandă, purtând un rând de medalii complicate, în timp ce ea stătea zdrențuită, în haine standard bărbătești, spălate până la ață.

„Cât de departe trebuie să fiu?”

„Suficient de departe încât să nu-l inhalezi. Vor fi micro-cioburi în aer. Nu știm ce efect vor avea. Ar trebui să fii departe.”

„O să fac o treabă pe atunci. Ambasadorului îi place să se facă incomod. Sunt sigur că îl pot convinge să vrea ceva nerezonabil și distant.”

Ea dădu din cap. „Fă-o să fie o treabă lungă. O voi aduce mâine seară.”

— Nu. Vocea lui trosni ca un bici, iar orice urmă de blândețe dispăru. Crowther nu te folosește ca să transporte o bombă.

Ea clătină din cap. „Nu se va activa până când componentele nu sunt îmbinate și există o numărătoare inversă. Nu o să explodez cărându-l”, spuse ea. „Nu-l poți asambla singur dacă nu știi cum să unești piesele.”

„Nu-mi pasă. Spune-i lui Crowther să găsească o altă cale.” Devenise palid fără sânge, acea strălucire inumană ridicându-se sub pielea lui.

„Dar dacă nu vin”, spuse ea, gata să recurgă la orice dacă el ar coopera, „asta înseamnă că nu te voi mai vedea decât… până mai târziu.”

Nu a ezitat. „Atunci ne vedem după. Trimite pe altcineva.”

Respirația i s-a oprit. „Kaine…”

S-a uitat urât la ea. „Te-am găsit după un bombardament. A trebuit să mă uit cum te-au tăiat, încercând să scoată șrapnelele. Aproape ai murit de atâtea ori pe masa de operație, încât am pierdut numărul. Dacă ai fi fost cu un centimetru mai aproape de explozie, șrapnelele ți-ar fi străpuns inima. Vrei să plasez o bombă, o voi face, dar tu nu te vei atinge de ea. Ai înțeles?”

A înghiţit în sec cu amărăciune, recunoscătoare că nu-i spusese niciun detaliu care ar fi putut dezvălui implicarea ei. „Bine. Dacă asta vrei.”

S-a întors să plece. Avea atât de multe de făcut. Să facă inventarul, să termine bomba, să ajute la pregătirea spitalului. Fusese din nou repartizată la secţia de urgenţe.

Kaine a tras-o spre el. „Vino înapoi aici peste câteva ore.”

Ea clătină din cap. „Acum nu e momentul potrivit.”

Părea că nu-şi aminteşte că el era cel care nu putea zăbovi. Nu voia să-i dea drumul. Îşi dorea ca totul să fi început mai devreme; pierduseră atât de mult timp.

— Bine, spuse ea în cele din urmă, cedând. Dar trebuie să pleci acum.

Îi dădu drumul încet. „Te voi chema.”

După ce i-a raportat lui Crowther, s-a îndreptat spre laboratorul din afara locaţiei, unde ea şi Shiseo şi-au folosit rezonanţa în tandem pentru a asambla componentele finale. Construiseră bomba cât mai compactă posibil, dar era totuşi aproape de mărimea unui copil. Ar fi trebuit plasată în centrul unei camere.

Bombele în sine nu erau o descoperire alchimică nouă, dar fuseseră interzise timp de aproape o sută de ani după ce s-a decis că sunt necivilizate. Deşi interzicerea lor nu a făcut nimic pentru a opri dezvoltarea lor, Hevgoss era cunoscut pentru o astfel de tehnologie, considerând-o un egalizator împotriva alchimiştilor.

Manipulând corect aerul şi flăcările, Luc ţinea bombe incendiare în vârful degetelor. O mare parte din temele sale implicase amplasamente şi studii tehnice, explorând toate modalităţile prin care focul putea fi manipulat şi transformat în armă. Helena folosise mult din ele.

Trucul fusese să proiecteze ceva care să provoace o explozie puternică fără a topi obsidianul lor.

Shiseo o învăţase o tehnică de fuziune combinată a aliajelor, utilizând transmutarea cu matrice dublă. Era complicată şi

periculoasă. Chiar și cu toate matricele stabilizându-și rezonanța, Helena și-a ars vârfurile degetelor aproape până la os.

„Ești bine?” a întrebat Shiseo în timp ce stătea și încerca să regenereze rapid țesutul.

O dureau vârfurile degetelor atât de tare, încât îi era greu să-i simtă rezonanța, dar anii de practică au făcut ca calmarea terminațiilor nervoase deteriorate și regenerarea lor să fie naturală. Mai târziu, avea să repare stratul dermal astfel încât să nu fie vizibil ochiului liber.

„Nu-i nimic”, a reușit ea în cele din urmă să spună, clipind puternic și holbându-se la mâini, la liniile care îi brăzdau degetele și palma. Din obișnuință, și-a apăsat degetele pe stern, simțind adâncitura ușoară din os. Cicatricea se estompase puțin, dar durerea de la locul unde se crăpase osul persista. „E gata?”

El a așezat cele două piese pe masa de lucru, iar ea le-a privit obosit.

S-a uitat la ea. „Terminăm mâine. Mâinile tale trebuie să-și revină și tu ai nevoie de odihnă.”

Ea i-a zâmbit ușor. „O voi face în seara asta.”

A RĂMAS PREOCUPAT PÂNĂ TÂRZIU ÎN NOAPTE, verificând din nou inventarul medical. Injecțiile cu epinefrină erau aproape terminate, dar nu exista nicio înregistrare a cine le administrase. Helena a lăsat un bilet brusc. Dacă Elain avea de gând să controleze totul, putea măcar să aplice regulile.

Rulează un munte de bandaje sterilizate în bobine când inelul i s-a ars.

Amaris abia aterizase; Kaine a măturat-o de pe acoperiș și erau în aer. În clipa în care au ajuns înăuntru, el a lipit-o de perete, cu buzele lui lacome pe ale ei.

L-a strâns strâns. Încă îi amorțeau vârfurile degetelor, dar abia dacă a observat.

Mâinile lui au alunecat în sus până când fața ei a fost cuprinsă de ele. Fruntea i s-a lipit de a ei, respirația amestecându-se o clipă înainte să o sărute din nou, trăgând-o și mai mult în sinea lor. Fiecare pas al lor s-a grăbit. Timpul le era mereu gata.

Într-o zi, și-a promis ea, *într-o zi îl voi iubi într-o clipă care nu este furată.*

„Ești bine?", a întrebat el odată ce au ajuns înăuntru, unde era suficient de luminat încât să o poată privi.

El a întins mâna, iar ea știa că, dacă ar atinge-o, și-ar folosi rezonanța și și-ar da seama că mâinile ei fuseseră rănite recent, așa că i-a prins mâna în a ei, i-a strâns degetele și a strâns-o la piept.

„Da." Ea dădu din cap. „Acum sunt bine."

El s-a holbat la ea, iar ea știa că arăta obosită, slabă și atât de palidă din cauza faptului că stătea mereu înăuntru, cu puțină lumină naturală. Bombardamentul sparsese majoritatea ferestrelor și chiar și puținele care supraviețuiseră erau... acoperite cu scânduri și sigilate în caz că vântul ar aduce nullium-ul din nou spre Cartierul General.

„Ar fi trebuit să te sun mai devreme." Degetul mare și-a plimbat-o peste pometul ei.

Ea clătină din cap. „Nu ar fi meritat riscul. E periculos pentru tine să zbori atât de aproape. Cineva te-ar putea împușca cu obsidian." Un tremur a străbătut-o doar când a rostit-o cu voce tare. „Nu ar trebui să facem asta. E o prostie să ne asumăm acest risc."

Deodată, ea începuse să respire cu greu. El și-a tras mâna și apoi i-a ținut capul în ambele mâini, ca și cum ar fi încercat să-i liniștească mintea.

„Suntem în siguranță aici", a spus el.

Pentru moment. Pentru acest moment.

Dar nu chiar. Niciodată.

Totuși, ea a dat din cap, încercând să creadă, nevrând să otrăvească puținul timp care le mai rămăsese. S-a ridicat în vârful picioarelor, l-a sărutat și l-a luat în brațe.

Nu lăsa ca aceasta să fie ultima dată.

Nu și-a închis ochii. I-a ținut deschiși și l-a privit, încercând să observe fiecare detaliu. Voia să-și încredințeze totul, felul în care îl simțea sub mâinile ei și pe pielea ei, ca și cum suficiente detalii ar putea face ca acest lucru secret să fie suficient de real pentru a dăinui; ca și cum l-ar putea scrie în univers atât de adânc încât nici măcar un război nu l-ar putea șterge.

După aceea, a strâns-o la pieptul său, cu bărbia sprijinită pe creștetul capului ei, în timp ce degetele lui desenau modele pe pielea ei.

Voi avea grijă de tine. Voi avea grijă de tine mereu.

Nu a spus-o zgomotos, dar ea putea auzi-o în mișcările aerului, felul în care i se mișca maxilarul când rostea cuvintele.

Sperase să doarmă, să se bucure de o ultimă oră de liniște, dar îi era prea frică. Când se ridică în șezut, ochii argintii-vici ai lui Kaine deveniră instantaneu precauți. Nu spuse nimic o clipă, ținându-i mâna în a ei, studiindu-i chipul, acest aspect al lui care era doar al ei.

Le-a împletit degetele, încercând să găsească cuvintele potrivite.

„Kaine", a spus ea în cele din urmă, „există o șansă – sperăm că asta..." „Atacul va fi sfârșitul războiului. Nu știm... nu suntem siguri cât vom mai rezista dacă nu este."

Mâna i-a tresărit.

„Dacă nu e…" Pieptul i se tresări și râse încordat, pe jumătate în hohote. „…ei bine, atunci vom continua să ne certăm. Dar dacă e… Eu… nu știu ce se va întâmpla cu tine. Îmi pare rău. Am încercat să găsesc o cale" – privi în jos – „nu mi-am putut da seama…"

„E în regulă", a spus el.

Ea clătină din cap. „Poate că, dacă Morrough e ucis, sufletul tău se va întoarce la tine. Nu știm dacă nu se va întâmpla asta. Există o șansă. Sau poate Piatra ar fi de ajuns ca să…"

Ea era agățată, iar amândoi știau asta.

„Ar putea”, spuse ea insistent, strângându-i mâna. „Deci, dacă se întâmplă asta, dacă ești bine când se termină, trebuie să fugi. Bine? Pleacă cât de repede poți. Nu te lăsa capturat.”

Ochii i s-au îngustat. „Unde vei fi?”

Helena privi în jos, jucându-se cu inelul de pe mâna lui. Trecuse atât de mult timp de când nu-l mai văzuse pe al ei.

„Mă știi, voi fi în spital. Vor fi o mulțime de răni, așa că nu aș fi gata imediat - așa că tu du-te și eu te voi recupera.”

El a râs batjocoritor. „Dacă supraviețuiesc, nu plec nicăieri fără tine.”

Și-a apăsat degetele pe buzele lui, reducându-l la liniște. „Nu. Nu poți risca să fii prins.”

El i-a îndepărtat degetele de la gură, dar ea nu l-a lăsat să o întrerupă. Se gândise la asta în cercuri și existau puține șanse ca Crowther să o lase să scape fără să plătească pentru necromanția ei. Dacă ar fi avut noroc, ar fi fost pur și simplu expulzată din Flacăra Eternă. Ar fi fost cea mai rapidă și mai liniștită rezolvare, dar chiar și asta ar fi putut dura săptămâni sau luni.

„Du-te spre sud, spre mare. Când voi putea, voi veni, te voi căuta și va fi exact cum am spus - vom dispărea.”

Ochii i s-au îngustat. „Și cât timp crezi că voi mai aștepta?”

Helena își plecă privirea. — Nu știu. Ar putea fi... puțin timp.

"De ce?"

„Pentru că... vor fi o mulțime de lucruri care se vor întâmpla odată ce se va termina. Dar sunt sigur că odată ce se va termina, vor prefera să dispar pur și simplu, așa că atunci voi veni să te caut, bine? Cred că ar fi bine așa. Pentru tine. S-ar putea să-ți dai seama că vrei și alte lucruri odată ce vei avea de ales cu adevărat...”

Degetele lui i-au cuprins ceafa, trăgând-o aproape până când fețele li aproape s-au atins.

„Ești a mea”, spuse el aproape lipit de buzele ei. „A mea. Ai jurat-o. Rezistența ta mi te-a vândut. Nu plec nicăieri fără tine. Și dacă cineva te atinge, nemuritor sau nu, îl voi ucide.”

Nu a așteptat niciun răspuns; a sărutat-o ca și cum buzele lui ar fi fost o întindere pe ale ei.

S HISEO A FOST SINGURA ALTĂ opțiune pentru lansarea bombei. El și Helena au acoperit exteriorul acesteia cu un strat fin de mo'lian'shi pe care Shiseo îl extrasese din praful de nulliu. După aceea, a fost acoperit cu elixirul oglinditor al Helenei. Shiseo modificase compoziția și o făcuse utilizabilă pe suprafețe mai mari.

Odată asamblat, ar fi greu de observat, iar inerția exterioară l-ar face invizibil pentru oricine îl caută prin rezonanță.

După ce au terminat, Helena și-a scos inelul, studiindu-l. Oglinda se freca. Dacă ar fi fost arestată, ar fi fost percheziționată și orice metal ar fi fost îndepărtat. Asta ar fi inclus și inelul lui Kaine.

„Ar interveni mo'lian'shi într-o încurcătură?", a întrebat ea.

Shiseo studie inelul pe jumătate vizibil. „Dacă ai lăsa o mică parte expusă, probabil că ai putea să-l folosești în continuare." O privi cu subînțeles. „Asta l-ar ține ascuns dacă cineva te-ar percheziționa folosind rezonanța, dacă nu ar fi foarte minuțios."

Asta era tot ce avea nevoie să știe. Mormăind scuze lui Kaine pentru arsura pe care urma să o primească, ea a acoperit toate secțiunile, cu excepția uneia. După ce s-a răcit, și-a scufundat inelul în elixirul oglinzitor, reîmprospătând ascunzișul, privind cum dispare.

În timp CE Hiseo LIVRA bomba, Helena s-a dus să vadă ce face Lila. Dacă spitalul ar fi fost inundat, ar fi trecut ceva timp până ar fi venit din nou.

Cucuiala dintre șoldurile Lilei devenise incontestabilă, dar Lila era aproape cuprinsă de regret, punându-și la îndoială decizia pentru prima dată. Îi rosese unghiile până la gât. „Nu-mi vine să cred că bătălia finală are loc acum", a spus ea, privind combatanții care se mișcau jos. „Ar trebui să fiu acolo."

„Nu e ca și cum ai fi știut", spuse Helena obosită. Acum era prea târziu ca Lila să se răzgândească.

„Crezi că asta va fi tot?" a întrebat Lila. „Avem șanse bune?"

„Cât de buni pot fi", a spus Helena.

Fie că a câștigat sau a pierdut, tot ce simțea era groază, dar trebuia să se termine acum. Nu putea continua.

„E treaz", a spus Lila, întinzându-i mâna Helenei. „Vino să-l pipăi. Chiar aici."

Lila i-a prins mâna Helenei și a apăsat-o pe stomac, chiar deasupra șoldului. A urmat o pauză, apoi, fără a folosi rezonanța, Helena a simțit o fluturare ciudată în palmă.

„Simți asta?", a întrebat Lila.

Helena dădu din cap, lăsând rezonanța ei să se întindă prin Lila până la copil, simțind bătăile inimii rapide ca fâlfâitul aripilor unei păsări.

Nu au mai fost lovituri cu piciorul.

„Probabil a adormit", a spus Lila. Helena încă nu știa de unde venise Lila convingerea că bebelușul era băiat, dar îl botezase Apollo și îi spunea Pol. „Ar trebui să-l simți noaptea – cred că face tumbe. Își duce picioarele până la coastele mele."

„Nu-mi pot imagina de unde are genele lui atletice de a fi scandalagii", spuse Helena cu o voce seacă, retrăgându-și mâna.

„O să aibă parte de toată distracția pe care am pierdut-o noi", a spus Lila, lăsându-și cămașa să-i cadă pe burtă. „Știi, cred că o să fiu fericită că va fi un bebeluș în timp de pace. Pun pariu că vor fi mulți

bebeluși în următorii câțiva ani. Toți vor...” „Să mergeți împreună la Institut, așa cum am făcut noi. Crezi că veți avea vreodată copii?”

Helena clătină din cap fără un cuvânt.

„S-ar putea să te răzgândești într-o zi”, a spus Lila pe un ton lingușitor. „Trebuie doar să găsești genul potrivit pentru tine. Ai fi o mamă bună.”

„Sunt vindecătoare; noi nu facem lucruri de genul ăsta”, a spus Helena.

„Dar ai devenit vindecător doar din cauza războiului. Nimeni nu se va aștepta să continui să faci asta după ce se va termina.”

În ciuda excepționalismului Lilei și a înțelegerii rolului periculos *pe care îl* ocupa, cumva părea să nu realizeze că majoritatea oamenilor nu au avut niciodată șansele pe care le avea ea, fie prin naștere, fie prin abilități. Lila era un talent unic în viață, cu o frumusețe pe măsură și un nume cu secole de moștenire în spate. Regulile nu se aplicau așa pentru nimeni altcineva. Mai ales pentru Helena.

Ea a schimbat subiectul.

„Chiar cred că ar trebui să-i spui lui Luc. Ar trebui să știe înainte să înceapă bătălia asta. În felul acesta, dacă lucrurile merg prost, Flacăra Eternă va ști cât de important este să te aducă în siguranță.”

Lila a tăcut un moment surprinzător de lung.

„El știe deja”, spuse ea în cele din urmă încet, ferindu-și privirea de la Helena.

"Ce?"

„A intrat prin efracție pe fereastră când am fost plasată prima dată în carantină. Era atât de îngrijorat încât i-am spus adevărul. Mi-a spus că dacă oamenii vor ști, mă vor pune să plec. Trimite-mă la Novis. Avea nevoie de mine, așa că am tot spus că vreau să rămână un secret. M-a pus să promit că nu voi spune nimănui.”

Helena a rămas mută câteva clipe. „A știut tot timpul ăsta? Că ești însărcinată și că eu sunt cea care are grijă de tine?”

Dacă Luc știa și permitea asta, de ce se opunea atât de mult vindecării lui Titus de către ea? Nu avea niciun sens.

Lila s-a înroșit. „Îmi pare rău. Am vrut să-ți spun, dar nu am vrut să se supere. Tot nu se simte prea bine."

— Trebuie să plec, spuse Helena, ridicându-se nesigură.

Lila a încercat să o oprească, blocând ușa. „Nu. Ești furioasă, îmi dau seama. Te rog, lasă-mă să-ți explic."

Helena se holba la ea. Lila semăna atât de mult cu tatăl ei, modelată într-un tipar feminin – înălțimea, părul palid și ochii albaștri, chiar și o cicatrice pe o parte a capului.

„Nu am nevoie de o explicație de la tine", a spus Helena. „Trebuie să vorbesc cu el."

L-a căutat peste tot pe Luc. Toți cei pe care i-a întrebat i-au dat o locație diferită: era la o ședință, dormea, era în sala comună, la mizerie. Oriunde mergea, el era mereu cu câteva minute înaintea ei.

În cele din urmă, l-a găsit la spital, dar era într-o cameră privată, sub pază, fără acces.

Helena a așteptat, iar în cele din urmă Elain a apărut cărând o tavă cu mai multe seringi și fiole goale pe ea, și o încruntare între ochi.

— Trebuie să-l văd pe Luc, a spus Helena.

Elain tresări când o văzu. „Se odihnește."

Helena s-a uitat în jos la tavă, iar Elain a încercat să i-o întoarcă din vedere.

„De ce îi dai toate astea?" întrebă Helena, ochii mutându-se de la o fiolă la alta. „Astea n-ar trebui combinate, și e prea mic ca să aibă nevoie de jumătate din ele. Și astea…" Luă o seringă pe care scrisese ea. „…asta e doar pentru urgențe grave. Dacă le folosești prea mult, o să-i provoci insuficiență cardiacă. Cine a aprobat așa ceva?"

Ochii lui Elain sclipiră indignați. „Sunt vindecătoarea lui."

CAPITOLUL 63

Augustus 1787

TIMPUL S-A ÎNCETINIT PENTRU A SE TANGA A DOUA ZI, odată cu golirea Cartierului General și cu trimiterea combatanților. Nu a existat niciun timp sau ocazie să vorbească cu Luc înainte ca acesta să plece.

Helena și toți ceilalți vindecători și personal medical așteptau într-o secție pregătită pentru spital, așteptând vești, răni. Limbile ceasului indicau că bomba ar fi trebuit să explodeze, dar nu se auzea niciun sunet sau tremur de explozie.

Niciun semn că ar fi început ceva.

Desigur, era o bombă mai mică, destinată să fie detonată într-o zonă închisă. Probabil că nu o va simți, iar luptele aveau să se desfășoare în mare parte pe Insula de Vest.

Știind asta, nu i-a fost mai ușor să aștepte. După atâția ani, simțea că totul se apropie de sfârșit și se temea de aproape orice rezultat posibil.

Poate că se va termina, și ei vor câștiga și totul va fi bine, dar Kaine va dispărea după aceea, iar ea nu va ști dacă el era mort sau viu, prins sub dărâmături sau fugise undeva departe.

Trebuia doar să-l caute până va ști.

Fiecare ticăit al ceasului o făcea să tresară. Infirmierii, medicii și vindecătorii vorbeau între ei, dar Helena stătea înțepenită, cu coastele încleștate în plămâni.

Ai făcut o greșeală. Ai construit bomba greșit. Kaine a fost prins în timp ce o planta și este torturat, iar tu nici măcar nu știi. Toată lumea va muri și totul este vina ta.

Vârfurile degetelor și brațele începeau să o înțepe, să o amorțească.

Ușile s-au deschis brusc. Camera era atât de neclară, încât Helena nu a putut distinge cine era, dar a auzit niște strigăte: Avusese loc o explozie pe Insula de Vest. Rezistența atacase.

Helena stătea clătinându-se, încercând să simtă ceva, dar totuşi simţea un gol.

O singură dată, degetul i-a cuprins o căldură.

S-a uitat în jos la mâna ei, la inelul care abia se vedea, şi genunchii i-au cedat.

A căzut direct pe podea şi a izbucnit în lacrimi, simţind o durere străpungându-i pieptul.

Se auzeau voci în jurul ei, dar nu le putea urmări. Tot ce putea face era să încerce să respire, dar plămânii ei refuzau să se deschidă.

O mână caldă i-a cuprins cotul, trăgând-o în picioare.

— Hai să stăm puţin, spuse Pace în timp ce o cuprinse pe Helena cu un braţ şi o conduse spre micul ei birou din depozit. Elain poate suna când aduce cineva.

A împins-o pe Helena pe un scaun.

Helena s-a lăsat condusă, stând jos, cu ochii închişi. Şi-a apăsat degetele pe piept, simţind cicatricea prin haine, reducându-i ritmul cardiac.

Când în sfârşit şi-a deschis din nou ochii, l-a văzut pe Pace uitându-se la ea.

„Ce se întâmplă?", a întrebat Pace.

Helena clătină din cap. „Nimic. Sunt doar obosită."

Trăsăturile lui Pace erau strânse. „Ştii, se spune că există un moment în care Taxa de Acţiune devine exponenţială."

Helena ridică din umeri. „Se spun multe lucruri despre vindecători. Nu ştiu dacă nici măcar jumătate dintre ele sunt adevărate."

„Poate, dar mă îndoiesc că cineva s-a vindecat vreodată în asemenea măsură şi în aşa fel încât să fie atât de puternic."

„...atitudinea pe care o ai. Nu te-ai simţit bine de mult timp. Crezi că nu am putut ghici de ce ai început să-ţi suplimentezi tratamentele cu toate acele tonice şi injecţii? Recepţionarii tăi abia ştiu cum să se vindece fără ele, dar ai lucrat singur ani de zile. Din câte ştii, ai putea risca ani din viaţa ta de fiecare dată..."

„Nu cred că e chiar așa…” A întins mâna absentă după lanț, dar acesta dispăruse de mult.

Pace clătină din cap, îngrijorarea întipărită pe fața ei latră. „E din cauza nulliumului? Vedem atât de multe efecte secundare ale bombardamentului, iar tu ai fost una dintre cele mai expuse supraviețuitori. Asta nici măcar fără a lua în considerare rănile tale de atunci.”

Înainte ca Helena să poată clătina din cap, Pace continuă: „Vom aborda toate astea fără să ne dăm seama de potențialele efecte pe termen lung. Bănuiesc că febra cerebrală a lui Luc este un simptom al nulității reziduale în creier.”

Helena se uită la ea nedumerită. „Luc are febră cerebrală?”

Pace oftă. „Ai văzut cum arăta imediat după salvare.”

Helena dădu din cap. „Credeam că s-au oprit.”

„Încearcă să le țină ascunse, nu vrea să-și facă griji, dar uneori sunt atât de puternice încât totuși delirează, se zgârie pe piele, nu lasă niciun bărbat să intre în cameră, nici măcar pe Sebastian, urlând lucruri de genul: «Scoateți-l afară». Elain trebuie să-l sedeze până trec, altfel se va răni.”

Helena simțea că se uitase la un puzzle din unghiul greșit luni de zile; acum îl putea vedea dintr-o dată clar.

„A spus: «Scoateți-l afară»?” Vocea ei părea să vină de departe.

„De obicei.”

Helenei îi bubuia capul. „Poți... să-mi descrii aceste febre?”

Sprâncenele lui Pace s-au încruntat. „Ei bine, l-am examinat doar de câteva ori. Elain îl administrează acum; e mai cooperant cu ea. Crede că e cauzată de o inflamație recurentă a creierului. Simptomele sunt delir, cu bătăi rapide ale inimii. Am crezut că e legat de afectarea organelor, dar par a fi afecțiuni separate.”

„Pentru ce este opiumul?” a întrebat Helena.

Pace oftă și privi în altă parte. „Febră lui pare provocată de o afecțiune a nervilor. Calmarea lui împiedică agravarea ei.” Am încercat totul, dar inhalarea vaporilor este singurul lucru care îi

previne. Dacă devine complet delirant, poate dura zile întregi până își va reveni și va necesita un tratament amplu pentru a se pune din nou pe picioare."

„Asta e doar... mascarea simptomelor. Asta nu rezolvă nimic. Ar fi trebuit să-mi spui că se întâmplă asta."

Asta nu se putea.

„Helena", spuse ferm doamna Pace, „a fost examinat de nenumărate ori de mine, de Maier și de Elain. Nu există nicio cauză. Totul e în mintea lui. Tot ce putem face este să-i gestionăm simptomele. A fost clar că nu vrea să fii implicată. De fiecare dată când numele tău era adus în discuție, starea lui se înrăutățea."

„Și n-ai pus niciodată la îndoială asta?"

Pace se uită la ea cu milă. „Nu e ca și cum ai avea vreo experiență anume cu febrele cerebrale."

Helena clătină din cap. Pace se înșela. Avea multă experiență recentă cu febre cerebrale. Știa exact ce le provoca. Animanță.

Dar nu a fost singura dată când avusese febre cerebrale. Le mai văzuse și înainte. Exact simptomele descrise de Pace. Febra incredibil de puternică, ca și cum mintea ar fi încercat să ardă ceva din interiorul ei. Automutilarea, țipând: „Scoateți-l afară."

Văzuse totul chiar înainte ca tatăl ei să fie ucis.

La spitalul de campanie.

Dar Luc nu avea niciun talisman precum acele liche-uri. Fusese verificat și reverificat. Ar fi fost găsit.

... cu excepția cazului în care talismanul nu ar fi fost acoperit cu lumithium, ceea ce l-ar fi făcut nedetectabil.

Morrough îl capturase pe Luc, dar nu-l ucisese, iar ei crezuseră că asta se datora doar faptului că sosiseră la timp.

Dar poate că, până la urmă, ajunseseră prea târziu.

A sărit din scaun. Pace a întins mâna, încercând să o oprească, dar Helena a țâșnit din cameră, a traversat spitalul în fugă direct în camera de război. Nu era nimeni acolo, în afară de un cadet, care a

ridicat privirea nervoasă și i-a spus că nu are autorizația de a fi acolo.

Ea l-a privit urât. „Știi unde e Crowther? E urgent să vorbesc cu el.”

A clătinat din cap, evident posomorât că păzea o cameră goală. „Nu. Îl căutau mai devreme. Se pare că a dispărut aseară.”

Asta n-avea niciun sens.

Era ca și cum ar fi stat într-o capcană întinsă cu piese de domino. Le simțea căzând în jurul ei. Apropiindu-se.

„Știi unde este batalionul lui Luc?”

Băiatul a dat ochii peste cap și s-a ridicat. „Nu ai permisiunea să…”

Helena a privit harta de pe masă. În mijlocul mării albastre se afla un steag auriu.

S-a întors și a plecat înainte ca cadetul să termine de vorbit.

A alergat la laboratorul ei, înșfăcând tot ce a putut găsi. Mai întâi, noul ei set de cuțite. Apoi, câteva cuțite de obsidian cu care Shiseo experimentase. A scotocit prin proviziile de vindecare rămase.

Shiseo a intrat cu o cutie din laboratorul extern în timp ce ea își îndesa o ultimă fiolă în geanta ei prea plină. Probabil că el era singura persoană care ar fi acceptat un avertisment din partea ei fără să ceară dovezi sau explicații.

„Ieșiți din Sediu”, a spus ea. „Ia tot ce puteți și întoarceți-vă la laboratorul din afara sediului. Vă voi anunța dacă e sigur să mă întorc. Nu pot explica acum, dar ceva e pe cale să se întâmple.”

S-a dus la biroul lui Crowther, dar era gol. Unde era el? Nu era timp să caute. A ieșit.

A traversat insula pe jos. Știa din survole care părți erau încă intacte și că se îndrepta în direcția corectă când aerul a început să miroasă a fum și carne arsă.

Ori de câte ori observa unități de Rezistență, cerea noutăți. Rapoartele erau contradictorii, dar existau povești consistente despre numeroși necrothralli care cădeau, lăsând districte întregi cu doar câțiva Aspiranti dezorientați care să-i apere. Făceau grămezi de

necrothralli și îi ardeau pentru a se asigura că nu puteau fi recuperați și reanimați.

Cu toate veștile bune, Helena a început să se îndoiască de ea însăși. Era paranoică? Mergea atât de bine. Totuși, a refuzat să se întoarcă; trebuia să-l găsească pe Luc.

Un comandant cu umeri lați, pe care ea l-a recunoscut vag ca făcând parte din batalionul lui Luc, a ieșit dintr-o clădire.

„Marino?" I-a rostit numele cu îndoială.

— Trebuie să-l văd pe Luc, spuse ea, strângând un cuțit de obsidian în buzunar atât de tare încât mânerul i-a înfipt pielea.

„Ei bine, el nu e aici, se luptă", a spus bărbatul.

Trebuie să pară nebună. „Știu, dar e urgent. Pot lucra cu medicii de la fața locului până se întoarce."

Comandantul părea nedumerit, dar nu a obiectat.

Vindecarea pe front nu avea nicio organizare similară cu cea folosită în spital. Cea mai mare parte a muncii ei consta în oprirea pierderii de sânge prin oprirea și închiderea rănilor, vindecând doar leziunile simple. Prioritatea era efectuarea celor mai urgente intervenții și apoi trimiterea pacienților la Cartierul General pentru tratament complet.

Se credea că atentatul a fost fie un accident, fie un act de sabotaj. Nimeni nu s-a gândit nici măcar că Rezistența ar fi putut planta o bombă.

Miracolele începuseră, spuneau oamenii. Zeii erau de partea lor.

Ziua Victoriei, o anunțau deja. Aveau să recucerească întregul oraș.

Combatanții răniți care soseau au încetinit aproape complet, deoarece batalionul înaintase atât de departe în Insula de Vest, încât nimeni nu mai era adus înapoi.

Comandantul de teren vorbea la radio, dorind să știe dacă ar trebui să se mute mai aproape de locul acțiunii. Nu primiseră instrucțiuni dacă să-i urmeze sau nu.

Baza operațională actuală se afla într-o clădire veche, la nivelul mijlociu al orașului. Avea pereți solizi și ferestre mici. Era un loc bun de retragere, destul de ușor de apărat. Aerul dinăuntru devenea sufocant, încălzit de trupuri și mișcare. Camionul de transport medical plecase spre spital și încă nu se întorsese.

Helena își închidea o tăietură adâncă de-a lungul interiorului coapsei când cineva de afară a strigat: „Au luat Cartierul General!"

Toată lumea și-a ridicat privirea, holbându-se unii la alții nedumeriți.

Șoferul camionului a intrat împleticindu-se, gâfâind după aer, cu capul sângerând. „Nemuritorii au cucerit Cartierul General!"

Nimeni nu a scos o vorbă o clipă, în timp ce șocul se răspândea prin încăpere. În toți acești ani, Sediul Central nu fusese niciodată atins. Existau atât de multe măsuri de protecție. Era cel mai sigur loc din tot orașul.

Toată lumea păru să-și revină la viață. Se auzea un zgomot de voci furioase, toată lumea se năpustea asupra șoferului, cerând informații. Helena se strecură, verificându-i capul. Avea o zgârietură și mâinile îi erau zdrențuite.

„Am trecut prin toate punctele de control", a spus el, permițându-i Helenei să-i încline capul într-o parte și să-i închidă rana. „Mi-am arătat actele, am fost făcut semn să trec. Totul era... normal. Am fost chemat, pacienții erau descărcați." Și-a șters fruntea, întinzându-și fața cu sânge. „Liniște, totuși. Foarte liniște. Devin al naibii de stânjenit când e prea liniște. Prefer să vorbesc mereu, știi? Am întrebat un gardian. Niciun răspuns. Am crezut că tot sângele de pe ei era de la căratul răniților. Am mai întrebat. Au început să se îndrepte spre mine. Atunci mi-am dat seama. Erau toți gri. Proaspăt uciși, încă calzi. Am ieșit cu mașina - am călcat câțiva, nu m-am uitat înapoi. Primul punct de control, am încercat să raportez. Nici ei nu vorbeau. Baricada era ridicată. Așa că am fugit. Nu știam unde să mă duc decât să mă întorc."

Clădirea era palpabilă, tăcerea fiind prezentă în timp ce toată lumea încerca să înțeleagă ce se întâmplase. Era incredibil.

Nemuritorii ar fi avut nevoie de informații ample despre protocoalele lor de securitate pentru a se infiltra, de un spion cu o autorizație de securitate de nivel înalt pentru a intra și de cunoștințe intime pentru a crea necrotrali cu instrucțiunile corecte. Cum s-ar fi putut întâmpla? Fără nicio veste? Niciun semnal de urgență?

Comandantul a încercat să contacteze Cartierul General prin radio, dar se auzea doar parazit.

„Semnalează oricui poți, fără să declanșezi vreo alarmă. Tu, tu, „și tu", a spus comandantul de teren, arătând spre mai mulți oameni. „Du-te și verifică cel mai apropiat punct de control."

Doar doi bărbați s-au întors.

„Erau toți morți", a spus unul dintre ei, ținându-și o mână la stomac, pe unde sângele i se prelingea printre degete. „Ne așteptau."

Comandantul de teren trimitea pe oricine era capabil să ducă vești să intercepteze și să recheme orice unități sau camioane întâlnite, apoi se așeza la radio și începea să rostească un șir de jargon canal după canal, certându-se aprins cu toți cei care răspundeau, pentru că nimeni nu voia să creadă raportul.

Ușa s-a deschis brusc și Luc a intrat cu pași mari, Sebastian la doar câțiva pași în spatele lui, ascunzându-și o șchiopătare, în timp ce restul batalionului se înghesuia în spatele lui.

Fața lui Luc era palidă și brăzdată de sânge și fum. Deși părea slab ca un schelet, ochii îi ardeau de un albastru strălucitor, febril, dar în loc să-l ia în seamă pe comandantul de câmp, atenția lui s-a îndreptat direct către Helena.

„Ce faci aici?", a spus el.

S-a ridicat. „Trebuie să vorbesc cu tine, Luc. Urgent."

A clipit și, în cele din urmă, s-a întors către comandantul său de teren. „Cine a lăsat-o să intre aici?"

Înainte ca cineva să poată răspunde, Helena a vorbit din nou.

„Este vorba despre Lila", a spus ea.

Cuvintele au funcţionat ca prin magie. Atenţia lui Luc s-a îndreptat brusc asupra ei şi i s-a lăsat un nod în gât în timp ce ochii îi plimbau prin cameră.

„Bine", a spus el după o pauză. „Hai să vorbim. Sebastian, pregăteşte-i pe toţi de acţiune. Recâştigăm Cartierul General."

„Nu, adu-l, îl voi vindeca cât timp vorbim", a spus Helena. „O să economisim timp."

Luc a privit-o cu prudenţă, dar a dat din cap. Părea atât de familiar, şi totuşi... era ceva ciudat la el.

Ar fi trebuit să ştii. Ar fi trebuit să observi.

S-a întors către comandantul de teren, care părea pierdut. „Luaţi-i pe toţi cei care pot lupta şi începeţi să vă întoarceţi spre Cartierul General. Sebastian şi cu mine îi vom urma."

În depozit existau camere mai adânci care făceau legătura cu clădirea următoare şi, în timp ce mergeau spre ele, Helena şi-a strecurat unul dintre cuţitele de obsidian în cureaua de la spatele fustei, ascuns sub jachetă.

Sebastian avea coaste rupte şi o tăietură la picior, acolo unde un cuţit pătrunsese printr-un punct slab al armurii sale.

Helena i-a dat una dintre ultimele ei fiole de medicament pentru a-i menţine cantitatea de ţesut şi sânge pe care urma să o regenereze. Înainte să-l poată opri, el şi-a desfăcut legătura şi a început să-şi scoată placa de piept.

„Ce s-a întâmplat cu Lila?" a întrebat Luc în clipa în care uşa s-a închis şi cei trei au rămas singuri.

„Nimic", a spus Helena. „E bine."

Furia i-a luminat chipul lui Luc.

— Pur şi simplu nu mi-am dat seama că ştiai despre copil, spuse Helena, privindu-l în ochi.

Sebastian tresări. „Ce copil?"

Luc s-a încordat suficient încât armura lui a auzit un clic, dar expresia feţei îi era controlată. Nici măcar nu s-a uitat la Sebastian.

„Ce copil?" a întrebat din nou Sebastian.

„De asta ai venit aici?” a întrebat Luc, ochii lui albaștri sclipind reci. „Din cauza asta?”

Inima Helenei bătea atât de repede, încât pieptul îi bătea ca un vâltoare. „Nu, am venit pentru că nu înțeleg de ce nu mă lași să-l vindec pe Titus, dar m-ai lăsat să am grijă de moștenitorul tău.”

„Luc, ce ai făcut?”, a spus Sebastian.

Luc și-a ignorat paladinul; toată atenția lui era asupra Helenei. „Lila se poate proteja singură. I-ai făcut deja destul lui Titus.”

Helenei i s-a strâns gâtul, dar în acel moment, a știut: acesta nu era Luc.

Ar fi trebuit să-și dea seama mai devreme, dar petrecuse atât de mult timp temându-se de respingerea lui, îngrozindu-se de inevitabila schismă, încât nu pusese la îndoială posibilitatea ca aceasta să se întâmple.

Și-a întors privirea. „Știi, am fost într-unul dintre spitalele de campanie în timpul masacrului. Când lichelele s-au infiltrat folosind corpuri vii. Se pare că un corp viu nu acceptă un alt suflet; e ca o infecție...” „...în timp ce corpul încearcă să o ardă. De aceea au venit bolnavi, cu febră cerebrală, țipând și zgâriindu-se, spunând: «Scoateți-l afară», până au murit.”

A tras adânc aer în piept în timp ce termina de vindecat piciorul lui Sebastian. „Cunoști pe cineva care suferă de febră de genul ăsta, Luc?”

Sebastian devenise foarte înțepenit.

Luc clătină din cap. — Nu pot spune că o fac.

A spus-o calm, dar în aer se simțea o presiune crescândă.

Helena a găsit crăpăturile din coasta lui Sebastian. „Te-ai predat ca să o salvezi pe Lila. Știai că te va costa totul, dar ai făcut-o oricum. Mi-ai spus că ai ales-o drept paladin pentru că o voiai alături de tine, ca să ai o șansă să o protejezi, chiar dacă știai că nu ar trebui. Știu cum te-a ucis de fiecare dată când era rănită. Nici măcar nu ai vrut să o las să se acopere din nou de luptă după ce și-a pierdut piciorul.” Continua să caute vreo licărire a persoanei pe care o cunoștea.

„Acum e mama copilului tău și, în loc să o duci la sigur, ai ținut-o în izolare luni de zile. Și chiar în acest moment, ai toate motivele să crezi că a fost capturată, că ar fi unul dintre primii oameni pe care i-ar ucide, dar în loc să alergi la ea, ești aici cu mine. Luc n-ar face niciodată asta."

„Luc, ce-ai făcut?" Sebastian se uita la el cu groază.

Helena a întrebat: „Cine ești?"

Era ca și cum se trăgea o cortină.

Pentru o clipă, expresia și trăsăturile erau încă prezente, apoi Luc a oftat și a părut să dispară sub propria piele.

„Ei bine." Le-a zâmbit amândurora, un zâmbet ca o gât tăiat. „Am crezut că vă veți da seama cu luni în urmă, dar sunteți cu toții niște proști când vine vorba de Holdfasts."

Sebastian tremura sub degetele Helenei în timp ce amândoi se uitau la chestia aia care stătea în fața lor.

Mâna Helenei i-a alunecat pe spate. „Cine ești?", a întrebat ea din nou.

„Am purtat atâtea nume, încât nici nu mi le amintesc pe toate", a spus persoana din corpul lui Luc. „Odată, cu mult timp în urmă, fratele meu mi-a spus Cetus."

Ochii Helenei s-au mărit.

„Cetus?" a spus ea.

El și-a înclinat capul, dar ea a clătinat din cap.

Asta l-ar face mai bătrân decât Paladia, mai bătrân decât Rezistența, mai bătrân decât primul Război al Necromanției. Nimeni nu putea trăi atât de mult. Cetus era o invenție, secole de alchimiști care scriau sub pseudonime, sub un singur nume. Nu o persoană.

Trebuia să fie o minciună, o încercare de a o distrage.

— L-am verificat pe Luc, spuse Helena, încercând să-și păstreze vocea calmă. Nu era niciun talisman. Cum e posibil așa ceva?

„Cetus" și-a înclinat capul într-o parte, astfel încât gâtul lui Luc a sărit, ca și cum corpul lui Luc ar fi fost o armură care nu se potrivea cum trebuie.

„Eu și fratele meu ne-am născut împletiți. Am venit pe lume ca unul singur când am ieșit din pântecele mamei noastre. Am supt-o până am uscat-o dinăuntru, iar focurile rugului ei ne-au lins pielea, însemnându-ne de la naștere. Copii blestemați, ne numeau, când ne numeau orice. Sângele nostru comun a dăinuit secole și acum suntem din nou unul, așa cum ar fi trebuit să fim întotdeauna." A făcut un gest în jos spre sine.

„Ești... rudă cu Luc?" spuse Helena neîncrezătoare.

Zâmbetul i-a apărut din nou pe față lui Luc.

„Ar fi trebuit să-l vezi pe Orion. Avea un fel de a fi aparte. Oamenii venerau pământul pe care călca. Putea fermeca cu o privire. Ne-a găsit sponsori, adăpost, fonduri, ca eu să pot face Marea Operă, iar el să găsească public care să-l adore. Ar fi făcut orice pentru adorare, iar eu l-am învățat trucurile pentru a o face. Aur și foc, și credea că asta ar trebui să fie de ajuns pentru noi; ne-am putea cumpăra un regat." Cetus a privit disprețuitor. „Dar eu aveam aspirații mai mari. Regii și regatele se ridică și cad. Am fost creați pentru eternitate, fratele meu și cu mine, eram zei."

„Îmi lipsea farmecul natural al fratelui meu, dar sunt un actor decent. Orion atrăgea atât de multă atenție, majoritatea mă treceau cu vederea, așa că m-am prefăcut a fi Orion, convingând doar câțiva dintre adepții lui să coopereze. Aveam nevoie de încredere, genul pe care el îl câștiga atât de ușor. Era necesară pentru munca mea, iar el avusese întotdeauna cel mai mult de câștigat, dar când Orion a aflat ce făcusem, sursa acestei noi puteri, m-a numit monstru și m-a părăsit. Știam că se va întoarce, odată ce voi descoperi adevăratele secrete ale nemuririi. Când va realiza că oamenii sunt doar niște marionete și va vedea ce pot oferi, mă va implora să-l primesc înapoi."

„Tu ai fost Necromantul", a spus Helena, dându-și seama. „Cea care a construit cultul în Rivertide. După ce ai creat Piatra aceea, l-ai chemat pe Orion aici, dar când a văzut ce ai făcut, a încercat să te omoare."

Furia i-a străfulgerat chipul lui Cetus. „Mintea lui a fost otrăvită de acei paladini ai lui. Dacă ar fi venit singur, ar fi înțeles rațiunea..."

„De ce te-ai întors acum?" a întrebat Helena. „Ai dispărut timp de o jumătate de mileniu. Forțele de război nu vor nimic de la tine. De ce îl ajuți pe Morrough?"

L-a studiat pe Luc, sau sau ce mai rămăsese din el. Slăbit, transpirat aproape până la os. Murea; era doar o moarte mai lentă decât cea la care văzuse în spitalul de campanie.

Luc a râs. Era timbrul și nota pe care le auzise de o mie de ori de-a lungul anilor, dar răutatea și batjocura din ele erau noi. „Eu sunt Morrough."

Sebastian s-a ridicat în picioare, dar înainte să-și fi scos măcar o armă, Luc își scosese sabia și l-a oprit, țâșnind.

„O bucată din el, aș spune. Când tânărul Luc s-a predat cu atâta îndrăzneală, am fost curioasă cât de asemănători suntem. Trăiesc atât de mult timp, iar el era atât de... proaspăt. Mi-am legat o bucată din suflet de os și am pus-o în interiorul lui. Speram că mă va accepta - speram că putem fi una, așa cum ar fi trebuit să fim eu și fratele meu - dar el este la fel de îngâmfat ca Orion. E un noroc că vindecătoarea Boyle este atât de dornică să facă pe plac, îl ține sedat pentru mine."

„Atunci Luc e încă în viață?" Vocea Helenei tremura.

„Bineînțeles. Până la urmă, acesta este corpul lui." Morrough, sau Cetus, sau oricine ar fi fost, făcu un gest în jos. „Sunt doar o umbră în adâncul minții lui, sau aș fi fost, dacă nu ar fi înnebunit atât de tare încercând să mă smulgă din el încât l-au drogat până la amorțeală. Mi-au dat mână liberă."

„Îl păpușărești ca pe un necrothrall? Așa te-ai infiltrat în Cartierul General?"

Trăsăturile lui Luc se strâmbară de ofensă. „Nu sunt o marionetă. Știu ce este în interesul sinelui meu primar și am găsit mijloacele de a-l urmări. Mă poți ucide și nu va servi la nimic - doar Luc va muri.

Cât despre Cartierul General...” Clătină din cap. „Se pare că tânărul Luc nu este singurul vostru trădător.”

„Dar la ce bun toate astea?” întrebă Helena. Apollo, Luc, Lila… nu putea înțelege. „De ce să te întorci în Paladia după atâtea secole?”

„Pentru că vreau să șterg moștenirea fratelui meu așa cum mi-a distrus-o și el pe a mea.” Furia i-a trecut pe chip lui Luc. „A încercat să-mi șteargă numele din istorie, să discrediteze orice muncă a mea pe care nu o putea fura și revendica drept a lui. Mi-a atribuit descoperirile unor șarlatani, mi-a luat cercetările și s-a transformat în zeu cu ele. E corect să-i întorc favoarea.”

Helena clătină din cap. Nu credea asta. Morrough avusese prea multe ocazii să-i distrugă pe Rezistențe; chiar și Kaine remarcase asta, că Luc era cruțat intenționat.

S-a gândit la Luc, tăiat pe masa aceea, cu toate organele acelea în descompunere din interiorul lui.

„Mori”, a spus ea. „Corpul tău original, oriunde s-ar afla. Ai venit în Paladia pentru că toată puterea din lume nu este suficientă pentru a se regenera la nesfârșit. Există o limită și ai atins-o și nu o poți depăși, indiferent de câtă vitalitate și câte suflete recoltezi. Când l-ai ucis pe Apollo, i-ai luat inima, iar când l-ai avut pe Luc, nu i-am putut vindeca organele afectate, pentru că acele organe erau ale tale. Recoltezi urmașii lui Orion pentru părți. Și…” I-a dat seama încet. „…de aceea… de aceea e Lila însărcinată. Îți creezi un alt urmaș. De aceea nu ai lăsat-o să meargă în Novis: pentru că vei avea nevoie de acel copil data viitoare.”

Cetus se holbă la ea, cu o privire bizară, plină de calcule, în ochii lui Luc. „Ești deșteaptă”, spuse el. „Statul Habar n-avea ce găsiseră când te-au importat. Un animant contractat. Poate că Apollo era mai viclean decât îmi dădeam seama. Am știut ce ești în momentul în care ai reușit să-ți folosești rezonanța – dacă nu te-aș fi aruncat în cealaltă parte a camerei, m-ai fi găsit. Păcat, sincer. Nu am avut de ales decât să te trimit pe front. Matias a fost atât de bucuros să te

îndeplinească. Dar cumva te-ai târât înapoi ca un gândac de bucătărie."

Cetus zâmbi, cu o strălucire crudă în ochi pe care Luc nu o avusese niciodată. „Totuși, nu contează. Mă bucur că pot face asta personal, Sebastian" – se uită la ultimul paladin rămas al lui Luc – „în sfârșit vei muri protejând un Fortăreață de un necromant."

Luc s-a mișcat atât de repede. S-a auzit un țipăt metalic când Sebastian și-a scos arma și a blocat atacul. Camera era mică. Helena s-a aruncat la o parte în timp ce Sebastian l-a împins pe Cetus înapoi, scoțând o altă armă și trântind mânerul în mâna lui Luc înainte ca acesta să poată dezlănțui un val de foc.

Trupul lui Luc era slăbit, obosit de luptă și pe moarte, iar Sebastian era o furie cum nu mai văzuse Helena vreodată. Într-o clipă îl izbi pe Luc într-un colț, spărgându-i apărarea și ridicând brațul pentru a da o lovitură fatală.

Cu o clipă înainte ca Sebastian să-și coboare arma, expresia lui Cetus s-a transformat, batjocura dispărând și devenind chipul lui Luc, cu ochii albaștri măriți de șoc.

„Îmi pare rău", a spus el.

Sebastian a ezitat mai puțin de o clipă, iar cuțitul lui Luc s-a înfipt în baza gâtului lui Sebastian. Nu exista nicio armură care să-l oprească. Cetus a tras lama în jos, rupându-i coastele și eviscerându-l.

Sebastian a căzut fără sunet.

Cetus nici măcar nu l-a privit pe Sebastian murind; se întorsese deja spre Helena. „E rândul tău."

El bloca ușa și, dacă ar fi țipat, nimeni dintre cei care veneau nu ar fi crezut-o pe cuvânt mai mult decât pe Luc.

În timp ce Cetus se apropia de ea, ea se concentră asupra a tot ceea ce Kaine îi insuflase vreodată. Avea nevoie de contact direct.

O clipă ar fi de ajuns.

Și-a îndreptat sabia spre capul ei, dar era obosit, mâna îi fusese rănită de Sebastian. Lovitura a fost lentă și slabă. Ea a scos unul

dintre cuțitele ei de titan și a reușit să-l transmute suficient de repede pentru a bloca lovitura.

Cuțitul lui Cetus a fulgerat, sângele lui Sebastian împroșcându-i stropi, îndreptat spre gâtul ei. Cu cealaltă mână, i-a înfipt mânerul cuțitului ei de obsidian în încheietură. Vederea sticlei negre i-a captat atenția lui Cetus. Helena și-a scăpat cuțitul de titan, mâna goală întinzându-se, palma lipită de fruntea lui, degetele încurcându-se în părul lui.

Rezonanța ei i-a lovit capul cu forța unei săgeți, folosind același truc de paralizie pe care Kaine îl folosise cu ea cu atât de mult timp în urmă.

Cuțitul și sabia din mâinile lui Luc au căzut zgomotos pe podea, iar Genunchii i-au cedat. L-a lăsat să alunece la pământ, cu palma încă apăsată ferm pe craniul lui, împingându-și rezonanța adânc în mintea lui.

Helena nu fusese niciodată în conștiința lui Luc, dar știa din interogatoriul ei că o minte era ca un cămin. Avea senzația unei persoane. Mintea lui Luc era ca și cum ai intra într-o casă și ai găsi pereții acoperiți de sânge și sfâșiați. Un parazit se răspândise în conștiința lui și se hrănise cu fiecare licărire a persoanei care ar trebui să fie acolo.

Cetus îl canibalizase pe Luc, purtându-l ca pe o piele.

Și-a smuls din conștiință și aproape s-a îndoit de groază.

Ochii lui Cetus dansau, chiar dacă fața îi era încordată din cauza incapacității de a respira.

„Luc, întoarce-te", a întrebat Helena cu vocea tremurândă. „Știu că încă mai e o parte din tine acolo. E Hel. Întoarce-te. Te voi ajuta."

Ea a mișcat paralizia suficient cât să-l lase pe Luc să respire.

Cetus a studiat-o cu interes. Nu-i era deloc frică. „Ești talentată. Dacă mi te-ai alătura, abilitățile tale ar fi apreciate."

Ea îl privi rece. „Lasă-mă să vorbesc cu Luc."

În ochii lui se citea o flămânzire ciudată. „Tu ești cel care face obsidianul ăla, nu-i așa? Ar fi trebuit să-mi dau seama. Crowther era atât de discret. Spune-mi cum faci."

Ochii i s-au îngustat. „Lasă-mă să vorbesc cu Luc și-ți voi spune."

Furia i-a străfulgerat lui Cetus. „De ce să-l mai deranjeze? E slab și inutil, exact ca Orion, atât de mulţumit cu simple trucuri încât și-a înăbușit adevărata putere, negându-și animanța."

„Luc e animancer?" a spus ea șocată.

Expresia lui Cetus era batjocoritoare. „N-ai observat niciodată? N-ai simțit niciodată cum poate schimba o cameră, captiva un public?"

Da, dar ea presupusese întotdeauna că avea legătură cu piromanția lui. Senzația de presiune care o putea cuprinde atunci când era supărat. Ea clătină din cap.

„Asta nu e animație."

„E o formă a acestui lucru, una în care Orion era deosebit de talentat. Își dorea ca oamenii să-l iubească și se asigura că o fac, în timp ce reprima și „a respins tot restul. Și apoi i-a vânat pe toți ceilalţi cu abilităţi similare și i-a scos din existență."

Ea clătină din nou din cap, dar Luc avusese întotdeauna un magnetism straniu. Ea nu-l pusese niciodată la îndoială. Oare știa el măcar?

„Lasă-mă să vorbesc cu Luc", a spus ea din nou, „și îți voi spune cum să faci obsidianul."

Expresia lui Cetus se transformă. „Hel?" Vocea tremura.

Degetele Helenei și-au încleștat pumnul, închizându-i gâtul și sufocându-l. L-a scuturat. „Ăla nu e Luc. Crezi că nu-mi dau seama? Dă-mi-l pe Luc."

Cetus se uită urât la ea și își dădu ochii peste cap. De data aceasta, Helena simți o schimbare în mintea lui, ca și cum ceva i-ar fi fost smuls de sub straturile de membrană.

Cetus a gemut sacadat, iar ochii i s-au dat peste cap, ameţiţi, pentru a se concentra din nou.

Fața lui Luc și-a pierdut orice culoare.

— Fugi, a răgușit Luc. Hel, fugi. O să te omoare.

„Nu, nu plec nicăieri”, a spus Helena, dorindu-i să plângă. „Te am. Sunt aici acum. Îmi pare rău că am întârziat atât de mult.”

Simțea cum peisajul minții lui Luc se schimba din nou. Că era tras înapoi sub pământ, dar ea fusese atentă, descoperise forma lui Cetus, cum era împletit în Luc. După ani de zile ca vindecătoare, luni de interogatorii și sarcina dificilă de a învăța să simtă copilul Lilei – o scânteie de viață ascunsă în alta – rezonanța ei era chirurgicală. L-a învăluit pe Cetus, zdrobindu-l până la supunere.

Ochii lui Luc și-au pierdut focalizarea și a gâfâit de durere, tremurând ca și cum ar fi fost pe punctul de a leșina.

„Luc?” spuse Helena tăios. „Luc, concentrează-te. Ascultă-mă. Am de gând să găsesc o modalitate de a te salva. O să scap de el.”

Vocea îi tremura, concentrarea ei fiind împărțită între a vorbi cu Luc și a încerca să-l țină pe Cetus la distanță fără a-l răni și mai mult pe Luc. „Am nevoie doar să mai reziști puțin.”

„Hel...” Vocea lui Luc era abia mai mult decât o șoaptă. „Am încercat să... lupt. El a ucis-o pe Ilva.”

„Îmi pare atât de rău.” Lacrimile i s-au umplut de lacrimi și i-au căzut pe față. „O să rezolv asta. Promit.”

Luc clătină din cap. „Nu. Omoară-mă, e singura modalitate de a-l opri.”

„Nu!” spuse ea tăios. „Uită-te la mine. Te voi salva. De aceea am devenit vindecătoare, îți amintești? Ca într-o zi, când vei avea nevoie de mine, să te pot salva.”

Părea că nu o aude. Vorbea, cuvintele ieșându-i toate în grabă.

„Lila… ea a crezut că sunt eu…”

„Îmi pare rău.” Nu știa ce altceva ar putea spune.

Maxilarul îi tremura. „Nu-i spune.”

„Nu vei muri, Luc.”

Mintea ei simțea că era pe punctul de a se rupe în două din cauza efortului de a-l ține pe Cetus sub control.

Abia putea vedea bine.

„Ai o șansă. Omoară-l. Nimeni altcineva nu poate…”

"Nu-"

În mâna lui Luc era un cuțit. L-a văzut prea târziu.

Era atât de concentrată să-l țină pe Cetus la distanță, încât lăsase paralizia să-i scape.

Ea nu s-a gândit.

A blocat-o instinctiv și a finalizat parada exact așa cum o învățase Kaine: o mișcare rapidă a cuțitului, atât de repede încât i-a smuls lama din degete. În aceeași mișcare, cuțitul de obsidian s-a înfipt până la mâner în partea stângă a pieptului lui Luc, în locul de sub braț unde armura era slabă.

A scos un gâfâit gutural, corpul înțepenindu-se incontrolabil. Helena a scos un țipăt panicat când el s-a prăbușit în brațele ei.

„Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău”, a spus el.

Ea a smuls cuțitul, smulgându-i armura din cale cu rezonanța ei, încercând să ajungă la rană.

„Nu! Nu, nu. Nu-mi face asta. Luc, nu-mi face asta.” A închis rana cât de repede a putut. Nu a durat decât câteva secunde să oprească sângerarea și să repare locul unde cuțitul ei tăiase aorta.

Degetele i-au încleștat gâtul, afundându-se în trahee, iar ea s-a uitat la expresia de ură pură a lui Cetus.

„Târfo… proastă ce ești”, a spus el când ea a simțit o pulsație rapidă a acelei energii inactive.

Fața lui Luc s-a luminat când a gâfâit ușurat.

— L-am prins, spuse Luc, dând-o drumul și forțând un zâmbet.

Înainte ca Helena să poată vorbi, s-a auzit o bătaie puternică în ușă. „Principate, sunteți bine?”

Helena se aștepta ca ușa să se deschidă brusc, ca încăperea să se umple de soldați care ar fi găsit-o îngenuncheată deasupra lui Luc cu un cuțit însângerat, în timp ce Sebastian zăcea măcelărit lângă ei.

„Sunt bine”, a strigat Luc imediat, cu vocea încordată. „Voi ieși curând.”

Pașii s-au retras, dar Luc nu era bine.

Helena închisese rana, nu era nimic în neregulă cu el, dar îngenunchease acolo și simți că murea. Se întâmpla încet. Nu o pulsație rece bruscă, ci ca și cum ar fi sângerat până la moarte, vitalitatea lui pierzându-i-se în loc de sânge.

Nu exista niciun motiv pentru asta, nimic de reparat, dar simțea prin rezonanța ei. Ca și cum el se destrăma.

„Ce se întâmplă?" Degetele i se zbăteau, încercând să găsească o modalitate de a rezolva problema, dar nu mai avusese niciodată parte de o moarte ca aceasta.

Mâna lui s-a închis peste a ei, strângând-o suficient de tare cât să-i oprească rezonanța. „E în regulă."

„Nu, nu este", a spus ea, încercând să-și elibereze mâinile. „Pot să rezolv asta. Dar dacă mi-ai fi dat timp... aș fi..."

— Am murit acum luni de zile, Hel… spuse el, respirând forțat.

„Nu — încă ești în viață — o să rezolv asta dacă tu doar…" Încercă să-și elibereze mâna.

— Oprește-te, spuse el mai puternic, trăgând-o aproape și făcând-o să se uite la el, la fața lui slabă, aproape scheletică. Ascultă-mă. Trebuie să ieși de aici înainte să-și dea seama cineva. Te voi ajuta. Cred că pot rezista atât de mult. Ia-o pe Lila, du-o departe, unde Cetus — Morrough — orice ar fi el, n-o poate găsi. Nu va pleca dacă eu sunt încă în viață.

„Nici ea nu va pleca dacă ești mort. Vei veni cu noi. Vom merge cu toții. Te voi vindeca și apoi…"

Luc înghiți în sec. „Are încă o... încă o Fortăreață de protejat. Nu pe mine... mai."

Helena clătină din cap. „Luc, nu-mi face asta."

„Îmi pare rău. Nu ar trebui să fii tu, dar trebuie să fii."

A încercat să-l atingă din nou, să-i împingă viața înapoi acolo unde se prelingea prin pielea lui.

„Trebuie să plecăm acum." Vocea lui se ridică, dură și poruncitoare. O scutură ca și cum ar fi încercat să o sperie și să se

supună. „Ridică-l pe Sebastian. Oamenii vor observa dacă nu e cu mine.”

Ea s-a holbat la el, înainte de a-l privi pe Sebastian, care zăcea într-o baltă de sânge.

„V-vrei să folosesc necromanție?”

— Trebuie să plecăm împreună, spuse Luc, iar urmele de culoare i se scurgeau de pe față în timp ce se ridica și își lega armura. Ridică-l în picioare.

Inima îi era în gât în timp ce închidea rănile lui Sebastian, regenerându-l doar atât cât era necesar și aducându-l în picioare. Își învățase lecția reanimându-l pe Soren. Fusese atentă și adusese înapoi doar o umbră.

S-a ridicat în picioare, cu privirea goală. Gol pe față. Ea i-a pus armura la loc ca să ascundă sângele.

S-a pregătit în timp ce privea spre Luc.

Luc stătea și își privea ultimul paladin cu o durere evidentă, dar când ochii i se opriră asupra ei, nu mai exista decât aceeași tristețe. „Întotdeauna ai făcut cele mai rele lucruri din cauza mea.”

Cuvintele au rănit-o la maximum. Ar fi trebuit să știe. Ar fi trebuit să-l cunoască pe Luc mai bine, suficient cât să știe că nu se va întoarce împotriva ei în halul ăsta. Era prea credincios.

A tras adânc aer în piept. „Ți-am promis că voi face orice pentru tine.”

Ea l-a ajutat să se ridice, iar el a tras-o mai aproape, într-o îmbrățișare strânsă. Bărbia lui stătea pe creștetul capului ei.

Ochii Helenei ardeau. Armura lui i-a pătruns în uniformă suficient de tare încât a lăsat vânătăi în urmă. Mâna lui i-a strâns umărul în timp ce își trăgea respirația și deschidea ușa.

Se îndreptă în timp ce ieșeau. Depozitul era în mare parte abandonat; doar câțiva dintre cei nevătămați zăboveau, așteptându-l pe Luc. Toată lumea era stropită de sânge; abia dacă observaseră sângele proaspăt de pe Luc sau Sebastian. Toți stăteau în poziție de drepți.

Luc mergea cu capul sus, cu umerii drepți, trupul său slăbit adoptând în mod natural postura pe care fusese crescut să o adopte.

„Sebastian și cu mine plecăm”, a spus el. „Rămâneți cu toții aici; aceasta este o bază solidă și avem nevoie ca ea să rămână apărată. Dacă nu putem recupera Cartierul General, vom depinde de locuri ca acesta pentru ca forțele noastre să se retragă.”

„Dar…” a început unul dintre soldați.

— Astea sunt ordinele mele, spuse Luc. Picături de sudoare i se formau pe tâmple, iar Helena îl simțea cum se clatină, cum se stinge, energia rece infiltrându-se în aerul din jurul lui. Sebastian, cu mine. Marino, și tu.

Au urcat o stradă și au ocolit un colț, intrând într-o alee îngustă dintre două turnuri înainte ca lui Luc să-i cedeze picioarele. Era prea greu pentru Helena singură; Sebastian a trebuit să-l ajungă, trăgându-l din vedere.

Luc se lăsă lângă perete, cu respirația scurtă în timp ce clipea spre micile bucăți de cer vizibile deasupra, printre clădirile impunătoare.

„E zori?” a întrebat el, cu o voce aproape mirată.

Helena dădu din cap. „Prima lumină.”

A expirat. „Voiam... să vedem lumea împreună, îți amintești?”

Degetele lui se chinuiau să le găsească pe ale ei, ochii lui fiind încă ațintiți asupra cerului.

Ea i-a luat mâna, strângându-l tare, ca și cum l-ar fi putut reține mai mult timp dacă s-ar fi ținut bine.

„N-am văzut niciodată Etras...” spuse el, cu o voce slăbită. „Îmi pare rău. Ți-am promis că... te voi duce înapoi.”

„E în regulă”, a spus ea.

„Vei... avea grijă de Lila? Și de copil?”

Ea a dat din cap.

„Nu-i spune Lilei…”

"Nu voi."

Mâna lui tremura în a ei. „Promiți…?”

A înghițit în sec. — Promit.

Nu a mai spus nimic. Când ea a ridicat privirea, ochii lui nu vedeau nimic, zorii reflectându-se în albastrul gol.

CAPITOLUL 64

Augustus 1787

HELENA L-A LĂSAT PE SEBASTIAN CU LUC, SCOÂND dispozitivul de resuscitare și lăsându-i pe cei doi ascunși în alee.

Singurele ei gânduri erau la Lila.

Aerul era încărcat cu fum și sânge. Auzea lupte în timp ce se mișca prin oraș, încercând să stea ascunsă. Nu putea salva pe toată lumea. Pe nimeni.

Trebuia să o ajungă pe Lila.

Se apropie de ultimul zid menit să marcheze teritoriul Rezistenței. Necrotralii îl păzeau. Fețe familiare. Comandantul de câmp din unitatea lui Luc, cu o tăietură în craniu care lăsa să se vadă țesut cerebral dedesubt.

Kaine spusese că nimeni nu acordase o atenție deosebită a cui erau necrotralii cui. Se presupunea că un necrotral aparținea unuia dintre Nemuritori. Dacă reușea să readucă la viață câțiva, i-ar fi putut folosi pentru a o escorta la Cartierul General ca prizonieră, dar aceștia erau prea bine înarmați.

Avea nevoie de ținte mai ușoare. S-a întors și a fugit, ascunzându-se în clădiri, urcând și coborând scări vechi și scări de evacuare, încercând să... să găsească o cale de întoarcere la Cartierul General. Toți combatanții aveau hamuri pe care le foloseau pentru a se legăna și a coborî în rapel pe străzi, navigând cu ușurință prin nivelurile orașului, dar ea trebuia să găsească un traseu pe jos.

Necrotralii o urmăreau încontinuu. Își dădea seama că era hărțuită, vânată cu o prădare persistentă. Nu putea îndura morții.

S-a ascuns, ghemuindu-se în spatele unui stâlp pe jumătate acoperit de moloz, încercând să-și tragă respirația.

Pași se apropiară. Inima îi bătea ca o tobă. Trase aer în piept și sări în sus, fugind din ascunzătoare. Se izbi direct de unul dintre Nemuritori, îmbrăcat complet în negru.

Înainte să poată reacționa, o mână mare i-a prins capul și totul s-a întunecat.

ELENA SE TREZI CU UN GÂFÂT PANICAT. Kaine era aplecat peste ea, cu degetele la baza capului ei. Ea tresări, ochii rătăcind, fără să-și dea seama unde se afla. Capul îi învârtea în noroi.

„E în regulă. Ești în siguranță”, a spus el.

S-a uitat la el confuză, încercând să-și amintească cum ajunsese acolo.

Totul a revenit în forță. Luc. Luc era mort.

Ea îl ucisese.

Amintirea era ca și cum aș fi primit un pumn în gât.

„Ce... ce s-a întâmplat?” Avea gura uscată. Se uită amețită în jur, încercând să găsească locația lor precisă.

Degetele lui Kaine i-au alunecat de pe ceafă. Expresia lui era calmă, dar ochii îi erau furioși.

„Războiul s-a terminat”, a spus el. „Nemuritorii au cucerit orașul, inclusiv Cartierul General. Facțiunile Rezistenței rămase sunt prinse în colț; dacă nu se predau, vor fi îngropate în moloz până la sfârșitul zilei.”

S-a ridicat, prea amețită ca să gândească limpede. Încercase să o contacteze pe Lila... și apoi? Nu-și mai amintea.

Kaine a început să se plimbe prin cameră.

„Cum s-a întâmplat asta? Ce fel de plan îți punea la încercare „Vă veți răspândi prin tot orașul și vă veți lăsa Cartierul General nepăzit? Și unde naiba e Holdfast?”

Helena tresări. „E mort.”

Kaine înlemni și se întoarse brusc. — Ce vrei să spui?

Helena se uita în jos la mâinile ei. Purta aceleași haine. Sângele lui Luc era printre pete, dar nu putea să-și dea seama care îi aparțineau. Nu se putea îndura să vorbească.

„Cum?” a întrebat Kaine.

A înghițit în sec. „A fost... un accident.”

I-a povestit totul. Ce își dăduse seama, cine fusese și totul de-a lungul lunilor. Că Luc o păcălise, că ea reacționase, iar apoi era prea târziu.

„Am încercat să-l vindec...” spuse ea, cu vocea tremurândă. „Dar era ca și cum nu mai era suficient din el ca să mă țin. Se destrăma și nu puteam…” Pieptul i s-a strâns, amenințând să se spargă. „ *Trebuia să-l salvez* …” Cuvintele i-au ieșit în șoaptă.

Gâtul i s-a strâns, tot corpul i-a tremurat și nu s-a putut face să vorbească. Kaine a tăcut până când a reușit să se compună.

„Morrough trebuie să fie atât de bătrân”, a spus ea. „Paladia are mai mult de cinci sute de ani.”

„Tot războiul ăsta n-a fost decât o luptă între doi frați pentru cine se joacă de-a zeul?” Kaine a râs amar și neîncrezător. „Crezi că alegi o tabără, dar ești doar la celălalt capăt al aceleiași monede.”

Helena nu a scos un cuvânt, strângându-se strâns de păturile care o învăluiau până când încheieturile degetelor i s-au albit. Trebuia să se ridice, dar se simțea ca sticla la o suflare distanță de a se sparge. „Trebuie să o chem pe Lila.”

„Războiul s-a terminat, Helena.”

A tresărit văzând felul în care i-a rostit numele. Faptul că îl folosise pentru a spune asta.

„Știu”, a spus ea, înfiorându-se de nervi. „Nu trebuie să-mi spui. Știu că am pierdut!”

Și-a strâns buzele, frecându-și călcâiele palmelor de ochi în timp ce încerca să se controleze.

„Nu spun că nu s-a terminat.” Vocea îi tremura încă. „Dar avem „În obsidian acum, amândoi putem reuși, iar dacă suntem mai ascunși... tot l-am putea sângera până la fund ucigându-i pe Nemuritori.”

„Nu mai există un «noi»”, a spus Kaine. „Părăsești Paladia.”

Ea a ridicat brusc privirea. El stătea deasupra ei, cu brațele încrucișate.

„Îi voi ucide, dar ești terminat. Holdfast e mort. Flacăra Eternă a dispărut. E timpul să pleci.”

Ea clătină din cap. „Nu te pot lăsa aici.”

Expresia lui era dură ca piatra. „Nu te *vreau* aici. Îmi va fi mai ușor să lucrez dacă Morrough presupune o victorie completă.”

Helenei i s-a încleștat maxilarul. „Bine”, a spus ea în cele din urmă cu o voce crispată. „Voi colabora la distanță inițial, dacă crezi că asta va ușura lucrurile.”

— Bine. Făcu un pas înapoi și se întoarse. Voi aranja totul.

Îl privi cu prudență, nesigură dacă îl credea. Oricât de rezonabil ar fi fost, știa că el voia deja să plece din Paladia. Totuși, nu existau alte opțiuni. Trebuia să o ducă pe Lila într-un loc sigur. Până când Lila nu era în siguranță, Helena nu avea loc de negocieri.

„Merg doar dacă Lila e cu mine”, a spus ea.

Kaine se dădu înapoi. „Nicio șansă. Dacă dispare, o vor vâna pe tot continentul. Nu merită.”

Helena se ridică. „Nu te întreb. Trebuie să o iau. Dacă nu e cu mine, nu plec. I-am promis lui Luc că o să am grijă de ea. A fost în carantină în vârful Turnului Alchimiei. S-ar putea să nu o fi găsit încă. Cu cât mergem mai repede, cu atât avem șanse mai mari să o prindem fără să fim observați. Am putea... putem găsi un cadavru și eu voi folosi vivimanția, îl voi deghiza, ca să pară a fi ea. Nimeni nu va ști că a dispărut.”

Ceva la Kaine s-a schimbat brusc, o tensiune în jurul gurii lui.

„Mă poți lua ca prizonier, poți folosi asta ca pretext ca să intri înăuntru. Au trecut doar câteva ore…”

„Helena…”

A rostit numele ei încet, un avertisment, dar și o rugăminte prin felul în care l-a rostit. Ochii lui au plimbat prin cameră, oprindu-se scurt la perdele. Vocea i s-a stins. Pe jumătate ametită, s-a ridicat și a mers înainte, împingând perdeaua la o parte. Afară era întuneric.

Era noapte.

Dar cum era posibil să fie noapte? Era zori; soarele tocmai răsărea când Luc a murit.

„Cum... cât timp m-ai ținut inconștientă?” Vocea îi tremura. „Cum... cât timp a trecut?”

Nu a răspuns.

S-a întors și s-a repezit spre ușă, dar el a prins-o, trăgând-o înapoi. „Pot să explic…”

S-a zbătut, încercând să se elibereze. „Ce-ai făcut?” Vocea i-a crescut. „De cât timp sunt inconștientă?”

„Ascultă.” A scuturat-o, iar în ochii lui se citea o sălbăticie. „După ce a explodat bomba, când Rezistența a început să atace, Morrough i-a pus pe toți cei rămași să se retragă. Știau numărul vostru, câți combatanți mai rămăseseră. Era evident că Cartierul General va fi vulnerabil. Se așteptau la un atac înainte de sosirea lui Hevgoss – îl așteptau. Aveau pe cineva înăuntru. Odată ce forțele voastre au fost atrase pe Insula de Vest, ne-au trimis să ne infiltrăm. Când am ajuns acolo, dispăruseți. Nimeni nu știa unde ați plecat. Mi-am abandonat postul ca să vă găsesc. Odată ce v-am pus în siguranță, a trebuit să mă întorc.”

„Deci... m-ai lăsat aici pentru cât timp? O zi?” Vocea ei era aspră, trădătoare.

„M-am întors cât de repede am putut.”

A început să tremure, corpul ei intrând în stare de șoc. „Voiam să o prind pe Lila. Acolo mă îndreptam, dar tot eram întreruptă... și...” Tresări. „Tu erai, nu-i așa? M-ai făcut să mă lovești. Nici măcar nu...”

Toți acei necrotrali care o urmăreau. El omorâse acei soldați, îi înscenase, toți o supravegheau și o așteptau. Avea atât de mult sânge pe mâini.

El i-a cuprins fața cu ele. „Ce te așteptai să fac? Să te las să te întorci în masacrul acela? Ordinele erau să fie uciși toți cei care încercau să se opună.”

„Sunt toți...?” Nici măcar nu a putut termina întrebarea. Nu conta. „Nu voi pleca fără Lila. Mă poți ajuta sau voi pleca singură, dar mă întorc după ea.”

Kaine a rămas nemișcat. „Dacă vrei ca Morrough să fie învins, nu poți salva pe nimeni.”

„Nu-l vom învinge dacă nu o salvăm pe Lila. E însărcinată. Morrough are nevoie de un alt Fortăreață, iar Lila e cea care îl poartă. I-am promis lui Luc că o voi scoate de acolo – a fost ultimul lucru pe care i l-am spus înainte să moară. Era tot ce conta pentru el.”

„De ce m-ar interesa pe mine ce voia Holdfast?”, a spus el, cu o voce implacabilă.

Nu avea de gând să facă asta. Nici măcar pentru ea.

Pieptul i s-a strâns. Își simțea coastele curbându-se în jurul inimii ca o cușcă.

Întotdeauna pierzi.

Toți cei pe care îi iubești mor.

„Pentru că dacă o faci, o să opresc – totul”, a spus ea. „O să plec și nu mă voi mai întoarce. Exact cum vrei tu, dacă mă ajuți să o prind pe Lila Bayard. Orice vrei tu. Orice îmi ceri. O voi face, jur.”

Degetele îi tremurau când întinse mâna spre el.

"Vă rog."

El a rămas complet înțepenit. „O vei face?”

Ea a dat din cap. „Da…” Vocea i s-a chinuit, dar apoi a pierit. „Da, promit.”

A studiat-o, cu ochii îngustați și calculați. „Acestea sunt condițiile tale? Fata Bayard, și apoi vei face orice îți cer?”

I s-a încleștat gâtul. „Da. Orice îmi ceri. Jur.”

El dădu din cap încet. „Bine. Dacă acestea sunt condițiile tale, ți-o aduc eu.”

Helena a oftat ușurată, tremurând. — Mulțumesc.

El doar dădu din cap, dar părea distras. Ea aștepta să audă cum vor proceda, dar el tăcea, doar o studia.

„Ce vrei să fac?”, a întrebat ea în cele din urmă.

Iritarea i-a străfulgerat instantaneu pe față. „Stai aici.”

Sprâncenele i s-au încruntat. „Dar aș putea ajuta. Pot…”

„Nu am *nevoie* de ajutor.”

Când ea a deschis gura să se certe, el a privit-o din cap până în picioare. „Ești prea memorabilă. Îmi va fi mai ușor să o caut singură. Dacă tu...” „Vrei să o scot de aici, stai aici și lasă-mă să lucrez în pace fără să cedez nevoii tale disperate de a te implica în tot ceea ce fac.”

Ea a încercat să protesteze, dar el a ridicat un deget, îndreptându-l spre fața ei.

„Dacă părăsești apartamentul ăsta cât timp sunt plecat, dacă am cea mai mică bănuială că încerci să mă ajuți în vreun fel, mă voi întoarce și înțelegerea va fi anulată. Ai înțeles? Rămâi aici.”

Maxilarul i s-a încleștat, gâtul i s-a strâns, dar a dat din cap.

„E mâncare în dulap. Ține draperiile trase. N-ar trebui să dureze prea mult.”

„Unde este asta?”, a întrebat ea, privind în jur.

A oftat. „Aceasta era suita ambasadorului hevgotian, care a murit tragic într-o explozie recentă.”

„Cel care erai tu…?”

A dat din cap și a plecat fără să mai spună nimic.

Helena a așteptat. Kaine își recuperase geanta când o prinsese, iar ea a făcut inventarul proviziilor rămase. Rămăsese fără majoritatea lucrurilor, în afară de ceea ce păstrase pentru Kaine. L-a verificat cu atenție, sperând că el nu va avea nevoie de nimic din ele când se va întoarce cu Lila.

Existau șanse mari ca Lila să fie rănită. Nu s-ar fi lăsat luată fără luptă. Cum ar fi convins-o Kaine să coopereze?

Helena se ridică și se duse la ușă, dar se abținu să o atingă. Cu siguranță avea un plan.

S-a întors la inventar. Kaine își pusese cuțitele înapoi în buzunarul exterior.

Încerca să se țină ocupată, pentru că dacă s-ar opri să gândească, durerea și vinovăția ar fi zdrobit-o până la moarte. Luc. Era toată vina ei. L-ar fi putut salva dacă ar fi observat. Acum îi lăsa pe toți în urmă, știind ce li se va întâmpla probabil.

Toate cele mai mari temeri ale ei s-au adeverit și nu a mai putut face nimic.

Nu poți salva pe toată lumea. N-ai putea niciodată.

Aceasta era singura cale.

Odată ce Lila ar fi fost în siguranță, dacă Kaine ar fi putut să-i ucidă încet pe Nemuritori, în cele din urmă coșmarul s-ar fi încheiat.

Timpul părea să se târăască. Helena a făcut un duș, spălând sângele și murdăria din oraș. Sângele lui Luc. Sângele lui Sebastian.

A găsit haine în dulap. Îmbrăcăminte tradițională hevgoțiană, care avea un număr neașteptat de ciucuri. În dulap se afla pâine și brânză tare, foarte tare, pe care s-a forțat să le mănânce, chiar dacă totul avea gust de cretă în gura ei.

Era pe punctul de a ignora ordinele lui Kaine și de a pleca oricum să-l caute, când ușa s-a deschis brusc și Kaine a intrat, cu Lila atârnând inertă în brațele lui. Proteza ei dispăruse și avea benzi metalice prinse în jurul ambelor încheieturi.

Helena s-a aruncat prin cameră în timp ce el o punea pe Lila pe pat.

Helena a căutat orice semn de rănire, dar Lila nu era deloc rănită, în afară de câteva vânătăi. În timp ce Helena o căuta, rezonanța ei a cedat la încheieturile mâinilor Lilei și și-a dat seama că erau cătușe care suprimau alchimia.

Erau făcute rudimentar; ar fi avut nevoie doar de câteva unelte ca să le scoată.

„Încă era în Turn?”, a întrebat ea în timp ce își deschidea o pleoapă, încercând să afle cu precizie dacă Lila fusese lovită sau sedată.

„Nu”, a spus Kaine. „O transportaseră deja când am ajuns acolo.”

Suprimarea alchimiei era externă și, din moment ce efectele se aflau la nivelul Lilei, Helena își putea folosi rezonanța oriunde altundeva.

„Unde era?”, a întrebat ea, verificând bătăile inimii bebelușului.

„O duseseră la laboratorul lui Bennet, dar am reușit să o recuperez. Trebuie să ne mișcăm repede acum. Amândoi trebuie să ieșiți din oraș înainte de răsăritul soarelui.”

Helena era atât de panicată din cauza Lilei încât nu a observat imediat că vocea lui Kaine era tulburătoare. A ridicat privirea. El o privea fix cu o privire aproape înfometată; nu-l mai văzuse niciodată arătând așa.

Întinzând mâna, ea i-a luat mâna, pipăind orice semn de rănire. Totuși, el nu era rănit. Părul său palid era pătat de fum, dar părea nevătămat. Și totuși, era ceva ciudat în expresia lui.

„Ce s-a întâmplat?”, a întrebat ea, ridicându-se în picioare, uitând de Lila.

Colțul gurii i s-a arcuit într-un zâmbet melancolic și a inspirat.

„Kaine?” Ea i-a privit privirea. „Ce s-a întâmplat?”

S-a uitat fix în podea o clipă înainte să-i întâlnească în sfârșit privirea. „Mi-am dat frâu liber aducând-o pe fata Bayard pentru tine.”

Lumea s-a oprit din rotire. Timpul a stagnat, aerul a înghețat, și erau doar ei, și nimic altceva nu exista.

„Ce?” încercă ea din nou, clătinând din cap. „Tu… tu ce?”

Era sigură că îl înțelegea greșit, dar acest lucru se vedea în ochii lui. Își lua rămas bun de la ea.

Ea clătină din nou din cap. „Nu.”

El nu a spus nimic. Protestul ei a dispărut în tăcerea înlocuită de o nemișcare oribilă, în așteptare, ca spațiul dintre bătăile încetinite ale inimii, când o inimă se oprește în sfârșit. Sunetul sfârșitului.

„ *Nu* ”, spuse ea, cu vocea încordată, rupând din nou liniștea, refuzând să-l creadă.

„Nu exista altă cale”, spuse el blând, prinzând-o de braț în timp ce ea se clătina.

Inima ei începuse să bată din nou, iar acum bătea din ce în ce mai repede. Continua să clătine din cap, depărtându-se de el, cu ochii îndreptați spre ușă, căutând o scăpare, o cale de ieșire. Asta nu se întâmpla.

A prins-o și a ținut-o de umeri. „Știi că l-au căutat pe spion. Existau măsuri de contraspionaj în laborator și nu a fost timp să găsesc o cale de a trece de ele. Ca să ajung la Bayard, există înregistrări de intrare care indică faptul că am fost acolo, că am intrat într-un laborator cu acces strict controlat. Nu puteam incendia clădirea și să mă lupt să ies cărând o femeie însărcinată și inconștientă. Când începe următoarea tură de securitate mâine, laboratorul va fi găsit, iar înregistrările vor arăta că am fost singurul care a rămas în viață.”

Ea clătină din nou din cap, răsucindu-se și eliberându-se. „Nu. Nu, ne putem întoarce.” Se întoarse să-și ia geanta. „Trebuie să existe o modalitate de a distruge înregistrările... pot...”

A tras-o înapoi, cu o expresie fixă. „Pleci, îți amintești? Asta a fost înțelegerea pe care ai făcut-o, Marino. Am respectat termenii.”

Helena a scos un sunet înăbușit, de durere, în timp ce se îndepărta de el.

Ochii lui străluceau, ca și cum ar fi vrut ca ea să înțeleagă. Privirea lui i-a trecut prin minte o lumină puternică, ca și cum ar fi încercat să asimileze totul, să o memoreze, pentru că acesta era sfârșitul. Ultima dată când avea să o vadă vreodată.

Poate că l-ar fi iertat pentru asta, dar adorația din ochii lui era temperată de un triumf ascuțit. Satisfacția că a obținut ce voia.

„Orice aș fi vrut dacă m-aș fi dus să-l aduc pe Bayard pentru tine; acestea au fost condițiile *tale* .”

Ar fi rănit-o mai puțin dacă ar fi băgat mâna și i-ar fi smuls inima.

— Ți-ai dat cuvântul, spuse el, când ea refuză să răspundă, iar vocea i se întări.

„Nu…” Vocea i s-a frânt.

Expresia lui se îmbunăți când ea încetă să se mai zbată. „Am avut o cursă bună, dar nu aveam să rezistăm niciodată." Degetele lui se strecură lejer în spatele urechii ei, înainte ca mâna lui să coboare și să se odihnească pentru scurt timp la baza gâtului ei. „Știai asta."

„Kaine, te rog, lasă-mă să…" a început ea, cu vocea tremurândă.

Expresia lui deveni din nou rece. „Orice am vrut. A fost înțelegerea ta."

Plămânii începeau să o ardă. A încercat din nou să se desprindă, dar nu putea respira. Contururile clare ale ființei lui se estompau. Vorbea, dar cuvintele deveneau rotunde.

Kaine a tras-o mai aproape, iar hotărârea rece de pe fața lui se transforma în îngrijorare.

„Helena — respiră."

Vederea i se înceţoșa, totul se întuneca, cu excepția lui.

El a scuturat-o. „Helena... nu... hai... respiră... Helena, te rog..."

Degetele ei îl agățară în timp ce se lupta să vorbească.

„Nu…" Vocea ei era spartă. „…nu-mi face asta."

Dezastrul a înghițit-o ca un val tsunami, iar el a dispărut.

CÂND ȘI-A RECĂPĂTAT CONSTIINȚA, KAINE se apleca din nou peste ea. Se holba la el. Brațul stâng o durea ca și cum ar fi avut o durere adâncă. o vânătaie chiar sub umăr. Corpul ei se simțea prost. Amorțită. Mintea îi era leneșă.

A clipit, și chiar și asta a necesitat efort și concentrare. Apoi totul a revenit cu o angoasă aproape violentă.

Se chinuia să se concentreze. Durerea din braț provenea probabil de la un fel de sedativ injectat. Kaine o drogase, dar pe limbă avea și un gust de sare minerală pe care l-a recunoscut ca fiind tabletele. Le folosise pentru a șterge valul de adrenalină panicat, pentru a-i stabiliza ritmul lent și constant al inimii. O făcuse calmă și maleabilă.

Ea s-a uitat urât la el, încercând să-și găsească cuvintele.

„N-o să te iert niciodată pentru asta”, a reușit ea să spună în cele din urmă. Cuvintele i-au ieșit neclar, dându-le un ton neregulat.

Buzele lui Kaine s-au strâns într-o linie dreaptă, dar apoi a dat din cap. „Știu că nu vei fi, dar vei fi în viață și departe de război. Acestea au fost întotdeauna condițiile mele.”

Helena a tăcut, încercând să gândească, deși fusese transformată până la limita incoerenței.

O străbătea o fântână de furie pe care nu o putea atinge, ca și cum ar fi fost chiar dincolo de vârful degetelor.

Trebuia să gândească încet, cu greu, luptând să-și mențină concentrarea extrem de precisă, pentru că atunci când o lăsa să se clatine, gândurile îi deveneau nebuloase. Era pe furiș, în timp ce își încolăcea degetele în palmă, suficient cât să-și trimită rezonanța prin propriul corp, încercând să inverseze manipularea lui Kaine, dar se liniștise.

„Dacă mori, cine îl va opri pe Morrough?” Vocea ei era surdă.

Expresia lui deveni rece. „Poate să aibă Paladia, din câte îmi pasă. Dacă Flacăra Eternă voia să câștige, ar fi trebuit să facă alegeri mai bune. Toți știau riscurile, dar asta nu a fost niciodată un stimulent suficient pentru ei. Au refuzat să plătească prețul pe care îl cere victoria și m-am săturat să te văd încercând să-l plătești pentru ei.”

A încercat să o ia de mână, dar ea s-a retras. Ochii i-au sclipit durerea, dar a înghițit în sec, cu maxilarele încleștate.

„E timpul să plecăm”, a spus el.

"Nu."

Ochii i s-au îngustat și au devenit ca niște cremene. „Ți-ai dat cuvântul.”

Helena a tras aer în piept printre dinți. „Știu. Și voi merge, așa cum ai cerut, dar trebuie să vorbesc cu... Shiseo. Dacă îl pot învăța cum să folosească obsidianul care mi-a mai rămas, poate să transmită informațiile supraviețuitorilor și atunci măcar vor avea o șansă...”

„Ți-ai dat cuvântul.”

Helena i-a întâlnit privirea. „Știi că voi alege întotdeauna Flacăra Eternă mai întâi.”

El se holba la ea, cu ochii măriți de parcă l-ar fi lovit. Gura i se încleștă într-o linie dură, iar privirea îi coborî. Ea îi privi cum gâtul se lasă și continuă să vorbească.

„Dacă mă forțezi să plec fără să vorbesc cu Shiseo, ultimul lucru pe care îl vei face vreodată va fi să mă trădeze pe mine și pe toți cei pe care îi iubesc. Vei fi un trădător pentru mine, dar dacă mă lași să fac asta, poate... într-o zi te voi putea ierta.”

Ochii lui se citea durere, o privire goală și disperată, dar ea îl încruntă la rândul ei. Prea drogată ca să arate mai multă emoție.

„Bine.” Vocea lui era răgușită de amărăciune și nu s-a mai uitat la ea.

S-a ridicat cu greu în capul oaselor și a desenat o hartă care arăta în ce parte a orașului se afla laboratorul extern, sperând că acesta trecuse neobservat. A adăugat o listă vag de lucruri pe care voia să le aducă Shiseo. „Ar trebui să fie acolo dacă nu l-a găsit nimeni. Am nevoie să aducă toate astea ca să pot explica cum funcționează.”

Kaine se holba la hartă și la listă, mijindu-și ochii. „Cine este el mai exact?”

„Un estic. Ajută ici și colo.”

„Și ai încredere *în el* ?”

„Mai mult decât pot avea încredere în tine”, a spus ea.

Kaine a pălit, dar a mototolit lista în buzunar. „Nu pleca”, a spus el.

S-a întors cu spatele la el. Lila zăcea lângă ea, încă inconștientă.

În clipa în care el a dispărut, Helena s-a forțat și a început să scotocească prin apartament, găsind și scoțând fiecare bucată de metal pe care o putea. Era nepăsătoare în distrugerea ei; smulgea orice nu era vizibil imediat, apoi îi identifica componentele și l-a transmutat în bare compacte din diverse aliaje și metale, oprindu-se la fiecare câteva minute pentru a-și limpezi mintea de drog.

Era sigură că Kaine le va duce mai întâi pe ea și pe Lila în Novis. Era în raza de acțiune. Ar fi folosit-o pe Amaris pentru a traversa

râul fără a se ocupa de punctele de control sau de hârţogăraia necesară pentru a rechiziţiona o barcă. Totuşi, oricât de mare era Amaris, Helena se îndoia că himera putea transporta trei persoane. Râul era lat în bazin. Doi călăreţi ar fi fost suficienţi pentru a o înălţa pe Amaris şi a o obliga să se odihnească înainte de a se întoarce.

Helena nu avea încredere în Novis cu Lila, nu acum, după moartea lui Luc. În mâinile lui Novis, cu Şoimul Matias încercuindu-l, fiul lui Luc nu ar fi decât un pion, un Principat crescut cu aceleaşi minciuni şi manipulări care îl bântuiseră pe Luc.

Lila ar trebui să fie ascunsă.

Kaine avea deja în minte un loc, dar aranjamentele de călătorie nu ar fi fost rapide. Chiar dacă ar fi avut bani la îndemână, obţinerea unei călătorii sigure şi discrete ar fi fost complicată.

S-a dus la fereastră, s-a uitat afară, încercând să aprecieze cât de înaltă era, şi a găsit o stradă la doar câteva etaje mai jos. Apartamentul se afla într-una dintre zonele mai înalte ale oraşului, departe de violenţă, dar exista un pod suspendat mare conectat la toate clădirile din apropiere, cu o piaţă şi grădini cu vedere la zonele de jos ale oraşului.

Chiar afară, în afara ferestrei, exista şi o scară de incendiu. Nu una funcţională, ci un fel de balcon decorativ din fier forjat.

A auzit paşi mai repede decât se aşteptase şi s-a repezit înapoi la pat, încercând să pară ameţită când uşa s-a deschis şi a intrat Kaine, cu Shiseo în urma lui.

S-a ridicat şi s-a frecat la ochi. „L-ai găsit.”

„Dă-i informaţiile tale ca să poată pleca.”

Helena a răspuns bâlbâind. „E doar un asistent. Va trebui să trec în revistă totul.”

Shiseo a clipit spre Helena, iar ea a fost recunoscătoare pentru cât de indescifrabil era.

Kaine a şuierat printre dinţi, strângându-şi pumnii. — Bine.

Ea îi interfera cu cronologia. Îi putea simţi nerăbdarea disperată.

„O vei folosi pe Amaris, nu-i așa? Ca să ne duci peste râu?”, a întrebat ea.

Ochii lui Kaine s-au îndreptat rapid spre Shiseo, dar el a dat ușor din cap.

„Poate să ne care pe toți atât de departe?”

Maxilarul i s-a încordat. „Va trebui să fie două călătorii.”

Ea dădu vag din cap și se duse spre el, observând felul în care se apleca spre ea fără să pară conștient de asta.

S-a oprit brusc și și-a coborât vocea. „Ar trebui să o iei pe Lila înainte să se trezească.”

S-a oprit. „Vrei să plec și eu?”

Expresia ei s-a strâmbat amarnic. „Ei bine, n-are rost să te învăț așa ceva, nu-i așa?” A ridicat un umăr. „M-am gândit doar... dacă ai lua-o tu prima, poate vom avea timp să ne luăm rămas bun când va fi rândul meu. Dar poate că asta nu contează.”

S-a întors, recunoscătoare că era atât de drogată, încât putea în sfârșit să mintă fără efort. Simțea ochii lui Kaine ațintiți asupra ei în timp ce găsea un teanc de hârtie groasă, de înaltă calitate, în sertarul biroului și căuta un pix.

Inima Helenei bătea cu putere, o bătaie lentă de groază, în timp ce se așeza și începea să scrie, încet și metodic, fără să-l mai privească.

„Când mă întorc, vei pleca, indiferent dacă ești pregătită sau nu.”

Inima Helenei îi bătea în gât. I-a luat o clipă să vorbească.

„Bine.” Nu a îndrăznit să ridice privirea.

Ea l-a privit cu coada ochiului cum s-a apropiat și a ridicat-o pe Lila.

S-a oprit în prag și s-a uitat înapoi la ea. „Mă întorc în câteva ore. Nu ieși din camera asta.”

Helenei i s-a strâns gâtul. S-a uitat la ea și i s-au întredeschis buzele ca să spună—

A spune—

S-a uitat din nou la hârtia din fața ei. „Te voi aștepta.”

Ușa s-a închis și ea nu s-a mișcat, așteptându-se să se deschidă din nou brusc. S-a lăsat o tăcere lungă înainte ca ea să ridice în sfârșit privirea.

„Cum te-a adus aici?”, l-a întrebat ea pe Shiseo, apăsându-și mâna pe gât și încercând să-și atenueze suficient de mult zvâcnirile din corp pentru a gândi coerent.

„Era o mașină. A luat-o în subteran. Avea un card special care ne-a permis să trecem și am urcat cu un lift lung.”

S-a întors și a examinat cutia cu proviziile pe care le adusese Shiseo, sortându-le cât de repede a putut și așezându-le pe toate în bucătăria mică. A trebuit să lucreze în grabă ca să nu se acopere de sedativ. Luând o foaie de gravat, a început în grabă să schițeze o rețea pentru a stabiliza construcția componentelor.

„A spus că ai nevoie de mine”, a spus Shiseo după câteva minute.

„Îmi pare rău, nu am”, a spus Helena, degetele ei modelând rapid diversele bare metalice într-o multitudine de sfere. „Aveam nevoie doar de o scuză ca să plece și să-mi aducă proviziile astea. Îmi imaginez că ți-a spus că am pierdut. Luc e mort. Ar trebui să ajungi la Novis, vei fi în siguranță acolo.”

Shiseo părea nepăsătoare. „Ce faci?”

A făcut o pauză. „Construiesc o bombă. Trebuie să arunc în aer un laborator.”

S-a lăsat o tăcere lungă. „Am folosit deja componentele Athanor.”

Helena tresări dintr-un umăr în timp ce începea să împartă materialele, calculând cât avea. Nu era suficient. Scotoci prin dulapurile din bucătărie și găsi un sac de făină.

„Aceasta va fi un alt tip de bombă”, a spus ea. „Va folosi în continuare obsidian, dar folosesc un principiu piromanțial diferit pentru asta. Cărțile lui Luc avertizau întotdeauna despre utilizarea piromanției în spații închise, deoarece dacă flăcările consumă tot oxigenul, se creează un vid. Evident, nu sunt piromantă, dar când eram mică, a fost un incendiu la o moară. Făina din aer a luat foc și a ars întreaga clădire.”

A făcut o pauză, folosindu-și rezonanța pentru a opri din nou efectele sedativului înainte de a măsura disulfura de carbon în sfere sigilate, având grijă să nu inhaleze.

Mâinile ei trebuiau să fie ferme, iar concentrarea să fie ascuțită ca briciul.

„Vei da foc unui laborator?”

Ea dădu din cap. „Laboratorul Portului de Vest. Îți amintești de Vanya Gettlich? Femeia cu nulliu în sânge? A fost opera Portului de Vest. Dacă îl ard, nu-și vor da seama că Kaine a salvat-o pe Lila. Dacă cred că a murit într-un incendiu, nu o vor căuta. Și va fi…” Înghiți în sec. „Va fi o moarte mai rapidă pentru toți cei dinăuntru decât ce…” „Li se va întâmpla altfel.” Și-a apăsat din nou mâna pe cap, dându-și seama, apoi i-a dat din cap în semn de reținere. „Ar trebui să pleci. Nu vei vrea să fii aici când se întoarce Kaine și, dacă greșesc ceva, s-ar putea să arunc în aer clădirea asta.”

„Nu te vei mai întoarce?”

Helena a folosit mojarul și pistilul pentru a măcina obsidian în micro-cioburi. „Bineînțeles că mă voi întoarce. I-am spus lui Kaine că îl voi aștepta. Pur și simplu...”

A făcut o pauză și și-a reprimat lacrimile. „Am făcut o înțelegere să plec și trebuie să o respect.” A înghițit în sec. „Va fi… va fi singur aici. Trebuie să mă asigur că e în siguranță înainte să plec.”

Nu putea respira. Plămânii ei scoteau acel șuierat îngrozitor și s-a aplecat, agățându-se de piept, încercând să-și bage degetele sub orteza de piept.

Shiseo i-a luat mojarul și pistilul.

„Mișcarea încheieturii mâinii încă mai trebuie exersată”, a spus el în timp ce măcina obsidianul pentru ea. „Așa, vezi?”

Ea a privit, sedativul făcându-și efect. Pieptul ei s-a oprit încet din convulsii. L-a lăsat să termine înainte de a se îndrepta cu o tresărire.

Când a terminat cu obsidianul, a ajutat-o să transmute bare de metal în diferitele forme de care avea nevoie. El era mai priceput la lucrări delicate de transmutare decât ea; făcea ace frumos și

delicate, care urmau să fie îndepărtate pentru a permite sulfurii de carbon să se evapore și să aprindă fosforul alb.

Helena a făcut cât mai multe bombe a putut. Ambasadorul hevgotian avea un rucsac foarte mare și rezistent pe care Helena l-a umplut cu ele, sperând că toate sferele sunt la fel și nu se vor rupe în timpul călătoriei. Și-a scos cuțitele din geantă, le-a îndesat în buzunarele unei jachete cu ciucuri, împreună cu puținele provizii rămase din trusa de urgență, și și-a tras jos o șapcă pentru a-și ascunde fața și părul închis la culoare.

După ce a ezitat, a așezat unul dintre cuțitele de obsidian peste biletul pe care îl scrisese. Kaine ar fi trebuit să aibă unul, dacă nu avea deja.

Și-a aruncat rucsacul în spate, având grijă să nu-l zgâlțâie, apoi s-a dus și a descuiat geamul, aplecându-se afară. Era o lumină roșie o ceață se ridica dinspre capătul nordic al orașului, dar farul Flăcării Eterne, care ardea de secole, vizibil de la kilometri distanță, dispăruse. Stinse.

Era pe punctul de a se urca pe fereastră când Shiseo a vorbit.

„Așteaptă."

Ea s-a uitat la el.

„Te vei întoarce?"

Și-a strâns buzele și a dat din cap, strecurându-și un picior peste pervaz.

— Stai, spuse Shiseo din nou. Trase adânc aer în piept. Nu am obiceiul să mă agăț de… lucruri. De oameni. Clătină din cap. Eram foarte tânăr când tatăl meu și-a regretat căsătoria. Am fost o dezamăgire. Familia mamei mele nu s-a ridicat așa cum se aștepta, așa că ne-a dat deoparte și a început de la capăt. Când fratele meu vitreg a devenit împărat, am fost văzut ca o amenințare, dar m-a trimis să supraveghez minele imperiale și m-am gândit că poate nu vrea să mă omoare. Dar când am fost acuzat că fur metale imperiale, mi-am dat seama că trebuie să rătăcesc mereu.

Helena știa că încerca să comunice ceva important, dar era prea blocată într-un singur punct. „ *Fratele tău* este Împăratul?”

Shiseo a ignorat întrebarea și părea foarte concentrat asupra poveștii pe care i-o spunea.

„Întotdeauna am crezut că e mai bine să las viața să curgă în liniște. Mulți ani de zile, așa am făcut.”

Helena nu era sigură dacă era mișcată sau exasperată de nevoia lui bruscă de a-i spune asta.

„Când au spus că ai murit, eu… am regretat că nu te-am cunoscut bine. Nu-mi place să presupun. Să pun întrebări. Dar eu… mi-a plăcut laboratorul nostru.” I-a zâmbit.

Helena a expirat, zâmbindu-i la rândul ei. „Și eu. Aș fi vrut să lucrăm la alte lucruri.” S-a strecurat pe fereastră pe balconul metalic.

„Așteaptă.”

S-a încordat de frustrare.

S-a întins după ea. „Ar trebui să plec. Dacă sunt prins, le voi spune despre fratele meu. Nu mă vor omorî. Ai înțeles?”

A întins mâna după rucsac, iar dorința i se citea pe față.

Helena s-a uitat la el o clipă, apoi i-a împins mâna la o parte. „O să folosesc necromanția ca să plantez bombele. Trebuie să fiu eu.”

Mâna i-a căzut.

„Ai grijă de tine, Shiseo”, a spus ea. A început să se întoarcă, apoi s-a oprit. „Dacă nu mă întorc... dacă îl vezi vreodată pe Kaine, spune-i... spune-i că eu...”

Își lăsă capul în jos și își trecu repede vârful degetelor peste obraji. Își drese vocea și clătină din cap. „Lasă. Îmi imaginez că știe.”

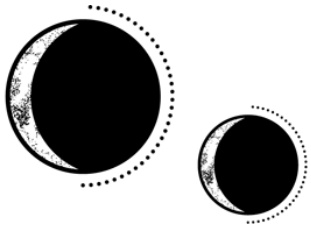

CAPITOLUL 65

Augustus 1787

HELENA RAREORI VIZITASE INSULA DE VEST chiar și înainte DE război, dar știa că trebuia să se îndrepte spre sud și să coboare spre nivelurile inferioare ale insulei, pentru a ajunge la micul său port.

Era întuneric și liniște; în piață, s-ar putea să nici nu-ți dai seama că era război. Lifturile ar necesita bilet și act de identitate, presupunând că ar fi funcționale, dar existau întotdeauna scări, unele mari, altele destinate lucrătorilor de întreținere și service. Acestea ar fi fost cele mai eficiente. Când dădea peste porți, încuietorile erau de obicei suficient de simple pentru a desface lacăte prin transmutație.

Aproape ajunsese la cele mai joase niveluri înainte să vadă pe cineva. A ajuns la o poartă și, exact când a reușit să o descuie, doi oameni au apărut pe scări, urcând. Helena a încercat să se ghemuiască lângă perete și să-i lase să treacă fără să atragă atenția asupra ei, dar când a riscat să arunce o privire în sus, a scos un gâfâit de surpriză.

Era Crowther. I-a întâlnit privirea posomorâtă, fără nicio expresie pe față, dar s-a oprit brusc când persoana de lângă el s-a întors și s-a uitat la Helena.

Ivy a schițat un zâmbet scurt. „Și tu ai ieșit. Speram că o vei face."

Helena se holba la ea cu groază, privind din nou la Crowther, cu fața inexpresivă și ochii goi. Era mort.

„Ce-ai făcut?" Vocea Helenei tremura.

Zâmbetul de pe fața lui Ivy dispăru. „Necromantul o are pe Sofia. A spus că mi-o va da înapoi dacă îi dau Cartierul General și pe Crowther. Îl voiau viu, dar au spus că e în regulă dacă trebuie să-l omor. Așa că am făcut-o."

Pentru că se credea că Crowther era cel care fabrica obsidianul. Helenei i se învârtea capul.

„Tu eşti cea care le-a dat toate informaţiile?”, a spus ea. „Cine i-a lăsat să intre la Cartierul General?”

Nu era Cetus. Aici stătea adevăratul trădător.

„A trebuit”, a spus Ivy. „E singura modalitate de a o aduce înapoi pe Sofia.”

„Ivy, sora ta e moartă.”

„Nu!” Ivy clătină din cap. „E în viaţă. Am văzut-o, mă recunoaşte când o vizitez. Mi-o va da înapoi când i-l voi aduce pe Crowther.”

„Cum ai putut?” a fost tot ce a putut spune Helena. „Toţi acei oameni…”

„Oricum ar fi murit cu toţii”, spuse Ivy clătinând din cap cu o expresie nepăsătoare. „În felul acesta, a fost rapid. M-am asigurat că planul îi face pe toţi să moară repede.” Clătină din cap. „Nu sunt o trădătoare. Aveau să moară indiferent de situaţie.”

Ivy se întoarse şi continuă, cu cadavrul lui Crowther în spatele ei.

LABORATORUL DIN PORTUL DE VEST ERA O CLĂDIRE IMENSĂ, FĂRĂ FERESTRE, CONSTRUITĂ INIŢIAL CA DEPOZIT INDUSTRIAL pentru transport maritim. Kaine îi dăduse Flăcării Eterne un plan interior pentru laborator la începutul acelui an, dar nu existase niciodată vreun context pentru a folosi informaţiile.

Existau doar ţevi mici pentru circulaţia aerului în toată clădirea, menite să prevină atacurile piromantice externe. Ventilaţia era slabă. Exact ceea ce avea nevoie Helena.

În jurul ei erau împrăştiate câteva clădiri mai mici, iar ea le-a privit cu prudenţă în timp ce trecea.

În timp ce stătea şi studia depozitul, un necrothral s-a apropiat de ea; Prezenţa ei superficială era suficientă pentru a merita o investigaţie, dar o figură solitară şi neînarmată nu era un motiv de alarmă. Pe măsură ce se apropia, Helena şi-a apăsat mâna pe gât, limpezindu-şi din nou mintea, apoi a întins mâna şi a extras energia

din necrothrall, la fel de ușor ca și cum ai smulge o bucată de scamă de pe o jachetă.

Cadavrul se lăsa lipit de ea, mirosul de putregai se apropia de ea. Și-a împins propria rezonanță prin trupul neînsufleţit, reanimându-l.

Nu era un cadavru prea în formă. Era în stadiile incipiente de balonare, cu ţesuturile și ligamentele deteriorate.

A avut grijă să folosească doar puțină energie.

Noul ei necrothral s-a întors și l-a ținut pe următorul necrothral la loc în timp ce ea a repetat procesul până când peste douăzeci de ființe gri s-au adunat în jurul ei.

Concentrarea i s-a înceţoșat pe măsură ce marginea conștiinței sale s-a fragmentat în toate minţile umbrite, dar de data aceasta era vorba doar de margini; mintea ei a rămas a ei.

„Găsiți deschiderile”, le-a spus ea în timp ce începea să activeze și să distribuie bombele.

Efectul sedativului era acum mai puternic, odată cu necromanția. Concentrarea necesară era epuizantă. Era din fericire că toate erau destinate să îndeplinească sarcini aproape identice. Își strânse dinţii în timp ce începea să transmute fiecare bombă, executând pasul final înainte de a-i trimite pe necrothralli cât mai repede posibil.

Era un echilibru delicat între a sta suficient de departe pentru a nu fi prinsă în zona exploziei, dar suficient de aproape pentru ca fosforul să nu se aprindă prematur după activarea inițială.

I-a privit cum ajung la depozit și încep să se cațere pe pereți.

A început să se retragă, iar ochii i s-au pierdut în focalizare în timp ce urmărea griurile, în sus, în sus. Niciun centru de durere care să le simtă degetele sfâșiindu-se.

Și-a închis ochii strâns, încercând să se concentreze asupra progresului lor.

Au ajuns la ţevile și fantele din depozit. Câțiva erau pe acoperiș, trăgând capacele de ventilație. Inima îi bătea cu putere când unul dintre necrothralli, cu o vedere mai clară, a ridicat o sferă spre țeavă și a confirmat că aceasta va trece prin ea.

La unison, necrotralii au scos acei delicati pe care Shiseo îi transmutase pentru ea, apoi au aruncat sferele în țevi. Le-au trimis în depozitul ranforsat și sigilat.

În timp ce ultima dintre ele cădea, Helena se întoarse și începu să alerge.

În spatele ei s-a auzit o bubuitură înăbușită aproape simultană în momentul în care a explodat deflagrația inițială. S-a uitat înapoi și a văzut nori mici de praf, unii strălucitori, alții albi.

Lumea a explodat.

Aerul era spulberat de violența exploziei, un val care răsucea aerul în timp ce Helena fugea, o căldură arzătoare care părea să o urmărească.

Focul încerca să înghită totul, canibalizându-se în timp ce ardea, furios și înfometat, trăgând aerul ca să se alimenteze până când crea o tornadă de vânt. Fiecare păcat piromantic despre care Helena îl avertizase vreodată pe Luc, îl comisese.

Depozitele erau proiectate pentru depozitare, nu pentru integritate structurală. Planurile arătaseră exact unde se aflau puținele elemente de susținere structurală. Clădirea s-a prăbușit în sine și apoi a explodat brusc. Indiferent de armele pe care le-ar fi dezvoltat Bennet, indiferent de resursele periculoase, inflamabile și incendiare pe care le aveau din propriile bombe, focul le găsise.

Pământul se mișca ca un lichid sub picioarele ei. Pietrele de pavaj crăpau.

A fost aruncată de una dintre clădiri.

Focul încă urla când ea a clipit din nou. Sedativul absorbise durerea loviturii. Zăcea pe jos, încercând să-și tragă respirația, o pulsație care ar fi trebuit să fie o agonie apăsându-i craniul.

Totul ardea. Putea simți căldura, putea distinge vag mai multe explozii. Avea un țiuit ascuțit și dureros în urechi, care îi amuțea toate celelalte sunete. S-a uitat unde fusese laboratorul, dar nu erau decât moloz și flăcări.

Picioarele i se clătinau, cedând când încerca să se ridice. S-a prăbușit, gâfâind nesigur. Plămânii o ardeau, dar respirația îi făcea capul să se învârtă.

S-ar putea să existe nullium.

Și-a scos jacheta și și-a acoperit-o cu gură și nas, încercând să respire încet.

Ridică-te. Aleargă.

Dar era atât de obosită. Nimic nu părea real. Trebuia să fie un coșmar. Tot timpul acela. Toți acei ani, tot ce făcuse, spunându-și că, în cele din urmă, va merita. Toate minciunile. Îl omorâse pe Luc. Prima persoană pe care fusese menită să o salveze vreodată, o înjunghiase în inimă.

Zăcea în căderea pierderii. Împinsă de greutatea durerii. Cum ar putea să se ridice acum? Cum ar putea să o suporte?

Kaine.

A deschis ochii brusc și și-a zgâriat gâtul, încercând să respingă sedativul, cu vaporii umplându-i plămânii. Îi spusese că îl va aștepta.

Dacă ea nu se întorcea, el avea să găsească o grămadă de explozibili asamblați în grabă și biletul ei mâzgălit.

Te iubesc. Te iubesc. Te iubesc.

S-a forțat să se ridice. Nu avea de gând să moară. Nu avea să-l lase în urmă. Trebuia să se întoarcă.

A reușit să facă câțiva pași înainte ca picioarele să-i cedeze din nou. Siluete se apropiau prin fum, dar nu-și putea ține picioarele.

A scotocit prin buzunar, găsind fiola și seringa pe care le pusese acolo. Ultima soluție.

L-a scos, cu mâna tremurândă, în timp ce înfigea acul în fiolă și ridica pistonul, umplându-l. A tras adânc aer în piept și s-a pregătit să-l înfigă direct în inimă și să-l injecteze.

Cocktailul de stimulente fusese formulat pentru Kaine. L-a lovit ca o undă de șoc, energia i-a străbătut corpul urlând, smulgând orice rămășițe ale sedativului și ale transmutației lui Kaine. Energia părea

să-i zumzăie în vene. Își simțea mintea ascuțindu-se, totul devenind mai luminos, mai clar.

A sărit în picioare și a alergat mai repede decât se mișcase vreodată în viața ei. Abia își simțea corpul. Știa că avea nevoie să alerge.

Ceva a trântit-o la pământ. S-a răsucit, încercând să-și ia cuțitele, dar a simțit blană. L-a apucat pe atacator și l-a împins. rezonanță prin ele, găsind toate acele locuri unde transmutația legăse creatura. Le-a deslușit.

Himera a murit pe loc.

S-a cățărat, scoțând un cuțit de obsidian în timp ce necrotralii o atingeau. I-a străpuns, abia simțind încercările lor de a o apuca. Ochii ei erau ațintiți asupra turnurilor înalte ale insulei. Mergea în direcția aceea. Avea să se întoarcă. Avea să fie acolo, așteptându-l pe Kaine.

Ea nu avea de gând să moară.

Nu a fost timp să-i reanime pe necrotrali ca să lupte pentru ea. A distrus tot ce i-a stat în cale cu o eficiență sălbatică. Atât de multă putere exploda prin corpul ei, încât inima amenința să i se rupă în două dacă nu continua să se miște. S-a eliberat și a fugit din nou. Sângele îi bubuia în urechi. Mai multe siluete au ieșit din fum. Helena s-a oprit brusc, îngrozită.

Printre ei se afla Althorne.

Habar n-avea cum reușiseră să-l reanime cu contaminarea cu nullium. Probabil că depuseseră un efort special pentru general. Lângă Althorne stătea altcineva, un tânăr cu părul de culoarea grâului și o față pătrată.

Lancaster.

Crowther spusese că prizonierii lui muriseră cu toții în bombardament. Evident, se înșelase. S-a uitat în jur, temându-se cine ar mai putea ieși din fum.

„Uită-te la asta, ai avut dreptate”, i-a spus Lancaster lui Althorne. „E cineva aici.”

„Ia-o”, a răgușit lich-ul. Ochii lui Althorne se îndreptară spre ea prin fum. „S-ar putea să știe cine a atacat laboratorul.”

„Dacă o prind, pot s-o iau?” a spus Lancaster, cu ochii strălucind, uitându-se din nou la Helena. Era clar că o recunoștea cumva.

„Când anchetatorii termină cu ea”, spuse lich-ul. „Grăbește-te.”

Helena l-a privit pe Lancaster cum avansează, schimbând lama de obsidian cu pumnalul ei lung de titan. Dacă fusese trimis în timp ce lichul stătea în spate, probabil că era încă un Aspirant.

Dar însemna și că lich-ul era cel care controla toți necrothrallii. Trebuia să scape de el, altfel ar fi ajuns să fie urmărită prin oraș. Lancaster, însă, mai întâi.

Principalul ei avantaj în această privință era că era căutată în viață.

— Lasă-mă să trec, spuse Helena în timp ce Lancaster se apropia și lich-ul începea să dispară din nou în fum. Încercă să-l urmărească, să urmărească încotro mergea.

Lancaster clătină din cap. „Haide, nu-ți îngreuna situația. Ești depășit numeric. Lasă cuțitul jos.”

Necrotralii se răspândiseră în jurul ei. Aveau arme cu rază lungă de acțiune. Helena se uita la stânga și la dreapta, căutând o scăpare, încercând să-și dea seama ce să facă. Sângele îi bubuia în urechi, spunându-i să se miște, să atace, să fugă. Trebuia să fie deșteaptă.

A strâns pumnalul încă o clipă, simțind textura, toate detaliile fin lucrate, înghițind în sec în sec în timp ce îl lăsa să-i alunece dintre degete și să cadă zgomotos pe pământ. Și-a coborât capul și s-a mișcat supusă înainte, în timp ce degetele îi alunecau în jos pentru a-l prinde pe celălalt.

Ea a mers ezitant spre Lancaster.

„Ia-o.”

Necrotralii au păşit înainte, coborându-și armele în timp ce unul dintre ei a început să o apuce de braț.

Helena a lovit.

Cuțitul ei a fulgerat, transmutându-se în mijlocul mișcării până când și-a dublat lungimea. I-a tăiat mâna, a eviscerat necrothrall-ul și a înfipt o lamă scurtată în craniul altuia.

Ea a evitat o sabie care a cântat în timp ce îi trecea peste cap și se înfigea într-un necrothral din spatele ei. El a țipat.

Deci nu erau toți necrothrali. Ei bine, asta îi făcea mai ușor de ucis. Nu încerca să câștige, nu era o bătălie; voia doar să scape. Ținea ținta în direcția în care dispăruse lich-ul.

Nu poți muri aici.

Încheietura mâinii stângi era prinsă într-o strânsoare brutală. Se răsuci, încercând să se elibereze, o durere albă și fierbinte îi învăluia umărul în timp ce brațul i se rostogolea din cavitate. Se întoarse înapoi, punând mâna pe atacator. Nu se opri să se gândească, pur și simplu sfâșie tot ce-i dădea rezonanța. atinsă. S-a auzit un țipăt animalic de agonie când încheietura ei s-a eliberat.

S-a târât înapoi, încercând să-și tragă umărul înapoi în cavitatea lui. Abia își putea mișca degetele, dar refuza să se oprească.

Rapidă și deșteaptă, spusese Kaine. Asta trebuia să fie ca să supraviețuiască.

Lancaster i-a ieșit în cale, cu un rânjet triumfător pe față, crezând că era învinsă. Îi înfipse pumnalul în piept. Acesta a căzut ca o piatră.

Și-a pus picioarele pe pământ și a alergat direct în fum. Putea vedea orașul dincolo, strălucind cu toate promisiunile sale false.

Necrothrallii încă o urmăreau; îi putea auzi prin fum. Era atât de fără suflu încât vederea i se încețoșa. Combinația de stimulente și sedative făcea o treabă remarcabilă, împiedicând-o să simtă cât de rănită era în acel moment.

A văzut o siluetă mare în fum și s-a îndreptat spre ea. Althorne. A întins mâna după pumnalul de obsidian, dorindu-și ca brațul ei stâng să funcționeze. Și-a intensificat rezonanța până când acesta a cântat în jurul ei într-un tor în timp ce se năpustea înainte.

Prin fum, ceva imens și greu s-a îndreptat spre ea. Abia a reușit să se eschiveze la timp. S-a izbit de pământ.

Lichul se lupta cu o glaivă, așa cum făcea și Lila, dar cu mult mai puțină viteză și eleganță. Helena nu luptase niciodată cu un lich, dar acesta nu părea obișnuit cu corpul lui. Dacă l-ar fi putut lovi cu obsidianul o dată, i-ar fi întrerupt reanimarea corpului. Dacă l-ar fi înjunghiat suficient de aproape de talisman, l-ar fi ucis pe oricine ar fi fost.

„Ești o adevărată alchimistă", se auzi vocea lui Althorne. Glaiva trecu în viteză, atât de aproape încât vântul ei aproape că îi sfâșie obrazul. „Ce ești?"

Helena era prea fără suflu ca să răspundă. Concentrarea ei era asupra armei lui și asupra modului în care putea trece de ea. Acum îl putea vedea clar pe Althorne. Fața lui era cenușie și avea o rană purulentă la cap. Purta armură, ceea ce făcea mai dificilă înjunghierea.

Când în sfârșit s-a apropiat prea mult de glaiva lui, el a lovit-o cu dosul mâinii. A zburat, dar obsidianul i-a prins încheietura mâinii, tăindu-i larg pielea cenușie. A lovit pământul atât de tare încât nu a mai putut respira. S-a forțat să... cu capul sus, gâfâind în timp ce privea cum se desfășoară reanimarea din cadavrul lui Althorne, ca o infecție care i se întindea pe braț.

Se ridică cu greu în picioare. Necrothrallii încă veneau, dar mai încet. Lichul nu o respinse când se apropie din nou.

Helena avea o singură mână perfect funcțională și abia reuși să prindă obsidianul în mâna stângă, în timp ce dreapta îi smulgea armura din cale. Lichul observă atunci, încercă să o apuce, dar ea îl prinse de gât și îl răsuci. Esofagul lui Althorne ieși. El căzu. Ea se clătină, împingându-i armura la o parte, încercând să pipăie talismanul, să identifice unde să înjunghie. Sânge mort purpuriu îi curgea din gât, acoperind totul, hainele, armura și lanțul de argint care îi atârna de gât. Un pandantiv, acoperit de sânge, aproape că se prăbușise în rana căscată.

Era un dragon, cu aripi arcuite deasupra lui și coada prinsă în dinți.

A făcut o pauză, holbându-se. Acesta era Atreus Ferron.

A încercat să prindă pumnalul, dar brațul stâng îi amorțise. Era mai bine să-l omoare sau să-i dea talismanul lui Kaine și să-l lase pe el să aleagă ce să facă?

Nu. Trebuia să facă asta. Kaine nu ar trebui să fie nevoit să-și ucidă propriul tată.

A întins din nou mâna cu rezonanța ei, încercând să simtă talismanul.

Aghesmui!

Roșul i-a explodat în vedere când ceva i-a lovit craniul. S-a prăbușit peste cadavrul lui Althorne, iar când a încercat să se ridice, totul s-a învârtit. A ajuns la jumătatea drumului și s-a prăbușit din nou.

Lancaster se împletici spre ea, cu jumătate din piept acoperit de sânge. Strângea glaiful. Folosise secțiunea prăjinii ca să o lovească pe Helena peste ceafă.

„O să te omor", a spus ea, încercând din nou să se ridice.

A scos un râs gâfâit. „Încearcă." A făcut un gest spre ea. „Ridică-o."

Doi Aspiranti au ridicat-o pe Helena de la pământ, lovindu-i cuțitul de obsidian din mână. Abia o mai țineau picioarele. Totul se legăna, dar drogul încă îi țipa prin vene, iar rezonanța ei era ascuțită ca briciul. Nu s-a luptat, ci s-a prăbușit lângă cea mai înarmată dintre cele două.

Au fost proști să cadă în aceeași păcăleală de două ori.

A găsit un cuțit suficient de slăbit încât să-i alunece din teacă în timp ce o târau spre Lancaster. Un cuțit de luptă standard. Cunoștea foarte bine modelul.

Lancaster era palid din cauza pierderii de sânge, dar a zâmbit și a păstrat distanța, preferând evident să-și riște compatrioții. „Mă voi distra de minune cu voi. Odată ce voi fi Nemuritor, o să-i pun să vă țină în viață în timp ce vă vor întoarce pe dos."

Și-a folosit ultimele puteri ca să se năpustească asupra lui.

L-ar fi înjunghiat direct în inimă, dar el a reușit să se eschiveze. Îi păcat că avea o rezonanță atât de largă. Îi înfipse cuțitul în armură ca și cum ar fi fost hârtie. O transmută, răsucindu-i plămânii, mușcându-i plămânii înainte ca mâna ei să-i ajungă la gât.

Degetele i se înfipseră în păr, smulgând-o înainte ca ea să-i explodeze creierii cu rezonanța ei. Se zgâriară de toți cei care o strângeau, degetele ei afundându-se în carne, sfâșiind tot ce putea apuca.

„Rupe-i mâna. Rupe-i nenorocita de mâna!" țipa Lancaster în timp ce se agăța de cuțitul înfipt în piept, incapabil să-l scoată fără să-și smulgă plămânii.

O mână i-a cuprins antebrațul, iar un scrâșnet îngrozitor s-a auzit când o cizmă i-a lovit încheietura mâinii drepte.

Ea a privit cum călcâiul îi frecă încheietura mâinii de pietre.

I-au dat drumul și ea a zăcut acolo pe stradă. Lancaster deja se prăbușise.

A încercat să se ridice cu brațul ei dislocat.

Fugi, Helena. Trebuie să fugi.

Unul dintre Aspirante mai avea doar o mână, dar și-a scos sabia și i-a lovit mânerul pe cap.

ELENA S-A TREZIT CU ȚIPATE.

Zăcea întinsă pe ceva rece și tare, iar când a încercat să-și deschidă ochii, aceștia erau închiși ca o crustă. A ridicat o mână să-i frece, și o durere albă și arzătoare i-a pus întregul creier în flăcări. Ochii i-au încercat să se deschidă brusc, dar tot refuzau să se deschidă.

„E în regulă. Blând. Ai sânge în gene." Era o voce familiară. Simți cum niște degete îi frecau ochii. „Uite."

Helena a privit afară, cu vederea încețoșată, și a văzut-o pe matroana Pace holbându-se la ea. Helena stătea întinsă cu capul în

poala lui Pace. Era încă întuneric, singura lumină fiind lumina lanternei.

Simțurile i-au revenit. O durea atât de tare, dar își dădea seama că nici măcar nu o simțea încă pe toată. Putea mirosi sânge. Sânge uscat și proaspăt.

Se auzeau țipete care continuau la nesfârșit.

Și râsul, de asemenea.

A încercat să se așeze, dar Pace a ținut-o jos.

„Nimic din toate astea. Ești grav rănit", spunea ea. „Ți-am pus umărul la loc, dar ți-au luat orteza de piept și ți-ai rupt grav încheietura mâinii."

„Unde suntem?" a reușit Helena să întrebe. Ochii ei nu se puteau concentra, dar a recunoscut unul dintre vindecători, precum și medici și infirmieri. Erau adunați în jurul ei.

Pace afișă un zâmbet încordat. „La Cartierul General. În spațiile comune."

Helena s-a uitat pe lângă Pace; deasupra capului era ceva. Erau într-o cușcă. Una mare, folosită pentru animale. În jurul lor erau împrăștiate zeci de cuști.

„Lasă-mă să mă ridic." Helena se chinui să se ridice, corpul ei începând să țipe în semn de protest pe măsură ce efectul stimulentelor și al sedativului se diminua. Fără orteza de piept, tensiunea îi apăsa pe stern în timp ce privea printre gratii. Căutând sursa țipetelor.

Atârnând de încheieturi, Rhea țipa. Titus stătea lângă ea. Era acoperit de sânge, iar din el ieșeau cuțite, bețe și sulițe. A scos un cuțit de pe picior și a început să-i taie pielea Rheei cu el.

Apoi l-a băgat în gură și l-a mâncat.

Era mort. Trebuia să fie mort, dar priveliștea lui o lăsa pe Helena îngrozită.

Și Rhea nu era moartă.

Lângă ea atârnau bucăți de carne de lanțuri. Helena mijea ochii în lumina slabă.

Brațe tăiate.

Un trunchi.

Capul lui Alister.

Gâtul i s-a strâns, s-a rostogolit pe o parte și a vomitat atât de violent, încât a simțit o durere sfâșietoare în spate, în timp ce corpul i se convulsiona.

A ridicat din nou privirea în timp ce Pace își ștergea gura cu o bucată de material.

Helena se întoarse. „De cât timp sunt…"

„A început la amurg", a spus Pace cu vocea tremurândă, „odată ce s-au asigurat că sediul era securizat. Totuși, nu-l au pe Luc sau pe Sebastian. Încă mai există speranță."

Helenei i s-a strâns gâtul atât de tare, încât a crezut că se va îneca. Nu s-a putut îndura să-i spună lui Pace că Luc nu vine, că nu poate.

S-a uitat în jos la ea însăși. Fusese complet dezbrăcată și îmbrăcată într-un halat gri. Totul dispăruse: agrafe de păr, cravate, brățara de la spital. Singurul lucru care mai rămăsese era inelul lui Kaine, care îi plutea în colțul vederii chiar și atunci când se uita direct la el. Funcționase; nici măcar rezonanța nu-l găsise la o percheziție fizică.

Acum, încheietura mâinii stângi purta o cătușă de suprimare, similară cu cea care fusese prinsă în jurul încheieturilor Lilei. Încheietura mâinii drepte era goală, aparent prea umflată pentru ca cătușa potrivită să se potrivească în jurul ei.

Țipetele Rheei deveneau din ce în ce mai slabe.

S-a auzit un vuiet de entuziasm, iar Helena a ridicat privirea, îngrozită de ceea ce avea să urmeze.

O mașină lungă și joasă intra pe porți. Inima Helenei a tresărit când s-a oprit la treptele care duceau spre Turn. Ușa s-a deschis și Luc a ieșit, cu o expresie ezitantă, aproape timidă, ca și cum ar fi ajuns târziu la o petrecere.

S-a lăsat liniștea în curte. Toată lumea s-a uitat șocată în timp ce el examina peisajul din jurul său.

— Nu…, a spus Helena în același timp cu Pace.

Luc s-a întors și a făcut o plecăciune joasă și servilă în timp ce altcineva apărea din spatele mașinii. Persoana era înaltă, îmbrăcată în robe decorate complex și o mantie albastră și aurie, cu o coroană în formă de semilună care i se ridica de pe cap. Morrough.

A mers în fața lui Luc, urcând scările de marmură, care erau roșii de sânge. Toate rămășițele liderilor militari ai Flăcării Eterne erau făcute bucăți pe pământ sau atârnau de pereți.

Morrough se întoarse când Luc urcă în spatele lui, dezvăluind o față mascată; semiluna, ca un soare eclipsat, ascundea jumătatea superioară. Mica bucată de piele care se vedea era o gură palidă, fără buze.

Helena nu-l văzuse niciodată pe Morrough. Circulaseră povești despre apariția lui în câteva bătălii timpurii, dar el îi lăsase pe Nemuritori să-i poarte războiul.

Deci acesta era Cetus. Primul alchimist nordic.

Tăcerea se perpetuă în timp ce Luc îl urma ascultător pe trepte, în timp ce Morrough își studia publicul.

— Paladia a urmat prea mult timp această familie de zeități false, spuse Morrough cu o voce răgușită, care abia părea să se înțeleagă. Ți-au arătat foc și aur, iar tu ai crezut că aceste trucuri mărunte sunt divine. Gura i se strâmbă în dispreț. Am învins moartea. Nemurirea este darul meu și nu păstrez această cunoaștere secretă, ci o acord tuturor celor care sunt vrednici.

S-au auzit urale puternice la auzul acestor cuvinte. Dar asta nu a fost cel mai rău lucru. În timp ce Morrough vorbea, Luc s-a prăbușit în genunchi ca și cum ar fi fost unul dintre cei care implorau nemurirea.

Helena îi urmărea fiecare mișcare lui Luc, încercând să înțeleagă ce vedea.

Luc era mort, ea știa că era mort. Morrough trebuie să-l fi găsit și să-l fi reanimat, să-l fi făcut să pară atât de realist ca să aibă satisfacția de a fi călăul lui.

În timp ce toată lumea privea, Luc se aplecă, lipindu-și capul de pietrele care erau alunecoase de sânge; îi păta hainele, pielea, părul. Sângele celor care îl urmaseră pe el și familia lui cu atâta credință.

„Clerești pentru nemurire?”, a întrebat Morrough.

Luc făcu o pauză ca și cum ar fi ezitat, ca și cum i-ar fi fost rușine, apoi își ridică capul, privind la Morrough ca un implorator, cu ochii albaștri mari, și dădu din cap.

— Ești nevrednic, spuse Morrough, dar întinse o mână lungă și osoasă ca și cum ar fi întins-o spre Luc. Apoi încheietura mâinii i se întoarse, cu palma în jos, deasupra capului lui Luc.

Chiar și de la distanță, Helena a simțit rezonanța în aer, iar capul lui Luc s-a izbit de marmură, craniul s-a spart, spărgându-se în bucăți ca un ou spart. Fața i s-a prăbușit, iar corpul i s-a răsturnat, cu creierii mânjiți pe marmura îmbibată de sânge.

Aerul s-a umplut de țipete de groază.

Morrough se întoarse cu spatele la cadavru. „Păstrează-l. Nu va arde niciodată.”

Apoi a intrat în Turnul Alchimiei, monumentul pe care fratele său îl construise pentru a comemora înfrângerea necromanției.

TIMPUL A TRECUT ÎN CEATĂ. Cei care nu intraseră în Turn cu Morrough au început să-i sorteze pe prizonierii rămași, împărțindu-i și notând numerele de pe cătușe în dosare.

Acum, că „festivitățile” se încheiaseră, soseau și alte mașini. Membrii mai decorați ai Nemuritorilor, în uniformele lor negre. Alții care păreau a fi oficiali guvernamentali. Adunarea Breslei. Guvernatorul Greenfinch.

Cei mai mulți intrau în Turnul Alchimiei, care fusese clătit de tot sângele.

Ușa custii în care se afla Helena s-a deschis cu un zgomot puternic, iar gardienii au început să-i scoată pe prizonieri afară, împingându-i în diverse zone.

„Atenție!” a izbucnit Pace în timp ce Helena era apucată de braț și târâtă în picioare. „Încheietura mâinii i-a fost ruptă. Are nevoie de îngrijiri medicale. Acestea sunt femei inteligente și capabile. Ar trebui…”

Gardianul a rânjit spre Pace. „Avem o grămadă de prizonieri de tot felul.” A privit-o pe Helena. „Va intra în grupul de eliminare, la fel ca tine, babă.”

A ignorat încercările lui Pace de a-l convinge, nu pentru ea însăși, ci pentru Helena, încercând să-l convingă de abilitățile ei excepționale, în timp ce copia numărul de pe cătușa Helenei pe o listă, împreună cu cel al lui Pace. Au fost împinși spre o altă cușcă și apucați de un alt gardian, care i-a împins neglijent înăuntru.

Pace a încercat să reziste, protestând în continuare, iar ea s-a împiedicat, căzând prea repede pentru ca Helena să poată reacționa. Capul i s-a lovit de una dintre barele de fier cu un trosnet ascuțit și nu s-a mișcat.

Mâna stângă a Helenei tremura în timp ce se sprijinea de gratii, folosindu-și corpul pentru a-l acoperi pe Pace în timp ce mai mulți prizonieri erau împinși în cușca de exterminare, căutând cu disperare pulsul. Toți cei împinși înăuntru erau fie grav răniți, fie extrem de bătrâni. Cadetul care păzea camera de război stătea prăbușit lângă ea, palid ca moartea, iar intestinele îi curgeau printre degete în timp ce încerca să le țină.

Ea nu l-a putut ajuta.

S-a prăbușit lângă Pace, ridicându-și capul în poală, sperând că era moartă, că nu va fi martoră la ce se va întâmpla în continuare.

O umbră a căzut peste ea.

A ridicat privirea, cu inima în gât, apoi a înlemnit la vederea lui Mandl.

— Vai, vai, spuse Mandl, zâmbind larg, am crezut că îți recunosc părul ăla.

Helena era prea epuizată ca să simtă ceva la vederea ei.

Mandl făcu un gest rapid cu încheietura mâinii. „Scoate-o afară.”

Gărzile care îl împinseseră pe Pace aruncară o privire. „Aceasta este cușca de sacrificare.”

Mandl s-a întors spre el. „Nu mă interesează ce «cușcă» e, scoate-o afară.”

Helena a fost târâtă afară, mâna ei lovind brutal alte corpuri. Și-a înăbușit un geamăt de durere, iar umărul aproape că i-a fost smuls din loc.

„Chiar ești tu”, a evaluat-o Mandl în timp ce Helena era aruncată la picioarele ei. „Cu siguranță ai rezistat. Ți-a fost teamă că te voi găsi?”

Helena abia se gândise la Mandl de când terminase de interogat.

„Speram să o fac.” Respirația lui Mandl a străbătut-o pe Helena. Mirosea acrișor și înțepător, ca de formaldehidă. „Mă voi asigura că Bennet te va aduce pentru unul dintre proiectele lui speciale.”

Gardianul și-a dres glasul.

„Ce facem acum?” S-a întors brusc spre el.

„Spun că Bennet a dispărut.”

"Ce?"

Gardianul își coborî vocea. „Se zvonește că Hevgoss a fost responsabil. Atentatele cu bombă sunt... genul lor de lucruri. Totuși, nimeni nu spune prea multe. Stroud a luat o serie mai devreme și a trebuit să le aducă pe toate înapoi. Zice că tot laboratorul a dispărut. Bennet și toți ceilalți. Dar nu se presupune că se va răspândi vestea printre...” A făcut un gest prin zona comună.

O licărire de triumf a izbucnit în pieptul Helenei. Bennet dispăruse; nu avea să-i mai facă niciodată rău lui Kaine sau altcuiva.

Mandl se ridică, uluit. „Dar atunci ce se întâmplă cu depozitul de stază? Va fi dezafectat?”

Înainte ca garda să poată răspunde, ea însăși răspunse: „Bineînțeles că nu. Nemuritorii vor avea în continuare nevoie de cadavre imaculate în rezervă. Chiar și fără Bennet.”

S-a uitat din nou în jos la Helena, care încerca să nu pară că ascultă.

„Ei bine, dacă a plecat, înseamnă că eu sunt responsabilă de procesul de selecție.” S-a aplecat în față și a apucat-o pe Helena de braț. „Cred că te voi alege ca primă alegere.”

Rezonanța lui Mandl a străpuns-o pe Helena prin mâna ei. Nervii i-au luat brusc foc, fiind sfâșiați. Agonia i-a urcat pe umăr, i-a străbătut corpul și i-a cuprins creierul, ca și cum un țepușă sfâșietor ar fi fost înfipt în ea.

Mușchii ei au început să se contracte în timp ce țipa.

„Vai de mine”, spuse Mandl cu o îngrijorare falsă, ținând-o încă strâns pe Helena. „Nu asta intenționam să fac. Încercam să fac asta.” A apucat-o pe Helena de ceafă.

O durere reînnoită a izbucnit în ea, străbătându-i șira spinării și de-a lungul fiecărei terminații nervoase. Creștea și creștea până când inima Helenei amenința să explodeze. Și-ar rupe toate oasele dacă ar lăsa-o să scape. Și-ar roade membrele.

Simțea cum mintea ei se chinuie să se elibereze din agonie. *Doar frânge-te. Doar frânge-te.*

„Nu sunt fragil. Nu voi ceda. Te rog să crezi asta despre mine.”

Îi promisese. Corpul i se strângea, dar în cele din urmă se opri. Ea a căzut greu la pământ. Mușchii îi tremură încontinuu. Mandl a îngenuncheat, întinzându-se din nou spre ea, iar Helena s-a retras.

Gura largă a lui Mandl i-a acoperit fața. „Vezi cât de repede poți învăța să-ți fie frică?”

A luat mâna dreaptă a Helenei, resetând și vindecând oasele rupte. Ar fi fost într-adevăr o vindecătoare excepțională dacă nu ar fi fost psihopată.

Apoi, ceva rece a apăsat pe încheietura recent vindecată a Helenei, clicând în timp ce era fixată la loc.

S-a uitat la ea ametită, chinuindu-se să respire. Era o altă cătușă. Numărul era diferit. Nu-l putea desluși exact.

Mandl se ridică și se scutură de pe față. „Pune-o în camionul de transport.”

În timp ce Helena era ridicată de la pământ, un tânăr a păşit înainte, bâlbâindu-se.

„Stai. Aia... aia, am prins-o. Ar trebui interogată. Cred. Sunt destul de sigur că cineva a spus ceva despre asta."

Mandl clipi încet, ca o reptilă. „Era în cuşca de sacrificare."

S-a înroşit şi s-a scarpinat în cap. „Am avut ordine."

„Ordinele cui?"

„Ăă, era unul dintre cei morţi. Nu-mi amintesc. I-a povestit lui Lancaster ceva despre asta."

„Şi Lancaster este?"

„Ei bine, e în operaţie."

Buzele lui Mandl s-au strâns şi arăta de parcă era pe punctul de a o mânca pe Aspirantă. „Deci ce vrei să fac? Să o pun înapoi în cuşca de sacrificare? Ai jurisdicţie să o iei?"

A bâlbâit şi s-a retras. „Doar... asta am auzit. Poate ar şti şi altcineva."

Helena nu era sigură dacă fusese salvată sau condamnată. Interogatoriul era ceea ce îşi dorise Atreus. Să găsească atentatoarea. Se chinuia să gândească. Corpul ei tot avea spasme. Toate drogurile din el îi făceau mintea să se învârtă pe măsură ce se estompau.

Mai mulţi liche au venit şi i-au târât pe Helena şi pe alţi câţiva prizonieri spre un camion, împingându-i în spate.

Interogatoriul ar fi periculos. Dacă cineva şi-ar da seama că ea a fost autorul atentatului, ar vrea să ştie cum. De ce.

Cunoştea acum prea bine pericolele interogatoriului. Existau momente în care mintea se frângea, în care durerea devenea tot ce exista. Nemuritorii aveau să o rănească în orice mod ar fi fost necesar pentru a obţine răspunsurile.

Kaine spunea că animanţa era specială. Rară. Dacă Bennet ar fi mort, Kaine şi Morrough ar fi putut fi singurii care ar fi mai rămas cu această abilitate, ceea ce însemna că l-ar fi putut aduce şi tortura în faţa lui sau l-ar fi putut obliga să o tortureze.

Dacă Morrough ar fi interogat-o personal, l-ar fi găsit pe Kaine în gândurile și amintirile ei. Nicio evitare nu l-ar fi putut ascunde; el era materialul gândurilor ei. Fiecare acțiune a ei era legată de el.

Chiar dacă moartea ei ar fi fost rapidă, pedeapsa lui Kaine pentru trădarea sa ar fi fost eternă. Altfel ar fi folosit-o, așa cum făcuseră cu mama lui.

Ar fi tot ceea ce se temea.

Dacă l-ar fi găsit în memoria ei.

Dacă.

Trebuia să-l îndepărteze, așa cum alungase amintirea...

Soren.

Își redirecționa gândurile, își transmuta amintirile până când mintea ei înceta să mai alerge spre el. Nu putea mărturisi ceva ce nu-și amintea.

Și-a apăsat mâinile pe tâmple, tresărind în timp ce își mișca mâna dreaptă. Oasele erau reparate, dar leziunile țesuturilor și vânătăile persistau. Nullium-ul din cătușe bâzâia, estompându-i rezonanța, dar o astfel de suprimare era imperfectă.

Încă își mai avea rezonanța, deși nu era la fel de puternică. Dar nu avea nevoie de putere; avea nevoie de precizie și răbdare. Închise ochii, folosind acea slabă tensiune de rezonanță asupra propriei conștiințe. După ce petrecuse atât de mult timp navigând prin mințile altora, îi era ușor să-și manipuleze propria minte – fără reacție, fără rezistență.

În ultimii doi ani din viața ei, s-a afundat sub suprafață ca și cum ar fi vrut să-i înece. Nu exista altă cale. Kaine era aproape totul acum.

Fără el, era doar un gol. Rutinele ei. Ore și zile în spital care se amestecau, ani de coșmar fără sfârșit.

Singură. Toți morți. Pentru că mureau mereu. A încercat să-i salveze, dar, în cele din urmă, mureau mereu. Viața ei era un cimitir.

Unde exista un spațiu pe care nu-l putea împăca, îl umplea cu Luc. Nu cu moartea lui, nu cu Luc din război; cu Luc-ul pe care promisese să-l salveze.

Versiunea lui care încercase să fie. Luc-ul care crezuse dintotdeauna în ea.

Așa merita să fie ținut minte.

Era pierdută în mințile ei când camionul a intrat într-un depozit. Un abator vechi, cu cârlige pentru carne deasupra capului și mese metalice peste tot, și o podea de ciment pe care putea fi ușor stropită cu spray pentru a spăla sângele. Ceilalți prizonieri au început să intre în panică, smulgând-o din gânduri.

„Nu ne vor ucide încă", a spus Helena cu vocea răgușită. „Ne pun în stază. Ca să ne țină proaspeți."

Au fost scoși afară, unul câte unul, și injectați cu ceva.

Procesul a fost îngrozitor de bine sincronizat. Mecanizat. Pe măsură ce prizonierii deveneau inerți, erau ridicați pe mese lungi, unul lângă altul. Un gardian a mers pe rând dezbrăcându-le hainele.

Câțiva au încercat să se lupte. Un băiat a fost lovit cu piciorul în burtă pentru eforturile sale înainte ca acul să-i intre în gât. A strigat după mama lui, după Sol, după Luc.

Femeia – Mandl, mintea ei fiind alimentată cu întârziere – stătea observând, iar când Helena a fost trasă afară, i-a făcut semn să se îndrepte spre capătul îndepărtat al depozitului. „Pune-o acolo. Mă voi ocupa eu personal de ea."

Un ac s-a înfipt în gâtul Helenei. Era gros, doza de paralitic inutil de mare.

Mușchii i-au amorțit, dar nu și nervii senzoriali. Putea simți lucruri, doar că nu se putea mișca.

Chipul lui Mandl apăru deasupra ei, cu un zâmbet satisfăcut pe buze, ochii îi măturau din cap până în picioare. „Crezi că știi ce urmează să ți se întâmple, nu-i așa?"

Helena zăcea acolo în timp ce Mandl îi dădea părul la o parte și îi punea ceva lipicios la baza gâtului, peste șira spinării.

„Asta e ca să-ți menții mușchii în ordine.”

Un impuls electric a făcut ca corpul Helenei să se blocheze, mușchii contractându-se și relaxându-se de mai multe ori.

Degetele lui Mandl i-au trecut pe pielea rece a Helenei, părând că tremur de emoție. Ace cu tuburi i s-au înfipt în brațe.

„Păcat de Bennet”, a spus Mandl. „Întotdeauna mi s-au părut ideile lui inspiraționale. Dacă te-ar prinde, te-ar ține în viață mult timp dacă i-aș cere. Interogatoriile sunt atât de rapide și vei fi complet răsfățat după aceea.”

I-a pus Helenei o mască peste față, care se întindea de deasupra sprâncenelor până la bărbie. Era lipită de piele cu un fel de adeziv. Era suficient de transparentă încât Helena abia putea vedea prin ea și se uita cum Mandl ridica o seringă mare cu un lichid albastru pal înăuntru. „Asta te-ar pune într-o mică comă plăcută. Bennet a spus că e ca și cum ai face carnea fragedă ținând porcii calmi înainte de sacrificare.”

A apăsat pistonul. Helena l-a auzit împroșcându-se pe podea.

Apoi s-a auzit sunetul unei hârtii rupte când Mandl a smuls un formular de pe un clipboard și l-a mototolit. Pentru o clipă a putut distinge numărul de sus, 19819.

Fără acel formular, nu ar exista nicio înregistrare a prezenței Helenei. Ar fi dispărut. O eroare administrativă.

Mandl și-a trecut degetele prin părul Helenei. „În timp ce aștepți, vreau să te gândești la toate lucrurile pe care ți le voi face când mă voi întoarce.”

Mandl s-a întors. „Gata aici. Pune-o sub somn cu restul.”

Helena a fost ridicată pe un cărucior care a zăngănit pe podea într-o a doua cameră. Era un frig cumplit. Helena putea vedea rândurile de tancuri secționate cu coada ochiului. Fotografiile din timpul raidului i-au fulgerat în memorie, toate cadavrele plutind în interiorul lor. Toți morți.

Gardienii, purtând mănuși mari de cauciuc pe umeri, ridicau prizonierii câte unul și îi strecurau în rezervoare, agățând tuburile și

firele de un rând de mașini care se aflau de-a lungul capătului îndepărtat.

Inima Helenei bătea din ce în ce mai tare pe măsură ce era ridicată, iar fluidul rece o învăluia.

Nu se putea mișca. Era prinsă în propriul corp, ca o cușcă care o închidea în mintea ei. Frigul se infiltra în ea, încetinindu-i inima, scăzându-și metabolismul. A părut o veșnicie și ca și cum nu ar fi trecut deloc timp înainte ca și lumina să dispară.

Helena a rămas în întuneric şi tăcere.

Inima îi bătea cu putere de o teroare pură. Pleoapa era la câțiva centimetri de fața ei, dar nu o putea vedea. Libertatea atât de aproape, dar complet inaccesibilă.

A încercat să respire încet, dar nu a putut. A început să gâfâie, căldura și aburul umplându-i masca de pe față.

A încercat să țipe, dar tot ce a ieșit a fost un scâncet slab și neregulat. Corpul i se îngheța din ce în ce mai tare, iar plămânii i se contractau spasme pe măsură ce panica consuma oxigenul limitat care trecea prin mască. Pieptul a început să o doară și să ardă după aer. A continuat să încerce să respire, dar nu avea ce respira.

A simțit o ușurare când a leșinat. Era mai bine decât dacă era trează.

Ceva fierbinte a smucit-o înapoi.

Uitase unde se afla și intrase în panică când totul se retrăsese. Spațiul mic și închis de sub suprafață, în întuneric. Nu era suficient aer și nu se putea mișca.

Arsura a revenit, întrerupându-i brusc panica în timp ce încerca să identifice de unde provenea senzația. Cunoștea acel sentiment.

Mâna ei. Mâna stângă îi ardea. Inelul. Inima îi bătea încet.

Kaine. Se întorsese și o găsise plecată. Ea îi spusese că o va aștepta, dar nu era acolo. Inelul a ars iar și iar și iar.

O căuta. Venise după ea.

Întotdeauna a făcut asta.

Dar nu putea să se gândească la asta.

Trebuia să uite. Chiar dacă și-ar fi amintit și ar fi fost interogată, Kaine nu ar fi putut fi găsit.

Nu se putea gândi la el. Prinsă în capcană, înțepenită, fără a-și folosi mâinile, nu putea decât să-și atragă rezonanța spre interior. Era obișnuită să o împingă în exterior pentru luptă. Acum era ca o plasă pe care o închidea în jurul propriei minți.

Putea simți textura slabă din mintea ei a manipulărilor sale, alterându-și gândurile, înclinându-le în jurul tuturor lucrurilor la care nu trebuia să se gândească. A urmat noile căi, iar și iar, creând noi șanțuri, învățându-și mintea să se stabilească acolo și să nu mai caute. A numărat. Și-a făcut rutine. A încercat să nu-și amintească.

Dacă Kaine ar găsi-o, ar înțelege.

Ea putea aștepta.

Stai așa. Ai promis că nu vei ceda.

PART THREE

CAPITOLUL 66

Maius 1789

CONȘTIINȚA I - A DESCHIS MINTEA ELENEI.

S-a ridicat brusc, cu capul bubuind, înnebunită de durere. Tot ce-i venea în minte era: „ *Fugi, fugi".* Nevoia de a scăpa o consuma. Oriunde privea, era întuneric.

A încercat să se miște, dar corpul i-a fost dărâmat. Mișcările i s-au zdruncinat, iar durerea i-a cuprins încheieturile mâinilor, mâinile și brațele când a încercat să se ridice. Se chinuia să respire, deoarece coastele i se încleștaseră în jurul plămânilor.

Nu era tancul, dar era totuși atât de întuneric și abia se putea mișca.

O mână i-a atins umărul.

Ea a scos un țipăt strangulat, ridicându-și brusc capul. Era Kaine. El stătea aplecat peste ea, părul său palid și ochii strălucitori ca argintii fiind vizibile în întuneric. Degetele îi tremurau în timp ce se holba la ea.

L-a studiat șocată.

Era diferit. Mai în vârstă. Nu era bătrân, dar ochii lui arătau ca și cum ar fi trecut decenii de când îl văzuse ultima dată.

Ea a suspinat și s-a întins spre el.

„Ești în viață", a spus ea.

El tresări înapoi când disperarea îi cuprinse fața. Ea nu înțelegea de ce. Apoi, vocea înfricoșătoare a lui Grace se ridică dintr-un colț îndepărtat al minții ei.

„Lila Bayard a fost prima pe care a adus-o înapoi."

Totul a revenit în forță: cătușele. Transferul. Închisoarea în Spirefell. Toată lumea era moartă pentru că Înaltul Reeve îi ucisese.

El era Înaltul Reeve.

Sângele i se înghețа ca gheața și își retrase mâna, împingându-se departe de el, ignorând durerea țipătoare din încheieturi. Ceva i se

încurca în jurul cotului și l-a smuls în timp ce se retrăgea. Brațele și picioarele îi tremurau sub propria greutate și aproape că se prăbuși de pe marginea îndepărtată a patului. Alunecă pe podea și îngenunche, uitându-se peste saltea la el în acea cameră întunecată din acea casă întunecată unde era captivă.

Kaine era *încă* în viață.

Dar dacă era în viață, asta însemna că nu venise după ea, iar ea așteptase.

Disonanța mentală o făcea să vrea să țipe. Trecutul și prezentul se zdrobeau unul de celălalt în timp ce îngenunchea în ruinele lor.

Nu putea fi el. Ferron o rănise. O *violase* . Și i-a ucis pe toți.

Kaine nu ar face-o.

El promisese că va face mereu asta...

Durerea i-a străbătut creierul. Vederea i-a dispărut. Un geamăt chinuit i-a scăpat. Și-a îngropat fața în mâini pe măsură ce acesta creștea, sfâșiindu-i mintea, atât de chinuitor încât abia își putea menține conștiența.

Capul îi ardea, craniul îi era sfâșiat, presiunea îi emulsiona creierul. A țipat, încercând să scape. A continuat să țipe până când a început să gâfâie. Când și-a ridicat din nou privirea, era singură.

Poate că așa fusese dintotdeauna, iar chipul lui Kaine fusese o apariție pe care o invocatese.

Poate că totul fusese un vis. El era mort, iar ea era încă în rezervor, putrezind și uitată în întuneric, unde nimeni n-ar fi putut-o găsi vreodată.

S-a prăbușit, iar o mână i-a prins umărul înainte să cadă pe podea. A tresărit, iar el era din nou acolo. Când ochii li s-au întâlnit, expresia feței i s-a încrețit.

„Îți amintești, nu-i așa?”

Ea a reușit să dea din cap, ridicând mâna și prinzându-l de încheietură, simțindu-i pielea și oasele sub degete. El era real.

El era încă în viață. Fusese atât de sigură că toată lumea era moartă, dar el nu era, și totuși asta o făcea să se simtă și mai rău.

Și-a întors fața, apăsând-o în plapumă, dorind să țipe din nou. Toate contradicțiile și groaza răsunau în timp ce încerca să-și descurce mintea. Nimic nu părea real. Totul era minciună.

Claritatea l-a lovit, iar ea l-a strâns mai tare, unghiile mușcându-i pielea.

„Obsidianul — Mandl și restul — a fost acela — ai fost tu…?”

"Era."

Maxilarul îi tremura, ochii îi ardeau. „Ai fost... mereu tu?”

"Da."

Toți luptătorii Rezistenței, membrii secreți ai Flăcării Eterne despre care se convinsese că sunt acolo, s-au topit cu toții până când a rămas doar Kaine. Răpitorul și coșmarul ei.

Ea a dat din cap, privind în altă parte, incapabilă să împace ușurarea și groaza simultane.

Era în viață. Ea îl ținuse în viață. Asta își dorise, dar...

Nu așa.

„De ce ai omorât-o pe Lila?” Vocea i-a tremurat.

„Nu am făcut-o. E în viață.”

L-a privit fix. Durerea din cap părea să-l facă să strălucească. „Grace i-a văzut corpul. Toată lumea de la Avanpost l-a văzut. Mandl a ținut-o la poartă.”

„Era însărcinată și era singurul Bayard supraviețuitor. Nu aveau de gând să se oprească din căutarea ei până nu găseau un cadavru. Am scos unul. A fost ideea ta.”

Helena nu-și amintea nimic de asta. Nu știa cum să creadă ce spunea el, atât de multă înșelăciune se afla între ei.

„Acum are un fiu. Un copil extrem de gălăgios, numit după „bunic. Și de fiecare dată când am văzut-o, a încercat să mă omoare de cel puțin două ori.”

Chiar suna ca Lila. Helena își ridică capul, gâtul o durea de dorința de a-l crede. „Unde este?”

Clătină din cap. „Nu în Paladia, dar o vei vedea în curând. I-ai promis lui Holdfast că vei avea grijă de ei, îți amintești? Te-au așteptat.”

Inima i-a tresărit, dar apoi și-a amintit de toate celelalte lucruri pe care i le spusese, pe care i le spusese. S-a retras.

„Nu te cred.” Maxilarul îi tremura incontrolabil.

"Știu."

Ea clătină din cap. „Nu înțeleg. Nu-mi amintesc – îmi amintesc doar de tine.”

Voia să se asigure că el era real, dar nu putea fi real. Persoana din memoria ei nu putea exista pentru că Kaine Ferron îi ucisese pe toți. Eradicase Flacăra Eternă, vânase pe oricine din Rezistență care îndrăznise să fugă. Era leoarcă de sânge.

I s-a lăsat glasul înfundat. „Ce... ce-ți amintești de mine?”

Era familiar și totuși atât de schimbat, ca și cum ar fi fost sculptat după asemănarea persoanei pe care o cunoscuse.

„Tu… tu ai spionat pentru Flacăra Eternă”, a spus ea, vocea ei fiind abia mai mare decât o șoaptă. „Obișnuiai să mă chemi și eu veneam să te vindec… și… aaaa…”

Limba i s-a blocat pe cuvânt în timp ce o durere stacojie strălucitoare i-a izbucnit în cap și totul s-a înclinat.

A clipit repede, chinuindu-se să gândească. Spusese ceva – ceva… Limba îi era înceţoşată. Când a încercat să deschidă gura, maxilarul i s-a smucit, pocnind în mod repetat.

Membrele și degetele i se îndoiau rigid spre interior, ca un păianjen mort. S-a prăbușit, iar Kaine a prins-o chiar înainte ca ea să se izbească cu fața de podea.

Ea nu putea vorbi.

Maxilarul îi pocnea mereu, plămânii îi bubuiau în timp ce gâfâia. Capul a început să-i tresară, izbindu-se de pieptul lui până când el și-a apăsat mâna, ținând-o nemișcată. Inima îi bătea cu putere de panică.

„E în regulă”, a spus el. „Stai puțin. O să-ți treacă.”

L-a simțit inspirând în timp ce ea se contorsiona în brațele lui.

„Ți-a făcut destule rău creierului ăla." Vocea lui era calmă. „Toate barierele tale transformate se dărâmă acum. O să treacă."

Gâtul i s-a contractat, iar fiecare tendon și mușchi din corpul ei părea tras spre interior, amenințând să se rupă. Spusese că va trece, dar nu trecea.

„Doar puțin mai mult", a spus el.

În sfârșit, capul i-a încetat să mai tresară, iar corpul i-a devenit inert în brațele lui, mintea încețoșată și disjunctă. A ridicat-o. Oasele îi ieșeau în afară, încheieturile apăsând pe el în timp ce o așeza înapoi pe pat, îndesând-o sub plapumă. Voia să protesteze, dar maxilarul îi era rigid, gura refuzând să se miște cum trebuie.

Exista un motiv pentru care nu ar fi trebuit să o țină în brațe. Nu voia să o facă, dar nu-și mai amintea de ce. Totuși, era îngrozită că, dacă i-ar da drumul, ar dispărea în întuneric și ar lăsa-o singură acolo.

S-a mișcat în liniște în jurul patului și a aprins o lumânare, sortând printr-o tavă cu fiole de lângă pat. Lumina slabă pâlpâia printre ele.

„Ai fost inconștientă o săptămână", a spus el fără să ridice privirea, ca și cum ar fi simțit cum o privește. „Tu..." S-a oprit, cu buzele lipite în timp ce inspira. „Ai avut o criză epileptică și nu te-ai mai trezit după aceea. P-se pare că ai menținut în subconștient toate acele bariere din interiorul creierului tău. În tot acest timp. Când ai rămas însărcinată... costul a fost prea mare. Te-ai epuizat."

Însărcinată? Uitase că era însărcinată. Un gâfâit panicat a zguduit-o când și-a amintit. Bebelușul pe care și-l dorea Morrough. Pur și simplu stătuse acolo și lăsase lucrurile să se întâmple și...

„De ce…" Un singur cuvânt a fost tot ce a putut rosti.

Kaine a ezitat, ochii mutându-se rapid de la obiectele din fața lui la ea. Le-a pus jos și s-a aplecat.

„Uită-te la mine. Știu că vrei să-ți amintești totul, dar mintea ta trebuie să se stabilizeze; totul e fragil acum." Ochii lui implorau. „În cele din urmă, totul va avea sens."

Nu a folosit rezonanța în timp ce vorbea. Ar fi înrăutățit lucrurile dacă ar fi făcut-o. Simpla apropiere a lui i-a calmat intuitiv corpul. chiar dacă își amintea atât de viu toate felurile în care o rănise în interiorul acestei închisori reci de casă.

Un tremur a străbătut-o.

„Mai durează doar puțin", a spus el, „și totul se va termina."

Totuși, avea atâtea întrebări. *Ce s-a întâmplat? De ce nu ai venit? De ce m-ai rănit? De ce m-ai violat?*

De ce ai devenit Înalt Prefect?

„De ce…" Vocea i s-a frânt. „…de ce i-ați omorât pe toți?"

Părea surprins de întrebare, ca și cum s-ar fi așteptat la unul dintre ceilalți. „Încercam să te găsesc."

Inima i-a stagnat, corpul și mintea sfâșiate între groază și ușurare.

„M-ai căutat?" Vocea i s-a frânt.

O privire plină de durere i-a străfulgerat în ochi. „Bineînțeles că te-am căutat. Te-am căutat peste tot. Credeai că te-am lăsat acolo?"

A încercat să-și amintească ce gândea. „Trebuia să fiu interogată. Erau atât de multe lucruri din tine în mintea mea. M-am gândit că, dacă nu-mi amintesc, nu te vor putea găsi. Nimeni nu a venit vreodată. Am crezut că toată lumea trebuie să fie moartă."

Arăta de parcă l-ar fi măruntaiat și s-a dat înapoi, întorcându-se cu spatele la ea.

„Te-am căutat peste tot. Mai întâi în epavă, apoi în Central și în Avanpost, dar dispăruseri. Exista o chitanță de transfer despre o persoană de interes capturată lângă Portul de Vest și fusesei trecut ca fiind prea rănit pentru reabilitare și sacrificat. Am verificat toți morții încercând să te găsesc, dar nu erai acolo. Am verificat fiecare închisoare, fiecare dosar, dar dispăruseri, așa că m-am oferit voluntar să-i găsesc pe cei dispăruți. M-am gândit că, în cele din urmă, ceva va duce la tine." I s-a încleștat maxilarul. „A trebuit să-i aduc pe toți înapoi. Dacă aș fi eșuat, sarcina ar fi fost reatribuită."

Nu i-a întâlnit privirea în timp ce spunea asta, privind prin cameră. „Am fost la Hevgoss de câteva ori. M-am gândit că poate ai

ajuns cumva acolo. Am fost chiar și odată în depozitul acela, verificând toate dosarele de acolo pentru cineva care s-ar putea potrivi descrierii tale. Dar nu am deschis rezervoarele, așa că…”

Maxilarul îi tremura vizibil și nu a mai spus nimic – s-a întors doar la sortarea prin tavă.

„De ce nu ai presupus că sunt moartă?”, a întrebat ea.

Mâinile i se înmuiră. „Trebuia să știu.”

A tras adânc aer în piept. „Camera asta e sigură, dar Morrough are ochi în casă. Te privește uneori de pe hol. Acum că ești însărcinată, e puțin probabil să te aducă din nou, dar atâta timp cât reprezenta un risc, exista întotdeauna șansa să vadă orice se întâmpla aici.”

Începu să înțeleagă încetul cu încetul. În toate aceste luni, Kaine cântase pentru Morrough prin ochii Helenei, știind că orice moment care trecea între ei putea fi văzut.

Ce fusese real, atunci? Ceva? Nimic?

Un val de epuizare a lovit-o. Simțea ca și cum toate amintirile ei ar fi fost zdruncinate și zăceau amestecate și răsturnate, dezordonate. Îi era greu chiar și să gândească limpede.

Voia să doarmă, să se cufunde înapoi în abis, dar se temea că amintirile i-ar putea scăpa din nou. Că Kaine va dispărea, iar când se va trezi va fi din nou Ferron, rece ca gheața și crud.

Oricât ar fi încercat, cele două erau categoric separate în mintea ei.

Kaine, ea știa.

Dar Ferron era un monstru. Frica și ura față de el îi erau înrădăcinate în oase. Acel scaun oribil cu cadavre, grămada lui de victime. Nu putea uita asta.

Capul îi pulsa puternic, craniul amenințând să-i strivească ochii din cap. Îi închise strâns. Patul se lasă în jos, iar Kaine o luă de braț. Simți cum i se umflă venele și se auzi o înțepătură de ac când el îi administră o nouă perfuzie intravenoasă.

„Nu scoate asta din cap”, a spus el în timp ce lucra. „Toți anii petrecuți în spital și tot un pacient groaznic ești.”

I-a lăsat brațul jos și a început să verifice din nou fiolele, găsind câte una și adăugând-o în toate tuburile care se uneau cu soluția salină care curgea în brațul ei.

„Ar trebui să dormi acum", a spus el. „Vorbim mâine."

„Dacă uit din nou?" Vocea ei era slabă, aproape tremurând de frică.

Nu a răspuns.

„Vrei... vei reveni la starea ta anterioară, dacă uit?"

„Aproape că s-a terminat acum", a spus el, fără să răspundă la întrebare.

Simțea drogurile în vene, un giulgiu greu care o cădea. Se lupta să-și țină ochii deschiși, să stea trează, să-și amintească.

„Atunci ce?"

Camera părea mai întunecată.

„Vei avea grijă de Lila, așa cum ai promis că o vei face."

O lumină slabă se STRECURA printre perdele când ochii i s-au deschis din nou. Putea vedea camera, închisoarea ei. Kaine dispăruse.

Era trează doar cu câteva minute înainte ca ușa să se deschidă și să intre unul dintre necrotrali. Helena se holba la ea.

— Te-am mai văzut… spuse Helena în timp ce necrothralul așeza o tavă cu un bol de supă pe ea. Am mai fost aici, înainte.

De ce ar fi fost ea aici?

„Shhhh..." Necrothralla a scos un suflu ușor, șuierând, printre dinți, clătinând din cap ca și cum ar fi fost un avertisment.

A băgat mâna într-un buzunar și a scos o bucată de hârtie împăturită, întinzând-o Helenei.

Era un singur cuvânt, scris cu litere clare.

ODIHNĂ.

Hârtia i-a alunecat dintre degete, iar necrotralla a luat-o imediat, punând-o la loc în buzunar înainte de a-i oferi supă.

Helena a înghițit cu forța câteva lingurițe, dar corpul i s-a retras, încercând să le arunce înapoi. A încercat să nu se gândească, să nu-și mai amintească, dar era ca și cum ar fi încercat să o ignore pe Lumithia în Ascendance.

În tot acest timp, Kaine o cunoscuse. Din momentul în care sosise.

Procesul de transfer... a fost ideea *ei* . Procedura pe care voia să o folosească în cazul lui Titus Bayard.

Și Shiseo…

S-a uitat în jos la încheieturile mâinilor cu o groază reînnoită.

Transferul, cătușele – acestea nu erau lucruri de care Kaine știa. Shiseo era cel care știa. Transferul era motivul pentru care Morrough își dorise să înceapă programul de repopulare.

Gâtul i s-a strâns și a vomitat toată supa pe podea, lângă pat.

A încercat să nu se mai gândească la asta. Să-și amintească de ea însăși de dinainte, să se împace cu cine era cu persoana pe care o uitase. În procesul de uitare, se aplatizase, uitase de toată furia ei. Capacitatea ei de a fi monstruoasă.

Aceea era persoana pe care Kaine o dorea. Pentru care făcuse toate astea.

Dar acea Helena nu mai exista. Tot ce mai rămăsese acum era o umbră.

Era întuneric când s-a întors Kaine.

Inima i-a tresărit de ușurare, dar spaima a cuprins-o la vederea lui. L-a privit fix în întuneric în timp ce el stătea lângă ușă, evident neavând intenția să zăbovească, evaluând-o rece din partea cealaltă a camerei.

Nu știa ce voia să facă. Nu-l voia acolo, dar faptul că nu-l vedea era mai rău, pentru că atunci când ar fi plecat, ar fi putut fi mort; nu l-ar mai vedea niciodată.

„Ești supărat pe mine din cauza a ceva?”, a întrebat ea când el nu a vorbit.

Buzele i s-au strâmbat într-o linie, iar el a intrat, închizând ușa. „Nu.”

S-a dus la o fereastră, trăgând draperiile suficient cât să lase să intre o licărire blândă de lumină argintie. Era în uniformă.

Helena îl privea, încercând să identifice ce era la el atât de diferit acum.

„Ești", a spus ea. „Simt că știu că ești, dar nu-mi amintesc de ce."

Nu s-a uitat la ea. „Nu contează. Totul e de domeniul trecutului."

„De ce să mă cauți, atunci, dacă trecutul nu contează?"

Maxilarul i s-a încleștat. „Îți amintești cum ai fost capturat?"

Ea dădu din cap. „Am aruncat în aer Laboratorul West Port."

A dat scurt din cap, privind în continuare pe fereastră. „Îți amintești de ce?"

Și-a încruntat sprâncenele. Răspunsul părea evident, dar nu-și amintea exact.

„Nu insista dacă nu-ți amintești", a spus el, aruncând o privire tăioasă după ce ea a tăcut.

„A fost din cauza ta, nu-i așa?", a întrebat ea, cumva sigură că așa trebuia să fie, deși nu-și amintea nimic în afară de foc, urechile pulsându-i, încercând să fugă.

Și-a întors din nou privirea, dar a dat din cap.

Helena nu era sigură de ce s-ar fi supărat din cauza asta. Închise ochii. Se simțea atât de obosită acum că el era acolo, ca și cum l-ar fi așteptat ca să se odihnească.

„Când dormeai, îți promiteam că voi avea grijă de tine", a spus ea.

„Nu", a spus-o el aspru. „Eu eram cel care obișnuia să spună asta."

Ea a deschis ochii. „Obișnuiam să spun și eu asta. Cred că nu știai."

Expresia i s-a întunecat, apoi și-a întors privirea, trântind draperiile brusc, astfel încât fața nu i se mai putea distinge prea bine.

„Care e planul?" a întrebat ea în întuneric. „Ai spus că aproape s-a terminat? Ce înseamnă asta?"

Ochii lui păreau să strălucească. „Așteptăm doar Suspendarea verii. Să te ducem cât mai departe posibil. Te vei confunda dacă mergi spre sud."

„Acolo e Lila? În sud?”

„Da, e încă pe continent, lângă coastă. A rămas la jumătatea drumului cât timp noi încercam să te găsim.”

„Noi?” Speranța i se ridică în piept. Existau supraviețuitori.

„Shiseo.”

Helena s-a retras la auzul numelui.

Kaine era mai aproape acum, își putea da seama după vocea lui, dar camera era atât de întunecată încât nu-l putea vedea. „S-a predat, oferind documente și un sigiliu care îl identificau drept membru al familiei imperiale și oferind servicii de cercetare. A conceput acele cătușe în speranța că, dacă ai apărea vreodată, el va fi cel chemat să ți le pună.”

— Ei bine, sigur a reușit, spuse Helena cu voce răgușită. E toată vina lui. Dacă nu le-ar fi spus despre transfer…

„Morrough ți-ar fi vivisecționat creierul în ziua în care te-au găsit dacă Shiseo nu ar fi intervenit”, a spus Kaine. „Nu avea cum să știe ce ar face Morrough cu metoda.”

Ea a tăcut.

„A fost singurul lucru la care s-a putut gândi ca să-mi dea acces la tine și să câștig suficient timp. El va fi cel care te va duce la Lila.”

„Dar care este planul pentru Paladia?”

Kaine a tăcut câteva clipe. „Morrough slăbește. A încercat să folosească Holdfast ca piese de schimb, dar nu a fost de ajuns, chiar dacă s-a mutilat adăugându-și și oasele. Destui Nemuritori au dispărut acum încât nu se poate mișca sau respira fără monstruozitatea aia a lui. De aceea este atât de disperat după un animancer - crede că îl va lăsa să o ia de la capăt.”

Oasele lui Luc. Folosise oasele lui Luc.

„Totul se rezumă la a ataca la momentul potrivit”, spunea Kaine. „Activitățile lui Morrough și amploarea măcelului de aici au început să aibă un impact asupra continentului. Țările înconjurătoare vor interveni în curând. Există zvonuri despre o alianță cu care chiar și Hevgoss cooperează. Paladia este o sursă critică de lumithium și este

o putere industrială care nu poate fi ușor înlocuită când atâția alchimiști sunt morți. Celelalte țări poate că nu le-a păsat când a fost un conflict civil, dar acum vor acționa pentru a-și proteja interesele. Odată ce vor fi siguri că Morrough e slab, vor acționa rapid."

Se simțea o siguranță în felul în care o rostea, ca și cum totul ar fi fost aranjat, fiecare detaliu deja pus la punct. Helena se lumina de interes, încercând să-și amintească ce citise în ziare.

„Cum vei…?"

„Nu trebuie să-ți faci griji pentru detalii", a spus el, întrerupând-o. „Vei fi plecat înainte de asta. Dacă vrei să ajuți, mănâncă și întărește-te suficient ca să călătorești."

A plecat fără să mai spună niciun cuvânt.

Nu s-a mai întors timp de câteva zile.

O anxietate a apărut pe măsură ce seara trecea după seară, iar el nu reușea să apară nici măcar pentru o clipă. Nu se putea abține să nu încerce să-și amintească, să pună la punct răspunsuri la întrebarea de ce era furios și de ce nu se întorcea. Amintirile izbucneau în fața ochilor, pătându-i vederea înroșită, răsturnându-i gândurile, lăsând-o înecată în izbucniri dezordonate de emoție și frânturi de conversație.

A avut convulsii toată ziua. Davies a adăugat fiole cu diverse medicamente în perfuzia salină până când Helena a rămas înmărmurită, incapabilă să gândească.

Era întuneric când salteaua s-a lăsat în jos și o mână răcoroasă i-a dat la o parte buclele care îi atârnau de față, trăgându-le după ureche. Mâna i-a fost ridicată, degetele lungi împletindu-se cu ale ei. Degetul mare al lui Kaine i-a mângâiat încheieturile degetelor, oprindu-se în cele din urmă la degetul inelar, făcând o spirală în spirală acolo încet.

Inelul.

Uitase complet de asta.

Odată ce accesele s-au oprit, Kaine s-a retras din nou, dar nu a dispărut complet. La început, ea a crezut că își imagina, dar era incontestabil că el se distanța.

Stătea în picioare, cu mâinile împreunate la spate, fără să se uite măcar la ea, dând doar răspunsuri scurte la întrebările ei. Rareori știa ce să spună; totul i se părea fie banal, fie prea devastator pentru a fi exprimat în cuvinte. Nu știa de unde să înceapă.

„Ține-te bine”, își spusese ea iar și iar în interiorul rezervorului. „ *Nu te prăbuși.”* Crezuse că reușise, dar acum știa că nu mai rămăseseră decât bucăți din ea.

Stătea în pat, privindu-l cum se holba pe fereastră. Era noapte și nu era nimic de văzut; pur și simplu nu voia să se uite la ea. Știa că va pleca într-o clipă, dacă nu spunea nimic.

„Ce... cum ai mai fost?” a întrebat ea în cele din urmă, disperată, apoi s-a crispat pentru că era o întrebare stupidă.

„Bine”, a spus el.

A clipit în poală. „Ești căsătorit.”

El a înțepenit la auzul acestor cuvinte, iar ea l-a privit cum inspiră. „Da, pentru Aurelia Ingram.”

Ea dădu din cap. Nu știa de ce conta, având în vedere tot restul. Nu-și imaginase niciodată că Kaine se va căsători cu ea. Totuși, mintea ei nu putea să se detașeze de detalii. Acum avea o soție. Ceea ce o făcea…

Nu era sigură ce era. Ce fusese vreodată.

„Morrough a comandat-o”, a spus el, chiar dacă ea nu spusese nimic altceva. „Adunarea Breslei își dorea un eveniment de mare anvergură, o dovadă că lucrurile reveniseră la normal. Nu aveam de ales.”

Ea a dat din nou din cap fără să spună un cuvânt.

„Eu…” S-a uitat spre ea și a început să vorbească din nou, dar apoi s-a oprit.

Spațiul dintre ei era ca o prăpastie plină de fiecare păcat pe care îl comiseseră vreodată unul împotriva celuilalt, dar chiar și de la acea distanță, îi putea simți furia.

Indiferent ce spunea el, ea știa că era supărat pe ea.

„Poți călători acum?", a întrebat ea. „Ai spus că ai fost la Hevgoss de multe ori."

"Da."

Ea răsuci tivul de in al cearșafului între degete. „Atunci... după ce se termină treaba de aici, vei... vei veni și tu în sud?"

„Lila nutrește o ură destul de persistentă față de mine."

Helena a tot așteptat un răspuns. *Se presupune că trebuie să fugim împreună. Ai promis.*

S-a uitat înapoi în curte. „Cu puțin noroc, nu voi sta mult timp în Paladia după aceea."

„Deci vei veni — până la urmă?" Vocea ei era plină de speranță.

Părea imposibil ca lucrurile să poată fi vreodată reparate în limitele sufocante ale Spirefell-ului, dar dacă ar merge undeva departe, poate că ar fi putut fi făcut. Se găsiseră odată, până la urmă. Cu timpul, ar fi putut să o facă din nou.

Ochii lui au strălucit o clipă, iar ea i-a văzut cea mai scurtă curbă a buzelor în timp ce spunea încet: „Dacă asta vrei."

A părut o minciună.

CAPITOLUL 67

Maius 1789

Timpul nu A VINDECAT TOATE RĂNILE, DAR a făcut o diferență pentru mintea Helenei. Cu fiecare zi, amintirile ei păreau să se aşeze, căzând într-o aparență de ordine.

Treptat, își amintea cum îl păcălise pe Kaine şi în sfârşit înțelese de ce fusese atât de paranoic din momentul sosirii ei. De ce îi verificase gândurile, dorind să afle chiar şi cele mai nesemnificative ocupaţii ale ei.

O subestimase odată; acum nu avea să mai aibă niciodată încredere în ea. Încă o mințea.

Bănuise, dar îi era greu să se bazeze pe judecata sau interpretarea ei. Conştiința ei era plină de lacune. Gândurile ei încă se abăteau compulsiv de la concluziile lor, iar mintea ei avea tendința de a trece cu vederea ceea ce lipsea. Dar, pe măsură ce timpul trecea, devenea sigură de înșelăciunea lui.

El o gestiona, „îi întreținea mediul" şi încerca să o păcălească chiar şi acum. Nu era sigură ce fel de înșelăciune avea. A reflectat asupra ei, încercând să simtă lacunele din narațiunea atent elaborată pe care el începuse să i-o hrănească din momentul în care îşi recăpătase cunoştința. Ea avea nevoie de mai multă perspectivă, de un simţ mai puternic al ceea ce era real şi ceea ce nu.

A ieşit pe hol, privind în josul coridoarelor. O îngrozeau înainte, coridoarele, casa, senzația îngrozitoare de moarte şi doliu care o cuprindea.

A stat acolo, privind cum spațiul din jurul ei se spulbera în umbre. La urma urmei, era bântuit.

Ea fusese fantoma.

A rătăcit încet pe hol, cu picioarele goale. Fierul rece de pe podea o ținea prezentă, sigură de ceea ce era real.

Kaine a apărut pe palierul de sub ea în timp ce ea ajungea la scări. Era îmbrăcat complet în negru, cu excepția albului imaculat de la gât și a marginilor subțiri ale manșetelor, vizibile la încheieturi. Culorile lui erau atât de pronunțate acum, încât arăta aproape ca un desen în cerneală, liniile ascuțite și contrastul alb-negru.

„Credeam că o să fii plecat", a spus ea când el nu a vorbit.

„Am observat că erai treaz. Crezi că ai putea face o excursie până la aripa principală?"

Nu, dar ea a dat din cap, curioasă unde avea să o ducă.

A menținut o distanță conștiincioasă în timpul călătoriei, avertizând-o în șoaptă despre locurile din care Morrough l-ar putea observa.

Continua să-l privească, observând ascuțimea lui, precizia excesivă. Era atât de exigent încât îl făcea aproape inuman. Era vorba de sistemul de acțiune, își dădu seama ea cu groază lentă. Era mai mult decât distilat. Îl transmutase până când nu mai rămăsese nimic altceva decât calitățile pe care le permitea.

În căutarea lui după ea, se lăsase consumat de asta.

S-au oprit în fața unei perechi de uși mari, care fuseseră mereu încuiate în timpul explorării casei de către Helena. Deschise, acestea au dezvăluit o bibliotecă.

„Te-aș fi adus aici mai devreme, dar mi-a fost teamă că Aurelia ar putea fi suspicioasă dacă ai fi fost prea des în aripa asta", a spus el, dându-se la o parte ca să aibă loc să intre. „Voi fi plecat până seara, dar m-am gândit că un stimulent pentru mișcare și o modalitate de a-ți petrece timpul ți-ar putea fi de folos."

Helena nu s-a mișcat, privind cu privirea în spațiul cavernos. În depărtare Pe o parte, putea vedea câteva ferestre orientate spre nord. Chiar și la sfârșitul primăverii, lumina din aripă era slabă, culoarele întunecate, iar tavanul atât de înalt încât abia îl putea distinge. Întunericul amenința să se lase și să o înghită.

Ea pur și simplu ar dispărea.

„Aurelia ar putea observa acum", a spus ea, fără să iasă pe ușă.

„A plecat.” or „A plecat.”

Ea l-a privit pătrunzător.

„Stă în oraș momentan. Mă îndoiesc că se va întoarce, dar vei fi avertizat dacă se va întoarce.”

Helena a înghițit în sec. „Poate… poate am putea reveni mai târziu.”

Kaine se așteptase, evident, ca asta să o ispitească. La urma urmei, se plictisise la culme în captivitate, iar acum el îi oferea o lume de preocupări. Ochii lui o înșiră rapid.

Helena și-a odihnit degetele pe perete, simțind textura tapetului în timp ce își umezea buzele.

„E doar puțin cam întuneric... acolo”, a spus ea. „Tavanul. N-ar fi prea bine dacă aș face o criză... și mai e... copilul.” S-a împiedicat de cuvânt. Era prima dată când reușea să-l recunoască de când își recăpătase cunoștința. Mintea ei a deviat puternic în jurul acelei realități, incapabilă să-i înfrunte implicațiile.

Și Kaine a tresărit.

„Aș prefera să nu intru. Dacă e în regulă”, a spus ea.

„La naiba…” A început să se îndrepte spre ea, dar ea s-a încordat și el s-a oprit brusc.

El a rămas în picioare, holbându-se la ea, cu o mână abia întinsă. Obrajii îi ardeau și și-a întors privirea.

Cum trebuie să fie să fie prinsă cu această versiune a ei când înainte era mult mai mult decât atât? Nici măcar nu-și putea aminti pe deplin și totuși i se părea intolerabil. Îi tremura maxilarul.

„Știu că e ilogic să-ți fie frică de întuneric. Știu”, a spus ea, iar vocea îi tremura. „Încerc… știu…”

El a făcut un pas înapoi, trântind ușile, iar inima i s-a stins pe măsură ce distanța dintre ei creștea. Chiar dacă nu voia Își dorea cu disperare să o atingă din nou. Mintea și corpul ei erau într-o continuă contradicție.

Nu putea ocupa imposibilul loc de mijloc, acolo unde ea îl dorea, pentru că nu exista o distanță suficient de mare pentru a șterge ce se întâmplase și care să-l lase totuși la îndemâna ei.

„E în regulă”, a spus el fără să se uite la ea. „M-am gândit că poate ai vrea, dar, bineînțeles, nu cunoști spațiul. Dacă vrei ceva, ți-l voi aduce.”

Ea a dat din cap insistent.

„Te voi duce înapoi”, a spus el.

„Nu, ar trebui să pleci”, a spus ea, apăsându-și mâna pe perete până când cătușa i-a zvâcnit în încheietură. „Te voi încetini prea mult. Știu drumul.”

Ochii lui au clipit. „Dacă asta vrei.”

El s-a întors, iar ea i-a întins mâna instinctiv. „Kaine…”

El se opri, iar ea își retrase imediat mâna.

Ea a schițat un zâmbet crispat. „Ai grijă. Nu muri.”

A rămas nemișcat o clipă, holbându-se la ea, apoi s-a întors. — Bine.

TRECUSE DE CĂDEREA NOPȚII CÂND s-a întors. Helena stătea pe canapeaua din camera ei, holbându-se la modelul de pe covor în timp ce aștepta. Petrecuse toată ziua încercând să fie sigură de minciună, punând totul cap la cap iar și iar.

S-a oprit în prag, fără să intre, ca și cum ar fi vrut să arate clar că urma să fie o vizită scurtă și impersonală. Ea l-a privit cu atenție. Întotdeauna fusese predispus să stea nemișcat. Își amintea asta la el.

„Știi ce cărți ți-ar plăcea?”, a întrebat el în cele din urmă.

Ea clătină din cap. „M-am gândit azi.”

A ridicat o sprânceană.

„Planul tău nu are niciun sens pentru mine”, a spus ea.

„Ei bine, nu toți dintre noi avem intelectul tău excepțional”, spuse el cu ușurință, dar nu se mișcă din ușă.

Helena studia spațiul dintre ei. Dacă Morrough i-ar fi privit, ce ar fi văzut? Nimic. Nu era nimic de văzut, era doar gol între ei.

„Astăzi, n-ai spus că vei veni mereu după mine", a spus ea. „Obișnuiai să spui asta când trebuia să plec. Când eu…" A clipit, o mână încordându-se. „Cred. Nu-i așa?"

Fața lui Kaine s-a strâmbat, a intrat în cameră, a închis ușa și s-a sprijinit de ea. „Am crezut că e o promisiune destul de goală în momentul ăsta."

Ea clătină din cap. „Nu a fost vina ta. Ai căutat peste tot. Mandl…"

A scos un râs aspru. Helena a tresărit, inima bătându-i-se puternic în gât.

„Bine. Mulțumesc. Desigur", a spus el, cu un sarcasm strălucitor în ton. „Peste tot. Da, m-am uitat peste tot, nu-i așa?"

Ea l-a privit fix în timp ce vocea lui devenea meditativă, dar ochii lui rămâneau duri și strălucitori.

„Prin epavă și grămezi de cadavre, prin închisori, mine și laboratoare și de-a lungul unui continent blestemat. Am căutat peste tot – cu excepția *locului* care conta." Vocea i-a căzut, dar a rânjit. „Vă mulțumesc, sincer, că mi-ați recunoscut meritele pentru eforturile mele *excepționale* ."

Era ceva familiar în felul în care vorbea. Stomacul i se strânse, iar vederea îi clipi. Chipul lui apăru brusc și nu mai era sigură unde se afla. Trecut? Prezent? Ambele?

A mai râs din nou, făcând-o să se simtă din nou captivă.

Expresia lui se schimbase. „Nu e vina mea?", spunea el; dinții i se vedeau, arătând spre ea. „Asta te aștepți să-mi spun?" Și-a pus o mână palidă peste inimă. „Crezi că îmbrățișarea victimizării eterne mă va face să mă simt mai bine?"

Era cuprins de atâta furie, încât ea o simțea în aer. A privit în jos, încercând să respire încet.

Erau atât de multe lucruri la care încerca să nu se gândească, luptându-se să-și țină fața deasupra suprafeței înainte să se înece în mlaștina minții sale.

Dar ea știa că o mințea. Era ceva ce el nu știa. voia ca ea să știe, că el era hotărât să o împiedice să-și dea seama și că, dacă și-ar putea aminti mai clar, ar ști ce era.

„Nu despre asta e vorba", a spus ea. „Nu încerc să vorbesc despre asta. Ceea ce nu înțeleg este de ce aștepți până plec. Morrough va ști că fie l-ai trădat, fie l-ai dezamăgit dacă scap."

A tras adânc aer în piept, retrăgându-se, ascuțit și crud ca o capcană de oțel. „Cum am spus, există o sincronizare foarte precisă pentru toate astea, dar nimic din toate astea nu te privește."

Încerca să o rănească și să tacă, dar ea refuza să-l lase.

„Dacă plec, Morrough va ști că ești trădătorul", spuse ea încăpățânată. „Chiar dacă nu o face, te va învinovăți că m-ai lăsat să scap. E disperat, iar acest... acest copil este cea mai bună șansă a lui. Dacă ai fi putut să-l rănești suficient cât să răstoarni regimul, ai fi făcut-o deja, dacă nu cumva te ține ceva în loc."

Acum Kaine nu a spus nimic.

A tras adânc aer în piept. „Ai spus că lucrurile sunt instabile, și e adevărat, dar există un lucru care ține totul laolaltă, un lucru care previne un colaps. Înaltul Reeve. De el se teme toată lumea. Toți presupun că, dacă i se întâmplă ceva lui Morrough, Înaltul Reeve va prelua conducerea. Și acum lumea știe că ești tu."

„Având în vedere lucrurile din această perspectivă, atunci nu mă pot gândi decât la un singur lucru care l-ar face pe Morrough să pară suficient de slab pentru ca celelalte țări să-l atace în cele din urmă."

Ridică ușor din umeri. „Cu greu te-aș considera bine informat despre climatul politic actual. Doar pentru că te poți gândi doar la un singur lucru nu înseamnă că nu există nimic altceva."

Ea i-a întâlnit privirea. „Atunci de ce nu-mi spui ce plănuiești? Ca să vedem dacă nu cumva am omis ceva."

Și-a înclinat capul, o intensitate înghețată și batjocoritoare revenind brusc la suprafață. „Ce parte din «nu te privește» nu înțelegi? Ți-a scăpat cumva din minte sensul vreunuia dintre aceste cuvinte? Poate ar trebui să aduc un dicționar?"

Gâtul i se strânse, degetele i se încordară. El era întotdeauna cel mai crud când era vulnerabil.

Ea i-a întâlnit privirea. „Dacă ai avea o modalitate de a-l slăbi sau de a-l ucide pe Morrough, ai…" Aș fi făcut-o deja. N-ai fi…" I s-a strâns gâtul. „N-aș fi… însărcinată. Ceea ce înseamnă că ceva te împiedică să o faci. Și eu sunt, nu-i așa? Aștepți până plec, pentru că atunci nu va conta dacă Morrough știe că ești un trădător, pentru că vei fi mort. Pentru că aceasta este singura modalitate de a-l slăbi pe Morrough, pierzându-l pe Înaltul Reeve."

A mai stat nemișcat o clipă, apoi fața da s-a prăbușit. A oftat adânc.

„Chiar speram că biblioteca te va ține ocupat cel puțin o săptămână", a spus el, părând epuizat.

Helena a așteptat să-și explice, dar el nu a făcut-o.

„Ăsta e planul tău?" Vocea ei s-a ridicat, tremurând de neîncredere. „În tot acest timp ai tot planul să mă ascunzi undeva și să te faci ucisă ca trădătoare, și crezi că o să fiu bine?"

A scos un râs atât de încet, încât i-a zumzăit în oase.

„Ai o soluție mai bună pentru noi și de data asta?", a întrebat el încet. „La urma urmei, nu ți s-a întâmplat până acum fiecare oroare pe care mi-am imaginat-o vreodată. Să te pierd și să petrec paisprezece luni încercând și eșuând să te găsesc. În sfârșit să te recuperez, torturată și distrusă. Să te țin prizonieră – transferul – să te violez…" Vocea lui devenea aspră de durere și furie.

Devenise palid, acel alb strălucitor și arzător. „Nu este de ajuns? Există, fără îndoială, adâncuri încă neexplorate ale potențialei mizerii dintre noi. Să ne străduim să o obținem pe toată?"

A tăcut. Erau atât de multe lucruri pe care le voia să spună, dar să găsească o modalitate de a începe, de a le împăca, i se părea imposibil. Mintea ei era prea mică acum, prea simplă pentru a le conține. Dacă ar încerca, s-ar sfărâma.

A expirat adânc, iar expresia feței i s-a închis, strălucirea dispărând. Maxilarul îi tremura. „E tot ce pot face, Helena. Îmi pare rău, știu că nu a fost niciodată de ajuns pentru tine."

„Kaine…” Numele lui a ieșit neclar.

A oftat, sprijinindu-și o mână de tocul ușii, ca și cum l-ar fi sprijinit. „Știu că vrei să salvezi pe toată lumea; întotdeauna vrei. Din păcate, nu este un talent pe care îl posed. Cel puțin așa vei vedea războiul sfârșit. Pot să-ți garantez.”

„Nu!”, a spus ea cu tărie.

El a ridicat privirea spre ea, iar fața i s-a întărit. „Întotdeauna ai spus că nu m-ai alege în locul oricui altcuiva. Sunt legat de o corabie care se scufundă. Nu te voi lua cu mine.”

„Mințeam!” Cuvintele au ieșit ca un țipăt. „N-am... n-am putut... n-am gg...”

Gâfâia după aer, strângându-și mâna la piept. Inima îi bătea atât de neregulat, încât nu o lăsa să respire. Își apăsă tare o mână pe stern, ignorând durerea care îi străbătea brațul. Camera era plină de viață.

Furia lui Kaine dispăru și veni spre ea ezitant, îngenuncheând ca un animal speriat. O prinse ușor de umeri, ținând-o dreaptă.

„Helena… respiră. Te rog. Trebuie să respiri.” Ochii lui implorau.

Și-l amintea. Asta. Că fuseseră așa odată. L-a agățat, degetele strângându-i umărul, fruntea ei întâlnindu-i-o pe a lui.

„Te rog, respiră”, repeta el încontinuu, greutatea mâinilor lui de pe umerii ei împingând-o la pământ până când spasmele în piept i s-au oprit.

„Trebuie să existe o altă cale”, a spus ea, când a putut vorbi din nou. „Am spus că vom fugi împreună. Îți amintești? De ce nu putem fugi? Ai spus că ai călătorit; am putea fugi și eu voi găsi o modalitate de a inversa ce s-a întâmplat cu tine. Celelalte țări se vor ocupa de Morrough dacă ai plecat. De ce nu putem face asta?”

„Te-aș fi luat deja dacă aș fi putut. Morrough mi-a permis să-mi iau filacteriul cât timp vânam fugari, dar... a devenit suspicios anul trecut. De aceea trebuie să fie Shiseo cel care te ia.”

Ea clătină din cap. „Nu…”

El i-a luat mâna în a lui. „Mi-ai promis orice voiam dacă ți-l salvez pe Bayard, îți amintești? Ei bine, iată ce vreau. Vreau să lași în urmă această țară blestemată și să te duci să trăiești o viață întreagă undeva departe. I-ai jurat lui Holdfast că o vei proteja pe Lila și pe moștenitorul lui. Cred că această promisiune te va ține ocupat mult timp."

„Ți-am promis că voi avea grijă de tine mai întâi", a spus ea, smulgându-i mâna. înapoi. „Întotdeauna. Ți-am promis mereu. Dacă ai fi obținut ce ai vrut, m-ai fi trimis afară și nici măcar nu mi-aș fi amintit de tine. Nu aș fi avut habar până nu a fost prea târziu..."

— Ei bine, spuse el cu o voce încordată. Ultima dată când am fost sincer cu tine, ai dispărut și nu te-ai mai întors.

A tresărit, iar respirația i s-a oprit din nou. „Dar am încercat. Mă… mă întorceam. Am încercat să…"

„Știu că ai făcut-o. Ai fost o adevărată forță distrugătoare, dacă rapoartele ar fi fost de luat în seamă. Dacă tatăl meu n-ar fi fost acolo și nu ți-ai fi dat seama, poate ai fi scăpat. Știu că ai încercat." S-a retras. „Dar până la urmă nu a fost de ajuns și nu a fost vina ta, pur și simplu așa e."

L-a strâns strâns, nelăsându-l să se retragă, ținându-i fața aproape de a ei. „Dar dacă am fi fost acolo împreună? Dacă am fi salvat-o pe Lila împreună, totul ar fi putut fi diferit. De ce nu putem lucra împreună acum?"

Ceva i-a străfulgerat fața și s-a uitat doar la ea, cu sprâncenele încruntate. Ea și-a dat seama de absurditatea întrebării sale. Pentru că nici măcar nu mai era acea persoană; era puțin mai mult decât o fantomă.

S-a uitat doar în jos. „Ne așteaptă un lung rămas bun. Nu vreau să mă lupt cu tine, dar nu voi face nimic care să te pună în pericol suplimentar."

„Lasă-mă să încerc să găsesc o altă cale", a spus ea. „Dacă aș putea cerceta, s-ar putea să existe ceva la care nu ne-am gândit încă."

El a tăcut. Ea l-a privit cum cântărește costurile și riscurile, iar în cele din urmă el a oftat. „Te las să încerci în două condiții. Dacă sănătatea ta se deteriorează din cauza stresului, te vei opri, iar când va sosi Shiseo, indiferent cât de aproape crezi că ești de o descoperire sau de un răspuns, vei merge fără să mă faci să te forțez. Nu mă vei mai păcăli sau manipula; îți vei lua la revedere și vei pleca." El a întâlnit-o în ochi. „Ești de acord?"

Helena înghiți în sec. „O singură condiție."

Maxilarul i-a tresărit. „Ce?"

„Nu mă mai minți. Nu vreau să mă întreb, de fiecare dată, dacă spui adevărul."

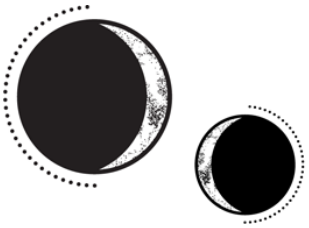

CAPITOLUL 68

Maius 1789

Imediat CE A FOST DE ACORD, Kaine S-A RIDICAT ŞI l-a lăsat să meargă.

„E târziu. Ar trebui să te odihnești", a spus el. „Mâine voi vedea ce pot găsi. Cred că Shiseo a adunat niște lucruri pentru tine."

— Stai, spuse ea repede, agățându-se de el, echilibrul amenințând să dispară pe măsură ce spațiul fizic dintre ei se redeschidea. Nu… nu pleca.

S-a uitat insistent la ea înainte ca acea expresie prefăcută de detașare să-și revină la locul ei. „De ce?"

Degetele i s-au strâns într-un pumn. „Ori de câte ori pleci, nu sunt niciodată sigură ce... ce versiune a ta se va întoarce. Amintirile mele... sunt toate dezordonate și devine confuz. Ești mereu atât de... atât de rece când ești inaccesibilă."

Mâna i s-a încordat brusc, dispărând în spatele lui. „Atunci ce ai vrea să fac?", a întrebat el, cuvintele părând forţate.

— Vreau să rămâi, spuse ea, cu o voce ca o șoaptă.

S-a ridicat și s-a îndreptat spre patul ei. Chiar când a trecut pe lângă el, s-a cufundat ferm în prezent, dar nu *în acest* prezent.

Ea se ducea la pat, iar el își scotea haina ca să o acopere pe canapea. Ea se întindea și se uita la baldachin, încercând să stea nemișcată...

A înlemnit la mijlocul pasului, plămânii i s-au închis până s-a sufocat, iar capul îi pulsa, amenințând să-l sfâșie.

Cum ar putea ei vreodată să rezolve asta?

„Helena…"

Vocea lui a trezit-o din reverie. Ea s-a uitat înapoi la el.

A clătinat din cap. „Hai să nu facem asta", a spus el. „Mă voi întoarce mâine și… voi încerca să…"

„Nu." Ea clătină din cap. „Trebuie să mă obișnuiesc din nou cu tine. Trebuie să-mi amintesc."

A expirat și s-a așezat pe marginea patului ei, așa cum făcea de atâtea ori înainte, cu mâna ei împreunată cu a lui, privind prin cameră.

Degetele îi tot frământau spasme. Încerca să le țină nemișcate, dar încordarea nu făcea decât să înrăutățească situația. Nu înțelegea de ce avea tremur.

„De ce nu te mai vindeci?”, a întrebat ea.

Nu s-a uitat la ea. „Cu atât de puțini Nemuritori rămași, Morrough îi atrage mai mult pe cei rămași. Regenerarea durează mai mult acum. Dar... nu știu de ce mâinile mele nu se opresc. Prețul aroganței, presupun.”

În toate aceste luni, ea îl privise cum se prăbușește. Îi eradicase încet pe Nemuritori, deși știa că, cu fiecare ucidere, pedeapsa la care va fi supus va crește pe măsură ce capacitatea lui de a se recupera scade.

— Îmi pare atât de rău, Kaine, spuse ea încet.

El a tresărit și aproape că i-a smuls mâna de pe mână.

„Nu-mi cere scuze”, a răspuns el tăios, uitându-se urât la ea.

„Dar ești supărat pe mine, nu-i așa?”

S-a uitat înapoi în cealaltă parte a camerei, cu glasul strâns. „Asta nu înseamnă că ai vreun motiv să-ți ceri scuze.”

"De ce nu?"

„Pentru că…” Vocea i-a pierit și a privit în jos. „Trebuie să-mi cer scuze mai întâi și eu… eu… nu știu cum să încep. Speram să nu-ți amintești niciodată nimic din toate astea. Dacă te-aș fi mințit despre cum l-am scos pe Bayard de acolo. Dacă te-aș fi lăsat să pleci, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.”

Helena se ridică în capul oaselor. „M-ar fi omorât. Dacă m-ai fi trimis departe și Am aflat mai târziu că ai fost descoperit pentru că te-am obligat să te întorci după Lila, m-ar fi ucis. Aș face totul din nou, în fiecare secundă, ca să te salvez.

S-a întors să o privească, cu șocul și furia citindu-i-se pe față.

„Nu m-ai salvat”, a spus el când a putut în sfârșit să vorbească. „Tocmai ne-ai băgat în iad timp de doi ani.”

Dacă ar fi lovit-o, ar fi durut mai puțin. Sângele i s-a scurs de pe față, corpul i s-a înghețat.

„Am încercat să mă întorc…”, a spus ea, cu vocea tremurândă. „*Chiar am* încercat.”

Expresia lui devenise plină de regret. „Știu. Nu am vrut…”

S-a îndepărtat de el, simțind că o să vomite dacă l-ar privi atunci.

„N-ar fi trebuit să presupui că aș fi dispusă să te pierd”, a spus ea. „Credeai că-mi pasă mai puțin pentru că aveam alte obligații? Că nu simt lucrurile la fel de mult ca tine? Am făcut *tot* ce am putut să te țin în siguranță. Nu știi tot ce am făcut.”

„Am vrut doar să spun…”

„De fiecare dată când m-ai întrebat, ți-am promis că sunt al tău. Întotdeauna. Nu există nicio scutire sau dată de expirare pentru „always”.”

ELENA S-A TREZIT DIN CURÂND O DURERE ZECE ÎN CAP. ZĂCEA ÎN ÎNTUNERIC, ÎNCERCÂND SĂ SE ORICE. ÎI SIMȚEA DEGETELE lui Kaine, încă împletite cu ale ei. L-a căutat și l-a găsit pe podea, așezat lângă pat, cu capul plecat într-o parte.

Ea se apropie, studiindu-l în lumina slabă.

Erau spațiile intermediare cu care se lupta, când amintirile ei se învârteau ca o monedă aruncată, luptând între trecut și prezent. Dar atât de aproape, în ciuda schimbărilor timpului, el era al ei. Încă. Așa cum fusese.

O iubise, chiar dacă nu se aşteptase niciodată ca ei să fie altceva decât sortiți pieirii. O iubise la fel de mult.

„O să am grijă de tine”, a spus ea în tăcere.

Ea a simțit momentul în care s-a trezit. Tensiunea i-a străbătut corpul, ochii deschizându-se brusc, cu degetele încordate. A devenit

rigid și apoi s-a relaxat pentru o clipă când a văzut-o. Ochii i s-au îngustat și s-a ridicat în picioare, aplecându-se peste ea. „Ești bine?”

„Doar o durere de cap”, a spus ea.

I-a atins fruntea, rezonanța lui amorțindu-i presiunea din spatele ochilor.

„Îmi poți aduce studiul astăzi?”, a întrebat ea.

Sprâncenele i s-au încruntat. „Cred că ar trebui să te odihnești.”

„Nu. Voi fi îngrijorat dacă nu voi avea nimic la care să mă gândesc.”

El a oftat, dar nu a obiectat, dar ea și-a dat seama că dezbătea ceva în timp ce o studia. În cele din urmă, a tras adânc aer în piept și i-a ridicat mâna. „Am încredere în tine – te implor – să nu mă faci să regret asta.”

Nu a fost sigură ce voia să spună până când el și-a înfășurat degetele în jurul încheieturii ei și panglica metalică s-a desfăcut brusc.

Ea l-a privit, cu ochii mari, cum l-a desfăcut și tubul cu nullium încapsulat i-a alunecat din încheietură. Înțepătura era ruptă pe margini, marcată de toate ocaziile în care căzuse sau a aplicat prea multă forță asupra încheieturilor.

A fost surprinsă cât de mici erau tubul și puncția. Păruseră mai mari – ca și cum ar fi umplut tot spațiul dintre oasele încheieturii mâinii. Degetele i s-au desfăcut, simțind rezonanța în interiorul lor pentru prima dată după atât de mult timp.

„Tot va trebui să porți cătușele”, a spus el cu vocea încordată. „Dar am încredere că vei fi atentă și nu vei ucide servitorii și nu vei fugi.”

Helena a reușit să dea din cap tremurând, prea copleșită ca să mai facă ceva.

„Va trebui să pun nullium-ul la loc când vine Stroud în vizită, altfel va observa. Sper că înțelegi de ce n-am putut face asta mai devreme.”

Ea a dat din nou din cap.

A tras adânc aer în piept și i-a luat și cealaltă încheietură, scoțând și cătușa de pe aceasta. A lăsat-o să stea un minut, răsucindu-i încheieturile și simțind rezonanța ajungându-i la vârful degetelor.

„Nu mi-am dat seama cât de mult făcea parte din mine până când nu a dispărut”, a spus ea, apăsându-și palmele pe cap și calmându-și inflamația frenetică a creierului. Mintea ei era un peisaj bizar, ca și cum două versiuni ale sale erau suprapuse, conștiința ei oscilând între ele.

Ea a ridicat privirea. „Cred că pot mânca.”

Își desfășura încontinuu degetele, savurând senzația rezonanței ei. Kaine o privea, evident sfâșiat între dorința lui de a o ține într-o stare și un loc pe care le putea controla pe deplin și dorința de a nu mai fi captorul ei.

A trebuit să aleagă și a eliberat-o.

Nu voia ca el să regrete asta.

A petrecut câteva minute încercând să repare leziunile musculare și tendoanelor provocate de tuburi, dar majoritatea erau prea vechi și agravate pentru a fi reparate. Timpul și rănile îi lăsaseră degetele stângace, dexteritatea lor anterioară aproape dispărută. În cele din urmă, a renunțat și și-a întins încheieturile mâinilor spre el, astfel încât el să poată înfășura panglica de cupru în jurul lor.

Kaine a băgat tuburile de nulliu în buzunar. „Îți voi trimite ce pot descoperi în urma cercetării.”

A dat să se ridice, dar Helena l-a prins de mână. Acum putea să se agațe de lucruri fără o slăbiciune forțată, așa că s-a ținut până când el s-a uitat înapoi la ea.

„Ai grijă”, a spus ea. „Nu…” Cuvântul i s-a oprit în gât. I-a strâns mâna. „Întoarce-te la mine, bine?”

„Așa voi face.”

ERA LA AMIAZĂ CÂND DAVIES a adus un portfolio , iar Helena stătea descifrând o varietate de notițe acumulate. Majoritatea erau scrise

cu o mână neobișnuită, folosind o stenografie și o notație alchimică cu care nu era familiarizată, dar existau câteva notițe pe care le recunoscu ca fiind scrisul fluid al lui Shiseo și chiar scrisul lui Kaine.

Existau numeroase tablouri și formule parțiale. Unele i se păreau ciudat de familiare. Continua să le privească fix, frământându-și mintea până când simbolurile deveneau neclare, întinzându-se pe pagini.

S-a ghemuit pe o parte, cu brațele în jurul capului, și a leșinat.

Când s-a trezit, Kaine stătea lângă ea. Ținea ghidul ei de sarcină deschis, iar ochii îi alunecau peste pagini.

Ea a tresărit la vederea ei.

Nu voia să se gândească la sarcină. Știa că era acolo, dar era prea mult. Alte lucruri erau mai urgente.

A închis cartea imediat.

Încă o durea capul, așa că închise ochii. „De unde sunt biletele alea?"

„Unele sunt ale lui Bennet, cred. Shiseo a adunat orice lucrare de matrice nemetalurgică pe care a întâlnit-o. A spus că e ceva la care te-a văzut lucrând."

O nouă lacună în memoria ei părea să iasă la suprafață. Lucrase la așa ceva?

„Nu-mi amintesc." Cât mai lipsea?

„Sunt sigur că o să-ți vină și ție", a spus el.

Dar era atât de puțin timp. Și-a deschis ochii, mintea frecându-i-se ca niște roți dințate blocate. „Nu cred că n-am folosit niciodată rețele pentru vivimanție sau animație." Sprâncenele i s-au încruntat. „Poate că nu ar funcționa cu formule celeste sau elementare. Ai folosit vreodată alte numere pentru o rețea?"

Kaine clătină din cap.

Conversația era dureros de încordată. Mergea orbește prin propriile amintiri, încercând să rezolve un puzzle fără să-și amintească ce piese deținea. În timp ce își vorbea despre ideile ei,

Kaine dădea din cap cu o expresie atentă, dar ochii lui se tot uitau la ceas și nu arăta nicio emoție când ea încerca să-l implice în subiect.

Încet, încet, a început să-și dea seama că o răsfăța. Biletele, scoaterea cătușelor: totul era o încercare de a o îmbuna. Era biblioteca. O ținea ocupată și motivată să-și recapete puterile, dar nu se aștepta ca asta să schimbe ceva. El o controla.

Ea a încetat să vorbească.

El dădu din nou din cap, ca și cum ar fi fost de acord cu ceva ce spusese ea, și se ridică. „Mă voi asigura că ai ce ai nevoie."

A pornit spre ușă, apoi s-a oprit brusc și s-a întors. A rămas holbându-se la ea și la cameră mult timp înainte de a vorbi în sfârșit.

„Știu că noi…" Se opri și mâna i se strânse într-un pumn, dispărând în spatele lui. Clipi, uitându-se puțin peste ea.

„Din câte am înțeles", spuse el în cele din urmă, cu o voce stranie și distantă, „e puțin probabil ca metodele simple de avort să fie fezabile până când vei evada. Există și alte metode care pot fi aplicate prin vivimanție sau chirurgie. Când pleci, voi încerca să mă asigur că ai materialele necesare pentru a rezolva problema, dar dacă există ceva anume de care ai nevoie, spune-mi. Mă voi asigura că ai."

Înainte ca ea să poată răspunde, el s-a întors și a plecat.

Helena se lăsă pe spate, împingând foaia la o parte și forțându-se să-și privească corpul.

Ezitantă, cu reticență, s-a aplecat și și-a apăsat degetele pe stomac, chiar sub buric, descoperind ușoara umflătură a uterului. Mâna îi tremura aproape violent în timp ce își lăsa rezonanța să pătrundă.

Văzuse ecranul de rezonanță, dar era diferit să întindă mâna ea însăși.

A fost uimitor cât de mic era.

Și-a retras mâna brusc, inima bătându-i nestăvilit.

Helena nu se gândise niciodată la copii. Nu până când nu deveniseră ceva ce nu putea avea și deci nu conta ce își dorea. Cu o lună în urmă s-ar fi sinucis într-o clipă pentru a împiedica un copil,

orice copil, să cadă în mâinile lui Morrough. Sarcina nu existase pentru ea dincolo de acel context.

Dar dacă ar scăpa, dacă ar avea de ales, ce ar face?

Când Davies a sosit în seara aceea cu cina, ea a adus plăci de gravat și un stilou. Helena a ținut stiloul în mână la început, neîncrezătoare. Dacă ar fi găsit vreodată unul percheziționând casa, ar fi încercat să se înjunghie în inimă cu el.

Kaine o cunoștea prea bine.

„E Kaine aici?", a întrebat ea.

Davies clătină din cap.

„Când se întoarce, poți să-i spui că îl vreau?"

Era amurg, lumina era blândă când ușa se deschise, iar Kaine stătea acolo ca și cum nici măcar nu era sigur că ar trebui să treacă pragul.

Helena și-a ridicat privirea din portfolio, urând spațiul acela.

„Ți-am spus eu că am fost sterilizat?"

Apoi a intrat, închizând ușa. „Nu, dar am presupus. Era o practică standard pentru Credință. Una dintre cele mai mari îngrijorări ale tatălui meu era că, dacă aș fi fost vreodată prins folosind vivimanția - să mă elimine și să pună capăt liniei genealogice."

"Oh."

Atunci se bucura că nu avuseseră niciodată conversația aceea.

Maxilarul i s-a încleștat. „Nu mi-a trecut prin minte că Stroud ar putea inversa situația. Credeam că ești în siguranță în acest program."

Și-a dus mâinile la stomac. „Vreau să vorbesc despre ce ai spus mai devreme, înainte să pleci."

Expresia feței i s-a închis.

Pieptul Helenei se strânse. Fuseseră prea multe momente, atât trecute, cât și prezente, când el o privise așa. Închise ochii, încercând să-i blocheze.

„Poți să te apropii mai mult?" I se uscase gura. „E greu să vorbești când ești atât de departe."

Era clar că el nu voia să fie nici pe departe aproape de ea în timpul acestei conversații, dar ea *avea nevoie* de el aproape.

S-a holbat la mâinile ei. „Nu mi-am dat seama că te așteptai să întrerup sarcina când am evadat. Adică, înțeleg de ce ai făcut-o, dar nu am de gând să o fac."

Ea a ridicat privirea, încercând să-i aprecieze reacția, dar el nu se uita la ea.

„Poți să te răzgândești odată ce ești liber", a spus el, cu o voce lipsită de emoție, ca și cum n-ar fi avut nicio legătură cu el.

Ea clătină din cap. „N-o voi face."

Maxilarul i-a tresărit, iar tensiunea din ce în ce mai vizibilă în jurul ochilor. „Nu ai niciun motiv să-mi iei un astfel de angajament." Vocea îi tremura. „Fă ce vrei."

„Așa sunt", a spus ea. „Și vreau să știi. Dacă n-aș ști, m-aș întreba despre orice. Dacă bebelușul nostru ar avea ochii tăi sau ai mei. Ce fel de..." „de rezonanță pe care ar avea-o. Dacă ar avea vreuna sau dacă ar ajunge pur și simplu să fie obișnuiți." Vorbea repede, pentru că i se îngreuna gâtul. „M-aș întreba dacă ar avea părul ca al meu sau dacă ar fi drept ca al tău. Dacă ar trebui să plec fără tine – dacă tu – dacă mori – aș vrea să le spun totul despre tine." A înghițit în sec. „N-am apucat niciodată să spun nimănui despre tine. Aș vrea ca cineva să știe cum erai."

Atunci s-a uitat la ea.

„Cum sunt?" a spus el în cele din urmă. „Cum crezi mai exact că sunt?" a spus el batjocoritor, clătinând din cap. „Ai o șansă la o viață nouă. Nu-mi trage amintirea după tine."

Helena clătină din cap, iar expresia feței lui se înăspri, totul la el devenind mai ascuțit.

„Chiar vrei să-ți petreci restul vieții cu unul dintre ticăloșii Nemuritorilor înlănțuit de tine?", a întrebat el. „Toată lumea știe că ești aici, la cine ai fost trimis. Crezi că nu vor ghici cine a fost tatăl și *cum* a ajuns să fie? Indiferent de culoarea ochilor săi sau de vârsta pe care o va avea, va fi copilul unui criminal, conceput pentru că te-

am *violat* cât timp erai prizonieră a mea, și toată lumea va ști asta. Toată lumea."

Fața lui era furioasă, degetele i se încordau de parcă ar fi vrut să o scuture, dar se întoarse, expresia feței contorsionându-se.

„Pur și simplu lasă-l în urmă." Trase aer în piept. „Vrei copii? Să-i faci cu altcineva."

S-a holbat la el, neîncrezătoare. „Asta crezi că o să fac? Să fug și să te prefaci că ești un monstru de care am avut norocul să scap?"

S-a uitat la ea, cu o resemnare goală pe față, înainte să-și întoarcă din nou privirea. „E adevărul."

Pieptul i s-a strâns, zdrobindu-i inima.

„Kaine…" Ea întinse mâna spre el. „Nu ești un monstru. Nu ai avut de ales. Niciunul dintre noi... amândoi am fost violați."

El s-a retras brusc, evitându-i degetele. — Nu face asta.

Ea a păşit înainte şi i-a prins faţa în mâini, ţinându-se strâns de el.

„Ești al meu", a spus ea, cu inima bătându-i nesigur în coaste. „Chiar ai crezut că te voi mai urî odată ce mi-aș aminti?" clătină din cap. „Chiar înainte să o fac eu, tu erai singurul lucru care se simțea vreodată în siguranță. Am crezut că înnebunesc, dar o parte din mine te-a cunoscut întotdeauna. Ți-am lăsat un bilet. Nu ai primit biletul meu? Te iubesc."

El tresări ca și cum ar fi fost lovit și începu să clătine din cap, dar ea îl liniști, forțându-l să-i întâlnească privirea.

— Da, spuse ea mai ferm, cu vocea tremurândă de intensitate. Te iubesc. Și te voi iubi mereu. Mereu.

S-a ridicat pe vârfuri, trăgându-l mai aproape și l-a sărutat.

A rămas înlemnit când buzele ei le-au atins pe ale lui.

„Te iubesc", rosti ea cuvintele lângă gura lui, ca și cum i le-ar fi suflat în gură.

A mai zăbovit o clipă, apoi a tremurat, palmele îi mângâiau fața, degetele îi încurcau părul, trăgând-o mai aproape, gura lui arzând în timp ce o săruta.

A sărutat-o ca și cum ar fi fost înfometat. Ca și cum ar fi încercat să se revărse în ea sau să o consume.

E al meu. E în întregime al meu, era tot ce putea ea să gândească. Și-a înfășurat brațele în jurul gâtului lui, întâlnind fiecare mângâiere a buzelor lui pe ale ei.

S-a retras suficient cât să vorbească, cu palma în jurul ceafei ei, iar fruntea i se sprijinea pe a ei.

„Îmi pare rău… îmi pare rău… îmi pare atât de rău pentru tot ce ți-am făcut", a spus el cu vocea răgușită și spartă. „Te iubesc. Ai plecat și nu ți-am spus niciodată."

ELENA ÎȘI PETRECEA ZILELE MÂZGĂLIND notițe, parcurgând fiecare carte și bucată de informație pe care o putea găsi, încercând să înțeleagă conceptele fragmentare de aranjamente pe care le adunase Shiseo. Își amintea acum de Wagner și de încercările ei repetate de a da sens schiței sale de amator.

Sarcina de a o reconstrui părea imposibilă, dar era singurul lucru la care se putea gândi, singura soluție pe care o putea imagina. La cerere, Kaine i-a furnizat operele complete ale lui Cetus, toate scrisorile și florilegiile, toate acele secole de scrieri dubioase. atribuite lui. Ea spera că, dacă ar putea descoperi care dintre ele erau legitime, ar putea înțelege mai bine metodele sale de alchimie.

În timp ce lucra, ignora teama sâcâitoare că totul era inutil, că avea iluzii; dacă nu reușise să găsească o soluție înainte, ce șanse avea să o rezolve acum? A continuat să lucreze; pur și simplu nu putea exista un viitor în care să-l lase pe Kaine în urmă să moară.

Și-a scos mintea cu forță din locul în care o încordase și o sufocase pentru a accepta plictiseala goală la care își limitase amintirile, dar efortul îi provoca atâtea dureri de cap încât nu putea lucra decât pentru perioade scurte de timp.

Într-o dimineață s-a trezit când servitorii i-au adunat toate cărțile și cercetările și le-au dus într-o cameră alăturată celei a ei. Ușa

dintre cei doi fusese întotdeauna încuiată în trecut. Kaine stătea lângă pat.

„Stroud vine azi”, a spus el. „Trebuie să-i inserez nuliumul.”

Helenei i s-a uscat gura. „Desigur”, a spus ea, forțându-se să-și întindă mâinile și să nu tresară în timp ce tuburile îi alunecau în încheieturi, rezonanța dispărând. Știa că nu era vina lui, dar un sentiment bolnav de trădare a cuprins-o în timp ce se uita în jos la mâinile ei șchiopătate.

S-a ghemuit înapoi în pat, cu inima bătându-i puternic de groază, încercând să-și frece încheieturile cu o senzație grețoasă de inactivitate în timp ce Kaine pleca să-l însoțească pe Stroud înăuntru.

„Uite cine e din nou conștient”, spuse Stroud când ea intră. „Înaltul Reeve era foarte îngrijorat pentru tine. Cred că se aștepta să mori. Se pare că, până la urmă, ai ascultat de tatăl tău.”

Maxilarul lui Kaine s-a încleștat și nu a încercat să-și ascundă disprețul pentru Stroud. „Poate ar trebui să te concentrezi asupra motivului vizitei tale.”

Stroud și-a supt dinții, și-a pus ghiozdanul pe masa de lângă pat și s-a aplecat peste Helena, împingând-o cu degetul și rezonând.

„Ei bine, se pare că boala a trecut. Începe să se îngrașe.” A apăsat câteva degete pe fruntea Helenei, dar a folosit doar o mică urmă de energie, țâșnind. „Creierul ei este încă grav inflamat. Nu m-aș baza prea mult pe acele note.” „ris supraviețuiesc restului sarcinii. Cel mai sever bilanț apare, în general, la sfârșit, presupunând că acest copil este ceea ce sperăm.”

Stroud era concentrat asupra Helenei, altfel l-ar fi văzut pe Kaine încărunțind.

„Acum că mănâncă, trebuie să te asiguri că iese afară și face mișcare. Cu cât e mai slabă, cu atât e mai puțin probabil să reușim să ne menținem viabilitatea.”

Stroud i-a dat drumul Helenei și a băgat mâna în geantă, scoțând un ecran de rezonanță. „Acum hai să vedem cum arată lucrurile.”

A tras păturile în jos și hainele Helenei în sus. Kaine s-a întors.

„Foarte sănătos”, spuse Stroud cu un zâmbet satisfăcător, dând din cap spre silueta vag pulsantă vizibilă în gaz. „Se pare că nu coma sau crizele au avut vreun impact asupra dezvoltării fătului. Ar fi destul de regretabil. Cred că suntem suficient de avansați ca să pot…”

Stroud a strâns ochii, iar ecranul s-a transformat, forma întinzându-se și umflându-se. Fața lui Stroud s-a prăbușit brusc.

„E de sex feminin.”

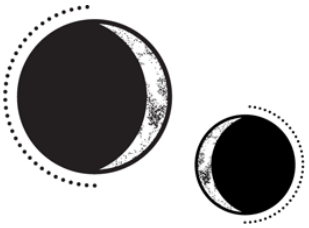

CAPITOLUL 69

Iunie 1789

O femeie în viața REALĂ .

Helena nici măcar nu se gândise să caute sexul. Își amintea că Lila încerca să-și dea seama, dar erau atât de multe alte lucruri de care să-și facă griji, încât nu-i trecuse prin minte.

Sarcina devenise dintr-o dată atât de reală, încât era șocantă. Înainte, bebelușul era un concept, puțin mai mult decât o posibilitate efemeră. Acum era o fată.

Stroud a apăsat mai ferm pe pelvisul Helenei, ridurile de pe fața ei întunecându-se.

„Ei bine, asta e dezamăgitor. Ne doream un bărbat", a spus ea, uitându-se urât la Helena, ca și cum ar fi conceput intenționat sexul greșit. Helena își păstra fața inexpresivă, privind în sus, spre coronament, ca și cum ar fi fost prea slabă ca să aibă o opinie.

Stroud se întoarse către Kaine. „Înaltul Necromant nu va fi încântat. O femeie este... exclusă. Practic de neconceput."

„A fost întotdeauna o șansă de cincizeci la sută", a spus Kaine, părând nepăsător. „Aveam impresia că *orice* copil animancer ar fi potrivit în momentul ăsta."

„Da, dar o *femelă.* " Vocea lui Stroud părea că se referea la un fel de rozătoare. „Nu va fi încântat."

Și-a apăsat o mână pe frunte, expirând zgomotos. „Totuși, e prea târziu acum. Nu e timp să o luăm de la capăt. Și, având în vedere starea în care se află, s-ar putea să nu supraviețuiască unei a doua încercări. Va trebui să continuăm. Odată ce vom perfecționa procesul, sunt sigură că putem avea un băiat. Va fi temporar. O supraveghezi îndeaproape? O menții calmă?"

— Da, spuse Kaine printre dinți, arătând spre ușă. Atunci hai să vorbim în altă parte, de ce nu?

— Da, da, spuse Stroud nerăbdătoare, făcându-și bagajul și ieșind, urmată îndeaproape de Kaine. Helena se ridică în capul oaselor când ușa se închise.

S-a uitat în jos la stomac, apăsându-și mâna pe umflătura dintre șolduri. Fără rezonanță, putea simți doar nemișcarea; era prea devreme pentru mișcare.

O fată.

Kaine abia dacă recunoștea sarcina dincolo de cât de mult avea legătură cu sănătatea Helenei. Era sarcina *ei* . Copilul ei. Refuza să o considere ca având vreo legătură cu el.

Totuși, nu se putea abține să nu se întrebe: Oare l-ar deranja că era o fată? Fiii erau cei care purtau numele și moșteneau în cadrul breslelor. O fată cu talent pentru alchimie era adesea considerată o pierdere, bună doar pentru o alianță matrimonială. Nu că ar fi contat în cazul unui copil nelegitim.

Stomacul i s-a strâns.

Când Kaine s-a întors, expresia lui era precaută. S-a apropiat, cu mâna pe umărul ei. Ea îi putea simți rezonanța printre nervi și știa că căuta ceva.

„Sunt bine", a spus ea. „Copilul nu-mi face nimic, dacă asta e ceea ce te îngrijorează."

El i-a studiat fața cu atenție. „S-ar putea înrăutățiți mai târziu. Și tu…"

A atins-o pe o parte a capului cu vârful degetelor. Îl putea vedea estimând anii petrecuți în spital, numărul de pacienți, cum se adunau, cât timp i-ar fi mai rămas.

Ea clătină din cap, prinzându-i mâna în a ei. „Ai spus că vitalitatea nu se ia așa. Cu mama ta, vivimantul a spus că era…" „pentru că nu și-a dat seama că o face. Lila e vivimantă, iar Rhea n-a avut niciodată probleme."

Kaine încă arăta de parcă ar fi privit-o cum dispăre sub ochii lui.

„În plus, mi-ai făcut ceva, nu-i așa?" Ea îl studie atent. „Am crezut că e un vis, dar ai folosit cumva Piatra."

„Nu știu cât de mult a făcut”, a spus el, „erai atât de departe, încât apoi ai intrat în comă. Nu voi fi acolo la sfârșit dacă…”

„Voi fi atentă”, a spus ea. „Voi putea să simt. Taxa are semne. Nu e ca și cum s-ar întâmpla brusc.”

El dădu din cap încet, dar ea știa că orice risc era prea mare pentru el.

„E o fată”, spuse ea în cele din urmă, încercând să-i atragă atenția în altă parte.

El doar a dat din cap absent.

Inima i s-a strâns. Își petrecuse atât de mult timp îngrijorându-se pentru acest copil când abia exista, pentru că era singurul lucru de care trebuia să-i pese. Kaine avusese dreptate când spusese că își dorea cu disperare să iubească pe cineva. Părea a fi defectul ei fatal.

Acum, erau atât de multe lucruri de care să-i pese, încât încetase să-și mai facă griji pentru sarcină, crezând că poate aștepta. Dar nu putea. Fusese acolo tot timpul, iar acum era o fată pe care nimeni nu o dorea, în afară de ea.

Confruntată cu indiferența, Helena simți cum devine posesivă în mod reactiv. Își luă mâna de la Kaine și se duse la dulap, îmbrăcându-se încet.

„Ce faci?” a spus Kaine în timp ce își încheia rochia.

„Mă duc la o plimbare”, a spus ea fără să se uite la el. „E bine pentru copil.”

„Merg și eu cu tine.”

Nu era sigură că își dorea asta dacă avea de gând doar să se gândească la ea și să o examineze cu atenție, dar dădu din cap.

I-a scos nullium-ul din cătușe și apoi, în loc să meargă în curte, a dus-o în spatele casei, cu labirintul de gard viu și grădinile năpădite de vegetație. Exista o alee împrejmuită cu trandafiri cățărători.

Helena ezită. — Morrough n-o să observe?

„Păzește doar curtea interioară.”

Au mers în tăcere până au ajuns la un măr noduros, cu florile ofilite, acoperit de frunze verzi și proaspete. Kaine s-a oprit brusc și a rămas holbându-se la el.

„Obișnuiam să mă cățăr în copacul ăsta când eram băiat", a spus el. „Îmi amintesc că e mai mare."

Nu vorbise niciodată despre trecutul său fără să-l îndemne înainte. Tot ce știa ea despre copilăria lui era singurătatea acesteia. Un tată absent, o mamă bolnavă și servitorii ale căror amintiri fantomatice încă dădeau târcoale în jurul lui.

„Am rămas blocat chiar aici odată", a spus el, întinzând mâna și atingând o creangă mare care abia îi ajungea Helenei la talie. „Eram sigur că o să cad și o să-mi rup capul dacă m-aș mișca. Am stat acolo jumătate de zi, strigând după mama. Nu trebuia să se dea jos din pat, dar nu am vrut să o ascult, voiam să vină după mine. Voiam să vadă cât de sus urcasem. Până la urmă a venit." Mâna i-a căzut. „Când am fost mai mare, m-am simțit atât de vinovat pentru asta. Toate acele lucruri stupide pe care le faci când ești tânăr și nu le înțelegi."

Helena cu greu și-l putea imagina pe Kaine atât de tânăr.

A arătat spre o ruptură în gard viu. „Dacă mergem în direcția aceea, e un iaz. Obișnuiau să fie tot felul de broaște și tritoni acolo. Mă gândeam că le pot îmblânzi, să le învăț să facă trucuri."

A spus toate acestea fără nicio emoție, o recitare plată. S-a uitat în jur.

„Ar trebui să te duc sus, la turle", spuse el în cele din urmă. „Mi-aș aminti mai multe de acolo de sus, cred. E ciudat... Nu știu de ce mi-e atât de greu să-mi amintesc momentele."

A început să se întoarcă, ochii rătăcind ca și cum ar fi căutat ceva acolo, în grădini. S-a oprit, mișcându-și buzele de câteva ori înainte de a vorbi în sfârșit.

„Numele mamei mele era Enid."

Helena dădu din cap. Își amintea asta.

S-a uitat spre grădină, strângându-și degetele într-un pumn. „Întotdeauna mi-a plăcut numele ăsta."

Încet, Helena și-a dat seama ce făcea.

Aceasta a fost încercarea lui de a-i oferi ceea ce își dorea. Pentru el, ac A ști că va avea un copil, o fiică, însemna să recunoască faptul că nu va trăi să o întâlnească. Povestea poveștile pentru ca Helena să-i poată povesti fiicei lor despre el, despre cum fusese el, înainte de Institut și de război.

S-a uitat spre orașul care se înălța deasupra copacilor. „Nu sunt sigur ce se va întâmpla cu averea și moștenirea. Am transferat cât am putut într-un cont străin, dar dacă te-ai întoarce vreodată, nu sunt sigur dacă ar putea să le revendice. Pot să verific, dacă vrei."

Helenei i s-a închis gâtul, umerii au început să-i tremure și nu se putea face să respire.

Kaine se uită la el. „Te-am adus prea departe."

A clătinat din cap, dar nu s-a putut mișca. Erau atât de multe lucruri pe care voia să le spună, dar nu știa cum să le facă fără ca acestea să o întrerupă.

S-a apropiat. „Poți să te întorci pe jos?"

A reușit să dea din cap.

Mișcându-se încet, și-a strecurat brațul în jurul taliei ei și a ridicat-o în brațe.

Și-a înfășurat brațele în jurul gâtului lui și și-a îngropat fața în umărul lui.

„Enid e un nume bun", a reușit ea în cele din urmă să spună, cu vocea răgușită. „Și mie îmi place."

K AINE STĂTEA ÎNTINSĂ ÎN PAT lângă ea, cu capul sprijinit de pieptul lui, în timp ce privea acele ceasului. Timpul îi era insuficient. Mereu. Niciodată nu avea suficient. Suspendarea era la mai puțin de o lună distanță.

Și Kaine era trează, trasând modele cu degetele de-a lungul brațului ei.

S-a ridicat, aplecându-se în față, și l-a sărutat încet, memorând senzația buzelor lor întâlnindu-se, vârful nasului lui atingându-i obrazul.

Și-a strecurat degetele prin părul lui, adâncind sărutul, dorind să se piardă în familiaritatea lui. Mai simțise asta și înainte.

Mâna lui Kaine s-a ridicat și s-a curbat în jurul gâtului ei, provocând un fior... căldură prin ea, sângele îi curgea în vene. Îngropase amintirile acestui lucru în cele mai adânci colțuri ale minții sale.

Ea se aplecă mai aproape, mâna ei alunecându-i pe pieptul.

Mâna lui i-a înconjurat instantaneu încheietura mâinii, liniștind-o. „Ce faci?”

S-a ridicat în șezut și a tras adânc aer în piept. „Vreau să fac sex cu tine.”

O ardeau vârfurile urechilor spunând-o atât de direct, dar îl privea în timp ce vorbea. Căutând reacția lui.

Ochii lui aveau o privire dură, ca de silex, vizibilă chiar și în lumina slabă a lunii.

"Nu."

Ea a tras din nou de încheietură, iar el i-a dat drumul. Și-a strâns genunchii la piept, înfășurându-și brațele în jurul lor. Inima îi bătea cu putere într-un ritm greu și nesigur.

„Nu vreau ca ultima dată să fie când erai…” A înghițit în sec. „…când eram forțați.”

„Nu”, a fost tot ce a spus.

Degetele i s-au încordat, dar a dat din cap și a rămas așezată, privind umbrele care se adânceau în cameră.

„De ce?”, a întrebat el în cele din urmă.

„Tocmai ți-am spus.”

„La tine nu există niciodată un singur motiv”, a spus el.

Nu a răspuns mult timp. „Nu-mi amintesc cum a fost. Înainte. Știu că s-a întâmplat, dar când... când încerc să-mi amintesc vreun

detaliu, sunt mereu aici. Dacă nu se va mai întoarce niciodată, asta va fi tot ce-mi voi aminti."

Apoi făcu o pauză, gândindu-se la toate felurile în care lucrurile ar putea merge prost. Nu exista cale de întoarcere. Ceea ce avuseseră dispăruse. Nu era ceva ce puteau pur și simplu să recreeze. Orice încercare ar fi putut distruge refugiul fragil pe care încă îl aveau unul în celălalt.

„Lasă," clătină ea din cap. „Ai dreptate, e o idee proastă."

Nu a spus nimic, dar a doua zi, când a sărutat-o, a fost diferit.

Mai flămând.

După ce a lipsit câteva zile, s-a întors și atingerea lui a fost ca focul, dinții lui i-au atins gâtul, fața lui afundată pe pielea ei, inhalând-o. Căldura a străbătut-o și a scos un geamăt tremurând, corpul transformându-se în lichid lipit de el.

„Spune-mi să mă opresc", a spus el, cu gura peste gâtul ei. „Spune-mi să mă opresc."

L-a tras mai aproape. „Nu te opri. Nu vreau să te oprești."

Dinții lui i-au alunecat pe piele, iar ea i-a tras mâinile spre nasturii rochiei, ajutându-i să-i desfacă. Degetele lui au alunecat pe pielea ei goală în timp ce ea tremura sub atingerea lui, tânjind după el.

Așa era înainte. Simțind-o din nou, își amintea felul în care el o atingea, o ținea în brațe, o consuma.

A sărutat-o pe gât până când i-a lăsat capul pe spate și a început să gâfâie. Mâinile i-au trecut pe lângă maxilar, apoi peste umerii lui, în timp ce amintirea lui fizică i se trezea sub piele.

I-a adus fața înapoi spre a ei. „Te iubesc", a spus ea, sărutându-l. „Aș fi vrut să ți-am spus de o mie de ori."

Ea a găsit nasturii de la cămașa lui și a început să-i desfacă, împingându-i hainele la o parte, trecându-și mâinile peste pielea lui, degetele tânjind după căldura corpului lui.

„Spune-mi să mă opresc și mă voi opri", a spus el cu vocea răgușită.

„Nu te opri”, a spus ea, cu degetele tremurânde în timp ce atingeau modelele familiare sculptate pe spatele lui. Hainele îi alunecau, iar dorința o smulgea din interior.

A fost împinsă pe spate în pat, corpul ei sub al lui în timp ce el o săruta peste sâni, dar apoi totul s-a răsturnat; stătea întinsă acolo, încercând să stea nemișcată și să rămână liniștită, încremenită de teama a ceea ce s-ar putea întâmpla dacă nu o face, cu baldachinul patului deasupra ei și corpul deasupra ei, fiecare senzație o trădare jalnică.

Mâinile i-au înghețat și ochii i s-au mărit când coastele i s-au încleștat în jurul plămânilor, sufocând-o.

„Stai.” Cuvântul i-a fost smuls din minte, atât de dureros încât i-a luat plămânii odată cu el.

Kaine înlemni, tresărind, dar ea îl prinse, trăgându-l spre ea, fără să-l lase să plece, îngropându-și fața în umerii lui, inspirând adânc și amintindu-și că era el. Și el era al ei, nu-l putea lăsa să plece.

Corpul i-a tremurat, în timp ce și-a înăbușit un suspin.

Kaine nici măcar nu respira.

„A fost doar pentru o clipă”, a spus ea, cu pieptul încordat. „A fost pur și simplu prea mult pentru o clipă. Va fi mai bine acum că știu că pot spune stop. A fost bine.” Nu voia să-mi dea drumul. „A fost bine. A fost doar pentru o clipă în care eu... A fost bine.”

Dar el s-a retras până când ea l-a lăsat în cele din urmă. S-a ridicat încet în șezut, cu fața trasă, pupilele contractate astfel încât ochii lui semănau cu gheața crăpată. Arăta atât de fragil.

Era acoperit de cicatrici. Mâna îi tremura când întinse mâna și atinse una care îi atingea aproape toată lungimea torsului. „Ce ți-a făcut?”

Și-a întors privirea. „Orice își dorește.”

Și-a sprijinit capul de umărul lui, împreunându-și brațul cu al lui, în timp ce stăteau acolo, în întunericul care se lungea, printre ruinele a tot ceea ce fuseseră odinioară. Aveau doar nevoie de mai mult timp.

ELENA CITISE TOATE lucrările atribuite vreodată lui Cetus, organizându-le în ordinea probabilei legitimități. Simțea că începea să înțeleagă care erau ideile fundamentale ale lui Cetus cu privire la alchimie, dar avea nevoie disperată de o privire mai recentă asupra metodelor sale și știa exact unde ar putea găsi una.

După ce Kaine a plecat, ea a ieșit din cameră, mișcându-se încet, evitând umbrele, folosind pereții ca piatră de încercare.

Știa din ce camere ar putea să o privească Morrough și a avut grijă să evite cât mai multe posibil.

Davies s-a materializat când Helena a ajuns în foaier, dar Helena a trecut prin aripa principală, înaintând mai departe.

În cele din urmă s-a oprit și s-a uitat la el. „Mă poate vedea Morrough aici?”

Davies clătină încet din cap.

Helena s-a dus la ușa îndepărtată. Tocul era deformat pentru a o fixa în loc. Fără rezonanță de fier, o persoană nu ar putea trece niciodată prin ea. Rezonanța Helenei i-a zumzăit în degete în timp ce își punea mâinile pe cadrul și a împins fierul înapoi ca și cum ar fi fost o perdea. A apucat butonul; era un mecanism simplu de încuietoare.

S-a uitat înapoi la Davies, care avea o expresie de teroare pe față, singura emoție pe care părea să o mai exprime.

„Îmi pare rău”, a spus Helena. „Trebuie să văd.”

„Nu…” spuse Davies; vocea îi ieși distorsionată, goală și gâfâind. Nu știa dacă era Kaine sau umbra rămasă a femeii care protesta.

Helena clătină din cap. „Trebuie să știu cum s-a făcut.”

Davies nu l-a urmat, ci a rămas lângă ușă, tulburată, rostind îngrozitoarele ei implorări *de Nu* în timp ce Helena aprindea lumina și se îndrepta spre tablouri.

Luminile pâlpâiau nesigur deasupra capului. Privind acea cușcă prea mică, știind cine trăise în ea luni de zile, Helenei i se făcu rău. Inima începea să-i bată cu putere. Își forță privirea să treacă de la subiect, concentrându-se.

Stătea la marginea tablourilor, examinând toată munca atentă depusă pentru a ascunde ceea ce fusese acolo, încercând să suprapună schița furnizată de Wagner și schițele din portofoliul lui Bennet. Undeva printre cele trei se afla întregul tablou.

Degetele i se mișcau încet, încercând să simtă posibile tipare, dar trecuse atât de mult timp de când făcuse mai mult decât o simplă vivimanție.

S-a pus în genunchi și a început să-și traseze degetele peste fiecare formă și model. A fost de neînțeles primele dăți când s-a târât pe podea urmând liniile, încercând să vizualizeze tiparele energiei. Era a treia oară când în sfârșit începea să aibă sens.

Era o rețea de animanță. Ea a recunoscut senzația energiei, tiparele pe care le urma.

Rezonanța ei i se strecura printre degete în timp ce le trecea de-a lungul unei linii a matricei. Da, știa sentimentul acela. O altă linie. Fals. Energia nu s-ar răsuci niciodată în felul acesta.

S-a târât din nou pe podea, mai încet, trasând fiecare linie iar și iar, ignorând așchiile care i se agățau în vârful degetelor.

Inima a început să-i bată cu putere de ușurare. Putea rezolva asta. Putea să-și dea seama. O durere i s-a răspândit în piept, în ritmul nesigur al bătăilor inimii ei, dar a ignorat-o, încercând să termine. A început să bată din ce în ce mai repede, până când plămânii au început să o doară. Doar puțin mai mult. Trebuia să aibă întreaga bătaie completă în minte ca să o poată grava.

Podeaua era încețoșată. A clipit puternic, încercând să se concentreze.

Degetele îi sângerau când și le apăsa pe inimă, corpul înghețându-i-se. Inima îi bătea necontrolat. Încerca să o încetinească, dar era ca și cum ar fi încercat să prindă un cal care aleargă.

Camera se clătina. Cușca de fier și ușa se deschiseră grațios într-o parte, răsturnându-se când umărul ei a atins pământul.

Camera s-a întunecat, iar clicul pâlpâitor al luminilor s-a stins.

S-A TREZIT, AMEȚITĂ, ÎNTINSĂ ÎN pat în camera ei, cu pieptul durea de parcă l-ar fi zdrobit o greutate de plumb. Kaine stătea lângă ea, cu mâna în a lui.

Nu-și amintea cum ajunsese acolo. Încheieturile îi pulsau și simțea senzația de inactivitate cauzată de nullium în interiorul lor.

„Doctorul tocmai a plecat", a spus el fără să se uite la ea. „Se pare că ați dezvoltat o bătaie neregulată a inimii din cauza tensiunii și suferinței cauzate de închisoare și sarcină. Au detectat-o în timpul comei, dar mi s-a spus că, dacă aș putea să vă mențin calmă, s-ar putea rezolva de la sine. Totuși, pare puțin probabil acum."

Helena nu știa ce să spună.

Maxilarul i-a mișcat de mai multe ori. „Ai vreo idee cum a fost să te trezești prăbușit în mijlocul acelui șir blestemat de oameni din camera de tortură?"

„Îmi pare rău", a spus ea. „Nu am vrut să te oblig să te întorci."

A expirat, lăsându-și capul în jos. Păruse furios, doar că îi strângea mâna în a lui.

„Nu a fost un atac de panică", a spus ea. „Cred că știu cum a folosit Morrough sistemul – cum funcționează designul. Am înțeles cum a făcut-o. Am fost doar ușurată. Inima mea și-a pierdut controlul."

S-a uitat la ea, cu ochii arzând. „Crezi că asta înseamnă că pariază?" „Trebuie să te las cu inima întreruptă și, dacă nu sunt aici, vei dispărea. Exact ca…" A tăcut. „Nu-mi face asta."

I s-a uscat gura. „Dar trebuie să te salvez."

„Nu." Cuvântul a fost tăios. „Nu știi. Și nu poți. Ești singura persoană care n-a înțeles niciodată asta."

Ea a deschis gura, dar el a întrerupt-o.

„Am făcut o înțelegere să ne spunem adevărul unul altuia, și acesta este adevărul. Nu mă poți salva. Nu pot fi salvat."

S-a chinuit să se ridice, pieptul o durea de parcă sternul i s-ar fi rupt din nou. „Nu știi asta. Lasă-mă să încerc."

El s-a smuls din spatele ei și s-a ridicat. Ea a crezut că va ieși furios. S-a dat jos din pat, întinzând mâna după el.

„Kaine."

A rămas nemișcat la picioarele patului. „Nu ai dreptul să ai totul, Helena", a spus el în cele din urmă. „Există un moment în care trebuie să realizezi că nu vei obține tot ce îți dorești. Trebuie să alegi și să lași lucrurile să fie de ajuns pentru tine. Ai și alți oameni. I-ai promis lui Holdfast că vei avea grijă de Lila și de fiul ei. Ai un copil care are nevoie de tine și știi asta."

Ea clătină din cap. „Nu vreau să aleg. Trebuie să aleg mereu și *niciodată nu* te aleg pe tine. M-am săturat să nu te pot alege."

S-a uitat înapoi la ea. „Nu alegi. Mi-ai promis tot ce am vrut. Vreau să te oprești din a te distruge încercând să mă salvezi. Du-te. Trăiește. Spune-i fiicei noastre că v-am salvat pe amândoi. Asta... asta vreau."

„Dar sunt atât de aproape. Pot să-mi dau seama."

Apoi s-a întors spre ea. „Mi-ai promis că, dacă cercetarea va avea un impact asupra sănătății tale, te vei opri."

„Știu, dar…"

A scos un râs gâfâit, aproape mai mult un suspin. „Știai că ești cel mai prost ținător de promisiuni pe care l-am întâlnit vreodată?"

Gâtul i s-a strâns. „Le păstrez pe cele care contează."

„Nu." El clătină din cap. „Ceea ce faci este să faci atât de multe promisiuni contradictorii încât poți alege în funcție de ceea ce vrei. M-am gândit puțin la metodologia ta." Și-a coborât privirea. „De aceea se pare că nu te ții niciodată de promisiunile care îmi contează."

S-a întins spre ea, atingându-i șoldul cu degetele. „Îți pasă de acest copil. Ți-ai făcut griji pentru ea atât de constant, încât ți-ai frânt

inima de frică pentru ce i se va întâmpla. Acum ești atât de preocupat încercând să mă salvezi, încât uiți că *depinde* de tine. Nu o pot proteja de tine. Dacă te pui în pericol încercând să mă salvezi, o pui în pericol."

Helenei i s-a strâns gâtul. A încercat să se retragă, dar el a prins-o de umeri, forțând-o să se uite la el. „Trebuie să mă lași să plec acum."

„Nu pot." Ea clătină din cap. „Crezi că mă voi calma dacă mă opresc? Dacă nu am nimic de făcut decât să stau în camera asta și să aștept să te pierd? Nu ai face-o. Niciodată nu ai face-o."

Au făcut compromisuri până la urmă.

Kaine a dus-o înapoi în cameră și a lăsat-o să petreacă ore întregi târându-se pe podea, copiind fiecare detaliu al tabloului pe plăci de gravat. Când a avut timp, a mers cu ea la bibliotecă și a lăsat-o să-și folosească animanța asupra lui, studiind talismanul din pieptul lui, dar ea nu a mai pus piciorul în afara camerei fără el.

Într-o seară s-a întors după o absență de mai bine de o zi, cu o expresie impasibilă. „Va trebui să stai acasă mâine. Trebuie să fie o cină. Aurelia se întoarce pentru ea, și Nemuritorii rămași."

„Pentru ce este?"

A schițat un zâmbet subțire. „Ar trebui să-i conving că nu e nimic în neregulă."

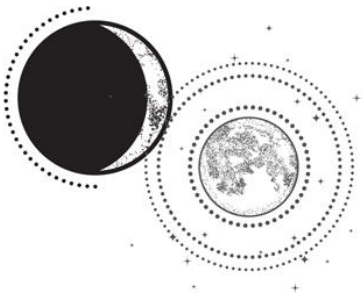

CAPITOLUL 70

Iuliu 1789

HELENA PRIVEA PRIN PERDELE CUM ALȚI SERVITORI, atât vii, cât și morți, erau aduși din oraș. Kaine zăvorase ușa ca să se asigure că nu va primi vizitatori nesolicitați, lăsând-o pe una dintre servitoare în cameră cu ea.

Nu observase niciodată cât de grea și ranforsată era ușa.

Mașinile au sosit seara. Era aproape amuzant să-i vezi pe Nemuritori intrând în casa chiar a criminalului de care se temeau.

A încercat să nu-și facă griji. Kaine nu păruse îngrijorat de seara aceea, dar era un mincinos convingător.

Pe măsură ce seara se târî, încerca să se concentreze asupra încercărilor ei de a inversa structura aranjamentului lui Morrough, când servitoarea, care stătuse nemișcată ca o statuie, a intrat brusc în acțiune, adunând rapid cărțile și notițele Helenei și îndesându-le pe toate sub pat.

Cineva venea.

Tocmai ascunseseră ultimele hârtii, asigurându-se că totul era acoperit de fusta patului, când în cameră s-a auzit un zgomot de fier de călcat mișcându-se. Helena s-a aruncat pe pat, ghemuindu-se pe o parte. Un moment mai târziu, ușa s-a deschis larg, dezvăluindu-l pe Stroud, urmat îndeaproape de Kaine.

„Nu văd cum ar putea ajuta asta”, a spus el în timp ce Helena clipea spre ei, prefăcându-se confuză. „Știți cât de delicată este starea ei.”

„Există o mulțime de poziții delicate în acest moment”, a spus Stroud, apropiindu-se și scuturând-o pe Helena. „Înaltul Necromant a fost foarte clar că trebuie să proiectăm o imagine de putere. Toate aceste asasinate le-au amenințat sentimentul de invulnerabilitate și, dacă temerile lor sunt lăsate să submineze regimul, vom suferi cu toții. Trebuie să le arătăm că există o soluție.”

„Și crezi că o paradă cu o prizonieră însărcinată, despre care se știe că este trimisă aici la interogatoriu, îi va liniști?”

„Cred că o explicație de ce e însărcinată va fi de ajuns. Sunt prea paranoici ca să ne creadă pe cuvânt, dar o să ne creadă odată ce o vor vedea. A fost ultima studentă sponsorizată de Principat.” Stroud s-a uitat la Helena. „Ridică-te și pune-te ceva suficient de subțire încât să ți se vadă burta.”

Sarcina abia se vedea decât dacă era goală; Helena se îndoia că ar putea purta ceva care să o facă vizibilă. Un detaliu care a fost imediat evident când s-a ridicat în picioare.

„O, pentru numele lui Dumnezeu.” Stroud se duse la dulap și scoase o cămașă, apoi o îndesă în partea din față a rochiei Helenei, astfel încât stomacul ei părea vizibil umflat.

„Gata. Vino acum.” Stroud a luat-o pe Helena de braț și a început să o tragă spre ușă.

Helena s-a uitat la Kaine, dar nu era nimic de făcut.

Călătoria spre aripa principală a fost în același timp mai lungă și mai scurtă decât își amintea Helena. Când au ajuns în foaierul mare, pieptul Helenei s-a strâns. S-a luptat să respire încet în timp ce era trasă în camera mare unde îl văzuse prima dată pe Kaine la Spirefell.

Degetele lui Stroud se înfipseră în brațul ei. „Nu scoate un cuvânt.”

Toată lumea s-a întors când Stroud a intrat cu Helena, iar ea s-a simțit sinistră și evidentă, cu părul desfăcut, vizibil însărcinată, o stare în care nicio femeie respectabilă din Nord nu ar fi fost văzută.

Apariția ei a fost întâmpinată de tăcere. Helena a plimbat privirea prin cameră. A recunoscut puține fețe; Aurelia era prezentă, stând posomorâtă lângă Crowther.

Atreus, își aminti Helena. Pielea lui era cenușie, cu pete slabe pe tâmple, iar acum purta inele de aprindere.

„Ăsta e proiectul secret?”, a spus un bărbat cu o neîncredere furioasă. Helena i-a recunoscut vocea. Avea perciunii lungi și părul începea să se retragă. „Proiectul despre care a citit toată țara în ziare?”

— Bineînțeles că nu, spuse Stroud, cu o notă defensivă în voce. Crezi că Înaltul Necromant își publică adevăratele planuri în ziare? A fost adusă aici cu alt scop, iar voi sunteți puținii privilegiați care vor ști despre asta. Sunt sigur că vă amintiți cu toții, acesta este studentul străin pe care Familia Română l-a adus aici cu atâta cheltuială.

Câteva fețe s-au întunecat la această amintire.

„Înaltul Necromant a descoperit că ea posedă o formă rară de rezonanță pe care are un mare interes să o cultive. Odată ce procesul este complet, Înaltul Necromant va atinge culmi de putere nemaivăzute până acum."

„Deci admiți că e ceva în neregulă cu el?" Asta venea de la un lich din partea îndepărtată a camerei. Inima Helenei s-a oprit la vederea lui Sebastian Bayard, cu părul și ochii palizi, dar acum cu pielea cenușie.

Buzele lui Stroud se strânseră. „Ceea ce recunosc este că Înaltul Necromant a învins mortalitatea în moduri la care niciun alt suflet de pe acest pământ nu a visat vreodată, iar când va reuși, așa cum știu că va reuși, va fi în beneficiul nostru, al tuturor. Unii dintre voi vă amintiți probabil că, în timpul războiului, Bennet a urmărit o metodă de plasare a talismanelor în noi corpuri vii. Era un obiectiv de mare importanță."

Câțiva dintre liche dădură din cap.

„Acele încercări inițiale au fost nereușite și, din cauza constrângerilor războiului, a fost necesar să ne concentrăm eforturile în altă parte. Totuși, de atunci, a fost descoperită o nouă metodă, la perfecționarea căreia Înaltul Reeve și cu mine am colaborat îndeaproape. Forma fizică a Înaltului Necromant este în... descompunere, dar nimeni nu îndrăznește să-i nege puterea. Își va transfera sufletul într-un corp nou și, astfel, va ajunge la culmi de putere." „de neimaginat. Și când va face asta, îți va permite să faci la fel."

„Ce cadavru nou?" A fost primul bărbat care a vorbit.

Stroud a zâmbit, împingând-o pe Helena înainte ca să fie mai vizibilă. „Cea pe care prizoniera noastră ne-o prezintă."

Toată lumea se holba la Helena. Inima îi bătea cu putere și nu putea auzi ce se spunea pentru că era concentrată pe încercarea de a-și păstra calmul. Putea simți furia lui Kaine clocotind sub pielea lui.

S-au auzit râsete batjocoritoare.

Camera a devenit înceţoșată.

— Nu te gândi la el ca la un bebeluș, spuse Stroud tăios, suficient de tare încât Helena să-i poată auzi peste bătăile inimii. Sunt pur și simplu materiale umane cu rezonanța potrivită. Fața lui Stroud era roșie. Evident, se așteptase la admirație în loc de batjocura pe care o primea. A tras-o brusc pe Helena înapoi.

„Am lucrat cu Bennet la proiectul himerei; sunt bine versat în metodele de accelerare a creșterii. Încă câteva luni și fătul va fi viabil, iar eu voi avea materialele cu rezonanţa necesară pentru a crea un corp nou pentru liderul nostru. Odată ce acesta va fi înălțat la noua sa formă, le va permite celor care l-au slujit *cu credință* să-l urmeze și să primească și ei corpuri noi."

Câțiva dintre liche s-au îndreptat, dorul lor fiind vizibil.

„Deci pentru asta a fost programul dumneavoastră?"

Helena a tremurat la auzul vocii lui Crowther, care ieșea din spatele camerei, unde Atreus stătea încă lângă Aurelia. Părea să o placă pe noua doamnă Ferron mult mai mult decât fiului său.

„Beneficiul economic al procesului este legitim", a spus Stroud cu o privire rezervată. „Dar recunosc că am motive ascunse."

— Stai. Vocea Aureliei răsună prin cameră ca cioburi de sticlă. Cine e tatăl?

— Înaltul Necromant, evident... spuse unul dintre Nemuritori, dar apoi se opri, holbându-se la Helena și părând să se răzgândească.

Un alt bărbat, un bărbat cu o față albă ca uleiul și o mustață groasă, a râs aspru. „Știam că te distrezi cu ea, Ferron."

Obrajii Aureliei s-au înroșit ca niște roșii.

„Semnătatea a fost stabilită pe baza rezonanței. Înaltul Necromant l-a considerat pe soțul dumneavoastră cel mai potrivit", a spus Stroud pe un ton conciliant. „Vă asigur, doamnă Ferron, cooperarea soțului dumneavoastră nu a fost în niciun fel o obiecție la adresa dumneavoastră…"

Mai mulți oameni au râs.

Aurelia a pălit periculos de tare. „Ieșiți afară! Toți, ieșiți afară!" A luat cel mai apropiat lucru, o vază, și a aruncat-o direct spre Helena.

Helena a fost smulsă cu forță din strânsoarea lui Stroud. Porțelanul i-a trecut pe lângă cap, sfărâmându-se pe peretele din spatele ei.

Kaine stătea lângă ea, cu ochii strălucind aproape albi. „Sunt de acord." Vocea lui zumzăia ca o rezonanță în aer. „Dacă cineva mai are îndoieli cu privire la puterea sau stabilitatea regimului, este binevenit să mă vadă pentru a mă liniști personal."

S-a lăsat o pauză, apoi mai mulți dintre Nemuritori au mormăit scuze, îndreptându-se strecurat spre ușă.

Pe măsură ce încăperea se golea, Stroud se întoarse spre Kaine. „Înaltul Necromant a spus clar că aceasta urma să fie o întâlnire diplomatică și că nu trebuia să-i amenințați pentru a se supune."

Ochii lui Kaine încă străluceau. „Singurul lucru pe care îl înțeleg este puterea și frica. Nu se poate argumenta cu cineva al cărui sentiment de drept este amenințat. Acum am o situație domestică neplăcută de rezolvat, datorită ție. Poți să te vezi în afara orașului și să-l asiguri pe marele nostru lider că Nemuritorii vor continua să-și țină capul plecat, pentru că știu că acesta este singurul lor mijloc de a-și păstra capul."

Fața lui Stroud s-a încrețit, dar s-a ridicat și a plecat.

Helena a aruncat o privire în jur în timp ce ultimele persoane rămase în urmă plecau și a clipit când a recunoscut încă două fețe. Erau singurele femei din cameră, alături de Stroud și Aurelia. Fuseseră lângă ferestre. Amândouă erau frumoase, deși una avea o tentă ușor cenușie pe piele; trăsăturile îi erau blânde, iar privirea ei

era detașată. Cealaltă avea o expresie aproape vulpică. Se holba la Helena, cu buza de jos prinsă între dinți.

Erau Ivy și Sofia Purnell.

Ivy a aruncat o privire spre Kaine, cu o expresie de nedumerire pe față. S-a întors din nou spre Helena, părând că vrea să vorbească, dar apoi și-a ferit privirea și a luat-o de mână pe Sofia în timp ce pleca.

În cele din urmă, Helena și Kaine au rămas singuri cu Atreus și Aurelia.

Kaine a trecut pe lângă Helena, spre familia lui. „Du-o înapoi în camera ei", a spus el peste umăr.

Doi servitori au ieșit în față, dar Aurelia a luat cuvântul.

„Nu! Ar trebui să rămână. Tu o ascunzi mereu, asigurându-te că ești singurul căruia i se permite să stea aproape de ea. Până la urmă, exact așa credeam."

Expresia lui Kaine s-a încordat. „Așa cum a spus Stroud, a fost la ordinul personal al Înaltului Necromant. Vă asigur că nimic din acest proces nu a fost plăcut pentru nimeni dintre cei implicați."

— Ei bine, păcat, spuse Atreus cu vocea joasă a lui Crowther. Ochii încețoșați ai lui Crowther o plimbau încet peste Helena în timp ce acesta se apropia, un miros îngrozitor de substanțe chimice astringente și lavandă ridicându-se din el. Speram să aud că asta te-a înviorat măcar să-ți faci datoria față de familie. Am auzit din surse sigure că ai fost cândva un client obișnuit al anumitor localuri din oraș în timpul războiului. Așadar, este clar că nu-ți lipsește experiența sau capacitatea, ceea ce mă face să presupun că-ți lipsește motivația.

„Am lucruri mai bune de făcut cu timpul meu decât să-mi fac griji pentru moștenirea ta", a spus Kaine, cu ochii sclipind de răutate.

Atreus îl privi furioasă o clipă, apoi se îndreptă brusc spre Helena. Helena se făcu mică spre Kaine instinctiv.

Atreus se uită pătrunzător la fiul său. „Pentru o captivă, nu pare să se teamă prea tare de tine."

Kaine s-a întins și a smuls-o pe Helena din mâinile tatălui său. „Ei bine, asta e datorită Aureliei. După ce mi-a atacat prizoniera într-un acces de furie, am ajuns în rolul eroic de salvator.” Kaine i-a zâmbit Helenei, cu ochii reci ca gheața și batjocoritor. „Nu-i așa?”

Helena nu a trebuit să se prefacă că tremură. Inima îi bătea atât de tare, încât camera era în toi.

„E timpul să o duc deoparte peste noapte. Puteți amândoi să vă descurcați.” Kaine se întoarse să plece, trăgând-o parcă pe Helena după el.

Atreus vorbi din nou. „Înaltul Necromant poate că ți-a dat o lesă lungă în trecut, dar ți-ai supraestimat atât abilitățile, cât și „... importanță lăsându-l să te folosească ca pe un câine. Acum te tratează ca pe unul. Se pare că uciderea este singurul lucru pe care l-ai făcut *vreodată* bine.”

Expresia lui Kaine nu trăda nimic, dar Helena simți cum tresare.

„Poți să-i amenințI pe ceilalți în semn de supunere, dar eu nu mi-e frică de tine”, a spus Atreus. „Ai zburat prea sus și tot ce-ți mai rămâne este o cădere imensă.”

Degetele lui Kaine au simțit un spasm în brațul Helenei.

„Aceasta este casa mea”, a spus Atreus, „și acum, că misiunile tale eșuate sunt ale mele, nu-mi poruncești. Poate că, atunci când voi termina, îl voi ruga pe marele nostru conducător să-ți ordone să aduci un moștenitor, din moment ce supunerea sclavilor este singura calitate pe care pari să o posezi.”

Kaine nu s-a uitat înapoi. „Fă cum vrei. Nu-mi pasă.”

A mers repede și nu s-a oprit până nu au ajuns la aripa de vest a casei, lăsându-i mult în urmă pe Atreus și Aurelia. Atunci s-a oprit, întorcându-se și ținându-i fața, studiindu-i ochii, iar ea i-a simțit rezonanța în nervi, încetinindu-i bătăile nesigure ale inimii.

Și-a lipit fruntea de a ei. „Îmi pare rău. Nu mi-a trecut prin minte că Stroud ar putea face ceva atât de stupid.”

„Nu contează. S-a terminat acum”, a spus ea. „Ce a vrut să spună tatăl tău când a spus că sarcinile tale eșuate sunt acum ale lui?”

„Nu-i nimic. Vino, hai să te ducem înapoi în camera ta.”

Ea nu s-a clintit. „Ce s-a întâmplat?”

A expirat. „Sarcina de a-l găsi pe criminal i-a fost reatribuită tatălui meu.”

"Ce înseamnă asta?"

„Nimic. Nu va găsi nimic. Trimisul lui Shiseo se va întoarce în puțin peste o săptămână.”

Vestea a fost ca o lovitură în stomac. Știa că timpul se scurge, o vedea de fiecare dată când privea cerul nopții, dar vestea întoarcerii lui Shiseo a făcut-o mult mai definitivă. A tăcut până au ajuns în camera ei.

„Fata aceea care era aici, cu sora ei. O cunoști?”

Ochii lui Kaine s-au îngustat. „Ea a fost cea care i-a lăsat pe toți să intre în Institut.”

„Era una de-a lui Crowther. L-a ucis pentru că sora ei a murit.” „când l-am salvat pe Luc”, a spus Helena, dând din cap. „E convinsă că necrothrall-ul care o însoțește e în viață.”

„Reanimarea este una a lui Morrough. Rareori se obosește cu o muncă atât de elaborată, dar asta explică de ce. Aș fi omorât-o deja, dar ea face lucrurile dificile pentru că nu pleacă niciodată fără necrothrall și nu are alții.”

S PIREFELL SE SIMȚI DIN NOU BÂNTUIT de prezența lui Atreus și a Aureliei.

Cu o cameră cu vedere spre curte, Helena ar fi auzit când sosea cineva. I-a privit pe Kaine și pe tatăl său stând pe trepte în timp ce un camion intra, iar prizonierii erau târâți într-una dintre clădirile depozitului.

Kaine a început să se îndepărteze, dar Atreus l-a strigat aspru. Kaine s-a întors încet, urmându-și tatăl înăuntru.

Țipetele care au urmat au străpuns ferestrele, plutind prin holurile întortocheate ale casei. Nu aveau să se termine.

Helena a tras draperiile și s-a ghemuit în colțul îndepărtat al camerei, încercând să blocheze sunetele. Avea prea multe amintiri cu astfel de țipete.

A tresărit la o atingere și a ridicat privirea pentru a-l vedea pe Kaine în fața ei. L-a studiat. Și-a dat seama că se spălase recent; părul îi era ud.

S-au privit unul pe altul, simțind greutatea a tot.

„A spus... a spus vreunul dintre ei ceva care te-ar putea incrimina?" a întrebat ea cu vocea răgușită.

Ochii lui au clipit. „Nu. Niciunul dintre ei nu știa nimic."

Ea a înghițit în sec.

Fiecare cuvânt. Fiecare viață. Din cauza ta.

Ea nu putea vorbi.

„E târziu. Vrei să mănânci?", a întrebat în cele din urmă Kaine.

S-a uitat în sus și a zărit o tavă așezată pe masa din cealaltă parte a camerei. Umbrele din cameră erau lungi. Se ascunsese într-un colț o zi întreagă.

Maxilarul îi tremura, iar gâtul i se îngroșa.

„De ce face asta aici?", a întrebat ea, ca și cum ar fi contat cumva locul în care s-a întâmplat.

„Crede că există spioni și de aceea ucigașul a fost atât de eficient. E convins că Spirefell este singurul loc care rămâne sigur." S-a uitat în jos. „Ar trebui să încerci să mănânci. Se așteaptă să iau cina cu el și Aurelia în seara asta."

El a dat să se ridice, dar ea i-a întins mâna. „Te întorci după?"

Ea îi putea vedea ochii argintii în întuneric.

„Dacă vrei." or „Dacă vrei."

În liniște, s-a dus și și-a scos tablourile, toate notițele, studiindu-le, modificând anumite componente ale designului pe care îl dezvoltase, mijind ochii în timp ce își trecea degetele de-a lungul modelelor, încercând să simtă energia și să-și amintească dacă i se părea că e corect.

Nu existau cărți, nici surse de referință pentru rețele alchimice concepute pentru animanță. Trebuia să se bazeze pe fragmente de informații și pe propria experiență.

Perfecționarea tablourilor de date ar putea dura ani, uneori decenii.

În cel mai bun caz, ar avea o singură șansă să o facă bine.

„S HISEO VA AJUNGE ÎN ESTUL NOVISULUI ÎN câteva zile", i-a spus Kaine. Mergeau prin labirintul de gard viu, pentru că nu puteau fi văzuți de acolo din casă și era suficient de departe încât ea nu putea auzi țipetele bruște. „Va fi aici în decurs de o săptămână."

Helenei i s-a făcut un nod în stomac. — A, nu-i așa?

Știa că îi spunea să se pregătească pentru ceea ce avea să se întâmple atât de curând, dar nu se simțea ca și cum ar fi fost pregătită - se simțea ca și cum ar fi fost lovită.

Gâtul i s-a strâns de câteva ori. „Crezi că există vreo șansă să merg cu tine la bibliotecă? Vreau doar să văd dacă am omis ceva."

„Dacă asta vrei."

În bibliotecă, îi putea simți greutatea privirii în timp ce își croia drum încet printre culoare, căutând istorii vechi și comentarii. despre calitățile alchimiei. Când a privit-o, în ochii lui se citea o durere atât de mare, încât ea nu și-a dat seama cum nu o recunoscuse mai devreme.

Știa că, pentru el, ceea ce făcea era să le fure timp. Dacă nu găsea nimic, totul era irosit. Momentele pe care le-ar fi putut avea împreună, ea le petrecuse căutând o soluție care nu exista.

Totuși, a luat o altă carte de pe un raft, cu degetele tremurânde, și a adăugat-o la un teanc.

„Și acestea."

„ CRED... MI- AM GĂSIT DISPOZIȚIA DESPRE tablouri și toate materialele de care aș avea nevoie ca să-ți redau sufletul”, a spus ea când Kaine a venit a doua zi. Stătea pe marginea patului, cu mâinile goale, cu masa neatinsă.

A făcut o pauză și a închis ușa. „A?”

Mâna stângă îi tot făcea spasme incontrolabile, iar inima îi bătea ca un pumn în piept.

„Dacă modificăm baza rețelei, aș putea folosi componentele interne ale acesteia pentru a reține energia în timp ce îmi folosesc animanța pentru a separa sufletul tău de celelalte.”

"Dar?"

A înghițit în sec. „Când a murit Luc, s-a întâmplat încet. Cetus... Morrough îl rănise atât de mult, încât sufletul lui nu a mai putut rezista odată ce Cetus a murit. Nu știam cum să... Sufletul tău a fost smuls din trupul tău. Dacă reușesc să-l aduc înapoi, cu timpul poate s-ar putea reintegra, dar ar trebui să-l asigurăm măcar inițial, cum... cum fac acum sufletele servitorilor, în filacteriu.”

„Ai avea nevoie de un suflet jertfitor.”

Ea dădu din cap. „Ar trebui să fie dispuși. N-ar rezista, n-ar funcționa dacă n-ar fi.”

„Ah”, a fost tot ce a spus.

A înghițit în sec, cu maxilarul tremurând. „Poate dacă o iau de la capăt, pot găsi altceva. S-ar putea să fi abordat problema din unghiul greșit.”

El a tăcut.

Pieptul i s-a strâns. „Sau... mă gândeam, ce-ar fi dacă am prioritiza doar „Iau mai întâi filacteriul și plec. Apoi voi avea încă o lună să-l studiez, nu? Aș putea construi o bombă... am putea... aveți o forjă veche aici. Nu ar fi nevoie de căldură mare sau de o detonație puternică. Dacă am folosi nullium, odată ce Morrough ar fi rănit... am putea lua filacteriul și apoi am fugi și... și pot să-mi dau seama de ceva atunci.”

Expresia lui Kaine era închisă, privirea lui exasperant de răbdătoare în timp ce se îndrepta spre ea. „Poți manipula în siguranță explozibili când ești însărcinată?”

I s-a strâns gâtul. „Am putea lucra împreună... ți-aș putea spune cum să...”

Kaine i-a ridicat mâna și a lipit-o de a lui. Degetele lui au tresărit de câteva ori, iar întreaga mână a Helenei a avut un spasm.

„Care dintre noi are mâinile suficient de stabile ca să construiască o bombă?”

Helena și-o smulse pe a ei, strângându-și degetele într-un pumn atât de strâns încât simțea oasele metacarpiene sub vârful degetelor. Camera se învăluia în valuri, amenințând să o răstoarne din pat. Își sprijini ferm cealaltă mână de saltea ca să se echilibreze. „Ei bine, poate dacă eu…”

„Helena, sunt obosită.”

Ea a ridicat privirea și a văzut asta în ochii lui. Războiul îl mâncase; îl cioplise până la măduva oaselor și nu se oprise nici măcar atunci. Nu era mai mult decât o fantomă.

Știuse, din momentul în care văzuse sistemul de pe spatele lui, că, dacă ar supraviețui, l-ar determina să-și distileze lumea într-un singur punct și să nu se mai abate niciodată de la el. El îi spusese asta.

Nu se putea opri atâta timp cât ea era în pericol, iar acest lucru îl epuizase aproape până la epuizare. Își dorea doar un punct final spre care să privească.

Umerii îi tremurau. „Dar… vreau să te salvez.”

„Știu”, a spus el cu blândețe. „Și dacă cineva ar putea, acela ai fi tu. Dar aș vrea să-mi iau rămas bun de la tine înainte să pleci, iar tu te pierzi în asta.”

A tras-o în brațe, cu bărbia sprijinindu-și-se pe creștetul capului ei.

Dar mintea ei nu se oprea din a o lua razna. Când el a plecat, s-a întors la cercetările ei. O luase de la capăt. Când l-a auzit venind, a

pus totul deoparte și nu a mai pomenit. El știa oricum, dar ei s-au prefăcut.

L-a sărutat. L-a împins înapoi pe pat și și-a strecurat picioarele până când a ajuns în poala lui, degetele i-au trecut prin părul palid în timp ce își mula corpul după al lui, dorindu-l în întregime.

În timp ce el o săruta pe gât, ea îi găsi nasturii și închizătoarele hainelor până când îi putu atinge pielea, împingându-i cămașa de pe umeri și conducându-i mâinile spre talia ei.

Mâinile lui o prinseră, cu degetele mari apăsate pe coastele ei inferioare, arcuind-o mai aproape.

Mâinile îi tremurau în timp ce începea să-și descheie rochia, degetele tremurând atât de tare încât se chinuiau cu nasturii. Kaine încercă să-și acopere mâinile peste ale ei, dar ea le smuci.

„Vreau asta", a spus ea cu vocea tremurândă. „Vreau asta în termenii noștri înainte să plec... te rog..."

Vocea i s-a spart.

„Ăsta era al nostru…" A înghițit în sec, clipind greu. „Ni l-au luat, dar era al nostru."

A reușit să desfacă restul nasturilor și și-a lăsat rochia să alunece, făcându-i loc de talie. Și-a înfășurat brațele în jurul gâtului lui, trăgându-l aproape și sărutându-l.

Ea a rămas călare pe el, coapsele ei cuprinzându-i șoldurile în timp ce corpurile lor se uneau. Degetele lui i s-au încolăcit pe talie, dar nu a împins-o în jos, nu a făcut-o să se miște dincolo de ritmul pentru care se simțea pregătită. A gemut încet în timp ce ea își mișca șoldurile înainte.

A încercat să nu-și amintească, să nu compare acel moment cu niciun alt moment, încercând doar să se concentreze asupra prezentului, să se ancoreze în momentul prezent, dar îi era familiar...

Își amintea că fusese așa și înainte, lent și intim. Reverența arzătoare a atingerii lui când făcuse dragoste cu ea.

Asta fusese. Să facă dragoste. Asta avuseseră.

CAPITOLUL 71

Iuliu 1789

HELENA SE CORODA CA METALUL; SE DIZOLVA, SE DESCĂDERA, se sfărâma în bucăți. Simțea o durere constantă în piept, în timp ce simțea cum se destrăma.

Erau atât de multe lucruri pe care voia să i le spună lui Kaine, dar abia se putea gândi la ele fără să înceapă să o doară gâtul, inima să-i bată cu putere și să înceapă să plângă. Nu fusese niciodată deosebit de predispusă la plâns înainte, dar sarcina părea să o smulgă din el. Numărătoarea inversă până la plecarea ei o sfâșia încetul cu încetul.

Într-o zi, în loc să plângă, a răsuflat și s-a înfuriat pe el.

Planurile lui erau stupide și egoiste. Nu era corect să moară el, iar ea să trăiască cu totul. Dacă ar fi lăsat-o să o ajute să o salveze pe Lila, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Dacă ar fi avut încredere în ea și nu ar fi fost atât de autoritar, dacă i-ar fi lăsat să lucreze împreună – totul ar fi putut fi diferit. Era vina lui.

A lăsat-o să spună totul, până când i-a rămas greu să respire, cu mâna agățându-se de piept, încercând să-și forțeze inima să bată uniform, iar când a trebuit să o facă în locul ei, a încercat să-i smulgă mâinile.

Când tatăl său l-a chemat să plece, ea a rămas furioasă și și-a dat seama că făcea asta intenționat.

Cunoștea modurile distructive în care mintea ei se înclina. Din momentul în care sosise la Spirefell, el făcuse tot posibilul să o antagonizeze și să o provoace. Îi oferise o țintă. Când îl urîse, fusese mai puțin autodistructivă.

Dacă ar fi supărată acum, ar fi fost mai ușor să plece.

El o controla. Ea și-a înghițit furia, dar toate emoțiile îi stăteau ca otrava.

Un CAMION A ADUS UN NOU lot de prizonieri la Spirefell, iar Kaine dispăruse din nou.

Helena nu se putea abține să nu se mire de relația dintre Kaine și tatăl său. Amândoi își dezvăluiau disprețul reciproc. Atreus părea să găsească atât de multe lucruri de disprețuit în fiul său și, totuși, părea să găsească constant motive să aibă nevoie de el. Kaine își învinovățea tatăl pentru tragedia mamei sale și, totuși, Atreus se număra printre Nemuritorii pe care îi cruțase, în ciuda faptului că părea o țintă ușoară.

Helena ședea amorțită de disperare când ușa s-a deschis.

A ridicat privirea, cu sângele înghețat în sânge, când unul dintre paznicii în uniformă ai camionului a intrat în cameră.

Și-a dat șapca pe spate și era Ivy.

Helena se holba cu o surpriză amorțită la Ivy, care afișa un zâmbet ezitant.

„Era greu de contactat." or „Era greu de contactat."

Helena nu s-a mișcat. „Ce faci aici?"

„Sunt aici să te salvez."

Nici Ivy nu rostise bine cuvintele când se auzi un scârțâit metalic, fierul din jurul ușii răsucindu-se spre interior, blocând-o. Ivy se întoarse și încercă să deschidă ușa, constatând că era complet imobilă. Se întoarse și porni spre Helena.

— Nu, spuse Helena tăios, ridicându-se în picioare. Ultima dată când cineva a venit și s-a apropiat prea mult, i-a rupt aproape toate osele din corp înainte să sosească.

Ivy a înlemnit, privirea unui animal în cușcă i-a umplut ochii. Oricât de greu fusese să ajungi la Helena, era clar că nu era o salvare bine plănuită.

„De ce ești aici?” a spus Helena, holbându-se la fată. Era o fată. Era atât de tânără. „Știai că am fost prizonieră aici de anul trecut. De ce ești aici acum?”

Ivy se retrase și apoi o înconjură pe Helena într-un arc larg, îndreptându-se spre fereastră, zdrăngănind-o cu forță și încercând să spargă geamurile. Fata își pierduse tactul sau poate fusese prea impulsivă, prea grește în ceea ce credea că va fi dificilă infiltrarea.

— Am crezut că ești aici pentru interogatoriu, spuse Ivy. Nu știam că Înaltul Reeve ar face… Ochii ei se îndreptară rapid spre stomacul Helenei. — asta pentru tine.

Helena a râs disprețuind. „Fac la fel cu multe fete din Central. De ce îți pasă de mine?”

Ivy a înlemnit. „Sofia te plăcea. Voia să-ți fiu prietenă. Îmi spunea mereu că ar trebui să fiu mai mult ca tine. Că ar trebui să-i ajut pe oameni. Nu am ascultat niciodată.”

„Nu vreau să fiu prietena ta”, spuse Helena rece. „Sora ta e moartă. Ne-ai trădat pe toți pentru un cadavru.”

„Știu!” Vocea lui Ivy răsuna de durere în timp ce se întoarse spre Helena, cu fața palidă și ochii strălucitori. „Știu, dar nu puteam… nu puteam să o las moartă. M-am gândit…” Fața i s-a încrețit. „…mi-am spus că e doar rănită, dar că se va întoarce. Dar nu se întoarce. Nu… nu poate. Chiar dacă ar veni, nu m-ar ierta niciodată pentru toate astea. Oare?”

Helena nu a simțit nicio compasiune. „Ne-ai costat totul. Chiar dacă era să pierdem mereu, existau oameni care ar fi putut fugi, ar fi putut fugi dacă ar fi avut timp. Dar *te* -ai asigurat că nu o fac.”

În timp ce vorbea, ușile s-au deformat, metalul a scârțâit, iar Kaine a intrat. Fierul forjat s-a desprins de podea, alungindu-se în nenumărate puncte, toate îndreptate spre Ivy. O mișcare a mâinii lui și Ivy ar fi fost străpunsă din toate părțile.

Ar putea încerca să fugă, dar nu ar face doi pași.

Ivy s-a întors cu fața spre el, cu o expresie ciudat de resemnată.

„Ce trădător neașteptat”, spuse Kaine cu o nesinceritate completă. „Trebuie să recunosc că te credeam prea deștept ca să cazi într-o capcană atât de evidentă.”

Ivy a zâmbit amar și a clătinat din cap aproape cu tristețe. „Nu-ți amintești de mine, nu-i așa? Am crezut că, până la urmă, s-ar putea să-ți amintești.”

Kaine a studiat-o atent. „Nu pot spune că o fac.”

„Eram diferită când ne-am întâlnit prima dată. Mai mică de statură. Țipând.”

Kaine clătină din cap, de parcă ar fi putut fi nenumărați oameni.

„Obișnuiam să port două codițe împletite. Cu fundițe.” Ivy a făcut un gest de-a lungul umerilor ei cu ambele mâini. „După ce Nemuritorii mi-au ucis părinții, le-au folosit ca să mă târască pe podea și să ți le pună în mâini. Și tu erai mai tânără pe atunci.”

Recunoașterea s-a luminat încet în ochii lui Kaine.

Ivy și-a strâns buzele, inhalând. „Când ai fugit, ceilalți Nemuritori au venit după tine. Au uitat complet de mine și de sora mea. Am încercat să-i tai capul mamei cu cuțitul de prăjituri ca să o fac să se oprească din ce-i făcea Sofiei. Atunci mi-am dat seama ce puteam face cu mâinile mele.” S-a uitat la degete. „După ce am scăpat, Sofia era încă în viață, dar ea... era ca și cum ar fi fost într-un vis. Nu se mișca decât dacă o mișcam eu și nu mânca decât dacă o hrăneam. Ne-am ascuns în mahalale. Când s-a trezit în sfârșit, ultimul lucru pe care și-l amintea a fost că fusese ziua mea de naștere. Nu-și amintea nimic din toate astea. Am fi murit, dacă nu erai tu.”

Expresia lui Kaine deveni disprețuitoare. „Încă un motiv să regret acțiunile mele din ziua aceea.”

Ivy a devenit nedumerită până când Kaine a băgat mâna în haina lui și a scos un pumnal de obsidian. Apoi ochii ei pătrunzători s-au mărit, nu de frică, ci de surpriză, aproape de bucurie. „Tu ești criminalul.”

A zâmbit. „Da, și pe tine, în special, te așteptam cu nerăbdare.”

Ivy s-a întors spre Helena. „Și știai?” S-a uitat între ele. „Totul e o prefăcătorie?”

„Într-un fel”, spuse Helena. Nu crezuse că o va deranja să o vadă pe Ivy ucisă, dar părea sortită să simtă milă pentru oricine înțelegea. Crowther menționase că Ivy venise din mahalale și lucrase pentru el în schimbul protecției surorii sale. Dacă Sofia fusese într-o stare de fugă, nu era de mirare că Ivy reușise să se agațe de fantezia că Sofia era încă în viață.

— Nu o omorî, spuse Helena.

Kaine o privi. „Nu te poți aștepta să o cruț.”

Helena clătină din cap. — Nu cred că se așteaptă să fie cruțată, spuse ea, bănuind că era pe cale să facă o greșeală teribilă, dar mai avea atât de puține motive să nu riște totul. Se uită spre Ivy. Nemuritorii sunt cu toții sortiți pieirii. Știi asta, nu-i așa?

Ivy dădu din cap. Helena se îndoia că devenise Nemuritoare din vreun interes pentru nemurire; mai probabil fusese o afecțiune a lui Morrough, la fel ca a lui Kaine, o lesă în jurul gâtului unui vivimancer letal.

„Ne vei ajuta?”, a întrebat Helena.

Ochii pătrunzători ai lui Ivy săreau între Helena și Kaine, expresia ei fiind precaută și calculată, dar și-a înclinat capul.

— Nu, spuse Kaine tăios. Nu se poate avea încredere în ea. Se întoarse spre Helena, iar rezonanța lui zumzăi amenințător, fierul din cameră scoțând un geamăt care-i tremura oasele. Ar spune orice ca să scape cu viață din camera asta, iar apoi te va trăda, așa cum i-a trădat pe toți ceilalți.

Helena s-a uitat la Ivy și apoi din nou la Kaine. „Cred că putem. Îți datorează. Îți datorează ani din viața surorii ei. Va face asta pentru Sofia.”

„De ce ai nevoie?”, a întrebat Ivy. Ochii ei erau pătrunzători și curioși, acea privire strălucitoare pe care Helena și-o amintea bine.

Helena s-a uitat la ea. „Filacteriul lui Kaine. Face parte din osul exterior al brațului drept al lui Morrough.”

Ivy tremura aproape imperceptibil. Era evident mai mult decât se așteptase. „De ce?”

Helena s-a uitat la ea, apoi la Kaine. „Am nevoie de asta ca să-l salvez.”

Ivy dădu din cap încet. „Voi încerca. Dacă există o cale, o voi găsi.”

„Nu vei supraviețui dacă faci asta”, a spus Helena, privind-o pe Ivy, începând să se îndoiască de ea însăși, dar incapabilă să se oprească. Orice șansă era mai bună decât nimic.

Ivy își ridică bărbia. „Fac asta pentru Sofia. Nu mai poate fi rănită. Nu contează ce mi se întâmplă.” Se uită la Kaine. „Tu ai fost motivul pentru care am putut s-o salvez odată. Așa că acestea vor fi mulțumirile mele pentru asta.”

— Nu vreau mulțumirile tale, spuse Kaine, strâmbându-și buza, dar Helena îl prinse de încheietură, îndemnându-l să-și coboare brațul. El o privi furioasă. Nu merită. Nici măcar nu e competentă.

Helena se ridică și vorbi încet, ca să nu i se audă vocea. „Spune-mi, sincer, ai fi fost altfel dacă ai fi crezut că asta ar putea să-ți salveze mama? Spune nu și te las să o omori.”

Maxilarul i s-a încleștat și a coborât cuțitul.

„Ieși afară înainte să mă răzgândesc”, a spus el.

Ivy ezită o clipă, iar Helena dădu din cap, îndemnând-o să plece. Rapidă ca o străfulgerare, traversă camera în fugă, strecurându-se în jurul fierului de călcat și ieșind pe ușă. Camera se rearanja încet, iar Kaine se holbă la Helena, cu o privire acuzatoare.

„După toate astea, vei risca totul pentru asta?”, a întrebat el.

„Dacă te salvează, merită.”

„Și dacă nu se întâmplă asta?”

S-a uitat în jur. Nici măcar nu simțea vreun sentiment de speranță sau încredere că asta ar putea funcționa; pur și simplu nu mai putea sta în disperare. „Atunci voi muri știind că am încercat totul, ceea ce e mai fericit decât voi trăi dacă te las aici. Nu are nimic de câștigat trădându-ne. A pierdut deja totul.”

A vârât cuțitul de obsidian înapoi în teacă. „Ei bine, îmi imaginez că vom afla în scurt timp.”

A plecat și s-a întors cu două cuțite, unul de obsidian și celălalt o parte din vechiul ei set pe care îl recuperase de la atentatul cu bombă, și o pastilă sinucigașă. Dacă Ivy i-ar fi trădat și el nu ar fi putut ajunge la ea la timp, ar fi avut o șansă de a scăpa rapid pentru ea și copilul.

Ziua a trecut cu o intensitate neobosită. A venit noaptea și nu s-a întâmplat nimic, cu excepția veștii că trimisul lui Shiseo trecea spre Novis. Mai rămăseseră doar câteva zile, iar timpul avea să se scurgă, indiferent ce ar fi făcut Ivy.

Când casa era întunecată și liniștită, Kaine a venit la ea. Au trăit fiecare clipă împreună încet. Nu mai rămăsese timp; nu-l puteau irosi grăbindu-se.

Stătea întinsă în brațele lui, ascultându-i inima. Când încerca să-și imagineze că e acasă, acest sentiment era tot ce-și putea imagina. Se rostogoli pe spate și îi găsi mâna, apăsând-o pe umflătura dintre șolduri.

„Ea e”, a spus ea. „Eu o să…” I s-a încleștat gâtul. „Probabil o să o simt mișcându-se în următoarea lună. În carte scrie că la început pare că flutură.”

A trebuit să înghită în sec ca să continue să vorbească.

„Se numește accelerare – atunci când simți prima dată că se mișcă un bebeluș.” A tras adânc aer în piept. „Dacă îți folosești rezonanța, vei putea să o simți acum. Dacă vrei.”

Mâna i-a tresărit și a ezitat.

„Putem face asta împreună”, a spus ea. „Ar trebui să o cunoști.”

A DOUA ZI, ÎN LOC să parcurgă labirintul din gard viu, Kaine a dus-o înapoi în curte.

A înlemnit, cu inima în gât la mirosul de sânge vechi și descompunere prins acolo, în aerul liniștit de vară. Stomacul ei amenința să se răstoarne.

Cel puțin treizeci de prizonieri fuseseră aduși la Spirefell de când se întorsese Atreus. Helena nu știa dacă era mai bine sau mai rău dacă vreunul dintre ei mai era în viață.

„Trebuie să mergem pe jos până aici?", a întrebat ea.

Kaine se uită la ea. Exista riscul să fie urmăriți, așa că expresia lui era rece și indiferentă, dar vocea îi era blândă. „Doar de data asta. Nu va dura mult."

Ea a forțat să dea din cap.

Curtea era mult mai frumoasă vara. Vița-de-vie care acoperise casa ca niște vene înnegrite iarna înflorise în trandafiri cățărători.

În fața casei mai erau încă doi necrothrali staționați, acum abia mai mari decât oase, iar Helena îi privea cu prudență în timp ce Kaine îi conducea prin grădina curții.

„Nu trebuie să-ți faci griji pentru ei", spuse el în șoaptă. „Morrough e prea preocupat de sine ca să-și irosească efortul cu necrothrallii lui. Simțurile lor aproape că au dispărut, iar el nu a observat. Vino. Există o reuniune care e cam așteptată."

Atunci și-a dat seama unde urmau să meargă.

„Amaris…"

Kaine a descuiat ușa grajdului. „A avut dificultăți când ai ajuns."

Ușa s-a deschis larg și, în lumina slabă a grajdului, o umbră neagră enormă s-a desfășurat din colț și a rămas în picioare, cu aripile arcuite și întinse. Himera a înaintat, târând lanțul greu după ea.

„Mi-era teamă că ne va trăda dacă o las să se apropie de tine. Are o reputație destul de bună în zilele noastre", a spus el. „Tu ai fost singura altă persoană de care s-a îndrăgostit vreodată."

Helena considera aceasta o descriere destul de generoasă a relației ei cu Amaris.

Gura i se uscase. Amaris crescuse. Era cu câteva palme mai înaltă, iar ochii ei galbeni imenși străluceau în lumina slabă. Helena își amintea cum himera fusese atât de atentă și blândă în preajma lui Kaine când acesta era rănit, felul în care se ghemuia pe spatele Helenei, blocând frigul, dar avea o amintire mult mai neagră a momentului în care a intrat în grajd și a fost aproape mușcată în jumătate.

Făcu un pas înapoi, nervoasă. „Nu sunt sigură că își amintește de mine."

Kaine ridică o mână, iar Amaris se opri. „O, ăla. Nu erai tu. Erau necrothrallii. Nu-i suportă." Amaris clătina din cap nerăbdătoare. El se apropie și îi mototoli blana. „Tolerează toiagul, dar orice resuscitare a lui Morrough care se apropie... ei bine."

S-a uitat la Helena. „Își amintește foarte bine de tine. A urlat jumătate de zi când ai ajuns."

Helena s-a apropiat ezitant și a lăsat-o pe Amaris să-i adulmece și să-i mângâie degetele. Când nu și-a mai pierdut mâna, a făcut un pas mai aproape.

„Tu și Shiseo o veți lua cu voi când plecați", a spus Kaine când ea a riscat să-i pună o mână pe capul lui Amaris. „Zburați noaptea. O să dureze câteva zile până ajungeți la Lila, dar va fi greu de găsit pe drumul ăsta." A mângâiat umărul lui Amaris chiar sub o aripă imensă. „O veți părăsi când veți lua nava."

Mâna Helenei se încremeni. „S-o părăsesc?"

„O să fie bine", a spus el, dar vocea lui era răgușită. „Poate vâna singură și nu-i plac majoritatea oamenilor, așa că va evita zonele populate. Cu puțin noroc, se va întoarce la Paladia să mă caute. Va ajunge în munți."

„Dar nu are nevoie de cineva care să o facă... transmutațiile de pe ea trebuie menținute dacă încă este în creștere."

Maxilarul i-a tresărit. „Există o singură himeră supraviețuitoare din război și toată lumea știe cui îi aparține. Dacă este văzută, asta

va fi suficient pentru a-i da unui Aspirant ambițios o îndrumare să te vâneze. Trebuie s-o părăsești.”

Și-a sprijinit capul de Amaris, iar aripile ei au fluturat. Ea și-a întors gâtul ca să-l muşce.

„Vom ieși împreună, nu-i așa, bătrânico? Ultimii doi monștri ai lui Bennet.”

Aerul din grajd îi ardea ochii. Helena se întoarse și ieși afară.

Aerul din apropierea casei era mai proaspăt, așa că a tras câteva oftături puternice, cu mâna apăsată peste inimă, până când a auzit pași repezi și a ridicat privirea ca să o vadă pe Aurelia coborând scările furios spre ea.

Aurelia era palidă, ochii îi sclipeau de furie. Purta o rochie roz pal, stropită cu detalii stacojii. Pe măsură ce se apropia, Helena observă că tivul și pantofii ei erau și ei stacojii.

„Unde este Kaine?”

„Aurelia.” Vocea lui Kaine se auzi din interiorul întunecat al grajdului. „Ce ți-am spus despre cum ai vorbit cu prizoniera mea?”

Aurelia se învârti spre grajd. „Trebuie să vorbesc cu tine! Cum aș putea să stau departe de ea și să vorbesc vreodată cu tine când ești mereu cu ea?”

Kaine a ieșit din grajd, cu ochii strălucind. „Ce vrei?”

Aureliei i s-a strâns gâtul de câteva ori. „Trebuie să vorbești cu tatăl tău. Îți distruge casa.”

Kaine ridică o sprânceană, părând nepăsător. — Credeam că te bucuri că a venit să rămână.

Aureliei i s-au ieșit ochii din cap. „Asta a fost înainte să transforme casa într-o cameră de tortură. Una era când stătea în depozit, dar îi aduce înăuntru! Sunt *grămezi* de bucăți de cadavru peste tot, iar eu am intrat într-o baltă de sânge pentru că a jupuit pe cineva în mijlocul holului.”

Helena și-a dat seama atunci că rochia Aureliei nu era deloc stacojie.

— Ți-am sfătuit să rămâi în oraș, spuse Kaine, părând indiferent la toate acestea. Dar ai refuzat pentru că tatăl meu a spus ceva despre dominație care înviorează sângele și te-ai gândit, ce? Se aplecă spre ea, strâmbând din buze. Ca să-mi pot pune ochii pe tine?

Aurelia devenise albă ca o pânză, cu două pete stacojii pe obraji. „Sunt soția ta."

Kaine și-a înclinat capul într-o parte. — Nu te-am chemat.

„Ce-i asta?" Atreus ieșise din depozit. Avea sânge până la coate și în mână ținea un cuțit lung folosit pentru eviscerarea peștelui.

Aurelia tresări, agățându-se de gât cu mâinile ei înconjurate de inele de fier, trăgându-se spre Kaine, dar Kaine se îndepărtă de ea, intercalându-se întâmplător între Helena și tatăl său în timp ce se înfruntau.

„Mă tem că Aureliei nu-i pasă prea mult ce i-am făcut casei, tată", a spus Kaine. „Cred că ne consideră destul de... necivilizați."

Atreus se holbă la Kaine preț de o clipă, nările înguste ale lui Crowther dilatându-se într-un mod pe care Helena îl recunoscu drept furie reprimată. „Chiar așa? Presupun că e cam excesiv. Așteptam *să* obiectezi. M-am gândit că la un moment dat vei simți cu siguranță că ești proprietar. Ai crescut aici..." Vocea i se stinse în timp ce se întoarse să privească spre casa imensă care se înălța în jurul lor. „Aceasta era casa mamei tale. Ea a plantat acei trandafiri în vara în care ne-am căsătorit."

Strânsoarea lui Atreus pe cuțit se întări, iar pentru o clipă Helena simți rezonanța lui Kaine în dinți.

„Mă tem că moșia nu a avut niciodată prea mult farmec sentimental pentru mine", a spus Kaine. „Poate că, dacă te-ai fi întors mai devreme, ai fi făcut efortul să o întreții."

„Da, pari hotărât să distrugi tot ce a construit vreodată familia asta", spuse Atreus, fața contorsionându-se atât de tare, încât părea că pielea cenușie și moartă va fi pe cale să se sfâșie în timp ce se uita urât la fiul său. „Ce păcat a comis mama ta ca să merite un astfel de fiu?"

Kaine se aplecă în față, un zâmbet subțire ca briciul lăsându-i-se pe față. față, cu dispreț pur în ochi. „Cred că a fost atunci când s-a căsătorit cu tine."

Furia părea să se aprindă în Atreus, dar Aurelia l-a întrerupt.

„Vezi? Vezi? Ți-am spus. E opera lui! Am fost o soție perfectă. Ar fi trebuit să vezi acest loc hidos și dărăpănat când m-a adus. Am făcut tot ce am putut ca să fiu o soție cum se cuvine, încercând să restaurez această casă, să scap de toate lucrurile urâte, demodate și pretenționase de peste tot și să o fac inima societății. Tot ce e decent în această casă se datorează mie. Sunt exact ca soția ta, eu..."

Atreus se întoarse brusc. Se auzi un scârțâit umed și un mormăit gâfâit când Aurelia se opri.

Și-a dus mâna la gât când o dâră de sânge i-a țâșnit dintr-o fantă de pe gât. A clipit o dată, deschizând gura, dar nu a scos niciun sunet, doar un oftat plin de sânge, apoi capul i s-a răsturnat pe spate, cu gâtul desfăcut, corpul urmându-i-l, și s-a prăbușit pe pietrișul alb. Rochia ei roz a devenit din ce în ce mai roșie.

Helena a trebuit să-și îndese mâna la gură ca să înăbușe sunetul care aproape îi scăpa.

O ardea o parte a gâtului în timp ce inima începea să-i bată cu putere, dar nu se putea mișca în timp ce Atreus se uita urât la fosta lui noră, cuțitul de pește atârnându-i din nou de vârful degetelor și cu o picătură de sânge pe vârful curbat.

„Să nu te compari *niciodată cu soția mea* ", a spus el, uitându-se la Aurelia.

Kaine nu a făcut nicio mișcare în afară de a păși înainte și a-i ascunde Helenei gâtul tăiat al Aureliei.

„Sper că intenționezi să te ocupi de familia Ingram", a spus el. „Având în vedere că m-ai angajat să mă căsătoresc cu ea."

„Ce pot face?" spuse Atreus cu o rânjet disprețuitoare pe care Helena o cunoștea bine. Era straniu să vadă trăsăturile lui Kaine pe chipul impasibil al lui Crowther. „Evident, nu aveai nicio intenție să-i pui vreodată un moștenitor."

Atreus se aplecă și ridică trupul Aureliei de la pământ cu un braț. „Mă voi ocupa eu de asta, dar odată ce problema va fi rezolvată, îmi vei da numele unei femei cu care vei coopera pentru a te căsători și a produce un moștenitor al breslei. Altfel, odată ce îl voi găsi pe ultimul membru al... „Flacăra Eternă și le-a dăruit Înaltului Necromant, îl voi ruga să *ordone* cooperarea ta în aducerea la naștere a unui moștenitor, iar eu voi alege mireasa."

Atreus se întoarse și dispăru în casă, trăgând-o pe Aurelia după el. Parfumul trandafirilor se amesteca cu aroma arămie a sângelui proaspăt.

Helena se întoarse și se îndepărtă, îndreptându-se spre aripa îndepărtată a casei. Odată ajunși înăuntru, pe un hol de unde nu puteau fi supravegheați, se opri. Kaine era la doar câțiva pași în spatele ei. Știa că era pe punctul să o întrebe dacă era bine, dar ea vorbi prima.

„Ai plănuit asta."

A înlemnit o clipă. „Ce te face să spui asta?" Vocea lui era ușoară.

„Pentru că e o chestiune de neînțeles. Dacă o lași pe Amaris să moară, n-o vei lăsa pe Aurelia să trăiască."

Expresia lui s-a înăsprit. „La ce te așteptai? A încercat să-ți scoată ochii."

Helena tresări la amintirea ghearelor Aureliei agățate în spatele ochiului. Teroarea ei de a fi orbită, lăsată în întuneric pentru totdeauna. „Nu am uitat."

„Aș fi omorât-o atunci, dar faptul că avea o soție frumoasă în casă a îndepărtat suspiciunile. Faptul că locuia aici singură cu tine ar fi putut atrage atenția. Acesta a fost singurul motiv pentru care am lăsat-o să trăiască."

Helena dădu din cap apatică. Nimic din toate astea nu o surprinse, dar nici nu schimba nimic. „Urăsc când omori oameni din cauza mea", spuse ea.

A ridicat mâna și și-a apăsat mâna stângă pe cicatricea de pe gât, amintindu-și de fața tatălui ei și de oribila tăietură de sub maxilar. Acea batjocură a zâmbetului lui ca fiind ultima ei amintire cu el.

Era atât de multă moarte ușoară, indiferentă. Sângerase laolaltă. Cantitatea crescuse dincolo de o tragedie, într-o cifră atât de mare încât era aproape abstractă. Chiar și pentru ea, după atâția ani de luptă pentru fiecare viață, depunându-se efort pentru a le păstra, în cele din urmă încetase să mai sângereze. Era atât de mult acum, încât era abia de înțeles.

Ea și Kaine stăteau în centrul acesteia.

„Ești mult mai mult decât atât", a spus ea, „dar uneori simt că tot ce fac este să scot la iveală ce e mai rău. N-ai ajunge niciodată atât de departe dacă nu aș fi fost eu. N-ai fi așa. Eu ți-am făcut asta."

„Ai dreptate. Nu cred că aș face-o."

„Obișnuiam să am atâtea vise pentru noi", a spus ea, cu vocea îngreunându-se. „Când îmi făceam griji pentru tine, când făceam lucruri pe care nu voiam să le fac, când războiul părea atât de greu încât eram sigură că o să cedez, îmi spuneam: Într-o zi o să fugi cu el. Undeva liniștit. Nu vei cere prea mult, doar tu și el, și asta va fi de ajuns." Un nod i s-a pus în gât și a clătinat din cap. „Asta era tot ce-mi doream. Era întregul meu vis, să văd ce am putea fi departe de război. M-am gândit că totul va merita pentru asta."

A expirat, strângându-și mâna dreaptă, simțind cicatricile de la amuletă în palmă. „Dar uită-te la tot ce am făcut și tot nu e de ajuns. Cred că, până la urmă, sunt ca Luc. Am crezut că putem suferi suficient cât să ne câștigăm unul pe celălalt."

El nu a spus nimic, iar ea era atât de sătulă de demisia lui.

„De ce ești mereu atât de gata să mori?", a spus ea, întorcându-se spre el, deși își jurase că nu va mai fi supărată. „Chiar și la început, când i-ai făcut oferta lui Crowther, plănuiai deja să mori, ca și cum nu ar fi contat pentru nimeni. Dar de ce ești încă așa acum, când contează?"

Kaine a oftat, cu maxilarul proeminent. Degetul mare i-a apăsat pe inelul de pe mână. „Nu am avut pe nimeni, Helena”, a spus el încet. „După ce a murit mama, am fost singur. Viața mea a fost spulberată când m-am întors acasă la șaisprezece ani și tot ce am făcut de atunci încolo a fost să evit să pierd singurul lucru care îmi mai rămăsese. Când a murit ea... nu a mai contat. Răzbunarea a fost tot ce am putut face ca să compensez, iar a muri pentru asta nu a contat pentru nimeni - până nu ai apărut tu.”

Vocea lui deveni amară.

„Nu mi-am făcut planuri după război, pentru că nu au existat niciodată planuri de făcut. Holdfast, Flacăra Eternă, nu aveau să câștige niciodată, și am știut mereu asta. Faptul că m-am îndrăgostit de tine nu a schimbat asta - doar... a înrăutățit și mai mult acest sentiment.”

Luminile pâlpâiau, iar un bâzâit îndepărtat se auzea dinspre aripa principală.

Kaine se încordă, capul i se întoarse brusc la dreapta. „Ceva nu e în regulă. Nu mai folosește niciodată asta ca să mă cheme. Du-te în camera ta și zăvorește ușa.”

A plecat repede. Ea l-a privit pe fereastră cum ieșea în uniformă, inclusiv cu casca care îi ascundea părul. El a condus-o pe Amaris, așezându-se pe spatele ei, apoi au dispărut, zburând spre oraș.

Helena aștepta. În mai puțin de o oră, sosi o mașină. O privi cum se oprește, cu cuțitul în mână. Fusese Ivy capturată sau i-a trădat? Era menită citația să-l ademenească pe Kaine departe de moșie?

În schimb, Atreus a apărut în uniformă, strecurându-se în spate. Mașina a pornit în deplasare.

Ce făcuse Ivy?

Era miez de noapte când a auzit ușa deschisă din exterior.

Kaine a intrat, încă în uniformă, cu casca în mână.

Expresia lui era de neînțeles.

„Am primit vești că, în timp ce trimisul din est trecea prin Novis, trenul a fost atacat. Toți cei aflați la bord au fost uciși, inclusiv Shiseo.”

CAPITOLUL 72

Iuliu 1789

SHISEO ERA MORT.

Întoarcerea lui plutise asupra Helenei ca o sabie ridicată, o concluzie de mult timp prevăzută. El avea să se întoarcă, iar ea avea să plece. Acest fapt părea imuabil.

Kaine clătina încet din cap, de parcă nici el nu-i venea să creadă.

„E confirmat?”

„I-au trimis capul. Novis susține că nu au avut nicio legătură directă cu asta, că e o facțiune supraviețuitoare a Flăcării Eterne, dar... nu există una. Nu cu astfel de abilități. A fost o salvă experimentală. Regina calculează şi vrea să vadă dacă țările aliate se vor distanța dacă sunt presate să aleagă o tabără și dacă Noua Paladia are vreo cale de atac.” Și-a coborât capul, iar aerul s-a deformat din cauza rezonanței sale, dar apoi a râs. „Ironia e că asta am orchestrat, acesta era planul nostru, doar că nu trebuiau să o facă până nu plecam eu.”

Și-a aruncat casca în perete. „Acum i-au dat lui Morrough avertisment și timp să-și adune forțele și să-i recheme pe necrothralli din mine, iar eu sunt încă aici și nu pot refuza ordinele. La naiba!”

Deci, toți urmau să moară. Kaine urma să moară, ea urma să moară, fiica lor urma să moară. Spirefell era o cușcă şi un mormânt.

Ea întinse mâna spre el, cu degetele aproape amorțite. „E în regulă, Kaine. Ai făcut tot ce ai putut.”

Aș prefera să mor în brațele tale.

Sprâncenele i s-au încruntat preț de o clipă. — Tot pleci.

Helena se holba la el, fără să înțeleagă. Planul de evadare depindea de Shiseo.

Și-a scos mănușile. „Există și alte căi, doar că... nu sunt la fel de curate. Există un risc mai mare să fii găsit dacă se grăbesc să te

urmărească, ceea ce e probabil să se întâmple. Morrough va face orice să te recupereze. Dacă poți ajunge la coastă la timp, vei dispărea în insule cu mult înainte să te poată ajunge din urmă. Dar... va trebui să ajungi singur la Lila. Doar dacă nu crezi că ești suficient de puternic să o iei pe Amaris de unul singur."

„Cum... singur?"

Chiar și înainte, în timpul războiului, când fusese mai puternică, nu predispusă la accese de panafobie, zborul pe Amaris era ceva ce îndurase doar din necesitate. Înălțimea și viteza o îngroziseră întotdeauna, iar Amaris știa unde să se ducă, neavând nevoie de îndrumarea Helenei.

Să zboare noaptea, în timp ce semiluna Lumithiei se micșora din vedere, era aproape de neimaginat. Ar fi fost neagră ca smoala, lumea un abis sub ea. Simțea o ușoară lumină în cap doar gândindu-se la asta.

„Te voi duce cât de departe pot și va fi o navă în avalul râului care va naviga spre coastă. Îți voi arăta hărți și ruta pe care o vei lua spre interior ca să o găsești pe Lila. Pot aranja transportul, dar cel mai sigur ar fi să călătorești măcar o parte din drum pe jos, dacă crezi că vei putea gestiona distanța. Chiar înainte de Suspendare, vei merge la porturi; există bilete rezervate și te așteaptă acte de identitate false. Vei lua o navă spre Etras. Am aranjat un loc acolo."

Inima i se bâlbâia, împiedicându-se de ea însăși în timp ce încerca să gândească.

„Nu trebuie să te decizi acum", spuse Kaine, cu mâna pe umărul ei. „Eu mă ocup de amândouă, iar tu poți alege. Știu că va fi greu, dar va merita. Lila te așteaptă de mult timp."

Ea dădu din cap tremurând.

Totul trebuia să se miște repede. Suspendarea nu avea să aștepte, iar dacă Era pe cale să izbucnească un război între Paladia și țările înconjurătoare, iar Kaine nu o voia acolo.

După toți anii petrecuți sperând că Novis sau oricare dintre vecinii lor ar putea interveni în numele lor, acum au acționat în cel mai nepotrivit moment posibil.

„Trebuie să plec”, a spus el după o clipă. „Vin să te văd când pot. Încearcă să mănânci și să te odihnești cât mai mult posibil. Ține ușile închise. Din fericire, odată cu plecarea Aureliei, ușa este mai sigură. Crowther nu avea nicio rezonanță de fier, în ciuda eforturilor tatălui meu de a scoate niște sonde din adâncurile dărăpănate ale cadavrului său. Atâta timp cât ușa este încuiată, nu o poate deschide.”

Divaga, pentru că era nervos; lucrurile îi scăpau de sub control. Toate planurile sale atent elaborate fuseseră distruse chiar de intervenția pe care Rezistența o așteptase după anihilare.

Abia dacă L-A MAI VĂZUT pe KAINE DUPĂ aceea. Zile întregi, el a lipsit; ea nu credea că dormea deloc. A încercat să-și facă partea, să mănânce și să facă exerciții de gimnastică în camera ei, ca să-și dezvolte rezistența și să devină puțin mai puternică, astfel încât pregătirile să nu fie atât de limitate de ea.

Atreus s-a întors în Spirefell, aparent neavând o situație mai proastă decât cea a ucis-o pe Aurelia, presupunând că se aflase deja. Părea să fi rămas fără prizonieri; în schimb, a început să se plimbe prin casă. Ea i-a auzit pașii pe holul din fața ușii și l-a văzut intrând și ieșind din altar de mai multe ori.

Când geamurile au zdrăngănit sub vântul aripilor lui Amaris, ea a știut că Kaine se întorsese cel puțin pentru scurt timp. Era ocupat cu mai mult decât simple pregătiri pentru evadarea ei. El era Înaltul Reeve; de la el se aștepta să coordoneze răspunsul la atac.

A fost surprinsă când, după doar câteva minute, ușa s-a deschis și el a intrat.

Ochii lui erau atât de strălucitori, încât păreau să strălucească cu adevărat. Era cel mai îndepărtat a fi om din câte păruse vreodată. A mers spre ea ca și cum ar fi simțit-o, dar nu ar fi văzut-o de fapt.

„Kaine?" a spus ea, cu inima în gât.

El nu a răspuns. Greșeala a ceea ce i se întâmplase era viscerală. O cuprinse frigul. Instinctul de a fugi îi zdruncina fiecare nerv, dar se îndreptă spre el.

Ea i-a atins fața. „Ce s-a întâmplat?"

A clipit, iar o ușoară umanitate a părut să se infiltreze în el. Ea i-a ținut fața, înclinând-o spre a ei.

„Kaine?"

„N-am mai ucis niciodată atât de mulți deodată…" a spus el încet.

"Câți?"

Ochii i-au clipit, ca și cum ar fi încercat să calculeze numărul. Apoi a clătinat din cap.

"Ce s-a întâmplat?"

Se uita prin ea, ca și cum încă nu ar fi fost acolo.

„Mi s-a ordonat să fac o demonstrație de forță. Un avertisment." A înghițit în sec. „Erau rânduri întregi de prizonieri. Nu știu de unde au scos atâția."

Pe măsură ce vorbea, expresia feței i se dezgheța încet, întinerind din ce în ce mai mult, până când arăta dureros de băiețos, cu ochii mari. Intra în stare de șoc. Nu părea să vorbească cu Helena, ci mai degrabă să încerce să-și explice sieși.

„Nu știam că vor fi atât de mulți", a spus el. „Nu trebuia să se întâmple asta până nu plec eu."

L-a tras mai aproape, înfășurându-și brațele în jurul umerilor lui. Îi era frig, chiar dacă era aproape toiul verii, iar pielea îi era rece și rece.

Părea imposibil să mai poată continua mult timp. Ca și cum ar fi încercat să scape de soartă, dar de fiecare dată când reușea să o întreacă, Morrough cerea altceva.

Și nu putea face nimic. Neputința o ardea. „Ai văzut-o pe Ivy? Ți-a spus ceva? Încă mai încearcă? Poate dacă amândouă…”

A clipit și a părut să-și revină. A clătinat din cap, îndreptându-se. „Nu face asta. Sunt bine... doar obosit. Voi fi bine. Aproape s-a terminat acum.”

A vrut să o liniștească, dar cuvintele au lăsat-o fără cuvinte în timp ce el dispărea înapoi pe ușă.

Era ATÂT DE NERVOASĂ după ce Kaine a plecat din nou, încât atunci când a simțit o senzație în abdomenul inferior, prima ei reacție a fost panică pură.

A înțepenit complet, cu inima bătându-i bătându-i tare, și apoi s-a întors. Fâlfâind.

S-a uitat în jos și și-a împins rochia ca să-și poată trece mâinile peste umflătura dintre șolduri.

Încă uita uneori că era însărcinată.

Oricât de incredibilă ar fi fost ideea că Lila a rămas însărcinată în timpul războiului, întotdeauna îi plăcuseră copiii; erau atrași de ea, iar Lila știa exact cum să-i facă să râdă.

Helena nu avusese niciodată un asemenea farmec. Nu știa dacă putea fi o mamă bună sau dacă dorința de a păstra acest copil nu era doar egoismul ei care își scotea fața. Incapacitatea ei de a renunța.

A iubi pe cineva. A fi necesar.

Mâna îi tremura violent în timp ce o apăsa pe stomac, lăsând rezonanța să ajungă ezitant în interior, simțind oasele minuscule mai moi decât cartilajul, vene ca niște fire.

În curând, asta avea să fie tot ce mai rămăsese din Kaine în întreaga lume.

„O să am grijă de tine”, a șoptit ea. „E... felul nostru.”

Abia rostise cuvintele când ușa se deschise și Kaine intră cu pași mari. Trecuse aproape o zi, dar culoarea feței îi era încă tulburătoare, ochii îi erau prea strălucitori.

„Vine Stroud”, a spus el cu vocea încordată. „Am venit cât de repede am putut, dar trebuie să…”

Imediat ce ajunse la ea, îi scoase cătușele și puse tuburile de nulliu la locul lor. Helena tresări când rezonanța ei dispăru ca o lumină stinsă.

Kaine abia terminase de prins când privirea lui și-a pierdut concentrarea. „E aici. Asigură-te că totul e ascuns.”

Când a sosit Stroud, era clar că tensiunile actuale nu erau de acord cu ea. Avea scobituri sub ochi. Obrajii îi erau roșii din cauza vaselor capilare despicate.

„Centralul este special conceput pentru a facilita gestația”, spunea ea cu o voce stridentă. „Marino este subiectul nostru cel mai important. Ar trebui să fie acolo, unde pot urmări îndeaproape dezvoltarea fătului și putem acționa rapid odată ce viabilitatea este atinsă.”

„Și crezi că «mediul gestațional» pe care l-ai creat este propice pentru cineva cu o afecțiune cardiacă agitată de stres? Ai putea la fel de bine să-i *ceri* să încerce un avort spontan”, a spus Kaine, batjocorindu-l pe Stroud. „Marino este prizoniera mea. Înaltul Necromant mi-a încredințat-o și nu s-a răzgândit în această privință. Nu te voi lăsa să te amesteci în misiunea mea doar pentru că nu vei mai avea munca lui Shiseo ca să te legitimezi.”

Stroud se înroși furios, ca și cum un nou val de capilare i s-ar fi spart sub suprafața pielii. „Voi face apel.”

„Ești binevenit(ă) să încerci, dar i-am spus despre intervenția ta și despre contribuția acesteia la starea ei actuală. S-ar putea să nu aibă deloc o problemă cu inima dacă nu i-ai fi grăbit interogatoriul injectând-o cu o doză aproape letală de stimulente și amenințându-i că îi tai limba dacă nu rămâne însărcinată. Acum, fă-ți loc de orice prefăcătorie te-a adus aici.”

Toată fața lui Stroud era aproape roșie ca sfecla în timp ce verifica superficial starea inimii și sarcina Helenei. Se părea că sperase să se

strecoare în Spirefell și să o rechiziționeze pe Helena cât timp Kaine era ocupat.

În câteva minute, terminase și își împacheta cu furie geanta pentru ca Kaine să o poată însoți înapoi afară.

Helena privea de la fereastră cum Stroud se urca într-o mașină și pleca. Mașina abia trecuse de poartă când luminile din camera ei pâlpâiră, iar ea auzi un zumzet îndepărtat venind din aripa principală. Kaine era deja chemat din nou.

L-a privit pe fereastră pe Kaine ieșind din casă, sărind pe spatele lui Amaris. Himera se întindea pe jumătate din lungimea curții și era în aer.

Helena și-a apăsat mâna pe fereastră, tubul de nullium apăsându-i tendoanele încheieturii mâinii.

Ziarul zilei a sosit odată cu prânzul. Fotografia de pe copertă a fost suficientă să-i întoarcă stomacul la pământ.

Fotografia fusese făcută de la porțile principale ale Institutului, care se deschideau chiar vizavi de treptele Turnului Alchimiei. Acolo, pe trepte, stătea Kaine, fără cască, nimic care să-i ascundă identitatea; fața lui era vizibilă pentru toată lumea, ochii lui atât de strălucitori încât distorsionau fotografia. Între el și poartă, acoperind spațiul comun, se aflau rânduri de cadavre.

A continuat să-l aștepte pe Kaine să se întoarcă, dar au trecut ore întregi și el nu s-a întors. Nu era în stilul lui să o lase în casă cu Atreus decât dacă putea închide ușa.

S-a lăsat noaptea, iar Lumithia nu era mai mult decât o fâșie de lumină, ca și cum cerul nopții ar fi fost o perdea neagră ce ascundea lumina zilei, iar cineva ar fi străpuns-o cu un cuțit.

Un urlet înăbușit pluti prin casă. Helena se duse la fereastră.

Amaris stătea în curte, o umbră imensă, doar marginile ei scăldau lumina lunii. Capul îșI tot pleca ca să se cuibărească pe pământ, apoi își lăsa capul pe spate și scotea un urlet ușor și gâfâit cu acei plămâni de cal ai ei, ca o rafală de vânt gemândă.

În timp ce Helena privea, Amaris se învârtea în cerc şi mângâia pământul, fluturând nervos din aripi. Pentru o clipă, lumina slabă a lunii a atins pământul, luminându-i părul palid.

Helena a alergat la uşă şi l-a găsit pe unul dintre servitori în hol.

„Chemaţi-i pe Davies şi pe majordom, nu-i ştiu numele", a spus Helena. „Kaine e în curte."

S-a mişcat, dar foarte încet.

Helena abia a avut timp să se gândească la întuneric sau la umbre, agăţându-se de perete în timp ce cobora scările, încercând ca inima să-şi rămână liniştită. A ezitat la uşă. Casa era toată întunecată; nu erau urme ale lui Atreus. A încercat să-şi spună că era bine că era întuneric, Morrough n-ar fi putut vedea bine dacă ar fi privit-o.

A tras adânc aer în pietriş şi s-a repezit peste pietriş spre locul unde Amaris scotea un alt urlet neajutorat.

Himera a mârâit, învârtindu-se când Helena s-a apropiat. Helena s-a oprit, arătându-şi mâinile goale.

„Sunt eu", a spus ea. „Îţi aminteşti? Îl voi ajuta."

Amaris s-a oprit din mârâit, dar botul i-a rămas strâns. A lăsat-o pe Helena să îngenuncheze şi să se târască până la Kaine.

Zăcea cu faţa în jos, iar când l-a rostogolit, mâinile i-au rămas ude de sânge. Mirosea a putregai, a acel hol oribil de sub pământ. Pielea îi era rece şi abia mai respira.

„Kaine? Kaine? Ce ţi-a făcut?" Îl scutură uşor. Îl mai văzuse rănit de nullium înainte, dar nu mai văzuse niciodată aşa ceva. Nu avea nicio rezonanţă ca să întindă mâna şi să vadă ce era în neregulă. Era atât de întuneric afară, încât abia putea vedea mai mult decât conturul lui. I-a simţit pulsul, dar era neregulat, într-un mod care ar fi ucis un om. Se oprea intermitent, apoi repornea, pulsând şi oprindu-se din nou.

A încercat să-l ridice, dar cu nullium-ul din încheieturi, nu l-a putut ţine. Şi-a agăţat coatele de sub braţele lui, dar nu a avut greutatea sau puterea necesare pentru a-l mişca pe jos. S-a prăbuşit înapoi în pietriş, iar capul lui i s-a aşezat pe umăr.

„Kaine—”

El nu a răspuns.

S-a uitat în jur după servitori și i-a zărit pe Davies, pe majordom și pe alți câțiva servitori ieșind, cu lanterne electrice în mână. Se mișcau ca și cum ar fi fost doar pe jumătate acolo.

Amaris mârâi, iar Helena o liniști, mângâind-o pe urechi și îndemnând-o să se retragă suficient cât servitorii să ajungă la Kaine.

„Du-l în camera mea”, a spus ea încet. „Fii blând, nu știu unde s-a rănit.”

Majordomul l-a tras cu grijă pe Kaine peste umăr.

Amaris tremura, gemea încet și scâncea în timp ce nasul ei îl urmărea pe Kaine pe trepte, clătinând din cap de parcă ar fi vrut să intre cu el în casă.

„Va fi bine. Voi avea grijă de el. Ai făcut tot ce ai putut.” Helena a mai rămas o clipă, lipită de căldura imensă și liniștitoare a himerei, apoi s-a forțat să se întoarcă și să traverseze pietrișul deschis înapoi spre ușa îndepărtată.

Calm. Stai calmă, își spunea ea iar și iar, încercând ca inima ei să rămână calmă, să nu-i lase mintea să alunece în umbră. *Trebuie să ajungi sus la Kaine.*

A ajuns în camera ei înaintea servitorilor, suficient timp cât să întoarcă patul și să strângă masa de tot, cu excepția medicamentelor pe care le considera utile. A început să ude prosoapele în timp ce aștepta.

Majordomul era mânjit de sânge acolo unde corpul lui Kaine îl lipise.

„Ține-l ca să pot să-mi dau jos hainele astea”, a spus Helena, dându-i jos hainele și aruncându-le pe podea, încercând să găsească sursa rănii acum că avea lumină. Nu mai erau răni nicăieri. Nu mai erau. Ce-i făcuseră? De unde venise sângele?

Cu cât nu găsea o cauză, cu atât pieptul i se strângea mai tare de groază. Oare făcuseră ceva în interiorul lui?

„Aduceți-mi toate proviziile medicale pe care le aveți în casa asta”, le-a spus ea celorlalți doi servitori care se plimbau inutil, cu ochii și mai neclar decât de obicei. „Și grăbiți-vă dacă puteți.”

Majordomul l-a întins pe pat, iar ea a șters sângele rezidual.

L-a înfășurat în toate așternuturile, încercând să-l țină de cald, apoi s-a grăbit înapoi la grămada de haine îmbibate de sânge și împuțite, care zăceau pe podea, scotocind prin haina lui până când degetele ei au atins o formă familiară. A scos un mic gâfâit de ușurare și a scos trusa medicală.

Era încă intactă, până la foaia cerată cu instrucțiuni scrise, împăturită și depozitată cu grijă. Câteva dintre fiole erau de mult goale, dar în fanta pe care o dorea se afla o fiolă nouă, plină, și seringa necesară. Evident, era ceva ce folosea regulat.

Și-a lipit fruntea de trusă, oftând ușurată, și s-a grăbit înapoi.

I-a verificat pulsul. Era încă intermitent, pornind, oprindu-se, cedând și apoi reîncepând.

I-a șters pieptul de orice urmă de sânge rămasă.

„Îmi pare rău”, a spus ea în timp ce umplea seringa, lovind-o ușor ca să elimine orice bulă, apoi i-a înfipt-o în pieptul său, chiar deasupra inimii, apăsând pe piston și injectând doza completă.

Kaine s-a ridicat brusc aproape mai repede decât Helena a putut smulge seringa, agățându-se de pieptul lui. Apoi s-a prăbușit înapoi pe pat, devenind inert. Acum era conștient, ochii lui hoinăreau orbește prin cameră.

„Kaine?”

„—H-lena…?” Numele ei i-a ieșit neclar de pe buze.

Părea nedumerit. Ea a pus seringa jos și s-a apropiat, dar ochii lui nu o urmăreau. Continuau să se miște, ca și cum ar fi încercat să găsească ceva pe care să se așeze. S-a aplecat peste el, mângâindu-i părul pe spate.

„Sunt aici. Ce ți-a făcut?”

Și-a încruntat sprâncenele. „Unde suntem?”

Gâtul i s-a strâns și a privit în jur. Luminile erau aprinse, camera îi era familiară. Fața ei era puțin deasupra lui, dar el se uita prin ea.

„Suntem în camera mea. Te-ai prăbușit afară și i-am rugat pe servitori să te aducă aici. Mă vezi?”

„Nu pot...” Își mișcă gura, iar ea nu-l mai văzuse niciodată atât de speriat. „Nu pot... văd...”

Deodată, expresia feței i se schimbă și o atinse orbește, atingându-i brațul cu mâna. „Ești bine?... inima ta? Inima ta... e...”

Ea i-a prins mâna și a apăsat-o pe piept și apoi pe față. Degetele lui au cuprins-o cu spasme pe obrazul ei. „Sunt bine. Inima mea e bine. Sunt vindecătoare, îți amintești? Te-am bandajat de multe ori. Calmează-te.”

Și-a dres glasul, așezându-se pe marginea patului ca el să-i poată simți apropierea, verificându-i din nou inima și pulsul. Acum bătea cu viteză mare, prea repede, dar cel puțin nu-i cedează. „A trebuit să-ți injectez stimulentul ca să-ți menții inima în mișcare. Continua să cedeze, dar nu am rezonanța. Poți încerca să-mi scoți cătușele ca să te pot verifica?”

Ea i-a dus mâinile la încheieturile ei, punându-le pe cătușe, dar mișcările lui erau incoerente, iar degetele îi tresăreau într-un mod ciudat. Orice s-ar fi făcut trebuie să fi fost neurologic; nu avusese niciodată... simptome de genul acesta înainte. A încercat de mai multe ori. În cele din urmă, ea l-a prins de degete, liniștindu-le.

„Nu contează”, a spus ea, luptând să-și păstreze vocea calmă. „Nu contează asta. Voi lucra manual.” A înghițit în sec. „Poți să-mi spui ce s-a întâmplat? De ce ți-a făcut asta? Ai făcut tot ce a vrut el.”

A tăcut o vreme; când a rostit în sfârșit cuvântul, vorbele lui au fost mai calme, nu mai erau atât de dezordonate. „Hevgoss și-a anunțat alianța cu Frontul de Eliberare în această după-amiază.”

Asta ar fi trebuit să fie o veste bună.

„În declarația lor, au invocat «masacrul meu barbar» drept motiv. Se pare că ar fi trebuit să prevăd acest lucru și să refuz ordinele. Am

fost transformat într-un exemplu al costului eșecului și incompetenței.”

Pieptul i s-a zvâcnit, de parcă ar fi încercat să râdă.

„Ce-a făcut?” a spus Helena, temându-se de felul în care evitase întrebarea.

A expirat. „Mi-a smuls inima primul. A spus că e... f-potrivit...”

Helena a rămas fără cuvinte. Nici nu-i trecuse prin minte că așa ceva ar putea fi supraviețuit.

A reușit să schițeze un zâmbet strâmb. „Cred că îi datorez scuze Principatului – ce mod oribil de a proceda. Deși a crește la loc a fost partea cea mai rea…”

Vocea i s-a stins din nou.

S-a bucurat că el nu putea vedea în timp ce se forța să respire încet de câteva ori. Și-a apăsat mâna peste inima lui, simțindu-i bătăile.

„Și apoi?”, a întrebat ea.

Fața i se strâmbă. „Nu sunt... încă eram...” Arătă spre piept. „Era ceva... la șira spinării, cred. Nu puteam vedea. Nu puteam mișca. Nu-mi amintesc când mi s-a oprit privirea...”

Helenei i s-a încleștat gâtul, dar și-a păstrat vocea calmă. „Ei bine, inima ta e stabilă acum. Nu știu cât ar putea dura simptomele neurologice. Cel mai bine este să te odihnești și să-ți acorzi corpului timp să se recupereze.”

În cele din urmă, servitorii s-au întors, cărând mai multe cutii de lemn cu provizii medicale.

Helena stătea lângă el, răsfoind conținutul lor. Multe altele fiole cu stimulentul, de care spera să nu aibă nevoie. Kaine a adormit după puțin timp, dar a continuat să tresară, degetele i se zvâcneau spasmodic. Se trezea brusc, încă orb, căutând-o, cu degetele strânse, încercând să-i simtă bătăile inimii.

Helena l-ar asigura că este bine, iar el ar leșina din nou.

Cel mai mult o îngrijora spasticitatea lui. Se încorda, tresărea constant, mușchii i se încordau spre interior, mâinile și degetele se îndoiau în gheare.

Helena știa că stimulentul provoca astfel de simptome de sevraj, dar era îngrijorată că aceste simptome ar putea fi combinate cu un fel de leziune cerebrală sau a coloanei vertebrale. Ar fi trebuit să-l lase în pace? Era posibil să ajungă la leziuni nervoase permanente? Se regenera atât de prost acum.

I-a luat mâna dreaptă în a ei, lucrând încet, încheietură cu încheietură, până când mușchii nu mai erau curbați și rigizi. De fiecare dată când își mișca degetele mari, tendoanele o înțepau de nullium, dar nu-i păsa. A continuat, urcând pe brațul lui până la umeri, apoi a început cu cealaltă mână. O durere sfâșietoare i-a radiat pe brațul stâng, dar nu se putea opri.

Asta era tot ce putea face și chiar avea să o facă.

I-a verificat inima. În sfârșit era mai stabilă. Expresia lui s-a relaxat când ea a vorbit. Așa că i-a vorbit încet, despre orice i-a trecut prin minte. Toate lucrurile pe care avusese mereu intenția să i le spună.

După o jumătate de zi fără să se trezească, l-a conectat la o perfuzie salină. Tot nu s-a mișcat. De câteva ori, a auzit pași pe hol, dar dacă Atreus se tot uita prin casă, nu s-a apropiat prea mult.

În cele din urmă, ochii lui Kaine au clipit și s-au deschis, căzând asupra ei.

Ea a rămas complet înțepenită. „Mă vezi?”

A strâns ochii. „Cel puțin forme.” Și-a închis ochii strâns, tresărind și redeschizându-i. „Cred că e din ce în ce mai bine.”

„Bine.” Dădu din cap tremurând. „Mă gândeam că poate leziunea cardiacă ar fi putut provoca coagularea sângelui sau poate a existat o întindere nervoasă. Oricare ar fi putut cauza orbire temporară.”

A dat din cap absent, pentru că nici măcar nu conta. Degetele i-au alunecat pe lângă ea. — Ești bine?

„Bineînțeles”, spuse ea, recunoscătoare că el nu putea vedea clar, pentru că era prea obosită ca să mintă convingător.

A început să închidă ochii, dar apoi s-au deschis brusc. „Tatăl meu e la ușa mea.” S-a ridicat înțepenit, gemând. „Trebuie să mă duc să mă ocup de el. Încă mai sunt aranjamente pe care nu le-am…”

Helena l-a prins de umăr. „Nu te poți ridica încă. Nu ți-ai revenit.”

Și-a pus mâna peste a ei, încercând să o strângă, dar în schimb degetele i s-au încordat. „Tatăl meu nu mă poate găsi aici. Nu trebuie să mă mai recuperez. Trebuie să pleci în seara asta. Nu pot face o călătorie perfectă, dar sunt destule pregătiri. Vei putea să te descurci.”

„A-în seara asta?”

Nu a mai spus nimic. S-a ridicat, și-a scos acul din braț și s-a îmbrăcat repede. Se chinuia cu nasturii cămășii; Helena a trebuit să-l ajute.

„Mi se face deja bine ochii”, a spus el cu vocea răgușită. „Îmi dau seama cât de dezaprobator pari.”

El i-a luat mâinile în ale sale și, după oarecare dificultate, a reușit să-și stabilizeze degetele suficient cât să-i scoată cătușele. Ea și-a prins singură cuprul la loc în jurul încheieturilor.

„Ține ușa încuiată”, a spus el. „Mă voi întoarce până se întunecă.”

CAPITOLUL 73

Iuliu 1789

Lena STUDIA CAMERA DIN JURUL EI. Încă ERA FRIG ACOLO, CHIAR ŞI ÎN CĂLDURA VERII. FIERUL NU LĂSA PREA MULTĂ căldură. Cearşafurile din patul ei erau pătate de sânge. Mirosul de putreziciune persista în aer, o putregai necrotică târâtoare care infectase totul în viaţa ei.

Era ciudat să stai într-o închisoare şi să-ţi fie groază să o părăseşti.

A auzit strigăte şi s-a dus la fereastră la timp ca să-l vadă pe Kaine ieşind pe uşile din faţă. Acum se mişca mai uşor. Atreus stătea în prag, ţipând la el cu atâta furie încât Helena nu-i putea desluşi cuvintele.

Kaine a intrat pur şi simplu în grajd şi a adus-o pe Amaris, târându-se pe spatele ei cu o uşurinţă aproape convingătoare.

Atreus încă mai striga în timp ce Amaris zbura.

L-a privit cum îşi scutură pumnii spre cer. Vederea cadavrului viu al lui Crowther o tulbura mereu.

În cele din urmă, Atreus s-a oprit din ţipat la cer şi a mai rămas o clipă în picioare, înainte de a privi direct spre fereastra unde stătea Helena.

A făcut un pas înapoi imediat, dar era prea târziu; el o văzuse privind-o. Un sentiment inexplicabil de groază a străpuns-o până în măduva firii.

S-a dus şi a verificat dacă uşa era bine încuiată, pipăind tot fierul dinăuntru şi din pereţi. Era baricadată şi întărită. Nu avea cum să intre.

Liniştită, stătea studiind sistemul pe care îl proiectase, trasându-şi degetele de-a lungul liniilor. Designul ar funcţiona, ar crea puterea şi stabilitatea de care avea nevoie, dar nu conta pentru că necesita cinci componente, iar ea avea doar trei.

Pierduse atât de mult timp.

Și-a îngropat fața în mâini pentru o clipă, dar capul i-a ridicat brusc la mirosul de fum și carne carbonizată.

Fum negru se infiltra în camera ei, apoi ușa a început să se carbonizeze, gratiile de fier fumegând, pe măsură ce o strălucire roșie slabă devenea încetul cu încetul mai puternică.

„Ieși afară, ieși afară, micuțule prizonier." Vocea lui Crowther se auzi din partea cealaltă. „Vreau să vorbesc cu tine."

Helena a privit cu groază cum lemnul se carboniza, iar Atreus a devenit vizibil printre gratiile de fier. Părea aproape viu, strălucirea roșie dând culoare pielii cenușii și moarte.

Gratiile care îl țineau afară deveneau din ce în ce mai fierbinți și mai strălucitoare, schimbându-se din roșu în portocaliu, iar camera a început să izbucnească în flăcări, tapetul aprinzându-se spontan. S-a auzit un pocnet puternic când geamul din colț s-a spart, ochiul căzând în focul care se târa pe perete.

Crowther nu s-ar fi obosit niciodată în viața lui să-și folosească piromanția pentru a manipula ceva atât de inferior precum fierul, dar Atreus Ferron, maestrul breslei de fier, încerca din nou să-l supună după voința sa.

Dacă nu ar putea, probabil ar arde-o de vie în camera asta.

„Ce vrei?", a spus ea.

— Am întrebări pentru tine, spuse Atreus. Vino încoace.

Ea a ezitat.

„Nu vrei să te sufoci în camera aia, nu-i așa?" Covorul a început să scoată fum. „Vino. Încoace."

Helena înainta cu grijă, încercând să se ferească de căldura cea mai intensă. Nu putea decât să spere că lui Atreus îi lipsea încă talentul lui Luc și Crowther pentru piromanție la distanță.

Un zâmbet teribil i se întinse pe față. „Am avut multe cadavre de-a lungul timpului." „Ani, dar e ciudat – ăsta are o reacție violentă când te vede. Îl cunoșteai, nu-i așa? Ei bine, cred."

Pașii Helenei se șovăiau. Nu auzise niciodată de liche-uri care să păstreze amintirile cadavrelor în care se aflau, dar nu exista niciun motiv pentru care unele rămășițe să nu dăinuie.

„La început nu mi-am amintit de tine. Am crezut că reacționa doar cadavrul, dar când mi-ai atacat fiul, mi-ai amintit de noaptea aceea. Abia mi-am amintit de trupul acela, era prea mort până l-au adus înapoi, dar mi-am amintit de tine. Înaltul Necromant a fost încântat să primească în sfârșit niște răspunsuri despre acel bombardament. Drept recompensă, mi-a împărtășit o parte din tehnica necesară acestei rezonanțe." Degetele ca de păianjen ale lui Crowther s-au răsucit, iar căldura s-a intensificat.

Helena nu a spus nimic. Fierul dintre ele strălucea mai tare, iar peretele fumega pe măsură ce se ardea. Atreus ținea focul sub control, dar putea arde camera din jurul ei dacă dorea.

Căldura fierului incandescent distorsiona aerul și amenința să-i pârjelească pielea.

„Ce atac ciudat, bombardamentul acela. Corcitura aia de la Lancaster a înnebunit când te-a văzut. Mi s-a spus că ai făcut-o singur, dar ți-am văzut dosarele. Nu erai nimeni. Niciun antrenament, nicio experiență în luptă. Se așteaptă de la mine să cred că un vindecător fără rang a fost responsabil de unul singur pentru unul dintre cele mai devastatoare atacuri pe care le-am suferit?"

Stroud comentase și despre lipsa înregistrărilor legate de Helena. Ea nu pusese la îndoială acest lucru la vremea respectivă – o mare parte din vindecarea ei fusese tratată ca mijlocire religioasă, mai degrabă decât ca muncă medicală – dar Crowther o pusese să-și treacă numele în dosarele prizonierilor, legând-o de el. Și mai fusese toată munca ei cu Shiseo, medicamentele, chelatorii. Bomba. Ar fi existat înregistrări pentru asta.

Dacă nu cumva …

Kaine nu ar fi vrut ca ea să fie o persoană de interes pentru Nemuritori. Și Shiseo, dacă ar fi fost depistat, așteptând în Central în

caz că Helena ar fi reapărut vreodată – nu putea avea nicio înregistrare care să-l lege de ea.

„Ai fost o momeală, nu-i așa?”, a spus Atreus, întrerupând-o. gânduri. „Toată lumea știe cum i-a văzut Flacăra Eternă pe cei din neamul vostru; pe cine ar putea folosi mai bine drept pion de sacrificiu pentru a-l proteja pe ultimul membru al Flăcării Eterne.”

A rânjit maniacal în timp ce spunea asta, cu fața strălucind de triumf.

Helena presupusese că Atreus venise pentru că era suspicios în legătură cu rănirea lui Kaine, dar nu, era vorba despre misiunea lui. Toate interogatoriile și victimele sale nu dăduseră niciun rezultat, așa că își îndreptase atenția către Helena.

„Ai fost trimis aici pentru că știi ceva de o importanță vitală. Înaltul Necromant i-a încredințat fiului meu sarcina de a găsi acel lucru, dar acum e atât de preocupat de lucrul care crește în tine, încât a uitat că știi cine e ucigașul. Cel care a bombardat banchetul și Laboratorul din Portul de Vest. Odată ce îi voi prinde, Înaltul Necromant nu va mai avea de ce să se teamă.”

Fierul strălucea galben, iar barele începeau să se lase pe măsură ce se topeau.

— Nu-mi amintesc, spuse Helena, iar sângele i se umfla în urechi, pe măsură ce căldura tot mai mare îi unduia pielea. Îi era din ce în ce mai greu să respir. Nu-mi amintesc nimic despre asta. Înaltul Prefect a încercat să afle, dar dacă am știut vreodată, s-a pierdut.

„Nu te cred.” Atreus făcu un pas înapoi și lovi ușa cu piciorul. Barele de fier lăsate s-au îndoit în ele însele, prăbușindu-se. În timp ce păși, Helena zări o masă carbonizată prăbușită pe podea.

Unul dintre servitori încercase să-l oprească.

Atreus a forțat-o să se retragă. Cu fiecare pocnet din degete, flăcări roșii aprinse se materializau în jurul lui.

Atreus și-a înclinat capul. „Fiul meu își face mereu griji pentru tine. Inima ta delicată. Ai crede că ești o floare exotică. El crede că succesul vine comportându-se ca un sclav suficient de ascultător.”

Atreus clătină din cap. „Întotdeauna a fost prea îngrozit de eșec ca să înțeleagă că succesul necesită riscuri…”

Vocea lui Atreus se stinse.

Ochii Helenei s-au îndreptat rapid spre fereastră, sperând cu disperare să-l zărească pe Amaris.

„Speri cumva că va veni după tine?” Atreus s-a îngrozit brusc. Extrem de aproape. A apucat-o de braț și a târât-o spre fereastră, lipindu-i pieptul de ea. „Fiule. Crezi că te va salva?”

Helenei i s-a închis gâtul când degetele subțiri, ca niște păianjeni, ale lui Crowther i-au înfipt brațul, iar grilajul de fier al ferestrei i-a mușcat pielea. Cerul era gol.

Era pe cont propriu.

Nu luptase niciodată cu un piroman. Dacă ar fi încercat să riposteze folosind rezonanța, l-ar fi trădat pe Kaine. Atreus ar fi știut imediat cine îi îndepărtase supresia de pe cătușe. Ar fi trebuit să se apuce de ucis. De data asta nu a ezitat. Cuțitul de obsidian era ascuns sub salteaua patului ei, dar patul ardea. Camera ardea.

Atreus și-a lipit fața de a ei, privind împreună cu ea cerul gol. Mirosul pudrat de lavandă de pe pielea lui aproape că a copleșit duhoarea de sânge de pe hainele lui.

„Îți place de el, nu-i așa? Poți să-mi recunoști. La urma urmei, te scoate la plimbare și te ține atât de confortabil în camera asta, cu servitori protectori la dispoziția ta. Cred că îi place să aibă prin preajmă o creatură nerăbdătoare ca tine. Probabil că Forțele Armate te-au dresat bine.”

Helena a reușit să tragă o singură gură sacadată.

Buzele lui Crowther i-au atins urechea. „Fiul meu te va aprecia mult mai puțin dacă va trebui să-ți scot toate informațiile din ureche.”

O singură șansă. Avea o singură șansă să-l ia prin surprindere și să-i smulgă talismanul.

„Nu-mi amintesc”, spuse ea din nou, încercând să estimeze cât de repede trebuia să se miște, în ce direcție să se răsucească pentru a se elibera.

„Poate că pur și simplu nu ți-ai dorit *suficient* ”, spuse Atreus și, înainte ca ea să se poată mișca, degetele lui pocniră.

Durerea i-a explodat în spate când rochia i-a luat foc. Durere ca o tăciune pe umeri. Genunchii i-au cedat în timp ce țipa.

S-a auzit un șuierat și focul de pe umerii ei a dispărut, dar durerea nu s-a oprit, căldura nu a dispărut. Gura i-a mișcat fără sunet, vederea i s-a albit.

Tot ce putea mirosi era fum și păr ars.

„Ăsta a fost singurul tău avertisment. Nu mă minți”, a spus Atreus, târându-și o sprijini pe spate în picioare și o ținu lipită de fereastră, greutatea lui apăsând pe arsuri, făcând-o să scoată un țipăt răgușit. „În mod normal nu mă mișc atât de repede în timpul interogatoriilor, dar nu am timp să-ți provoc teamă.” Gura lui i-a lipit urechea. „Spune-mi cine e, sau te voi răni îngrozitor.”

— Nu știu… spuse ea. Cuvintele i-au ieșit ca un suspin. Promit că nu știu.

Atreus oftă. „Kaine va fi atât de dezamăgit când te va găsi.”

Degetele lui pocniră din nou. Focul îi curgea pe spate ca lovitura unui bici.

A apucat-o atât de violent încât s-a izbit cu capul de geam, aproape lăsând-o inconștientă.

Urechile îi țiuiau din cauza loviturii și totul părea să încetinească, panica făcând loc unei lucidități lente.

Kaine nu avea de gând să ajungă la timp.

Își cheltuiseră tot norocul supraviețuind atât de mult. Mai lipsea o jumătate de zi și se terminase.

Atreus a ridicat-o din nou. „Nu sunt proastă. Toată lumea știa că exista un spion printre Nemuritori în anul dinaintea înfrângerii Flăcării Eterne. Rezistența știa prea multe. Înaltul Necromant bănuia că unul dintre cei mai de încredere oameni ai săi îl trădase, dar nu au

fost niciodată identificaţi. Ei sunt piesa care a rămas neidentificată. Dovezile sunt incontestabile. Masacrele şi actele de sabotaj care erau atât de necaracteristice pentru Flacăra Eternă. Acea persoană a fost responsabilă pentru bombardamente, inclusiv cel care a distrus Laboratorul Portului de Vest. Au dispărut după bătălia finală doar pentru a reapărea la scurt timp după tine. Ştii exact cine este."

Helena încercă să se elibereze, cu degetele înfipte în zgâriere, încercând să-i ajungă la faţă. Tot ce avea nevoie era contact, dar Atreus îşi strivea greutatea pe umerii ei arzători, smulgând-o dintr-un ţipăt strangulat. Vedea cu negura.

„Spune-mi cine e." El a scuturat-o.

„Kaine va fi ucis – dacă mă răneşti", a spus ea înecându-se. Corpul îi amorţea, cufundând-o într-un şoc disociativ, ca şi cum ar fi fost deja un animal de pradă atârnat de gâtul ei.

„Înaltul Necromant îmi va ierta mijloacele dacă îl găsesc pe criminal", spuse Atreus. Ea îi putea vedea faţa reflectată în oglindă. Ochii lui aveau o privire arzătoare, plină de disperare. Era ciudat cât de mult puteau fi expresiile lui de Kaine chiar şi pe chipul lui Crowther.

„Kaine va supravieţui. Poate avea mai mulţi copii", a spus el.

Helenei i s-a făcut o uşoară senzaţie de umor. Abia putea respira din cauza fumului. În spatele lor, camera era cuprinsă de flăcări.

Ştiind că nu-l va mai vedea niciodată pe Kaine, nu se putu abţine să nu caute urme ale lui în Atreus. O privire evazivă similară se simţea în felul în care vorbeau. Aceeaşi privire de disperare furioasă pe care o avea Kaine mult prea des când era încolţit, când credea că nu mai avea nimic de pierdut.

În ciuda dispreţului lor reciproc, Kaine moştenise defectele sale fatale de la tatăl său.

Enid fusese totul pentru Atreus, iar acum dispăruse, iar el rămăsese vânând umbre.

Cum ar fi fost Kaine cu cineva care strălucea în amintirile constante ale lucrurilor pe care le pierduse? Poate ceva precum

Atreus, care nu-și putea suporta nici fiul, nici nu-și putea sta departe.

În sfârșit, ea a înțeles.

„O să-l omoare pe Kaine... dacă nu-l găsești pe criminal, nu-i așa? Pedeapsa aceea... n-a fost doar din cauza lui Hevgoss, a fost un avertisment pentru tine, nu-i așa?”

Expresia lui Atreus s-a întunecat. A scuturat-o atât de violent încât aproape a leșinat. „Cine este ultimul membru al Flăcării Eterne?”

„Seamănă cu soția ta, nu-i așa? Seamănă atât de mult cu ochii și gura; seamănă atât de mult cu ai ei. El e tot ce ți-a mai rămas din ea acum. Dar de fiecare dată când te vede, te urăște cu ochii soției tale.”

Atreus ridică mâna, inelele de aprindere sclipind.

„Eu sunt cea care a aruncat în aer Laboratorul Portului de Vest”, a spus ea repede, înainte ca inelele să poată scânteia. „Îl ajutam pe Luc să studieze teoria piromanției. Nu trebuia să o fac, dar el se descurca mai bine cu tovărășia, așa că am studiat-o și eu, chiar dacă nu aveam rezonanța necesară. Am folosit acele principii și teoria pentru a proiecta bombele, apoi am folosit necrothralli pentru a le planta. Pentru că *sunt* ultimul membru al Flăcării Eterne.”

A tras adânc aer în piept. „Dar ai dreptate – a existat un spion. Eu eram intermediarul lui.”

O sclipire de triumf s-a văzut în ochii lui Atreus. A văzut victoria în mâinile sale.

„Dar nu-l vei salva pe Kaine găsindu-l. Ucigașul pe care îl cauți este fiul tău.”

Atreus o privi uluit înainte ca expresia feței să se transforme în furie. Uită de piromanția sa. Degetele i se înfășurară în jurul gâtului. „Fiul meu nu s-ar alia *niciodată* cu Flacăra Eternă.”

„Ba da, ar face-o. Îl urăște pe Morrough”, a spus ea răgușit. „Întotdeauna l-a urât. Nu te-ai întrebat niciodată ce s-a întâmplat cu familia ta după ce ai fost arestat?”

Atreus a rânjit la ea. „Nimic. Când Kaine a ucis Principatul, eșecul meu a fost iertat.”

Helena clătină din cap. „Atunci de ce există o cușcă de fier inertă în casa asta și o rețea de transmutații sculptată în podea? De ce sunt toți servitorii tăi morți? Chiar crezi că cineva ca Morrough a fost înțelegător în toate acele luni dinainte ca Kaine să se întoarcă la Institut?"

Îndoiala i-a străfulgerat chipul lui Atreus.

„A ținut-o pe soția ta în cușca aia; a torturat-o. A pus-o să se uite cum îi smulge sufletul fiului tău. Kaine l-a ucis pe Apollo încercând să o salveze. Și a fost toată vina ta."

„Minți!"

Știa că ar trebui să încerce să ucidă, dar voia să -l *rănească* .

L-a apucat de cap, chiar dacă umerii ei au țipat în semn de protest, și i-a împins rezonanța prin craniu. El a fost prea speriat ca să o oprească.

Nu mai folosise niciodată vreun fel de animanță asupra unui lich. Era ușor, ca și cum și-ar fi îndesat mâna într-o dovleac putrezit. Mintea ei avea o simplitate; îi lipsea zgomotul celor cu adevărat vii. Gândurile lui Atreus erau liniare, aplatizate. Toate alergau spre Kaine și numai Kaine, pentru că asta era tot ce-i mai rămăsese din Enid.

Știa că atunci când Kaine îi verificase amintirile, îi putea simți conștiința, emoțiile. Nu exista niciun motiv pentru care nu-și putea împinge propriile amintiri prin acea conexiune în loc să le caute pe ale lui Atreus.

Voia ca el să știe. Să înțeleagă consecințele a ceea ce făcuse.

Mintea ei era o cacofonie de furie și i-a înfipt-o în capul lui Atreus.

Kaine stătea îngenuncheat în fața ei în timp ce ea se întindea spre el.

„A spus... a spus vreunul dintre ei ceva care te-ar putea incrimina?"

Nu. Nu asta voia să-i arate. Încercă să se concentreze.

Kaine o sărută, cu mâinile mângâindu-i fața, împingând-o înapoi pe pat, corpul lui peste al ei, lipit aproape.

Amintirile ei erau atât de disjuncte și suprapuse, încât nici măcar nu era sigură dacă acea amintire era veche sau nouă.

„Sufletul tău a fost smuls din trup. Cu timpul cred că se va reintegra, dar inițial ar trebui să fie securizat, cum... cum fac sufletele slujitorilor cu filacteriul."

„Un suflet sacrificial."

Ea dădu din cap, incapabilă să ridice privirea. „Persoana respectivă ar trebui să fie dispusă."

Nu asta. Enid. Ceva legat de Enid.

„Viața mea a fost dată peste cap când m-am întors acasă la șaisprezece ani și tot ce am făcut de atunci încolo a fost să încerc să nu pierd singurul lucru care îmi mai rămăsese. Când a murit ea... nu a mai contat..."

Ea putea simți șocul lui Atreus, neîncrederea lui indignată. A încercat să se elibereze, dar ea aproape că și-a pierdut strânsoarea. Conexiunea dintre mințile lor s-a înroșit.

Chipul lui Kaine, evident mai tânăr, cu părul încă închis la culoare, apăru în fața ei, furia emanând din el. „Cine îți crezi că era singur cu Înaltul Necromant când a venit vestea că tatăl meu fusese prins și mărturisise?"

Atreus se opri din zbatere. Plămânii Helenei se luptau să respire, dar era pierdută în amintiri, încercând să le cristalizeze.

„Uneori o auzeam țipând ore în șir."

O căldură arzătoare o înghițea, dar Helena nu se oprea.

„Spunea mereu că e vina ei, iar inima i s-a oprit..."

Helena a fost brusc ridicată. Capul îi căzu pe spate și, oriunde privea, focul se întindea pe pereți, mistuind totul.

O față palidă se profila în fața ei. Se chinuia să se concentreze.

"Stai."

Vocea era distorsionată, dar ea știa asta. Întinse mâna ametită când chipul lui Kaine îi clipi în ochi.

— Ai venit… — Ea întinse mâna spre el. — Cred că mereu vii.

„Stai puțin, te scot eu afară”, a spus el, apăsându-i mâna și trăgând-o aproape.

Ceva dureros de greu o înfășura strâns, iar el a ridicat-o în brațe. Ea s-a arcuit de durere când brațul lui i-a apăsat umerii răniți, dar el a strâns-o tare, purtând-o prin flăcări. Holul era încărcat cu fum, focul se târa din camera ei, dar el nu s-a oprit până nu au ajuns afară.

Ea gâfâia cu lăcomie aerul curat și proaspăt în timp ce el o întindea pe jos.

„Ce s-a întâmplat? Ce ți-a făcut?” Mâinile lui Kaine tremurau atât de tare încât nu putea forma un canal de rezonanță stabil.

Ceva enorm și negru s-a apropiat brusc de ea, ascunzând cerul, până când Kaine a dat un ordin, iar Amaris s-a retras.

Helena nu-și putea rosti cuvintele. Plămânii îi dădeau spasme în gât și totul se agita. Respirația o făcea să vrea să țipe de durere. Kaine continua să pună întrebări, dar mintea ei se chinuia să se concentreze.

Atreus a ieșit clătinându-se în curte. Fața îi era brăzdată de fum, iar expresia îi era luminată de furie.

La vederea lui, Helena se agață de brațul lui Kaine. „Știe despre mama ta. Îmi pare rău. I-am spus eu.”

„Nu contează”, a spus el în timp ce se ridica în picioare.

Un fum negru umplea curtea ca și cum casa ar fi fost un cadavru care fumegează.

„De ce nu mi-ai spus ce s-a întâmplat cu mama ta?” a întrebat Atreus, cu o voce mârâită.

Kaine s-a uitat la el, cu umerii înțepeniți. „Ce diferență ar fi făcut?”

Atreus se năpusti asupra lui Kaine. „Ar fi trebuit să-mi spui. Era a mea!”

Kaine s-a strecurat, dar nu la fel de ușor pe cât ar fi făcut-o în mod normal. Mișcarea era rigidă, degetele i se contractau nefiresc. Helena i-a zărit fața. Ochii îi străluceau.

„Da, și ce blestem teribil a fost pentru ea. La urma urmei, i-ai spus lui Morrough. Nu ți-a păsat niciodată ce zvonuri răspândeau în oraș,

dar *i -ai spus* despre ea, că era totul pentru tine, că ai face orice pentru ea. Ea era dovada ta cât de loial vei fi cauzei." Vocea lui Kaine era plină de furie. „Crezi că i-a păsat cât timp a durat până când tortura te-a frânt? Nu. Tot ce conta era că tu te-ai frânt, iar ea era chiar acolo. Cea mai prețioasă avere a ta. Ai iubit-o până în mormânt."

Degetele lungi, subțiri, ca niște păianjeni, ale lui Atreus se încovoiară, inelele de aprindere strălucind pe mâinile sale.

Kaine a râs amar. „Trebuie să te fi găsit teribil de amuzant când te-au adus înapoi și ai rămas loial. Și m-ai numit câinele."

Pielea cenușie a lui Atreus s-a înroșit de furie. „Ar fi trebuit să -mi *spui* ."

„De ce? Ce-ar fi făcut dacă aș fi făcut-o? Ce fel de răzbunare ai fi cerut ca să-mi risc munca ca să-ți spun?"

„Ce treabă e asta? Să te târî, să plângi printre picioarele curvei preferate a lui Holdfast?" Atreus a rânjit spre fiul său. Inelele lui sclipeau unele pe altele.

Rezonanța lui Kaine a despicat aerul. Scânteia de foc a rămas nemișcată în timp ce Atreus zbura într-o direcție, iar inelele sale de aprindere au fost sfâșiate în cealaltă. Atreus a lovit pietrișul, alunecând câțiva metri. Flăcările au dispărut. Când și-a ridicat capul, sânge purpuriu i se prelingea din crăpături pe o parte a feței.

„Vai de mine", spuse Kaine, stând deasupra lui, cu răutate pură în fiecare cuvânt. „Se pare că ți-ai pierdut iar entuziasmul, tată."

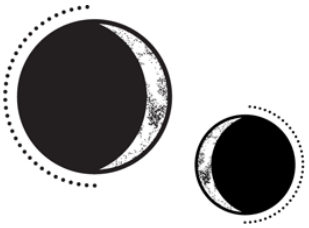

CAPITOLUL 74

Iuliu 1789

FIERUL FORJAT CARE ÎMPĂRȚEA CASA ÎN FILIGRANĂ s-a desfăşurat ca nişte şerpi şi s-a încolăcit în jurul lui Atreus, imobilizându-l ca pe o insectă. Acesta avea să-i rupă toate oasele din corp cu mult înainte să scape.

Kaine s-a întors la Helena. Mâna îi tremura când i-a atins faţa. „Cât de rău a făcut el…"

„Doar... doar spatele meu, şi nu e... prea adânc. Nervii sunt încă intacţi." Ceea ce era un lucru bun, dar acesta era şi motivul pentru care durerea era atroce. Stătea aşezată, sprijinindu-se în genunchi, în timp ce simţea rezonanţa lui cum îi mătura spatele, amorţind durerea arzătoare.

„Trebuie doar să-mi trag respiraţia", a spus ea, dar tremura incontrolabil.

„Aproape că s-a terminat. Odată ce te vei vindeca, vei intra pe Amaris. Crezi că poţi?"

Nu era sigură dacă ar putea rămâne conştientă mult mai mult timp, dar nu-i putea spune nu.

„Pentru asta a fost?" a întrerupt vocea furioasă a lui Atreus din locul unde zăcea contorsionat pe pământ. „Toate astea pentru că încerci să *o salvezi* ?"

Helena credea că Kaine îl va ignora pe tatăl său, dar el s-a uitat la el. „Se pare că sunt blestemat să iubesc aşa cum iubeşti tu."

„După ce te va ucide, Morrough o va vâna până la capătul pământului. Nu are unde să se poată ascunde. Te iroseşti degeaba."

Kaine l-a ignorat, ochii lui pierzându-şi pentru o clipă focalizarea. „Focul s-a stins. Hai să te ducem înăuntru."

Înainte să poată încerca să se ridice, un zgomot puternic a spart aerul. Pentru o clipă, Helena a crezut că era soneria, că Kaine era chemat din nou, dar venea din direcţia greşită.

S-au întors la timp ca să vadă un camion venind huruind pe drum, apropiindu-se atât de repede încât amenința să se izbească de porți.

„Vin! Eliberează-mă!” a strigat Atreus. „Eliberează-mă!”

Camionul s-a oprit brusc, iar o siluetă s-a rostogolit din partea șoferului, strângând ceva la piept, ca și cum ar fi fugit cu un copil în brațe.

„Am înțeles! Am înțeles. Ia-o repede.”

Era Ivy. Era lipită de poartă, cu ochii sălbatici, și se uita încontinuu peste umăr, ca și cum s-ar fi așteptat să fie urmărită.

Helena traversă curtea împleticindu-se spre poartă, agățându-se de ea.

„Cum ai…?” Vocea Helenei tremura de neîncredere în timp ce Ivy împingea pachetul prin poartă spre ea. Era ud și mirosea a cangrenă și formaldehidă. Materialul se desprinse, dezvăluind un braț putrezit, rupt la cot, căruia îi lipseau zeci de oase pe măsură ce pielea se desprindea, rămânând trei degete. Se zvâcneau ca și cum ar fi fost încă în viață.

— Sofia a reușit, spuse Ivy cu vocea tăiată și tremurândă. Avea ochii roșii, fața brăzdată de lacrimi și pătată de putregai. Am încercat tot felul de metode să mă apropii suficient. Clătină din cap. N-am putut. A reușit.

"Cum?"

„Morrough nu-și supraveghează propriii necrothrali”, spuse Ivy, strâmbându-se la față la auzul acestei mărturisiri. „Dar face ce-i spun. Întotdeauna face. A venit spre ea și el nici măcar nu a observat-o acolo. Mi l-a smuls și l-a aruncat spre mine. A atacat-o primul – așa că am putut fugi.” Fața i s-a încrețit. „Crezi că m-ar ierta acum, dacă ar ști?”

Helena nu știa ce să spună. „Te-a iubit.”

Ivy stătea tremurând.

Kaine ajunsese deja la ei, cu o expresie de neînțeles, dar își băgă mâna în uniformă și scoase un cuțit de obsidian.

„Ce faci…” începu Helena, dar el îi dădu mânerul la o parte și i-l oferi lui Ivy. Ea îl luă fără ezitare.

„Prin piept, lângă inimă”, a spus el. „E cel mai rapid așa.”

Ivy dădu din cap și se întoarse, urcându-se repede înapoi în camion. Într-un minut dispăruse, huruitul motorului stingându-se până când singura urmă a prezenței ei acolo fusese praful de deasupra drumului și pachetul strâns în mâinile Helenei.

„Kaine”, a spus ea, cu vocea răgușită de la fum. „Poți veni cu mine acum. Putem scăpa împreună.”

A clătinat din cap. „Intră.”

Ea s-a uitat la el neîncrezătoare, fără să se miște când el a încercat să o conducă înapoi spre casă. El și-a încleștat maxilarul și a ridicat-o.

„Ce vrei să spui?” a spus ea, strângând încă legătura în brațe, încercând să se lase jos, deși știa că își sfâșia arsurile de pe spate. „Asta era ceea ce ne trebuia. Asta ne face să câștigăm o lună, voi putea găsi o modalitate…”

„Nu pot merge cu tine”, a spus el, îndreptându-se spre casă. „Tatăl meu are dreptate. Când vei evada, război sau nu, vei fi vânat. Dacă aș merge cu tine, am avea o lună la dispoziție și te-aș putea proteja, dar apoi aș fi plecat, iar Morrough ar ști din ce direcție nu s-au întors vânătorii. În cele din urmă te vor găsi. Dacă rămân, acum că avem asta și că nu mă mai poate controla, mă pot asigura că nimeni pe care îl trimite nu va ieși din oraș până când nu vei dispărea în siguranță.”

Ea l-a agățat de umăr, încercând să-l facă să asculte. „Dar dacă inversez...”

A clătinat din cap în timp ce se apropiau de ușă. „Ai nevoie de un suflet binevoitor pentru asta și n-o să găsești unul, pentru că singura persoană care ar muri pentru mine ești tu.”

Ea se holba la el de parcă ar fi lovit-o în gât.

„Ce? Nici măcar nu ai de gând să mă întrebi?” Vocea lui Atreus s-a ridicat batjocoritor din pământ.

Helena a gâfâit, trăgându-l pe Kaine de umăr ca să se uite peste el la tatăl său. Atreus zăcea încă pe pământ, legat în fier, abia putând să-și miște măcar degetele.

„Ai vrea?", a spus Helena.

„Aș prefera să mor", a spus Kaine înainte ca tatăl său să poată răspunde.

„Ai nevoie de cineva binevoitor", spuse Atreus, uitându-se la Helena. „Nu-i așa, un suflet binevoitor? Ai filacteriul meu acolo. E osul mijlociu al degetului arătător."

S-a uitat în jos la brațul putrezit. Din el curgea o mâzgă groasă și neagră în loc de sânge, dar osul mijlociu al degetului arătător era printre cele rămase. Inima i-a bătut neîncrezătoare.

„De ce ai fi dispus?" întrebă Kaine, uitându-se disprețuitor la el și cu ochii arzând. „M-ai urât de dinainte să mă nasc."

Atreus și-a întors privirea. „Mama ta ar vrea să te salvez."

„Ei bine, ai ajuns prea târziu", a spus Kaine.

A dus-o pe Helena înăuntru, refuzând să se oprească, chiar și atunci când ea l-a implorat să o facă.

„Nu am de gând să port conversația asta", a spus el. „Singurul lucru care rămâne este să te scoatem de aici cât mai repede posibil. E un noroc că ochii acelor necrothrali practic le-au putrezit în cap, altfel am fi deja prinși."

A trecut pe lângă rămășițele carbonizate ale camerei ei, călcând peste un cadavru. Era una dintre servitoare. Servitorii rămași erau în cameră, aruncând apă pentru a se asigura că nu mai existau flăcări reziduale, adunând bucățile de lucruri care supraviețuiseră. Ferestrele erau deschise, aerul se curăța, dar încă mirosea a covor ars, a mirosul acru al lemnului stins și a mirosul înțepător al fierului topit.

A pus-o jos și a descuiat o cameră la câteva uși distanță. Înăuntru erau provizii medicale, precum și genți împachetate. A scos o cutie.

„Cum pot…? În ceea ce privește arsurile, n-am…"

„Dacă tatăl tău…"

„Nu vorbim despre asta până nu te vindec”, a spus el cu o voce dură. „Acum dă-mi asta.”

I-a tras brațul de lângă ea, l-a aruncat într-un dulap și a închis ușa ca să blocheze mirosul.

Se îndoia că el avea vreo intenție să discute despre asta după ce se va vindeca, dar trebuia făcut oricum.

„Taie-mi rochia; va trebui să folosim soluție salină ca să încercăm să desprindem materialul unde se lipește.”

A adus înainte resturile crețuri din părul ei și a scos o foarfecă, tăindu-i cu grijă spatele rochiei.

„Am urât rochiile astea”, a spus ea în timp ce el o spăla pe spate, încercând să absoarbă materialul rămas. Și-a atins umărul, folosind rezonanța pentru a simți rana. Arsura era mai profundă decât își dăduse seama. Nervii erau intacți, dar având în vedere dimensiunea și profunzimea arsurii, ar fi durat mai mult decât era necesar pentru a o vindeca complet. Mâinile lui Kaine aveau spasme prea puternice pentru acel tip de regenerare repetitivă a țesuturilor, iar Helena nu ar fi putut să-și contorsioneze umerii ca să ajungă la ele. A reușit să atingă cele mai superficiale secțiuni, dar în cele din urmă degetele lui au devenit atât de necooperante încât rezonanța i-a cedat încontinuu. S-a îndepărtat, respirând greu.

„E în regulă”, a spus ea.

„Nu este.”

„Chiar dacă mâinile tale ar fi stabile, ar dura prea mult până se vindecă complet acum”, a spus ea. „Dacă e curată și amorțită, va rezista până mai târziu.”

A dat din cap încet și a scotocit printr-o cutie, scoțând un borcan familiar cu alifie. „Ar merge și asta?”

Ea a râs ușor. „Da, e de ajuns.”

L-a aplicat cu grijă și i-a înfășurat spatele în bandaje de mătase, pentru că erau mai moi decât inul.

„Bietul tău spate n-a avut parte de un tratament atât de luxos”, a spus ea în timp ce el lucra.

Ea a simţit rezonanța lui pe piele, în toate locurile dureroase din cauza aerului arzător, și o mică tăietură pe frunte de care nici măcar nu și-a dat seama că există. Lucruri mărunte pe care le putea face.

„Kaine”, a spus ea când el a terminat. „Trebuie să vorbesc cu tatăl tău.”

„Nu te va ajuta; încearcă doar să te facă să speri ca să te rănească. Și chiar dacă nu ar fi, sunt deja suficient de asemănătoare cu el, nu vreau nici măcar o bucată din sufletul lui în mine.”

Ea i-a întors fața spre a ei. „Ești tot ce i-a mai rămas de la mama ta.” Când se uită la tine acum, o vede. Știa ce risc își asuma venind după mine. A făcut-o pentru că a crezut că te va salva.

A tras aer în piept. „Știu că nu vrei să crezi că e posibil, pentru că speranța te îngrozește. Dar aș prefera să mor încercând să te salvez decât să trăiesc știind că a existat o șansă și că nu am profitat de ea.”

Îl simţea cum ezită.

„Ai promis că vom fugi împreună”, a spus ea. „Îți amintești?”

Și-a plecat capul. „De ce trebuie eu să-mi ţin toate promisiunile, dar tu pari să nu le ţii niciodată?”

Ea clătină din cap, ridicându-și fața astfel încât frunțile li se atingeau.

„Prima promisiune pe care ți-am făcut-o a fost că voi fi al tău cât voi trăi. Mă țin de ea.”

ELENEI ERA ÎN RUINĂ, hainele ei fiind doar cenușă. Din fericire, Kaine avea pregătite haine de călătorie pentru ea. Haine de călărie rezistente, în culori neutre. Se îmbrăcă cu grijă, încercând să nu agraveze arsurile de pe spate.

Coridorul era îmbibat de apă, redus la o ruină carbonizată, dar fierul rămăsese ca oasele unei fiare.

Atreus zăcea încă pe pământ, acolo unde îl lăsase Kaine, cu ochii închiși. Aceștia s-au deschis la auzul unor pași care se apropiau și i s-a ridicat capul. S-a uitat între Kaine și Helena și a râs.

Helena l-a apucat pe Kaine de braţ înainte ca acesta să poată reacţiona.

„Vreau să vorbesc cu el întreagă”, a spus ea.

"Nu."

„Nu-mi poate face nimic. Aşteaptă doar aici.”

Simţea ochii lui Kaine aţintiţi asupra ei în timp ce se îndrepta spre Atreus. Atreus o urmărea apropiindu-se cu un interes la fel de pătrunzător.

— Nu ţi-am făcut oferta mea, spuse Atreus când ea se apropie.

Ea a îngenuncheat lângă el. „Ştii că nu te va întreba.”

El şi-a întors privirea de la ea. „Atunci consideră-o retrasă.”

Pieptul i se strânse de groază. Era tentată să implore, dar ştia că lui Atreus nu-i va păsa de umanitatea sau umilinţa ei.

„O să scap indiferent ce faci. Dacă refuz, îl vei ucide.”

Atreus privi dincolo de ea, spre Kaine, care îi privea.

O dorinţă precum foamea strălucea în ochii lui Atreus în timp ce acesta îşi privea fiul. Ea voia să vorbească, dar a aşteptat. În cele din urmă, Atreus a rupt tăcerea.

„Mi-am dat seama cât de mult semăna cu ea abia când m-am întors. Nu observasem niciodată asta când era băiat.” Ochii lui se încordau, chinuindu-se să-l distingă pe Kaine de la distanţă. „N-am înţeles niciodată de ce îşi dorea atât de mult un copil. Aş fi adoptat un moştenitor dintr-o altă familie din breasla fierului, dacă ar fi fost nevoie. Ar fi trebuit să fiu de ajuns pentru ea.”

Helena îl privea cu milă. Era extrem de gelos.

„El e tot ce a mai rămas din ea acum.”

În cele din urmă s-a uitat la ea. „Chiar poţi să-l salvezi?”

„Da, dacă vrei cu adevărat să trăiască.”

El nu a răspuns imediat. Inima i s-a zdruncinat ca o piatră. Dacă el nu ar fi fost complet dispus, legătura s-ar fi estompat, iar Kaine ar fi dispărut exact aşa cum făcuse Luc.

„Enid era viaţa mea”, spuse el în cele din urmă. „Dacă ar fi aici, mi-ar spune să-l salvez. Nu i-am putut refuza niciodată nimic.”

Helena întinse mâna și aplecă fierul. El se ridică încet. Nu se uită la ea sau la Kaine, ci se întoarse și intră în casă.

CÂND AU INTRAT ÎN SALON , Atreus nu-și putea lua ochii de la cuşcă. Nu o văzuse? Sau pur și simplu nu se oprise niciodată să se întrebe care era scopul ei?

„Cât timp a fost ea...?" Degetele îi tremurau când a atins gratiile. Se prăbuși în genunchi, ca și cum ar fi vrut să se târască înăuntru pentru a ocupa același spațiu.

— Patru luni, spuse Kaine cu o voce ternă. Ochii îi alergau în jur, așa cum făcea întotdeauna în camera aceea.

Helena voia să-l consoleze, dar timpul se scurgea. Erau atât de multe de făcut.

A început să lucreze peste ansamblul de mobilier de pe podea. Aranjamentul pe care îl așezase Gravatul fusese topit și distrus de foc, dar ea memorase fiecare detaliu. Avea nevoie doar de partea centrală a ansamblului original, dar deteriorarea trebuia reparată și modificată. Avea nevoie de ea pentru a ține sufletul lui Kaine la locul lui până când îl putea asigura.

Noul sistem de cale ferată a fost construit din fier. Era perfect pentru scopurile lor și ușor de găsit.

Ea și Kaine au îngenuncheat pe părți opuse. El a închis ochii și când s-au deschis, aceștia străluceau. Oricât de nesigure ar fi fost mâinile lui, rezonanța lui era mai puternică decât a ei. Aerul a tremurat în timp ce casa gemea, iar fierul a început să curgă spre ei ca apa. Când a ajuns la rețeaua de rețele, Helena și-a folosit propria rezonanță pentru a o direcționa, transformându-se pe anumite căi sculptate în podea, deplasându-se spre cercul de izolare din mijloc.

Rețelele de bresle industriale puteau fi la fel de mari ca niște clădiri, dar Helena nu lucrase niciodată cu o rețea mai mare decât putea ea să țină. Rețeaua de pe podea era prea mare pentru a fi

văzută imediat și trebuia să se târască peste ea, verificând dacă fiecare linie și simbol erau corecte. Trebuia să fie perfectă.

Inima îi bătea în gât, iar ritmul ei sacadat și nesigur o provoca.

O singură șansă.

„E gata”, spuse ea în cele din urmă, ridicându-se în mijlocul șirului de demonstrații. „Putem începe.”

Kaine dădu din cap, dar apoi se îndreptă spre ușă. Servitorii rămași erau adunați pe holul de dincolo, Davies stând în față.

„E Amaris gata?”, a spus el.

Unul dintre ei a dat din cap.

Kaine stătea acolo, nemișcat. „Niciodată… niciodată nu v-am spus… îmi pare rău că n-am putut salva pe niciunul dintre voi.”

Davies făcu un pas ezitant înainte, rostindu-i numele cum făcea adesea. Ea îi netezi părul pe spate, așa cum ar face-o o mamă, apoi îi puse ambele mâini pe piept și îl împinse. Departe de ei.

Helena s-a dus la locul unde Kaine lăsase brațul lui Morrough. Duhoarea ei era ca o lovitură în stomac de fiecare dată, așa că a lucrat repede, demontându-l. Chestia era respingătoare. Ținând-o în mână, putea simți toată puterea pe care o conținea, viețile atâtor oameni curgând prin fiecare os. În secțiunea ulnei cea mai apropiată de mână, era o o oribilă senzație de familiaritate. Bucata folosită pentru a-l lega pe Kaine. A scos ce avea nevoie și a aruncat restul.

Kaine stătea în mijlocul camerei, gol până la brâu, acoperit de cicatrici violente, iar uniforma de pe spate era cea mai evidentă dintre toate. Atreus se holba la el; era evident că nu o mai văzuse niciodată.

Concentrarea lui Kaine era în întregime asupra ei.

Nu exista nicio platformă deasupra acestui sistem. Ea urma să fie în ea, lângă el.

„Întinde-te pe spate”, a spus ea.

Ea a îngenuncheat, ghidându-i mâinile spre locurile de pe tablou unde avea nevoie de ele, apoi i-a întâlnit privirea. Inima ei se lupta, amenințând să se dezlănțuiască.

„O să meargă”, a spus ea. „Promit. Te voi *salva* .”

Și-a apăsat mâinile pe fierul rece și și-a lăsat rezonanța să se revarse în el.

Nu-și revărsase niciodată animanța într-o rețea, cu excepția unor mici experimente pe plăcile de gravare. Era nevoie de mult mai multă putere decât se așteptase. Pe măsură ce rețeaua se activa, o strălucire se strecura încet de-a lungul fierului, până când întreaga rețea începea să zumzăie. Kaine părea să devină atât de translucid încât putea vedea prin el, prin oasele și organele lui și prin talismanul încâlcit lângă inima lui.

A scos filacteriul. Osul era atât de vechi încât amenința să se dizolve în praf, așa că a trebuit să se concentreze pentru a simți energia din el. Era ca un pachet legat cu ață, atât de încâlcit încât era greu să deosebească firele. Dar trebuia să lucreze cu atenție, altfel risca să provoace daune. Desfăcea și desfăcea firele cu rezonanța ei, iar firele păreau să se întindă la nesfârșit, până când s-a auzit un bubuit brusc, iar ea a ridicat privirea când unul dintre servitorii de pe hol s-a prăbușit la pământ.

Ea și-a întors privirea.

A continuat, tresărind când un altul a căzut pe podea. Și încă unul. Și încă unul. Și, bineînțeles, ultimul, ceea ce însemna că fusese prima care murise, a fost Davies. A întâlnit privirea Helenei cu o clipă înainte să cadă.

Ciobul de os se sfărâmă într-un val de energie, iar convulsia dinaintea transformării energiei se transformă într-un val rece și mortal, dar în loc să se transforme, fu trasă în jos, în rețeaua de disruptive.

Aerul s-a luminat, iar părul Helenei s-a ridicat de pe umeri.

Kaine a început să țipe.

Ochii i s-au mărit, fără să vadă nimic. Spatele i s-a arcuit, mâinile atingând podeaua până când vârful degetelor și unghiile i-au fost sfâșiate însângerate. Helena s-a aplecat peste el.

„Nu. Nu face asta. Stai așa”, a spus ea, chinuindu-se să-l țină în loc. Trebuia să rămână în centru.

I-a forțat inima să se calmeze, paralizându-i membrele până când nu a mai putut rezista, dar el nu s-a oprit din țipat.

Degetele ei au căutat cu greu relicvariul lui Atreus. Era frenetică în timp ce îl elibera, rupând firele încâlcite de energie. Osul s-a fărâmițat, iar energia din șir a încercat să atragă și sufletul lui Atreus.

L-a strâns în mâna stângă și nu l-a mai lăsat. Nu se putea amesteca cu a lui Kaine. Și-a încordat rezonanța atât de tare, încât mâna i s-a încordat, durerea urcându-i în antebraț. Cu mâna dreaptă, a apăsat pe pieptul lui Kaine, trăgând de marea de energie care se învârtea prin rețeaua electrică, încercând să o tragă în el, dar agonia lui i-a împins rezonanța în exterior, împotriva ei, și oricât s-a încordat, nu a putut trece prin ea.

S-a aplecat spre Kaine până când fruntea ei a atins-o pe a lui. El se oprise din țipat pentru că vocea i se pierduse. Ochii lui erau neclari.

„Am nevoie de tine”, a spus ea. „Suntem aproape de sfârșit acum. Dar trebuie să te întorci la mine. Fugim, îți amintești? Tu, eu și copilul nostru. Vom fi liberi. Te voi salva, dar am nevoie să lupți alături de mine.”

A simțit o durere bruscă în mâna stângă, două dintre degete i-au pierdut senzația, devenind inerte, și abia a reușit să mențină rezonanța pentru a o ține strânsoarea.

S-a împins înainte, sărutându-l pe Kaine pe față. „Întoarce-te la mine. Rămâi cu mine.”

Ochii lui păreau să o găsească.

Ea l-a apăsat din nou pe pieptul lui, și a fost ca și cum ar fi respirat într-o cameră plină de oxigen, încercând să-i forțeze toată energia să se revarse. Marginile exterioare ale sistemului au încetat să mai strălucească, infiltrându-se încet spre interior, până când lumina a dispărut sub Kaine și tensiunea din mâna ei stângă s-a oprit în sfârșit.

Abia mai respira, scoțând un sunet aspru și zdrăngănit de fiecare dată când trăgea aer în piept.

Helena a lucrat repede. Nu avea să permită să se mai întâmple ceea ce i se întâmplase lui Luc. De data asta putea să rezolve problema.

Ea a mutilat sufletul lui Atreus, rezonanța ei animantă întinzându-l fin ca un fir și legându-l în același fel în care sufletele fuseseră legate în jurul relicvariilor, înfășurând energia iar și iar, ca o pânză de păianjen încâlcită, prin coastele lui Kaine și în jurul talismanului.

Nu suficient cât să creeze un nou parazit precum Cetus, dar suficient cât să câștige timp până când corpul lui Kaine își va aminti ce înseamnă să ai suflet.

Când termină, Kaine rămase nemișcat. Își apăsă mâna pe pieptul lui, simțindu-l. Viu și muritor.

Niciun semn de infiltrații de frig.

Helena se prăbuși, atât de obosită încât ar fi putut leșina lângă el, dar încă nu se terminase. Acesta era doar începutul.

S-a ridicat în picioare, clătinându-se.

Cadavrul lui Crowther zăcea din nou mort lângă cușcă.

Mâna ei stângă era încă strânsă într-un pumn contorsionat, ținând încă rămășițele zdrențuite ale sufletului lui Atreus.

A atins cadavrul și a fost nevoie doar de puțin din nimicul care îi mai rămăsese pentru a-l reanima. Și-a apăsat mâna stângă pe pieptul lui și a împins înapoi în el ce mai rămăsese din Atreus.

Ochii lui își reveniră încet la concentrare. Îngenunchind lângă el, simțea aceeași senzație pe care o simțise când Luc murea treptat. Acea sângerare lentă a vieții se risipește, dar deocamdată el nu era mort.

S-a uitat spre Kaine, care zăcea nemișcat pe podea. „E în viață?”

Ea dădu din cap. „Mă ajuți să-l duc? Nu-l pot ridica singură.”

Atreus se ridică și se duse la Kaine, în timp ce Helena se opri, încercând să-și repare mâna stângă. Îl urmă pe Atreus în timp ce acesta îl trăgea pe Kaine în sus, îmbrăcându-l repede. Amândoi le luă

puterea să-l ridice pe Kaine de pe podea. Capul lui se lăsa pe spate, iar picioarele i se târâiau. Se opri din nou, resanizând servitorii, pentru ultima dată, având nevoie de ajutorul lor.

Era trecut de căderea nopții; Lumithia abia se zărea, Luna o semilună în creștere, iar cerul nopții era luminat de stele.

Amaris stătea chiar în fața ușilor, pășind cu greu. Era deja încărcată cu genți de călătorie strânse. Aripile îi fluturau în timp ce servitorii îl cărau pe Kaine afară.

— E în regulă. E bine, spuse Helena, îndreptându-se ezitant spre Amaris și făcând-o să tacă, încercând să o calmeze și să o convingă să se lase la pământ, pentru că i-ar fi fost imposibil să-l ridice pe Kaine pe himeră dacă rămânea în picioare. Trase de chinga de pe capul lui Amaris. Foarte reticentă, himera se ghemui, ochii ei galbeni urmărindu-l pe Kaine.

Kaine părea că abia începuse să-și recapete cunoștința, ochii îi erau leneși în timp ce stătea atârnat pe șa. Existau curele și un ham, care probabil fusese destinat Helenei. Ea îl legă de șa.

Amaris încerca încontinuu să întoarcă capul, cu un scâncet înfundat în gât.

„E în regulă", tot repeta Helena în timp ce se cățăra în spatele lui Kaine, în șa. A băgat mâna în buzunare, a găsit inelele de aprindere ale lui Atreus și le-a întins.

„Mașina trebuie distrusă", a spus ea în timp ce el le lua. „Nimeni nu poate ști că e încă în viață."

Amaris se ridică în picioare, cu aripile deja întinse, pregătită de zbor, iar Helena era pe punctul de a-i da frâiele drumul și de a o lăsa să alerge când Atreus vorbi.

„Kaine…" a spus el.

Kaine și-a ridicat capul suficient cât să privească ce rămăsese din tatăl său. Fața lui Kaine era epuizată și dureroasă, dar răutatea și ura dispăruseră în timp ce se uita fix la Atreus.

„Tată…"

Întreaga față a lui Atreus părea să se înmoaie. A încercat să întindă mâna, dar Amaris a mârâit în semn de avertisment, iar degetele sale lungi s-au îndoit deoparte.

„Mama ta a fost mereu atât de mândră de tine. A spus că ești cel mai bun lucru pe care l-am făcut vreodată.” Apoi Atreus s-a uitat la Helena. „Salvează-l.”

Helena nu a răspuns, pur și simplu a slăbit hățurile. Amaris a alergat prin curte, cu mușchii de zbor încordați și unduindu-i sub șa, și a sărit, lansându-se. Aripile ei de onix băteau cerul negru și erau în aer, urcând tot mai sus. Aerul fluierau în jurul lor, iar Helena se agăța de hamul care îl lega pe Kaine.

Orașul era luminos, dar continentul era ca un gol, un abis negru din care încercau să fugă, întinzându-se spre stele.

Pe măsură ce Amaris se echilibra, ceva pâlpâi dedesubt. Creștea, devenind un imens inel strălucitor de lumină, în timp ce Spirefell era mistuit de flăcări urlătoare.

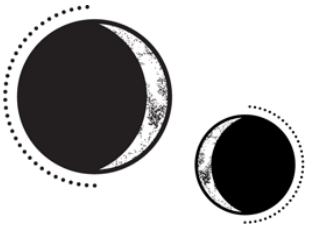

CAPITOLUL 75

Iuliu 1789

APOI MUNȚII NOVIS SE CONTURAU RUȚI PE CERUL ÎNSTELAT. Helena le-a dat spatele, zburând spre sud .

Amaris fusese mai tânără și mai mică de statură când Helena o călărise ultima dată. Aripile ei erau mai puternice și mai stabile. Odată ce Helena i-a îndreptat privirea spre sud, părea să știe să urmeze râul.

Întunericul de dedesubt era aproape nesfârșit, punctat de luminile grupate ale orașelor și satelor.

Oriunde privea Helena, era un întuneric nesfârșit. Și-a îngropat fața în spatele lui Kaine, încercând să respire.

„Nu muri, Kaine", repeta ea încontinuu, strângându-și fața între umerii lui, simțind bătăile slabe ale inimii lui pe frunte, asigurându-se că era încă în viață.

Nu știa cât timp au zburat; noaptea părea fără sfârșit.

Amaris a început să coboare fără avertisment, iar Helena aproape că a alunecat în lateral. Pentru o clipă înspăimântătoare, a crezut că va cădea.

Kaine tresări dintr-o stare de inconștiență abia așteptată și se trezi brusc. Mâna lui se retrase brusc și o apucă, ținând-o strâns în timp ce ea reușea să se concentreze din nou. A încercat să strângă cu picioarele, dar erau atât de obosite încât abia se mai putea ține.

Amaris a căzut la pământ în fugă, iar Helena aproape și-a mușcat limba. S-a uitat în jur cu disperare, încercând să-și dea seama unde se aflau în timp ce Amaris galopa prin întuneric. Într-una dintre sacoșe era o lanternă electrică, dar nu-și mai amintea care. Amaris s-a oprit, așteptând în timp ce Helena se mișca să descalece și aluneca în jos.

Amaris era cu câteva palme mai înaltă decât își amintea. Pământul nu i-a ajuns la picioare când se aștepta. A căzut restul drumului,

prinsă de o iarbă deasă și luxuriantă de vară. A rămas întinsă, privind stelele, o cărare strălucitoare pe cer.

Înainte de Dezastru, se spunea că oamenii puteau călători urmând stelele, dar nimeni nu mai știa unde se duceau. S-a ridicat cu greu în picioare.

„Kaine”, spuse ea, bâjbâind prin întuneric până îl găsi pe Amaris și apoi piciorul lui Kaine, cu cizma prinsă în scară. „Nu știu unde suntem. Ce facem acum?”

Și-a ridicat capul încet. Ea nu-i putea vedea decât silueta în întuneric. A încercat să coboare, apoi și-a dat seama că era legat de șa.

Helena a pipăit până la capul lui Amaris și a îndemnat-o să se lase în jos, apoi a găsit curelele și clemele și le-a desfăcut cât de bine a putut. Kaine s-a sprijinit de ea în timp ce el descăleca.

„Căsuță de vânătoare chiar…” Vocea lui suna răgușită.

Au mers încet înainte, apoi au dat peste niște trepte și o ușă de lemn, și au intrat împleticindu-se înăuntru. Lângă ușă era un raft pe care se afla o lanternă, iar ea a aprins-o. Era abia mai mult decât o colibă. Simplă și cioplită rudimentar, doar un loc de dormit.

Erau două paturi înguste, dar Helena și Kaine s-au prăbușit într-unul, fără să se obosească să-și scoată cizmele sau pelerinele.

„Am reușit, Kaine”, a spus ea. „Exact cum am spus întotdeauna că o vom face.”

S-A TREZIT PENTRU CĂ SPATELE ÎI ARDEA, iar încheietura mâinii stângi o zvâcnea de o durere aproape amorțitoare. S-a chinuit să deschidă ochii, privind în jur nedumerită înainte să-și amintească unde se aflau.

Kaine ședea lângă ea, treaz, dar obosit. Se apleca în față, cu o mână apăsată pe piept, ca și cum i-ar fi fost rupte toate coastele.

„Ești... bine?” S-a chinuit să se ridice.

A dat din cap brusc. „Bine. Sunt sigur că o să-ți treacă.”

Gâtul îi era încă răguşit şi rănit. Îl sfâşiase ţipând, iar acum astfel de lucruri ar avea nevoie de timp să se vindece de la sine.

„Ce se va întâmpla?” A încercat să întindă mâna, dar a reuşit doar să-şi atingă degetele de haina lui. Corpul ei se simţea fără oase. „Ce se întâmplă?”

„Nu-i nimic. Pur şi simplu nu mai sunt obişnuit să mă simt... uman”, a spus el.

A reuşit să se apropie suficient cât să întindă mâna. El avea dreptate, nu era nimic în neregulă, dar se simţea delicat ca o pânză de păianjen în interior. Dacă s-ar rupe un singur fir, s-ar putea ca totul să fie în zadar.

Şi-a sprijinit capul de umărul lui, respirând încet. „Trebuie să fii foarte atent. Ar putea dura luni, poate chiar ani, până când sufletul tău se va integra din nou complet. Nicio vivimanţie sau animanţă, nimic care să-ţi poată îngreuna vitalitatea. O singură greşeală ar putea fi suficientă să te omoare. Şi nu te mai poţi sprijini de reţea. Nu te vei regenera şi ţi-ar putea arde spatele.”

El i-a strecurat o buclă după ureche. „Mi-ai spus deja toate astea ieri. Ştii, am obiceiul să ascult când vorbeşti.”

Ea dădu din cap, dar nu se putu abţine. „Trebuie să fii atentă.”

„Voi fi. Acum, eşti bine?”

„Doar obosită”, a spus ea, prăbuşindu-se, dar durerea de pe umeri o simţea ca şi cum ar fi fost reinterpretată.

„Ce mai faci cu spatele?”

A tresărit. Nu voise să aducă vorba despre asta, pentru că ştia că l-ar deranja faptul că nu se poate vindeca.

„Cred că efectul alifiei a dispărut”, a spus ea. „Începe să mă doară puţin.”

A început să întindă mâna.

„Nu”, a spus ea. „Dă-mi un minut şi apoi vom folosi alifia ca să putem pleca.”

„Ne vom odihni până la întuneric”, a spus el. „Amaris este prea ușor de recunoscut pentru a călători ziua. E la câteva zile de mers până la coastă.”

Când i s-a deschis ochii din nou, afară era întuneric. Kaine își făcea bagajele desagii. El a ridicat privirea în clipa în care ea s-a mișcat. „Ești suficient de puternică pentru mai multă călătorie?”

Ar fi rămas dacă ea ar fi spus nu, dar știa că cu cât puneau mai multă distanță între ei și Paladia, cu atât erau mai puține șanse să fie găsiți. Erau în cursă contra cronometru. Abeyance nu avea să aștepte.

„Da”, a mințit ea.

Au zburat aproape toată noaptea. Cerul era argintiu de semnele zorilor când Amaris a aterizat din nou. Nu exista cabină. Kaine i-a dat jos șaua lui Amaris și au dormit rezemați de coastele ei blănoase, aripile ei negre ascunzând lumina zilei pe măsură ce răsărea soarelui.

Când Helena și-a deschis ochii, Kaine încă dormea lângă ea, cu fața întoarsă spre ea, ca și cum ar fi adormit holbându-se la ea.

Și-a urmărit privirea peste chipul lui. Chipul lui, acum muritor, ușor luminat.

Erau liberi.

Inima i s-a umflat în piept.

Era ca un vis. O singură mișcare greșită și totul s-ar dizolva. Chiar și privindu-l fix, nu putea scăpa de sentimentul că nu era real. Și chiar dacă ar fi fost cumva, atunci nu ar dura.

Lucrurile frumoase din viața ei nu au făcut-o niciodată.

El era atât de nemișcat încât ea întinse mâna, cu degetele tremurânde. La atingerea ei, sprâncenele lui se încruntărără și ochii i se deschiseră. Ea privi cum lumina îi umplea în timp ce el se uita la ea.

„Salut”, a spus ea, pentru că era prea copleșită ca să mai spună ceva. Și-a dres glasul și s-a ridicat în capul oaselor. „Trebuie să te verific.”

Amaris se ridică, se întinse și îi părăsi, rătăcind în pădure, în timp ce Helena îl puse pe Kaine să-i deschidă cămașa. Își apăsă mâna pe pieptul lui, încercând să-i simtă starea acum că nu mai era ameţită de epuizare.

Încă nu era deloc natural, asta era de netăgăduit, dar nu puteau face nimic altceva decât să-i dea timp și să spere că trupul său își va găsi drumul înapoi la o aparență de normalitate. Vitalitatea lui avea o fragilitate și o fragilitate aparte, ca și cum o atingere neglijentă ar fi putut-o sfâșia.

Era la fel de îngrijorată de starea lui fizică. Ar fi fost mai bine dacă ar fi putut aștepta. Încă își recupera după ce îi făcuse Morrough, iar acum era posibil să nu o facă niciodată complet. Atât inima, cât și tremurul o îngrijorau, iar gândul la armata care i-ar fi carbonizat spatele dacă s-ar fi aplecat vreodată din nou în ea i-a strâns gâtul. Îi tremurau mâinile.

„Sunt lucruri pe care ești obișnuit să le tratezi ca fiind obișnuite și cărora nu le mai poți supraviețui", a spus ea.

— Știu, spuse el. Vocea lui era încă răgușită. Ea se apropie, apăsându-și mâna pe gâtul lui pentru a repara tot țesutul deteriorat.

„Știu că știi rațional", a spus ea, „dar vreau să spun instinctiv. Ai ani de zile de obiceiuri proaste de care nu îți dai seama."

Gândul acesta o îngrozea. Ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi fost atacați? Kaine era foarte competent în luptă, dar nemurirea era o cârjă fără de care nu știa cum să lupte.

Ar fi trebuit să plănuiască mai atent. El îi spusese să-și recapete puterile, dar ea se concentrase pe cercetare, iar asta îl salvase, dar dacă ar fi fost atacați, iar ea nu ar fi putut lupta, iar el ar fi fost ucis? Dacă totul ar fi fost în zadar?

Frica i-a străbătut pieptul ca o fisură.

S-a uitat în jur, încercând să găsească desaga. În ea erau cuțite. Trebuia să le ia. Ar fi trebuit să le care ea.

Totul era atât de luminos, începătoșat—

„Helena... Helena, respiră. Uită-te la mine. Voi fi atentă. Nu voi lăsa nimic să mă ia de tine.”

A încercat să dea din cap, dar i s-a oprit gâtul.

„Dar dacă se întâmplă ceva rău?”, a întrebat ea, cu vocea încordată. „O să se destrame. Întotdeauna... se destramă.”

A încercat să se retragă, privind în jur. Se aflau în pădurea deschisă și nesfârșită din jurul lor. Pericolul putea veni din orice direcție. Nici măcar nu ar fi trebuit să fie Nemuritorii. Putea fi oricine.

El a întors-o astfel încât să-l privească. „Uită-te la mine. N-am lăsat nicio urmă. Am vânat fugari, știu cum sunteți prinși. Și nu vom fi prinși. M-ai văzut luptând nepăsător pentru că mi-am permis în trecut, dar am învățat să fiu mai atent.” „Regenerarea mai lentă m-a învățat să fiu precaută. Uită-te la mine: am avut încredere în tine și tu ne-ai adus aici. E rândul tău să ai încredere în mine.”

Ea dădu din cap brusc.

„Acum”, a spus el, întinzând mâna spre poala ei, „ai de gând să-mi spui ce e în neregulă cu mâna ta?”

S-a uitat în jos. Ultimele două degete ale mâinii stângi se curbau spre interior și nu se mișcau odată cu celelalte. Și-a strâns pumnul ca să-l ascundă.

„Matricea era destul de atrăgătoare. A fost nevoie de puțin efort ca să gestionez totul. Nervul ulnar pur și simplu... s-a rupt. Am încercat să-l repar, dar... erau prea multe daune pe termen lung, nu se putea recupera cu adevărat.”

Kaine i-a luat ușor mâna stângă în a lui și i-a îndreptat toate degetele. Când degetul lui mare i-a mângâiat ultimele două, Helena nu a mai simțit nimic. Nici în degete, nici pe partea exterioară a palmei. Degetele lui tremurau.

„E în regulă”, a spus ea. „Nici măcar nu e mâna mea dominantă, așa că pot totuși să fac majoritatea alchimiei. Pun pariu că abia dacă voi observa.”

„Nu”, a spus el printre dinți încleștați. „Nu te preface că e în regulă.”

Și-a eliberat mâna. „E în regulă dacă te prind eu în schimb.”

În desagii de șa se afla mâncare, iar Helena a folosit recuperarea lor drept pretext pentru a-și scoate pumnalele și a le ascunde în haine.

Ziua trecea. Cu cât erau mai liberi, cu atât devenea mai neliniștită.

Și Kaine era neliniștit, deși își ascundea mai bine situația. Cu cât își revenea mai bine, cu atât își dorea mai mult să patruleze și să verifice dacă erau în siguranță așa cum pretindea el, dar a rămas lângă ea ca să-și poată îngropa fața pe pieptul lui, cu degetele încurcate în cămașa lui, dormind neliniștit.

După ce au zburat în noaptea aceea, au ajuns la o altă cabană de vânătoare. Călătoria i-a epuizat pe amândoi. Abia au vorbit, doar au dormit încolăciți unul în brațele celuilalt până aproape de seară. Când s-a trezit, Kaine stătea lângă ea. Ochii lui aveau din nou o strălucire slabă.

Arăta aproape ca o pictură.

Putea vedea posesivitatea din ochii lui, suficient cât să-și dea seama cât de absentă fusese în încercările lui de a o lăsa să plece. Se aplecă peste ea și o sărută.

Și-a înfășurat brațele în jurul gâtului lui, dorindu-l mai aproape, sub pielea ei, sub coastele ei, în inima ei. Să-l țină atât de aproape, nimic nu-i despărțea, iar teroarea de a-l pierde avea să se sfârșească în sfârșit.

Timpul se scurgea mereu pentru ei. Petrecuseră ani de zile supraviețuind din momente furate, iar acum simțea în sfârșit cât de lipsită de foame o lăsase.

Abia după ce, în timp ce stătea întinsă lângă el, cu degetele plimbându-și absente cicatricile de pe panou, și-a dat seama că nu o durea spatele. Că ar fi trebuit să o durea până atunci, dar nu o durea.

Și-a întins brațul în jurul umerilor, atingându-și umerii. Kaine s-a ridicat în șezut.

„Ce-ai făcut? M-ai vindecat?” S-a întors spre el. „Ți-am spus, te-am avertizat să nu folosești vivimanție.”

Părea complet neașteptat. „Sunt bine. Am fost atent și știi că o vindecare excesivă nu consumă vitalitate. Ești deja prea rănit pentru atâta călătorie fără ca tortura tatălui meu să-ți fie încă întinerită pe spate.”

Ea l-a ajuns, cu degetele tremurânde în timp ce își apăsa mâna pe pieptul lui, îngrozită de ceea ce avea să descopere, că deja i se scăpa de sub picioare.

Ce s-ar fi întâmplat dacă s-ar fi trezit și l-ar fi găsit mort lângă ea, și ar fi rămas singură acolo ca să-și dea seama de ce? A verificat iar și iar.

Gâtul i s-a mișcat de câteva ori înainte să poată vorbi.

„Nu ar fi trebuit să faci asta”, a spus ea, cu vocea tremurândă. „Nu a meritat. Mulți oameni se vindecă de arsuri fără nicio vivimanție. Eu am fost *bine.* Am fost.”

I-a ținut fața în mâini. „Helena, uită-te la tine. Te-ai făcut bucăți, iar și iar, din cauza mea, și pari să nu înțelegi că asta mă omoară. Nu merită să trăiesc pentru mine dacă tu ești cea care continuă să plătească prețul pentru asta. Lasă-mă să repar ce pot.”

Ea a închis ochii, cu fața îngropată lipită de pieptul lui, ascultându-i bătăile inimii, forțându-se să creadă că el era bine.

„Trebuie să încetăm să ne mai facem rău unul pentru celălalt”, a spus ea în cele din urmă. „Amândouă. Nu vom rezista dacă acesta este singurul mod în care știm să iubim.”

Când s-a lăsat întunericul, au zburat mai departe. Din întuneric, ceva vast și slab argintiu s-a ridicat în fața lor. Helenei i s-a tăiat respirația.

Era marea.

Au virat, îndepărtându-se de râu, marea strălucind în dreapta lor.

Kaine părea să știe unde merge, în ciuda întunericului. Au trecut peste câteva mici ape, luminile unui sat, și au pornit mai departe

prin întuneric până când au văzut o mică lumină pâlpâitoare vizibilă prin obloane.

Amaris coborî direct spre el. Obloanele zdrăngăniră violent în timp ce aripile lui Amaris fluturau. Helena alunecă jos, cu picioarele dureroase.

O ușă s-a deschis brusc și o lumină caldă s-a revărsat pe ea. Helena a mijit ochii.

În prag stătea Lila, aureolată.

CAPITOLUL 76

Iuliu 1789

LILĂ A SCOS UN SUSPIN GREU ŞI GÂFÂITOR ŞI s-a împleticit pe trepte. Avea o proteză aspră şi o cârjă, dar asta nu a împiedicat-o să o tragă pe Helena în braţe şi să o îmbrăţişeze cu ferocitate.

„Hel, Hel. Chiar eşti viu."

Mâinile Lilei o mângâiau pe Helena, atingându-i faţa şi umerii, de parcă nu i-ar fi putut crede că Helena exista cu adevărat.

Helena se holba la Lila cu aceeaşi neîncredere. Chiar dacă ştia că Lila era în viaţă, era atât de obişnuită cu gândul că toţi erau morţi, încât nu-l putea asimila pe deplin nici măcar în timp ce se holba la ea.

Lila arăta atât de diferită. Părul ei blond era vopsit şaten şi avea o oboseală sfâşietoare. Cicatricea zimţată încă îi curgea pe faţă şi plângea în timp ce o îmbrăţişa pe Helena.

„Lila…" Inima Helenei simţea că stătea pe punctul de a exploda. Nu fusese pregătită pentru cât de visceral avea să-i amintească reuniunea de toţi cei care dispăruseră.

„Credeam că nu voi mai vedea pe nimeni niciodată. Uită-te la tine. Eşti atât de slab."

Ochii i-au parcurs corpul Helenei, oprindu-se la stomac, şi a înlemnit.

Pieptul Helenei s-a strâns. „Ştii, nu-i aşa? Kaine a spus că a ţinut legătura cu tine."

Lila a dat din cap încet.

În spatele lor, Kaine a descălecat.

Lila ridică brusc capul, ca şi cum nu l-ar fi observat până în acel moment. „Ce faci aici?"

Fără avertisment, Lila s-a năpustit asupra lui.

Helena a trebuit să se arunce între ele, împingând-o înapoi. „Am scăpat împreună. Lila, nu-l răni, nu mai este Nemuritor."

O lumină sălbatică a intrat în ochii albaştri ai Lilei. „Serios?”

„Nu vei avea mai mult noroc să mă ucizi acum decât ai avut oricând în trecut, Bayard”, a spus Kaine. „Dacă pierzi mai multe membre, nu vei mai oferi o protecţie prea mare micul tău Principat.”

Lila a mârâit ca o pisică sălbatică, părând gata să-i scoată ochii lui Kaine.

„Opriţi-vă, amândouă”, a spus Helena, furioasă că reuşiseră să strice reuniunea în mai puţin de un minut.

Lila s-a oprit din încercarea de a-l ataca pe Kaine şi s-a uitat pur şi simplu la el. „Cred că n-ar trebui să mă mir că nu aveai de gând să mori salvând-o până la urmă.”

„Taci, Lila”, a spus Helena tăios. „L-am adus aici. Dacă vrei să te superi că e încă în viaţă, atunci va trebui să te superi pe mine.”

Lila s-a uitat la Helena, neîncrederea şi apoi resemnarea disperată i-au trecut pe faţă în timp ce făcea un pas înapoi. „Bine. O să-mi ţin gura. Pune monstrul ăla al tău deoparte, Ferron. Nu-l vreau lângă Pol.”

„Intră”, i-a spus Kaine Helenei. „Nu-ţi face griji. Ştiam deja că eu şi Bayard nu vom avea o reuniune veselă.”

S-a întors spre Amaris şi a condus-o spre grajd.

Helena le-a privit dispărând înăuntru, apoi s-a uitat înapoi la Lila, simţindu-se brusc epuizată. Cumva, credea că va fi suficientă bucurie cât să dureze măcar o seară, dar deja părea că se epuizase.

Nu se aştepta ca lucrurile să fie simple; o mare de pierdere îi înconjura. Nu-şi putea imagina ce simţea Lila faţă de Kaine după atâta timp. Totuşi, nu se aşteptase să aibă nevoie să se legitimeze. ceva la fel de intens personal precum relaţia ei cu Kaine atât de repede.

„Lila, dacă l-ai rănit, nu te voi ierta niciodată”, a spus ea.

Lila doar clătină din cap. „Ai putea mult mai bine.”

„Nu. El e tot ce am nevoie şi tot ce a fost nevoie ca să te salvez.”

Putea vedea o multitudine de obiecţii urcându-i pe buzele Lilei.

„Intră înăuntru”, a spus Lila în schimb, privind în altă parte.

Abia când au fost în lumină bună, Helena și-a dat seama că Lila încă purta cătușe. Nu la fel de puternice ca Helena, dar suficiente cât să-i slăbească rezonanța.

„Nu le-a scos niciodată?" a spus Helena.

Lila privi în jos cu o grimasă. „Așa a fost o vreme, până când aproape i-am smuls talismanul. Când m-am trezit." Își scutură încheietura mâinii. „A trecut mult timp."

Helena se uită în jur. Casa era mică și vizibil locuită. În colțul îndepărtat se afla o bucătărie, o masă și un pat, ascuns în mare parte în spatele unei perdele. Părea atât de obișnuit pentru Lila. O lume departe de Institut și de Solis Splendour, armura strălucitoare a unui paladin.

Helena se trezi dezorientată.

„Ai fost aici tot timpul ăsta?", a întrebat ea în cele din urmă.

Lila clătină din cap. „Nu. Pe vremea când Ferron credea că te va găsi curând, eram chiar peste râu, în Novis. Mai târziu ne-a adus aici, pe mine și pe Pol." A schițat un zâmbet palid. „Doarme, vrei să-l vezi?"

Helena a urmat-o ezitant, iar amândouă s-au uitat pe lângă perdea, unde au zărit un băiețel cu părul auriu, obraji moi și rotunzi, gene groase și negre și membre dolofane întinse pe pat ca o stea de mare.

Lila se holba la fiul ei, cu o adorație puternică în ochi. „O să fie atât de încântat să aibă companie", spuse ea încet. „Nu mergem prea des în sat. Suntem doar noi două de cele mai multe ori."

„N-ai alergat niciodată?"

Lila a înghițit în sec. „Nu am putut de la bun început. Mai întâi am fost însărcinată, apoi cu un copil. Și fără picior. Până am ajuns aici... mi-am dat seama că nu aveam unde să mă duc. Ferron a spus că, chiar dacă aș putea obține niște... „... unde, la fel ca la curtea din Novis, unde credeau cine sunt, aș fi devenit un paladin căzut în dizgrație cu un copil nelegitim. Dacă ar fi decis să-l trateze pe Pol ca Principat, nu l-ar fi lăsat pe cineva ca mine să aibă grijă de el sau să-l

protejeze. Ar fi fost periculos să caut familia mamei mele. De fiecare dată când mă gândeam să plec, mă temeam că în clipa în care o făceam, ai apărea și ne-ar fi lipsit unul de celălalt."

Lila a împins perdeaua ca să nu-l lase pe Pol să cadă în lumina asta și s-a întors. „Ferron a plătit pe cineva din sat ca să se asigure că nu murim de foame, din moment ce nu mă prea pricep la agricultură. Avem găini și niște rațe oribile. Acum tricotez, exact ca mama, deși Pol crește din toate cam la fel de repede cum le pot face eu."

„Știi că nu vom rămâne aici", a spus Helena. „Vom lua o navă."

Expresia feței Lilei s-a înăsprit, dar a dat din cap. „Da. Ferron a menționat planul. Deși a spus o mulțime de lucruri. Am învățat să nu mă aștept la prea multe." A expirat. „Chiar… chiar vine cu noi? Plănuiești să… te joci de-a casa cu el?"

Umerii Helenei se încordară. „Da. Să fugim împreună a fost dintotdeauna planul *nostru* . Te-am adăugat la el pentru că Luc m-a rugat să mă asigur că tu și Pol sunteți în siguranță."

Ochii Lilei s-au mărit. — L-ai văzut pe Luc înainte ca el…?

Helenei i s-a strâns stomacul când și-a dat seama de minciuna pe care era pe punctul de a începe să o spună. Chiar putea să facă asta? Să o mintă pe Lila la nesfârșit?

A început să vorbească, dar Lila părea atât de disperată după orice fărâmă din Luc, ultimele lui clipe. A înghițit în sec.

„Îmi făceam griji pentru el în ziua aceea, așa că am plecat de la Cartierul General. Ne-am împăcat chiar înainte ca unitatea lui să se întoarcă la Cartierul General. Cred că, cumva, știa că lucrurile merg prost – m-a rugat să-i promit că voi avea grijă de tine. A fost ultimul lucru pe care mi l-a spus."

Lila a scos un gâfâit încordat din gât. „Știi cum a fost capturat — cum l-au prins?"

Buzele Helenei și-au strâns tare capul în timp ce clătina.

Pentru lume, pentru istorie, Lucien Holdfast murise pe treptele Turnului Alchimiei. Și Lila trebuia să creadă asta.

Ușa s-a deschis și Kaine a intrat. Emoțiile vizibile ale Lilei s-au năpustit terminat, temperatura camerei scăzând. Kaine nu-i acordă nicio atenție, ochii lui fiind ațintiți doar asupra Helenei. Se încruntă.

„Ai hrănit-o?" S-a uitat la Lila.

„Nu…" Lila s-a uitat la Helena. „Ți-e foame?"

„E însărcinată și tot ce aveam erau rații de mâncare pentru călătorie, așa că abia dacă a mai mâncat de zile întregi", a spus Kaine, uitându-se urât la Lila.

„Ai fi putut menționa." Lila s-a dus la un dulap și a scotocit prin preajmă, aducând un ulcior cu lapte, niște pâine, brânză și struguri și le-a pus pe masă.

Helena a ciugulit din mâncare pentru că Kaine se uita, dar stomacul îi era încă neliniștit și nu știa dacă era din cauza epuizării călătoriei sau a unei anxietăți generale agravate de revedere și de conștientizarea faptului că lucrurile nu aveau să fie ușoare.

„Înainte să plecăm", a spus ea, „trebuie să-i scoatem cătușele Lilei. Și există vreo modalitate de a obține materiale ca să-i pot face o proteză?"

Lila s-a luminat la față auzind asta, dar Kaine și-a încleștat maxilarul, apoi a oftat.

„Nu e nevoie", a spus el. A băgat mâna în buzunar și a scos o cheie mică de sârmă, aruncând-o-i-o Lilei. Fără alte explicații, a ieșit înapoi afară. Când s-a întors, căra un cufăr metalic acoperit de pământ, ca și cum ar fi fost dezgropat. Exista o încuietoare care se deschidea ușor, iar înăuntru se afla proteza Lilei, înfășurată în pânză, dar care arăta puțin cam uzată.

„A fost asta aici tot timpul?" a întrebat Lila după un minut de tăcere uluită.

„L-am adus aici înainte să sosești tu", a spus Kaine. „Dar nu prea aveam încredere că nu vei atrage atenția asupra ta. Aveam de gând să-i spun Helenei unde să-l găsească. Era în epava bombardamentului."

„Suspendarea e peste trei zile”, a spus Kaine în timp ce Helena meșterea proteza, asigurându-se că componentele funcționau în timp ce o monta din nou pentru Lila. „Rutele comerciale sunt deschise de două săptămâni, dar marea e cea mai calmă acum, iar navele vor fi cele mai aglomerate, ceea ce ne va fi de mare folos.”

„Unde mergem mai exact?” a întrebat Lila în timp ce Helena își ajusta echilibrul.

„Sunt sute de insule care se întind de la Etras spre coasta principală.” „Pământ”, a spus Kaine. „Ne îndreptăm spre una dintre insulele mai mici de lângă unul dintre orașele comerciale.”

A doua zi, Elena A ÎNTÂLNIT un PUI DE găină .

Pol era timid, își ascundea fața în gâtul Lilei și o privea pe Helena cu ochi dansanți în timp ce mama lui îi prezenta.

Era un tip robust, cu o constituție mai degrabă specifică lui Bayard. Helena își putea da seama că va crește foarte înalt doar privindu-l.

— Pol, spuse Lila, cufundându-și fața în părul lui blond și ciufulit, ea este nașa ta, Helena. Îți amintești că ți-am povestit despre ea? A fost una dintre cele mai bune prietene ale tatălui tău. Întotdeauna a avut grijă de el și de mine, iar acum… Lila înghiți în sec. Acum o să ne ajute să avem grijă de tine. Nu-i așa că e drăguț? A venit aici cu Ferron. Poate că nu-ți amintești de el, dar l-ai cunoscut când erai mai mică.

Pol se uita prin părul Lilei la Helena, cu ochii dansatori ai lui Luc, și a fost ca și cum l-ar fi reîntâlnit pe Luc – versiunea tânără a lui pe care o văzuse dispărând.

I s-a strâns gâtul și s-a chinuit să vorbească. „Bună, Pol, mă bucur că te-am cunoscut în sfârșit.”

Pol a pufnit și și-a acoperit fața cu mâna.

„În curând o să se împrietenească cu tine”, a spus Lila. „N-am întâlnit niciodată o ființă vie cu care să nu fi vrut să fie cel mai bun prieten.”

„Seamănă atât de mult cu Luc”, a fost tot ce a putut spune Helena în minte. Inima începea să-i bată cu putere și nu putea auzi ce spunea Lila, ceva despre erupția dinților. Vocea lui Kaine a intervenit brusc.

„Cred că Helena are nevoie de odihnă.”

Expresia Lilei a înlemnit, dar apoi s-a uitat mai atent la Helena și a dat din cap. „Bine. Eu și Pol trebuie să hrănim găinile. Haide, băiete.”

Helena le-a privit cum ies pe ușă, Lila mișcându-se din nou cu ușurință. S-a uitat la Kaine și aproape a tresărit.

Părul lui era șaten, aproape la fel de închis ca înainte. Îl făcea să arate mai evident, având în vedere contrastul cu pielea și ochii săi palizi. Era îmbrăcat în haine obișnuite, pantaloni maro și o cămașă aspră. Părea complet nelalocul lui. Nimeni nu s-ar fi uitat vreodată la el și nu l-ar fi crezut fermier.

— Nu-ți place, spuse el, atingându-și părul.

Nu se putea opri din privit. „Nu e ceva cu care sunt obișnuită”, a spus ea, aproape că-i venea să râdă în timp ce întindea mâna și o atingea, amintindu-și când începuse să-și piardă culoarea. „O să-mi fie dor de argint.”

„O să se spele. O să-l mai vezi uneori.”

El a spus asta, dar ea nu l-a văzut prea des pe Kaine. Helena a rămas în casă; când a ieșit afară, spațiul deschis și liniștea au tulburat-o. După ce petrecuse atât de mult timp în pericol și în mișcare, banalitatea căsuței părea suprarealistă.

Kaine și Lila păreau să schimbe cine era înăuntru cu ea. Când Lila era cu Helena, el ieșea afară și reapărea doar când Lila îl scotea pe Pol afară.

Helena a presupus că era ocupat cu ultimele aranjamente până când Lila a menționat că era în grajd. Că era mereu în grajd.

Auzind-o, Helena se grăbi imediat să iasă afară, oprindu-se doar o clipă înainte de a intra în interiorul întunecat.

Exact așa cum spusese Lila, el stătea pe podea în grajd, iar Amaris stătea întinsă, cu capul ei enorm odihnindu-se în poala lui.

Nu și-a ridicat privirea când a intrat ea; își freca mâna prin blana lui Amaris, după urechi.

„Ar trebui să o pun jos", a spus el încet. „Ar fi cel mai amabil lucru. Nu va înțelege dacă o las în urmă."

Pieptul Helenei s-a încleștat pe măsură ce se apropia.

„Ai spus că poate vâna singură", a spus ea.

El dădu din cap. „Dar transmutațiile de pe ea se vor estompa în timp. O va ucide în cele din urmă, așa cum a făcut cu toate celelalte, presupunând că nu o face altcineva mai întâi. Și dacă este văzută în această zonă, ne-ar putea indica pe noi, unde ne-am dus."

„A fost vreo veste?"

„Niciuna care să fi ajuns atât de departe la sud."

Helena s-a uitat în jos la Amaris. „A terminat cu crescut, nu-i așa?" Poate că nu va mai avea nevoie de ajutor la fel de mult. S-ar putea să fie bine singură.

A tăcut mult timp. „Nu merită riscul."

Helenei i s-a strâns gâtul. „Nu cred că e corect să nu-i dăm o șansă. Nu am fi aici fără ea."

„E doar un animal."

Helena nu a spus nimic, pentru că nu i se adresa ei. Își dădea seama că era o ceartă pe care o făcuse cu el însuși zile întregi. Amaris și-a ridicat capul, a scos un scâncet înăbușit și l-a lins pe Kaine pe toată fața. El s-a strâmbat și i-a împins nasul la o parte.

A oftat, dându-și capul pe spate. „Am ucis atâția oameni", a spus el în cele din urmă. „Niciodată nu m-am gândit că o să mă blochez pe un animal, dintre toate."

În dimineața în care au plecat, Kaine s-a trezit în tăcere și a ieșit la grajd în timp ce Lila își împacheta ultimele lucruri pe care voia să le

aducă. Helena stătea încordată în timp ce el dispărea înăuntru, stomacul i se strânse într-un nod.

Un minut mai târziu, a ieșit din nou. A stat acolo, privind cerul atât de mult timp, încât inima ei a început să-i bată cu putere în piept. Când, în sfârșit, s-a întors înăuntru, s-a oprit în spatele ei.

— Într-o zi, spuse el încet, punându-i o mână pe umăr, mila ta va avea consecințe.

Ea i-a ținut mâna pe loc. „E destul sânge pe amândouă mâinile noastre, fără să mai adaug și pe a ei."

El i-a strâns umărul.

— Bayard, spuse el după un minut. E timpul să plecăm.

MAREA ERA SALBATICĂ ȘI FURIOASĂ chiar și la cel mai jos și mai calm nivel al ei. Portul era aglomerat de oameni care soseau și plecau. La serviciul poștal din orașul portuar îi așteptau pe membrii grupului acte de identitate false.

Helena uitase cât de diferită putea fi lumea. Exista atâta consecvență în modă și trăsături în Nord, încât se obișnuise cu ea, dar un oraș portuar în timpul Suspenderii era un creuzet. cu marinari și călători din fiecare țară de peste mări, profitând de oportunitatea anuală de a călători între continente într-o săptămână, în loc de luni.

Erau destui nordici încât Kaine și Lila s-au amestecat, în timp ce Helena a dispărut printre numeroșii etrasieni. Nu mai văzuse atât de mult păr închis la culoare și creț și piele măslinie de când părăsise Etrasul. Era șocant să-l audă pe etrasian vorbind nonșalant și, să-și dea seama că trecuse atât de mult timp, acum se chinuia să-l înțeleagă.

Au coborât stâncile spre debarcaderul de îmbarcare, iar Helena s-a agățat de mâna lui Kaine într-o strânsoare aproape mortală în timp ce actele le erau aprobate și biletele ștampilate.

Puntea navei era aglomerată. Lila era atât de îngrozită că Pol va fi trântit în mare, încât au intrat să se uite pe ferestre în loc să stea pe proră.

Inima Helenei bătea puternic în piept, pregătindu-se ca cineva să le recunoască. Să audă o voce ridicată strigându-le numele.

Kaine stătea încordat și precaut. Îi simțea rezonanța urmărind bătăile inimii în timp ce degetul mare îi mișca în cercuri lente pe palmă, menținând-o cu picioarele pe pământ. În mijlocul gălăgiei, o voce puternică din Nord s-a ridicat de la masa de lângă ei.

„Încerc să transport cât mai mult petrol înainte să înceapă noul război. Eliberatorii vor plăti o avere odată ce vor lovi Paladia."

Lila se întoarse brusc. „Ce război?"

Degetele lui Kaine tresăriră, încordându-se în jurul încheieturii Helenei. În mijlocul pregătirilor și încercărilor de a menține pacea, Helena evitase să menţioneze ce lăsaseră ea şi Kaine în urmă când fugiseră.

Un nordic cu mustață mare și perciunii s-a uitat la Lila. „Nu citești ziarele? Înaltul Reeve al Paladiei a dispărut în sfârşit. Novis și celelalte țări se aşteaptă să se mute în orice zi. A apărut în toate știrile în ultima vreme."

Fața Lilei părea să se fi pierdut. „Ai vreo hârtie?"

Bărbatul a băgat mâna în buzunarul redingotei și a scos o broșură. „Vezi? Vor fi o mulţime de utilaje care vor fi folosite pentru a se ocupa de toate cadavrele alea și de orice altceva au mai născocit necromanții aceia. Vor avea nevoie de petrol. Dacă ajung la Khem și mă întorc înainte de Suspendare, voi..." „Să fac o avere, dar chiar dacă aș alege ruta terestră, dacă primesc prima comandă, tot o să mă achite. Ar fi trebuit să vezi cât se vindea opiu acum câțiva ani." Mustața i s-a ridicat. „Nu există nimic care să rivalizeze cu războiul pentru bani."

Erau cu toții prea distrați, adunați în jurul ziarului, ca să poată răspunde. Nu era un ziar propriu-zis cu articole complete, ci un buletin informativ, genul acela popular printre oamenii de afaceri.

Chiar în partea de sus a primului buletin scria cu litere aldine: ÎNALTUL PREFECT MORT , iar apoi, cu text mai mic, *Lumea răsuflă ușurată la auzul rapoartelor că magnatul oțelului și moștenitorul breslei de fier, Kaine Ferron, mai cunoscut lumii sub numele de Înaltul Prefet, a fost ucis în cel mai recent atac al Rezistenței, paralizând regimul Nemuritor.*

Helena l-a strâns pe Kaine de mână.

În următorul buletin erau cuvintele STEAGURILE FLACĂRII VEȘNICE SE RIDICĂ DIN NOU: PE MĂSURĂ CE ȚĂRILE SE UNISC ÎMPOTRIVA PALADIEI, UNELE FAC O ADUCE ÎN AMINTIRE .

Lila a vorbit în cele din urmă. „Știai că se întâmplă asta?"

Kaine nu a spus nimic.

Helena răspunse încet, întinzându-se să strângă încheietura mâinii, acum goală, a Lilei. „Știam că se dezvolta o alianță, dar nu știam cât de repede se va mișca sau dacă vor crede vestea morții."

Lila s-a așezat pe spate, strângându-l pe Pol în brațe, dar privea pe fereastră, înapoi spre continent, în timp ce claxoanele navei sunau, semnalând plecarea de pe mare.

Lila continua să dea din cap. „Habar n-aveam."

Helena A AVUT RĂU DE MARE ÎN CEA MAI MARE PARTE a călătoriei, sarcina agravând simptomele care ar fi putut fi ușoare. Încă se simțea verde când au ajuns pe una dintre principalele insule comerciale. Kaine s-a oferit să ia o cameră la un han și să finalizeze călătoria a doua zi, dar Helena știa că el voia să lase în urmă cât mai puține urme ale călătoriei lor. Cu cât se opreau în mai puține locuri, cu cât vorbeau cu mai puțini oameni, cu atât le era mai greu să-i găsească. Au luat un autobuz pentru a traversa insula. Era... atât de diferit de Nord. Orașul se întindea în loc să urce vertical, așa cum o făcea Paladia. Pietrele din piatră erau o lume aparte față de arhitectura care utiliza alchimia. Au traversat într-o căruță un drum maritim care ducea la destinația lor.

Drumul maritim era un imens dig construit și pavat neted pentru a permite traversarea către insulă în timpul majorității refluxurilor lunare. Cum Abeyance trăgea complet mareele, fundul mării era gol, mult sub dig. Oameni se plimbau pe el, adunând orice comori lăsate în urmă de val.

Helena și tatăl ei obișnuiau să meargă la maree, căutând scoici și comori, studiind peștii prinși în bălțile de maree. Vânătoarea de comori era populară în timpul Suspenderii. Nenumărate orașe fuseseră distruse de Dezastru și, chiar și milenii mai târziu, rămășițele lor dăinuiau sub valuri.

S-a uitat să vadă reacțiile Lilei și ale lui Kaine la toate acestea. Kaine era impasibil, ochii lui scanând orizontul. Cu toate acestea, Lila părea mai înspăimântată decât o văzuse Helena vreodată. I-a luat un moment să-și amintească faptul că marea era considerată înfricoșătoare în Nord. Chiar și coastele erau considerate pline de riscuri, ca și cum ar fi fost un act de curaj sinucigaș din partea umanității să persevereze într-un astfel de loc. Pentru cei din interiorul continentului, ideea de a trăi cu marea era pur și simplu prea străină.

„Nu-ți face griji", i-a spus ea Lilei. „O să-l învăț pe Pol să fie atent la mare. Dar o să-i placă. Vouă amândurora o să vă placă."

Lila a dat din cap nervoasă.

Reședința la care au ajuns era sus, pe o stâncă. Era o casă mare din piatră, cu două etaje, cu un grajd și alte câteva clădiri. Insula, a menționat Kaine în treacăt, era proprietate privată, iar casa aparținuse proprietarului anterior, motiv pentru care era mult mai mare decât cele din satul prin care trecuseră.

Venea în mare parte mobilată. O femeie din sat fusese plătită să o întrețină și să despacheteze lucrurile care sosiseră. Pardoselile calde din piatră, grinzile brute și lumina soarelui se revărsa prin toate ferestrele deschise, aducând parfumul puternic al mării.

Kaine a intrat primul în casă, mergând repede. Helena putea simți prudența din jurul lui, rezonanța lui nuanțată în aer. Și-a mușcat

limbă, vrând să-i reamintească să fie atent, dar paranoia lui era înrădăcinată – obiect și pur și simplu ar reveni la înșelăciune.

„Trebuie să mă asigur că totul e în ordine aici”, a spus el, lăsându-le pe Helena și Lila în casă.

„Ei bine, asta e cu siguranță mai mare”, a spus Lila, ținându-l în brațe pe Pol care dormea și privind în jur. „Să găsim dormitoarele? Brațul e pe punctul de a-mi cădea.”

Au urcat la etaj, aruncând o privire prin diferitele camere în căutare de paturi.

Primul dormitor pe care l-au găsit era foarte mare, dar arăta mai mult ca o bibliotecă cu un pat înăuntru. Lila s-a uitat la el și și-a strâmbat nasul. „Cred că acesta ar trebui să fie al tău. Ar trebui să te odihnești – încă pari verde. Pol și cu mine vom găsi altundeva. Care crezi că sunt șansele ca Ferron să-mi dea o sabie dacă promit să nu o folosesc împotriva lui?”

Lila a plecat, iar Helena a intrat în cameră.

Nu era prea mare; tavanele erau văruite în alb, cu grinzi aparente deasupra, ceea ce făcea spațiul mai puțin copleșitor decât camerele întunecate din Spirefell. Existau ferestre în partea îndepărtată a camerei, unde era patul, care dădeau spre mare.

S-a mișcat cu grijă de-a lungul peretelui, mângâindu-și degetele peste rafturi, observând diversele titluri și colecții. Cărți de alchimie, dar și literatură și istorie, și jurnale de călătorie.

Era un birou și scaune, și o canapea, cu un covor moale sub picioare. S-a oprit la birou și a găsit hârtii, pixuri, farfurii de gravat și stilouri, toate aranjate în sertare, ca și cum ar fi așteptat-o.

Era suficient în camera asta cât să o țină ocupată o viață întreagă.

Asta era camera, o viață în care Kaine încercase să i-o întipărească.

Voia să aprecieze efortul pe care trebuie să-l fi necesitat, dar i se părea că totul era greșit. Prea perfect. Ca și cum ar fi fost o capcană întinsă special pentru a o atrage și a o adormi cu un fals sentiment de siguranță.

Kaine era atât de vulnerabil acum.

Lila nu era nici pe departe în formă, și chiar dacă ar fi fost, prioritatea ei ar fi fost întotdeauna siguranța lui Pol. Dacă Helena și-ar fi permis să creadă că ei... era în siguranță, își lăsa garda jos pentru o clipă, ceva avea să meargă prost. Era sigură că avea să meargă.

Viața ei era o numărătoare inversă perpetuă către dezastre pe care nu le vedea niciodată venind. Se ghemuia într-un colț, între pat și perete, cu mâna dreaptă strângându-și pieptul, încercând să-și mențină inima bătând constant.

Calmează-te. Își închise ochii strâns. *Respiră.*

Unde era Kaine? În afara Spirefell-ului, el nu ar fi știut că ea avea nevoie de el…

Ochii i s-au deschis brusc și a apucat mâna stângă, găsind inelul de pe degetul inelar amorțit. Strângându-l tare, și-a folosit rezonanța pentru a trimite o flacără rapidă de căldură prin argint.

Un moment mai târziu, căldura a pulsat înapoi ca răspuns.

A rămas locului, cu ochii închiși și mâna lipită de inimă, până când a auzit ușa deschizându-se.

„Helena?”

„Uite.” Vocea ei i-a ieșit subțire, tremurândă.

Într-o clipă, Kaine era acolo, în fața ei. „Ce s-a întâmplat?”

A înghițit în sec de câteva ori înainte să poată vorbi. „Credeam că mă voi bucura să ajung aici, dar... dacă ne prind? Dacă ne găsește cineva pentru că ne-am oprit din fugă?”

Sprâncenele i s-au încruntat în timp ce își trecea degetul mare peste obrazul ei. — Vrei să continui să alergi?

Stomacul i se întoarse la gândul la mai multe nave și locuri noi, fără să se oprească niciodată, privind mereu peste umăr. „Nu, dar de ce pare totul în neregulă? Ca și cum nici măcar nu ar fi real. Asta ne-am dorit.”

A tras-o în brațe, ascunzându-i capul sub bărbie. „Nu cred că o viață obișnuită va părea vreodată reală pentru vreunul dintre noi.”

O disperare epuizată a cuprins-o când și-a dat seama că el avea dreptate. „Cred că am văzut întotdeauna fuga ca destinație. Nu m-am gândit niciodată la ce va mai rămâne din mine până când voi ajunge aici.”

Ea a rămas acolo, amorțită de la realizarea acestui lucru.

„Îți place casa?”, a întrebat el în cele din urmă.

S-a uitat prin cameră, încercând să se adune. „Da. Cum ai reușit?”

„A fost mai ales prin corespondență. Ați vorbit despre mare, așa că am început să caut înainte de terminarea războiului. M-am gândit că ți-ar fi mai ușor dacă te-ai duce undeva care îți place.”

„Doar eu. În casa asta mare?” A spus-o ușor, dar a fost îngrozită de idee.

„Lila făcea parte din aranjament până atunci. Am venit aici pentru scurt timp vara trecută. A fost una dintre ultimele mele călătorii”, a spus el încet. „Înainte de asta, pur și simplu am trimis lucruri pentru că m-am gândit la ceva ce credeam că ți-ar plăcea.”

S-a uitat din nou în jur. Toate acestea, în timp ce el nici măcar nu știa dacă era în viață.

„Haide acum. O să-ți placă mai mult după ce te odihnești.”

A închis obloanele, iar Helena s-a prăbușit în pat. Lenjeria era moale și aerisită de briza mării, și era ca și cum s-ar fi întors acasă. Kaine stătea lângă ea, cu degetele împreunate, iar degetul mare aluneca de-a lungul articulațiilor ei. De fiecare dată când ajungea la ultimele două, urma o pauză ciudată, iar ea nu-i putea simți mișcarea degetelor.

Începea să adormă când el i-a lăsat mâna jos.

L-a privit printre gene cum mergea încet prin cameră, îngenuncheând și trecându-și degetele pe podea, apoi îndreptându-se spre pereți, privind evaluativ în colțurile camerei. A pornit spre ușă, pași atât de ușori încât nu scoteau niciun sunet.

„Kaine.”

A înlemnit și s-a întors înapoi.

„Suntem în siguranță?”

Degetele i s-au încordat și le-a strâns într-un pumn. „Da... Sunt câteva lucruri pe care aș vrea să le ajustez... dar am fost atenți. Mă îndoiesc că cineva care s-a uitat s-ar fi putut mișca suficient de repede pentru a scăpa de valurile care se împingeau. Nu trebuie să-ți faci griji."

„Trebuie să-ți faci griji?"

Părea nedumerit de întrebare. Ea i-a întins mâna.

„Ar trebui să ne odihnim acum", a spus ea. „Amândoi, tu și eu. Nu te-am adus aici ca să fii nevoit să continui să te lupți."

Ochii lui au plimbat prin cameră și, dintr-o dată, a părut copilăresc și nesigur.

L-a studiat cu tristețe, dându-și seama de diferența dintre ei: nu avea nicio visa la ce va face sau va fi după război. Nici măcar nu își luase în considerare această posibilitate. Habar n-avea cum să facă altceva decât să fie soldat.

A deschis gura să vorbească, dar nu a scos niciun sunet.

„Rămâi cu mine", a spus ea. „Și tu ar trebui să te odihnești acum."

El dădu din cap ca și cum ar fi înțeles ideea la nivel conceptual, dar rămase în picioare lângă ușă. Ea se duse la el, luându-l de mână. Găsi un număr surprinzător de arme neobișnuite ascunse în hainele lui simple, iar pe dedesubt purta o armură antiglonț, pe care nici măcar nu-și dăduse seama că o adusese.

„Ai mai adus ceva?", l-a întrebat ea tachinându-l când l-a pus să se așeze pe marginea patului și a găsit un cuțit din obsidian ascuns în pantoful lui.

A evitat întrebarea.

Stăteau întinși unul față în față, dar ochii lui se tot îndreptau spre armele pe care le luase ea. Ea i-a atins bărbia cu degetul arătător, atrăgându-i înapoi atenția.

„Ce voiai să faci, înainte de război?", a întrebat ea.

„Eram moștenitorul breslei de fier – asta era tot ce aveam voie să fiu", a spus el. „Singurul lucru pe care mi-l doream era să rămân la Institut după ce obțin certificarea. Tatăl meu nu credea că este

necesar, dar mama voia să studiez mai mult când fusese acolo. Familia ei nu își permitea. Aveam calificarea necesară, așa că l-a convins pe tatăl meu să mă lase. Dar când m-am întors, Crowther a apărut, vrând să știe de ce cineva din clasa mea își dorea mai mult decât o educație profesională. Tatăl meu era furios. Mă îndoiesc că m-aș fi întors anul următor dacă nu ar fi fost arestat."

„Atunci va trebui să găsim o soluție acum", a spus ea și și-a lipit capul de umărul lui. El și-a încurcat mâna în părul ei, ținând-o aproape. „Suntem chiar în siguranță?"

„Suntem."

A tras adânc aer în piept și a închis ochii. „Bine. Sunt atât de obosită."

Când s-a trezit, Kaine dormea. El nu s-a mișcat, nici măcar când ea s-a mișcat. Era ca și cum ani de epuizare l-ar fi cuprins și l-ar fi înghițit.

A dormit zile întregi. Nici măcar nu s-a zvâcnit când Helena a apăsat pe mâna pe pieptul lui, rezonanța ei pătrunzând. Sufletul lui părea în sfârșit să înceapă să se integreze din nou în el.

Helena a dormit lângă el în prima săptămână. Nu crezuse că era suficient de obosită pentru a dormi zile la rând, dar era ca și cum o tensiune neobosită se eliberase în sfârșit și aceasta era prima dată când se odihnea cu adevărat.

Se trezeau să mănânce, iar Kaine ieșea afară, iar ea îl privea cum merge de-a lungul marginii stâncii, cum inspectează insula și cum se plimbă prin casă, apoi se întorcea și leșina din nou.

Dar dormea doar dacă Helena stătea lângă el. Când ea s-a ridicat și s-a dus să răsfoiască rafturile ca să vadă ce fel de cărți erau acolo, el s-a ridicat imediat în șezut.

„Pot să mă ridic acum", a spus el.

„Nu. Sunt încă obosită", a mințit ea. „Vreau doar să citesc puțin."

A adus câteva cărți și și-a împreunat degetele cu ale lui în timp ce citea, iar el a adormit la loc în câteva minute. Când l-a atins cu

rezonanța ei, a încetat să mai simtă ceva pe punctul de a se destrăma.

Dormise aproape două săptămâni când ușa s-a deschis și Lila s-a uitat pe furiș la ei din cealaltă parte a camerei. „Pol doarme. Pot să intru?”

Helena închise cartea, dând din cap. Se văzuseră doar în treacăt de la sosirea lor.

Lila a venit și l-a privit fix pe Kaine preț de o clipă înainte să se întoarcă și să se așeze pe marginea patului, cu spatele la el. „Am vrut să vorbesc cu tine, dar nu am avut niciodată timp. Oamenii din sat spun că în curând va crește mareea dincolo de drumul maritim.”

Helena dădu din cap.

Lila a tras aer în piept. „Știi, când mi-a povestit despre voi doi, nu l-am crezut. A spus că Luc și toți ceilalți erau morți. A adus ziare ca să dovedească asta și a spus că singurul motiv pentru care sunt încă în viață era din cauza ta. L-am crezut în mare parte, dar nu și în ce a spus despre tine.” Lila se uita insistent în podea în timp ce vorbea. „Nu-mi venea să cred că s-ar fi putut întâmpla – că nu ţi se va întâmpla niciodată – dar apoi m-am gândit cât de retrasă ai devenit, chiar când lucrurile au început să se îmbunătățească. Obișnuiam să vorbim despre asta, Luc, Soren și cu mine, și niciunul dintre noi nu...”
„Am putut înțelege de ce. Când Ferron mi-a spus când a început totul, mi-am dat seama că a fost cam în aceeași perioadă. Dar eram sigur că l-ai păcălit pe Ferron să creadă că îți pasă de el. L-am crezut atât de patetic pentru că a crezut asta.”

Degetele Helenei, împletite cu ale lui Kaine, au avut un spasm.

„La început, venea să mă vadă aproape în fiecare săptămână. Era ca și cum aș fi văzut pe cineva murind de foame, el căutându-te. Cred că a înnebunit o vreme. A început să mă amenințe, spunând că e toată vina mea. Dacă n-aș fi fost eu, ai fi în siguranță și a început să-mi spună că, atunci când te va găsi, va fi treaba mea să am grijă de tine, pentru o schimbare. În cele din urmă, a încetat să mai spună ceva despre ce se va întâmpla odată ce te va găsi.”

Lila și-a strâns buzele strâns. „Apoi am aflat că ai fost găsită, dar el a spus că ai uitat totul, despre el, despre mine și despre Pol, că vor încerca să te scoată pe ascuns înainte de Abeyance, dar trebuia să fie chiar înainte, pentru că vei fi vânată când vei evada. Apoi am început să aud zvonuri despre programul de repopulare. Nu credeam că vei face parte din asta..."

„Nu a avut de ales", a spus Helena. „Dacă n-ar fi fost el, ar fi fost altcineva. Sau asta sau mă omoară."

Lila a tras aer în piept. „Ei bine, mă bucur că ești în viață", a spus ea în cele din urmă. „Dar încă îl urăsc și urăsc faptul că ești prinsă în capcană cu el. Pentru că ai avut dreptate și nimeni nu te-a ascultat; ai rămas cu noi, deși ai știut tot timpul. Nu meritai nimic din toate astea. Nu ar trebui să-ți petreci restul vieții prinsă în capcana tuturor promisiunilor pe care oamenii te-au obligat să le faci."

Helena s-a înțepenit, iar Lila a observat, gura încordându-i-se. „Nu mă refer doar la Ferron. Mă refer și la mine și la Pol. Luc te-a pus să promiți și știu că vei rămâne cu noi tot restul vieții fără să te plângi vreodată, dar nu trebuie. Ai făcut deja mai mult decât ar fi trebuit cineva să-ți ceară vreodată. Meriți să faci niște alegeri pentru tine. Nu-ți mai petrece viața înlănțuită de vechi promisiuni. Nici pentru nimeni. Nici pentru Luc, nici pentru mine – nici pentru Ferron."

Lila închise ochii și expira. „Pur și simplu… trebuia să spun asta o dată, înainte să rămânem cu toții prinși pe insula asta."

S-a ridicat și a părăsit camera la fel de liniștită cum intrase.

Helena a stat în tăcere o clipă și în cele din urmă a privit în jos. „Poți să nu te mai prefaci că dormi."

Ochii argintii ai lui Kaine s-au deschis, iar el s-a uitat la ea, cu o expresie atent închisă.

Helena ridică din sprâncene. — Chiar crezi că m-am obosit atât de mult să te salvez doar din cauza unei vechi promisiuni?

El nu a spus nimic, dar ea știa că el a spus-o.

Ea clătină din cap, cu gâtul înfundat. „Nu e corect. Ai spus că sunt cea mai slabă persoană care se ține de promisiuni pe care ai întâlnit-o vreodată. Nu poți avea ambele lucruri la un loc, știi.”

„Helena…” I-a rostit numele cu blândețe.

Ea nu l-a lăsat să termine.

„Am spus întotdeauna, nu-i așa?”, a întrebat ea, cu vocea încordată. „Întotdeauna. Ei bine, dacă nu mai vrei promisiunea asta în întregime, ți-o voi da în trepte.” I-a strâns mâna mai tare. „În fiecare zi. Te voi alege. Așa vei ști că încă asta vreau.”

S-a uitat spre marea care se înălța. „Sunt sigură că vor fi zile bune și zile rele pentru noi. S-au întâmplat prea multe ca să le lăsăm vreodată în urmă, dar dacă mă alegi pe mine și eu te aleg pe tine, cred că suntem suficient de puternici să reușim.”

O GHIOADĂ DE ZIARE VECHI din Nord sosise chiar înainte ca mareele să despartă insula de restul Etrasului.

Un articol complet fusese scris despre moartea Înaltului Prefect. Spirefell fusese ars din temelii. Un schelet de fier deformat era tot ce mai rămăsese. Nenumărate cadavre carbonizate fuseseră recuperate din epavă. Kaine Ferron, soția sa, Aurelia și Atreus Ferron erau înregistrați ca morți. Ucigașul fusese identificat ca fiind Ivy Purnell; se sinucisese în apropiere folosind una dintre armele de obsidian dezvoltate de Flacăra Eternă. Purnell era una dintre Nemuritoare, dar familia ei avea legături cu Flacăra Eternă înainte de război. Se credea că era responsabilă pentru toate asasinatele din ultimul an.

Au existat și articole despre Frontul de Eliberare, o confederație de armate care se organizau împotriva Paladiei. Părea doar o chestiune de timp până când vor ataca, dar cum Etras era din nou izolat de continente, declarația de război încă nu fusese făcută.

Pe insulă, timpul s-a deformat. Era atât de mult din el. În afară de schimbările mareelor, totul devenea nebulos și liniștit.

Alchimie. Paladia. Războiul. Abia dacă existau toate acestea în Etras.

Helena a început din nou să culeagă plante aromatice, iar în curând bucătăria a fost plină de plante aromatice, iar ea a avut decocturi și infuzii de ulei, extracte și distilate. Erau mai multe medicamente decât ar fi avut vreodată nevoie patru persoane, așa că Lila - care era mai sociabilă decât Kaine sau Helena - îi ducea în sat.

Lui Kaine nu-i plăcea ideea. Nu voia ca Helena să devină responsabilă pentru un sat de străini, dar a cedat pentru că faptul că avea lucruri de făcut o împiedica pe Helena să se simtă măcinată de anxietate.

Cazurile în care locuitorii din clasa superioară ai nordului au fugit din sud pentru a scăpa de scandal erau aparent relativ frecvente. Foștii proprietari ai casei fuseseră o familie nobilă minoră din Novis, iar sosirea unor noi străini din nord era, așa cum era de așteptat, o sursă de curiozitate pe insulă.

Kaine, Helena și Lila discutau frecvent despre riscuri și despre echilibrul potrivit de a se păstra izolați, fără a părea că încearcă să se ascundă. Câteva zvonuri nepăsătoare despre ieșirea de pe insulă ar putea fi suficiente pentru a-i descoperi. Totuși, odată ce Helena, ea însăși o etrasiană, s-a dovedit utilă, satul a devenit protector și reticent în privința vecinilor lor ciudați.

Kaine s-a chinuit cel mai mult să se adapteze. Era mereu paranoic, plănuind ce e mai rău. Când nu era cu Helena, se plimba constant pe proprietate și mergea în sat să aducă vești de pe insulele principale, căutând semne de nou-veniți.

Într-o seară târzie, Helena lucra la un model de orteză pentru mâna stângă. Scopul era să-și îndoaie și să-și deschidă cele două degete paralizate cu ajutorul unui dispozitiv de transmutație conectat la celelalte degete.

Un vânt slab urla, iar obloanele zornăiau. La început nu s-a gândit la asta, până când a observat că Kaine devenise nefiresc de nemișcat. A ridicat privirea când un alt urlet puternic a străbătut casa.

Ochii i s-au mărit și amândouă au fugit spre ușa din față. Alergând înainte și înapoi în afara casei, cu aripile întinse și nasul la pământ, era Amaris.

Ea a ridicat privirea când Kaine a ieșit pe ușă și imediat s-a lăsat pe burtă și s-a târât pe pământ spre el, dând din aripi și din coadă, scâncind și scâncind tot drumul. El i-a luat capul enorm în brațe.

„Nebunul ăsta... cum ai ajuns aici?" Abia reuși să rostească întrebarea, pentru că Amaris îi lingea fața iar și iar, aripile ei stârnind o furtună de praf.

„Bănuiesc că nu te putea lăsa să pleci", a spus Helena.

Amaris a fost instalată în grajd, din care avea voie să iasă doar noaptea. Era cea mai bună soluție la care au putut ajunge, având în vedere mărimea și calitățile ei neobișnuite. Nu părea să o deranjeze. Seara, izbucnea afară și alerga în cerc pentru o vreme, iar Kaine o lua în zbor peste mare.

Helena se bucura că în sfârșit avea ceva de-a face cu sine. Până la reapariția lui Amaris, plutise. Citea și îi ținea companie Helenei, dar părea că nu știa cum să-și dorească ceva. Își petrecuse toată viața cu un guler la gât.

Pe măsură ce săptămânile se transformau în luni, întreaga sa posesivitate începea să se reafirme. În timpul zilei, o privea pe Helena lucrând cu o intensitate pe care o putea simți în măduva ei. Când erau singuri, ea se oprea din ce făcea și îl lăsa să o consume. Buzele lui șopteau *perfect, frumos, al meu* la fiecare mușcătură și mângâiere.

„Al tău, mereu", promitea ea.

Deveni din ce în ce mai evident că Helena se afla în centrul universului lui Kaine și, acum că era în siguranță, atenția lui nestăvilită nu avea nimic altceva de care să se concentreze. Totul, în afară de Helena, era superfluu. La început, ea a crezut că era o fază, dar pe măsură ce sosea toamna și Ascendența venea și trecea, a început să bănuiască că el nu avea nicio intenție să se intereseze de altceva. Lila, Pol, proiecte de alchimie: totul era menit să o răsfețe.

Chiar și bebelușul. Sarcina Helenei devenea din ce în ce mai mult o piesă incontestabilă în relația lor, dar îngrijorarea lui rămânea limitată la Helena. Starea inimii ei. Riscul ca Taxa să se manifeste din nou.

Când nu-i amintea că „fiica lor” avea nevoie ca Helena să respire și că trebuia să aibă grijă de ea pentru „fiica lor”, interesul lui s-a stins.

Într-o noapte, când stăteau întinși în pat și ea încerca să-i arate cum să simtă loviturile constante la care era supusă, și-a dat seama că atenția lui se îndreptase spre încheieturile ei, spre rănile cauzate de cătușele care încă îi treceau prin fiecare dintre ele.

Știa că el se temea că ruperea nervului ulnar era doar începutul și că ar putea exista și mai multe daune. El o supraveghea constant cum lucra și rareori îi permitea să care sau să ridice ceva care i-ar fi putut solicita încheieturile mâinilor.

— Kaine, spuse ea încet.

Atenția i-a revenit brusc.

„Kaine, trebuie să-ți pese de ea.”

El a privit-o fix cu o expresie goală.

I s-a uscat gura. „Nu poți fi ca tatăl tău.”

Expresia lui se întunecă, dar ea se ridică și îi strânse mâna.

„Trebuie să-ți pese. Trebuie să *alegi* să-ți pese. Așa cum ești, dacă nu-ți pese, nu vei ști – și ea va ști. La fel cum ai făcut și tu. Nu-i poți face asta. Trebuie să fie cineva de care să decizi să-ți pese.”

A înghițit în sec, privind în jos. „Nu știm cât timp voi mai… după tot ce a fost. Trebuie să-mi promiți că, dacă nu voi fi aici, o vei iubi pentru mine” – vocea i-a fost frântă – „așa cum *aș* iubi-o și eu. Trebuie să fie *atât de* importantă pentru tine. Promiți?”

Kaine pălise, dar dădu din cap. — Bine.

„Promite-mi.”

"Iți promit."

ELENA A FOST PUSĂ LA REPĂZUT LA PAT în ultima lună de sarcină, când inima ei a început să se chinuie chiar și cu lucruri simple, cum ar fi urcatul scărilor.

Aproape că a leșinat și, înainte ca amețeala să-i treacă, Kaine a băgat-o în pat și nu a mai lăsat-o să se ridice.

Călare pe Amaris, mersese pe insulele mai mari și găsise mai multe texte medicale despre sarcină, pe care le citise din cap până în cap, în care se autointitula obstetrician. Nu voia să audă de Helena făcând ceva, iar când aceasta a încercat să protesteze, el a citat pasaje din cărți.

Mai multe femei din sat au venit la casă și au ajutat-o pe Lila să gătească și să facă curățenie. Neavând nimic altceva de făcut, Helena a început să scrie, umplând un jurnal cu tot ce-i trecea prin minte. Voia ca totul să fie scris: versiunea ei a evenimentelor. Cine era, ce alesese și de ce. Răspunsuri la toate întrebările pe care și-ar fi dorit vreodată să i le pună propriei mame.

Solstițiul de iarnă a trecut, la fel și data nașterii Helenei, iar ea credea că va fi mereu însărcinată și nu se va mai ridica din pat când va începe în sfârșit travaliul. Travaliul s-a mișcat încet și neobosit mai mult de o zi, fără prea multe progrese, pe măsură ce Kaine devenea din ce în ce mai îngrijorat. Lila era cumva cea mai echilibrată dintre ele.

„Suntem cu toții vivimanți. Nu există niciun motiv să credem că nu putem naște niciun copil”, a spus Lila, îngenuncheând lângă picioarele Helenei, în timp ce Helena se sprijinea de Kaine, cu mâna lui apăsată peste inima ei, asigurându-se că ritmul se menținea chiar și atunci când contracțiile se intensificau și se diminuau.

„Urăsc asta”, spuse Helena în cele din urmă, începând să simtă că nu se va termina niciodată, cu fruntea alunecoasă și buclele lipite de față.

— Știu, spuse Kaine, netezindu-i părul.

"Mă doare."

"Da."

„Sunt obosit. Am forțat ore întregi.”

"Știu."

„Nu mai fi de acord cu mine.”

Kaine a încetat să vorbească după aceea și nu a scos niciun cuvânt de protest când ea aproape i-a rupt mâna strângând-o printr-o contracție, întregul corp strângându-se cu putere.

„Aproape am ajuns”, a spus Lila. „Capul iese. Încă unul și treci prin umeri.” S-a uitat la Kaine. „Vrei s-o prinzi?”

A clătinat din cap.

Helena simțea cum pulsul cum creștea vertiginos. Atât de aproape, atât de aproape. Încă o bătaie și s-ar fi terminat.

„Asta e! Da! Umerii sunt în afară, respiră, o să vină…”

Se auzi un vaiet înfundat când Lila ridică un pachet ud și zvârcolit și îl aruncă în brațele Helenei. Helena oftă surprinsă când fața mică și zbârcită a fiicei sale se cuibări lângă ea. Capul bebelușului era acoperit de bucle ude și întunecate.

Toată oboseala ei fusese uitată. Mâinile Helenei tremurau în timp ce își ținea copilul strâns în brațe. Micul cap se ridică, privind spre Helena, iar o guriță se deschise pentru a scoate un strigăt furios, de protest.

Lila spunea ceva, dar Helena nu putea decât să se holbeze la bebelușul care își încrunta sprâncenele subțiri ca niște pane, ochii mărindu-se pentru o clipă.

Erau la fel de argintii strălucitori ca o furtună cu fulgere.

Helena a suspinat și a îmbrățișat-o mai tare. „Kaine – are ochii tăi.”

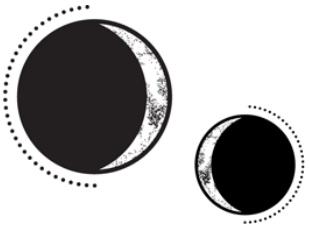

CAPITOLUL 77

ianuarie 1790

HELENA ŞEZEA ÎN PAT, NUMĂRÂND DEGETELE DE LA MÂINI ŞI DE LA PICIOARELE FIICEI SALE, studiind unghiile mici şi profilul strâmbat. Lila frecase bine vernixul şi înfăşurase bebeluşul cu o viteză expertă înainte de a i-l da înapoi Helenei.

Părul şaten încâlcit începea să se usuce şi să se stârnească în smocuri mici în jurul capului ei moale.

„Se pare că mi-a prins părul", a spus Helena în timp ce ridica privirea şi zâmbea.

Kaine stătea aproape cât de departe putea de ea, fără să se îndrepte spre uşă.

L-a privit nedumerită. Abia se despărţise de ea de săptămâni întregi, dar acum părea încolţit.

„Kaine… vino s-o vezi."

A înghiţit în sec. „Helena…"

„Ea este fiica ta."

Muşchiul maxilarului i-a tresărit. „Da. Ştiu. Îmi amintesc cum s-a întâmplat."

Zâmbetul de pe faţa Helenei a dispărut.

S-a uitat în jos, tăcerea din cameră era atât de apăsătoare încât a simţit că deşi era zdrobită de asta. Unele răni nu se vindecau niciodată şi uneori simţea că ea şi Kaine aveau un număr aproape letal de astfel de răni.

„Cred că ar trebui să plec."

— Vino încoace, spuse Helena, fără să-i dea niciun moment să interpreteze tăcerea ei drept un semn de aprobare. Vocea ei era dură şi plată.

A expirat, cu ochii disperaţi, ca şi cum inima i-ar fi fost scoasă din piept, dar nu s-a mişcat.

„Kaine… vino încoace", spuse ea cu putere.

A înghițit în sec și s-a apropiat.

„Nu am avut de ales. Tu nici tu. Dar s-a terminat acum. Am spus că o vom lua de la capăt când am fugit. Asta facem acum. Ea nu va cunoaște niciodată lumea aceea."

Kaine se uita oriunde, dar nu și la copil.

„Ea nu te va răni, iar tu nu o vei răni pe ea."

„Helena." Vocea lui era încordată. „Nu ar trebui să am viața asta. Paladia se îneacă în sângele pe care l-am vărsat. Crezi că asta nu include și copiii? Uciderea e singurul lucru pe care l-am făcut vreodată bine. Chiar vrei pe cineva ca el lângă fiica ta?"

Helena a înlemnit, holbându-se la el, și în cele din urmă și-a coborât privirea. „Nu ai avut de ales", a spus ea. „Și nu e tot ce ai făcut. M-ai salvat pe mine. I-ai salvat pe Lila și Pol. Noi... noi am făcut ce a trebuit, ca să supraviețuim. Dar acum trebuie să fim mai buni de atât. O vom face pentru ea."

În cele din urmă, și-a luat privirea de la peretele îndepărtat.

Ochii argintii ai fiicei lor se uitau fix la ele. Părul i se uscase într-un halou de bucle castanii. Fața îi era îndesată de la naștere, iar ambele mâini scăpaseră din înfășurături și se aflau aproape de față. Își sugea agresiv încheieturile mâinii drepte.

Era cel mai frumos lucru pe care Helena îl văzuse vreodată.

„Uită-te la ea. E a noastră. E a noastră în întregime. Nu o vei răni."

Kaine a înlemnit în timp ce se holba la ea. Nu mai respira, iar degetele i-au cuprins spasme, tremurând când, în sfârșit, a întins mâna. Abia a atins palma bebelușului, ca și cum ar fi crezut că atingerea lui ar putea-o otrăvi sau o frânge. Mânuța i-a strâns imediat degetul.

Helena îl privi și recunoscu expresia care, încetul cu încetul, umplea ochii lui în timp ce se holba la persoana micuță care se agăța cu tenacitate de el: adorație posesivă.

SPUSELOR LILEI, ENIDROE FERRON A FOST CEL MAI UȘOR DE NĂSCUT BEBELUȘ. CU CÂT CREȘTEA, CU ATÂT SEMĂNA MAI MULT CU HELENA, CU EXCEPȚIA OCHILOR, CARE ERAU, CA și culoare și unghi, exact ca AI lui Kaine și ai bunicii după care fusese numită.

Dormea frumos și rareori plângea. Dormea ore întregi în brațele tatălui ei, extrem de indulgent, moțăind la pieptul lui în timp ce acesta o privea pe Helena cum lucrează în bucătărie sau în micul laborator amenajat într-una dintre anexe.

Enid avea curiozitatea solemnă a unei bufnițe, întorcându-și capul în timp ce îi observa pe toți cei din jur. Helena o purta într-o eșarfă, băgată la piept, unde își putea înfășura brațele strâns și protector în jurul corpului mic al lui Enid atunci când umbrele se lungeau prea mult.

Odată ce Enid se putea ridica în șezut, își petrecea jumătate din zi stând pe umerii lui Kaine, călare cu el în timp ce el parcurgea perimetrul proprietății iar și iar, verificând toate clădirile și vizitându-l pe Amaris, care vibra de entuziasm, dar stătea complet nemișcată când Enid o trăgea de urechi și o mângâia.

Kaine vorbea cu Enid mai mult decât vorbea cu oricine altcineva, nici măcar cu Helena. Îi vorbea monolog despre orice: copaci, maree, maree și luni, tehnici de alchimie și teorii ale rețelelor, cum ar putea fi vremea, iar Enid îl asculta cu atenție, îngrijorându-se dacă era distras sau tăcea prea mult timp.

Când a sosit vara următoare, Abeyance a adus vești din Nord, detaliind asediul în desfășurare, cum orașul era forțat să se supună, deoarece cererile de capitulare erau ignorate.

Toți au simțit o ușurare când Suspendarea s-a încheiat și nu a mai existat nicio întrebare nerostită dacă puteau sau ar trebui să facă ceva mai mult.

Enid ar fi putut fi un copil perfect, dacă nu ar fi fost teribila influență a lui Apollo Holdfast.

În clipa în care Enid a putut merge, liniștea idilică a insulei s-a spulberat pentru totdeauna. Cei doi copii au năvălit prin casă, țipând

și strigând, fără să observe cum tresăreau părinții lor la auzul unui zgomot brusc.

De la Pol, Enid a învățat să se cațere pe dealuri și copaci, rupându-și hainele în bucăți în timp ce cobora stâncile. A făcut plăcinte din noroi, supe și poțiuni „vindecătoare" în borcane furate din bucătărie. A învățat să se lupte și să se zbată cu săbiile de jucărie pe care Lila le făcuse pentru a-l învăța pe Pol elementele de bază ale luptei.

Pol plănuia să devină într-o zi războinic, iar Enid își dorea și ea să fie unul. Ambii copii o țineau foarte mult pe Lila pentru că era o războinică cu un picior de metal, pe care îl considerau mult mai interesant decât propriile lor picioare.

Pol a demonstrat o pricepere timpurie și excepțională a piromanției. Apoi, Enid, aparent nemaiînvinsă, i-a vindecat buza lui Pol după ce acesta a spart-o alergând spre o ușă. Helena a fost îngrozită de manifestarea timpurie, dar Lila a asigurat-o că și ea fusese la fel de tânără când abilitățile ei au început să apară intermitent.

Enid citea deja când a sosit vestea că Paladia se predase în sfârșit. Aliații năvăliseră în oraș, punând mâna pe necrotrali atât de slabi ca niște țepi și malnutriți încât abia dacă se mai opuneau. Existau povești despre condițiile de acolo, despre cetățeni atât de înfometați încât erau confundați cu necrotralii în timp ce aceștia se năpusteau asupra soldaților eliberatori, cerșind mâncare.

După toate relatările, a fost o campanie excepțional de reușită, cu puține pierderi pentru armatele aliate. Frontul de Eliberare a fost lăudat neîncetat pentru că a pus capăt tiraniei Nemuritorilor.

Dar Helena se simțea grețoasă citind-o, copleșită de un sentiment de trădare. Cât de diferit ar fi putut fi dacă comunitatea internațională ar fi decis să depună chiar și un efort neglijabil mai devreme. Dacă Hevgoss și Novis ar fi fost mai puțin preocupați de care dintre ei va controla Paladia ulterior. Toți așteptaseră momentul potrivit, așteptând până când situația devenea

intolerabilă pentru ei și atacând doar după ce victoria le era asigurată, și totuși, cumva, erau eroici.

În ziare, toate poveștile de groază despre condițiile din interiorul oraș, descrise în detalii lugubre, erau împărtășite doar pentru a evidenția de ce fuseseră salvați paladienii, mai degrabă decât ca o mustrare pentru ceea ce fuseseră lăsați să îndure.

Morrough nu s-a numărat printre victime sau captivi. Cumva a rămas în viață în peșterile de sub Institut și, după câteva încercări eșuate de a pătrunde în subteran, Frontul de Eliberare l-a lăsat acolo, sperând că va muri singur.

Odată ce „eliberarea" a fost încheiată, atenția aliaților s-a îndreptat către problema urgentă de a readuce Paladia la productivitate economică, dezbaterile fiind aprinse despre cum ar trebui să arate Paladia în viitor, dacă ar trebui să existe sau poate să devină un teritoriu comun pe care Hevgoss și Novis să-l controleze în comun.

Se aștepta ca procesele să înceapă în curând. Comunitatea internațională a negat orice informație despre munca forțată de pe Avanpost sau că tot lumithiumul, vital din punct de vedere industrial, fusese extras de necrotrali în ultimii ani. Cu toate acestea, nu puteau nega că știau despre programul de repopulare, așa că au insistat că, din câte știau, participarea fusese voluntară.

La un moment dat în timpul asediului sau cuceririi orașului, Stroud dispăruse.

Când femeile au început să fie eliberate din Turn, au început să apară povești despre program - abuzurile și tortura pe care Stroud le permisese și copiii născuți și supuși experimentelor pentru a studia rezonanța din copilăria timpurie și modul în care aceasta se dezvolta - dar acestea erau considerate prea îngrozitoare pentru a fi publicate. Cea mai mare parte a atenției s-a concentrat pe munca forțată din Avanpost și din mine și pe malnutriția din rândul populației civile supraviețuitoare.

Existau presiuni pentru ca problema programului de repopulare să fie rezolvată în liniște. Femeile au îndemnat să meargă mai departe, mai degrabă decât să fie retraumatizate în instanţă; mamele necăsătorite isterice cu greu se puteau aștepta să ofere mărturii admisibile. Faptul că astfel de atrocităţi se produseseră era o pată pe identitatea nordică și, prin urmare, era tratată ca o idee malefică și distorsionată, izvorâtă din regimul Nemuritorilor, ca și cum reproducerea selectivă nu ar fi fost de mult înrădăcinată în cultura breslelor.

Nu, ar exista mănăstiri pentru mame și pentru copii, un orfelinat unde puteau crește și deveni membri productivi ai societății. Și astfel totul putea fi uitat.

Kaine a fost singurul care nu a părut surprins de cum s-au desfășurat lucrurile. Helena a fost atât de supărată încât a fost bolnavă zile întregi, iar Lila a început să dispară, lăsându-l pe Pol cu Helena și Enid pentru perioade lungi de timp.

Într-o noapte, după ce copiii s-au culcat, Lila a intrat în bucătărie, unde Helena lucra la un proiect de chimie despre care spera că ar putea să o ajute să-și gestioneze inima.

„Trebuie să vorbesc cu tine”, a spus Lila. Era foarte palidă; fusese tăcută și retrasă de când trecuse Suspendarea. S-a așezat și s-a uitat lung la foc. „Trebuie să mă întorc.”

Helena știa că ziua aceea va veni, dar i s-a strâns stomacul la auzul anunţului. Lila nu era făcută pentru o viaţă liniștită. Nu avea să fie niciodată fericită pe o insulă. Rămăsese datorită lui Pol și Helenei. Dar din momentul în care citiseră buletinul informativ de pe navă, Helena știuse că, dacă Lila n-ar fi fost mamă a unui copil mic, probabil ar fi sărit de pe navă și s-ar fi alăturat Forţelor de Eliberare.

„Mă gândesc la asta de ceva vreme. Nu-i pot lăsa să facă asta. Șterg totul. Pe toți. Vor îngropa tot ce s-a întâmplat. Nu le pasă; vor doar să se întoarcă producția. E ca și cum ai privi vulturii apropiindu-se după ce au petrecut toți acești ani urmărind-ne murind.”

Helena a oftat. „Ce rost are întoarcerea, Lila?”

— O să-l ucid pe Morrough, spuse Lila. O să intru și o să-l ucid. Și apoi o să mă asigur că nimeni nu va uita vreodată de Rezistență. Lilei i se strângea gâtul în mod repetat, iar cicatricea îi contorsiona fața. Așa că am nevoie să ai grijă de Pol pentru mine. Și trebuie să învăț cum să lupt folosind vivimanția și să obțin orice obsidian a mai rămas. Și, Helena, am nevoie să mă înveți cum să construiesc o bombă.

„Morrough ar putea muri peste un an."

„Știu. Nu voi aștepta atât de mult. Voi merge în timpul perioadei de așteptare de iarnă."

— E o călătorie incredibil de periculoasă, spuse Helena tăios.

„Trebuie să plec!" Vocea Lilei s-a ridicat. „Mi-au ucis familia, l-au ucis pe Luc, i-au ucis pe toți. Nu-i pot spune lui Pol cât de curajos și minunat a fost tatăl lui și știu că persoana care l-a ucis este încă în libertate." „Acolo. Nimănui nu-i pasă de felul în care Luc a luptat și a suferit încercând să ne salveze" – a făcut ea un gest furios – „pentru că nu a câștigat. Îl vor uita complet dacă nu mă întorc."

„Ai putea muri. Nu-l lăsa pe Pol orfan."

Lila se holba la foc, cu o expresie de pe față atât de intensă, atât de doritoare, încât părea că și-ar strecura mâinile în foc dacă i-ar permite să-l atingă din nou pe Luc.

„Am jurat că voi muri înainte să-l las pe Luc să se întâmple ceva rău, dar el a murit și eu sunt încă aici. Am încercat să îndur, pentru Pol, dar nu mai pot. Nu mai pot."

H ELENA ÎȘI COMPILA CU RETICIUNE CERCETAREA despre fabricarea bombelor. Tehnica folosită pentru bombardarea Laboratorului Portului de Vest avea cel mai mare potențial, mai ales dacă puteau găsi sursele de oxigen care alimentau subteranul.

Se gândise la design de-a lungul anilor. Se grăbise și improvizase, folosind materialele disponibile. Cu timp și resurse, ar putea fi mult mai eficient.

Între timp, Kaine a antrenat-o pe Lila în vivimanție de luptă. Spre surprinderea nimănui, Lila se antrenase în secret. Obiectiv, era o luptătoare mai bună, doar că Kaine nu respecta nicio regulă. El trecea constant de la vivimanție la alchimie de luptă și apoi la pură necinste, astfel încât, în clipa în care Lila avea un avantaj, lupta devenea ceva diferit. Era brutal cu ea, exigent și nerăbdător într-o măsură pe care o îndulcise dramatic cu Helena. Nu i-a acordat Lilei o astfel de atenție. I-a scos slăbiciunile din cap până în picioare.

Helena nu-și dăduse seama cât timp și câtă atenție dedicase Kaine gândului de a-l ucide pe Morrough. Strategia pe care ar fi necesitat-o. Ca și cum ar fi petrecut anii pe insulă așteptând ca Lila să o ceară. Poate că da. Sau poate că ar fi încercat să o facă singur dacă ar fi fost fizic capabil, dar nu era. Nu-și revenise niciodată complet după tortura pe care i-o aplicase Morrough ultima dată. Sub stres, tremurul lui era mai puternic decât al Helenei.

„Ar trebui să-ți pui numele pe asta", a spus Lila când Helena i-a dat în sfârșit un design pentru bombă. „Chiar dacă oamenii cred că ești moartă, ar trebui să primești credit pentru munca ta. Luc spunea mereu că tu vei fi cea care ne va eclipsa pe toți."

Helena clătină din cap. „Nu vreau ca nimeni să se întrebe ce să fac sau să caute prea mult. Nu merită riscul. Spune doar că ai luat planul când ai evadat și că nu știi cine l-a dezvoltat."

Pol a ajuns să înțeleagă încetul cu încetul că mama lui pleca. Pe atunci avea cinci ani, iar el și Enid își sărbătoriseră ziua de naștere aproape una de alta. Ca un cadou timpuriu, Lila și Pol s-au dus pe una dintre insulele mai mari și s-au întors cu un cățeluș ciobănesc alb și cu picioare lungi, pe nume Cobalt, numit după calul tatălui său.

„Îți va ține companie și te va avea în siguranță până mă întorc", a spus Lila. Lăsase vopseaua din păr să se estompeze, lăsându-l să devină din nou blond. Era împletit și prins cu ace în jurul capului, pentru că așa voia ca Pol să și-o amintească. „Nu voi putea trimite scrisori, dar voi trimite mesaje uneori, bine? Și ori de câte ori o vezi

pe Lumithia, înseamnă că mă gândesc la tine, iar când vezi soarele strălucind, acela e tatăl tău, care te privește pentru mine."

Ochii Lilei străluceau de lacrimi. „Și vei avea grijă de Enid? E cea mai bună prietenă a ta. Trebuie să rămâneți unite, pentru că asta fac cele mai bune prietene."

Înaltul NECROMANT , Morrough , CUNOSCUT CÂNDVA drept primul alchimist nordic, Cetus, a murit într-o zi DE PRIMĂVARĂ .

Conform ziarelor, fortăreața subterană a fost spartă de o echipă de elită formată din militari novi și hevgoțieni, însoțiți de paladinul Lila Bayard, ultimul membru supraviețuitor al Ordinului Flăcării Eterne. O misterioasă bombă piromantică a fost folosită în atacul inițial.

Explozia a cauzat prăbușirea faimosului Turn al Alchimiei, iar epava a fost excavată și infiltrată cu meticulozitate în timp ce echipa era asaltată de necrothralli.

Mulți au fost uciși în atac. Lila Bayard aproape a fost ucisă. Generalul care conducea atacul a ordonat ca toată lumea să se retragă, dar Lila refuzase. A mers mai departe singură.

Ziarele de pe întreg continentul au publicat o fotografie cu Lila Bayard ieșind din dărâmăturile Turnului Alchimiei, fără cască, cu fața murdară și armura pătată de sânge. Cicatricea brutală de pe fața ei era foarte vizibilă, accentuând privirea de triumf rece în timp ce trăgea după ea rămășițele cadavrului mutant și în descompunere al lui Morrough.

Eroismul Lilei Bayard era innegabil. Ea făcuse ceea ce o duzină de țări nu reușiseră să facă.

Faptul că avea un membru viu al Flăcării Eterne, care făcuse imposibilul, îngreuna națiunilor aliate tratarea Paladiei ca pe o națiune complet eșuată, care avea nevoie de control extern. Lilei i s-au oferit tot felul de roluri ceremoniale, dar le-a refuzat.

Nu se întorsese să conducă. Voia ca cei pierduţi să fie ţinuţi minte şi voia ca tragedia războiului să fie confruntată, nu îngropată, pentru ca acesta să nu se mai întâmple.

În absența Lilei , P OL ȘI Enid s-au atașat intens una de cealaltă, până în punctul în care Helena și Kaine au început să-i privească cu îngrijorare .

„Nu o să suporte”, a spus Helena în timp ce le priveau pe Enid și Pol alergând de la o baltă la alta. „Seamănă atât de mult cu noi. Nu știu dacă ar fi mai bine sau mai rău să încep să o pregătesc pentru asta.”

Kaine dădu din cap în timp ce copiii tachinau un crab mare, care apoi îi urmărea, fugind în lateral. Enid și Pol se împiedicară amândouă, izbucnind în râs în timp ce încercau să se tragă unul pe altul departe de ghearele urmăritorilor, iar Cobalt lătră sălbatic.

Se auzise că Lila conducea eforturile de reconstrucție pentru redeschiderea Institutului de Alchimie. Va exista un nou Turn, o nouă școală, dar nu toată alchimia nordică va fi canalizată prin rata redusă de admitere a Institutului. Generații de cunoștințe și alchimie fuseseră distruse; continentul avea nevoie disperată de... mai mulţi alchimiști, cât mai mulţi puteau fi instruiţi. Certificarea în alchimie nu va mai fi exclusivă studenţilor Institutului, ci va fi supravegheată de organisme externe și acordată oricui ar putea trece testele și examenele de rezonanţă necesare.

Institutul avea să se întoarcă la scopul său inițial de a atinge noi culmi și progrese în alchimie.

După dezbateri aprinse, vivimanţia a fost adăugată ca domeniu de studiu alchimic la Institut. Lila insistase asupra acestui lucru. Vindecătorii fuseseră vitali pentru Flacăra Eternă în timpul războiului. Potenţialul rezonanţei era denaturat şi irosit de paranoia superstiţioasă; nu ar trebui să fie o abilitate exclusivă celor dispuși să abuzeze de ea. Tratamentul discriminatoriu aplicat vivimanţilor

de către Paladia jucase un rol în ușurința cu care îi recrutaseră Nemuritorii. Paladia trebuia să evolueze.

A durat un an și jumătate, dar în cele din urmă Lila s-a întors, dar nu venise să rămână. Îl lua pe Pol acasă.

Helena a încercat să se răzgândească, dar Lila nu s-a lăsat influențată. Fiul lui Luc a trebuit să meargă la Paladia și să vadă ce construise familia lui.

Singura consolare pentru Helena era că Pol nu va fi niciodată Principat, căci nu va mai exista Principat.

Lumea îl văzuse pe Lucien Holdfast târâindu-se la picioarele lui Morrough și implorând nemurirea înainte de execuția sa. Chiar și cu afirmațiile că ar fi putut fi constrâns, cu promisiunea de clemență pentru tot restul Flăcării Eterne, miturile din jurul Holdfast-ilor și ideea unei linii divine fuseseră irevocabil spulberate.

Pol urma să meargă la Paladia ca Fortăreață, iar el și mama lui urmau să reconstruiască ceea ce fusese cel mai drag inimii familiei sale. Institutul de Alchimie.

„Vino înapoi cu mine, Helena", a spus Lila în timp ce Kaine îi ducea pe copii la o plimbare de-a lungul stâncilor. „Poți conduce departamentul de vivimanție; gândește-te ce diferență ai putea face. Ai crea un domeniu complet nou și oficial al alchimiei. Ai fi perfectă pentru asta."

„Cum ar funcționa asta?", a întrebat Helena. Își dădea seama că realitatea începea să o cuprindă pe Lila, conștientizarea tuturor politicilor și presiunilor care reprezentau prețul alegerilor ei.

„S-o las pe Enid aici? Sau s-o iau cu mine cât timp încerc să-l curăț pe Kaine?"

Lila și-a întors privirea, holbându-se la mare. „Nu-i poți curăța numele. Nu se va întâmpla niciodată. Știu că îl crezi un erou tragic fără altă opțiune, dar a făcut cele mai groaznice lucruri. Oamenii vorbesc despre Morrough, fac glume pe seama lui, dar știi despre cine nu glumește nimeni vreodată? Înaltul Reeve. Oamenii se simt rău la simpla menționare a lui. Semnăturile și sigiliul lui sunt peste

tot. A fost implicat în tot. Nu s-a întâmplat nimic în regimul acela despre care Kaine să nu știe."

Helenei i s-a strâns gâtul. „Ei bine, asta e chestia când ești spion și destabilizai un regim. Trebuie să știi despre lucruri. Altfel cum te-ai fi așteptat să facă asta?"

Umerii Lilei s-au lăsat. Helena a înțeles de ce Lila nu voia să fie singura supraviețuitoare, eroina singuratică. În Paladia, era încă înconjurată de vulturi, care o priveau, așteptând vreo greșeală, vreun mijloc de a o sfâșia, la fel cum se întâmplase când era paladin.

Acum Pol ar fi în ghearele lor, dar chiar știind asta, Lila nu-și putea părăsi familia, țara sau moștenirea. Nu era în firea ei să renunțe la luptă.

— Nu o să-l părăsesc, spuse Helena după o pauză. Nu există nicio versiune a mea care să fi supraviețuit războiului fără Kaine. I-am fost loială lui Luc și știu că vrei ca Paladia să-și amintească de el, dar țara aceea l-a ucis, la fel de mult ca Morrough. Nu mă pot întoarce la ea.

Lila a dat din cap, începând să se întoarcă, dar apoi s-a oprit.

„Știu că am spus că nu voi spune nimic altceva, dar trebuie să spun asta înainte să plec și să te las aici." Lilei i s-a strâns gâtul, cicatricea devenind tot mai evidentă pe față, așa cum i se întâmpla când era supărată. „Ești tot ce mi-a mai rămas în afară de Pol. Știu că îl iubești pe Kaine și el te iubește, nu neg asta. Dar nu cred că îți dai seama cât de inuman de rece este cu oricine nu ești tu sau E. Restul lumii ar putea arde și lui nu i-ar păsa. Nu cred că ar observa măcar. Chiar asta vrei?"

— Știu cum e, spuse Helena tăios. Acesta e motivul pentru care tu și eu suntem în viață.

Frustrarea i-a luminat chipul Lilei și a început să deschidă gura.

„Când l-ai ucis pe Morrough, la ce te-ai gândit?", a întrebat Helena.

Gura Lilei s-a închis brusc și și-a întors privirea, iar chipul i se înmuia în chin. „Luc. Mă gândeam la tot ce i-a făcut lui Luc."

Helena se uita în jos la mâna ei stângă. Inelul se ascundea cu timpul, dar acum orteza de pe mână aproape că o acoperea.

„Dragostea nu e atât de frumoasă sau pură pe cât le place oamenilor să creadă. Uneori e o întunecime în ea. Eu și Kaine mergem mână în mână. Eu l-am făcut ceea ce este. Am știut ce înseamnă acel sistem când l-am salvat. Dacă e un monstru, atunci eu sunt creatorul lui."

CÂND ENID ȘI -A DAT CONTOLUT CĂ LILA îl lua pe Pol, inițial nu a înțeles, apoi a devenit isterică .

„Nu! Nu, nu poți! E al meu. E cel mai bun prieten al meu. Nu-l poți lua!"

A refuzat să fie alinată de Kaine sau Helena. S-a agățat de Pol, fără să-l lase. Pol era evident conflictual, dar nu i-a dat drumul mânii Lilei nici măcar o secundă.

„Poate veni cu noi", a spus el, privind-o serios pe Helena. „Mă voi ocupa eu de ea."

Helenei i s-a strâns gâtul. „Nu. Nu, Enid trebuie să stea aici până va fi mai mare", a spus ea, încercând să o descurce pe Enid.

„Vreau să merg", a suspinat Enid în timp ce Helena și-a desprins degetele de pe pantalonii lui Pol. „Și eu vreau să locuiesc în Paladia. De ce nu putem merge cu toții?"

„Îmi pare rău, nu putem", a spus Helena, ținând-o strâns în brațe în timp ce Enid încerca să se prăbușească pe podea și să se târască spre Pol. „Nu e sigur pentru noi. De aceea locuim pe insulă, îți amintești? Pentru că inima mamei bate prea repede când facem prea multe drumuri. Mama nu poate merge în locuri care îi fac inima să bată prea repede."

„Dar Pol este cel mai bun prieten al meu. Voi fi complet singură fără el."

Kaine se întoarse și intră pentru o clipă în camera alăturată, cu mâinile încordate.

Pol i-a dat drumul Lilei la mână și s-a dus la Enid.

„E”, a spus el ezitant, „trebuie să stai cu mama și tata. Nu poți veni încă la Paladia.”

„De ce nu? Tu ai voie.”

„Da”, spuse Pol încet, cu ochii lui albaștri mari și gânditori, apoi expresia lui se umflă dureroasă. „Dar trebuie să ai grijă de Cobalt. Știi, orașul nu e un loc pentru câini. Nu vine când îi spunem noi, așa că s-ar putea să fie lovit de un camion.”

Enid ridică brusc capul. „Chiar așa?” întrebă ea cu vocea tremurândă.

„Da”, a spus Pol. „Și bărcile sunt periculoase, știi. Așa că trebuie să ai grijă de el în locul meu. Are nevoie de plimbări în fiecare zi.”

Enid dădu din cap, în semn de fervoare, înțelegând serioasa responsabilitate care îi era asumată, iar Pol îi dădu lesa.

În timp ce Lila și Pol se îndepărtau călare, Enid stătea pe stâncă, ținându-l pe Cobalt în brațe și plângând.

CAPITOLUL 78

Patru ani mai târziu

„M U M.”

Helena și-a ridicat privirea de la tinctura pe care o prepara. Anumite lucruri erau mereu la mare căutare în sat. Enid stătea în bucătărie, privindu-și munca.

De la plecarea lui Pol, Enid își pierduse mult din spiritul ei jucăuș. Kaine și Helena încercaseră să readucă scânteia, să găsească copii în sat cu care Enid să se împrietenească, dar ea se abținea mereu.

Erau prea multe obstacole: nicio alchimie, nicio mențiune a numelor reale ale lui Kaine sau Helena, sau a locului unde se duseseră Pol și Lila. Regulile și barierele o stresau pe Enid și, prin urmare, se retrăsese în casă, ieșind doar cu părinții ei sau plimbându-l pe Cobalt în fiecare zi, cu conștiinciozitate.

În nopțile întunecate, Kaine o lua călare pe Amaris. Uneori zburau împreună spre alte insule, dar indiferent unde mergea, Enid nu își dorea niciodată prieteni.

Punctul cel mai luminos al vieții ei erau cele două săptămâni în fiecare vară când familia călătorea în nordul continentului, pentru a-i vizita pe Lila și Pol în orașul portuar.

„De ce ai găuri în încheieturi?” a întrebat Enid. „Nimeni altcineva nu are găuri de genul ăsta.”

Pieptul Helenei s-a strâns când a privit în jos. De obicei, avea grijă să le acopere, dar fusese distrasă și și-a suflecat mânecile pentru a lucra. Opt ani era mult timp pentru a ascunde ceva de un copil curios.

„Nu, nu sunt mulți oameni care le au”, a spus ea încet. „În timpul războiului, oamenii credeau că pot câștiga dacă cealaltă parte nu avea rezonanța lor, așa că au încercat să găsească modalități de a face să dispară. Și... aceste găuri au fost una dintre ideile pe care le-au avut.”

„Ți-a dispărut rezonanța?” Enid s-a aplecat mai aproape, uitându-se atent la ele.

Helena și-a strâns buzele și a dat din cap. „Așa a fost.”

„Dar a revenit acum?”

Helena dădu din cap. „Tatăl tău mi l-a recuperat. A fost demult, dar unele cicatrici nu dispar niciodată. Arată ciudat, nu-i așa?”

Enid a întins mâna și a atins unul dintre ele curioasă. „Ai fost capturat în război?”

Helenei i s-a încleștat gâtul. Se îndepărtă, se duse la dulap, își băgă o tabletă în gură și bău repede un pahar cu apă. Știa că aceste conversații vor apărea în cele din urmă. Enid devenea prea bătrână ca să le mai evite, mai ales având în vedere cât de disperată era să meargă la Paladia și să studieze alchimia, la fel ca Pol, care tocmai își începuse primul an la Institut.

„Da”, a spus ea în cele din urmă. „Am fost captivă o vreme și nu a fost prea plăcut, așa că de aceea am decis să fug și să te am pe tine în schimb. A fost mult mai distractiv.”

Kaine a intrat în cameră, iar Helena s-a înțepenit.

„E”, a spus ea, „te superi dacă fugi în sat și cumperi niște brânză pentru cină? Suntem cu toții plecați.”

Enid a sărit în sus, cu părul creț fluturând, și a dispărut pe ușă.

„Ce s-a întâmplat?” a întrebat Kaine imediat ce Enid a plecat.

— Enid a observat chiar acum cicatricile de la cătușe, spuse Helena fără să-l privească în ochi.

„Ce i-ai spus?”

Helena a tras aer în piept. „Oricât de mult am crezut că era pregătită să afle, nu am minţit.”

Kaine doar a ridicat o sprânceană. Helena și-a încleștat maxilarul, s-a dus la un raft și a tras jos un ziar.

„A sosit o ladă cu ele astăzi”, a spus ea. „Mă uitam prin ele și asta era acolo.”

Ea a ridicat hârtia. CRIMINAL DE RĂZBOI GĂSIT ÎNECAT ÎN HEVGOSS.

Ochii lui Kaine străluceau.

Helena privi în jos, studiind cuvintele. „Era Stroud. A fost găsită într-un lac. Se pare că a suferit un atac de cord în timp ce înota. Hevgoss se confruntă cu întrebări – se pare că au luat-o și i-au acordat imunitate în schimbul cercetărilor sale. Ceea ce este ironic, având în vedere toate procesele la care au prezidat, unde fiecare gardian a fost găsit vinovat. Dar se pare că cel mai rău dintre ei a fost grațiat în liniște."

S-a lăsat o scurtă tăcere.

„Păcat că n-a omorât-o cineva", spuse Kaine în cele din urmă.

— Cineva a făcut-o, spuse Helena cu o voce care aproape șuiera.

Kaine se holba la ea cu o expresie absentă.

„Nu", a spus ea. „Nu îndrăzni să mă minți."

Kaine oftă înăbușit, iar când ridică privirea, ascuțimea lui reapăru ca o lamă neastâmpărată.

Versiunea lui însuși pe care o purta perfect pe insulă ori de câte ori Enid îl putea vedea – blândețe, zâmbete strâmbe, monologuri liniștite. Totul dispăruse, iar acum era din nou real. La fel de rece și strălucitor ca oțelul ascuțit ca briciul.

„De ce ai face asta?" a spus Helena, simțind ca și cum ar fi existat o prăpastie în interiorul ei. „N-am făcut destul? De ce ți-ai asuma un astfel de risc? Te-ai gândit măcar ce s-ar întâmpla dacă ai fi fost prinsă…"

„Am fost atent", a spus el, fără să se apere deloc. „Chiar ai crezut că o voi lăsa să trăiască?"

Helena încercă să înghită în sec. Își petrecuse ziua străduindu-se să-și țină inima sub control, dar era prea supărată ca să-și mai poată controla suferința. „M-ai mințit. A fost când eram în porturi, nu-i așa? Când ai spus că trebuie să te duci să rezolvi niște probleme financiare, dar asta făceai. Acum, de fiecare dată când te duci – oriunde – o să mă întreb unde ești cu adevărat. Și o să-mi fac griji că nu te vei mai întoarce niciodată la mine…"

Vocea i s-a frânt.

Kaine s-a întins spre ea, dar ea s-a îndepărtat de el. Și-a apăsat mâna pe piept, încercând să-și mențină inima liniștită ca să poată continua să vorbească, să continue să fie furioasă. Era atât de furioasă.

„Nu-ți ajunge asta? E viața asta atât de nesatisfăcătoare încât merită riscul răzbunării?" Ochii îi ardeau. „În câțiva ani, va trebui să-i spunem lui Enid cine erai. Va merge curând la școală și chiar și aici, în Etras, va auzi despre război și va auzi numele tău. Amândouă știm exact unde va ajunge și nu va putea ascunde lucrurile pe care le-ai făcut. Îi va spulbera lumea - chiar dacă o aude prima de la tine."

Maxilarul lui Kaine s-a încleștat. „Eu…"

„Nu ajungem să avem tot ce ne dorim în viața asta. Îți amintești? Tu ai fost cea care mi-a spus asta. Ai spus că a existat un moment în care a trebuit să realizez că nu voi obține tot ce îmi doream și că a trebuit să aleg și să las lucrurile să fie de ajuns. Credeam că noi am ales asta. M-am mințit singură în tot acest timp?"

Plămânii ei au început să aibă spasme atât de violente, încât un șuierat îngrozitor i-a urcat în gât.

„Merita să moară după ce ți-a făcut." Vocea lui era necruțătoare, fără scuze. „Nu am mai putut s-o părăsesc odată ce am știut unde se ascundea."

Ea clătină din cap. „N-ar fi trebuit să te uiți. Ar fi trebuit să lași baltă."

S-a uitat urât la el încă o clipă, apoi a izbucnit în lacrimi. „Mă bucur atât de mult că a murit."

Kaine a făcut doi pași rapizi și a prins-o înainte ca ea să se poată da înapoi, cu degetele încleștate, prinzându-l de cămașă.

„Sper că a suferit, dar nu am vrut să fii tu – de ce ești mereu tu?" Și-a îngropat fața în pieptul lui. „Am urât-o. Am urât-o atât de mult. Mă bucur atât de mult că a murit."

„Știu", a spus el, cuprinzând-o în brațe. „A plecat acum. Nu va mai fi nimeni altcineva."

Zece ani mai târziu

AU STAT ÎN POZIȚIE, CU DEGETELE ÎMPLECUTATE, ÎN CARE Ultimul nor de fum al vaporului se dispărea.

„Suntem doar noi două acum”, spuse Helena cu nostalgie.

Kaine tăcea, cu ochii argintii ațintiți asupra mării, ca și cum ar fi putut încă distinge corabia dincolo de curbura orizontului.

Ea i-a strâns mâna. „Îți dai seama de ce pleacă, nu-i așa?”

Kaine tresări. „Da…”

Helena și-a pus capul pe umărul lui. „Presupun că a fost inevitabil. Să lăsăm lucrurile să treacă de val nu e chiar o trăsătură a noastră.”

A pufnit. „Cel puțin eu am avut momentele mele. Tu, pe de altă parte…”

Ea a râs, privind în sus la el. Părul lui era încă vopsit șaten și a fost surprinsă de cât de des îi era dor de alb-argintiu. Încă câțiva ani și probabil că ar putea să nu-l mai vopsească. Totuși, ochii lui erau la fel. Indiferent cât timp i-a studiat, întotdeauna păreau să existe nuanțe în felul în care culoarea se schimba, licăririle de emoție care se vedeau prin ele.

Când s-a uitat în jos la ea, lumea din jurul lor s-a dispărut.

Stomacul i s-a strâns. „Și acum ce facem?”

Colțul gurii lui s-a arcuit într-un zâmbet care fusese mereu pentru ea. „Orice. Orice vrei tu.”

Epilog

Iulius 1808

Bacul A ÎNVOLBURAT râul șerpuitor, ajungând la ultima curbă și dezvăluind Paladia celor aflați la bord. Gâfâielile auzite i-au dat de gol pe cei care nu mai văzuseră niciodată faimosul oraș.

Strălucia ca o coroană uriașă așezată în râu, încadrată de munți falnici.

În prova navei, o tânără femeie cu ochi mari, gri-argintii, privea orașul apropiindu-se, abia reușind să-și desprindă privirea în timp ce feribotul ajungea în port și pasagerii începeau să debarce.

S-a oprit în vârful pasarelei, căutând prin mulțime o față familiară.

„Enid!", a strigat o voce.

Câțiva oameni s-au întors și au văzut-o pe fosta paladină Lila Bayard alergând spre navă, cu fiul ei, Apollo, în urma ei și câteva gărzi încercând să țină pasul.

Lila a ajuns prima la Enid și a strâns-o în brațe înainte de a se da înapoi.

„Uită-te la tine. A trecut prea mult timp." Lila și-a coborât vocea. „Mi-era teamă că nu te voi recunoaște, dar semeni atât de mult cu mama ta."

Enid a zâmbit. „Da", a spus ea cu un ușor accent etrasian. „Tata spune mereu asta."

Lila clătină din cap. „Nu-mi vine să cred că în sfârșit te-au lăsat să vii. Credeam că ar vrea să continui să studiezi în Khem, dar sunt atât de încântată că te vom avea în program."

Enid a schițat un zâmbet viclean. „Ei bine, știau că am vrut dintotdeauna să studiez la Institut. Uceniciile din Khem se fac diferit - acolo e vorba în principal de metalurgie."

Lila s-a întins înapoi și l-a tras în conversație pe Pol, care stătuse stângaci în urmă. Ochii lui Enid și ai lui Pol s-au întâlnit doar o clipă înainte de a se îndepărta rapid.

„Ei bine, aș fi vrut să te lase să vii mai devreme." Lila oftă. „Calitățile tale academice ar fi fost extrem de utile aici. Din păcate, Pol a moștenit obiceiurile proaste de studiu ale tatălui său și ale mele și de aceea a trebuit să susțină *de două ori un examen de certificare în piromanție.* "

Pol s-a înroșit aprins. „Asta era doar partea scrisă și asta a fost acum ani de zile", a mormăit el. „Am aprobat-o."

„Ar trebui să conduci Institutul de Alchimie într-o zi. Cum te-ar putea lua cineva în serios cu niște foi matricole ca ale tale?", a spus Lila. „Suntem norocoși să o avem pe Enid aici acum. Ne va oferi o legitimitate academică corespunzătoare."

Lila s-a uitat la unul dintre gardieni. „Trimite-i bagajele la Solis Splendour. Vom lua traseul pitoresc înapoi la Institut."

O mașină șerpuia prin oraș, urcând încet din porturi spre nivelurile superioare, îndreptându-se spre nord. Se opri într-o piață cu o zonă deschisă mare. Mai multe coloane înalte înconjurau o statuie.

Lila a ezitat o clipă, apoi a început să deschidă ușa. „Ar trebui să vezi asta", a spus ea, ieșind. „E nouă, terminată abia acum câteva săptămâni."

Era prezentă o mică mulțime, iar majoritatea oamenilor s-au retras pentru a-i întâmpina pe cei care se apropiau, în timp ce Lila îi conducea spre centru.

Statuia reprezentă un soldat al Rezistenței în armură de luptă și ham de rapel. La picioarele sale erau scrise cuvintele DISPĂRUT, DAR NU UITAT .

Coloanele erau din marmură netedă, pline de nume. APOLLO HOLDFAST, LUCIEN HOLDFAST, SOREN BAYARD, SEBASTIAN BAYARD, EDDARD ALTHORNE, JAN CROWTHER, TITUS BAYARD … au continuat la nesfârșit.

Lila stătea și se uita în jur. „Aici a explodat bomba cu nullium. Unul dintre ultimele locuri reconstruite, pentru că era atât de greu de protejat de contaminare. Am vrut un memorial pentru toți cei care au murit în timpul războiului și aici l-au pus. Cred că îmi place, dar... poate că nimic nu pare vreodată suficient. Tu ce crezi?”

Enid ridică din umeri, dar ochii ei pătrunzători scanau rapid coloanele. „N-am mai văzut niciodată un monument de război. Nu știu exact cum ar trebui să te facă să te simți.”

Lila a tras aer în piept. „Nici eu nu știu, doar speram să fie mai mult…”

Înainte ca Lila să-și poată termina gândul, o femeie a apucat-o pe Enid de braț, trăgând-o spre ea. „Helena?”

Enid s-a întors să o privească pe străină, o femeie cu cicatrici lungi brăzdate de cicatrici.

Femeia se întrerupse, retrăgându-și mâna. O mică înțepătură îi străpunsese încheietura mâinii. „Nu. Nu, desigur că nu. Îmi pare rău. Am crezut că ești cineva pe care îl cunosc.”

Lila s-a întors și buzele i-au tremurat scurt înainte să vorbească. „Penny, sunt Enid Romano; a venit aici să se alăture programului de vivimanție pentru studenți. Pol și cu mine îi făceam un tur.”

Penny se holbă la Enid încă o clipă, încruntându-și sprâncenele. „Oh.” Vocea îi era încordată. „Îmi pare rău, probabil te-am speriat apucându-te așa. Din spate arătai exact ca cineva pe care îl cunoșteam. Lila, nu-i așa că arată ca Helena?”

Expresia lui Enid era goală de expresie și a aruncat o privire interogativă spre Lila.

Lila a strâns ochii, ca și cum ar fi încercat să înțeleagă la ce se referea Penny. „Cred că e părul.” Lila s-a uitat la Enid. „Helena Marino, a făcut parte din Rezistență, dar a murit înainte de Eliberare.”

Enid s-a uitat înapoi la Penny. „Îmi pare rău pentru pierderea ta.”

Penny a rămas holbându-se la Enid ca și cum ar fi fost o fantomă încă o clipă înainte de a se întoarce.

Abia au rămas singuri o clipă când o altă voce i-a întrerupt.

„Lila, iată-te, nu te-am mai văzut pe aici de când s-a deschis memorialul."

O grimasă i-a trecut pe chip Lilei înainte să se forțeze să zâmbească și să se întoarcă. „Doamnă Forrester, ce plăcere neașteptată."

Femeia era de vârstă mijlocie și respira greu. „Ce-i cu ce am auzit despre cei din Clanul Rezidenți care s-au întors la vechile lor șmecherii de a importa studenți străini?"

Zâmbetul de pe fața Lilei dispăru. Se îndreptă, profitând din plin de înălțimea ei. „Enid a fost o studentă renumită în Khem și a prezentat o propunere promițătoare privind utilizarea rețelelor de vivimanție pentru tratarea leziunilor pulmonare. Institutul a invitat-o aici pentru a-și susține cercetările, deoarece mai multe dintre bolile asociate cu bombardamentul cu nullium încă nu au un tratament eficient."

Fața doamnei Forrester s-a înroșit și a tușit de mai multe ori, apăsându-și o batistă peste gură. „A, tratament pulmonar, ziceți? Interesant."

Enid se îndepărtă, lăsând-o pe Lila să accepte scuzele slabe. Se îndreptă spre rubrici, scanând numele, dar erau atât de multe, înghesuite laolaltă, nume după nume.

În câteva minute, Lila și Pol au avut mulțimi adunate în jurul lor. Principatul poate că nu mai exista, dar atracția Forțelor de Muncă dăinuia.

De cealaltă parte a pieței, una dintre clădiri avea un rând de magazine. Enid s-a îndreptat spre ele, aruncând o privire înapoi și întâlnind ochii triști ai lui Pol înainte de a dispărea într-o librărie.

Chiar înăuntru era o vitrină mare de cărți groase.

O istorie cuprinzătoare a războiului de necromanție paladiană de William Dover

Enid făcu o pauză, holbându-se la cărți preț de o clipă înainte de a lua un exemplar.

„Tocmai a fost lansată săptămâna asta”, a spus o vânzătoare, stând în apropiere și privind cartea din mâini.

„Nu am recunoscut titlul, așa că mi-am dat seama că trebuie să fi fost așa”, a spus Enid, deschizând cartea ca să parcurgă indexul capitolelor și oprindu-se scurt cu degetul pe parcurs.

„Ei bine, dacă vrei să înțelegi Paladia și războiul, acesta este cu siguranță cel mai bun. Adică, dialectul tău pare destul de bun, dar dacă vrei cu adevărat să știi toate detaliile și explicațiile pentru tot ce s-a întâmplat, acesta este.”

Enid a ridicat o sprânceană. Funcționarul a părut să interpreteze asta ca pe un semn de încurajare și s-a apropiat. „Dover a petrecut mai bine de zece ani lucrând la asta. A primit permisiunea specială de la Adunare și de la Frontul de Eliberare pentru a accesa toate înregistrările, chiar și transcrierile procesului care nu erau încă publice. Sunt lucruri șocante. Unele capitole... nu recomand să le citești dacă nu ai stomacul puternic. Dar dacă vrei să știi ce s-a întâmplat, aceasta este cartea care îți va spune. E totul acolo. Tot ce ar trebui să știe oamenii.”

„Tu știi?” a întrebat Enid.

Funcționarul părea nesigur.

„Știi tot ce ar trebui să știe oamenii despre război?” a clarificat Enid.

Funcționarul și-a dres glasul. „Ei bine... pentru mine e greu să nu o fac. Am fost unul dintre cei născuți în Turn. Dacă știi ce înseamnă asta. Au fost procese. Eram tot mutați în timp ce ei se certau despre ce să facă cu noi.”

"Îmi pare atât de rău."

Și-a dres glasul. „În fine. Citirea asta m-a ajutat să înțeleg totul.”

Enid se uită din nou la copertă. „Atunci va trebui să o verific. Sunt din Etras, dar chiar și acolo, oamenii încă vorbesc despre Războiul Paladian.”

Încă ținând cartea în mână, Enid a trecut pe lângă vânzătoare, rătăcind mai adânc în magazin. Odată ce a găsit un culoar gol, a

deschis repede cartea la index și și-a plimbat degetul prin ea până a găsit titlul capitolului dorit.

Ea a dat peste pagină.

Kaine Ferron, cunoscut lumii drept Înaltul Prefet, este cel mai infam criminal în masă din istorie. După toate estimările, a fost cel mai tânăr care s-a alăturat Ordinului Nemuritor al lui Morrough, având doar șaisprezece ani. când l-a asasinat pe principatul Apollo Holdfast, aruncând orașul-stat Paladia într-unul dintre cele mai devastatoare războaie din istorie, Ferron s-a dedicat ascensiunii în rang printre Nemuritori. Nu numai că a fost cel mai tânăr care a „ascens", dar a devenit și cel mai tânăr individ care a atins rangul de general în timpul războiului.

Competența lui Ferron ca alchimist și vivimant era considerată pe scară largă ca fiind nefirească și rezultatul oribilelor experimente umane care au ajuns să definească regimul Nemuritorilor, dar, spre deosebire de majoritatea supușilor lui Artemon Bennet, participarea lui Ferron a fost voluntară.

Mulți dintre Nemuritori s-au retras din serviciu după război. Cu toate acestea, ascensiunea lui Ferron abia începea. El a condus eforturile de capturare și interogare a tuturor membrilor Rezistenței rămași, ucigându-i pentru a-i folosi în minele de lumithium. Predilecția sa pentru măcel a fost esențială în obținerea statutului său de Înalt Prefect și în recunoașterea sa finală ca succesor al lui Morrough.

Mulți cred că, dacă familia Ferron nu ar fi fost ucisă de Ivy Purnell, regimul Nemuritor ar fi putut dura mai mult timp. Starea lui Morrough era atât de deteriorată încât mulți cred că i-ar fi predat controlul Paladiei lui Ferron înainte de sfârșitul anului.

Eustace Sederis, cercetător în necromanție, a scris în cartea sa *Ferron: O biografie a Înaltului Prefect:* „Kaine Ferron a fost un monstru cu mult înainte ca Morrough să ajungă vreodată în Paladia.

Alăturarea la Nemuritoare i-a permis pur și simplu unui psihopat înnăscut să se delecteze cu cruzimea sa, iar când nici măcar nemurirea și imuabilitatea nu i-au putut potoli impulsurile sadice, s-a supus unor experimente brutale pentru a-și atinge scopurile."

TINEREȚE

Kaine Ferron s-a născut ca singurul copil al…

S-a auzit un sunet în spatele lui Enid, care a închis cartea brusc și s-a întors. Pol stătea la capătul culoarului, cu un zâmbet strâmb și triumfător pe față.

Apollo Holdfast era un amestec echilibrat al părinților săi. Deși multe dintre trăsăturile sale erau tradiționalele Holdfast - ochi albaștri ca cerul, păr auriu și un zâmbet cald ca soarele - avea oase Bayard, ceea ce îl făcea mai înalt chiar și decât mama sa.

„Salut", a spus el.

Un rânjet i se alătură lui Enid, iar ea ridică o sprânceană, ochii argintii studiindu-l rece. „Salut."

Pol și-a pus mâna pe raftul de deasupra capului lui Enid, astfel încât să se înalțe deasupra ei. Enid și-a ridicat pur și simplu bărbia.

„Te ascunzi deja de noi?", a întrebat el.

Rânjetul de pe buzele lui Enid s-a stins și s-a uitat în jos la cartea din mâini. „Nu. A apărut o carte nouă despre război și m-am gândit să caut secțiunea despre Înaltul Reeve."

Zâmbetul de pe fața lui Pol dispăru. „Nu face asta. N-o să spună niciodată cum a fost."

Enid ridică din umeri și dădu din cap. „Știu. Pur și simplu... simt că trebuie să știu ce se spune. Totuși, e mereu același lucru. Și știu că așa va fi, dar nu mă pot abține. Asta avea chiar și citatul ăla de la Sederis."

A ridicat din nou din umeri, cu o indiferență aproape convingătoare. „Care crezi că sunt șansele ca mama să fie măcar în index?"

Pol i-a pus o mână pe încheietură. „Nu."

Dar Enid nu a ascultat. S-a întors, așezând cartea pe marginea raftului și a deschis-o la ultimul index, trecându-și degetul până s-a oprit.

Ea a expirat încet. „Uite…”

A răsfoit rapid cartea, oprindu-se în cele din urmă la o pagină lucioasă cu fotografii din capitolul despre Lucien Holdfast.

Enid și Pol s-au holbat amândouă la fotografie.

Soren Bayard, Helena Marino și Luc Holdfast stăteau împreună pe o canapea, brațul lui Luc atârna în jurul umerilor Helenei, în timp ce toți se holbau la cameră.

Helena era în centru, dureros de slabă, într-o uniformă medicală prea mare pentru ea și un pulover tricotat. Părul îi era prins la spate în două codițe strânse, prinse într-un coc gros la baza capului. Fața îi era încordată, cu ochi mari și devastați care trădau încercarea de a zâmbi.

Enid s-a uitat la fotografie câteva minute înainte să întindă mâna și să o atingă ușor. „N-am văzut niciodată o fotografie cu ea din război. Mama ta i-a trimis fotografii de studentă de la Institut, dar nu au existat altele.”

Pol nu a spus nimic, dar când Enid nu s-a oprit din privit fotografia, el i-a pus o mână ezitantă pe umăr. Ea a ridicat privirea și i-a întâlnit privirea înainte de a-i schița un zâmbet trist, amintind de fata din fotografie.

S-a uitat din nou în jos, iar degetele i-au trecut peste cuvintele care încadrau fotografia, ca și cum ar fi vrut să le șteargă.

„Într-o zi… cineva ar trebui să lămurească lucrurile”, a spus ea încet.

Pol și-a dres glasul. „Știi că mama s-a oferit să spună. Voia să spună ce s-a întâmplat cu ei de fapt, doar până la foc. Mama și tata tău nu au vrut să spună.”

Enid dădu din cap încet, cu ochii încă lipiți de fotografie. „Știu. Știu că nu o fac. Înțeleg. Dacă aș trăi prin tot ce au trăit ei... aș vrea doar

să las totul în urmă. Nu are rost să încerci să explic așa ceva; nimeni nu va vrea vreodată să înțeleagă."

„Dar..." Maxilarul lui Enid tremura. „...nu merită să fie uitată în halul ăsta. Nu ar trebui să fie o notă de subsol. Asta nu ar trebui să fie singura intrare pe care o are. Merită propriul ei capitol. Merită o întreagă carte a ei, la naiba." Vocea îi tremura. „Și lucrurile care se spun despre tata - ca și cum ar fi vrut totul, că a cerut să i se facă lui..." Și-a frecat ochii cu dosul palmei și a tras adânc aer în piept. „Îmi pare rău. Mereu cred că pot face față, iar apoi mă enervez atât de tare încât simt că o să-mi fie rău."

A clipit repede. „Totuși, mă bucur că am venit aici. Trebuia să văd." Orașul, unde s-a întâmplat totul. E atât de greu să nu ai cu cine să vorbești despre asta. Mama spune că pot oricând să vorbesc cu ea sau cu tata, dar ea trebuie mereu să ia pastile dacă o fac și apoi începe să-și ascundă degetele lângă inimă când crede că nu voi observa. Nu vreau să o pun prin asta doar pentru că vreau să vorbesc. Și tata, de fiecare dată când apare ceva din asta, îmi dau seama că crede că nu voi mai vorbi niciodată cu el.

Îndemânarea i se făcea albă în timp ce strângea cartea. În cele din urmă, a lăsat-o jos și a expirat. „Nu știu ce m-aș face fără tine și mătușa Lila. Cred că ești singura persoană care mă cunoaște."

Pol i-a zâmbit, cu ochii strălucitori și sinceri. „Mă vei avea mereu."

Enid dădu din cap, cu buzele lipite, dar apoi îi zâmbi încet la rândul ei.

S-a lăsat o pauză în timp ce stăteau împreună, amândoi părând brusc conștienți că erau singuri pe un culoar gol.

Obrajii lui Enid s-au înroșit. Ochii lui Pol s-au întunecat și s-a mișcat înainte, închizând spațiul dintre ei.

Soneria de la ușă a sunat brusc. Pol s-a îndreptat, retrăgându-și mâna și trecând-o prin păr de mai multe ori în timp ce își dregea glasul.

„Mama probabil va apărea în orice secundă. Sau paznicii. Dar odată ce ajungem la casă... ar trebui să vorbim... mai mult" - a clătinat

din cap - „despre...” Și-a dres glasul din nou. „Ei bine, numai dacă vrei să... vorbești despre... orice.”

Enid a clipit, apoi a dat din cap brusc. „Da! Ar trebui. Acasă, totuși. E mai bine să… vorbim acolo.”

Ea a dat din nou din cap și a trecut repede pe lângă el, ieșind din culoar.

S-au grăbit împreună spre fațada librăriei, lăsând în urmă cartea de istorie, încă deschisă la pagina cu fotografia. Legenda fotografiei suna astfel:

SOLSTIȚIUL DE HIBERNĂ, ANUL SOLAR 1786 PD. Principatul Lucien Holdfast cu Paladinul Soren Bayard (Vezi: Bayard, Soren; capitolul 12 , „O viață de moștenire”) și alchimistul născut în străinătate Helena Marino. Marino a părăsit orașul la începutul Războiului Civil Paladian pentru a studia vindecarea. A supraviețuit războiului, dar a murit în timpul închisorii dinaintea Eliberării. Era membră inactivă a Ordinului Flăcării Eterne și nu a luptat.

HIBERNAL SOLSTICE, SOLAR YEAR 1786 PD. Principate Lucien Holdfast with Paladin Soren Bayard (See: Bayard, Soren; chapter 12, "A Life of Legacy") and foreign-born alchemist Helena Marino. Marino left the city at the start of the Paladian Civil War to study healing. She survived the war but died during imprisonment prior to Liberation. She was a non-active member of the Order of the Eternal Flame and did not fight.

Note de conținut de la autor

„Alchemised” este o operă de fantezie întunecată care conține violență din timpul războiului, abuzuri religioase, reprezentări ale traumelor complexe, ideație suicidară, autovătămare, experimente umane, tortură medicală, eugenie, canibalism, agresiune sexuală, viol și aluzii la necrofilie. Vă rugăm să rețineți că reprezentarea nu constituie o aprobare a autorului. Deoarece *„Alchemised”* este relatat dintr-un punct de vedere limitat la persoana a treia, implică în mod necesar unele distorsiuni ale viziunii, precum și evenimente omise sau interpretate greșit. Se recomandă discreția cititorului.

Mulțumiri

Lista oamenilor cărora aș dori să le mulțumesc pentru că m-au susținut în această călătorie este prea lungă pentru această carte deja incredibil de lungă, dar permiteți-mi să-mi exprim sincera recunoștință fiecărei persoane care mi-a descoperit scrierile și m-a susținut cu atâta entuziasm în fiecare pas al acestei călătorii neașteptate. Bucuria și entuziasmul vostru în numele meu au însemnat mai mult decât pot exprima vreodată.

Lui Caitlin Mahony și Rikki Bergman, agenții mei, vă mulțumesc pentru răbdarea, grija și protecția voastră incredibilă în această experiență tulbure și pentru că v-ați făcut întotdeauna timp să explicați prin mesaje text întrebările complicate pe care ar fi trebuit să vi le trimit prin e-mail. Lui Suzy Ball, pentru că a rezolvat problema părții britanice a lucrurilor. Și lui Frankie Yackel, pentru toată munca voastră incredibilă din culise.

Emily Archbold, draga mea editoare, vă mulțumesc pentru toate e-mailurile dumneavoastră divagante care mi-au oferit o scuză să nu mai scriu, pentru cât de atent ați analizat toate ideile mele întârziate și nebunești și pentru feedback-ul dumneavoastră răbdător și credința neclintită în munca mea. Jordan Pace, pentru că ați gestionat cu atâta expertiză panica mea preventivă de fiecare dată când trebuia să-mi promovez cartea vorbind, nu în scris. Incredibilei echipe Del Rey: Scott Shannon, Keith Clayton, Tricia Narwani, Julie Leung, Alex Larned, Marcelle Iten Busto, David Moench, Ashleigh Heaton, Tori Henson, Kay Popple, Maya Fenter și Madi Margolis, vă mulțumesc tuturor pentru viziunea, sprijinul și entuziasmul dumneavoastră la fiecare pas.

Le sunt veșnic recunoscător încântătoarei Rebecca Hilsdon și echipei Michael Joseph: Stella Newing, Riana Dixon, Sriya Varadharajan, Clare Parker, Jessie Beswick, Jack Hallam, Vicky Photiou, Bronwen Davies, Kelly Mason, Akua Akowuah, Richard

Rowlands, Jessica Meredeen, Helen Eka, Dan Prescott, Jill Cole și Hayley Shepherd.

Mulțumesc sincer tuturor celor implicați în edițiile străine. Este o onoare incredibilă să-mi fie tradusă povestea.

Lui Jame, pentru că ai fost alături de mine în acești ani, în cele mai grele și mai subțiri momente, în ciuda abuzului meu cronic de virgule; nu aș fi aici fără tine. Rei, îți mulțumesc pentru toate cercetările tale etimologice în timp ce navighezi prin învățăturile complicate pe care ți le-am aruncat fără niciun context.

Avendell, abilitatea ta de a lua gândurile din mintea mea și de a le transforma cumva în cea mai uimitoare artă pe care am văzut-o vreodată nu va înceta niciodată să mă uimească.

Familiei mele extinse, vă mulțumesc pentru tot entuziasmul, sprijinul și înțelegerea de care ați dat dovadă atunci când a trebuit să lipsesc de la evenimente pentru a respecta termenele limită. Lui Wren, pentru că mi-a oferit o cameră liberă în care să mă pot retrage când aveam nevoie de un loc unde să dorm toată noaptea și pentru că s-a asigurat întotdeauna că mănânc chiar dacă nu dormeam. Lui Kimi, care a așteptat cu atâta răbdare ani de zile ca eu să le povestesc în sfârșit cuiva din întreaga familie despre eforturile mele de a scrie.

Andrew, mulțumesc că ai preluat cu atâta curaj rolul de părinte principal, fără niciun avertisment. Și în special lui T și E, vă mulțumesc că sunteți atât de mândri de mine și mi-ați ținut companie venind în liniște și citind cărți fantasy în patul meu, în timp ce eu scriam cărți fantasy la birou. Te iubesc mai mult decât pot exprima cuvintele.

Acesta este doar începutul

Găsește-ne online și alătură-te conversației

TWITTER / X

twitter.com/penguinukbooks

FACEBOOK

facebook.com/penguinbooks

INSTAGRAM

instagram.com/penguinukbooks

YOUTUBE

youtube.com/penguinbooks

PINTEREST

pinterest.com/penguinukbooks

LINKEDIN

linkedin.com/company/penguin-random-house-uk

TIKTOK

tiktok.com/@penguinukbooks

Pentru cele mai recente cărți, recomandări, interviuri cu autori și multe altele,
abonați-vă la newsletter-ul Penguin

Află mai multe despre autor și descoperă
următoarea ta lectură pe **Penguin.co.uk**

PENGUIN BOOKS

Regatul Unit | SUA | Canada | Irlanda | Australia
Noua Zeelandă | India | Africa de Sud

Penguin Books face parte din grupul de companii Penguin Random House, ale căror adrese pot fi găsite la global.penguinrandomhouse.com .

www.penguin.co.uk

Publicat pentru prima dată în Statele Unite ale Americii de Del Rey, o editură a Penguin Random House LLC, 2025
Publicat pentru prima dată în Marea Britanie de Penguin Michael Joseph, 2025

Drepturi de autor © SenLinYu, 2025

Dreptul moral al autorului a fost afirmat

Design copertă: Regina Flath
Ilustrație copertă © Eva Eller

Designul cărții de Elizabeth AD Eno
Ilustrația la pagina 1024 de Avendell
Ilustrația titlului părții: creasta soarelui de Alex Hovey
Ilustrațiile titlului părții: trandafir, dragon și ștampilă de carcasă de Francesca Baerald
Ilustrația
paginii de titlu și a titlului părții: antondzyna/Adobe Stock (trandafiri)
Ornamente pentru pauze de spațiu, ilustrație de ARTUR/iStock
Deschiderile de capitole, ilustrație de Lazarev/iStock (fazele lunare)
Designul modelului de gardă de Regina Flath
Ilustrația paginii de gardă de Golden Shrimp/Shutterstock (simboluri ezoterice),
Evgenia Pichkur/Shutterstock (sticle și insecte),
Yevheniia Lytvynovych/Shutterstock (ierburi, sticlă, eprubetă, craniu și soare/lună)

ISBN: 978-1-405-96968-0

Penguin Random House valorizează și susține drepturile de autor. Drepturile de autor stimulează creativitatea, încurajează diverse voci, promovează libertatea de exprimare și susțin o cultură vibrantă. Vă mulțumim că ați achiziționat o ediție autorizată a acestei cărți și că respectați legile privind proprietatea intelectuală prin nereproducerea, scanarea sau distribuirea niciunei părți a acesteia prin niciun mijloc fără permisiune. Susțineți autorii și permiteți Penguin Random House să continue să publice cărți pentru toată lumea. Nicio parte a acestei cărți nu poate fi utilizată sau reprodusă în niciun mod în scopul instruirii tehnologiilor sau sistemelor de inteligență artificială. În conformitate cu articolul 4(3) din

Directiva DSM 2019/790, Penguin Random House îşi rezervă în mod expres această lucrare de la excepţia de extragere a textului şi a datelor.

Reprezentantul autorizat în SEE este Penguin Random House Ireland, Morrison Chambers, 32 Nassau Street, Dublin D02 YH68

O înregistrare din catalogul CIP pentru această carte este disponibilă la Biblioteca Britanică

Toată corespondenţa către:
Penguin Books
Penguin Random House
One Embassy Gardens, 8 Viaduct Gardens, Londra SW11 7BW